

Phu Quân Ngây Thơ Nhất Thiên Hạ

Contents

Phu Quân Ngây Thơ Nhất Thiên Hạ	2
1. Chương 1: Đề Thân [1]	3
2. Chương 2: Gạo Sống	6
3. Chương 3: Cơm	10
4. Chương 4: Khúc Gỗ	13
5. Chương 5: Khúc Gỗ	16
6. Chương 6: Ban Đầu	18
7. Chương 7: Từ Từ	21
8. Chương 8: Phục Chế	23
9. Chương 9: Cam Đồ	26
10. Chương 10: Trăng Tròn	29
11. Chương 11: Tắm Rửa	31
12. Chương 12: Tà Tâm	34
13. Chương 13: Bất Ngờ	36
14. Chương 14: Xảy Ra	39
15. Chương 15: Tủi Thân	42
16. Chương 16: Cha Mẹ Chồng	45
17. Chương 17: Đạo Chơi Ngoại Thành	47
18. Chương 18: Mãn Nguyên	50
19. Chương 19: Nho	52
20. Chương 20: Chơi Núi	56
21. Chương 21: Nghịch Nước	58
22. Chương 22: Mở Miệng	61
23. Chương 23: Nhịp Tim	64
24. Chương 24: Vịt Con	67
25. Chương 25: Thiếu Niên	70
26. Chương 26: Dính Mỡ	72
27. Chương 27: Tách Vỡ	75
28. Chương 28: Nảy Mầm	78
29. Chương 29: Nghị Sự	80
30. Chương 30: Chết Đuối	83
31. Chương 31: Vô Tâm	86
32. Chương 32: Mồng Tám Tháng Chạp	89
33. Chương 33: Vị Khách Được Cưng Chiều	91
34. Chương 34: Tiệc Sinh Nhật	94
35. Chương 35: Tị Hỏa	97
36. Chương 36: Thất Thường	100
37. Chương 37: Trọn Vẹn	103
38. Chương 38: Sau Đó	106
39. Chương 39: Ăn Tết	109
40. Chương 40: Dấu Hôn	112
41. Chương 41: Có Thai	115

42. Chương 42: Yêu Thích	117
43. Chương 43: Biến Hóa	120
44. Chương 44: Máy Thai	123
45. Chương 45: Trở Dạ	126
46. Chương 46: Con Trai	129
47. Chương 47: Ổ Cũ	132
48. Chương 48: Đầy Tháng	135
49. Chương 49: Nhà Mẹ Để	138
50. Chương 50: Ra Oai	141
51. Chương 51: Lớn	144
52. Chương 52: Cha Con	146
53. Chương 53: Đại Ca	150
54. Chương 54: Huỳnh Đệ	153
55. Chương 55: Hẹn Hò	157
56. Chương 56: Hạ Giá	160
57. Chương 57: Thiếu Nữ	162
58. Chương 58: Trò Hề	165
59. Chương 59: Điềm Báo	168
60. Chương 60: Lại Có Thai	171
61. Chương 61: Táo	174
62. Chương 62: Việc Vật	178
63. Chương 63: Ngoài Ý Muốn	181
64. Chương 64: Kế Hoạch Lâu Dài	183
65. Chương 65: Ba Đứa	187
66. Chương 66: Chuyện Thú Vị	190
67. Chương 67: Đạo Làm Huỳnh	193
68. Chương 68: Vấn Đề Nhi Đồng	197
69. Chương 69: Vấn Đề Cá Tính	201
70. Chương 70: Khởi Đầu	204
71. Chương 71: Sự Kiện Giẫm Đạp	207
72. Chương 72: Mạnh Mạnh Bị Lạc	210
73. Chương 73: Leo Cao Nhìn Xa	213
74. Chương 74: Cùng Nhau Trèo Tường	216
75. Chương 75: Cả Nhà Đoàn Tụ	220
76. Chương 76: Phiên Ngoại 1	223
77. Chương 77: Phiên Ngoại 2	226
78. Chương 78: Phiên Ngoại 3	231
79. Chương 79: Cầu Phật	232
80. Chương 80: Phiên Ngoại 5	236

Phu Quân Ngây Thơ Nhất Thiên Hạ

Giới thiệu

Một câu chuyện tưởng như ngược nhưng lại không ngược, tưởng như hài nhưng lại không hài, tưởng như...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-quan-ngay-tho-nhat-thien-ha>

1. Chương 1: Đề Thân [1]

“Một hai ba bốn, hai hai ba bốn, ba hai ba bốn...” Trái ba đấm phải ba đấm, xoay cổ lắc hông, sáng sớm ngủ dậy chúng ta tập thể dục.

“Tiểu thư, đây là...?” Nha hoàn mới tới bị đặt tên là Tập Nhân, tuy chả liên quan gì đến cái vị trong Hồng Lâu Mộng, bộ dạng cũng xấu hơn vị kia. Bây giờ, hai con mắt không lớn lắm tròn to như chuông đồng đang ngơ ngác nhìn tiểu thư nhà mình ôm một cái cây nhỏ lắc đầu ưỡn người làm đủ các tư thế kỳ cục, thật sự khiến trái tim không hề ngây thơ của nàng chấn động không nhỏ.

“Mới tới?” Diệu Nhân gom lá khô bị gió lùa tới thành một đống, ra dấu cho Tập Nhân đưa cái sọt tre kê bên ỳnh, vẻ mặt tỉnh bơ như không có gì lạ: “Tối qua tiểu thư ngủ bị cứng người, thư giãn gân cốt đấy mà!”

Tập Nhân câm nín, nếu không biết chắc chắn sẽ nghĩ cái cây đó với tiểu thư có mối thù không đội trời chung.

“Phù, thoải mái rồi.” Rốt cuộc Yến Hồng đình chỉ việc hủy hoại cái cây, hai tay chống eo vịn vài cái, phát hiện eo không đau lưng không mỏi chân cũng có sức, tâm tình cực kỳ vui vẻ.

“Tiểu thư, hôm nay đọc cuốn nào?” Diệu Nhân lả lướt bước tới, một bên lấy khăn tay đưa cho Yến Hồng lau mồ hôi mà thực ra chẳng có hột nào, một bên nhỏ nhẹ hỏi.

“Tam Quốc Chí đi.” Yến Hồng ngoẹo đầu ngẫm nghĩ, chọn quyển nào thú vị chút, đỡ mắc công lát nữa nghe được một tí lại ngủ nữa.

Tập Nhân tò mò nhìn Yến Hồng đi tới gốc cây bên cạnh, nằm xuống một chiếc ghế xích đu trông giống trường kỷ, Diệu Nhân giống như làm xiếc lôi từ trong tay áo ra một quyển sách buộc chỉ, thành thạo lật trang, sau đó hắng giọng đọc: “Hôm nay nói tiếp Tào Tháo trốn khỏi Hoa Dung...”

Lúc này Tập Nhân mới biết, cái gọi là đọc sách, tức là nha đầu ở một bên đọc, tiểu thư nàng chỉ thông dong nằm trên ghế tránh nắng hóng gió mà nghe.

Đúng là biết hưởng thụ mà.

“Diệu Nhân tỷ tỷ, vì sao viện chúng ta gọi là Tam Trùng Uyển vậy?” Tập Nhân thừa dịp Yến Hồng bị Tào Tháo thôi miên thành công, rốt cuộc lấy hết can đảm hỏi vấn đề làm phiền nàng suốt từ khi chuyển đến hầu hạ tiểu thư tới giờ.

“Đây là lý tưởng sống của tiểu thư chúng ta.” Diệu Nhân liếc bé cưng mới tới một cái, mắt nhỏ mũi nhỏ mặt nhỏ miệng cũng nhỏ, nhìn ngô ngố. Khụ, xem ra phải trông chừng nàng, tránh bị người của Phi Vân Các ăn hiếp.

“Hà? Lý tưởng của tiểu thư là... làm sâu à?” Tập Nhân vô thức sờ cánh tay, dường như cái thứ mềm mềm lông lá đó đang bò lên, cảm giác hơi ghê tởm.

“Ai bảo người nói chuyện khủng khiếp như thế?” Diệu Nhân bực bội lườm Tập Nhân ngốc một cái: “Lý tưởng của tiểu thư là tập hợp ba kiểu sống ‘sâu ngủ, sâu lưỡi, sâu gạo’ làm một, đâu có làm sâu ghê tởm như người nói chứ.”

“À.” Tập Nhân bị dạy dỗ lộ ra nụ cười đã thông suốt. Thật ra là chẳng hiểu gì hết, có điều thấy Diệu Nhân bày ra vẻ mặt ‘Gỗ Mộc Có Thể Điêu Khắc Được’, nàng quyết định tiếp tục tìm hiểu sâu hơn.

“Diệu Nhân tỷ tỷ, hình như tiểu thư không thích ra cửa nhỉ?” Nàng vào phủ bảy tám ngày rồi, chưa hề thấy tiểu thư ra khỏi viện mình bao giờ.

“Hơ, tiểu thư chúng ta khá yên lặng.” Diệu Nhân nói xong cũng cảm thấy bản thân không đáng tin. Lúc này Yến Hồng đang ngủ ngon lặt mình, miệng còn lầm bầm “Biểu thức nhà ta đêm không được...”

Diệu Nhân nhìn vẻ mặt hoài nghi của Tập Nhân, trong lòng dâng lên bị phản một cách khó hiểu: tiểu thư, vì sao mỗi lần muội muốn tạo chút hình tượng cho người, người luôn phá hỏng không kịp chờ như thế?!

Yến Hồng ngủ miết đến gần giữa trưa mới tỉnh, vừa tỉnh lại liền phát hiện mấy nha đầu của mình đang chụm đầu xì xào. Tính nhiều chuyện nổi lên, nàng rón ra rón rén đi tới nấp sau hòn non bộ bên cạnh, định nghe trộm xem bọn chúng nói gì.

Vừa nghe liền sáng tỏ, chuyện tốt của Yến phủ sắp tới rồi.

“Trần Quốc Công phủ tới đề thân?” Khả Nhân mặt búp bê sững sờ khó tin.

Trần Quốc Công phủ? Yến Hồng nhú mày, gõ cái đầu còn đỡ dần chưa tỉnh ngủ mấy cái mới nhớ ra. Thì ra là thế lực lớn nhất ở châu Di Lăng bọn họ, hào môn thế gia tiếng tăm lừng lẫy, nghe đồn chỉ cần hát hơi một cái, cả Di Lăng đều phải run rẩy.

“Ồ, Trần Quốc Công Đông Phương phủ đến à! Đó là đại gia tộc chân chính, tri phủ Di Lăng chúng ta cũng tính là nhà giàu có số một nhỉ, thế mà cũng phải nhường Trần Quốc Công này bảy phần. Người ta là nguyên lão khai quốc công thần, dùng chiến công, bản lĩnh thật sự đổi lấy tước vị truyền đời, đừng nói chi đại công tử Trần Quốc Công hiện tại còn trấn thủ biên quan trọng yếu nữa, nội trong phủ đã nuôi ba ngàn tinh binh rồi, đủ sức ngạo nghễ cả Di Lăng đó!” Y Nhân, mặt trái dừa, người cao gầy, tỏ vẻ tự hào. Ba năm trước đại công tử Đông Phương Ngọc nhà Trần Quốc Công được phong làm Chấn Viễn tướng quân, mặc chiến bào hoàng đế khâm ban xuất phát từ quê nhà đi trấn thủ biên cương. Nàng chen chúc trong dòng người đưa tiễn liếc mắt một cái, lập tức nhất kiến chung tình với đại tướng quân ngọc thụ lâm phong uy phong lẫm liệt, nhớ mãi không quên. Khụ, tuy nàng chỉ là một nha đầu chẳng tiếng tăm gì nhưng cũng có quyền tương tư chứ!

“Y Nhân tỷ tỷ biết nhiều ghê!” Đám nha đầu đều báai phục, Y Nhân càng dương dương tự đắc.

“Đúng rồi, bọn họ muốn cưới vị tiểu thư nào thế?” Cũng không trách được Tập Nhân hỏi vấn đề này, dù sao trong phủ có tới ba vị tiểu thư chờ gả.

“Chẳng cần biết là ai, chắc chắn không phải ta.” Yến Hồng rửa thềm.

“Nghe bà mới nói là muốn cưới tiểu thư con vợ cả, không có đặc biệt chỉ tên ai.” Giai Nhân mang tin tức về đầu tiên nghịch nghịch mở tóc mái không nghe lời, nhìn vẻ mặt bình thản cả năm không đổi của nàng, không ai ngờ trong đám nha đầu nàng là vua nhiều chuyện cả.

“Ai dà, tiểu thư con vợ cả ở phủ chúng ta đâu chỉ một vị...” Khả Nhân nói chưa xong liền bị Y Nhân tức giận cắt ngang: “Người nói bậy gì đó? Cái người ở Phi Vân Các kia là gì chứ, con vợ hai sinh ra thôi còn muốn đứng trước tiểu thư chúng ta, nghĩ hay quá.”

“Y Nhân người nói nhỏ thôi.” Diệu Nhân vội vã bịt miệng Y Nhân, cẩn thận nhìn chung quanh mới buông ra: “Câu này không thể để người ở viện khác nghe được, bằng không chúng ta bị phạt là chuyện nhỏ, liên lụy tiểu thư mới là tội lớn.” Tình huống của tiểu thư hiện giờ đã đủ khiến người ta lo lắng rồi, không thể xảy ra sai lầm gì nữa.

Y Nhân bĩu môi nhưng không nói nữa. Lòng nàng hết sức căm tức, hễ ai hầu hạ tiểu thư đều không quên lòng tốt của nàng. Tiểu thư cư xử tử tế, chưa từng đánh mắng hạ nhân, có gì tốt cũng chia cho họ hưởng cùng, ngay cả cánh nha đầu bà tử mới vào nhắc đến tiểu thư cũng đều niệm một tiếng A Di Đà Phật. Nhưng

không có nghĩa là tiểu thư không biết quản chế người hầu, nha đầu ở trong viện ưa tám chuyện trên trời dưới đất tiểu thư mặc kệ, nhưng hễ có người đi ra ngoài mà dám ăn nói bậy bạ, gây chuyện sinh sự, tiểu thư biết được dứt khoát không bỏ qua. Tuy không bị đòn roi nhưng phạt tiền lương rất nặng, còn khiến người ta đau lòng hơn là bị phạt đòn nữa. Nếu nghiêm trọng, từ sau không được hầu hạ ở Tam Trùng Uyển nữa, chỗ tốt như vậy, đi đâu mà tìm chứ.

Lại nói lời nàng cũng là thật. Nhớ năm đó lúc phu nhân còn sống, khoan nhượng nhị phòng rất nhiều, tiểu thư cũng không thích tranh giành, có thứ gì tốt đều để mẹ con nhị phòng cướp hết, có điều tốt xấu gì tiểu thư cũng có thân phận trưởng nữ, nhị phòng còn kiêng kị đôi phần. Từ năm tiểu thư mười ba tuổi, phu nhân lâm bệnh qua đời, nhị phòng trăm phương ngàn kế muốn lên chính thất, lão gia lại hồ đồ để bà ta như ý. Lần này thì tốt rồi, vốn là con vợ thứ bây giờ cũng thành con chính thất, tranh giành ngấm ngấm đoạt công khai càn khôn phải nói. Tiểu thư vẫn phớt lờ như cũ, nhị phòng quen thói càng lúc càng ngông cuồng, bây giờ tiểu thư bị ức hiếp đến mức không bằng cả người xuất thân thương nhân như tam phòng.

Người lành tất bị người bất nạt, ngựa lành ắt bị người ta cưỡi, không biết khi nào tiểu thư mới hiểu được đạo lý này đây, nàng sốt ruột chết mất.

Yến Hồng đứng sau hòn non bộ nhìn mấy nha đầu bất bình thay ình, nhất thời dăm chiêu.

Mẫu thân xuất thân thư hương thế gia, tính tình lãnh đạm không màng danh lợi, chỉ thích cầm kỳ thi họa, không ưa tranh đấu trong nhà, lúc còn sống không làm phụ thân yêu thích. Tuy nàng là trưởng nữ lại thừa hưởng tính nết khiến người ta ghét của mẫu thân, vì thế cũng không được cưng chiều. Sau khi mẫu thân mất, phụ thân càng lạnh nhạt nàng, nhất là sau khi phụ thân đưa nhị nương lên làm chính thất, cơ hồ không nghe không hỏi đến nàng, một trai một gái nhị nương sinh ra cùng với con gái tam nương sinh đã chiếm hết toàn bộ tâm trí phụ thân, đứa con từng là trưởng nữ như nàng trở thành đồ trang trí. May mà nàng chẳng mong mỗi tình thương của phụ thân, đối với thứ tình cảm mẹ con giả dối của nhị nương càng không nhắc tới, mỗi ngày trừ việc đi nhà trên vấn an ra thì chỉ ở trong viện nhỏ của mình, vui vẻ tự do tự tại làm con sâu gạo.

Chắc hẳn mẫu thân trên trời linh thiêng, cũng cầu nguyện cho nàng sống tốt, cái gọi là trưởng thứ tranh giành đó, mặc họ đi.

“Tuy lão gia là tiến sĩ nhưng tóm lại dòng dõi vẫn kém xa, đường đường Trần Quốc Công phủ sao lại muốn đến phủ chúng ta để thân chứ?” Khả Nhân vò đầu, ăn ngay nói thật.

“Nghe nói phu nhân Trần Quốc Công đến Thiên Hoảng tự cầu nhân duyên cho công tử, Hoảng Nhất đại sư của Thiên Hoảng tự đích thân giải quẻ, nói là ‘Đông Phong Bất Tự Nhiều, Xuân Miên Bất Giác Hiểu, Nguyệt Sơ Tình Phương Hảo, Yến Tử Nhân Gia Nhiều [2]’. Người nghĩ coi, họ Yến ở thành Đông không phải phủ chúng ta sao? Hơn nữa hai vị tiểu thư vừa vận sinh vào ngày xuân...”

Qua phân tích của Y Nhân, Yến Hồng cảm thấy tám chín chục phần trăm cuộc hôn nhân này sẽ thành. Hoảng Nhất đại sư không đơn giản chỉ mang ý nghĩa thần thánh, nghe nói đương kim thiên tử cực kỳ tôn kính ông ấy, địa vị ngang với quốc sư. Ông không dễ dàng xem tướng giải xăm giùm người khác nhưng một khi được ông chỉ điểm, chuyện mong cầu gần như đạt thành. Chính vì có ông, hiện tại Thiên Hoảng tự nghiêm nhiên có danh hiệu Hộ Quốc tự, người đến dâng hương cúng bái đứng số một số hai trong nước.

Làm hòa thượng mà đạt được đến địa vị đó, không dễ nhí. Yến Hồng xoa cằm cảm thán.

Xem ra lần này nhị nương sẽ không tới kiếm chuyện với nàng nữa, mối hôn nhân tuyệt như vậy rơi trên đầu con gái bà ta, bà ta bận tíu tít sao còn thời gian tới chỗ mình điều hòa thể xác tinh thần nữa?

Ồ, lần trước cố ý gọi bà ta là nhị nương trước mặt phụ thân, đắc tội với bà ta thật tệ, lúc này mới bị phụ thân cấm túc như mong muốn, lỗi tại yên tĩnh hẳn. Thời hạn còn tới một nửa mà, nàng không cần đi xem chuyện vui rồi, hì hì.

Lúc này, chính sảnh nhà trên của Yến phủ.

“Vân nhi, nào nào, để mẫu thân nhìn xem. Ôi, tiểu bảo bối nhà chúng ta trở mã hẳn ra, thật đúng là duyên dáng yêu kiều nhã nhặn trầm tĩnh. Ấy thế mà lập tức sẽ thành phu nhân thế tử rồi, mẫu thân thật không nỡ.” Yến phu nhân miệng nói thế nhưng mặt thì tươi như hoa nở.

“Mẫu ~ thân, nữ nhi không gả, nữ nhi muốn ở mãi bên cạnh hiếu thuận với hai người.” Yến Vân then thùng đổ mặt, nhào vào lòng Yến phu nhân làm nũng.

“Nói vậy, con gái lớn phải gả chồng, nhân duyên tốt như thế không cho phép con từ chối.” Mặt Yến lão gia rạng rỡ, khê quát.

Lão gia Yến phủ Yến Thận là tiến sĩ năm Khánh Nguyên, tuổi trẻ từng nức danh tài tử tuần tú ở Di Lăng. Hôm nay tuy đã tứ tuần song lại có phong phạm văn sĩ thành thực nho nhã, đến giờ không ít nhà còn muốn gả con làm thiếp của Yến Thận.

Lần này Trần Quốc Công phủ đề nghị kết thông gia, chọn trưởng nữ Yến phủ, Yến lão gia Yến phu nhân căn bản không thêm nhớ tới trưởng nữ Yến Hồng danh chính ngôn thuận, trực tiếp xem đây là cầu hôn con gái thứ Yến Vân.

“Cha ~” Yến Vân nũng nịu dài giọng, làm Yến Thận thương yêu có thêm, vè râu cười lớn.

“Lão gia, ông đừng chọc Vân nhi nữa, ông không thấy con chúng ta xấu hổ rồi sao?” Yến phu nhân khuê danh Phong Nương, rất hiểu tâm tư con gái mình, cười híp mắt giải vây.

Yến Vân len lén ngược mắt nhìn khay sơn son đựng đôi chim màu xám trên bàn, lòng tràn trề vui sướng. Nhận xám nhé! Theo tục lệ cổ, nạp thái lấy chim nhận làm tin, nhà tầm thường đa phần dùng nhận khắc bằng gỗ thay thế, nhà hiển hách đính thân cũng chỉ dùng nhận ngọc, còn Trần Quốc Công phủ dùng nhận sống đến cầu hôn đại biểu không phải tầm thường, tỏ rõ thành ý.

Phu nhân thế tử Trần Quốc Công cơ đấy, nàng nằm mơ cũng không ngờ mình có thể gả được cho gia đình sang trọng như thế.

2. Chương 2: Gạo Sóng

“Hỉ nhi chúc mừng phụ thân, mẫu thân, nhị tỷ tỷ.” Thứ nữ tam phòng Yến gia, khuê danh Hỉ nhi, xếp thứ ba, thường được gọi là Tam nương. Lúc này nàng uyển chuyển khom người chúc mừng Yến lão gia và Yến phu nhân đang ngồi hai bên bàn. Yến phu nhân được con rể giới mừng rỡ hết sức, chẳng làm khó dễ nàng như bình thường, cười nói: “Tam nương, miễn lễ.”

“Trong các nữ nhi Yến phủ chúng ta, nhị tỷ tỷ giỏi nhất, bây giờ được nhân duyên như vậy, đúng là mệnh số định sẵn rồi. Phụ thân, mẫu thân, phải chúc mừng mới được.” Bình thường Hỉ nhi giỏi nhất là quan sát sắc mặt người khác, bây giờ thấy hai ông bà cười tít mắt tít mũi như thế, đương nhiên phải tìm lời hay mà nói rồi.

“Tam nương nói phải lắm, phải lắm.” Yến lão gia gục gặc cười: “Người đâu, truyền lệnh từ trên xuống dưới, theo lệ khen thưởng.”

“Cám ơn lão gia, phu nhân, cảm ơn nhị tiểu thư.” Về mặt mừng rỡ hỉ hả của hạ nhân lọt vào mắt Yến Vân càng làm nàng đắc ý trong bụng.

“Phụ thân, mẫu thân, tỷ tỷ, thế tử hiện giờ còn ở biên cương, vậy ngày cưới của tỷ tỷ...” Hỉ nhi do dự hỏi.

“Nói cũng phải đó, thế tử bây giờ còn đánh trận nơi biên ải, cũng không nghe nói ngài ấy muốn quay về thành thân mà...” Có Hỉ nhi nhắc nhở, mọi người mới hoàn hồn từ trận vui mừng khôn xiết. Vấn đề này thì rõ lắm, Trần Quốc Công có hai vị công tử, hôn sự đây đưa là chuyện nhỏ, danh hiệu thế tử mới là chuyện quan trọng.

“Đều do bà, mới nghe danh Trần Quốc Công phủ là cuống quýt gật đầu, hại ta quên hỏi vấn đề quan trọng như thế.” Thân là chủ nhân Yến phủ, ông ta kiên quyết không thừa nhận sai lầm.

“Thiếp... thiếp quá cao hứng thôi mà... dù sao ba ngày nữa vẫn danh, đến chừng đó lão gia hỏi cũng không muộn mà.” Yến phu nhân ầm ức hờn dỗi. Yến lão gia nghe xong thấy cũng phải, bấy giờ mới vui vẻ trở lại. Trước sau cũng không chạy đi đâu được, nhị công tử là thị độc [3] của thái tử, luận tiền đồ cũng không kém đại công tử bao nhiêu. Đám đàn bà này tóc thì dài mà đầu óc thì ngắn, chỉ nhìn thấy danh hiệu thế tử,

không nhận ra thái tử tương lai là hoàng đế, thị độc của thái tử tương lai còn không phải là đại thần đắc lực trong triều sao?

Khụ, lão gia ông đỡ phải chấp nhặt với đám đàn bà không hiểu biết.

Tâm tình Yến Vân cũng lên lên xuống xuống theo cuộc thảo luận của mọi người, đợi nghe được ba ngày sau tới lễ vấn danh [4] sẽ biết cũng không muộn mới yên tâm.

Ba ngày sau, Yến phủ.

Trần Quốc Công phủ nhờ bà mối đến hỏi ngày sinh tháng đẻ của nhà gái, Yến lão gia nhân cơ hội hỏi vị công tử nào muốn thành thân. Hỏi xong, mặt Yến lão gia khó coi ngay tại chỗ, miễn cưỡng lấy cố thân thể không khỏe đuổi bà mối về, lúc này Yến lão gia mới dám nổi nóng, đập tay xuống bàn tức không nói nên lời.

“Cái gì? Đề thân là tam công tử?” Yến phu nhân nghe tin dữ, cả người khựng lại, ngã ngồi xuống ghế.

“Mẫu thân, chẳng phải Trần Quốc Công phủ chỉ có hai vị công tử thôi sao? Ở đâu ra vị thứ ba?” Từ lúc nghe phụ thân phân tích tương lai gắm vóc của hai vị công tử Trần Quốc Công xong, Yến Vân đầu tư tình cảm vào cửa hôn nhân này cũng không ít. Đại công tử cũng tốt mà nhị công tử cũng được, nàng gả qua đó chỉ có hưởng không hết vinh hoa phú quý, sao lại bài xích được?

Nhưng bây giờ lại nảy sinh biến cố, tam công tử này là thần thánh phương nào?

“Ôi cha, con không biết đấy, chuyện này cả Di Lăng cũng rất ít người biết. Dù sao liên quan đến bí mật của Công phủ, người ngoài cũng không dám nói đến.” Ngầm ý của Yến lão gia là, thế lực Công phủ ở nơi này, ai dám không sợ chết nói linh tinh?

Chỉ là bây giờ liên can đến một đời nữ nhi mình, ông ta liền rủ rủ nói ra: “Phu nhân Công gia sau khi sinh thể tử, năm năm sau mới lại có tin vui, sinh một đôi nhi tử. Chỉ là trong đôi song sinh đó, nhị công tử ra đời trước có vẻ bình thường, tam công tử chào đời muộn hơn một khắc lại khác hẳn những đứa trẻ khác, trẻ sơ sinh đều khóc, hần sinh ra không khóc không la. Mãi đến ba tuổi cũng chưa từng mở miệng nói chuyện, ngày thường phản ứng cũng chậm chạp dờ dẩn, không thích để ý ai. Nghe nói năm đó hoàng thượng còn phái mấy ngự y tới chẩn trị cho tam công tử nhưng đều bó tay.”

“Tam công tử này tuy nói trời sinh kém trí nhưng phúc đức lại dày. Đợi đến lúc hần năm tuổi, ngẫu nhiên được Hoàng Nhất đại sư vân du Di Lăng coi trọng, cũng không biết đại sư làm cách nào thuyết phục cả nhà Quốc Công, Công gia lại phó thác con thơ cho Hoàng Nhất đại sư toàn quyền quyết định. Vì thế tam công tử luôn ở mãi nơi Phật đường, Công phủ cũng giấu chuyện tam công tử này kín như bưng, thế nên người đời đều cho rằng Công phủ chỉ có hai công tử.” Yến lão gia dừng một chút, nói tiếp: “Hiện giờ tam công tử về phủ, Công phủ lại được Hoàng Nhất đại sư chỉ điểm, phu nhân Công gia kiên trì tin tưởng con gái Yến gia có thể khiến bệnh tình tam công tử khá lên, nên mới bỏ qua thành kiến dòng dõi, đặc biệt đến nhà ta đề thân... nghe đồn phu nhân Công gia vừa hổ thẹn lại vừa yêu thương đứa con này, xem chừng nhất định phải được nữ nhi chúng ta, ài...”

Yến Vân lập tức nhảy dựng, thét lên: “Phụ thân, nữ nhi chết cũng không gả cho đồ ngốc!”

“Nói đúng lắm, lão gia, Trần Quốc công có hiển hách đến mấy, Vân nhi nhà ta cũng không thể gả ột... một kẻ kém...” Câu sau bị nuốt trở lại dưới ánh mắt nghiêm khắc của Yến lão gia.

“Câu này chỉ có ba người chúng ta nghe được thôi, không được truyền ra ngoài, bằng không sẽ dẫn tới tai họa ngập đầu! Chúng ta đắc tội với Công phủ nổi sao? Nhớ kỹ, không được nói bừa.” Yến lão gia quát khê.

“Phụ thân, chẳng lẽ người nhần tâm để nữ nhi gả ột kẻ như vậy sao? Chẳng phải hủy hết cả đời nữ nhi rồi ư?” Yến Vân khóc nức nở, nước mắt như mưa, Yến lão gia nhìn vừa đau lòng vừa không đành.

“Con ngoan, con đừng vội, phụ thân đang phái người nghe ngóng tin tức, biết đâu, biết đâu bệnh của tam công tử đã khỏi rồi thì sao?” Yến lão gia ngập ngừng.

“Lão gia, khoan nói tam công tử khỏi hay chưa, một là hần không kể thừa tước vị, hai là cũng không có công danh nơi người, nữ nhi nhà ta gả qua đó cái gì cũng không có hết.” Đến lúc này rồi Yến phu nhân tính toán vẫn cứ vang dội.

“Vây...”

“Phụ thân, nếu ngài quyết ý để nữ nhi gả, nữ nhi, không bằng để nữ nhi đập đầu chết đi.” Yến Vân quăng một câu thật độc liền nhào tới góc bàn.

“Ôi ôi, bảo bối, con làm gì thế, con muốn mạng của mẫu thân hay sao?” Yến phu nhân ôm lấy người con gái, hai mẹ con ôm nhau khóc rống lên.

“Trời ạ, hai người làm cái gì đấy? Ta cũng không muốn gả nữ nhi qua đó, nhưng hôn nhân cũng đã bàn rồi, bây giờ nếu hối lại, Công phủ bên kia phải ăn nói thế nào đây?!” Yến lão gia nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra biện pháp, gắp đồ mỡ hôi.

Từ hôn chắc chắn không được rồi, Quốc Công phủ không phải nơi tùy tiện, nói gì thì nói. Huống chi chưa gì đã nhận chim nhận nhả người ta rồi.

“Điều tại lão gia, chưa hỏi rõ ràng là công tử nào cầu hôn đã hồ đồ đẩy con gái ra rồi... nữ nhi số khổ của ta...”

“Trời ạ, không phải ta đang nghĩ cách sao? Bà đừng khóc nữa, khóc làm ta đau cả đầu.”

Hai vợ chồng đang cãi vã, Yến Vân khóc kha khá xong đầu óc chợt lóe sáng: “Phụ thân, mẫu thân, Công phủ muốn trưởng nữ Yến phủ, trưởng nữ này đâu chỉ mình con chứ...”

“Con nói là... Hồng nhi?”

Ngày hôm sau, Công phủ lại phái người tới vấn danh lần nữa, Yến lão gia hết sức sảng khoái đưa ngày sinh tháng đẻ ra.

Đợi bảy ngày sau, Công phủ đưa lễ nạp cát tới, bát tự đôi bên hợp nhau, là điềm lành. Đợi tới ngày nạp huy, Công phủ chuẩn bị lễ vật phong phú đưa tới hạ sinh lễ, Yến Hồng còn nằm ườn trong viện nhỏ của nàng tiêu dao tự tại, hoàn toàn không biết mình đã bị gả cho người ta.

Yến phủ khua chiêng gõ mõ chuẩn bị việc vui, Yến phu nhân thu sinh lễ tới mức miệng không ngậm lại được. Lần này tốt rồi, tổng đi đưa con chồng khó ưa, lại thu về vô số vàng bạc châu báu nữa, hôn sự này đúng là một vốn bốn lời.

Chỉ có Y Nhân cô nương, “mật thám tay sai” của Tam Trùng Uyển là phát hiện ra dấu vết, song lúc đó đã sau lễ thỉnh kỳ, danh phận đã định, ngày đón dâu chọn vào một tháng sau, mười tám tháng sáu, Yến Hồng không có bất cứ cơ hội phản kháng nào.

“Tiểu thư, sao người không sốt ruột tí nào thế? Đây, một tháng sau người phải gả đi rồi.” Từ lúc nhận được tin tức này, cơn tức của Diệu Nhân bốc lên hết đợt này đến đợt khác, một là vì lão gia và phu nhân bất công mà tức, hai là bị cái tính không tranh giành không chống đối của tiểu thư nhà mình làm sầu não.

“Hôm nay canh ô mai được đấy, ai nấu vậy?” Yến Hồng híp mắt thưởng thức một miếng, lại híp mắt hớp ngụm thứ hai, tiếp đó còn chuẩn bị ăn miếng thứ ba.

“Tiểu thư!” Diệu Nhân sốt ruột bảo vệ chủ nhảy dựng lên.

“Diệu Nhân, muội đừng nóng, có lẽ tiểu thư có chủ trương riêng.” So ra, Y Nhân trấn tĩnh hơn nhiều.

Có điều, một câu của Yến Hồng khiến nàng cũng không bình tĩnh nổi.

Đại tiểu thư nhà nàng bình thản dừng dừng quăng một câu: “Giờ các muội giúp ta thêu áo cưới chắc còn kịp nhỉ?”

Diệu Nhân phun máu ba thước, Y Nhân đỡ đỡ trong gió, tiểu thư nàng tự mình nhắm nháp canh ô mai, thuận tiện cảm thán: “Hôm nay khí trời không tệ, trời trong gió mát.”

Diệu Nhân, Y Nhân, Khả Nhân, Giai Nhân bốn người ai oán vội vàng đi may áo cưới, đầu óc Tập Nhân mờ mịt thêu khăn voan, Yến Hồng nằm trên trường kỷ cười híp mắt thưởng thức tài nghệ của năm đoá kim hoa Tam Trùng Uyển.

“Tiểu thư, người thật tình muốn gả, gả cho cái người đó sao?” Diêu Nhân hậm hực chọc chọc hình uyên ương sắp thành trên áo cưới, nghĩ trái nghĩ phải, sao cũng không thông.

“Tiểu Diêu Diêu, cho dù hôm nay ta không gả, muội cảm thấy ta có thể ở vậy cả đời không?” Yến Hồng thò đầu qua xem Tập Nhân thêu hoa bách hợp, hợp thời khen một câu “Tài nghệ khá lắm” làm Tập Nhân thêu càng hăng hơn.

“Này... nữ tử lớn rồi phải gả đi.”

“Sớm gả muộn cũng gả, còn không bằng theo ý phụ thân, miễn được tai nạn của Yến phủ.” Yến Hồng đáp nhẹ như không. Tốt xấu gì Yến phủ cũng nuôi nàng mười sáu năm, chờ sau này nhị nương tính kế nàng chỉ bằng theo ý bà ta gả đi. Dù sao gả sang bên đó nhà người ta gia thế hùng hậu, phỏng chừng sau này nhị nương cũng không quấy được gợn sóng nào lên. Còn như việc gả cho người không bình thường kia, trái lại nàng không để ý lắm. Quen nhìn thấy nam nhân thời này bạc tình, đối với ước nguyện tuyệt đẹp “Chỉ mong tìm một người, bạc đầu không xa cách” nàng sớm đã không trông chờ.

Thế nên, gả cho ai cũng vậy thôi.

Huống chi, tam công tử gốc nghiệt trong lời đồn, cũng chưa chắc đã nghiệt như người đời nhận định.

Người gốc có chỗ hơn người của họ.

“Nhưng, nhưng lão gia phu nhân tính kế người, người cam lòng sao?” Khả Nhân hận không thể rên giũa được.

“Cái đó á, chưa biết chừng sau này bọn họ lại hối hận đấy. Vả lại, muội cảm thấy với tướng mạo, tài hoa của tiểu thư nhà muội, gả qua đó sẽ ảm ức à?” Vì trấn an mấy nha đầu nhà mình, Yến Hồng dứt khoát học lão Vương bán dưa, tự bán tự khen.

“Tiểu thư, người ta đang nói chuyện nghiêm chỉnh.” Khả Nhân cũng dậm chân.

“Được rồi được rồi. Ta biết các muội lo cho ta. Các muội nghĩ xem, ta gả qua đó là tam thiếu phu nhân của Công phủ, không đến mức Công phủ tệ bạc với ta chứ? Gả qua đó, sau này cũng không cần đối chọi gay gắt với nhị nương, bớt được bao nhiêu tức còn gì. Hơn nữa, tính tình tam công tử... ách, đơn thuần, tất sẽ tương kính như tân với ta. Ta nghe nói Công gia và phu nhân rất yêu thương vị tam công tử này, phỏng chừng cũng sẽ không tệ với ta. Tam công tử lại không bị áp lực kế thừa gia nghiệp, ta gả qua đó vừa khéo tiếp tục làm sâu gạo, còn gì vui bằng?” Yến Hồng càng nói càng cảm thấy hôn sự này rất khá, rất có lợi.

“Tiểu thư nói cũng có lý.” Y Nhân biết thừa đức hạnh tiểu thư nhà mình là thế nào, cảm thấy rất chí lý.

“Nhưng, nhưng dù sao người đó cũng là...” Đồ nghiệt mà. Tiểu thư như hoa như ngọc nhà nàng gả tới đó, nói sao cũng rất ảm ức.

“Cha ta tuần tú lịch sự, có tính là phu quân tốt?” Yến Hồng thần nhiên vặn lại.

Khả Nhân trầm mặc. Tuy tiểu thư không nói ra miệng nhưng chưa chắc đã không oán hận lão gia tệ bạc, phu nhân mất sớm.

“Tiểu thư, đã như vậy, nô tỳ chỉ có một yêu cầu.” Giai Nhân này giờ không lên tiếng đột nhiên mở miệng.

“Yêu cầu gì?” Yến Hồng lấy làm tò mò nhìn nha đầu ngày thường nghiêm túc nhất.

“Xin dẫn chúng nô tỳ theo làm của hồi môn.” Giai Nhân vừa dứt lời, những người khác lập tức tán thành, ngày thường tiểu thư quen được họ hầu hạ, lý nào bỏ mấy người họ ở lại?

Tập Nhân phần uất không thôi, vì sao bỏ lại mỗi nàng? Vội vàng giơ tay lên: “Tiểu thư, tiểu thư, còn muội nữa, còn muội nữa.”

Yến Hồng nhìn mấy nha đầu thật lâu, cười tươi rói: “Đương nhiên rồi.”

3. Chương 3: Cơm

Yến lão gia cho dù không thích đại nữ nhi này đi nữa thì cũng có áy náy với nàng, vì thế không nói hai lời, đồng ý ngay khi Yến Hồng đòi năm đóa kim hoa làm của hồi môn.

Mười tám tháng sáu, ngày đón dâu.

Vừa qua canh tư, cửa lớn Yến phủ mở toang hoác, nhóm sai vặt bà tử túa ra, quét tước, treo lụa đỏ, chỗ nào cũng đốt nến mỡ trầu thật lớn, chiếu sáng cả đại sảnh và sân trước như ban ngày. Một tấm thảm đỏ trải từ cổng lớn vào đến sân trong, lụa hồng gấm đỏ treo cao khắp nơi, cảnh tượng vui mừng náo nhiệt.

Hàng xóm hoặc người qua đường buổi sớm đều chắc lưỡi khen ngợi: “Yến phủ gả nữ nhi khí thế thật!”

Người biết chuyện gắt lại: “Lão huynh đúng là kiến thức hạn hẹp! Đại tiểu thư Yến gia gả cho người ta đường đường là công tử Quốc Công phủ, sao không xa hoa được?”

Người nghe được tặc lưỡi không thôi, vừa xem vừa hâm mộ, tán thưởng.

Trong phủ có vẻ hết sức bận rộn, đừng nói bên ngoài. Chỉ trừ hỉ phòng của tân nương chờ gả của Yến phủ, trưởng nữ Yến Hồng đại tiểu thư, lúc này đang thậm thà thậm thụt ăn uống nhồm nhoàm. Kỳ thật cũng không thể trách nàng, sáng sớm còn đang mơ màng liền bị lôi dậy thay quần áo, lại trang điểm, chải đầu, vẽ mày tô má, giày vò tới bây giờ, bụng đói kêu rột rột.

Khó khăn lắm mới đợi được mấy hỉ bà hành hạ xong, nàng liếc mắt ra hiệu cho Diệu Nhân. Diệu Nhân hiểu ý đẩy các hỉ bà đi, để Tập Nhân canh gác ngoài cửa, Giai Nhân lấy bánh ngọt điểm tâm đã giấu sẵn ra giải cứu chủ tử nhà mình.

“Giai Nhân, vẫn là các muội biết ý ta.” Yến Hồng vừa ăn cho nhanh vừa không quên cổ vũ cho các nha đầu kịp thời.

“Tiểu thư, chớp thời gian người ăn thêm một chút đi, lát nữa sợ là mãi đến tối mịt cũng không được ăn gì đâu.” Y Nhân nhanh nhẹn đi kiểm tra một vòng xem còn chỗ nào chưa thu dọn không, thi thoảng lại chêm vào một câu.

Ôi, cưới xin đúng là chuyện tốn sức mà. Yến Hồng vừa ăn vừa nghĩ, may mà nhóm nha đầu xót nàng, bằng lòng vụng trộm giấu đồ ăn cho nàng, bằng không nàng còn chưa gả đi sợ là đã đói ngất mất rồi.

Nước không dám uống, sợ dọc đường mót quá, chừng đó đúng là bẽ mặt.

Lúc trời sáng choang, các nha đầu đã thu dọn sạch sẽ vụn bánh Yến Hồng ăn làm rớt, vừa chỉnh trang lại xong thì nghe bên ngoài có tiếng hô lớn: “Giờ lành đã đến, tân nương xuất giá.”

Ra khỏi cổng viện, Yến phu nhân giả bộ khóc mấy tiếng, Yến Hồng đã chuẩn bị sẵn, lấy ra một cái khăn dính chút nước hành tây chùi vài cái nơi khóe mắt. Nước mắt lập tức trào ra như suối, người không biết còn tưởng tình cảm của nàng và Yến phu nhân nồng hậu lắm ấy. Tập Nhân nhìn mà trợn mắt há mồm.

Phù, cuối cùng cũng ra khỏi cái nhà này rồi. Từ sau khi mẫu thân qua đời, Yến Hồng đã không còn lưu luyến nơi này chút nào nữa. Người không nhớ mong, nơi nào chẳng là nhà?

“Nhất bái thiên địa!”

Ồ ó o! Đừng hiểu lầm, không phải gà gáy buổi sáng đâu, mà là hoạt động tâm lý của tân nương. Từ dưới khăn trùm đầu, dòm cái người bái đường tiến lui có trật tự này, không có ngốc nghếch như đồn đại đâu.

Như vậy tức là hẩn thế chỗ? Không biết nhị nương biết rồi có tức tới ối máu không?!

“Nhị bái cao đường!”

Vừa rồi bàn tay đưa dải lụa đỏ qua, ngón tay sạch sẽ thon dài, xem ra thói quen vệ sinh rất tốt.

“Phu thê giao bái!”

Ừ ừ ừ, hành động cũng không yếu nhỉ, chỉ ít màn đầu va chạm kịch liệt với đầu như trong tưởng tượng của nàng không xảy ra.

“Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng!”

Nắm một đầu lụa đỏ, đi theo bước chân người nọ, Yến Hồng nhã nhặn lịch sự rời khỏi sảnh đường.

“Tiểu thư.” Diệu Nhân dìu Yến Hồng, thừa dịp thốt một câu ngắn ngủn bên tai nàng nhanh như chớp: “Cô gia rất tuần.”

Ngắn ngủn bốn chữ làm Yến Hồng mày nhếch môi cong. Sao không vui được? Không ngờ lại có một anh chàng đẹp trai thế chỗ.

Tân lang vững vàng đi đằng trước, đáy mắt xẹt qua chút ý cười không dễ phát hiện.

Hỉ nương nha hoàn đều lui ra hết, phòng tân hôn trở nên yên tĩnh.

Yến Hồng thành thực ngồi ngay ngắn trên giường chừng một khắc, phát hiện bốn phía vẫn lặng ngắt như cũ, không có động tĩnh gì. Nhúc nhích chân trong phạm vi nhỏ, không có tiếng người. Thử giơ tay lên, vẫn không có tiếng người. Được thôi, nàng to gan lên rồi!

Vén một góc khăn trùm đầu, mắt to linh hoạt quan sát một vòng, rất tốt, không có ai.

Chuồn cái vèo đến cạnh bàn, rót một ly nước nốc ừng ực hết sạch. Thiếu chút là khát chết rồi. Từ sáng tới giờ ngoài ăn mấy miếng bánh ngọt khô khốc kia ra, nàng chưa uống giọt nước nào, khát đến nỗi nàng chỉ ước cầu được bên trong họng chút máu uống cho hết khát.

Lần này rốt cuộc nàng trải nghiệm được cái cảm giác dẫn nước vào ruộng hạn hán mấy tháng rồi, hạnh phúc quá chừng.

Chiếu theo lý thuyết, nàng gả cho tướng công này chắc hẳn không tồn tại vấn đề xã giao, sao giờ còn không thấy người trong tân phòng?

Yến Hồng vén một góc khăn trùm đầu lên, một tay sờ cằm suy nghĩ, chân cũng không quên đi qua đi lại trong tân phòng. Khụ, ngồi nghiêm chỉnh cả ngày rồi, cũng nên thả lỏng thoải mái chút, người nàng sắp mỗi eo đau lưng rút gân chân nơi rồi!

Đi một vòng không có gì tâm đắc, đành quay người tiếp tục đi về giường, chờ tân lang quay về.

Á, vừa quay đầu nàng đã nhảy dựng lên, một góc màn thêu bên mé tây giường cười đột nhiên thò ra một cái móng đỏ rực.

“Người, người là người hay ma?” Yến Hồng quát khê. Sở dĩ không dám lên tiếng là vì sợ dẫn đến một số người liên quan và không liên quan, đến chừng đó ma không đuổi đi được mà thanh danh của nàng rất có thể mất sạch.

Móng đỏ không rục rịch.

Chẳng lẽ nàng hoa mắt? Dụi dụi mắt, vẫn còn mà.

Lấy hết can đảm, rón ra rón rén đi tới một bên màn thêu đỏ rực, hít sâu một hơi, trấn định lại, lúc này mới dám thò đầu qua nhìn.

Áo gấm đỏ bên ngoài, bên trong là áo đơn màu đỏ, đầu đội mũ tân lang đỏ, ngực đeo đóa hoa lụa đỏ thắm. Qua giám định, người này chắc hẳn là tân tướng công Đông Phương Mạnh của nàng đây!

Hắn vĩnh viễn lên ngôi xỏ không cục cựa ở đây làm gì thế nhỉ?

Yến Hồng thật sự có chút nhàm chán, vì thế nàng cũng sấn lại ngồi chồm hổm xuống, muốn xem thử rốt cuộc hắn nhìn chăm chăm cái gì mà tập trung tinh thần cẩn thận tỉ mỉ như thế.

Nhưng trên nền nhà chả có gì.

“Hãy!” Yến Hồng huơ tay trước mặt hắn.

Không phản ứng.

“Đồng Phương Manh, Đồng Phương Manh, Đồng Phương, Manh Manh, Tiểu Manh Tử, A Manh...” Gọi đủ kiểu xưng hô, thiếu gia hấn vẫn bất động như núi. Yến Hồng thật tình muốn đi đầu xuống đất, năng lực kém chế mạnh thế! Chịu không nổi luôn!

Chẳng trách vừa rồi nàng gây ra tiếng động lớn như vậy mà vẫn không phát hiện trong phòng có người.

Ngồi xồm một quá, “đồng bọn” chưa hợp tác bao giờ lại phốt lờ nàng, Yến Hồng đành đứng dậy xách một cái đệm qua, sau đó ngồi trên đệm chờ thiếu gia hấn có động tác kế tiếp.

Chờ chờ, chờ chờ chờ, chờ đến nỗi nàng sắp ngủ, Đồng Phương Manh vẫn không rục rịch, tiếp tục vai diễn nhà trầm ngâm. Yến Hồng cơ hồ nghi ngờ người trước mắt chính là một bức tượng sáp giống y như thật.

Yến Hồng một bên theo sau mông hấn, một bên đoán cả nửa ngày xem hấn có ý gì, cuối cùng không thể không đơn phương tuyên bố thất bại.

Khụ, đêm khuya rồi, cũng không có ai, nếu hấn đã không có ý làm vận động gì đó, nàng cũng nên rửa mặt đi ngủ thôi.

Nhìn bộ dạng hấn không tính vén khăn trùm đầu, Yến Hồng đành tự mình vén lấy, trong chậu còn có nước lạnh, rửa mặt xong quay lại nhìn, hấn còn đang đứng sừng sững ở đó.

Thở dài, xem ra hồi này bãi đường đơn thuần là hấn phát huy trình độ siêu việt của hấn.

Thấm ướt khăn đi qua lau mặt giúp hấn. Aiz, người không có việc gì làm chi mà cao dữ vậy, hại nàng còn phải nhón mũi chân. Ủ, nước da vừa trắng vừa mịn, lại không có lỗ lỗ không có hột hột, nốt nốt gì hết. Mày đậm mắt sáng, đáng ghét, sao lông mi dài thế chứ, phỏng chừng có thể đặt được ba thanh củi lên trên. Lúc này đầu hấn hơi rung rung, ngơ ngẩn nhìn nàng, ánh mắt đầy hoang mang dường như không hiểu nàng đang làm gì lại không dám động đây.

Lau mặt xong lại lau tay cho hấn, sau đó thả khăn vô lại chậu nước. Quay lại giúp hấn tháo mũ, gỡ đóa hoa, cởi áo ngoài, xếp quần áo lại xong đặt trên ghế nhỏ kế bên giường. Quay đầu lại, hấn đã ngồi trên giường.

Yến Hồng ngạc nhiên trước sự hợp tác của hấn, mỉm cười bước lên giúp hấn cởi giày và vớ. Chân hấn vừa dài vừa gầy gò, song lại không có mùi lạ gì. Cơ bản Yến Hồng cũng không kỳ vọng hấn có thể tự lo, dù sao tối nay hấn cũng là người mất sức, dứt khoát làm người tốt cho tối cùng, giúp thiếu gia hấn rửa chân, chờ nàng bê chậu nước qua một bên, phát hiện hấn đã nằm trên giường nhắm mắt ngủ.

Dễ hầu hạ đấy! Yến Hồng vắn thắt lưng, cởi nút thắt áo cưới, chỉ chừa mỗi áo trong màu đỏ, nằm kế hấn ngủ thiếp đi.

Hôm nay thật sự quá mệt, thế nên nàng ngủ rất nhanh.

“Lão gia, con dâu này không tệ, cũng nhẫn nại hầu hạ Manh nhi của chúng ta.” Ngoài cửa sổ tân phòng truyền đến tiếng thì thầm, chính là Trần Quốc Công phu nhân không yên tâm về con trai và con dâu mình.

“Hoàng Nhất đại sư đích thân chỉ điểm con dâu mà sai được à? Lần này bà yên tâm chưa? Ta còn sợ đến động phòng bà cũng muốn nhúng tay vào làm thay nữa.” Trần Quốc Công đắc ý vểnh hai chòm râu mép hai bên lên, không để ý đến sự lo lắng của phu nhân mình.

“Hứ, toàn nói mò. Tuy bây giờ cách chuyện viên phòng còn một đoạn nữa, nhưng tốt xấu gì cũng ngủ chung một giường, sớm muộn gì Manh nhi cũng có thể...” Quốc Công phu nhân kết thúc câu chuyện, tất cả đều không thể nói ra lời.

Yến Hồng lạnh quá tỉnh lại.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, trên đỉnh đầu là màn gấm đỏ rực. Ủm, mình đã xuất giá rồi. Ngoẹo đầu nhìn, thảm trải sàn màu xanh, giày thêu màu đỏ... Ồ ồ, rõ ràng nàng phải nằm trên giường, sao lại trên đất?

Lồm cồm bò dậy, mũi Yến Hồng thiếu chút vẹo đi. Được rồi, nàng cũng không kỳ vọng tân lang sẵn sàng chu đáo gì đó, nhưng tối thiểu sau này cũng là đồng bọn sớm sớm chiều chiều bên nhau, tốt xấu gì cũng phải chia nửa giường cho nàng ngủ với chứ?

Đại gia dáng dấp tuấn tú này giỏi thật, nghênh ngang dạng tay dạng chân thành hình chữ đại (大), hoàn toàn không nhường cho nàng chỗ ngồi luôn chứ đừng nói là ngủ.

Tiểu tử thối, chàng bắt nạt đừng trách ta bắt nạt. Yến Hồng cười âm hiểm, nhe nanh giơ vuốt nhào tới “mỹ nhân ngủ” trên giường...

Phù, gia hỏa này gây thì gây, cân nặng không nhẹ tí nào. Khó khăn lắm mới di chuyển đại gia qua một bên, để lại một “khoảnh đất” đủ chỗ cho nàng ngủ.

Mới vừa nằm xuống, bên cạnh vươn tới một cái vuốt An Lộc Sơn, đập đầu không đập nhè ngay lên mũi nàng. Tiểu tử này, biết chọn chỗ xuống tay ghê!

Hất ra!

Không chờ nàng ngủ, lại không tiếng động đáp lên.

Lại hất! Lại đáp!

Hất! Đáp!

... Đủ rồi, dù sao tiện nghi này hẳn không chiếm thì sau này cũng chả có tên nam nhân nào chiếm, đáp thì đáp đi, ngủ quan trọng hơn. Mắt thấy trời sắp sáng, nhanh ngủ đi một giấc, óp ~ ừm...

4. Chương 4: Khúc Gỡ

“Á!” Yến Hồng vừa mở mắt liền phát hiện trong tầm nhìn của nàng dán hai con mắt đen sáng long lanh. Cho dù nàng khoắc lác họ Yến nàng to gan, bị ánh mắt nhìn chăm chăm đến khi tỉnh như thế tuyệt đối là chuyện không vui về gì, tuy rằng gương mặt như bạch ngọc này hình như có chút vui tai vui mắt.

Khụ, được rồi, hơi lớn một chút.

Tân nhiệm trọng phụ kiêm đồng bọn chưa hợp tác bao giờ của nàng lúc này đầu tóc bù xù, mái tóc dài đen bóng, gương mặt như được tạc từ bạch ngọc điểm tuyết mấy phần biểu tình rất dễ lý giải, một phần mù mờ, hai phần non nớt, còn lại bảy phần ngơ ngác.

Có lẽ là vì không hiểu thế sự, khiến cho gương mặt đủ mười phần chờ đợi kia nhìn cực kỳ đáng yêu. Vì thế bản tính xấu xa tiềm ẩn thật lâu trong lòng Yến Hồng lại rục rịch muốn bò ra, nhìn hẳn “ẩm nhiên tiêu hồn trảo” [5].

“Ọt ọet.” Cơ mặt biến dạng đề lên vòm họng phát ra tiếng kỳ cục, gương mặt bầu bĩnh vốn chờ đợi bị động áp sát con thú ham ăn biếng làm náo đó, cổ tình cái vị lão huynh bị ăn hiếp này vẫn giữ nguyên bộ dạng mặt người mẫn thật, khiến cho nữ nhân bị thú tính che mất hồn vía kia càng được nước làm tới.

“He he, nào nào nào, mũi heo... phì, ha ha... nheo mắt... miệng lạp xương... lại làm mèo may mắn nào...”

Ăn hiếp người không có năng lực chống cự, quả nhiên, quá sướng!

Mãi đến khi da mặt Đông Phương Manh bị vằn vò xuất hiện mấy tia máu, cả người nhìn sống động hẳn lên nàng mới cười híp mắt dừng tay lại.

“Thiếp tên Yến Hồng, gọi thiếp là Tiểu Hồng hoặc A Hồng đều được. Thiếp gọi chàng là Manh Manh nhé? Không nói hả, không nói thiếp xem như chàng đồng ý rồi nhá.” Yến Hồng tự tung tự tác quyết định, sau đó vịn thắt lưng, ngáp một cái cực lớn.

Thân hình cứng đờ này giờ của Đông Phương Manh hơi nhúc nhích, đầu khẽ ngoẹo sang phải một chút, ánh mắt vẫn nhìn nàng không chớp.

Yến Hồng không để ý, vén rèm thêu lên nhìn ra ngoài, ánh sáng xuyên giấy dán cửa chứng tỏ trời đã sáng rồi. Nàng có hơi ảo não vỗ vỗ đầu mình, thân là con dâu mới, đáng ra phải dậy sớm thỉnh an cha mẹ chồng mới phải. Đáng tiếc tối qua hành hạ đến nửa đêm mới ngủ, ngủ một giấc thật sâu, bọn Giai Nhân cũng chẳng gọi nàng.

Ôi, ngày đầu tiên sau cưới, lại để ấn tượng không tốt cho cha mẹ chồng.

Nghiêng đầu nhìn chàng ngốc còn đang tập trung tinh thần nghiên cứu nàng, Yến Hồng nghe rằng ngồi dậy.

Sáng sớm phỏng chừng bọn Giai Nhân có vào, quần áo nàng cần thay đã đặt ngay ngắn trên ghế nhỏ kế bên đầu giường. Tự mình ăn bận chỉnh tề xong, phát hiện đại thiếu gia còn không chịu mặc lấy quần áo mình, nàng đành lục tủ tìm một bộ đồ màu tím, cầm qua định giúp hắn mặc.

Không ngờ Đông Phương Manh không chịu hợp tác, mím môi nhìn quần áo trong tay nàng trờ trờ, bướng bỉnh ghì người cứng ngắc. Nàng vươn tay muốn kéo hắn, hắn lại co quắp tay chân, cả người co rúm lại thành một cục, mặt cũng ngửa ra sau, tầm mắt rũ xuống ba phần.

Yến Hồng lập tức cảm thấy mình biến thành đại thiếu gia nhà giàu có ý đồ bắt lương với thiếu nữ nhà lành, đen mặt.

“Manh Manh, chàng nhìn này, trời sáng rồi, chúng ta phải dậy đúng không? Ngoan, nghe lời nha, mặc quần áo đang hoàng rồi chúng ta đi thỉnh an cha mẹ.” Thế công dịu dàng, một chiêu dỗ tiểu đệ ngốc.

Tiểu ngốc không buồn động dậy.

Chẳng lẽ hắn không thích bộ này? Yến Hồng lập tức hiểu ra, vội vàng đi tìm một bộ màu xanh da trời đưa tới quơ qua quơ lại trước mặt hắn, kết quả thiếu gia vẫn không cựa cựa.

Tiếp đó đổi hết bảy tám bộ màu sắc kiểu dáng khác nhau đều không lọt vào pháp nhãn của hắn. Làm sao đây? Tình huống giống như hắn không thể ép được, hướng chi nàng cũng không nỡ.

Đành phải từ từ tính.

Rót một ly nước, nhỏ nhẹ hỏi hắn: “Manh Manh, chàng uống nước không?” Sợ nhất thời hắn chưa lĩnh hội được, lại hỏi liên mấy tiếng.

Hắn không động dậy nhưng mi mắt hơi nhếch lên.

Nàng đưa ly nước tới trước mặt hắn, không dám kề sát miệng, chờ hắn phản ứng.

Hắn ngơ ngác nhìn chòng chọc cái ly, không lại gần cũng không lùi lại. Yến Hồng thấy vậy lại nhích ly lên một tý, quả nhiên hắn động, nhưng mà càng rụt ra sau.

Nàng chần chờ một chút, chậm rãi cầm cái ly về, thông thả đưa lên miệng, mắt nhìn hắn chăm chăm, hớp từng hớp nước một, thấy hắn nhìn đến xuất thần, lại đưa ly nước từ từ đến môi hắn.

Môi hắn màu hồng nhạt, môi trên có một lớp lông tơ mỏng mỏng, viền môi không rõ ràng lắm, hình dạng cả đôi môi lại rất đẹp, lúc hai cánh môi mím lại vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp.

Rốt cuộc hắn khê hé hai cánh môi, dán lại gần cái ly. Nàng mỉm cười đưa lại gần thêm, dịu dàng nghiêng cái ly một chút để hắn uống nước cho tiện.

Lúc uống nước, ánh mắt hắn nhìn tay nàng rất chăm chú. Bây giờ nàng phát hiện, hắn kháng cự ánh mắt nhìn thẳng của người khác theo bản năng.

Uống xong một ly nước, hắn không hề nhìn nàng, ánh mắt chỉ tập trung vào bên cạnh nàng. Nàng quay qua nhìn, là bộ áo gấm đỏ ngày hôm qua bãi đường.

Hắn muốn mặc bộ này à?

Yến Hồng lấy quần áo qua. Lần này hắn không chống cự, ngoan ngoãn để nàng mặc đồ cho. Yến Hồng lấy làm ngạc nhiên bởi sự phối hợp ăn ý giữa mình và hắn. Chiều theo lý mà nói bọn họ không quen thân, thậm chí trước khi bãi đường ngày hôm qua còn là người xa lạ, với tình trạng của hắn hình như muốn tiếp nhận nàng không dễ dàng gì, thế mà hắn lại chẳng có vẻ gì là phản cảm với nàng, thậm chí còn ôn hòa dễ bảo hơn nhiều.

Có lẽ cái gọi là “ngu ngốc” không nghiêm trọng như tưởng tượng của nàng.

Mặc xong bộ đồ ngày hôm qua, Yến Hồng mở cửa phòng. Không khí trong lành đặc trưng của buổi sáng nháy mắt thấm vào tim gan, nàng không khỏi hít sâu một hơi.

Y Nhân tiến lên: “Tiểu thư, à không, tam thiếu phu nhân, nước ấm đã chuẩn bị xong rồi.”

Yến Hồng gật đầu, tặng cho Y Nhân một nụ cười rạng rỡ: “Bưng vào đi.”

Y Nhân vào phòng, tò mò liếc Đông Phương Mạnh một cái. Trong lòng lấy làm lạ, vị cô gia này nhìn có vẻ ngốc thật, đứng đực như cây cột vậy, không động đậy gì cả.

Dường như Yến Hồng có thể cảm nhận được cảm xúc chống đối của Đông Phương Mạnh khi có người lạ tiến vào “lãnh địa” của hắn. Tuy nàng cũng không biết vì sao mình lại dám khẳng định hắn không vui nhưng nàng cảm giác thế.

“Y Nhân, đặt xuống đi, để ta tự làm. Muội đi bẩm báo Công gia và phu nhân một tiếng, nói ta và tam thiếu gia lập tức qua thỉnh an.”

“Dạ, tiểu thư, không, tam thiếu phu nhân.” Xem ra Y Nhân còn chưa thích ứng được với thân phận mới của nàng.

Yến Hồng đi qua, thử kéo tay Đông Phương Mạnh, phát hiện hắn không chống cự, thậm chí phào, kéo hắn tới bên bàn gỗ lim để rửa mặt, dịu dàng giúp hắn rửa mặt rửa tay; lại hoa chân múa tay hành hạ cả nửa ngày mới khiến hắn súc miệng. Nước này có pha muối, lão huynh hắn nuốt mấy ngụm...

Tóm lại là chinh đồn ngăn nắp, đi gặp cha mẹ chồng.

Con dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng, huống gì Yến Hồng không xấu.

Nội riêng chuyện nàng có thể mời được đại giá Đông Phương Mạnh, cùng nhau đi thỉnh an thôi là đã định trước cuộc gặp mặt này thành công rực rỡ rồi.

Lúc vợ chồng Trần Quốc Công Đông Phương Uy nhìn thấy dáng người nhỏ xinh bên cạnh con trai đáng dấp như ngọc thì miệng cười tươi như hoa thiếu điều ngoác đến tận mang tai.

“Con dâu ra mắt cha, ra mắt mẹ.” Yến Hồng quỳ xuống tẩm đệm Y Nhân trải, chuẩn bị quỳ làm lễ của con dâu mới, ai dè Đông Phương Mạnh không chịu buông bàn tay đang nắm nhau của hai người ra. Yến Hồng bó tay, đành thuận thế kéo hắn xuống cùng quỳ lạy hai ông bà, may mà lần này hắn khá hợp tác.

“Con dâu kính dâng trà phúc thọ, mong cha mẹ phúc trạch thâm hậu, thọ lộc miên trường, vĩnh bảo kiện khang, thanh xuân trường trú [6].” Tay trái Yến Hồng dâng trà, tay phải còn dính lấy một cái móng vuốt không chịu rời ra của Đông Phương Mạnh, đành mượn thế “bán một tặng một” giữ lấy một bên khay trà, cực kỳ có kỹ xảo dâng trà lên.

Vợ chồng Trần Quốc Công thấy thế càng hân hoan khôn xiết. Con dâu này tướng mạo đẹp, phong thái, giáo dục cũng khiến người ta không tìm được sơ xuất gì. Càng đáng quý là miệng mồm lanh lẹ, nói lời may mắn rất êm tai, đối với Mạnh nhi cũng dịu dàng săn sóc như thế. Cưới con dâu này được lắm! Cưới được lắm!

“Tốt! Tốt! Tốt!” Trần Quốc Công mừng rỡ nói liền ba chữ “tốt”. Quốc Công phu nhân tự tay đỡ Yến Hồng dậy “Gọi con là Hồng nhi hử? Mau mau đứng dậy!”

“Mẹ vất vả rồi, người mau ngồi đi.”

Nhìn hai người nắm tay nhau không rời, hai ông bà lão đã quá ngũ tuần cười không thấy tổ quốc đâu cả...

Ngồi xuống nói một vài chuyện linh tinh, hai ông bà càng hài lòng đứa con dâu này không thôi. Đông Phương Mạnh vẫn là mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, tiếp tục diễn tượng sếp người thật. Mãi đến khi vợ chồng Trần Quốc Công không nhớ để con trai quá mệt nhọc, lúc này mới để Yến Hồng dắt hắn về phòng.

Lúc ra khỏi sảnh vừa vận dụng phải Đông Phương Tề đi vào thỉnh an ông bà. Yến Hồng nhìn thấy gương mặt giống Đông Phương Mạnh như hai giọt nước lại lộ rõ nét thông minh trí tuệ nhất thời hơi giật mình.

Song nàng tính táo lại rất nhanh, khom người: “Thiếp thân ra mắt nhị bá.” Giống tiểu ngốc như thế, chắc hẳn là nhị công tử Đông Phương Tề rồi. Xem ra bá đường cũng do hắn ra mặt...

Đông Phương Mạnh không hề quan tâm vị ca ca giống mình như tạc này, không thèm đếm xỉa, cứ nhìn chăm chăm khuôn tai tròn ten của Yến Hồng đến xuất thần.

“Đệ muội lễ nghĩa quá, người một nhà không cần khách sáo.” Đông Phương Tề nhìn hai tay đệ đệ và tân nương quần lầy nhau, ánh mắt thoáng lóe, cong môi cười khê.

Đệ muội này, thông minh biết tiến thoái, khá lắm. Chỉ hi vọng không phải là biểu hiện bề ngoài.

“Nhìn tâm tình Manh đệ có vẻ rất tốt.” Đông Phương Tề mỉm cười nói.

Trong bụng Yến Hồng đỏ mồ hôi, không biết cái vị nhị bá tuệ nhân cao siêu này nhìn ra tâm tình tiểu ngọc rất tốt từ chỗ nào.

Không biết nói sao, nàng đành đáp: “Hôm nay tướng công rất ngoan...”

Sao nghe cứ như đang khen con.

“Sau này Manh đệ nhờ vào đệ muội rồi, hi vọng Manh đệ và đệ muội cử án tề mi, bách niên giai lão.” Đông Phương Tề nói lời này là có thâm ý.

Yến Hồng không đổi sắc mặt: “Cám ơn nhị bá chúc phúc. Cha mẹ chắc đang mong nhị bá, thiếp thân thối lui trước.”

Đông Phương Tề cười phát tay. Xem ra đệ muội này không mềm mỏng như lời đồn...

5. Chương 5: Khúc Gỡ

Về đến phòng, Giai Nhân đã chờ sẵn, một bên thu dọn phòng ốc một bên thả ra tín hiệu “muội có tin bà tám mới nhất”. Tín hiệu có vẻ bí ẩn này chỉ có Yến Hồng cùng lớn lên với nàng từ nhỏ và mấy đóa kim hoa khác mới nhận ra.

Yến Hồng đang đau đầu, tên ngọc nào đó cứ khăng khăng dính lấy tay nàng, cứ thế này nàng làm việc rất bất tiện. May mà vừa vào phòng Đông Phương Manh liền thả tay nàng ra, lại chui ra đằng sau màn thêu trốn.

Yến Hồng thầm nghĩ: chẳng lẽ sau này bảo bọn Giai Nhân lúc có mặt tiểu ngọc thì bắt vào phòng đi?

Trước nghe tin tức của Giai Nhân đã rồi nói.

“Giai Nhân, có tin gì sao?” Yến Hồng ra hiệu cho Giai Nhân lại gần cửa sổ, nhìn chung quanh xem có người lạ nào không, lúc này mới mở miệng hỏi.

“Nghe nói lúc phu nhân mang thai nhị công tử và tam công tử thì sốt ột lần, thiếu chút sinh non. Sau đó mất rất nhiều công sức mới giữ được thai nhi. Lúc sinh nở, nhị công tử tám cân tám lạng [7], tam công tử chỉ được bốn cân tư.” Về mặt Giai Nhân rất nghiêm túc nhưng giọng điệu nha đầu này làm Yến Hồng có cảm giác nàng ta có thể đi thuyết giảng về thể giới động vật. Nếu Giai Nhân có thể đi đến thời đại kia, chắc là thầy Triệu Trung Tường [8] sẽ cộng tác ngay.

Xem ra tiểu ngọc bị di chứng ngay từ trong bụng mẹ, gien tốt bẩm sinh đều bị ca ca bắt lương giành mất...

“Nghe nói vì hôn sự của tam công tử, nhị công tử đặc biệt vào cung xin nghỉ chạy về. Ách, tam công tử không thích chỗ đông người, vì thế hôm qua bái đường cũng do nhị công tử làm thay. Nghe nói từ khi nhị công tử trở thành thị độc của thái tử, liền siêng năng học hỏi thái y trong cung, hơn nữa vợ vết linh đơn diệu được khắp nơi, định kỳ gửi về Công phủ. Tuy thế tử gia ở biên quan nhưng cũng không quên phái người lần tìm danh y khắp thiên hạ, Công gia và phu nhân càng thêm yêu thương che chở tam công tử trăm bề...” Tóm lại một câu, tam công tử mới là lão đại ở Công phủ!

Yến Hồng đưa mắt nhìn “nhà trầm tư” đằng sau màn thêu, xoa cằm, trong lòng cảm khái muôn vàn. Ông trời đóng cửa người cánh cửa này tất sẽ mở cho người cánh cửa khác. Tuy đầu óc hần không bằng người nhưng lại được người nhà thương yêu như thế. Còn nàng, cha không thương kể mẫu không lo, nàng chấp nhận, bởi vì nàng có một linh hồn không thuộc về thời đại này song nàng cũng cảm ơn số mệnh, cho nàng một sinh mệnh mới.

Còn sống là quan trọng nhất, phải không?

Huống chi bây giờ, phỏng chừng chấp nhận gả tới đây là quyết định sáng suốt nhất. Lần đầu tiên Yến Hồng cảm tạ “lòng tốt” của cha ruột và kẻ mẫu.

Mặc kệ kiếp trước hay đời này, nàng đều không ôm hoài bão lớn, gặp sao yên vậy, vì thế nàng lười đầu đá với mấy người nhị nương. Bọn họ không muốn thấy nàng, nàng không bước chân ra khỏi cổng lớn ngõ nhỏ. Bọn họ không muốn gả nữ nhi bảo bối cho tiểu ngốc, nàng không nói hai lời gả tới đây.

Nàng không hề cảm thấy cuộc hôn nhân này có chỗ nào bất công.

Ai có nhu cầu của người đầy mà thôi.

Quốc Công phủ cần một con dâu chăm sóc tiểu ngốc, mà nàng, cần một chỗ ở có thể khiến nàng yên ổn ăn chực uống chực cả đời. Trước giờ nàng luôn rất bền bỉ, có thể điều chỉnh tâm tình mình tùy theo hoàn cảnh rất tốt. Nói như nàng thì Yến phủ nơi nàng xuất thân kia chỉ là một căn phòng ở ký túc xá trường, Quốc Công phủ hiện giờ là đơn vị sự nghiệp có phúc lợi tốt, cha mẹ chồng và anh chồng là lãnh đạo cấp cao. Ông chồng tiểu ngốc kia á, chính là khách hàng lớn siêu cấp duy nhất mà nàng cần phục vụ. Đối với lãnh đạo, nàng chỉ cần nịnh nọt đúng lúc, tăng bốc có ý tốt. Đối với khách hàng, nàng chỉ cần chuyên tâm săn sóc, làm một hộ lý chuyên nghiệp, chỉ cần Quốc Công phủ tiếp tục yêu nước thương nòi, yêu thương tiểu ngốc, vậy nàng có thể ở Quốc Công phủ này thuận buồm xuôi gió hết đời.

Đối với loại người làm biếng như nàng mà nói, cuộc sống như thế mới là kết quả tốt nhất. Còn tình thân, sớm đã chôn sâu dưới mồ cùng mẫu thân nàng rồi. Tình yêu, càng không biết là cái gì.

Nàng trời sinh mang cái tính an vui hưởng lạc, vĩnh viễn không theo đuổi những thứ xa xôi không thực.

Chỗ Đông Phương Manh ở gọi là Lạc Phong Uyển. Nghe nói tiểu ngốc rất thích sưu tập lá phong, thế nên trong phủ đặc biệt trồng nhiều cây phong. Đến mùa thu, lá phong đỏ rực, cả viện phảng phất như trải dưới ráng chiều, phong cảnh tươi đẹp, vì thế mà thành tên.

Thế là Yến Hồng cứ chăm chăm ngắm ủa thu mau tới.

Người hầu hạ trong Lạc Phong Uyển không nhiều lắm, chủ yếu là do tiểu ngốc bài xích đông người, trừ năm đoá kim hoa làm của hồi môn của Yến Hồng ra, cũng chỉ có mỗi một tiểu nha đầu quét tước, hai bà tử phục dịch, bên ngoài thêm một gã sai vặt.

Hai vợ chồng Công gia sớm đã sai quản gia trong phủ nói tỉ mỉ những điểm cần chú ý trong sinh hoạt của Đông Phương Manh, bao gồm đồ thích ăn, màu sắc, ngày thường thích làm chuyện gì, một số việc kiêng kỵ có thể khiến hấn phản ứng mạnh, v.v., cũng không khó nhớ lắm.

Bởi vì thói quen sinh hoạt của Đông Phương Manh cực kỳ đơn giản.

Mỗi ngày đúng giờ tị (trước 9 giờ) rời giường (điểm này làm Yến Hồng ghen tị muốn chết. Vợ chồng Công gia không muốn để con cảm thấy cô đơn, đặc biệt mỗi ngày cùng hấn ăn bữa sáng, chẳng trách hai vợ chồng đều đầy đà mỡ màng như thế), sau đó là thời gian hoạt động cá nhân của Đông Phương Manh. Cái gọi là hoạt động cá nhân cũng cực kỳ đơn giản, không gần người thì là trầm mặc! Giờ Ngọ một khắc ăn cơm trưa, xong rồi tiếp tục trầm tư mặc tưởng, đúng giờ Dậu ăn tối, ăn xong bữa tối là thời gian gần gũi con của hai vợ chồng Công gia. Hai người lần lượt bày tỏ sự quan tâm đối với con trai trong ngày hôm đó, sau đó đưa ra chỉ đạo và kiến nghị sắp xếp sinh hoạt ngày mai. Đúng giờ Tuất rửa ráy đi ngủ.

Yến Hồng nghe xong cảm thấy cái chức “Tam trùng minh chủ” của nàng nên nhường lại rồi. Vị Đông Phương tam công tử, đồng chí Manh thiếu gia này mới đúng là người luyện thành tam trùng chính tông, đoá kỳ hoa đất trời khó có được!

Cảm ơn cha, cảm ơn kẻ mẫu, để nàng gả đến gia đình như trong mơ này!

Đông Phương Manh bây giờ coi như là người đã có gia đình, vợ chồng Công gia cũng không có ý đến ăn sáng cùng hấn nữa, nhiệm vụ quang vinh này từ giờ trao vào tay Yến Hồng.

Bữa sáng có món cháo hoa sen tím nhìn rất bắt mắt, Yến Hồng ăn mà không biết là làm từ cái gì, chỉ cảm thấy ngon miệng thơm ngọt, mềm mềm âm âm, nhất thời không chê bai, ăn liền ba bốn chén = =. Thật tình không thể trách nàng, chỉ có thể nói là chén đĩa của Công phủ quá nhỏ...

Tổ chất của nha đầu Công phủ rất tốt, phốt lờ đồng chén không chất thành núi trước mặt Yến Hồng, chăm chú đút tiểu ngốc ăn sáng. Cứ theo tin tức từ mạng lưới bà tám Giai Nhân nhanh chóng bố trí, nha đầu đút cơm này tên Noãn Nguyệt, trước đây là đại nha đầu được cưng nhất bên cạnh lão phu nhân, địa vị trong

phủ chỉ dưới năm vị chủ tử, cũng là chuyên viên đút cơm ngự dụng duy nhất mà Đông Phương Manh không bài xích.

Yến Hồng vừa ăn cháo vừa oán thăm, ăn có bữa cơm còn phải chờ người đút, chẳng trách sinh hoạt bây giờ vẫn không tự lo được. Có điều nhìn bộ dạng ăn uống nhạt nhẽo vô vị của tiểu ngọc, phỏng chừng hẳn cũng không trải nghiệm được cảm giác ăn ngon hạnh phúc thế nào.

Yến Hồng có tay nghề bếp núc tuyệt hảo nhưng lại rất ít người biết, bởi vì nàng không có cơ hội thể hiện. Nàng lười thì lười nhưng xuống bếp là một trong số những sở thích không nhiều lắm của nàng. Không phải vì nàng không muốn thể hiện, chẳng qua là chưa tìm được người đáng giá để nàng làm thế.

Trước giờ nàng luôn cho rằng, xuống bếp làm cơm cho người mình để ý là chuyện hết sức hạnh phúc, thiêng liêng.

Thật hối hận lúc mẹ còn sống, nàng không thể làm được vài món ngon cho bà. Năm đó nàng còn quá nhỏ, lại cứ nghĩ thời gian chung sống với bà còn dài, khẳng khái chờ đến lúc mười tuổi lại tặng mẹ một sự ngạc nhiên bất ngờ.

Có điều mẹ nàng không chờ được tới lúc đó.

Lúc đang có, không ai đi nghĩ tới chuyện mất đi làm gì. Sau khi mất đi, lại dùng rất nhiều thời gian hoài niệm những gì đã mất.

“Thiếu phu nhân, không biết bữa sáng có hợp ý không?” Noãn Nguyệt lên tiếng hỏi cắt ngang suy nghĩ của Yến Hồng.

Hoàn hồn nhìn lại, chỉ còn mỗi nàng cầm thìa, tiểu ngọc đã no nê, đang nhìn nàng chăm chăm, miệng lau sạch sẽ. Phát hiện ánh nhìn của Yến Hồng chuyển hướng hẳn, lập tức dời mắt sang một bên. Khụ, Yến Hồng cảm thấy hành vi này có thể dùng một từ để hình dung: có tật giật mình.

“Hài lòng, hài lòng, ăn ngon lắm.” Thư ký của ông chủ, tuyệt đối không thể mịch lòng.

“Có cần dùng thêm không?” Tuy thái độ Noãn Nguyệt cung kính nhưng Yến Hồng vẫn cảm giác được một chút cảm xúc đặc biệt...

“À, không cần.” Ăn, ăn nữa mắt Tập Nhân rớt xuống mắt. Nàng cũng chỉ ăn nhiều hơn bình thường một chút, nha đầu này đã hoảng sợ như thế rồi! Có trách thì trách cuộc sống ở Yến phủ quá gian khổ, tiết kiệm...

“Nếu thiếu phu nhân không cần gì nữa, vậy nô tỳ cáo lui trước.” Nói xong không đợi Yến Hồng phản ứng liền khom người với Đông Phương Manh: “Tam thiếu gia, giữa trưa có bồ câu nướng ngải thích ăn nha, đến giờ Ngọ Noãn Nguyệt lại tới hầu hạ ngài.” Giọng điệu dịu dàng thân thiết cỡ nào.

Quả nhiên Đông Phương Manh cư xử với nàng ta có khác, tuy không nhìn thẳng nhưng cũng quay đầu qua chỗ nàng ta, mắt nhìn vạt áo nàng ta, giống như đang lắng nghe. Nên biết ngay cả lúc nhị ca Đông Phương Tề của hắn nói chuyện với hắn, hắn cũng phớt lờ.

Noãn Nguyệt dịu dàng cười với hắn rồi quay lưng đi ra.

Yến Hồng một mực nhìn Noãn Nguyệt, quả nhiên lúc nàng ta sắp ra khỏi cửa thì dừng lại, lại quay người hành lễ, trong mắt có cái gì đó không nói rõ được, dường như đang giãi dụa một lát mới lên tiếng: “Tam thiếu gia trông cậy vào tam thiếu phu nhân rồi.”

Yến Hồng cảm thấy rất thú vị song không để lộ, chỉ mỉm cười gật đầu, nhả ra hai chữ “đương nhiên.”

6. Chương 6: Ban Đầu

Yến Hồng phát hiện, chỉ cần nhìn thẳng vào mắt Đông Phương Manh lúc nói chuyện với hắn, hắn có thể nghe lọt tai quá nửa, gặp lúc may mắn, hắn còn có phản ứng tí ti.

Ba ngày nay, mỗi ngày nhóm lãnh đạo đều viếng thăm mấy bận, bày tỏ sự quan tâm, kèm theo vài chỉ thị không rõ ràng lắm. Tất nhiên Yến Hồng hiểu được, thân là nhân viên mới, nàng cũng không thể chỉ hưởng thụ quyền lợi mà không thực hiện nghĩa vụ, hộ lý mà, nên làm thì phải làm thôi.

Trước tiên phải để hấn chấp nhận cử chỉ của nàng, như thế mới thuận lợi được một bước, để hấn bắt chước theo.

Mấy ngày nay, không ngừng tự giới thiệu mình, lặp đi lặp lại.

“Manh Manh, ai là Yến Hồng?” Yến Hồng nhìn chằm chằm vào mắt hấn, nhún từng từ một.

Mới đầu, ánh mắt hấn dao động trái phải, không chịu nhìn nàng, đầu nàng theo tầm nhìn của hấn mà lắc lư, nhất thiết phải để phạm vi quan sát của hấn có nàng.

Một khắc sau, dường như hấn có vẻ mệt, vì thế thỏa hiệp ngẩng đầu, thỉnh thoảng len lén nhìn nàng. Thế là nàng lại chớp thời cơ hỏi lại một lượt. Sau khi phát hiện phản ứng của hấn khá nhạy với mấy từ tượng thanh chồng chéo, nàng đổi cách hỏi: “Manh Manh, Hồng Hồng ở đâu?”

Chờ một hồi, một ngón tay thon dài trắng nõn rụt rè chỉ vào nàng.

“Giỏi lắm!” Yến Hồng không tiếc lời khen hấn, lại hỏi: “Vậy Manh Manh thì sao, Manh Manh ở chỗ nào?”

Ngón tay khựng lại, lại chậm rãi quay đầu chỉ vào mình.

“Đúng là bé ngoan.” Yến Hồng cười rạng rỡ xoa đầu Đông Phương Manh. Mi mắt hấn nghe lên, lông mi dài khẽ rung, giống như một con bướm thi thoảng dừng chân.

“Ừ, Hồng Hồng cố gắng như vậy, nên thưởng cái gì mới được đây?” Yến Hồng một bên giả vờ phiến não, một bên len lút liếc đuôi mắt quan sát phản ứng của hấn.

Quả nhiên mắt chớp nhanh hơn.

“Trời nóng thế này, vậy làm ít thức uống đặc biệt nhé!”

Đông Phương Manh rất thích những thứ có màu sắc sỡ, lúc không ai lưu ý đến hấn, ánh mắt hấn luôn rơi trên những món đồ màu sắc đẹp để rất lâu, vì thế phòng hấn cũng rực rỡ, quần áo cũng nhiều màu. May mà khí chất hấn trong trẻo, mặc gì cũng hợp.

Diệu Nhân bưng nước trái cây nhiều màu tới, quả nhiên thu hút sự chú ý của hấn. Mắt nhìn chằm chằm chất lỏng trong ly không chớp, không rục rịch lấy một chút.

Một bàn tay mảnh mai bưng lấy một ly trước mặt hấn lên. Ánh mắt hấn hơi động.

“Ưc ực”, tiếng trâu uống nước. Ngón tay hấn nhúc nhích.

Bàn tay mảnh mai lại bưng một ly. Hấn có vẻ nôn nóng, mắt chớp càng nhanh, ngón tay cũng vịn vịn không yên.

“Ưc ực”, trâu lại uống nước. (Thật sự không phải ta đếm từ... hiệu quả âm thanh)

Ồ, vẫn còn nhịn được. Yến Hồng vừa thử phản ứng của hấn vừa âm thầm kêu khổ, tiểu ngọc này mà không phản ứng nữa, bộ nhớ của nàng không đủ chỗ chứa mất. Uống ba ly rồi còn gì. Buổi sáng còn chưa xả ra nữa.

Lúc Yến Hồng định cầm ly thứ tư, rốt cuộc Đông Phương Manh hết nhịn nổi, bùng nổ.

Hai bút cùng vẽ, trái phải mở ra, mỗi tay ôm một bên, người gục xuống, nhanh như sét đánh, hoạt động đóng hàng rào tuyên bố kết thúc.

Yến Hồng vui vẻ, rốt cuộc không cần chiếm dụng bộ nhớ đáng thương chẳng còn được bao nhiêu nữa cũng đã đạt đến hiệu quả ngoài dự liệu.

Diệu Nhân nhìn cô gia gốc nhà mình khấn trương ôm lấy nước trái cây vào tay, trong lòng cũng vui vẻ không thôi. Để tránh cho cô gia dễ dàng hoảng sợ như con thỏ này bị hù, nàng đành mím chặt môi, ráng nhịn cười, đáng tiếc hai cánh mũi phập phồng chứng tỏ công lực của nàng chưa tới nơi tới chốn.

“Ngọt ghê nha!” Yến Hồng cố ý bày ra dáng vẻ dư vị vô tận, liếm liếm miệng.

Cuối cùng hấn ngược mắt nhìn nàng một cái, lại gục đầu nhìn nước trái cây trong suốt trong phạm vi thể lực của mình, chần chừ không quyết.

“Uống ngon thật đó!” Yến Hồng ra sức cam đoan.

Hắn khẽ nghiêng cổ, sau đó bất ngờ thè lưỡi chạm vào nước trong ly. Mặt nước gợn sóng nho nhỏ, lòng Yến Hồng khẽ thót, lảng lảng nhìn hắn.

Rốt cuộc, hắn muốn chủ động cảm nhận hương vị thế giới này rồi sao?

Tới giờ cơm trưa, Noãn Nguyệt vẫn như trước hầu hạ tam thiếu gia nhà mình ăn cơm.

Diệu Nhân nhìn Yến Hồng, nàng không để ý. Kinh thành không phải xây một ngày là xong, chuyện gì cũng phải làm từng bước một. Xem đi, ít nhất cũng tự mình uống canh.

Tuy không dùng thìa mà là học người nào đó húp sùm sụp. Noãn Nguyệt thấy thế liếc Yến Hồng, trong bụng nàng có hơi xấu hổ, nhưng ngoài mặt vẫn cười nhả nhận như thường. Khụ, không cần thận một chút, làm mẫu tiêu cực.

Buổi chiều, Yến Hồng nhẩn nại làm mẫu đủ cách, dùng cốc uống trà, à, nước trái cây như thế nào cho có văn hóa. Miệng tiểu tử này rất kén, trừ nước trái cây tươi và trà Long Tĩnh thượng hạng ra, những thức uống khác hắn không thèm đụng. Có thể thấy tiểu ngốc cũng có một mặt thông minh. Ngược lại bà tử ở nhà bếp oán giận không thôi, ngày hôm nay không biết đã lãng phí bao nhiêu trái cây rồi, hại tay bà ta bị chuột rút luôn.

Tuy tốn không ít thời gian nhưng đến bữa tối, tóm lại là không uống như trâu nữa. Chỉ có tư thế cầm thìa, nhìn sao cũng thấy giống cầm xẻng.

Vốn dĩ Noãn Nguyệt còn tính tiếp tục đút hắn nhưng bị Yến Hồng mỉm cười cản lại. Nàng muốn khảo sát thành quả huấn luyện buổi chiều một chút, thuận tiện để Noãn Nguyệt bọn họ hiểu được, không phải hắn không thể học cách tự chăm sóc.

Nhà bếp hầm canh óc heo, dù sao tiểu ngốc dùng thìa còn chưa thành thạo lắm, không cần thận làm chén canh đổ, canh nóng bắn mấy giọt lên người hắn, làm phỏng mấy nốt đo đỏ. Người bị phỏng không phản ứng, ngược lại Noãn Nguyệt phản ứng quá khích, thét chói tai chẳng những dọa Yến Hồng, càng kinh động Đông Phương Manh, sau khi nhóm lãnh đạo chạy tới lại rối loạn một trận mới có thể vỗ về tiểu ngốc đang hoảng sợ không thôi bình tĩnh lại.

Nhìn tiểu ngốc hầy còn say sưa giấc nồng trên giường, Yến Hồng xoa xoa thái dương. Chẳng biết Noãn Nguyệt tấu cái gì trước mặt lão phu nhân, bà gọi nàng qua, hiền hòa dặn dò gần một canh giờ, chủ đề đại khái là không thể miễn cưỡng con trai bà, không thể khiến con trai bà mệt nhọc, càng không thể bắt nạt con trai bà. Tuy Công gia không nói gì nhưng ánh mắt nhìn nàng lại mang ý trách móc.

Phỏng chừng đến giờ tiểu ngốc kia không biết tự mặc đồ tự ăn đều là do mấy người này chiều thành quen.

Nhớ tới cuộc tranh luận sau đó với Đông Phương Tề, Yến Hồng hơi hối hận.

Quả thật mình có phần nóng vội rồi. Chẳng phải đã quyết định từ đầu là ăn châu uống chực không quản chuyện rồi hơi sao? Bọn họ ưa đối xử với tiểu ngốc thế nào là chuyện của họ, dù có nhìn không vừa mắt thì liên quan gì đến mình? Bọn họ đã quen với cung cách như thế từ lâu rồi, cần gì phải làm trái quy tắc của họ chứ? Phản động làm gì, chẳng phải muốn bị chửi sao?

“Không phải chàng không có năng lực tự chăm sóc, mà là người trong phủ đều xem chàng như báu vật dễ vỡ, không có ai dẫn dắt chàng tập luyện phương diện đó. Tự bản thân chàng đương nhiên càng không tự mình đi làm chuyện như vậy. Tuy nói đã được Hoảng Nhất đại sư chữa trị, hiện tại chàng đã có thể tiếp nhận hành động của thế giới bên ngoài, cũng từ từ thích ứng nhưng trình độ như vậy, hiển nhiên không đủ để chàng sinh hoạt như người bình thường.”

“Người trong phủ cưng chiều chàng, đủ để xóa sạch nỗ lực mười mấy năm nay của Hoảng Nhất đại sư.”

“Nếu chàng chỉ là một con búp bê vải có tim đập, biết hô hấp, vậy sự tồn tại của chàng trên thế giới này có ý nghĩa gì nữa? Chàng đã đi ra khỏi thế giới nhỏ đơn độc của mình thì nên học cách làm thế nào sinh hoạt trong thế giới rộng lớn này.”

Nhất thời xúc động nói như thế, tuy cuối cùng khiến Đông Phương Tề suy nghĩ sâu xa nhưng cũng đẩy mình vào rắc rối. Nhóm lãnh đạo có duy trì hay không đặt cược vào lần tới, mấu chốt là nếu mất đi phần công tác này, nòng lõi ít hơn hại.

“Ôi, còn tưởng là ăn chực được hết đời kia...” Yến Hồng bĩu môi, nhéo cái má bầu bĩnh của người nào đó đang ngủ say để báo thù.

“Đều tại chàng!” Lại chột chột, lúc này mới rút tay về, ngả người nằm xuống cạnh hắn.

Ôi, sao lại... đau lòng chứ...

Chẳng qua, lúc hắn yên tĩnh ngồi ở đó, trong mắt hắn, nàng nhìn thấy thiên đường.

Sáng sớm hôm sau, Đông Phương Tề tới tìm Yến Hồng.

“Có lẽ đệ muội nói đúng.” Đông Phương Tề quan sát nàng nửa ngày, phát hiện nàng không tránh, trầm ngâm hồi lâu mới nói.

“Chỗ cha mẹ để huynh nói. Đệ muội... muội nắm chắc có thể khiến Manh đệ khôi phục như thường được mấy phần?” Đông Phương Tề hỏi có chút mong chờ.

“Nhị bá xem trọng thiếp thân rồi.” Phớt lờ sắc mặt thoát biến đổi của Đông Phương Tề, Yến Hồng thông thả đáp: “Thiếp thân không dám nói bữa có thể làm tướng công khôi phục như thường, nhưng chỉ ít ở phương diện sinh hoạt hàng ngày, không có vấn đề gì lớn.”

“Như vậy... là tốt lắm rồi.” Mắt Đông Phương Tề ảm đạm, lại hỏi: “Đệ muội có cần chúng ta làm gì không?”

“Ừm, chuyện này rất cần cha, mẹ và nhị bá hỗ trợ, thậm chí cần cả phủ cùng nhau cố gắng. Trước đây mọi người xem tướng công như bảo bối chỉ có thể quan sát từ xa, mong rằng từ giờ trở đi, mọi người có thể xem chàng như đứa bé cần nhần nại chỉ dạy, bớt cung kính với chàng một tí, tiếp xúc nhiều một chút. Đương nhiên, không thể nóng vội hấp tấp, mà cần “thấm nhuần vạn vật lặng không lời” [9], từ từ mà làm.”

Đông Phương Tề thông minh tốt đỉnh, đương nhiên hiểu được ý định của Yến Hồng. Ý nàng là, chỉ cần để Đông Phương Manh quen thuộc với người và vật bên cạnh, một khi quen rồi mới dễ tiếp nhận, cuối cùng chậm rãi hòa nhập.

Có lẽ cần thời gian rất rất dài nhưng thời gian ngày một trôi đi, sự tình tất thực hiện được.

7. Chương 7: Từ Từ

Đến giữa tháng tám, thời tiết ngày càng nóng bức.

Thể chất Yến Hồng cực kỳ sợ nóng, mùa hè quả là kiếp nạn của nàng. Lúc trời nóng quá, nàng liền xoạc tay xoạc chân nằm ườn trên giường mát không muốn động dậy, may mà hôm nay mặc váy trắng dài may bằng gấm Hàng Châu, bên ngoài phủ một lớp sa mỏng màu lục nhạt, vì thế Yến Hồng cảm thấy mình rất giống một con ếch xanh phơi bụng. Than thở thành tiếng làm bọn nha đầu cười chúm chím.

Cười đi cười đi, dù sao chẳng ai lý giải được hoài niệm đối với thời không xa xôi kia của nàng, nơi đó ăn mặc mát mẻ hết chỗ nói, toàn là thiết bị làm mát tự động không à...

Dưới ngày hè chói chang thế này, Đông Phương Manh càng lộ rõ sự khác biệt. Mỗi lần mồ hôi Yến Hồng đổ ròng ròng, nhìn hắn khoan khoái mát mẻ lượn qua lượn lại trước mặt nàng, nàng lại ghen tị khôn xiết.

Chẳng lẽ lòng yên tĩnh thì tự dưng mát thật à? Nhưng nàng cũng yên tĩnh lâu như thế mà có thấy mồ hôi bớt chảy miêng nào đâu...

“Đến ngồi cạnh Hồng Hồng được không, Manh Manh?” Lúc Đông Phương Manh tò mò nhìn nàng lần nữa, Yến Hồng mở miệng mời, đương nhiên vẫn phải nhìn thẳng vào mắt hắn, bằng không rất có khả năng thiếu gia hắn không nghe vào tai.

Đối với yêu cầu của nàng, Đông Phương Manh còn rất nể mặt, cũng tích cực hồi đáp. Thậm chí lần đầu tiên tặng cho nàng một nụ cười mỉm đáng yêu thuần khiết.

Yến Hồng cảm giác tim mạch đều nhũn ra.

Hắn đi qua, ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh nàng, yên lặng ngóng ra ngoài cửa sổ, dường như bóng cây lắc lư dưới cơn gió nóng ngày hè mê người lắm vậy, lại phảng phất như đang lắng nghe âm thanh hoa nở.

Tay hắn buông trên thành ghế, ngón tay sạch sẽ thon dài. Yến Hồng nhẹ nhàng ngẩng đầu, nhìn thấy mặt trời trong mắt hắn.

Trong thế giới của hắn, có lẽ cũng có điều tuyệt vời mà nàng không biết.

Nhẹ nhàng nắm lấy lòng bàn tay hắn khiến hắn bất an xú xiu, nàng mỉm cười với hắn. Hắn chỉ giật mình mấy giây, cũng bắt chước cong môi. Rốt cuộc lại yên lặng nhìn phong cảnh.

Tay hắn lớn hơn tay nàng rất nhiều, lòng bàn tay mịn màng trắng nõn, đường chỉ tay đơn giản rõ rệt. Người đời thường nói đường chỉ tay đại biểu cho quỹ tích một đời, nhìn mấy đường chỉ mảnh rõ ràng như thế, đột nhiên Yến Hồng thấy hâm mộ cuộc sống như vậy.

Nghe nói con người bẩm sinh đã hiểu biết, biết, chưa hẳn là may mắn, không biết, cũng chưa chắc đã bất hạnh.

Nhiệt độ nơi lòng bàn tay dán nhau dần dần tăng lên, giống như mặt trời vậy, tỏa ra hương vị ấm áp khiến người ta yên tâm.

Ánh nắng lọt qua kẽ lá chiếu vào song cửa, nhuộm một màu xanh nhàn nhạt, cùng với ánh vàng lấp lánh rơi trên người hắn. Một bên mặt còn mang theo chút trẻ thơ yên tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, thần thái trong mắt tùy theo bóng cây lay động mà chợt sáng chợt tối.

Một khuôn mặt giống hệt Đông Phương Manh giấu mình trong một góc không để ai phát hiện, mọi người chìm đắm trong không khí thanh nhàn ngày hè không ai nhận ra.

“Manh Manh.” Yến Hồng gọi, nhẹ nhàng gãi gãi lòng bàn tay hắn.

Hắn quay đầu, chăm chú nhìn nàng. Mỗi lần như thế, Yến Hồng liền cảm thấy mình tồn tại độc nhất vô nhị trên thế gian, trong lòng cảm động một cách khó hiểu.

“Muốn ăn đá bào không?” Ngày hè nực nội, sao thiếu cốc đá bào được?

Mắt hắn thoáng hiện tia nghi hoặc, đối với danh từ mới đột nhiên xuất hiện này, phản ứng của hắn là ngoe ngoắt đầu, mái tóc dài vốn ngoan ngoãn nằm xõa sau gáy giống như thác nước nhỏ nhỏ đổ xuống, bóng bẩy như trân châu, chắt tóc đen bóng khiến Yến Hồng hoa mắt.

Đông Phương Manh không thích trói buộc nhiều lắm, kể cả buộc tóc. Tóc hắn, vĩnh viễn đều ngoan ngoãn dán sau gáy hắn.

Nén xúc động muốn vuốt tóc hắn, Yến Hồng cười dụ dỗ: “Manh Manh có thể giúp Hồng Hồng làm đó.” Lúc thích hợp thì để hắn tham gia một vài việc thường ngày, sẽ rèn luyện năng lực lao động của hắn, khơi dậy tính chủ động của hắn.

Quả nhiên thấy mắt hắn thoáng một chút nhảy nhót.

Kéo hắn đứng dậy, nhìn thấy Đông Phương Tề mỉm cười đứng cách đó không xa. Tuy cùng một gương mặt, Đông Phương Manh mang đến cho người ta cảm giác non nớt thuần hậu, Đông Phương Tề lại khiến người ta có cảm giác hoàn toàn khác. Nhìn hắn có vẻ ôn hòa vô hại lại không dễ tiếp cận. Tuy thường tươi cười rạng rỡ nhưng ánh mắt lại giấu đi sự xa cách.

Lúc này nụ cười trên mặt hắn lại mang theo không ít chán thành. Hắn nhìn Đông Phương Manh, trong mắt không hề che giấu cưng chiều thương tiếc.

“Thiếp thân ra mắt nhị bá.” Yến Hồng nhún người.

“Đệ muội không cần đa lễ.” Đông Phương Tề cười tới gần, tay đỡ hờ nàng rồi khen: “Khí sắc Manh đệ mỗi ngày một khá, đều là công lao của đệ muội.”

“Nhị bá quá khen, thiếp thân không dám kể công, cũng nhờ cha mẹ ưu ái, nhị bá ủng hộ mà ra. Đa phần là tự tướng công nỗ lực.” Yến Hồng nở nụ cười hoàn mỹ không moi ra được điểm xấu nào, không cảm thấy chính mình có công lao gì lớn. Thời cơ thích hợp, khiêm nhường đúng lúc sẽ khiến lãnh đạo càng khen ngợi!

“Đệ muội không cần khiêm tốn, muội dụng tâm và Manh đệ biến chuyển, cha mẹ và huynh đều nhìn thấy cả. Vất vả cho đệ muội rồi.” Đông Phương Tề nghe xong cười càng hiền hòa.

Yến Hồng và Đông Phương Tề khách sáo huynh một câu đệ muội một câu nửa ngày trời, Đông Phương Manh đã có phần sốt ruột, hiển nhiên hẳn có vẻ nôn nóng được làm trợ thủ nhỏ cho Yến Hồng. Vì thế hẳn giật ống tay áo Yến Hồng, hai mắt chuyển sang Đông Phương Tề, nhìn chăm chăm hẳn, tựa hồ ca ca hẳn mà không thả Yến Hồng đi, hẳn nhìn chết cho coi!

Ánh mắt utor rượt đó, làm sao Đông Phương Tề cự tuyệt cho nổi?!

“Khụ, đệ muội mới nói đá... bào, vi huynh cũng rất tò mò, có thể cùng đi xem chẳng?”

“Nếu nhị bá không chê, thiếp thân bêu xấu rồi.”

Đông Phương Tề sai người hầu đi hầm băng đập một khối đá nhỏ, Yến Hồng đập nó thành từng mẩu đá nhỏ xiu, còn kiên nhẫn dạy Đông Phương Manh cùng làm. Tiểu ngốc đập rất nghiêm túc, kỹ lưỡng “boong boong boong”, đợi phát hiện đá trong tay đập xong hết rồi, có vẻ còn chưa đã, không cam lòng đi vòng vòng quanh bàn, đợi đến khi Yến Hồng cười kéo hẳn nhìn cốc đá bào đã làm xong mới thôi.

“Đệ muội quả là khéo léo. Cốc đá bào này màu sắc hấp dẫn lại giải nhiệt, xem ra hôm nay vi huynh có lộc ăn rồi.” Đông Phương Tề nhìn cốc đá bào đủ màu sắc tỏa hơi lành lạnh, hết sức kinh ngạc, tán thán.

Yến Hồng cười cười, tự mình bưng một cốc đặt trước mặt Đông Phương Tề, lại sai Y Nhân mang cho vợ chồng Công gia mỗi người một phần. Quay đầu lại, thì thấy Đông Phương Manh ngoẹo đầu nhìn chăm chăm cốc đá trước mặt, vẻ mặt như trẻ con cực kỳ dễ thương.

Yến Hồng cầm muống, bưng cốc đá bào trước mặt lên, thu hút sự chú ý của hẳn rồi liền múc mấy hạt điều đỏ, lại chọc một ít đá bào, trước cái nhìn không chớp của hẳn, đưa đến trước mặt hẳn: “A...”

Như đồ trẻ con muốn hẳn há miệng.

Hẳn nghe lời há miệng ra, vẻ mặt ngây ngẩn, ánh mắt ôn hòa thuần hậu, đá lạnh mang theo vị chua chua ngọt ngọt hình như khiến hẳn rất kinh ngạc, vì thế vui vẻ nuốt sạch, nhai lạo xạo mấy tiếng nuốt xuống, nhanh chóng há miệng ra, giống như chú chim non chớp chớp đòi ăn.

Đông Phương Tề một mực mỉm cười hiền ngang quan sát toàn bộ. Một khắc sau đó, sự việc phát sinh khiến hẳn và Yến Hồng đều ngây ra tại chỗ. Chỉ thấy Đông Phương Manh đột ngột giành lấy muống trong tay Yến Hồng, có phần vụng về múc một muống đá, run run, lại kiên quyết đưa đến bên miệng Yến Hồng, trong ánh mắt kinh ngạc không thôi của Yến Hồng và Đông Phương Tề, há miệng ra bắt chước có bài có bản: “A...”

8. Chương 8: Phục Chế

Đông Phương phủ sôi sục, bắt đầu từ muống đá bào đó.

Muống đá bào kia thần kỳ cỡ nào chứ, có thể khiến tam công tử mở miệng nói chuyện kể từ ngày chào đời đến nay! Khụ, tuy chỉ là một chữ “A” ngắn gọn súc tích nhưng bất kể nói sao, tóm lại cả Quốc Công phủ không còn thấy xấu hổ như trước nữa rồi.

Sau này ai dám nói tam công tử câm là đập kẻ đó!

Thế nên, muống đá bào đó không mang ý nghĩa đá bào bình thường, mà là một muống đá bào cao quý, một muống đá bào tinh khiết, một muống đá bào thoát ly hương vị thông thường, một muống... khụ, đá bào có ích cho dân chúng.

Ít nhất ý nghĩa của nó đối với Trần Quốc Công phủ tuyệt đối không bình thường.

Cuối cùng cốc đá bào thần kỳ này được liệt vào hàng ngũ món ăn được hoan nghênh nhất Quốc Công phủ hàng năm. Còn Yến Hồng, vốn dĩ địa vị vững vàng từng bước nhất thời thuận nước đẩy thuyền càng lên cao, chịu sự theo đuổi tăng tốc đã lên tới trình độ heo mẹ biết bay, cây sắt nở hoa, hơn nữa còn được đặt ngang hàng, trở thành một trong ba kỳ tích lớn của Di Lăng. (Khúc, còn như heo mẹ biết bay và cây sắt nở hoa có thật hay không, không thuộc về nội dung kiểm chứng của tác giả...)

Trừ Đông Phương Manh phẳng lặng như nước ra, một trong hai nhân vật chính của sự kiện này cứ hết đau khổ lại vui vẻ. Yến Hồng vui vẻ là vì nhờ vận cứt chó, Quốc Công phủ từ đó xem yêu cầu của nàng là chuẩn mực, nàng làm việc không gặp trở ngại nữa. Đau khổ chính là nhóm lãnh đạo dăm ba bữa lại gọi nàng qua cảm khái, cảm tạ một hồi. Khoa trương nhất chính là lão phu nhân, mỗi lần nhìn nàng ánh mắt cứ như thần giữ của đột nhiên tìm được núi vàng. Khụ, chứ vị thần tiên lượng thứ, nàng không cố ý mạo phạm lão nhân gia, cái này là nhận định từ đáy lòng...

Chịu kích thích lớn nhất ngược lại là Đông Phương Tề. Một mặt, hắn vui mừng không thôi vì cuối cùng tiểu đệ cũng mở lời vàng ngọc, mặt khác lại cảm thấy cực kỳ nuối tiếc vì người lãnh đạo khiến tiểu đệ thay đổi lớn như thế không phải hắn. Để giải quyết nuối tiếc, người xưa nay luôn thận trọng đáng tin cậy trong mắt người trong phủ như hắn ngày nào cũng bưng một cốc đá bào chạy tới trước mặt Đông Phương Manh lượn qua lượn lại, còn sống chết đòi dứt Đông Phương Manh ăn, mục đích đen tối là muốn Đông Phương Manh cũng hồi đáp lại như thế. Song mãi mà hắn không thành công, Đông Phương Manh luôn phớt lờ hắn, vì thế hắn càng sầu muộn. Yến Hồng nhin cười thiếu điều viêm ruột, hắn còn không chịu thôi ngày nào cũng tới chịu thất bại.

Nhân vật chính số một trong chuyện này, Đông Phương tam thiếu gia Manh công tử bình tĩnh nhất, ngoại trừ ngày hôm đó phát ra một tiếng như sét đánh giữa trời quang ra, không có thêm âm thanh nào nữa, làm bà con đỏ mắt mong chờ hắn mở lời vàng ngọc lần nữa thiếu điều muốn mòn con mắt. Chỉ có Yến Hồng với Noãn Nguyệt là khá bình tĩnh cho rằng đó đơn thuần là trùng hợp.

Vì thế Yến Hồng nên làm gì thì vẫn tiếp tục làm. Muốn Đông Phương Manh mở miệng đã khó khăn như thế, nếu làm hắn nói trọn vẹn một câu, tiến tới nói chuyện giống như người bình thường, không thể dùng hai chữ “gian khổ” để hình dung chuyện này. Cách mạng chưa thành công, Hồng Hồng vẫn cần cố gắng nhé.

Đang là ngày nóng, phong cảnh trong Lạc Phong Uyển lại tuyệt vời, đình, các, nhà sàn nhỏ thấp thoáng giữa cây cối xanh um rậm rạp, cứ như thiếu nữ thẹn thùng ôm tỷ bà che nửa mặt hoa. Yến Hồng nhất thời ngửa tay, sai Tập Nhân đi tìm than tới chế thành bút than, ngồi ở một góc vắng vẻ trên lối đi về phác họa. Cảm tạ thời đại này đã có giấy, hơn nữa chất lượng cũng rất khá.

Hết sức chăm chú, hoàn toàn không chú ý một bóng người chậm rãi lại gần. Chỉ thấy cái bóng thon dài đó đi mấy bước thì dừng lại, nghiêng đầu suy nghĩ một lát lại đi tiếp, lặp đi lặp lại như thế, ngăn ngừn mấy trượng mà đi nửa khắc mới xong! May mà Yến Hồng chỉ lo mãi mê vẽ không chú ý, bằng không nhất định sẽ dở khóc dở cười với “tốc độ thần sầu” này.

Yến Hồng lướt bút soạt soạt, phác họa bóng mờ của đình bát giác, đưa ngón cái và ngón trỏ hai tay ra, tạo một khung vuông chuẩn bị vẽ cảnh, đột nhiên phát hiện bên người tăng thêm cảm giác mát lạnh, ngạc nhiên quay đầu, nhìn thấy ánh mắt trong vắt của Đông Phương Manh. Hắn lẳng lặng ngồi xổm bên người nàng hơi dựa ra đằng sau, hai tay ngoan ngoãn bắt chéo trên đầu gối. Rõ ràng Yến Hồng cảm thấy hắn rất tò mò với thứ trong tay nàng nhưng lại không chủ động tìm hiểu, ánh mắt và vẻ mặt luôn trong trẻo thuần khiết như trẻ thơ.

Yến Hồng cười rạng rỡ, hắn không đề phòng nàng như thế khiến nàng luôn không tự chủ được mà bày tỏ thiện ý của mình.

“Manh Manh, nhận ra thiếp vẽ nơi nào không?” Yến Hồng nói chậm rãi, nhả từng chữ từng chữ một.

Cảm xúc của hắn ngưng đọng từng chút từng chút trong mắt, cái gọi là “nghĩ hoặc” từ từ dâng lên, Yến Hồng hỏi lại lần nữa. Ánh mắt hắn liền nhẹ nhàng chuyển sang bàn vẽ trong tay nàng, tập trung nhìn một lát, lại ngược lên nhìn phía trước mặt, chùng một lúc, hắn tìm thấy đình bát giác cổ kính mà Yến Hồng phác họa.

Hắn ngoẹo đầu nhìn Yến Hồng, trải qua một thời gian Yến Hồng “lẳng lặng không tiếng động” xâm nhập

vào cuộc sống của hắn, hắn đã không tránh né ánh mắt Yến Hồng nữa, thậm chí khi nàng lơ đãng sơ sót hắn còn chủ động tìm.

Nét mặt hắn có phần cứng nhắc, giống như không biết làm cách nào diễn đạt ý nghĩ của mình, lại giống như có thứ gì đó đột nhiên đông lại trong óc, lưỡng lự nửa ngày cũng chỉ hơi mím mím môi, cuối cùng nhấc tay lên chỉ vào phía trước chỗ hắn tìm được.

Yến Hồng hiểu ý mỉm cười, nhỏ nhẹ: “Manh Manh thông minh ghê, chỉ một lát đã tìm thấy rồi.” Người gần như chưa từng mở miệng, hắn cơ hồ chưa ý thức được cổ họng mình còn có khả năng phát ra âm thanh, phải từ từ dẫn dắt hắn sinh ra khát vọng nói chuyện, để hắn phát hiện thân thể mình kỳ diệu ra sao.

Mắt hắn cong cong, dáng vẻ rất nghiêm túc, bắt chước bộ dạng Yến Hồng, ngồi lên thảm cỏ, sau đó tiếp tục dán mắt lên bản vẽ trong tay nàng, không chịu dời đi.

Yến Hồng nhét bút than vào tay hắn rồi đặt bản vẽ trước mặt hắn, đề lại từng nét bút trên tờ giấy ban nãy, lấy ra một tờ giấy trắng khác, sau đó nắm tay hắn, tùy ý vẽ vài nét, trên giấy xuất hiện đường nét đơn giản của một quả táo.

Mới đầu tay Đông Phương Manh có hơi cứng nhắc thế nên nét vẽ không tròn trịa, còn hơi thô, quả táo vẽ ra méo méo, rất hiển nhiên đây là một quả táo dị dạng thiếu dinh dưỡng.

Kể đó Yến Hồng buông tay hắn ra, để hắn tự mình tập vẽ. Ban đầu hắn chưa kịp phản ứng, quay đầu ngơ ngác nhìn nàng, dường như không hiểu vì sao nàng bỏ tay hắn ra không nắm nữa. Dưới nụ cười cổ vũ của nàng, lại mím môi, lúc này mới quay lại vẽ loạn trên giấy, vừa vẽ vừa liếc đuôi mắt tự cho là người khác không biết nhìn trộm phản ứng của nàng. Phát hiện nàng vẫn dịu dàng nhìn hắn như cũ, hắn nghiêng đầu nghĩ ngợi một lát, đổi bút từ tay phải sang tay trái.

Yến Hồng kinh ngạc, hắn muốn khai phá tay trái của mình sao? Kể đó sự kinh ngạc của nàng biến thành chấn động ngập tràn, miệng há thành chữ O lúc nào không hay.

Thì ra hắn thuận tay trái...

Chỉ thấy bạn nhỏ Đông Phương Manh thâm tàng bất lộ [10] dùng tay trái điêu luyện lướt một nét tạo thành một quả táo tròn trịa (giống như lúc chúng ta học mỹ thuật ở tiểu học vẽ nét đơn giản ấy), nếu không phải ban nãy mình dạy hắn vẽ nó, Yến Hồng gần như cho rằng thằng nhãi này cũng đến từ thời không xa xôi kia như nàng.

Rất nhanh, cả bản vẽ đều là táo, ngay cả lề và góc giấy Đông Phương Manh cũng không chịu tha, cố chấp vẽ từng quả táo nhỏ, đến khi cả tờ giấy trắng không còn chỗ trống. Vẽ xong, hắn quay đầu bình tĩnh nhìn Yến Hồng, không chớp mắt, nét mặt nghiêm túc mà cố chấp, tựa như rất để ý cái nhìn của nàng.

Yến Hồng cảm động, có phần chua xót. Trước đây có lẽ chưa có ai dẫn dắt hắn làm những chuyện vụn vặt tỉ mỉ thế này, mà dẫn dắt nho nhỏ như thế đối với hắn mà nói lại quan trọng cỡ nào.

“Manh Manh giỏi quá, vẽ rất đẹp!” Yến Hồng đương nhiên không keo kiệt mà khích lệ hắn, lại bồi thêm một câu: “Hồng Hồng rất thích đó!” Đến khi nàng nói xong câu cuối, nét mặt nghiêm túc của Đông Phương Manh mới thoáng thả lỏng, tuy vẽ mặt vẫn bình tĩnh có phần ngây ngốc nhưng lại khiến Yến Hồng cảm giác được một chút vui vẻ khó phát hiện của hắn.

Hắn cố chấp đợi trong thế giới một người, cô quạnh đã bao lâu, nàng xông vào thế này, chắc hắn đem lại cho hắn chút an ủi?

Song ngạc nhiên mừng rỡ lớn hơn nữa còn ở đằng sau. Yến Hồng tiện tay vẽ đại thứ gì đó lên giấy, Đông Phương Manh liền dùng tay trái bắt chước vẽ lại thật nhanh, thậm chí góc độ dùng bút, nặng nhẹ, đường nét thô mảnh, bóng ảnh mờ đậm không lệch lấy một chút, Yến Hồng nhìn hoa cả mắt. Nàng dứt khoát sai Tập Nhân lấy một bản vẽ nữa, cùng Đông Phương Manh mỗi người một bản, sau đó ở trước mặt hắn, bắt đầu vẽ tĩnh vật.

Nàng chọn một cái ghế đá hình dạng không phức tạp lắm ở gần đó, trên ghế điêu khắc rất nhiều hoa văn áng mây lớn phong cách cổ xưa. Muốn vẽ đẹp cần rất nhiều công sức, chẳng những phải tính được tỷ lệ chính xác, còn phải nắm chắc kết cấu, đứng từ góc độ phân tích thấu thị, phác họa các dạng kết cấu chuyển

tiếp, chú ý sự giao thoa hình dáng, tránh sự đơn điệu và trống trải, ngoài ra còn phải vận dụng ánh sáng linh hoạt, phân bố không gian, đi sâu vào xây dựng hình dạng chân thật mà có tính lập thể.

Yến Hồng có kiến thức vẽ phác họa căn bản đương nhiên không nói, nhưng khiến nàng sửng sốt chính là sau khi nàng vẽ xong, Đông Phương Manh cơ hồ chỉ chậm hơn nàng một chút, cũng bắt đầu cầm bút, bố cục, phác họa, giống nàng y như đúc, nếu không phải hai người vẽ trên hai tờ giấy khác nhau, suýt nữa Yến Hồng đã nghi ngờ liệu có phải hẳn dùng tay trái vẽ thật hay không.

Sao có khả năng chứ?! Nên biết, cho dù là người có nền tảng hội họa mười mấy năm như nàng cũng không có khả năng trong thời gian gần như trùng khớp vẽ ra một bức phác họa giống hệt người ta!

Không thể tin nổi! Yến Hồng cố tình vẽ một nét hồng thật lớn, nếu là người chân chính biết vẽ, rành phác họa chắc chắn sẽ phát hiện mấy nét bút bất hợp lý của nàng. Thế nhưng! Đông Phương Manh chỉ chăm chú nhìn tay nàng, lúc nàng ngừng lại, không cần dẫn đo chiều theo cách vẽ của nàng hoàn toàn phục chế lại nét bút hồng đó! Thậm chí bao gồm cả hình chiều nhỏ xíu mà nàng cố ý vẽ đậm hơn!

Yến Hồng đỡ dần nửa ngày rốt cuộc hoàn hồn lại, té ra thằng nhãi này là cái máy photocopy nhân tạo siêu cấp...

Còn Đông Phương Manh, sau khi “copy” cứ cầm bút than ngơ ngác nhìn Yến Hồng, dường như không rõ vì sao nàng đỡ người, bỏ tranh qua một bên, còn không mau vẽ tiếp đi...

9. Chương 9: Cam Đổ

Mấy ngày sau đó, Yến Hồng quyết chí khai phá tài năng của Đông Phương Manh trong giới “copy”, dùng đủ loại kỹ thuật vẽ kiểm tra hẳn một phen, vẽ chi tiết, vẽ thủy mặc, vẽ màu, cơ hồ không làm khó được hẳn. Nàng không chịu thua đưa hoạt hình và tranh chấm biếm ra, kết quả vẫn như cũ, thậm chí cả bức “Phượng hoàng mổ thóc [11]” thiếu gia hẳn cũng sao y bản chính không sai lấy một li!!!

Yến Hồng nửa vui nửa buồn. Vui là vì hóa ra Đông Phương Manh lại tài hoa như thế. Buồn là vì tài năng của hắn khiến đời trước nàng cố gắng mấy chục năm hình như chẳng có ý nghĩa gì... nhưng huấn luyện dày đặc như vậy không khiến Đông Phương Manh phiền chán, ngược lại quý ông này càng vẽ càng hăng hái, mỗi ngày thức dậy liền tìm bút than, giương mắt nhìn Yến Hồng. Đúng, không sai, chính là ánh mắt ướt rượt mà ngay cả đại nam nhân như Đông Phương Tề cũng khó mà kháng cự lại, cỡ nữ nhân vừa háo sắc vừa có tình mẹ thương con tràn lan như Yến Hồng làm sao mà chống cự được.

Còn vài ngày nữa là tới Trung Thu rồi. Vì thế Đông Phương Tề lại xin thái tử mấy ngày nghỉ, chờ xong Trung Thu mới quay về cung tiếp tục hầu thái tử đọc sách. Đông Phương Tề có thể hưởng thụ ngày nghỉ dài như thế làm Yến Hồng ghen tị không thôi, vì thế đơn phương cho rằng thái tử là người nhân hậu, trao đổi ý kiến với năm đứa kim hoa lại được bọn họ ủng hộ.

Thế tử Đông Phương Ngọc thân gánh trọng trách trấn thủ biên quan, không thể về nhà sum vầy song vẫn không quên viết thư sai người giục ngựa gửi về nhà báo bình an, thư dành rất nhiều trang quan tâm đến kế hoạch bình phục của Đông Phương Manh, vì thế “công thần” Yến Hồng lại nhận được một đoạn thư khen ngợi. Hiển nhiên vợ chồng Công gia bị con lớn xúc động, cũng thuận tiện ôn tập lại một chút, làm Yến Hồng được ca ngợi đến mức lỗ tai ù đi, lại còn phải làm bộ đức hạnh “con dâu thẹn không dám nhận”, khổ không chịu nổi.

Tết Trung Thu, còn gọi là “Tết tháng tám”. Gần sát ngày tết, các gia tộc giàu có ở Di Lăng đều tặng trái cây, bánh Trung Thu. Quốc Công phủ đứng đầu giới quyền quý ở Di Lăng, quà tặng được nhận phong phú thể nào không cần nói. Yến Hồng bắt chợt ngựa tay, liền giành việc của bà bếp, làm đủ loại bánh Trung Thu, có bánh nhân đậu, nhân hạt sen, nhân trái cây đủ loại, lòng đỏ trứng, nhân thịt, đa dạng đủ kiểu, làm năm đứa kim hoa lóa cả mắt. Hiếm khi bọn họ thấy tiểu thư nhà mình bưng nổ phẩm chất thế này.

Vì thế quà đáp lễ của Công phủ cơ bản đều do bánh Trung Thu Yến Hồng làm đảm đương. Đối với việc này Đông Phương Manh rất mất hứng, tuy người ta không nói nhưng lúc Yến Hồng đưa bánh ọi người, hẳn trông mắt sáng như đèn pha. Từ trên xuống dưới phủ đều bị ánh mắt như hình với bóng của hắn làm cho dựng tóc gáy. Yến Hồng nhìn mà buồn cười, vì thế đặc biệt để riêng cho hắn một hộp bánh năm màu thật

lớn, chừng đó hẳn mới chịu ngưng. Thế mà hẳn còn canh chừng chăm chấp, không cho phép ai lại gần bánh Trung Thu của hẳn, sợ bị mọi người chia phần.

“Thằng bé Manh nhi này, càng lúc càng hoạt bát lên nhiều, hồi trước có ai thấy nó có tinh thần thế đâu.” Lão phu nhân vừa cười vừa yêu thương vỗ về tay Yến Hồng.

“Mẹ yên tâm, tính tình tướng công hiền hậu, càng ngày sẽ càng khá lên.” Yến Hồng thấy Đông Phương Manh đề phòng nhị ca hẳn như phòng trộm, bốn chữ “tính tình hiền hậu” nói ra có phần chột dạ. Có điều cũng không thể trách Đông Phương Manh. Đại nam nhân như Đông Phương Tề mà hảo ngọt, có thể nói là làm hại không ít bánh Trung Thu của Yến Hồng, chộc cho Đông Phương Manh mấy ngày nay thiếu điều dán mắt lên lưng Đông Phương Tề. Yến Hồng rửa thầm chắc chắn vị nhị bá này có ý, bình thường Đông Phương Manh luôn ngó lơ hẳn, thằng nhãi này vừa vận mượn cơ hội thu hút ánh mắt của đệ đệ yêu...

Tết Trung Thu mười lăm tháng tám, ngày này đúng lúc ba tháng mùa thu qua hết một nửa, cho nên mới gọi là “Trung Thu”, hoặc là “Trọng Thu [12]”.

Xét thấy chứng “chống đối đám đông” của Đông Phương Manh đã bớt rất nhiều, Đông Phương Tề lại muốn kéo gần quan hệ huynh đệ liên thương lượng với Yến Hồng dẫn hẳn đi dạo. Yến Hồng cảm thấy chuyện này cũng không có gì xấu, vợ chồng Công gia tuy còn không yên tâm lắm nhưng nghĩ con trai thứ hai là người trầm ổn, con dâu ba cũng là người ổn thỏa bèn đồng ý. Chỉ có nha đầu Noãn Nguyệt không yên tâm, nói gì cũng đòi đi theo, Yến Hồng không bận tâm lắm, thích đi thì đi.

Vì thế đoàn người giống như xâu kẹo hồ lô lên đường. Yến Hồng và Đông Phương Manh là đối tượng bảo vệ quan trọng, bị kẹp chính giữa đội ngũ, khổ nổi ngoài nòng ra Đông Phương Manh không chịu đựng bất cứ ai (Đông Phương Tề trách móc, ta là ca ca ruột của đệ mà, ca ca ruột...), nòng đành phải dắt tay hẳn suốt chuyến đi, gặp phải thứ gì dễ đụng chạm vào hẳn hoặc có thể khiến hẳn bất an liền tặng cho hẳn cái ôm ấm áp. Trong mắt người trong phủ thì là vợ chồng ân ái nồng nàn, còn Yến Hồng thì tự cảm thấy mình là gà mẹ dẫn gà con...

Các quán rượu ven đường đều trang trí lại mặt tiền, dùng tơ lụa dựng thành lầu gác, sắc màu rực rỡ, trưng ra chiêu bài tủy tiên, bắt đầu bán rượu mới. Người người đua nhau tới quán uống rượu. Đến trưa ngày Trung Thu, rượu bán sạch sẽ, tiệm rượu liền tháo chiêu bài xuống. Thời tiết này, vừa vặn là mùa cua, còn có lựu, lê, táo, dẻ, nho, cam, toàn là trái cây tươi đủ màu sắc.

Di Lăng từ xưa được gọi là “quê của cam rốn [13]”, sản lượng cam đứng đầu cùng với cái rốn đều ghi dấu, vì vậy mà nổi tiếng. “Rốn” của cam càng lớn, cam càng thơm càng ngọt nước. Đông Phương Tề sinh ra giàu có, muốn ăn gì liền có người dâng đến tận tay, vì thế không biết lựa cam rốn thế nào. Hẳn lại yêu thương đệ đệ, thấy đệ đệ cứ nhìn mấy sạp cam liền hào hứng đi lên quơ một đồng ôm lại cho Đông Phương Manh.

Đông Phương Manh túm chặt tay Yến Hồng, vẫn không phản ứng trước sự mong đợi của Đông Phương Tề, chỉ nhìn chăm chăm cam trong tay hẳn. Yến Hồng thấy vậy cười nói: “Chắc là nhị bá chưa chú ý bao giờ, cam rốn mà rốn càng lớn thì càng ngon miệng, rốn nhỏ đều hơi chua, nước cũng ít.”

Đông Phương Tề ngẩn ra, liền cười sảng khoái: “Không ngờ ăn cam cũng phải chú ý như thế, trái lại là vi huynh sốt ruột rồi, thụ giáo thụ giáo.”

Yến Hồng thấy Đông Phương Tề không gò bó ngược lại thêm hảo cảm với hẳn. Đông Phương Manh thấy Yến Hồng lại nói chuyện với nhị ca hẳn nói mãi chưa xong bèn kéo nòng nhích tới sạp bán cam thêm một bước, hơn nữa còn nhìn chòng chọc cái túi của tiểu thương nọ.

Tiểu thương kia cũng là kẻ biết nhìn người, thấy mọi người ăn bận không tầm thường, đoán hẳn là nhà giàu có bèn lấy trong túi ra một vật đồ rực, hai tay dâng lên trước mặt Đông Phương Manh: “Vị công tử này thật là tinh mắt, đây là Cam Đỏ. Bởi vì vỏ cam đỏ như máu, thịt cam mọng nước nên nổi tiếng, còn quý giá hơn cả cam rốn thượng hạng nhất, sản lượng ít ỏi, hơn nữa khó chiết cành thành công, một cây trưởng thành cho nhiều nhất một chục quả. Nhà tiểu nhân mấy đời trồng giống cam này cũng chỉ được có một cây, hôm nay vốn mang theo để chào hàng, công tử đã nhìn trúng, tiểu nhân cũng đành nhịn đau từ bỏ.”

Đông Phương Tề nghe xong không khỏi tò mò: “Hiếm như thế à? Quả thật chưa từng thấy giống cam đỏ tươi thế này.” Nói rồi cầm lấy cam đỏ trong tay tiểu thương, chỉ thấy trái cam này nhỏ hơn cam rốn, hình

dạng tròn hơn một chút, vỏ cam đỏ tươi như máu, cả đường vân cũng cực nhỏ, sáng bóng, khiến cả lớp vỏ nhìn càng bóng láng, thật không biết bóc vỏ ra múi cam bên trong còn đẹp thế nào.

Yến Hồng cũng chưa gặp giống cam đặc biệt như thế bao giờ, không khỏi nhìn thêm một chút. Tiểu thương kia thấy làm ăn có khả năng, cười càng thêm ân cần, miệng không ngừng giới thiệu: “Cam đỏ này không dễ trồng, là món ăn bổ dưỡng, có thể giữ ấm bổ máu, cải thiện tình trạng lạnh tay chân. Còn làm tinh thần phấn chấn, giải mệt mỏi. Vị phu nhân này ăn vào có thể dưỡng da làm đẹp, các công tử ăn vào càng sáng mắt thính tai, người già ăn vào bổ gan bổ phổi, trẻ nhỏ ăn vào, hì hì, bảo đảm bệnh lớn bệnh nhỏ gì đều không dám tới cửa.”

Gã này, nói một hồi sắp thành linh đơn diệu dược luôn rồi, chỉ thiếu nước cải tử hoàn sinh nữa thôi.

Từ lúc cam đỏ rơi vào tay nhị ca hấn, ánh mắt Đông Phương Manh cứ theo cử động nơi tay nhị ca mà lên lên xuống xuống, không chịu dời mắt đi lấy một chút. Yến Hồng biết màu sắc cam đỏ này hợp khẩu vị Đông Phương Manh, vì thế đưa mắt ra hiệu cho Đông Phương Tề. Chỉ điểm một chút Đông Phương Tề hiểu ngay, vội vàng nhét cam vô tay đệ đệ.

Cam lọt vào tay, Đông Phương Manh liền giữ khư khư, mím mím môi, Yến Hồng biết đây là biểu hiện hấn cao hứng. Đông Phương Tề cũng cười tươi rói vì đệ đệ không cự tuyệt mình. Nhất thời mạnh ai nấy nghĩ, không ai chú ý đến vẻ mặt háo hức mong chờ của tiểu thương.

Vẫn là Giai Nhân lạnh lợi, hỏi một câu: “Cam này bán sao?” nhờ đó mới lôi kéo lại sự chú ý của mọi người.

“Nhân hôm nay là tết, các vị lại lần đầu chiếu cố, tiểu nhân coi như lấy hên, tính rẻ chút, mười lượng, chắc giá.” Tiểu thương bày ra vẻ mặt như bị cắt mất thịt.

“Mười lượng một cân? Chẳng thà người đi cướp đi.” Tập Nhân rú lên, thật sự quá đắt, lương nửa năm của nàng cũng chưa tới mười lượng nữa là, mà còn nhờ tiểu thư gả tới Quốc Công phủ mới tăng lương đấy.

“Cô nương nhầm rồi, mười lượng một cân chẳng phải lỗ chết tiểu nhân? Là mười lượng, một trái.” Tiểu thương trình trọng giơ một ngón tay lên, nghiêm túc nhấn mạnh.

Lần này ngay cả Giai Nhân luôn bình tĩnh cũng vặn vẹo mặt. Cam gì vậy, người biết thì biết nó là trái cây thôi, không biết còn tưởng là báu vật luôn.

Lúc này người bu chung quanh cũng đông dần, đều hiếu kỳ nhìn cam trong tay Đông Phương Manh chỉ chỉ trỏ trỏ. Di Lăng tuy giàu có nhưng một trái cam bán mười lượng, lần đầu tiên nghe thấy chuyện hi hữu như thế.

Tuy tâm tình Đông Phương Manh không biến hóa rõ rệt lắm nhưng nắm tay Yến Hồng càng lúc càng chặt, còn hơi run rẩy. Yến Hồng kêu thầm không xong, nếu người người đi chuyện của mình không vậy lại đây, Đông Phương Manh còn dễ chịu một chút, bây giờ biến thành tiêu điểm trong mắt mọi người, người bình thường còn nóng mặt hướng chỉ là người luôn ghét đám đông như hấn?

Đông Phương Tề chắc cũng hiểu điểm này, không thèm chớp mắt lấy một cái quăng một đĩnh bạc cho tiểu thương, một bên không dấu vết che chở Yến Hồng và Đông Phương Manh lui ra ngoài, một bên quăng lại một câu cho tiểu thương kia: “Còn dư lại chín trái cam đỏ, bốn công tử mua hết, một lát đưa thẳng tới phủ Trấn Quốc Công.”

Quần chúng bu quanh ồ lên, chẳng trách bạo tay như thế, hóa ra là công tử nhà Trấn Quốc Công, thật là... coi tiền như rác không hơn không kém mà.

Yến Hồng vừa đi vừa đau lòng nhìn cam trong tay Đông Phương Manh, một trái mười lượng, mười trái là một trăm lượng rồi! Về nhà nhất định phải đòi một trái nếm thử!!

Mấy người vung tiền như rác vừa đi, đám đông vẫn còn kinh ngạc tán thán song cũng tản ra, còn lại mỗi tiểu thương ở đó mừng rỡ rút gân.

10. Chương 10: Trăng Tròn

“Nhị thiếu gia, trời sắp tối rồi, còn tiếp tục đi dạo không?” Noãn Nguyệt thấy mọi người không có vẻ gì là muốn về, liền mở miệng hỏi Đông Phương Tề.

Đông Phương Tề ngoảnh đầu nhìn. Đông Phương Manh đang mở to mắt nhìn chăm chăm động tác nặn tượng bột ven đường, chăm chú cứ như thể ước gì nhét hết tất cả tượng bột đầy màu sắc sặc sỡ đó vào trong mắt, về mặt cổ chấp mà đáng yêu. Không muốn quấy nhiễu hứng thú của đệ đệ, liền lắc đầu: “Còn sớm, lát nữa đã.”

“Nhưng Công gia, phu nhân sẽ lo lắng tam công tử...” Noãn Nguyệt liếc Yến Hồng cũng háo hức bưng bưng xem nặn tượng bột, mắt thoáng chút bất mãn.

“Không sao, ta sẽ trông coi tiểu đệ.” Đông Phương Tề tốt tính nói, Noãn Nguyệt còn muốn nói thêm, Đông Phương Tề đã gia nhập “đoàn quan sát nặn tượng bột”, Noãn Nguyệt bắt lực nhúc nhích miệng, cuối cùng không nói thêm nữa.

“Xong rồi, công tử, phu nhân nhìn xem có vừa ý không?” Ông thợ nặn tượng đưa một cặp tượng vừa nặn xong cho Yến Hồng, cười vuốt chòm râu, miệng tuy khách sáo nhưng về mặt hết sức tự tin.

Yến Hồng nhận lấy hai tượng bột một nam một nữ, phát hiện quả nhiên cực kỳ tinh xảo, bé gái cười dễ thương, về mặt bé trai ngây thơ, chính là đáng vẻ nàng và Đông Phương Manh, màu sắc quần áo cũng không khác biệt, nhìn là biết ngay hai người.

Đông Phương Manh nhìn tượng bột trong tay Yến Hồng lom lom, Yến Hồng thấy thế cười đưa bé trai cho hắn: “Nào, đây là Manh Manh, để Manh Manh tự cảm mình nha.”

Đông Phương Manh chớp chớp mắt, thò tay ra, không cầm lấy bé trai trong tay Yến Hồng mà nhắm thẳng vào bé gái trong tay nàng. Yến Hồng sửng sốt song vẫn mặc hắn cầm. Chỉ thấy Đông Phương Manh cầm tượng bé gái xong, nhìn chăm chăm một hồi, còn dùng ngón trỏ chọt chọt nhẹ lên má bé gái mấy cái, môi mím lại, lúc này mới hài lòng ôm bé gái cùng bảo bối cam đỏ vào lòng. Noãn Nguyệt sợ hắn ôm tê tay muốn cầm giúp, hắn sững sờ không đưa.

Yến Hồng thầm đoán, phỏng chừng thằng nhãi này ghi hận nàng thường hay chọt mặt hắn nên bây giờ báo thù lên tượng bột...

Khó khăn lắm Đông Phương Tề mới chờ được ông thợ nặn ột tượng bột giống hắn, thấy Đông Phương Manh muốn chuyển sang chiến trường khác, vội vàng chạy lên đưa tượng mình cho tiểu đệ, cười nhiệt tình: “Manh đệ, tượng bột ca ca cũng cho đệ này!”

Đông Phương Manh nhìn tay Đông Phương Tề, lại cúi đầu nhìn đồ trong lòng mình, ngoảnh mặt kéo Yến Hồng đi. Đông Phương Tề bị đả kích lớn, vì sao tiểu đệ yêu dấu của hắn không thích hắn hả?!

Yến Hồng mặc Đông Phương Manh kéo nàng đi bữa tối trước vừa âm thầm cười trộm. Dám Đông Phương Manh tưởng Đông Phương Tề đòi đổi bé gái trong tay hắn nên mới làm lơ. Đông Phương Tề đáng thương, luôn đem mặt nóng dán mông lạnh của đệ yêu, há há.

Noãn Nguyệt thấy mọi người đều đi, đưa bạc cho ông thợ làm tượng, nghĩ nghĩ lại nói: “Sư phụ, làm phiên ông nặn cho ta một cái, lát nữa ta quay lại lấy, đây là mười lăm đồng, ông cầm đi.”

Đương nhiên ông thợ cầu còn không được, liền tiếp gật đầu ưng thuận. Bây giờ Noãn Nguyệt mới chạy đuổi theo đoàn người.

Sắc chiều buông dần, sắp tới giờ thấp đèn.

Đêm Trung Thu, chợ phiên trong thành rất náo nhiệt, nhà giàu đều đeo trang sức lộng lẫy lên lầu các ngắm trăng, nhà bình thường thì đi tầu lâu chiếm chỗ tốt.

Người Di Lăng thích nung cát vàng làm vỏ ngọc trắng, dùng màu trang trí, muôn hình vạn trạng. Mọi người tập trung trên phố, dưới ánh trăng, mua bán vỏ màu, đèn đuốc sáng choang, người dạo chơi nườm nượp không dứt. Trên đường còn có mấy quầy hàng thịt nướng, hâm rượu, nướng thịt dê, rượu ấm cay nồng, vỏ màu có thể dùng làm ly rượu.

Đồ thu gom của Đông Phương Manh sao lại thiếu mấy con thỏ màu dễ thương này được. Ngay cả Yến Hồng cũng hứng chí, tay trái cầm thỏ màu, tay phải cầm một xâu thịt dê nướng thật lớn, bản thân ăn hào hứng còn không quên đút cho Đông Phương Manh ăn. Có điều Đông Phương thiếu gia chẳng lấy làm vinh hạnh tí nào. Hắn ghét cái mùi tanh nồng này. Bực một nỗi Yến Hồng cứ thích trêu hắn, thỉnh thoảng lại đưa xâu thịt dê ra trước mũi hắn lắc lắc, nhìn đáng về hắn khịt mũi tránh né mà vui không thể tả. Tuy hắn tránh còn không kịp, nhưng cũng không chịu thả bàn tay đang túm chặt ống tay áo Yến Hồng ra. Vì thế lần nào cũng bị Yến Hồng chọc được. Đông Phương Tề yêu đệ sốt ruột còn chưa nói gì, ngược lại Noãn Nguyệt vừa tức vừa vội, lăm bằm nửa ngày. Tập Nhân bảo vệ chủ lên lút tròng nòng ta mấy cái, nha đầu kia tưởng mình nói nhỏ thì không có ai nghe được nòng ta đang chửi tiểu thư chắc!

Trăng dần dần treo lên vòm trời, rải ánh sáng bàng bạc xuống mặt đất. Đêm Trung Thu, ánh trăng càng sáng hơn ngày thường, còn gọi là “nguyệt tịch”, đúng là “gió thu mát rượi, trà xanh thơm mát, hoa quế ngát hương, ánh trăng tràn ngập”. Vương tôn công tử, nhà giàu bạc vạn, không ai không lên lầu cao ngồi bên lan can ngắm trăng hoặc tụ tập trên các khoảng sân trống trải, ném thử của ngon vật lạ, tiếng nhạc rộn ràng, uống rượu ca hát, vui chơi suốt đêm. Nhà bình thường cũng đến đài ngắm trăng nho nhỏ, tổ chức yến tiệc trong nhà, con cháu sum vầy, cùng nhau vui tết. Cho dù là nhà hết sức bần cùng, thậm chí đem cầm quần áo đổi lấy rượu uống cũng cố gắng tìm vui, không thể sống uổng.

Yến Hồng đứng dưới lầu, ngược mặt lên nhìn người đi dạo tới tới lui lui ăn uống vui chơi, nghĩ thầm không khí này thật sự là náo nhiệt hơn hẳn tiệc rượu thâu đêm gì đó.

“Chợ đêm Trung Thu mở luôn đến khi trời sáng cơ. Người đi ngắm trăng dạo chơi đông như trẩy hội, nườm nượp cả đêm, dù sao ở thành Di Lăng, buổi tối này không có lệnh cấm đi lại ban đêm.” Giai Nhân háo hức nói, mắt nhìn bốn phía tai ngóng tám phương, thăm dò xem có tin bà tám nào đáng nghe ngóng không.

“Thâu đêm à?” Yến Hồng nghe Giai Nhân nói thế lấy làm ngạc nhiên. Trước khi xuất giá, tuy nàng không được phụ thân yêu thương nhưng gia giáo khá nghiêm, ngày thường rất hiếm dịp được đi dạo phố, nữ tử chưa gả xuất đầu lộ diện sẽ bị người đời chỉ trích. Cho dù lễ tết cũng phải có người đi cùng, còn phải đeo mạng che mặt mới được ra cửa, song không được ở bên ngoài qua đêm. Vì thế nàng mê mẩn cảnh tượng ồn ã thế này đã lâu, lại chưa chứng kiến bao giờ. Bây giờ khó khăn lắm mới có dịp đi ra hóng gió, thật tình không muốn về chút nào...

Nhìn lại Đông Phương Manh, hắn ôm một núi đồ trong lòng, một tay còn khăng khăng nắm tay nàng, thật sợ hắn té tay, vì thế khề khàng hỏi: “Manh Manh, Hồng Hồng cầm giúp chàng vài món nhé, chịu không?”

Đông Phương Manh đang đặt hết tâm tư lên đồng chiến lợi phẩm, căn bản không nghe lọt lời Yến Hồng, vì thế không phản ứng gì. Yến Hồng đành lay lay tay hắn, hơi khom người đối diện với mắt hắn, hỏi lại lần nữa. Thằng nhãi này hề gặp phải thứ mình thích, căn bản không nhìn không nghe người khác gọi.

Đông Phương Manh cúi đầu nhìn vào mắt nàng, trong đôi mắt đen nhánh của hắn phản chiếu bóng nàng. Hắn chớp chớp mắt, tiêu hóa xong câu hỏi của Yến Hồng, lại nhìn nhìn nào cam nào tượng bột nào thỏ màu nào kẹo nào bánh đủ kiểu trong tay (toàn là Đông Phương Tề mua cho), cơ hồ không cần suy nghĩ đem quá nửa đồ trong tay đưa cho Yến Hồng, mình chỉ giữ lại mỗi tượng bé gái, nắm chặt trong tay, lại nhìn Yến Hồng. Nàng thấy môi hắn lại mím mím, lo hắn muốn chơi xấu, quả nhiên thấy hắn lại thò một ngón trở ra len lén chọt bé gái mấy cái. Thằng nhãi này còn nghiện, hic.

Đi dạo mãi tới khi trăng lên giữa trời, Noãn Nguyệt giục già mấy bận mọi người mới lưu luyến về phủ. Tuy trong phủ cũng rộn ràng nhưng không khí không vui bằng dân chúng. Song Công gia phu nhân còn đang chờ các con về nhà cùng nhau cúng trăng đoàn tụ, nhóm Yến Hồng cũng không dám chậm trễ liền dắt Đông Phương Manh không vui lắm về Trấn Quốc Công phủ.

Mười lăm tháng tám cúng trăng, ngoại trừ dâng nhang đèn cùng đồ cúng, còn có bánh Trung Thu đoàn viên. Bánh trái dùng đều có hình tròn, dưa hấu cũng tĩa thành từng cánh đan xen, nhìn giống như hoa sen vậy. Ngoài tĩa dưa hấu thành cánh hoa sen ra còn dùng lá củ cải tĩa thành sa la [14]. Cửa hàng giấy có bán giấy màu ánh trắng, vẽ thành hình trăng tròn vàng vạc, còn có Bô Tát ngồi trên tòa sen dưới ánh trăng chiếu rọi. Dưới cảnh hoa có mặt trăng và cung Quế, thỏ ngọc đứng một bên, tay cầm chày giã thuốc. Giấy màu ánh trắng rộng chừng ba phân, dài quá một trượng, chế tác tinh xảo đẹp đẽ, màu sắc rực rỡ.

Nhà nào nhà nấy đều đặt bài vị cúng trăng theo hướng trăng sáng, mọi người lạy trăng, đốt giấy ánh trắng,

sau đó lui đồ cúng, chia ôi người trong nhà. Bà con với nhau còn tặng bánh Trung Thu và trái cây, bánh Trung Thu lớn đường kính có tới hai tấc.

Nếu là thê tử về nhà mẹ đẻ, ngày này nhất định phải về lại nhà chồng, bởi vì hôm nay là tết đoàn viên.

Cho dù Đông Phương Ngọc không quay về, vợ chồng Công gia cũng không quên cầu phúc cho hần, hi vọng thần tiên trên cao có thể che chở hần bình an khỏe mạnh. Lão phu nhân còn thuận tiện xin Nguyệt lão cũng chiếu cố con trai cả và con thứ một chút, sớm ngày cưới được thê tử xinh đẹp, để bà hưởng thụ hết cuộc sống hạnh phúc con cháu đầy đàn.

Tết Trung Thu, ngoài bánh Trung Thu ra còn có bánh nhân mặn, mằm hẹ, tiểu mạch, vịt nướng lò, heo sữa quay, thịt nướng, ăn chung với mì vắt, rượu hoa quế... đủ loại thức ăn. Yến Hồng nhìn một bàn đồ ăn dài ngoằng bày trong sân mà lóa mắt, nước miếng chảy tứa lư, làm Đông Phương Mạnh cứ nhìn chằm chằm khóe miệng nòng.

Trái cây tươi cũng phong phú đủ loại, trái thơm [15] thơm nức, táo giòn đỏ tươi, mận tiến vua Trung Sơn, lựu phương Nam, nho tím, đậu tương xanh, lê vàng, hồng, ngó sen trắng, sen xanh, tuyệt nhất là nho. Trái lớn màu tím, hình tròn kều là mã não, trái nhỏ màu trắng hình bầu dục gọi là mã nhũ, lớn nhỏ xen kẽ gọi là ông dất cháu, còn có đỏ chu sa, vàng ruộm, ngọc đen .v.v, mùi vị đều rất ngọt. Trái nhỏ mà ngọt gọi là nho tiểu ngọc, loại này nóng, ăn nhiều sẽ nổi mụn. Còn như nho chua nhỏ mà đen bán trên đường chỉ là hàng thứ phẩm. Đương nhiên cũng không thiếu cam đỏ mà Đông Phương Tề mua với giá trên trời về, có điều chỉ cần trái cây có chút nhan sắc đều bị Đông Phương Mạnh quơ đến địa bàn của hần, rất có ý “ăn mảnh”, cả phủ đều chiều hần nên cũng mặc kệ.

Cúng trăng xong, mọi người liền bắt đầu ra sức tiêu diệt đồ ăn trên bàn. Đông Phương Mạnh bận rộn nghiên cứu trái cây màu sắc xinh đẹp trong tay, không lo ăn, Yến Hồng thỉnh thoảng lại chồm qua dứt hần mấy miếng bánh, hần cũng ngoan ngoãn há miệng nuốt. Đợi Đông Phương Tề muốn dứt hần, hần trực tiếp phớt lờ, về mặt ai oán của Đông Phương Tề làm Công gia và lão phu nhân đều vui vẻ.

Đại chiến thức ăn hoàn tất, vợ chồng lão Công gia cũng mệt liền để mọi người tự tản đi ngắm trăng, hai ông bà già nắm tay nhau đi dạo hoa viên trong phủ. Yến Hồng nhìn hai vợ chồng tuổi gần sáu mươi nhưng vẫn cử án tề mi, lòng cực kỳ xúc động, thoáng chút hâm mộ.

Ánh trăng như nước, ngoài phủ tiếng nhạc huyền ảo, do ở gần chợ nên đêm khuya vẫn còn nghe tiếng sênh ca văng vẳng, lại thoảng như âm thanh của tiên nhân trên trời. Thỉnh thoảng vọng đến một hai tiếng nô đùa ồn ào của trẻ con, ồn ào huyền ảo cả đêm, mãi đến khi trời sáng.

11. Chương 11: Tắm Rửa

Sau tết Trung Thu, cho dù Đông Phương Tề ngàn vạn lần không muốn cũng phải quay về cung tiếp tục học bài cùng thái tử. Đương nhiên đối tượng chủ chốt khiến hần không nỡ là tiểu đệ yêu quý. Trước khi lên đường, hần cứ như Đường Tăng nhập hồn, thao thao bất tuyệt với Đông Phương Mạnh thật lâu. Yến Hồng cảm thụ “niệm công” thâm hậu của Đông Phương Tề rồi càng thêm bội phục định lực của Đông Phương Mạnh. Mặc cho ca ca hần khuyên bảo hết nước hết cái, tiểu đệ khẳng khẳng bền gan quyết chí, nên ngăn người cứ ngăn người, nên ngó ngăn là ngó ngăn, vì thế ca ca hần đành ôm một bụng nuối tiếc đau thương hồi kinh.

Ngày cứ thế bình lặng trôi qua, mỗi ngày đều là những chuyện vặt vãnh, chuyện lớn chuyện nhỏ trong phủ đã có lão phu nhân quản lý, nhiệm vụ chủ yếu của Yến Hồng là chăm sóc Đông Phương tam thiếu gia chu đáo, vì thế nàng cũng vui vẻ nhẹ nhõm tự do. Nhờ có nền tảng tốt trước đó, hai vợ chồng Quốc Công càng thêm tin tưởng nàng sẽ chữa khỏi chứng si ngốc của Đông Phương Mạnh. Cho dù trong mắt Noãn Nguyệt thì phần lớn thời gian vị tam thiếu phu nhân này đều chơi bời lêu lổng chẳng làm việc nào đứng đắn cả, thì thoảng lại nhỏ chút thuốc nhỏ mắt trước mặt lão phu nhân nhưng lão phu nhân yêu con tha thiết tiện thể yêu ai yêu cả đường đi, vẫn dung túng con dâu thứ ba này nhiều hơn.

Vì thế cuộc sống của Yến Hồng đúng là như cá gặp nước, dễ chịu thoải mái, thủng thỉnh gần một tháng mới dạy Đông Phương Mạnh biết làm vài việc nhỏ, bao gồm: trước khi ngủ tự cởi quần áo cởi giày, thức dậy tự mặc quần áo mang giày, đắp chăn chỉ được kéo tới cổ không được che kín mặt, rửa mặt dùng khăn

lau không được ngâm cả mặt vô nước... chỉ có chút công lao nho nhỏ đó thôi, bạn Hồng còn dương dương tự đắc thật lâu, ngẫm nghĩ, nguyên bản thằng nhãi này còn không thể tự lo sinh hoạt cá nhân, hiện nhờ nàng, khụ, chí ít có thể tự lo được một nửa rồi.

“Manh Manh, hôm nay chúng ta ăn tô rim nhé?” Sáng sớm ngủ dậy, Yến Hồng vừa mang giày vừa ngoẹo đầu hỏi Đông Phương Manh. Hắn đã dậy mặc quần áo xong, ngoan ngoãn ngồi trên ghế tròn bên cạnh giường chờ người nào đó nằm ườn ra không chịu dậy.

Đúng lúc Diệu Nhân bưng nước vào hầu hạ hai người rửa mặt nghe thế nuốt nước miếng, mới sáng sớm thảo luận đại tiệc như thế có phải quá béo ngậy rồi không... lại nói từ lần trước tiểu thư cao hứng tranh với nhà bếp làm mấy món ăn, cả phủ từ trên xuống dưới đều bị chinh phục, trước đây nàng hoàn toàn không biết tay nghề tiểu thư nhà mình cao siêu như thế.

Yến Hồng nghiêng đầu thấy hắn chăm chú nhìn nàng mang giày, ánh mắt rất tập trung. Hiển nhiên hắn không nghe lọt lời nàng, mang giày xong ngồi xổm trước mặt hắn hỏi lại lần nữa, hắn thò tay sờ mặt nàng, lúc này mới mím môi gật đầu.

Gần đây hình như hắn rất thích sờ mặt nàng, buổi tối trước khi ngủ phải sờ một chút, sáng sớm ngủ dậy cũng sờ một chút, giống như là một nghi thức nào đó vậy, không hoàn thành thì không thể làm việc khác được.

Yến Hồng không thấy mâu thuẫn gì với việc này, sờ chút cũng chẳng mất miếng thịt nào, vả lại nàng sờ hắn cũng chẳng kém. Hì, ngẫm lại, có lẽ nàng chiếm tiện nghi người ta còn nhiều hơn.

Chuẩn bị xong xuôi đi nhà chính vấn an vợ chồng Công gia. Từ sau ngày Yến Hồng bắt đầu vấn an, Đông Phương Manh đều dậy cùng một lúc với nàng, sớm hơn trước chừng một canh giờ, thế mà không thấy hắn có chỗ nào khó chịu. Vợ chồng Công gia kinh ngạc không thôi, cứ nói hai người đúng là trời sinh một đôi.

Vừa vào cửa đã thấy lão phu nhân cười tít mắt ngoắc tay bảo nàng bước lên. Yến Hồng mỉm cười khom người hành lễ: “Con dâu thỉnh an cha mẹ.” Lão Công gia xua tay, đi qua nhẹ nhàng vỗ vai con trai, lại hôn hờ đi ra ngoài tập võ buổi sáng. Mấy chục năm nay ngày nào cũng như ngày nào, ông cụ đều kiên trì sáng sớm đi một bài quyền, vì thế thân thể có vẻ rất rắn rỏi.

“Hồng nhi tối qua ngủ ngon không?” Lão phu nhân kéo tay Yến Hồng vỗ vỗ, cười rất hiền từ. Đôi mắt không rời được người con trai lấy một lát, thương yêu nơi đáy mắt lần nào cũng khiến Yến Hồng rung động. Nếu mẫu thân còn sống, có lẽ ngày nào nàng cũng được tắm mình trong ánh mắt yêu thương thế này.

“Cám ơn mẹ quan tâm, con dâu ngủ ngon lắm.”

“Ừ, thế là tốt rồi, tốt rồi. Hôm nay khí sắc Manh nhi cũng tốt lắm.” Lão phu nhân cao hứng liền kéo tay nàng nói thêm vài câu, đợi Công gia đi quyền xong quay vô, cùng nhau dùng bữa sáng, lão phu nhân lại giữ hai vợ chồng Yến Hồng lại, nói có chuyện muốn thương lượng với họ.

Yến Hồng nghe lão phu nhân mở lời xong tức thì muốn khóc luôn.

Khiến Yến Hồng muốn khóc là nhiệm vụ có độ khó cao: giúp Đông Phương Manh tắm rửa. Yến Hồng tự nhận mình to tim, to tới mức gần như không tim không phổi, nhưng tự dưng bảo nàng đi tắm rửa ột đại nam nhân; tuy rằng đại nam nhân này là tướng công của nàng, là người đầu gối tay ấp, tuy rằng tâm trí nam nhân này còn chưa phát triển trọn vẹn, tuy rằng nam nhân này nhìn mơn mớn vô cùng... nhưng mà còn mặt mũi nàng nữa, được chưa! Tuy rằng da mặt nàng hơi dày một chút... nhưng tắm rửa nghĩa là phải cởi quần áo sạch sẽ, quần áo cởi sạch nghĩa là... nam trần truồng... nữ hạo sắc thì cũng biết thẹn thùng rụt rè chứ!

Nghe nói lúc Đông Phương Manh còn nhỏ, trước khi rời khỏi Công phủ, luôn do hai vợ chồng Công gia tắm rửa cho hắn, chưa từng để người khác nhúng tay. Một mặt là vì hắn không thích người ngoài đụng vào, mặt khác hai vợ chồng Công gia cũng muốn nhân cơ hội này bồi dưỡng tình cảm với con. Về sau Hoàng Nhất đại sư dẫn hắn về Thiên Hoàng tự, mất gần một năm mới khiến Đông Phương Manh gần gũi với ông, đợi đến khi dạy hắn tự tắm được đã là hai năm sau rồi.

“Lúc quay về phủ, chúng ta theo lời đại sư xây một phòng tắm riêng cho Manh nhi trong phủ, dẫn nó đi xem, nó cũng biết dùng để làm gì. Thật ra Manh nhi đã tập thành thói quen, mỗi ngày đến giờ đều tự tới

phòng tắm tắm rửa, có điều nói là tắm rửa, thật ra nó cũng chỉ biết là ngâm mình trong nước...” Giống như những bà lão có tuổi khác, lão phu nhân hề nói đến đứa con yêu dấu là kéo tay Yến Hồng nói không ngừng, Yến Hồng cũng nhờ đó mà hiểu được phương pháp “ngâm tắm” độc đáo của Đông Phương Manh.

Hóa ra vì anh chàng đặc biệt ưa ngâm người, thường xuyên chìm đắm trong thế giới của mình trong lúc tắm rửa. Lần nào nước lạnh ngắt rồi, hắn vẫn còn lơ đãng ngâm mình trong bể tắm, ngâm tới nổi da nhăn lại cũng không biết, kết quả vẫn là vợ chồng Công gia tới gọi lên, đổi người khác tới gọi, hắn trực tiếp xem người ta là không khí. Người hầu sợ hắn chống cự không ai dám ép buộc lôi hắn dậy, ngoại trừ cha mẹ còn có chút ảnh hưởng với hắn, người khác quả thật không làm được việc này. Thế nên nói là giúp hắn tắm rửa, chẳng thà nói là “thúc tắm” để phòng hắn ngâm nước quá lâu.

Chẳng trách mỗi ngày trước bữa tối nửa canh giờ đều không thấy bóng dáng Đông Phương Manh đâu, nàng còn cho là hắn lại chạy tới chỗ nào yên tĩnh mà trầm tư mặc tưởng nữa chứ, không ngờ là đi tắm rửa. Ồ, nàng biết là người thì phải tắm rửa, Đông Phương Manh cũng không ngoại lệ nhưng nàng không nghĩ hắn tắm rửa cũng có cá tính như thế...

“Bây giờ Manh nhi đã có con, bà lão này cũng không cần lo âu nữa. Manh nhi lại rất nghe lời con, nên sau này vất vả cho con rồi!” Lão phu nhân cười hết sức hiền từ, vui vẻ vỗ vỗ mu bàn tay Yến Hồng, lòng nàng vụn vụn lại không thể từ chối. Vốn dĩ, tốt xấu gì nàng cũng là con dâu nhà người ta, không có lý nào còn để cha chồng mẹ chồng giúp tướng công mình tắm rửa...

Cho dù có chút ý kiến với vấn đề này, Yến Hồng cũng không thể không nhận củ khoai lang phồng tay này từ tay lão phu nhân. Xem ra mình làm “quan vớt người” chắc rồi. Yến Hồng gào thét trong lòng.

Ra sức làm công tác tư tưởng thật tốt, đến lúc chân chính ra trận, Yến Hồng lại có phần ngượng ngập. Cái này kêu là gì đây hả... không sai, nàng xác định mình là bảo mẫu, là hộ lý, nhưng chuyện ướt át kích thích thế này, tóm lại phải cho nàng thời gian giảm xóc chứ! (nữ nhân này tự động bỏ qua thời gian giảm xóc mấy tháng từ lúc thành thân tới giờ...)

Lỡ lát nữa nàng không chịu nổi thử thách, chảy máu mũi làm Đông Phương Manh choáng váng thì làm sao?!

Mất thấy Đông Phương Manh đứng dậy đi tới phòng tắm bên mé tây viện, Yến Hồng nhìn chăm chú bóng lưng hắn, đầu óc bắt đầu ảo tưởng cảnh hắn cởi quần áo... ực, không tự chủ tưới nước miếng...

Yến Hồng vừa khinh bỉ mình vừa đau đầu, lúc trước mình đâu có hạo sắc thế này, chẳng lẽ lấy chồng rồi, tư tưởng bắt đầu không thuần khiết sao... dám nảy sinh tư tưởng chấm mút bạn nhỏ bị bệnh! Oái, chết mất.

“Tiểu thư, cô gia vào phòng tắm một canh giờ rồi.” Còn chưa kịp đợi Yến Hồng vùng vẫy thoát ra khỏi ảo tưởng xinh đẹp và tự phê bình, Diệu Nhân ráng nhịn cười tiến lên nhắc nhở. Tiểu thư nhà nàng từ khi tiến vào Quốc Công phủ thường xuyên xuất hiện vẻ mặt vụn vụn “khổ sở lẫn vui vẻ” khiến người ta buồn cười.

“Hả? Không xong rồi, dám lại ngâm nhẩn da nữa rồi...” Yến Hồng không kịp nghĩ ngợi, xồng xộc chạy tới phòng tắm phía tây cứ như lửa đốt sau đó.

“Manh Manh? Nà nà, thiếp vào đó nha.” Yến Hồng thậm thụt thò nửa cái đầu vào, mắt đảo tới đảo lui quan sát tình hình quân địch, một bên chột dạ nói nhỏ, thử xem Đông Phương Manh có phản ứng gì không. Có lẽ giọng nàng nhỏ quá, người bên trong không rục rịch gì cả.

Nàng rón ra rón rén đi thêm mấy bước, kỳ thật nàng cũng không hiểu vì sao mình lại đi nhón chân như thế nữa. Đi sâu vào trong, mắt đảo một vòng thật lẹ, may quá, không phát hiện pha lộ hàng nào, chắc chỉ là gian ngoài. Gian ngoài của phòng tắm nhìn không khác gì chái hiên trong phủ, đi vào, đối diện ngay cửa chính là một cái giường gỗ lim chạm trổ hoa, mỗi bên đặt một cái bình sứ hoa lớn, giường kê sát tường, trên tường khắc một bức mặt trời ló ra khỏi rừng cây. Mé phải là một cánh cổng hình vòm, có lẽ đi vào trong là tới bể tắm rồi.

Yến Hồng lén la lén lút nấp một bên cổng vòm, liếc mắt vào trong nhanh như chớp. Không dè đập vào mắt đầu tiên là một tấm rèm lụa, lơ mơ nhìn thấy bên trong có một cái bể nước rất lớn, cạnh bể còn đặt mấy cái bàn thấp, trên đó hình như đặt đồ ăn, trái cây. Tốt xấu gì Yến Hồng cũng biết hàng, vừa nhìn đã nhận ra rèm lụa này may bằng lụa thanh cát lạnh tốt nhất, người bình thường dùng may quần áo đã là xa xỉ,

vậy mà dùng làm rèm cửa! Có điều ngày hè dùng loại vải này đúng là giải nhiệt, chắc, Quốc Công phủ quả nhiên mạnh tay.

Ý có rèm cửa che chắn, Yến Hồng bạo gan tìm bóng dáng Đông Phương Manh. Kết quả trong phạm vi thị giác có hạn của nàng, không thấy người đâu. Nhẹ nhàng vén một góc rèm lên, đưa mắt thăm dò một vòng, oái, phía đông nam, bỗng dưng thò ra một... bóng lưng mất hồn.

12. Chương 12: Tà Tâm

“Ừc.” Phải nhần nại.

“Ừc.” Đã nói phải nhần nại rồi.

“Ừc.” Kha ốc ngao (Chú giải: K, A, O, xin phát âm bằng phiên âm tiếng Hán) hệ thống bài tiết nước miếng kiểu gì thế, sao không chịu nghe lời chút nào vậy!

Phía sau rèm là một không gian rộng lớn. Hơi nước mịt mờ tản ra bốn phía, hơi nước ẩm ướt li ti dính lên lông mi Yến Hồng, chớp mũi cũng cảm nhận được hơi mát. Khác với hương hoa nữ tử yêu thích, mùi thơm cây cỏ ập vào mũi, hình như là mùi bạc hà. Trước mắt dường như mông lung lại nhìn rất rõ ràng.

Bốn phía đặt bàn thấp bằng gỗ lim, chính giữa là bể tắm. Bể hình hoa sen, nước trong vắt, mặt nước lơ lững mấy phiến lá đào tím xanh biếc, mặt lá còn đọng hơi nước, cách một đoạn nhìn lại giống như phiến lá được phủ một lớp lông tơ. Yến Hồng không rảnh để ý mấy phiến lá kỳ lạ chưa từng thấy qua, chỉ mở tròn mắt, không buồn chớp chớp nhìn nửa thân người trong làn hơi nước, hận không thể dính hai tròng mắt lên trên đó.

Hồi trước nàng cứ cho rằng hình ảnh Dương quý phi tắm rửa chỉ là nghệ thuật miêu tả phóng đại, không ngờ thật sự có chuyện ấy!

Người ta nói mỹ nhân như ngọc, nếu bảo nàng nói, phỏng chừng người đó chưa thấy qua mỹ nam tắm rửa! Lộ trên mặt nước một mảng nõn nà trắng sáng, nếu là ngọc, khẳng định đó là ngọc âm Hòa Điện thượng hạng nhất, nhưng muôn hình muôn vẻ, lại không mảnh mai yếu ớt như nữ nhân, mà là cốt cách thanh kỳ góc cạnh rõ ràng giống như ngọc được khắc bởi bàn tay thần kỳ, đường nét và góc độ vô cùng có sức hấp dẫn người ta.

Tiểu ngọc trẻ trung này, không hiểu phong tình này, vì sao lại sở hữu thân hình khiến người ta mơ mộng như thế hả?

Yến đại sắc nữ một bên phỉ nhổ mình, một bên lại không nhịn được nhìn lên phong cảnh tuyệt đẹp kia. Vô thức nhích dần vào trong, chỉ vì muốn nhìn rõ hơn một chút.

Càng gần càng cảm thấy làn da thật đẹp. Da Yến Hồng coi như không tẻ nhưng làn da khó tránh được mụn cám li ti này nọ, còn cái vị trước mắt này, gì cũng không, lỗ chân lông cũng không thấy. Còn có thiên lý không hả trời, hẳn là nam nhân đấy! Bảo nữ nhân thứ thiệt như nàng làm sao chịu nổi a a a!

Yến Hồng hoàn toàn không phát hiện mình đã tới kế bên bể, không biết tại sao trong lòng thì thành thật tự kiểm điểm hành vi của mình có phải đang xâm phạm riêng tư của mỹ nam hay không, hai chân lại vẫn cố chấp nhích tới.

Khụ, da lưng đã đẹp như thế, khó mà tưởng tượng hình ảnh vòm ngực trắng nõn kia uốn lượn ra sao. Chảy máu mũi, chảy máu mũi mất, mày phải kèm chế, tuyệt đối không được rời nhà trốn đi nha máu, mất ít máu chả sao, dọa mỹ nam sợ là không xong đâu. Yến Hồng không khỏi hối hận ngày thường sao không dạy Đông Phương Manh cởi quần áo ngủ, bằng không làm gì kéo dài cảnh đẹp như vậy đến bây giờ nàng mới được thấy!

Yến Hồng hoàn toàn quên bồng nguyện ước ban đầu khi gả tới đây.

Đông Phương Manh hoàn toàn không có cảm giác mình đã bị xâm phạm bằng mắt vô số lần, hẳn chìm đắm trong thế giới suy tưởng của mình, không ai biết trong thế giới đó có gì.

Cách Đông Phương Manh ước chừng một thước, Yến Hồng còn đang hồi tưởng lại xúc cảm khi sờ mặt Đông Phương Manh, bụng nghĩ không biết sờ lưng hắn có trơn mịn như thế không. Nghĩ nghĩ, tay cũng không thành thật vươn ra.

Không xong, sẽ bị phát hiện mất, mau rút lại. Lúc này Yến Hồng đã hoàn toàn chìm đắm trong vai kẻ nhìn trộm điên cuồng không thể rút chân ra được nữa, trái tim vì vấn đề sờ hay không sờ, sờ rồi có khiến mỹ nam cảnh giác hay không, gây ra cảnh giác rồi sau này có được thấy cảnh đẹp như thế nữa hay không mà rối rắm muốn chết, quên bống sự thật chính mình sắp bại lộ.

Tính háo sắc và lý trí giao chiến cả chục hiệp, rốt cuộc tính háo sắc chiến thắng lý trí, móng vuốt An Lộc Sơn xòe ra!

Woa woah, quả nhiên trơn trượt ngoài sức tưởng tượng. Yến Hồng dùng một đầu ngón tay cảm thụ cảm giác trơn trượt như tơ gấm, mấy ngón tay còn lại bắt đầu đua nhau đòi xung trận. Vì thế Yến Hồng hoàn hỉ đồng ý yêu cầu của chúng.

Đông Phương Manh đã giữ nguyên một động tác hơn một canh giờ, bị cảm giác bất thường trên lưng kéo trở về trần thế phàm tục, lần này rốt cuộc hắn cũng phát giác có người xâm nhập vào lãnh địa của mình, hơn nữa còn đường đường chính chính chạm vào cơ thể mình.

Thế nên, hắn hành động.

Bùm, Yến Hồng vinh quang rớt xuống nước, hơn nữa còn tiếp xúc rất gần với mục tiêu mình luôn muốn chấm dứt, làn da trong mộng tưởng! Hạnh phúc tới quá đột nhiên, nhất thời nàng không kịp phản ứng, chỉ biết ngơ ngác nhìn chằm chằm gương mặt có chút đặc ý của Đông Phương Manh, hoàn toàn không chú ý tới việc mình đang bị tên trần truồng nào đó ôm trong lòng, hơn nữa hai tay cũng đang đặt ở nơi nàng nhắm nhe ==

Lúc cả bàn tay Yến Hồng úp lên lưng Đông Phương Manh, hắn cảm giác được hơi thở quen thuộc, thế nên hắn khẳng định người tới là đồng bọn tốt Hồng Hồng của hắn. Phỏng chừng hắn nghĩ chắc là Hồng Hồng cũng muốn ngâm nước, vì thế không cần suy nghĩ gì cả đã vòng tay ra sau lưng ôm nàng xuống.

Đương nhiên tư duy thẳng tưng của Đông Phương Manh còn xa hơn thế. Bởi vì hắn phát hiện Hồng Hồng xuống nước mà còn mặc quần áo. Sao được chứ? Tắm rửa tất nhiên phải cởi.

Thế là hắn thả Yến Hồng ra, nhìn nàng chằm chằm, dùng ánh mắt ra hiệu nàng nên cởi quần áo.

Hiển nhiên đầu óc Yến Hồng còn đang ở trạng thái đình công, không tiếp thu được bất cứ tín hiệu nào. Đông Phương Manh chờ nửa ngày không nhận được phản ứng như mong muốn, quyết định nhắc nhở nàng. Thế là hắn thò ngón tay ngâm nước nhăn nheo ra chọt mặt Yến Hồng, vẫn không phản ứng. Hắn nghi ngờ nhìn nàng, cuối cùng quyết định giúp nàng cởi đồ.

“Chàng, chàng định làm gì?” Quần áo bị kéo rớt cuộc khiến Yến Hồng choàng tỉnh khỏi cơn khiếp hãi, nhưng hành động của Đông Phương Manh thoáng chốc lại khiến nàng không cách nào bình tĩnh trở lại.

Đông Phương Manh mím mím môi, ánh mắt hoàn toàn sạch sẽ vô hại, ngón tay còn dừng ở cổ áo nàng. Yến Hồng vội vàng thụt lùi lại, dẫn đến cái nhìn chăm chăm ngờ vực của hắn. Tức thời nàng có phần chột dạ, dù sao hành vi ban nãy của nàng cũng chẳng vẻ vang gì. Hơn nữa nhìn bộ dạng hắn phỏng chừng ý nghĩ trong đầu không giống nàng...

Đưa tay sờ mũi làm giảm bớt tâm tình xấu hổ một chút, lại đột nhiên phát hiện hai tay còn dính trên ngực hắn, vừa vặn... đặt lên hai hạt đậu nhạy cảm.

Oái, vội vàng rút hai cái tay tạo phản về. Chớp mắt lại hơi hối hận, hắn là nên ghi nhớ cảm xúc một chút rồi hăng rút về.

Đông Phương Manh lấy làm khó hiểu trước phản ứng chống cự bất ngờ của Yến Hồng, ừm khuất nhàn nhạt hiện lên trong tâm mắt. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng tìm tòi trên mặt nàng, đây là cách thức đặc biệt, lạ lẫm của hắn.

Yến Hồng liếm liếm môi, nuốt nước miếng, lúc này mới tìm lại được giọng nói bình thường của mình: “Manh Manh, cái đó, chàng tắm xong chưa? Xong rồi phải đi ra nha, bằng không da sẽ nhăn, nà, giống vậy nà,

xấu lắm.” Túm lấy tay hắn chỉ chỗ nhăn nheo cho hắn nhìn, ra sức không ắt mình dán lên thân hình trần trụi của hắn.

Đông Phương Manh cúi đầu nhìn làn da nhăn nheo, vô thức nhíu mày, miệng cũng trề ra. Lại ngược mắt nhìn Yến Hồng, vì dính nước mà quần áo dán sát trên người, nhất thời có phần lúng túng, ánh mắt tán loạn một hồi, cuối cùng lại rũ mắt xuống một cách tội nghiệp.

Yến Hồng ngẩng lên ra sức xoa cái má nóng bừng của mình, sau đó nghiêng đầu tìm quần áo hắn. Lúc quay đầu lại phát hiện ánh mắt hắn không chịu nhìn thẳng vào nàng nữa.

Dáng vẻ cúi gằm của hắn giống như điệu múa thiên nga rũ cánh, mơ hồ mang theo mùi vị tổn thương. Yến Hồng than khẽ, biết mình mất hồn khiến người nhạy cảm như hắn có phần chùn bước, vội vàng bỏ qua cảm xúc bay bổng trong lòng, hai tay nâng mặt hắn lên, nhìn thẳng vào mắt hắn, mỉm cười nói: “Manh Manh, không tắm nữa, Hồng Hồng muốn cùng Manh Manh về phòng, được không?”

Hỏi liên tiếp ba lần, cuối cùng hắn cũng gật đầu, miệng lại mím lại thật đáng yêu. Yến Hồng thở phào, cười rạng rỡ với hắn, kéo hắn đi lên.

Đi lên khỏi bể xong cầm khăn lông bọc người hắn lại, tránh phải nhìn thấy cái chỗ hình thù quái dị nào đó, lòng Yến Hồng thoáng có cảm giác kỳ lạ, cổ họng hơi khô khốc. Ho khẽ mấy tiếng, khiến hắn bất an sờ nàng, nàng vội vàng cười với hắn, khom lưng cầm quần áo trên bàn nhỏ đưa cho hắn, nghẹn ra một câu: “Manh Manh tự mặc quần áo nhé, được không?”

Đông Phương Manh gật đầu, nàng vừa kéo khăn tắm trên người hắn xuống vừa ngại ngùng dời mắt đi chỗ khác. Tiếng mặc quần áo sột soạt vang lên bên tai, Yến Hồng âm thầm mắng mình nhất gan, đầu óc thỉnh thoảng lại xẹt qua cảnh tượng ban nãy, mây hồng lại tấn công hai gò má.

Nếu không phải hắn mù mờ như thế, liệu có kiện mình đùa giỡn thiếu nam nhà lành không há...

Mặc xong quần áo, đầu tóc hắn ướt mềm rũ xuống sau gáy. Yến Hồng nhíu mày cầm khăn tắm lau khô tóc cho hắn. Tóc hắn rất dày và dài, nhất thời nửa khắc khó mà lau khô được, vì thế nàng cầm khăn tắm, tính dẫn hắn đi ra gian ngoài rồi lau tiếp.

Kết quả Đông Phương Manh không rục rịch, mắt nhìn chăm chăm khăn tắm trong tay nàng.

“Sao vậy?” Yến Hồng hỏi.

Đông Phương Manh chỉ chỉ khăn tắm trong tay nàng, lại chỉ vào cái bàn thấp kế bên. Yến Hồng ngẫm nghĩ, hỏi lại: “Manh Manh muốn ngồi ở đó?”

Hắn cau mày, hình như không biết diễn tả thế nào, vẻ mặt có chút nôn nóng, Yến Hồng vội vàng vuốt ve mặt hắn, thì thầm: “Đừng nóng đừng nóng, từ từ nha.”

Nghĩ đến thói quen thường ngày của hắn, Yến Hồng lại hỏi: “Khăn tắm phải đặt chỗ này, không được cầm đi hả?” Có lẽ bình thường nàng lưu ý nhưng không để trong lòng, hiện giờ nghĩ lại, thứ hắn đã dùng qua rồi luôn phải đặt về chỗ cũ.

Nhìn hắn vui vẻ mỉm cười, Yến Hồng biết mình nghĩ đúng rồi. Vì thế cười theo hắn, nói: “Hồng Hồng giúp Manh Manh lau khô tóc trước rồi trả khăn lại chỗ cũ.” Nói liền hai lần, hắn hiểu được ý nàng, thế là đi theo nàng ra gian ngoài.

Tóc hắn mềm như tơ, thậm chí chất tóc còn đẹp hơn nàng nữa, sờ vào làm nàng nhớ tới cảm xúc khi sờ măng trơn mịn ban nãy. Ưc, tối nay đi ngủ có nên dạy hắn cởi đồ rồi ngủ không nhỉ? Không được không được, nàng sợ đến lúc đó mình không khống chế được, tính háo sắc bùng nổ thì làm sao?”

Cứ thế, Yến Hồng vừa lau tóc cho Đông Phương Manh, hai má vừa bốc khói, xung đột dữ dội.

13. Chương 13: Bất Ngờ

“Tiểu thư làm sao thế?” Tập Nhân vươn cổ nhìn Yến Hồng đang ngồi trước cửa sổ một cách quái dị, chỉ thấy tiểu thư nhà mình chống hai tay lên má, một chốc cười ngây ngô, một hồi lại thở dài, một lát lại lắc

đầu như trống bỏi, lát sau lại điên cuồng véo má như người ta nhào bột mì.

“Không biết, tối qua dẫn cô gia từ nhà tắm ra liền biến thành như thế.” Khả Nhân và Tập Nhân đơn thuần như nhau, chẳng có liên tưởng nào khác.

“Không lẽ trúng tà?” Tập Nhân nói xong ngược lại tự hù mình trước, hoảng hốt muốn xông tới chỗ Yến Hồng, tốt xấu gì cũng phải lay tiểu thư tỉnh táo trước rồi nói tiếp.

“Ta nói hai người các người đúng là đầu óc ngớ ngẩn không mở mang được, bộ dạng tiểu thư có chỗ nào giống trúng tà hả? Đó rõ ràng là...” Y Nhân trợn trắng mắt, lắc đầu với hai ả gốc gác này, đúng là gỗ mục không thể đeo gót! Nhìn vẻ mặt không hiểu gì hết của hai người, nàng chơi xấu cố tình gọi lên sự tò mò của các nàng.

“Là sao? Y Nhân tốt bụng, Y Nhân xinh đẹp nhất đời, tỷ nói cho bọn muội biết đi mà...” Khả Nhân so ra khá lạnh lợi, núm tay áo Y Nhân làm nũng, gương mặt tròn như quả táo hồng nhiên nắn nỉ ỉ ôi. Xưa nay Y Nhân ăn mềm không ăn cứng, nào chịu nổi màn công kích ngọt như đường này, đang định giải thích cho hai người, Giai Nhân ngồi bên bình tĩnh nheo mắt quan sát Yến Hồng nửa ngày thông thả nói trước một bước: “Rõ ràng tiểu thư đang tư xuân!”

“Tư xuân?!” Diệu Nhân đang thêu hài mới cho Yến Hồng nghe xong cùng với ba bông hoa còn lại cơ hồ ré lên, trên mặt viết rành rành “không thể tin được”.

Sao có thể?! Phương diện tình cảm nam nữ này tính tiểu thư nhà mình lãnh đạm bao nhiêu các nàng rõ ràng hơn ai hết. Không nói chuyện tùy tiện gả tới đây, từ khi tiểu thư hiểu chuyện chưa từng thấy nàng để tâm tới bất cứ nam tử nào, huống chi từ sau khi gả vào Công phủ, nam tử nàng tiếp xúc có thể đếm trên đầu ngón tay, càng đừng nói hiện giờ nàng là người đã có chồng!

Bốn đóa kim hoa dễ dàng quăng phu quân chính quy của tiểu thư nhà mình ra sau đầu như thế, căn bản không hề liệt Đông Phương Manh vào phạm vi đối tượng có thể tư xuân. Có điều cũng không thể trách các nàng không coi trọng hấn như thế được, khoan nói tình hình bản thân Đông Phương Manh, chỉ riêng cái cách tiểu thư đối đãi với cô gia thôi, hoàn toàn là đem cô gia thành đối tượng che chở của mình, có bà mẹ nào tư xuân con mình không?!

“Không lẽ là... nhị công tử?!” Diệu Nhân linh cơ vừa động, nghĩ ngay đến đối tượng có khả năng nhất, hào hứng y như trẻ con, té xuống đất cũng không phát hiện.

“Đúng đó!” Khả Nhân vỗ tay đánh bốp: “Nhị công tử phong độ ngời ngời, ngọc thụ lâm phong, thông minh tuyệt đỉnh, khí chất bất phàm (tính lược bớt hơn trăm từ hoa mỹ đằng sau)... bình thường tiểu thư cũng thân với ngài ấy...”

Tập Nhân ra sức gật đầu, gà con mổ thóc cũng không mạnh bằng nàng. Chắc, lại một người hâm mộ nhị công tử.

“Nhị công tử? Không lý nào, mấy ngày trước nhị công tử rời nhà, tiểu thư còn vui vẻ không biết trời trăng gì, ta chẳng nhìn ra tiểu thư có ý nghĩ nào đặc biệt với ngài ấy hết. Nên nói là, vui sướng khi người gặp họa thì có...” Giai Nhân hết sức uy quyền bác bỏ suy đoán của Khả Nhân. Mọi người nhớ lại lúc Yến Hồng cùng mọi người tiễn nhị công tử lên đường, nghe nói thái tử điện hạ tặng cho hấn vài mỹ nhân thì cười không thấy tổ quốc đâu, tức thời giảm hấn niềm tin vào Đông Phương Tề.

“Không phải nhị công tử, vậy... hay là thế tử gia?” Y Nhân nói xong biết ngay mình nói cũng như không, tiểu thư còn chưa gặp thế tử gia bao giờ, tư xuân cái con khỉ!

“Trời ạ... không phải Công gia đấy chứ?!” Tập Nhân nói xong liền bị nhóm kim hoa nhất trí lườm cho trắng mắt, ôm đầu xịu mặt chạy trốn như chuột, kêu to: “Muội sai rồi, muội sai rồi...”

Chỉ có Giai Nhân bình tĩnh nhìn dáng vẻ cười ngu ngơ của Yến Hồng, đáy mắt xẹt qua một tia sáng tỏ.

Yến Hồng căn bản không biết hành vi quái dị của mình đã làm đám nha đầu đoán mò nát óc. Giờ phút này nàng đang bị suy nghĩ hao sắc quá mức ngày hôm qua của mình quấy nhiễu phiền chết đi được, tiếng ồn ào huyền ảo của nhóm nha đầu cũng bị nàng bỏ ngoài tai.

Nàng cảm thấy có lẽ mình bị bệnh rồi, đổi cách nói chính xác hơn, nhất định là bị ma sắc bám người rồi! Tảng tận lương tâm tới nỗi muốn ra tay với Đông Phương Manh! Có mìn màng, dễ thương nữa thì đã làm sao, người ta là quần thể yếu ớt mà... oái, không sống nổi nữa.

Nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm qua, lòng Yến Hồng không ngừng dậy lên từng đợt quái dị, dường như chua chua ngọt ngọt, lại hơi đắng đắng.

Dáng vẻ Đông Phương Manh sau khi ngủ khác với hành vi yên tĩnh thường ngày của hắn một trời một vực. Hắn ngủ rất tùy thích, thế ngủ hình chữ đại, thế ngủ hình con tôm, thế ngủ hình con lươn, thế ngủ quả thông... mà nàng thì hoàn toàn ngược lại, bình thường hoạt bát nhanh nhẹn sau khi ngủ thì hoàn toàn thu liễm lại, không rục rịch, hết sức quy củ, hơn nữa ngủ không dễ tỉnh, thuộc loại nằm xuống giường là tới sáng mới mở mắt ra. Vì thế thường xuyên gặp cảnh sáng sớm tỉnh lại mới phát hiện mình bị Đông Phương Manh ép dính mặt vô tường, hoặc là bị hai tay hai chân hắn ôm cứng trong lòng không thể cựa cựa.

Bình thường Yến Hồng không có tâm sự gì, buổi tối kê đầu lên gối là ngủ được ngay. Nhưng tối qua lại trần trọc cả đêm không sao bình tĩnh ngủ được. Đông Phương Manh ôm một cánh tay nàng ngủ ngon lành, hai mắt nhắm lại, lông mi dài yên lặng giữ nguyên độ cong làm say lòng người, môi hơi hơi mím lại, nhìn có vẻ hơi buồn bình.

Gương mặt ngủ say thuần khiết không bị vấy bởi bất cứ tâm sự gì, dường như thế gian không có ưu sầu, cũng không mừng vui lại khiến nàng nhìn cơ hồ mê muội. Cũng thì gương mặt này, gương mặt đẹp dễ hơn không biết bao nhiêu người, gương mặt đại đa số thời gian không có biểu tình gì, không quá cao hứng cũng không quá u buồn, gương mặt không biết sửa soạn cũng không biết che giấu, vì sao... lại đột nhiên mạnh mẽ muốn chiếm đóng tim mình?

Hắn và nam tử trên thế giới này không giống nhau. Hắn giống như một bức tranh đầy màu sắc cực kỳ đẹp đẽ, ẩn giấu rất nhiều ý nghĩa thần bí, thu hút nàng đi khai quật. Hắn giống như một vùng đất đầy tuyết không nhìn thấy dấu chân người, không có màu sắc phong phú, lại đủ thẳng thắn, đủ thẳng nhiên, đơn giản, yên tâm.

Càng gần gũi hắn, càng muốn thâm nhập vào thế giới của hắn, muốn xem thử thế giới của hắn trang trí những gì. Liệu có vui mừng, buồn bã không, hay là cô đơn tịch mịch, có yên tĩnh mà người đời cầu còn không được hay không. Ngày mới đến Công phủ, nàng có bao giờ nghĩ tới điều này? Chẳng qua là muốn diễn tròn vai của mình, ăn ngon mặc đẹp sống cuộc sống an vui mà thôi. Vèn vèn vài tháng, vèn vèn một buổi tắm rửa.

Nàng thay đổi.

Trong lòng chợt dậy lên cảm giác chua chát. Lòng nàng, nhìn có vẻ như rất rộng mở nhưng chỉ có nàng biết nó để phòng sâu bao nhiêu, để phòng Yến phủ, Công phủ, để phòng... cái thời đại này. Duy chỉ có nàng không để phòng. Hắn vô hại, lại mang theo độc được ăn mòn lòng người.

Hình như nàng bị đầu độc rồi.

Chậm rãi cúi đầu, nghi ngờ muốn làm rõ xem rốt cuộc gương mặt đó có sức hấp dẫn ra sao, khiến mực giếng sâu thẳm như nàng đây cũng có thể dậy sóng. Hơi thở nhẹ nhàng của hắn lướt qua mặt nàng, dường như nàng cảm nhận được mùi vị ấm áp, mềm mại. Cái gì đó đâm nàng tê tê, lúc này mới giật mình phát hiện, bản thân lại mơ mơ màng màng ấn môi mình lên môi hắn.

Trời ạ... thừa dịp người ta không biết, loại chuyện này cũng làm luôn, chết mất. Nàng hoảng hồn hoảng vía bắn ra, một tay che mặt, khe hét lên trong im lặng. Ấy vậy nhiều hơn, nhìn hắn vẫn ngủ say sưa không biết gì cả bỗng đứng lại oán giận.

Dựa vào đâu chỉ có một mình nàng ngồi đây sầu não chứ? Rõ ràng là hắn quyến rũ mà!

Tức tối chợt mặt hắn làm lông mi hắn khẽ rung, nàng có phần khản trương, sợ chọc hắn tỉnh lại. Tuy biết cho dù hắn tỉnh lại cũng sẽ không phát hiện tâm sự của nàng, nàng vẫn kháng cự theo bản năng, không muốn lòng mình bị bất cứ ai nhìn thấu.

Tâm lý Yến Hồng rất rõ ràng, hắn bắt đồng là bởi vì hắn không rành thế sự. Yến Hồng từng sống ở cái thời đại thông tin phát triển kia, biết triệu chứng của hắn là bệnh tự kỷ[16], chỉ là tình hình không quá nghiêm

trọng lắm. Nàng rất phản cảm cách gọi “chứng tự bế”, cho dù cách gọi này được mọi người biết đến nhiều hơn. Cô độc chưa chắc là tự phong bế chính mình, chỉ là thế giới của họ càng thêm nhỏ bé, không phải người trần tục có thể tưởng tượng.

Có lẽ khoảng trời trong lòng hần mới là thế giới gấm hoa chân chính, độc nhất vô nhị.

Chỉ là, dần dần hần cũng đang biến đổi. Hần từ từ hiểu rõ chuyện đời, cũng chậm rãi bằng lòng chấp nhận người ngoài thân cận. Theo tình huống phát triển như bây giờ, sẽ có một ngày, hần học được phép tắc thông dụng của thế giới này, đến chừng đó, hần còn giữ được phần mộc mạc hồn nhiên như bây giờ ư? Nếu ngày đó nàng đã hăm sâu vào rồi, nàng phải tự xử thế nào đây?

Ngừng tại đây, để hần giữ nguyên trạng thái thế này là được rồi? Nàng làm không được, nàng không thể vì bản thân còn chưa xác định lòng mình, vì ý nghĩ ích kỷ mà bất chấp mong đợi của cả nhà. Huống chi, chắc gì hần đã muốn thay đổi như người bình thường.

Giấy dựa, rối rắm không hợp với nàng, nàng lại nghĩ đến to cả đầu. Hình như nàng đang rơi vào một cái ngõ cụt, ngẩng đầu nhìn bầu trời bốn phía, sau lưng chỉ có một đường lui, nàng tự nhận mình không cách nào tiến bước, đành thối lui. Có điều thối lui rồi chưa chắc còn sở hữu bầu trời bát ngát trước đây.

Cứ giấy dựa, rối rắm như thế đến khi trời sáng. Hần thức, xoa xoa đôi mắt nhập nhèm, mơ màng nhìn đôi mắt giăng đầy tia máu của nàng, ngây ra hồi lâu, cuối cùng hình như cũng nhận ra nàng, đôi môi dễ thương mím lại, tay phải thành thực sờ loạn trên mặt nàng, diễn tả câu hỏi trên môi.

Nàng lại thần xui quỷ khiến muốn hôn hần một cái nhưng bị ánh mắt trong veo của hần đánh cho hiện nguyên hình, xấu hổ tới mức muốn tìm cái hố nào đó chôn mình ba ngày ba đêm. Không mặt mũi đối diện với em bé lớn ngây thơ, nàng hoảng loạn gạt tay hần ra, hốt hơ hốt hải xuống giường, tay chân vụng về thu dọn một hồi, chột dạ không dám nhìn hần thêm nữa, bỏ mặc hần đi thỉnh an cha mẹ chồng một mình. Đến mẹ chồng cũng nhìn ra nàng không ổn, cứ cho là nàng chăm sóc Đông Phương Mạnh mà nghỉ ngơi không đủ, đau lòng bảo nàng bớt làm lụng vất vả, chú ý sức khỏe nhiều hơn. Ánh mắt thương yêu đó khiến nàng run bắn, không có biện pháp, nàng quá chột dạ, thật sự không có mặt mũi thừa nhận, sự thật là mình quá háo sắc...

Tình, là chuyện phức tạp nhất thế gian. Bất kể là ai, đều lạc đường trong đó, hoặc là kinh hoàng lo sợ, hoặc là trần trọc bất an, hoặc là cầu được ước thấy, hoặc là muốn tìm cũng tìm không ra. Đợi đến khi đi xa ngàn dặm, bỗng dưng quay đầu mới phát hiện chuyện phức tạp nhất, thường là đạo lý đơn giản nhất, chỉ có bốn chữ “tùy tâm mà làm”.

Chỉ là hiện tại Yến Hồng vẫn chưa nghĩ thông.

14. Chương 14: Xảy Ra

Nữ nhân chung quy dễ động lòng, có khi chỉ cần một ánh mắt, có khi chỉ là một dáng hình nghiêng nghiêng, có lúc là một hồi phong hoa tuyết nguyệt, có lúc chỉ là một giấc mộng.

Mà nàng, chỉ vì một cái hồ tắm. Thối đời gì vậy nè!

Trốn tránh cả buổi sáng, quãng Đông Phương Mạnh qua một bên, cũng không biết bây giờ hần sao rồi, rời giường chưa. Sáng sớm lão phu nhân hỏi thăm, nàng trả lời qua quýt là hần còn ngủ, thỉnh an xong quay về lại nhát gan không dám vào phòng. Biết rõ hiện giờ hần không biết gì cả, cũng không làm gì nàng, nàng lại không vượt qua được cửa ải của chính mình.

Bình thường trêu chọc thì trêu chọc, nàng chưa từng có suy nghĩ xiên xẹo nào khác. Bây giờ nhất cử nhất động dường như đều thoát ly khỏi quyền kiểm soát của bản thân, ngày nào đó hạ gục hần trên giường chính mình cũng sẽ không thấy kỳ! Nếu ngày đó đến thật, không bằng nàng chết đi cho rồi! Cảm giác ấy, chẳng khác gì hiệp đảm trẻ em! Tuy rằng thân thể hần không hề non nớt như đầu óc.

Cúi đầu rên khẽ, vì tương lai ảm đạm của nữ đảm tặc mà rầu rĩ.

“Tiểu thư, tâm tình người không tốt cũng đừng hất tóc chứ, người ta chải cho người cả buổi sáng đó.” Thành linh Diệu Nhân ngó lại, phát hiện tiểu thư nhà mình chỉ chớp mắt đã biến thành bà điên, lập tức hóa thân

thành pháo chuột xông tới cứu vãn. Đúng là, tư xuân thì tư xuân đi, làm chi phá hoại thành quả lao động của nàng!

“Diệu Nhân, có phải ta rất sắc không?” Cuối cùng Yến Hồng cũng tóm được người có thể tổ khổ, sâu não mở đôi mắt ầng ằng nước hỏi, khao khát chờ đáp án phủ định, định lừa mình dối người.

Diệu Nhân ngong. Tiểu thư nhà nàng lại diễn vai gì nữa đây? Cứ cảm thấy từ chiều hôm qua tới giờ tiểu thư quai quá, bây giờ chỉ số quai dị chỉ có tăng chứ không giảm, có thể tranh vị trí đứng đầu “Di Lăng bát quái” được rồi!

Yến Hồng thấy Diệu Nhân im lặng, tâm như tro tàn. Xong rồi, cả Diệu Nhân cũng nghĩ vậy, nàng không muốn sống nữa!

Ngay lúc ấy, Noãn Nguyệt tức giận ùng ùng từ cổng trong chạy xộc vào, cả hành lễ cũng quên mất, chạy xồng xộc tới chỗ Yến Hồng cảm giận nói: “Tam thiếu phu nhân, nếu ngài không muốn chăm sóc tam thiếu gia đã có chúng nô tỳ nhọc lòng, cũng xin ngài sớm ngày thông báo một tiếng, đỡ trễ nãi việc của ngài!” Nói xong nhìn chằm chằm tạo hình tổ chim của Yến Hồng, hừ mũi, ánh mắt khinh bỉ. Nàng ta đã nhìn ra sớm, vị thiếu phu nhân này không phải là chủ nhân dễ chung sống. Quả nhiên, mới có mấy tháng đã không xem tam thiếu gia ra gì. Nhà thấp kém xuất thân, chẳng biết sĩ diện là gì. Thôn phụ dốt đặc còn biết chăm chút sạch sẽ bản thân, nàng ta ngược lại lạc quan, hình tượng gì cũng không để tâm!

Yến Hồng bị Noãn Nguyệt kêu gào như thế, nổi sầu ban nãy nháy mắt tan thành mây khói. Chỉ là nàng chưa kịp nói gì, tính nóng của Y Nhân đã phát tác, dấn lên mấy bước, răng rắc, bùng nổ: “Người lấy thân phận gì dám hô to gọi nhỏ với tam thiếu phu nhân? Thấy chủ tử một không hành lễ hai không vãn an liền xông lên la hét, người là ả đàn bà chanh chua nơi sơn dã hay là thôn cô dốt nát hả?!” Sớm đã không ưa nổi nha đầu này rồi, cũng chỉ là nha đầu bình thường, ngang gì mà ngang? Rõ ràng là hạ nhân lại cứ bày ra bộ dạng chủ nhân. Giả mồm! Giả tạo!

Noãn Nguyệt bị Y Nhân mĩa mai một trận, tức đến nổi nói không nên lời, cả người run lên, một tay run rẩy chỉ vào Y Nhân, một tay ôm ngực giận dữ thét lên: “Người, người là cái thứ gì, dám nói ta như thế?”

Y Nhân không sợ nàng ta chút nào, ung dung lấy tay quạt gió, nhàn nhã cười chế giễu: “Ta nào dám so với người chứ, ta đây biết chừng mực, hiểu tiến thoái, chắc chắn không thể so với cái thứ không phải này nọ mà còn hơn này nọ nào đó.” Luận công phu múa mép khua môi, Y Nhân nàng quây khắp thiên hạ không địch thủ, ít nhất ngoài bại dưới tay Giai Nhân ra chưa từng có địch thủ nào khác. Lại nói nàng cũng không sợ, Noãn Nguyệt bất kính với chủ tử trước, nàng trung thành bảo vệ chủ tử có gì mà sợ. Cho dù kiện tới chỗ Công gia phu nhân, nàng cũng nói lý được!

Yến Hồng đang chuẩn bị mở miệng bảo dừng thì nhìn thấy cái gì đó trong đáy mắt Noãn Nguyệt, lờ ra đến miệng liền nuốt trở về. Đó không phải là ánh mắt nhìn chủ tử của một nha đầu, trong đó bao gồm khinh bỉ cùng cảm phẫn khiến nàng lạnh người. Nàng đã sớm đoán được Noãn Nguyệt không có thiện cảm với mình, lại không rõ mình làm gì khiến nàng ta không ưa tới mức này. Tuy tính nàng không thích so đo nhưng cũng không phải bông mềm mặc cho người ta chà đạp, người khác tát vào má trái nàng, nàng tuyệt đối không đưa luôn má phải cho người ta hành hạ. Mà Noãn Nguyệt lần này hiển nhiên là cố ý tới kiếm chuyện.

Hờ hững liếc Giai Nhân một cái, Giai Nhân hiểu ý bước lên giúp nàng chỉnh sửa đầu tóc, hoàn toàn không có ý gia nhập trận chiến kể bên. Nàng hoàn toàn tin tưởng Y Nhân.

Noãn Nguyệt tức muốn chết, cả giọng nói cũng run run: “Người, người dám mắng ta không phải thứ này nọ? Người, con tiện nhân nhà người...”

Hai mắt Yến Hồng nheo lại, đáy mắt xẹt qua một tia sáng lạnh. Cho dù là kiếp trước hay đời này, nàng phản cảm hai từ này nhất. Người tuy không sinh ra bình đẳng nhưng cũng không nên nhục nhã lẫn nhau. Y Nhân quá hiểu tính tình tiểu thư nhà mình, dù không quay đầu cũng biết tiểu thư mất hứng, vì thế miệng càng không buông tha: “Người người người, người cái gì mà người? Một ngày người ăn tám bữa, một bữa ăn tám bát, một bát mức tám lần, ba lần tám như thế phỏng chừng còn bảo thủ. Nói người là con vật nào đó đúng là làm nhục sức ăn của nó, người ta rõ ràng thận trọng kín đáo hơn người nhiều. Người đừng tức quá mà ngất đấy, nếu không ta sẽ cảm thấy thắng quá dễ dàng, khó tránh bị người ta nói thắng không oai gì cả...”

Nói còn chưa xong, Noãn Nguyệt đã trợn trắng mắt, ngất xỉu. Tập Nhân thò tay chột thân hình bất động của nàng ta, ngược lên báo cáo ngắn gọn: “Xỉu rồi.”

Y Nhân vỗ vỗ tay, hừ khê, không đếm xỉa đến Noãn Nguyệt nằm trên đất, đi qua giúp Giai Nhân chải lại tóc cho tiểu thư nhà mình, đặc ý nói: “Số má có bấy nhiêu còn tới gây sự, cũng không tự ách chừng phân lượng bản thân.”

“Được rồi, muội cũng đừng đắc ý, lát nữa sự tình tới tai lão phu nhân muội linh đủ đấy.” Diệu Nhân đi qua nhíu mày quát khê. Tính Y Nhân quá nóng vội, cái tật không bỏ qua cho người khác này đến chết cũng không chữa, coi chừng có ngày mang họa vào thân.

Yến Hồng cau mày ngẫm nghĩ, cuối cùng đứng dậy đi về phòng ngủ, dám chắc Đông Phương Manh xảy ra chuyện rồi. Bằng không với tính tình Noãn Nguyệt cũng sẽ không mắng thẳng vào mặt nàng như thế. Xưa nay nàng ta che chở Đông Phương Manh như bảo vệ con người mình vậy.

Trước khi ra cửa, bình thần nói với Y Nhân đứng đằng sau một câu: “Kêu người khiêng Noãn Nguyệt về phòng nàng ta đi. Chuyện hôm nay tạm thời không phạt muội, sau này phải tránh việc dễ bị người ta khơi mào như thế.”

Y Nhân trề môi, tuy không tình nguyện nhưng vẫn ra cửa gọi tạp dịch vào khiêng Noãn Nguyệt về.

Nếu thời gian có thể quay ngược, Yến Hồng nhất định sẽ không lựa chọn bỏ mặc Đông Phương Manh chạy trốn lúc sáng sớm. Chỉ là trên đời này không hề có thuốc hồi hận, chuyện xảy ra rồi không thể nào như thuyền bơi trên nước không để lại dấu vết.

Đông Phương Manh không ở trên giường. Cả người hẩn ướt nhẹp ngồi chồm hổm sau bình phong, quần áo mặc lộn xộn, không chỉnh tề ngay ngắn như thường ngày, hai tay ôm đầu gối, đầu hơi rũ xuống, mắt nhìn chằm chằm nền nhà trước mặt, hình như đang canh chừng thứ gì đó, lại giống như không có gì lọt vào mắt được, giữ nguyên trạng thái hóa đá, người không biết nhìn vào rất khủng khiếp.

Lòng bọn Giai Nhân bắt đầu nhấp nhồm, lo lắng nhìn Yến Hồng, bắt đầu lo cho tiểu thư nhà mình. Công gia phu nhân có cưng chiều tiểu thư tới đâu cũng không hơn được con mình. Khó khăn lắm tam thiếu gia mới khá lên, bây giờ lại u uất khép kín trở lại, tuy không biết nguyên nhân vì sao nhưng ai dám bảo đảm Công gia phu nhân sẽ không trách tội. Lại thêm vừa rồi Noãn Nguyệt mới quậy một trận nữa, tình thế này rất bất lợi cho tiểu thư.

Yến Hồng không thời giờ đâu mà lo lắng mấy chuyện ấy, nàng ngây người nhìn thái độ cự tuyệt thế giới bên ngoài của Đông Phương Manh, lòng đau không thể tả. Rõ ràng biết tình huống của hẩn còn chưa ổn định, rõ ràng biết hẩn nhạy cảm yếu ớt ra sao, rõ ràng biết hẩn ý lại vào nàng thế nào, nàng lại còn ở đó làm bộ làm tịch, vì một chút suy nghĩ nhỏ nhặt của mình mà bỏ mặc hẩn.

Yến Hồng chỉ cảm thấy miệng mình đắng nghét, lòng như bị kiến cắn, đau âm ỉ. Nàng nhẹ nhàng phẩy tay bảo đám nha đầu lui ra trước, bản thân chậm rãi ngồi xổm xuống, chậm rãi đưa tay chạm vào người hẩn, nhẹ nhàng đặt lên đầu gối hẩn.

Người hẩn khê rút lại, cứng ngắc, dường như cự tuyệt nàng chạm vào. Nàng bất chấp, đặt tay ở đó, dịu dàng hỏi khê: “Manh Manh, làm sao vậy?”

Hẩn phớt lờ nàng, cả người không động đậy. Cảm giác chua xót xộc lên đáy mắt Yến Hồng, cổ họng nghẹn đắng bức bối muốn trào ra lại không thể, tim càng lúc càng đau.

Nhưng nàng vẫn cố giữ bình tĩnh. Bây giờ càng không thể nóng nảy, chỉ có thể đi từng bước, chậm rãi mở ra cánh cửa phòng bị trong lòng hẩn.

“Manh Manh, thiếp là Hồng Hồng, chàng không nhận ra thiếp ư?”

Hẩn vẫn không chịu đáp lại nàng.

Yến Hồng không nổi giận, dờ tay lên vai hẩn, dùng sức túm, lại phải cố gắng không làm hẩn đau, muốn hẩn ngừng đầu nhìn nàng. “Manh Manh, Manh Manh.” Nàng lặp đi lặp lại.

“Chuyện này là sao, sao chỉ có một lát Manh nhi lại ra thế này?” Giọng nói giận dữ của lão phu nhân vang lên từ đằng sau, Yến Hồng không để ý đến bà, vẫn cố chấp gọi tên hần.

“Lão phu nhân, xin thứ cho nô tỳ vô lễ, trước mắt thiếu phu nhân không thể phân tâm. Vì tốt cho tam thiếu gia, chúng ta nên ở ngoài chờ tin thì tốt hơn.” Giai Nhân bước lên khuyên can.

Công gia này giờ không lên tiếng, sắc mặt hết sức khó coi lạnh lùng gườm Giai Nhân một cái nhưng biết nàng nói có lý, cuối cùng than khẽ, dìu phu nhân ra khỏi phòng.

“Manh Manh, Hồng Hồng ở đây này, Hồng Hồng muốn cùng Manh Manh vẽ tranh, uống nước quả...”

“Manh Manh, Hồng Hồng làm tôm om, còn có cánh gà ướp mật ong, ăn cùng với Manh Manh nha...”

“Manh Manh, Hồng Hồng ở đây mà, nhìn Hồng Hồng có được không?”

Giọng càng lúc càng nghẹn ngào, rốt cuộc nước mắt rơi tí tách. Nàng ý vào nền tảng bệnh lý học khoa thần kinh đời trước, ý hần đối với mình khác biệt, cho rằng mình rất chuyên nghiệp, làm hết trách nhiệm nhưng lại làm sai chuyện, làm hần đau lòng.

Nước mắt rơi xuống mu bàn tay hần, cổ họng phát ra tiếng thở nặng nề, cuối cùng lung lay cơ hồ không thể phát hiện.

15. Chương 15: Tội Thân

“Manh Manh, Manh Manh...” Ban đầu, đây chỉ là một cái tên nhưng hiện tại, nó là một phương thuốc, trị liệu thói ngạo mạn của nàng, trị liệu vết thương lòng của hần.

Dường như Đông Phương Manh không nghe thấy, vẫn không chịu đếm xỉa gì đến Yến Hồng. Người nàng nhũn ra, ngồi sụp xuống trước mặt hần, mặt mỗi gục đầu xuống. Không nghĩ kiểm củi ba năm thiêu một giờ thế này nhưng quả thật hần vừa mới có phản ứng. Cầm tay phải hần, đặt lên bên má mình nhẹ nhàng động chạm, nước mắt chưa ráo dính vào ngón tay hần, hàng mi dài của hần khẽ rung.

Nàng cuống quýt buông lỏng tay hần, hai tay vươn ra nâng mặt hần lên, dán mặt mình đến trước mặt hần, hấp tấp nói: “Manh Manh, Hồng Hồng ở đây.”

Tuy đầu hần ngẩng lên, tầm mắt lại không nhìn nàng, mãi đến khi nàng lặp lại ba bốn bận, rốt cuộc mới chần chừ dời mắt về phía nàng, ánh mắt rời rạc một lát, chậm chạp dừng lại trên mặt nàng.

Yến Hồng vừa khóc vừa cười, ngón tay dịu dàng vuốt mặt hần. Hần giật mình nhìn nàng, hồi lâu dường như chấp nhận những gì nhìn thấy, hai tay bỗng dưng vươn ra chụp lấy hai tay nàng, dùng sức kéo nàng vào lòng mình.

“Manh Manh, Hồng Hồng ở đây này, bên cạnh Manh Manh này. Đừng sợ đừng sợ, không sao rồi, không sao.” Hối hận vạn phần, giọng nói cũng run rẩy. Nàng ngược mặt lên, tìm ánh mắt hần, chăm chú mà dịu dàng nhìn hần, trao cho hần an ủi không lời.

Hốc mắt hần bắt đầu phiem sương mù, cả người không cách nào ức chế được bắt đầu run rẩy, dường như đã chịu ảm ức rất lớn, miệng há rồi lại ngậm, môi mấp máy mấy lần lại không phát ra âm thanh.

“Không sao, không sao rồi. Đây mà, Hồng Hồng ở chỗ này, Hồng Hồng giúp Manh Manh thay quần áo, mặc đồ ướt sẽ không thoải mái. Nào, Manh Manh đứng dậy đi.” Yến Hồng thử ôm hần lên, hần lại bắt đầu tránh né ánh mắt nàng, người cũng co rúm lại, không chịu đứng dậy.

“Manh Manh, dậy đi mà.” Giọng Yến Hồng thoáng cao, hai tay hần túm tay nàng khẽ lỏng nhưng vừa cúi đầu lại nhào vào lòng nàng, đầu dựa vào vai nàng, hai tay cũng dời lên cổ nàng.

Lòng Yến Hồng đau nhức, viên mắt lại nóng lên. Hít hít mũi, hai tay vòng ra sau lưng hần, nhẹ nhàng vỗ về: “Không sao rồi, không sao rồi, Hồng Hồng sẽ cùng Manh Manh, sẽ không rời đi nữa.”

Nói bằng giọng điệu dịu dàng nhất, cuối cùng cũng vỗ về được tâm tình hần, đỡ hần đứng dậy, đổi quần áo khô. Nhìn hần kiệt sức rồi, môi cứ co giật, ánh mắt cũng không còn thần thái. Nàng cũng kiệt sức, thể lực cạn kiệt, tâm lực càng hao tổn nặng.

Ngồi bên giường, đắp chăn cẩn thận cho hấn, tay trái bị hấn ôm cứng đặt nơi ngực trái, tay phải nhẹ nhàng vỗ vỗ trên chân, để hấn nhanh ngủ được. Mắt hấn nhắm rồi lại mở, giữa chừng liếc nhìn nàng, thấy nàng vẫn tươi cười xinh xắn trước mặt hấn, có vẻ yên tâm nhắm mắt lại, một hồi lại mở mắt ra. Lặp lại như thế thật lâu, rốt cuộc hấn cũng thiếp đi, khiến nàng vừa ngọt ngào vừa chua xót, lại muốn rơi lệ.

Vợ chồng Công gia đi vào, ánh mắt nhìn Yến Hồng đầy phức tạp. Noãn Nguyệt đi sau lưng họ, cười có vẻ đắc ý hả hê. Yến Hồng không thèm liếc Noãn Nguyệt lấy một cái, tay nàng vẫn nắm lấy tay Đông Phương Manh, không tiện đứng dậy, đành áy náy miễn cưỡng cười với vợ chồng Công gia, nhỏ nhẹ nói: “Con dâu không tiện đứng dậy, vô lễ với cha mẹ rồi, mong hai người lượng thứ.”

Hai ông bà già nhìn vết nước mắt trên mặt nàng, thăm than một tiếng, lại thấy vẻ mặt nàng mệt mỏi không chịu nổi, rốt cuộc bắt nhấc liền xoa tay: “Thôi thôi, con cũng mệt rồi, nghỉ ngơi một lát đi đã. Có chuyện gì để tối lại nói đi.” Nói rồi hai ông bà yêu thương nhìn Đông Phương Manh ngủ say trên giường rồi dắt nhau đi về.

Noãn Nguyệt cầm hận trừng Yến Hồng một cái, quay lưng đi theo.

Yến Hồng nhìn khuôn mặt ngủ say bình tĩnh trở lại của Đông Phương Manh, suy nghĩ trong đầu cuộn cuộn, rất nhiều bức tranh lướt qua trong óc. Kiếp trước, kiếp này, hiện thực, mộng ảo, từng gương mặt một, lúc là gương mặt rầu rĩ mà chết của mẹ, một lát là gương mặt sợ hãi tử thân của Đông Phương Manh không ngừng xẹt tới xẹt lui loạn xạ ngẫu trong đầu nàng, lại thêm thân thể mệt mỏi khiến nàng không chống đỡ nổi nữa, cuối cùng nằm sấp bên mép giường thiếp đi.

Yến Hồng ngủ một giấc này đến khi sắc trời tối dần, tỉnh lại thì xương cổ đau nhức, nhe răng nhếch miệng xoa bóp, đợi mắt mở hoàn toàn liền nhìn thấy một đôi mắt đen như ngọc thạch nhìn mình chăm chăm, không chịu rời đi lấy một chút.

Hấn dậy bao lâu rồi? Nhìn trong mắt hấn còn thoáng chút tử thân và sợ hãi, tim Yến Hồng thất lại, trên mặt vẫn cười dịu dàng, vươn ngón tay ra nhẹ nhàng nheo nheo mắt hấn. Đây là động tác quen thuộc khi rời giường mỗi sáng, hiện giờ tuy đã là buổi tối nhưng sáng sớm hôm nay nàng thiếu hấn, giờ bù lại.

Quả nhiên làm vậy rồi thần sắc hấn có vẻ buông lỏng, có điều vẫn cố chấp ôm một cánh tay của nàng. Bấy giờ Yến Hồng mới chú ý thấy tư thế của hấn có vẻ kỳ cục, giống như một con cún con nằm bò ở đầu giường, hai tay ôm cứng tay nàng, nhìn nàng không chớp mắt. Dầu trong lòng vẫn còn chua xót, nhìn đáng vẻ đáng yêu của hấn thế này, đột nhiên nàng rất muốn sờ đầu hấn, nói một tiếng “Ngoan lắm.”

Cũng chẳng rõ hấn duy trì động tác cún con này bao lâu rồi nữa. Là muốn canh chừng mình, sợ mình không thấy đâu nữa ư? Yến Hồng thăm than khẽ, biết mình cũng không vượt qua được trói buộc do hấn dựng nên nữa, e rằng không thể không luán hăm rồi. Tuy không quá tin tưởng vào con đường trước mặt nhưng đã không quản được tim mình vậy thì làm bạn bên cạnh hấn đi.

Tóm lại cũng đã gả cho hấn rồi.

Nghĩ đến đó, lòng nàng thoáng nhẹ nhõm, đột nhiên cảm thấy khó mà tin được việc mình rồi rắm từ hôm qua đến giờ. Kỳ thật nàng quen thói nghĩ không ra chuyện gì thì bỏ qua không nghĩ nữa, chẳng biết hôm qua gốc cái gì, tự ngược đãi mình như thế. Có một số việc, khi bản thân chìm sâu trong đó khó mà nhìn rõ, vậy thì thuận theo tự nhiên thôi.

Cục cựa người lại khiến hấn cảnh giác, hai móng trước của cún con lại nhích lên trước một chút, đẩy nửa bờ vai của nàng vào phạm vi dòm chừng của mình.

Nàng cười khẽ thành tiếng, dựa đầu vào vai hấn, trán chạm vào má hấn, ý cười trên mặt không hề phai đi. Có vẻ hấn không hiểu chuyển biến của nàng lắm, ngoẹo đầu nhìn chăm chú nửa ngày, thiếu chút xoa một cái lỗ trên mặt nàng. Đại khái duy trì một tư thế quá lâu, biểu tình hấn rất vụn vặt, nhưng Yến Hồng có thể lĩnh hội chuẩn xác hàm nghĩa trong đó. Người hấn tê lăm rồi.

Vì thế nàng cười kéo hấn ngồi dậy. Hấn nhìn nàng, nhe răng học điệu cười của nàng nhưng bắt chước không giống mà lộ rõ vẻ kỳ cục, chọc nàng cười lớn hơn. Có lẽ hấn lấy nhiệm tâm tình vui vẻ của nàng, cũng không hoảng sợ, chỉ chăm chú nhìn nàng, ngón tay thon dài rờ rắm tới lui trên cổ tay nàng.

“Tiểu thư?” Giọng Diệu Nhân vang lên bên ngoài, đại khái là nghe được động tĩnh nên hỏi thăm.

“Diệu Nhân, ta không sao. Muội đi bẩm báo Công gia, phu nhân, ta và tam thiếu gia rửa mặt xong sẽ qua đó.” Yến Hồng dùng cánh tay rảnh rang chỉnh lại quần áo nhăn nhúm do ngủ giúp Đông Phương Manh, tranh thủ trả lời Diệu Nhân.

Ra đến chính sảnh gặp vợ chồng Công gia, Yến Hồng không phân trần gì cả lập tức quỳ xuống thưa: “Con dâu hầu hạ tướng công không chu đáo, xin cha mẹ trách phạt.” Bất kể nói thế nào, tóm lại là nàng làm sai, nhận sai trước vẫn tốt hơn là bị ép nhận tội.

Vốn dĩ Công gia và phu nhân còn có chút không hài lòng nhưng thấy Đông Phương Manh êm đẹp cùng Yến Hồng đi vào, cơn tức trong lòng tiêu đi quá nửa. Bây giờ thấy Yến Hồng chủ động nhận sai, gần như tha thứ cho nàng ngay tại chỗ, dù sao chứng bệnh của Manh nhi quả thật rất dễ bị lại, nói ra cũng không thể trách nàng được.

Noãn Nguyệt vừa thấy vẻ mặt vợ chồng Công gia biết ngay họ sắp hết giận rồi, vội vàng lên tiếng giành trước khi Công gia mở miệng.

“Xem chừng tam thiếu gia còn chưa khỏe hẳn đâu.”

Công gia vốn định bảo Yến Hồng đứng dậy, vừa nghe Noãn Nguyệt nói vội vàng chú ý đến con mình, mặc kệ Yến Hồng còn quỳ trên đất, xông lên trước nhìn Đông Phương Manh từ trên xuống dưới, cẩn thận kiểm tra một hồi, sốt ruột hỏi: “Manh nhi à, còn chỗ nào không thoải mái nữa, để cha mẹ cẩn thận xem xem.”

Đông Phương Manh vô thức nhích lại gần Yến Hồng, vốn dĩ vừa vào cửa thấy Yến Hồng quỳ xuống, hẳn cũng muốn quỳ theo. Là Yến Hồng nắm chặt tay hắn không cho hắn quỳ xuống. Nãy giờ hắn thấy Yến Hồng vẫn không đứng dậy, nét mặt có vẻ khó hiểu, mặc kệ Công gia hỏi han, ngồi xồm xuống, đưa hai tay kéo mặt Yến Hồng qua đối diện với mình, ánh mắt đầy thắc mắc. Yến Hồng lắc đầu với hắn, âm thầm nhéo nhéo tay hắn, tỏ vẻ mình không có việc gì.

Lão phu nhân thu hết động tác nhỏ nhất của họ vào trong mắt, không khỏi mỉm cười ho khẽ một tiếng. Yến Hồng vội vàng nghiêm trang nhìn lão phu nhân. Công gia nghe bạn già nhắc nhở, cũng không cố chấp muốn kiểm tra thân thể con nữa, quay về ngồi lại chủ vị, bình thần nói: “Đứng dậy đi, Hồng nhi.”

“Tạ cha mẹ rộng lượng.” Yến Hồng há không hiểu đứng dậy có nghĩa là mình vô sự rồi, nhiều lắm bị nói thêm vài câu, liền không nhiều lời mà đứng dậy. Nàng không có sở thích quỳ.

“Ngồi đi.” Công gia chỉ vào chiếc ghế phía dưới, ra hiệu cho Yến Hồng ngồi. Yến Hồng cũng không từ chối, dắt Đông Phương Manh đi qua ngồi xuống. Giữa chiếc ghế của Đông Phương Manh và của nàng cách nhau một cái bàn trà nhỏ. Đông Phương Manh có vẻ rất bất mãn với thứ vắt ngang giữa nàng và hắn, nhíu mày nhìn nó hồi lâu, lại túm tay Yến Hồng cùng gác lên trên, lúc này mới chịu ngồi xuống.

“Hồng nhi gả đến đây cũng gần ba tháng rồi nhỉ?” Dường như Công gia đã quên thắc mắc trước đó, cũng không mắng mỏ như Yến Hồng dự đoán, chỉ bình thần hỏi vấn đề ngoài ý liệu này.

“Vâng, con dâu gả vào Công phủ ngày mười tám tháng sáu, đến giờ đã có ba tháng tám ngày rồi.” Sở dĩ nhớ rõ như thế là vì hôm qua nghe năm đoá kim hoa cảm thán, nói thêm ba ngày nữa là đủ trăm rồi, còn âm ỹ đòi làm đồ ăn chúc mừng. Ai dè hôm nay Đông Phương Manh lại phát bệnh.

“Từ khi Hồng nhi gả vào Công phủ, lão phu và phu nhân liền phó thác Manh nhi cho con, phải tay rảnh việc. Đối với việc này, Hồng nhi có từng oán trách?” Bỗng dưng Công gia chuyển đề tài.

“Con dâu chưa từng oán giận.” Lòng Yến Hồng chùng xuống, bình tĩnh đáp lời.

“Hồng nhi là một cô nương tốt, đoan trang xinh đẹp, gia thế trong sạch, gả cho trượng phu như Manh nhi, ủy khuất con rồi.” Lão phu nhân lấy lùi làm tiền, nã pháo.

“Tướng công trời sinh đơn thuần hiền lành, đối với con dâu quan tâm tinh tế, con dâu không hề thấy tủi thân.”

“Lão phu tin lời con. Hồng nhi bằng lòng gả cho Manh nhi, sau khi biết tình hình Manh nhi vẫn tận tâm chăm sóc nó, đủ để nói lên tính nết Hồng nhi rồi. Vậy, giờ con có thể nói cho lão phu, sáng nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

16. Chương 16: Cha Mẹ Chồng

Dựa vào trực giác, Yến Hồng đoán chắc Công gia hỏi han như thế là vì không tin lời một phía của Noãn Nguyệt, muốn nghe nàng giải thích. Nhưng quả thật vì nàng sơ sót mà làm tâm tình Đông Phương Mạnh mất khống chế, cho dù Công gia phu nhân phạt nàng, nàng cũng không có gì để biện bạch.

“Là sai lầm của con dâu khiến tướng công ủy khuất, cũng khiến cha mẹ lo lắng thêm, con xin lỗi.” Kỳ thật chuyện sáng sớm nay, Yến Hồng cũng không biết nên giải thích thế nào, không thể nói vì nhất thời suy nghĩ chui vào ngõ cụt nên mới quăng con trai họ sang một bên làm tâm tình hấn mất kiểm soát chứ? Vì thế nàng cũng không biện bạch ỳnh, cục diện nhất thời lâm vào trầm mặc ngán ngùi.

“Thiếu gia nào chỉ ủy khuất thôi. Nô tỳ nhìn thấy đâu chỉ có thế. Nô tỳ vào cửa chỉ thấy nền nhà toàn là nước, chậu rửa mặt cũng rớt xuống đất, quần áo thiếu gia ướt hết, sợ hãi co rụt trên giường, cứ như bị người ta ngược đãi vậy! Lúc ấy nô tỳ nhìn mà đau lòng muốn chết, thiếu gia đã bao giờ bị ai xử tệ như thế chứ?!” Noãn Nguyệt triệt để phá vỡ trầm mặc, ai cũng nghe ra được lời lẽ của nàng ta đầy bất mãn với Yến Hồng.

Y Nhân nghe xong hung hăng gầm Noãn Nguyệt, biết ngay nha đầu này chẳng tử tế gì, lúc này không chọc tức chết ả đúng là thất sách mà.

Lông mi Yến Hồng khẽ rung song vẫn cúi đầu không nói một lời, nhìn có vẻ rất đáng thương, hối hận vô cùng. Đông Phương Mạnh đã học được cách tự mình rửa mặt nhưng hấn vẫn rất thích để nàng rửa cho hấn. Mỗi sáng đều ngoan ngoãn kéo nàng tới ngồi bên bàn rửa mặt, ngửa mặt lên chờ nàng rửa cho hấn xong, hấn liền đứng dậy ấn nàng ngồi xuống, học bộ dạng nàng rửa cho nàng, đó là hoạt động hấn rất thích. Sáng sớm nay nàng bỏ trốn mất dạng, hấn không thấy nàng, tất cả trình tự đều loạn hết lên, thành thử tâm trạng mới mất kiểm soát, đều là lỗi của nàng.

Trong lòng sám hối, Đông Phương Mạnh ngồi bên lại cứ nghịch đầu ngón tay Yến Hồng, phá hủy nghiêm trọng khí chất thờ non đáng yêu của Yến Hồng.

Công gia nghe xong không đổi sắc mặt, thản nhiên nói:

“Do bản thân Mạnh nhi, trước đó chúng ta không hề nghĩ tới chuyện cưới vợ cho nó. Một mặt là sợ làm lỡ cô nương nhà người ta, một mặt cũng sợ Mạnh nhi bị ghét bỏ, bị xử tệ. Sau Hoảng Nhất đại sư chỉ điểm một phen, ý nghĩ của chúng ta cũng thay đổi. Tuy nó có hai ca ca nhưng dẫu gì sau này cũng phải cưới vợ sinh con, có gia đình riêng cần quan tâm, sợ rằng vài phương diện nào đó không để tâm đến Mạnh nhi được. Vì thế, nguyên nhân chúng ta cưới vợ cho Mạnh nhi chỉ vì chờ sau khi chúng ta đi rồi, có người có thể chăm sóc Mạnh nhi. Chờ Mạnh nhi già đi, bên người cũng có người làm bạn, như thế chúng ta thấy mãn nguyện rồi.”

“Lão phu và phu nhân tuyển chọn rất nhiều nhà, đều là những cô nương tính tình dung mạo đều tốt. Tài năng dung mạo của Hồng nhi đều đứng đầu trong số người được chọn, lão phu nói vậy có lẽ trong lòng con sẽ không vui. Chúng ta là cha mẹ Mạnh nhi, có lẽ hơi ích kỷ nhưng thiên hạ có mấy bậc làm cha mẹ không tính toán cho con mình đâu? Cho dù Mạnh nhi không toàn vẹn như thế nhưng chúng ta vẫn muốn chọn cho nó một bạn đời tốt nhất. Có điều, Hoảng Nhất đại sư đã nói, tốt nhất chưa chắc đã thích hợp nhất. Mà biểu hiện của con từ sau ngày vào phủ khiến chúng ta lấy làm may mắn vô cùng, quả thật chúng ta không chọn nhầm con đâu.”

Lão phu nhân thở dài tiếp lời Công gia: “Hồng nhi à, mẹ cũng biết, với tình hình Mạnh nhi, cưới con là ủy khuất cho con rồi. Thế nên mẹ cũng chưa từng lấy thân phận mẹ chồng đòi hỏi con điều gì, con thông minh ngoan ngoãn, chăm sóc Mạnh nhi tỉ mỉ tận tâm, mẹ nhìn thấy tận mắt ghi nhớ trong lòng. Nói thực lòng, nhìn Mạnh nhi mỗi ngày một khá lên, ra dáng người bình thường hơn, mẹ cảm kích con tận đáy lòng. Mẹ cũng tin, con sẽ luôn tận tâm tận lực chăm sóc tốt cho Mạnh nhi. Thế nên chuyện sáng nay, cha mẹ tin chỉ là ngoài ý muốn. Được rồi, Công gia, chuyện qua rồi thì cho nó qua đi, giờ nhìn Mạnh nhi cũng không có chuyện gì to tát lắm, chỉ cần vợ chồng chúng yêu thương nhau, chúng ta cũng yên tâm rồi.”

Nói một chập làm Yến Hồng càng chột dạ, áy náy. Thật ra có phạt nàng cũng là chuyện nên làm, nói nhẹ nhàng bằng quơ mấy câu là cho qua thế này, ngược lại càng khiến nàng thấy có lỗi với Quốc Công phủ.

Nàng nghiêm trang, cung kính thưa: “Con dâu cần tuân cha mẹ dạy bảo.”

Noãn Nguyệt thấy lão phu nhân cứ thế bỏ qua cho Yến Hồng, môi co giật nửa ngày, cuối cùng hừ một tiếng như muỗi kêu. Trong mắt nàng ta, phải lập tức phạt quỳ này nọ, đấng này mắng cũng không mắng mấy câu. Thiếu gia ủy khuất oan uổng rồi!

Công gia gật đầu không ừ hừ gì cả, phẩy tay cho đám nha đầu lui ra hết. Chờ trong đại sảnh chỉ còn lại một nhà bốn người, ông liền nhìn Yến Hồng chăm chăm, hỏi một câu như sét đánh ngang tai: “Hồng nhi có bằng lòng viên phòng với Mạnh nhi không?”

Yến Hồng chẳng thể nào ngờ câu tiếp theo lại là câu này, nhất thời đực mặt ra.

Thần trí bị câu nói trên trời rớt xuống của Công gia đá bay đến ngoài hành tinh, du ngoạn mấy vòng mới quay trở về. Yến Hồng chớp chớp mắt, liếm môi, căn bản không biết trả lời ra sao, mặt không khỏi đỏ lựng lên.

Ý nghĩ đầu tiên là: viên phòng? Trời ạ, Đông Phương Mạnh hẳn biết à?

Tiếp đó đầu óc không tự chủ được nhớ lại vòm ngực trắng mịn, tấm lưng đẹp như ngọc, cảm giác mặt càng lúc càng nóng, tim cũng đập càng nhanh. Ngay cả bàn tay đang nắm tay Đông Phương Mạnh lúc này cũng thấy nóng ran, muốn rút tay về nhưng nhìn vẻ mặt không vui của hắn liền để yên chỗ cũ, lòng cũng từ từ lặng xuống.

Người luôn có thói quen tự lừa dối mình. Cha mẹ chồng có quyền thế đến mấy chẳng qua cũng chỉ là một đôi cha mẹ yêu thương con, mà nàng chẳng qua là một nữ tử bình thường. Thậm chí nàng còn không phải bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp, năm đó luận văn thạc sĩ còn chưa bảo vệ được, chưa lấy được học vị đã biến thành một thành viên của thế giới này. Có điều, dù nàng thành công trở thành một bác sĩ tâm lý hợp cách, nàng cũng không cho rằng tình huống hiện tại thích hợp, khụ, viên phòng. Bây giờ Đông Phương Mạnh còn chưa hiểu tình cảm, không biết yêu, thậm chí không có sinh hoạt thường thức căn bản nhất. Hắn có, chỉ là có sự ỷ lại vào nàng, giống như chim non ỷ lại chim mẹ, gấu con quyến luyến gấu mẹ mà thôi (= = ví dụ kiểu gì đâu...), hẳn còn lâu mới đảm đương được trách nhiệm của trượng phu.

Cho dù nàng cũng lưu luyến hắn, nhưng nàng còn chưa chuẩn bị giao mình cho hắn, mà hắn, cái gì cũng không hiểu...

Năng lực của nàng có hạn, có một số việc, nàng bất lực. Chẳng lẽ bảo nàng chủ động cưỡng ép hắn? Đừng nói là nàng làm không được, chỉ riêng tình huống bây giờ của Đông Phương Mạnh, tâm tình hắn tuyệt đối không cách nào gánh vác được!

Nhưng đối mặt với cha mẹ chồng yêu con tha thiết, nàng không nói ra miệng được. Bởi vì nàng hiểu rất rõ, sợ dĩ họ muốn nàng viên phòng với Đông Phương Mạnh, chỉ vì chuyện hôm nay khiến họ chớm mất niềm tin vào nàng, sợ nàng không thể tử tế với con họ, không thể bầu bạn với hắn đến già. Dựa theo ý nghĩ của họ, một khi nàng và Đông Phương Mạnh trở thành vợ chồng chân chính, nàng sẽ khẳng khái một lòng.

Ôi, đây là kẻ hở thời đại, nàng không cách nào lấp đầy.

Dường như nhìn thấu bản khoăn của nàng, Công gia và phu nhân liếc nhau, đáy lòng đều có chút thất vọng. Cứ tưởng rằng, nàng đối với Mạnh nhi bất đồng, lại không ngờ...

Yến Hồng ngẩng lên liền biết họ hiểu lắm, trong lòng có hơi sầu khổ, lần đầu tiên hận mình không có tài ăn nói.

Nàng thích Đông Phương Mạnh, có lẽ từ từ, sẽ càng lúc càng thích, đến ngày nào đó, cảm giác thích này sẽ biến thành yêu. Nhưng hắn thì sao? Có lẽ hắn sẽ thích nàng, thích nàng bầu bạn, nhưng hắn sẽ yêu nàng sao?

Nút thắt tình cảm này, có ai hiểu được?

“Cha, mẹ, không phải Hồng nhi không muốn, chỉ là hiện giờ tương công, chàng... Hồng nhi sợ sẽ ảnh hưởng đến tâm tình chàng, không có lợi cho bệnh của chàng...” Yến Hồng ngắc ngứ giải thích.

Ôi, bảo nàng giải thích chứng cô độc, tự bế, bệnh tâm lý với mấy người xưa này thế nào đây... đau cả đầu.

Vợ chồng Công gia nghe nàng lắp ba lắp bắp, đột nhiên hiểu được ý tứ chưa hết của nàng, lòng cũng được an ủi. Công gia xua tay nói: “Cha hiểu ý con. Cha mẹ cũng không bắt hai đứa viên phòng ngay, chỉ nghĩ là, chung quy con và Manh nhi cũng là vợ chồng. Vợ chồng, khụ, kiểu gì cũng phải viên phòng. Đương nhiên, tình hình Manh nhi bây giờ chúng ta cũng hiểu, thế nên còn cần Hồng nhi con chú tâm chăm sóc, cố gắng thêm nữa, để nó... khụ, sớm ngày hiểu chuyện.” Nói xong mặt Công gia đỏ lên, xấu hổ lườm phu nhân một cái, ý nói: chuyện xấu hổ như vậy sao lại bảo người làm cha chồng như ông đi nói với con dâu hả?!

Lão phu nhân nhẹ nhàng nguýt trả: chẳng lẽ người làm mẹ chồng như bà có thể bắt kẻ mặt mũi?!

Yến Hồng không thấy hai ông bà mắt đi mày lại, lòng nàng còn đang loạn lên, vừa muốn mếu vừa bất lực.

Đông Phương Manh đứng lên, kéo tay Yến Hồng muốn lôi nàng dậy. Yến Hồng không chú tâm, cả người đổ nhào tới, suýt thì ngã. Đông Phương Manh hoảng hồn, ánh mắt lộ vẻ kinh sợ, luống cuống đứng ngây ra, giống như sắp khóc tới nơi. May mà Yến Hồng phản ứng lại đứng vững người, vội vàng quay lại ôm hân dịu dàng vỗ về, hân nhìn nàng nửa ngày, ánh mắt dần bình tĩnh lại, khom người xuống kề má mình lên má nàng, nhẹ nhàng cọ cọ vài cái.

Da mặt Yến Hồng có dày tới mấy đi nữa, thân thiết riêng tư là một chuyện, thân mật trước mặt cha mẹ chồng lại là chuyện khác, mây đỏ lập tức dâng lên trên mặt. Đông Phương Manh nhìn thấy thú vị, cứ nhìn chăm chăm không chịu dời mắt, nhất thời quên bém mình định kéo nàng đứng dậy làm gì.

Hai ông bà già thấy hai người thân mật như thế, dẫu trong lòng còn có chỗ bất an thì giờ phút này cũng buông xuống. Lão phu nhân cười nói: “Chắc là Manh nhi đói rồi, kêu bọn nha đầu bày đồ ăn lên, đi sảnh bên ăn cơm thôi.”

Lúc này Yến Hồng mới nhớ ra đã đến giờ cơm thường ngày rồi, từ sáng đến giờ nàng và Đông Phương Manh chưa ăn gì cả. Giờ nghe lão phu nhân nhắc nhở mới cảm thấy đói quá chừng. Đông Phương Manh rất nhạy bén với giờ giấc, quá giờ mà ăn thêm này nọ hẳn sẽ không vui, ăn cơm cũng không chịu phối hợp êm đẹp.

Vì thế vội vàng kéo hân theo cha mẹ đi ăn cơm. Lúc ăn, Yến Hồng thấy có món thịt thỏ Đông Phương Manh thích ăn bèn gấp vài đĩa vào bát hân. Không dè hân cũng bắt chước gấp cho nàng một đĩa đáp lễ, rất có bài bản. Vợ chồng Công gia thấy thế, cũng muốn được hưởng đãi ngộ như nàng, thế là người trước người sau đều gấp cho hân một đĩa thức ăn hân thích, được đến hồi báo tương tự, vui vẻ cười không khép miệng lại được. Một chút không vui còn sót lại trước đó, rốt cuộc bay sạch sẽ.

17. Chương 17: Đạo Chơi Ngoại Thành

Lại điều dưỡng một bận, Đông Phương Manh mới tạm khôi phục lại bộ dạng trước đó, thoảng hoạt bát hơn một chút. Chỉ là bả Yến Hồng càng chặt hơn, thậm chí tắm rửa cũng chủ động kéo Yến Hồng đi chung, hại Yến Hồng rầu một trận. Đi, lại sợ mình bị sắc dục hun đầu lần nữa, máu mũi không đủ phun. Không đi, cứ nghĩ đến vòm ngực trắng nõn... khụ, nàng ốm ở đi theo, còn không quên mang theo cái chậu rửa mặt (= = biết công dụng của chậu rửa mặt là gì không? Chứa máu mũi đó...)

Kết quả nhin tới mức mũi suýt nổ luôn! Nàng thật sự sợ có một ngày không kèm chế được sẽ dè Đông Phương Manh ra... xoay chuyển ý nghĩ đến đây, lại nhớ tới nhiệm vụ gian khổ cha mẹ chồng giao phó liền cảm thấy đầu to như cái đầu. Nàng thì không sao, tốt xấu gì cũng tới từ cái thời đại kia, chưa ăn thịt heo chẳng lẽ còn chưa thấy heo chạy à? Nhưng đối với tiểu ngốc Đông Phương Manh mà nói, heo chạy... cũng là cái nghề đơn giản cần kỹ thuật đấy!

Thôi thôi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Dỗ tiểu ngốc lên giường ngủ trưa xong, Yến Hồng cảm thấy buồn chán. Tối qua ngủ sớm, nguyên ngày nay nàng không sao thêm ngủ được nữa. Giấc mộng ban đầu là muốn sống cuộc đời sâu gạo, hiện tại cơ bản đã thành sự thật rồi, nhưng chân chính trải qua cuộc sống gạo mấy ngày nay mới phát hiện làm con sâu cũng chẳng dễ dàng gì. Người mà, luôn có chỗ gửi gắm tinh thần đúng không? Đời sống giải trí của niên đại này lại đơn điệu vô cùng, nàng không làm được như tiểu ngốc cả ngày hết ăn lại ngủ, thỉnh thoảng đi vào cõi thần tiên một vòng, sinh hoạt một ngày liền tuyền bố kết thúc.

Ài, vệt đen vệt đen, tuổi xuân như nước chảy róc rách, một đi không quay đầu...

“Tiểu thư, tiểu thư!” Đang sầu não thì thấy Y Nhân như hưng phấn như gà chọi xông vào. Yến Hồng còn đang mơ màng nhớ lại trước khi mình chưa gả tới đây, mấy năm trước sống ở nông thôn cùng ông bà ngoại, lúc đó từng chơi một trò chơi gọi là pháo nổ nhảy hai thước, trên mông châm lửa, chạy trốn còn nhanh hơn hỏa tiễn. Vì thế mơ hồ cảm thấy có lẽ Y Nhân có tiềm chất kiểu này.

“Suyt...” Đưa ngón tay lên môi làm hiệu suyt, ra hiệu cho Y Nhân nhỏ tiếng một chút, đừng làm tiểu ngọc thức giấc. Quay đầu nhìn, ngủ y chang heo con, thế là phẩy tay với Y Nhân chỉ ra bên ngoài, hai người lên la lén lút chuồn ra.

“Sao hả?” Thấy dáng vẻ hưng phấn của Y Nhân, chẳng lẽ là có chuyện bát quái kinh thiên động địa gì nữa? Lại nói năm đoá kim hoa từ sau khi thoát ly khỏi Yến phủ, công lực bà tám càng ngày càng tăng.

“Hề hề, hề hề...” Y Nhân chưa nói mà đã đắc ý không thôi.

“Không nói ta đi à.” Yến Hồng biết thừa đức hạnh nha đầu nhà mình, lườm nàng làm bộ bỏ đi. Y Nhân vội vàng kéo nàng lại, cười trên tai họa của người khác: “Tiểu thư không biết hả? Noãn Nguyệt bị lão phu nhân phạt đến phòng giặt giũ rồi, nói là phải ở đó hai tháng tròn, học quy củ cho tử tế.” Nói rồi cười không thấy tổ quốc đâu nữa. Noãn Nguyệt kia ý là đại nha đầu hạng nhất, lại được lão phu nhân khá thích, thường ngày luôn làm ra vẻ chủ tử vênh váo hống hách, hại bọn họ chịu tức không ít lần. Mấy ngày trước vì cô gia phát bệnh còn ngáng chân tiểu thư, may mà lão phu nhân xử sự công bằng, lần này bị giáng xuống làm nha đầu thô sử, xem ả còn vênh nữa không!

Tuy nói Yến Hồng cũng không ưa gì nha đầu Noãn Nguyệt này, nhưng có thể thấy được nàng ta thật sự quan tâm Đông Phương Manh, mấy lần gây hấn với mình cũng vì lo Đông Phương Manh chịu ủy khuất, cũng chẳng phải hạng đại gian đại ác gì. Có điều thôi đi, cũng nên học quy củ rồi, mắc công suốt ngày liếc dao mắt với nàng. Tuy nàng tự nhận mình đồng da sắt cũng không chịu nổi đòn này mãi đâu.

“Muội cũng đừng đắc ý. Quốc Công phủ không giống cái viện nhỏ suốt ngày không thấy mặt trời của chúng ta đâu. Nhà cao cửa rộng quy củ nhiều, lúc bà tám cũng chú ý vào, đừng để người ta túm được chỗ sai, đến chừng đó chưa chắc ta đã bảo vệ được muội đâu.” Yến Hồng thấy dáng vẻ tiểu nhân đắc chí của Y Nhân, không nhịn được muốn dội ột gáo nước lạnh. Tuy là giảng quy củ nhưng bản thân nàng nói thật tình không có sức thuyết phục. Thế nên nói gả cho tiểu ngọc như Đông Phương Manh cũng không có gì không tốt, chí ít cha mẹ chồng sẽ không quá hà khắc. Trái lại Yến Hồng không chú ý chút nào, gần đây bản thân luôn vô tình hay cố ý tìm cớ cho việc mình gả cho Đông Phương Manh.

Y Nhân ầm ức bĩu môi: “Tiểu thư, không phải người ta bắt bình vì người sao. Cái cô Noãn Nguyệt đó vốn chẳng phải người dễ ở chung gì...”

“Được rồi. Nàng ta là hạng người gì có liên quan gì đến chúng ta. Muội đó, lo mà nghĩ cái gì vui vẻ đi, tiểu thư nhà muội rảnh đến mức xương cũng nhũn ra rồi.” Yến Hồng cười dí ngón tay vào trán tiểu nha đầu. Năm đoá kim hoa thì hết bốn cùng lớn lên với nàng, đều được mẹ nàng thương như con. Tập Nhân tới sau tính tình cũng ngây thơ hồn nhiên, trong lòng nàng, bọn họ không khác gì tỷ muội nàng là mấy, ngược lại mấy cái người cùng chung dòng máu với nàng kia, nàng không có hứng thú.

“Tiểu thư, bây giờ là mùa thu rồi, cây ăn quả chính rất nhiều, không bằng chúng ta đi thôn trang chơi vài ngày đi.” Chẳng biết Giai Nhân chui từ chỗ nào ra, háo hức đề nghị.

Yến Hồng quên bég mình còn có thôn trang hồi môn kia. Nói đến thôn trang này, không phải vợ chồng Yến lão gia rộng rãi gì mà đây là cửa hồi môn của mẹ Yến Hồng. Lúc mẹ nàng hấp hối sợ tương lai Yến Hồng bị đối xử tệ, không có gia sản gởi phận, liền giao tài sản này cho Giai Nhân tháo vát cất giữ, để khi Yến Hồng gặp rắc rối hoặc lúc xuất giá thì giúp thêm cho nàng.

Nhất thời nàng quên bég mất. Có điều, vợ chồng Công gia có đồng ý không? Yến Hồng không khỏi cau mày. Từ sau khi Đông Phương Tề hồi cung, vợ chồng Công gia không sao yên tâm để nàng và Đông Phương Manh ra cửa, nhưng cứ ru rú mãi trong nhà, phong cảnh đẹp mấy nhìn cũng ngán...

Thế là quyết định đi thăm dò ý kiến cha mẹ chồng.

Sáng sớm hôm sau đi vắng an, nàng cố tình ở lại, thử nói vài câu với lão phu nhân: “Mấy ngày nay hình như tướng công hơi gò bó, cả ngày gặp ai cũng không có tinh thần. Con dâu cũng không biết chỗ nào đi để

chàng thoải mái tinh thần một chút...” Giờ quân bài Đông Phương Manh ra chắc là dễ dàng hơn. Tuy rằng mỗi ngày đều thấy Đông Phương Manh ngồi đó trầm tư mặc tưởng, căn bản không nhận ra hắn có cần đi giải sầu không. Chính bản thân Yến Hồng cũng cảm thấy cái cơ này đúng là không vững chắc, trong bụng hết sức âu sầu.

Không ngờ lão phu nhân nghe xong mắt lại sáng lên, cười híp mắt nói với nàng: “Hồng nhi nhắc làm mẹ mới nhớ, trước kia Tề nhi có mua một miếng đất xây thôn trang ở Ngũ Phong, nói làm chỗ đi điều dưỡng giải sầu. Vừa khéo đợt này mẹ và Công gia ở trong phủ cũng mệt mỏi, không bằng cả nhà chúng ta cùng về đó ở mười ngày nửa tháng, cũng để Manh nhi ngắm phong cảnh non xanh nước biếc, biết đâu có lợi cho bệnh của nó.”

Yến Hồng nghĩ, kiểu gì cũng là đi ra hóng gió, đi cái thôn trang đó cũng không sao, huống chi nàng nghe người ta nói hoài, Ngũ Phong là nơi non nước xinh đẹp liền ngoan ngoãn đồng ý.

Lão phu nhân lập tức hùng hục đi sai người bắt đầu chuẩn bị đồ đạc.

Đợi đến hôm xuất phát, Yến Hồng lập tức choáng. Nàng có nghe nói Trần Quốc Công phủ được thiên tử sủng ái bội phần, thậm chí còn cho phép Công phủ nuôi ba ngàn tinh binh. Nhưng lần này chẳng qua là về nông thôn dạo chơi thôi mà, làm chi mà phải dắt cả đám bộ đội đi theo thế này?! Tuy nói phỏng chừng chỉ có trăm người nhưng vừa thấy huấn luyện bài bản sát khí đủ cả, Yến Hồng biết ngay không phải đèn hết dầu.

Cận thần hoàng đế mà phô trương bậc này thật sự không thấm vào đâu. Chỉ là Yến Hồng vẫn cảm thấy quá huênh hoang.

Đợi lên xe ngựa rồi, Đông Phương Manh này giờ vẫn sợ hãi rất cuộc thả lỏng một chút, Yến Hồng phát hiện ngay ánh mắt hắn không quá thân thiện. Trực giác mách bảo Yến Hồng hắn không được vui, ngầm kỹ lại, hồi nãy vừa ra cửa nhìn thấy một hàng dài các anh lính, chỉ lo nhìn tới ngấy người, phỏng chừng vì đám người kia mà bỏ lơ hắn. Nào ngờ bây giờ thằng nhãi này càng lúc càng dễ cáu, chuyện tốt.

“Manh Manh sao thế? Manh Manh không thích ra ngoài chơi với Hồng Hồng ư?” Yến Hồng chụp móng vuốt lên vai hắn, cười tít mắt cụng trán nàng vào trán hắn. Gần đây Đông Phương Manh cực kỳ thích kiểu cách thân mật thế này, chỉ cần Yến Hồng làm thế, hắn sẽ rất cao hứng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, môi hắn lại mím lại, da mặt trắng nõn xuất hiện hai cái lúm đồng điệu nho nhỏ, rất là dễ thương. Thói háo sắc nổi lên, trong xe cũng chỉ có hai người, bọn nha đầu còn đang kiểm kê đồ đạc, Yến Hồng tức tốc sấn lại hôn chụt lên má hắn.

Hôn xong còn ta thán quả nhiên mình không uống phí bản tính háo sắc. Đông Phương Manh nghiêng đầu, mắt chớp chớp trong veo như thỏ trắng con, hiển nhiên không biết nàng vừa mới làm gì. Thấy mặt nàng dần ửng đỏ dưới cái nhìn chăm chú của hắn, đột nhiên hắn toét miệng cười, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, cắn một cái lên mặt nàng.

Sở dĩ gọi là cắn, là bởi vì nàng cảm giác rõ mồn một răng hắn tiếp xúc với má nàng. Chẳng lẽ hắn cho rằng mặt nàng là món điểm tâm à...

Có điều thật không ngờ cũng có lúc hắn nhanh nhạy thế này, quả nhiên trước mặt chữ sắc, người người bình đẳng?!

Nên chúc mừng bản thân cuối cùng cũng dạy hư chủ dè con trong sạch không đây? Yến Hồng hoàn hồn lại, nhìn thấy vẻ mặt dương dương đắc ý của hắn biết ngay mình nghĩ lầm rồi. Thằng nhãi này, chắc chắn cho rằng vừa rồi nàng cùng hắn chơi trò chơi mới đây, bằng không làm gì có vẻ mặt vừa thắng một hiệp đó chứ!

Thấy Đông Phương Manh chìa má ra, bộ dạng hưng phấn đòi hai người so tài một trận nữa, rốt cuộc Yến Hồng cảm giác được tự làm tự chịu, che mặt kêu trời, quả nhiên làm sắc nữ không được rồi, sẽ bị báo ứng thôi!

Đông Phương Manh thấy nàng phớt lờ hắn, cứ vui mặt vào lòng bàn tay, sốt ruột gỡ tay nàng ra, gỡ ra xong lại túm mái đầu đang cúi gằm xuống của nàng lên. Hắn không biết không chế lực đạo, túm làm Yến Hồng đau nhe răng nhếch miệng, mặt đỏ sạm. Hắn lại cảm thấy trò chơi rất vui, quên mất cuộc thi “cắn nhau” trước đó, càng kéo càng mạnh, nụ cười trên mặt càng lúc càng rực rỡ, cười tươi như hoa.

Tuy Yến Hồng hơi khó chịu nhưng thấy hân hào hứng như thế, sợ ngừng lại hân lại muốn tiếp tục trò đùa rồi, đành oán giận làm con gà đồ chơi, không ngừng mổ thóc mổ thóc mổ thóc...

Đang choáng váng đầu óc, rèm xe ngựa bị người vén lên, một cái đầu đen thui thò vào, do dự le lưỡi hỏi “Tiểu, tiểu thư, cô gia... thích chơi trò nhỏ củ cải hả?”

18. Chương 18: Mãn Nguyệt

Xe ngựa đi gần hai canh giờ mới nghe phu xe “họ” một tiếng thật dài, Y Nhân hấp tấp vén rèm xe lên thò đầu ra nhìn. Yến Hồng vương Đông Phương Manh đang chiếm đùi nàng làm gối đầu ngủ say sưa, không dám rục rịch, chỉ liếc mắt nhìn ra ngoài, cảm thấy ngựa ngáy khó chịu, hận không thể lập tức nhào ra, chạy một vòng ở nơi đất trời rộng mênh mông này cho sướng.

Xe dừng ở một sườn núi bằng phẳng, đưa mắt nhìn xuyên qua rèm xe, chỉ thấy một biển cỏ, gió nhẹ thổi qua, màu xanh cuộn sóng. Dù Yến Hồng ngồi trong xe, cũng có thể ngửi thấy mùi cỏ theo gió bay đến.

Thật muốn lăn vài vòng trên cỏ. Nghĩ nghĩ, nếu cùng tiểu ngọc ôm nhau lăn trên đó, woa... (= = chỉ lăn lộn mà thôi, đừng nghĩ nhiều...)

Không nhịn được lay Đông Phương Manh nhẹ nhàng, định gọi hân dậy, đi xuống xem phong cảnh lạ mắt một chút. Chưa kịp chờ Đông Phương Manh tỉnh lại, liền nghe Tập Nhân kêu một tiếng quái dị, Yến Hồng quay đầu nhìn, vui không thể tả. Nha đầu kia tham nhìn phong cảnh, thò hơn nửa người ra ngoài cửa xe, xe ngựa đột ngột dừng lại, nàng ta theo quán tính rớt xuống đất chống vó lên trời. May mà lớp cỏ rất dày, không đáng lo, trừ phương diện mặt mũi hơi bị tổn thương.

Tinh binh theo hầu bẩm lĩnh có giới đến mấy cũng không dè đột nhiên có người đi xuống kiểu này, nước xa không cứu được lửa gần, đành trơ mắt nhìn Tập Nhân ngã thành một đống. Trái lại chọc cười cho Công gia phu nhân vừa xuống xe ngựa, bốn đóa kim hoa còn lại và Yến Hồng cũng chẳng nhớ tình tỷ muội, cười không thấy tổ quốc đâu hết.

Khúc đệm nho nhỏ này thành công mang lại trò cười cho tất cả những người có mặt, trừ Tập Nhân mặt đỏ tới mang tai hận không thể kiếm được cái lỗ chui vào, cùng với Đông Phương Manh bị tiếng cười đánh thức, đang dụi mắt hoang mang không biết chuyện gì xảy ra.

Yến Hồng thấy Đông Phương Manh đã tỉnh, lúc này mới kéo hân xuống xe. Xuống xe liền thấy Tập Nhân ai oán liếc nàng khặc vụn cỏ không cần thận hít vào mũi ra, lại không nhịn được phì cười. Nha đầu này thú vị quá xá.

Đông Phương Manh không thể hiểu vì sao Hồng Hồng nhà hân bỗng vui đến thế, nghiêng đầu ngăn ngờ nhìn nàng chăm chăm nửa ngày, cuối cùng cũng không nghiêng cứu ra kết quả gì, liền quay đầu qua hướng khác, tầm mắt dạo chơi khắp thế giới.

Trời xanh trong vắt, dường như mới vừa giặt xong, không có tí vệt bẩn nào. Thỉnh thoảng một hai cụm mây nghịch ngợm lướt qua gợi lên hứng thú của Đông Phương Manh, đầu ngựa lên cao thật cao, ngoẹo trái ngoẹo phải theo quỹ tích của đám mây, hầu kết xuất hiện nơi cổ cũng trượt lên trượt xuống theo chuyển động của hân. Yến Hồng nhìn xong bỗng dưng rất muốn sờ một chút.

Khụ, trước mặt bao nhiêu người thế này, nàng rụt rè một chút thì hơn.

Đi trên thảm cỏ, cúi nhìn xuống dưới liền phát hiện cổng chính sơn trang cách đó không xa. Công gia phu nhân hào hứng, đề nghị đi bộ xuống, Yến Hồng không dị nghị gì.

Tới gần phát hiện cánh cổng này rất thô sơ, chỉ dùng mấy cây gỗ mun ghép lại, trên cổng đóng một tấm ván bằng gỗ sưa, đề hai chữ “Mộng Khê”, nét bút mạnh mẽ rắn rỏi, khí thế hùng hồn.

Lão Công gia vuốt râu cười: “Ồ, thư pháp của Tề nhi tiến bộ vượt bậc, khá lắm.”

Đây là chữ Đông Phương Tề đích thân chấp bút. Có điều Yến Hồng cảm thấy mù mờ, không gọi Mộng trang, cũng không phải Mộng viên mà là Mộng Khê, nhưng nàng có thấy xuôi gì đâu...

Có cánh cổng giản dị kia làm nền, đối với phong cách đơn giản của sơn trang, ngược lại Yến Hồng không thấy ngạc nhiên nữa. Vào cổng liền thấy lối đi chính bằng đá xanh bằng phẳng, hai bên lối đi là hai dãy phòng mái bằng tường trắng ngói tro. Như lời quản sự sơn trang ra đón tiếp giới thiệu, hai dãy phòng này đều là nơi ở của tá điền, do Đông Phương Tề ra lệnh tu bổ thành phong cách thống nhất, ngược lại nhìn mỹ quan khá chỉnh.

Khiến Yến Hồng thích nhất là hai bên đường trồng ngô đồng, bây giờ cành lá đã sum suê, trang trí cả lối đi dài như một cái chòi hóng mát thiên nhiên, đi chính giữa hết sức mát mẻ, chân đạp trên lá rơi kêu xào xạc, khiến Yến Hồng tìm lại được cảm giác đi trong sân trường đại học đời trước. Hiển nhiên Đông Phương Manh rất hiểu kỳ với âm thanh này, háo hức đạp tới đạp lui, thỉnh thoảng lại khom người nhặt mấy cái lá rơi thả đến phía trước Yến Hồng, mím môi, đôi mắt sáng như sao nhìn nàng chăm chú, đợi nàng đạp lên đó phát ra âm thanh “sột soạt” hẳn liền cười vui vẻ, trong khung cảnh như mơ này, hiện ra vẻ đẹp thấp thoáng.

Đợi đi vào cánh cổng vòm mới tính là đã vào phạm vi viện chính của sơn trang. Bước vào là một tứ hợp viện, bốn phía đều là hành lang, chính giữa có một hoa viên, không có các loại kỳ hoa dị thảo, ngược lại có một hàng thông lá đỏ đẹp mắt, cây thấp chiếm đa số, xen kẽ có thể thấy vài cây lựu đại.

Những lối đi nhỏ đều tạo thành từ đá cuội, hình dạng như đóa hoa, vừa khéo nối liền với ba lối vào hành lang. Yến Hồng đang lầy lăm lầy vì sao các lối ra vô hành lang phải làm kiểu cầu vòm nhỏ, đi lên mới phát hiện, bốn phía khu vườn này đều do các hào nước phân chia ra, hành lang này xây dựng trên dòng nước. Nhóm nhà đầu cúi đầu nhìn, nước xanh trong thấy đáy, cá đủ màu bơi lượn trong nước, cực kỳ thông dong. Yến Hồng không khỏi thầm bội phục ý tưởng xây dựng thông minh thể này, có cỏ cây phong phú, có nước chảy róc rách, đúng là biết hưởng thụ.

Đi tới mấy bước, cảm thấy không đúng lắm, sao tiểu ốc vẫn kè kè bên mình không thấy đâu nữa?! Vội vàng quay đầu tìm, chỉ thấy hắt ngời chòm hóm dưới chân cầu vòm, người không nhúc nhích, cổ vươn ra dài ngoẵng, hai con mắt tròn xoe lặng im nhìn chăm chăm cá chép găm đỏ trắng đen dưới nước, cứ như hắt trừng như thế có thể trừng được một hai con vào tay hắt. Yến Hồng vừa tức vừa buồn cười, biết ‘bệnh háo sắc’ của hắt lại phát tác, nhìn thấy mấy con cá màu sắc rực rỡ này chắc chắn hắt không thể thâu tóm hết vào tay mình.

Quả nhiên thấy hắt thò tay muốn vớt, Yến Hồng vội vàng chạy tới kéo hắt lại. Hào nước này nhìn có vẻ cạn, nhưng dẫu sao hắt cũng không rành bơi lội, lỡ ngã vào đó sặc nước, chắc chắn hắt sẽ sợ hãi.

Kết quả thiếu gia hắt không vui, vươn người rướn eo nhe nanh múa vuốt muốn bò tới bên hào nước, hai con mắt sáng chết không chịu rời khỏi đám cá trong nước, nhất quyết không nhìn Yến Hồng. Yến Hồng đành ôm eo hắt túm lại, đưa mắt ra hiệu cho người bên cạnh khoan lại gần, bằng không thẳng nhai này càng bật ngược.

Xưa giờ Yến Hồng không nghĩ sức lực mình có thể lớn đến thế, kèm hắt cách xa hào nước mấy bước, rốt cuộc hết sức, cả hai người ngã ngồi xuống cỏ, Yến Hồng mệt thở hồng hộc như trâu. Không kịp chờ hơi thở điều hòa lại, nàng bò tới trước mặt hắt, kéo gương mặt bực bội ngoảnh sang một bên của hắt lại, cụng vào trán hắt. Thiếu gia hắt đang bực đây, không để ý nàng. Cụng cụng, vẫn phớt lờ. Cuối cùng không còn cách nào, dưới con mắt đỏ đờn của bao nhiêu người cản hắt một cái, bấy giờ hắt mới chịu ngược mắt lên, trong đôi mắt đen láy tràn đầy tủi thân.

“Manh Manh, gần nước nguy hiểm, Hồng Hồng lo lắng.” Nhìn mắt hắt chăm chú, nói rõ ràng từng chữ một, hắt vẫn không hiểu, ánh mắt lại dời đi xứ khác.

“Manh Manh, nhìn Hồng Hồng này.” Di chuyển đầu theo ánh mắt của hắt, ép hắt phải nhìn vào mắt nàng, nhắc lại: “Manh Manh, gần nước nguy hiểm, Hồng Hồng sợ.” Dường như hắt nghe lọt một ít, không chống lại ánh mắt nàng nữa, nhìn nàng một hồi mới cụng trán vào trán nàng, thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc, lại chớp chớp mắt, cắn một cái lên má nàng. Yến Hồng cũng bất chấp người khác nhìn nàng thế nào, trong bụng đổ mồ hôi ròng ròng, song coi như đã giải quyết được đại gia này rồi.

Đoàn người trên cầu rốt cuộc thở phào, Công gia trực tiếp hơn, lau mồ hôi cắn dặn quản sự: “Đi lấy một cái thùng nhỏ lại đây, bắt cho tam thiếu gia mấy con cá, chọn màu đẹp vào.” Khụ, dù sao cũng là cha ruột, ít nhiều gì cũng hiểu biết sở thích của hắt được một hai.

Thế là cu ngốc nào đó ôm cái thùng gỗ nhỏ hí ha hí hửng đi tiếp.

Xuyên qua hành lang, đi vào cánh cổng thứ hai, đập vào mặt là hơi ẩm, chính diện là một cái đầm. Hoa sen đã nở hết, mặt nước còn sót lại mấy lá sen lập lờ, còn có vài lá súng tròn tròn lơ lững trên mặt nước, bốn phía đầm trồng liễu rủ, gió nhẹ phát qua, nhành liễu xao động mặt nước, gợn lên từng vòng sáng nhạt. Yến Hồng nhìn bóng mình dập dờn theo gợn sóng, cảm thấy lòng chưa bao giờ được yên ổn như thế.

Nhành liễu dài thượt rủ xuống thành mái rèm thiên nhiên, mơ hồ có thể thấy đối diện đầm, nhà cửa trùng điệp thấp thoáng trong màu xanh, ắt hẳn là chỗ ở của chủ nhân rồi. Vợ chồng Công gia xót con đi lâu quá liền sai quản sự dẫn người có liên quan đi viện chính nghỉ ngơi.

Sắp xếp xong nghỉ ngơi một hồi, nha đầu, quản sự thu xếp cho các chủ nhân ăn xong bữa tối, trời đã vào đêm.

Yến Hồng thấy buổi tối Đông Phương Manh ăn nhiều quá, sợ hấn bội thực, ăn xong liền kéo hấn đi dạo chung quanh trang, tiêu hóa thức ăn. Dạo tới dạo lui, dạo ra tới ngoài đồng bên ngoài sơn trang, nghe để tấu lên từng khúc nhạc đêm, ếch nhái cũng không chịu tịch mịch thỉnh thoảng thể hiện cái giọng khàn đục của chúng, khiến cảnh sắc chung quanh càng thêm đẹp đẽ, tĩnh mịch.

Ánh trăng mờ ảo, như nước rủ xuống, rơi trên những thửa ruộng ngô, đậu nành. Đặt mình vào khung cảnh đó, Yến Hồng nổi tính thi sĩ lên, buột miệng đọc một câu “Hương đưa bông lúa nói phong niên, tiếng ếch kêu vang một phiến” [17].

Tất cả đều rất hoàn mỹ, đương nhiên, nếu có thể bỏ qua mấy cái bóng đèn hộ vệ siêu cấp nhất quyết phải đi theo bảo vệ an toàn của hai người thì càng hoàn mỹ hơn.

Yến Hồng nhớ lúc ban ngày đi ngang chỗ này thấy gần đây có một cái đình hóng mát, hay ở chỗ trên nóc đình toàn là dây nho. Lúc này đương mùa nho chín rộ, Yến Hồng nhất thời thèm ăn, liền kéo Đông Phương Manh đang ngơ ngác nghe ếch kêu, chuẩn bị đi hái nho.

Nho kết thành từng chùm dài, rất mỏng, dưới ánh trăng tỏa ra màu tím, hiển nhiên đã chín rồi. Yến Hồng đi vòng vòng bên dưới, nước miếng cứ tứa ra, uyển chuyển cự tuyệt thị vệ nhiệt tình muốn giúp đỡ, kéo tay hấn leo lên bàn đá chính giữa đình, vươn tay ngắt chùm nho múp míp nhất.

Bứt một quả trước, chùi chùi trên áo, lột vỏ thấy vô miệng. Chu choa, ngọt tới nỗi muốn kêu mẹ ơi luôn, ngay cả hạt cũng nhỏ tới mức có thể cho qua, đồ ngon đồ ngon. Vợ vàng bứt một quả nữa dứt cho Đông Phương Manh, thẳng nhai kia ngẩn ra quên cả nhai, ực một tiếng nuốt luôn vào bụng, Yến Hồng nhìn mà phát hoảng.

Vắt vả lăm mới dạy được hấn ăn nho phải nhai chứ không được nuốt trọn, thẳng nhai này ăn nho lại không phun hạt. Hic, may mà hạt nho nhỏ quá, nuốt thì nuốt đi.

Thấy hấn ngược lên hăm he nhìn tay nàng, lòng Yến Hồng tràn trề, nảy sinh hào khí muốn dứt hấn ăn no, vạch mấy cái lá, thấy một chùm còn căng tròn hơn, vợ vàng vươn móng vuốt ra hái.

Hơ, cái gì mà mát mát lành lành, sờ sờ, chắc, còn có vẩy nữa nè!

Định thần nhìn lại, đen đen, dài dài, Yến Hồng lập tức nổi gai ốc như điên, ôi mẹ ơi, rắn...

19. Chương 19: Nho

Đêm hôm khuya khoắt, một tiếng thét chói tai “Rắn...”

Rung động tận tâm can, văng vẳng bên tai ba ngày. So với tiếng gà gáy nửa đêm càng điếc tai hơn, so với tiếng chuông rung giữa đêm càng thêm kinh khủng!

Cũng như Yến Hồng chưa từng nghĩ tới tự mình hái nho sẽ rờ trúng rắn, nhóm thị vệ cũng không ngờ tam thiếu phu nhân nhìn bề ngoài có vẻ bình thản hết mực thế kia tự dừng lại gào thét thảm thiết. Chẳng trách được bọn họ không làm ra phản ứng đầu tiên là xông lên đuổi rắn mà ngược lại, bị tiếng thét kia dọa cho đứng đờ ra tại chỗ. Thật tình, dùng mấy chữ sấm dậy đất bằng cũng không đủ để hình dung luôn...

Mà Yến Hồng trong lúc thét lên đồng thời theo bản năng vươn năm ngón tay ra, tóm lấy con rắn vô tội kia ném đi. Sau đó hất tay chuồn cái vèo từ trên bàn đá xuống vọt ra ngoài đình, trốn khỏi hiện trường vụ án. Hết cách, nàng không sợ trời sợ đất, sợ mỗi sâu lông với rắn thôi!

Vỗ vỗ lồng ngực hoảng sợ quá mức, Yến Hồng vừa thở dốc vừa chột dạ quay đầu nhìn.

Kết quả càng kinh khủng hơn!

Đông Phương tiểu ngọc còn ở trong đình, Quan Âm Bồ Tát ơi!

Yến Hồng sợ đến rớt tim ra ngoài! Nhưng thật tình nàng không dám quay lại cái chỗ khủng bố đó, đành liều mạng nhảy nhót, ngoắc tay với tiểu ngọc: “Manh Manh, Manh Manh, mau lại đây!”

Đông Phương Manh cúi đầu nhìn xuống đất nửa ngày, cuối cùng ngồi xổm xuống nhặt thứ gì đó lên, sau đó chậm rì rì quay sang nhìn nàng, hai mắt sáng lấp lánh.

Ôi trời tên ngọc này, lúc nào rồi mà còn đi nhặt nhoe nhũ! Có thú dữ xuất hiện đó! (= = rắn cũng tính là thú dữ?!!!)

Lại gọi mấy lần, thằng nhãi kia cuối cùng cũng chịu động đậy, ung dung đi ra khỏi đình hóng mát.

Yến Hồng thấy hẩn rời khỏi cái nơi nguy hiểm quỷ quái kia mới dám xông lên, chuẩn bị nắm tay hẩn chạy cho lẹ, ai biết được con rắn kia bị nàng quăng đến chỗ nào. Lỡ còn ở gần đây thì làm sao?!

Dưới ánh trăng sáng ngời, chỉ thấy tay Đông Phương Manh cầm một sợi dài dài... dài dài... còn đang ngo ngoáy...

Mẹ ơi... Đông Phương Manh này, nhặt nhoe không nhặt, mà là một con rắn...

Kết quả thị vệ vừa hoàn hồn lại bị ma âm thủng tai, hơn nữa lần này lực sát thương càng nặng hơn lần trước! Ủ tai tập thể...

Yến Hồng một bên nhón nhác trốn, một bên hoa tay múa chân loạn xạ ngầu với Đông Phương Manh: “Manh Manh, Manh Manh ngoan, rắn đó, rất kinh khủng, mau ném nó đi! Cẩn thận nó cắn đó... á, chàng đừng tới đây...”

Chạy tán loạn, khóc không ra nước mắt.

“Manh Manh ngoan, không đùa được đâu, mau vắt nó đi! Mau ném đi mà, nó sẽ cắn chàng mất!” Yến Hồng sợ tới mức tim muốn ngừng đập, đành dọa dẫm hẩn, kết quả không thành công. Chỉ thấy Đông Phương Manh to gan cầm đuôi con rắn, mặc cho đầu rắn rũ xuống thành đường thẳng, tung tăng đi tới chỗ nàng.

Thấy nàng trốn tránh còn tưởng là nàng muốn chơi đùa với hẩn, cười tít mắt, nhìn nàng trốn bên nào hẩn liền chặn bên đó!

Lúc này Yến Hồng thật sự thật sự hận chứng si ngốc của tiểu ngọc này, cái nên biết thì hẩn chẳng biết gì! Có thể cầm rắn chơi đùa sao! Có thể lấy rắn ra đùa người khác như thế sao! Nếu không phải biết rành tâm tính Đông Phương Manh, nàng cơ hồ cho rằng thằng nhãi này cố tình chỉnh nàng!

“Á, các người, mau ném con rắn trong tay tam thiếu gia mau! Nó đang muốn quần lấy tay chàng kia, mau lên mau lên!” Rốt cuộc Yến Hồng sức nhớ ra bên cạnh còn có thị vệ, vội vội vàng vàng giục họ. Nhóm thị vệ giờ cũng phản ứng lại, chia làm ba hướng chuẩn bị bao vây Đông Phương Manh, kết quả kể đó làm bọn họ cũng há hốc mồm...

“Hẩn tưởng đây là cầm bi biểu diễn à...” Yến Hồng đã bị một màn trước mắt làm cho hoảng hồn không biết mình đang nói gì rồi.

Chỉ thấy tam công tử Manh thiếu gia Đông Phương Manh cầm đuôi rắn còn chưa đã ghiền, xem nó như dây thừng vấy tới vùng lui, búng lên búng xuống, sau đó lại không học mà biết lắc lắc cổ tay, vặn vẹo cho nó xoay vòng vòng.

Có lẽ nên nói hôm nay là ngày xui xẻo nhất trong đời con rắn này. Đang ngủ ngon lành trong xó, tự dưng bị người ta sờ mông. Bị đùa bỡn nó cũng nhin, dù gì nó đang rất mệt, ai ngờ mấy khắc sau bị ném đi một

cách thô bạo, văng mạnh lên cột đình, cuối cùng ngã ỵch xuống đất không thể cựa cựa. May mà nó không xương nhá, không thôi gãy xương là còn nhẹ đấy!

Bé rần nào đó bị Yến Hồng quăng đã hơi choáng váng, bị tiếng gào của nàng tỉnh táo lại, vừa nhìn bỗng phát hiện mình bị người ta nắm đuôi chúc ngược đầu xuống đất, vung vẩy trong tay. Rần có thể nhịn chuyện gì nhưng chuyện này không nhịn được, xem nó có cần cái người coi nó như dây thừng kia không cho biết! Vừa thè lưỡi muốn làm kí hiệu “bỏ rần đã đến chỗ này” trên người hắn, liền cảm thấy trời đất quay cuồng, mặt trắng giống như cái bánh mọc chân ra, một hồi chạy qua chỗ này, một hồi chạy qua chỗ nọ...

Ui, nó chóng mặt quá... ai tới cứu nó với...

Yến Hồng đã hết chỗ nói rồi. Các thị vệ khắc sâu cảm giác, giờ phút này tam thiếu gia không cần mình giúp, hơn nữa đồng tình sâu sắc với con rần đáng thương này...

Cuối cùng khi con rần sinh không gặp thời kia rồi cuộc cũng thoát được ma chướng, nó đã hoàn toàn mất phương hướng, không biết đường đi nơi nào! Bé rần đáng thương vô tội xui xẻo vừa ì ạch bò đi vừa thè trong lòng: sau này ông không bao giờ tới cái chỗ rách nát này ngủ nữa! Oa, ta muốn về nhà tìm mẹ khóc kể...

Thực tế lần nữa chứng minh một chân lý: không biết, không sợ!!!

Bị rần âm ỉ một trận, Yến Hồng không còn tâm tình đâu mà tản bộ tiếp. Còn nho, cũng không dám tự tay hái nữa. Thị vệ tốt bụng đi qua hái cho nàng mấy chùm, nàng vừa nghĩ tới con rần kia bò qua, có khi còn dính nước miếng rần (= =!) là mất hết khẩu vị. Kết quả toàn bộ bị Đông Phương Manh thu tóm vào lòng, vừa đi vừa ăn, nàng nhìn mà rúm ró. Đành phải cướp lấy cầm tới bên giếng rửa sạch sẽ rồi mới giao cho hắn, tốt xấu gì cũng đỡ lo hơn.

Vì thế, rốt cuộc nàng có thể chứng kiến tuyệt kỹ ăn nho không nhả vỏ ra làm sao...

Cái tên này, không sợ ăn nhiều quá ê răng à!

Than thở, người đơn thuần hạnh phúc ghê. Giận dữ kéo Đông Phương Manh đi về viện, còn chưa vào cửa đã nghe tiếng một đồng người ùn ùn đổ xô đến, hic, một đám người bày ra trận thế sẵn sàng đón địch thế này, áp lực của nàng lớn lắm!

“Hồng nhi, sao rồi? Có phải gặp thú hoang không? Mau lại đây, ẹ xem có bị thương không!” Lão phu nhân không chờ phân bua, một tay kéo Đông Phương Manh, một tay kéo Yến Hồng quan sát cẩn thận một lượt, phớt lờ giọng nói yếu ớt năm lần bảy lượt tỏ vẻ không có chuyện gì của Yến Hồng, đến khi không phát hiện vết thương mới thôi.

“Tiểu thư, vừa rồi nghe tiếng người hét lớn lắm, bọn muội sợ muốn chết luôn. Chỗ này... có thú dữ thật à?” Khả Nhân sợ sệt, tay vỗ vỗ trái tim nhỏ bé.

Yến Hồng mếu, thú dữ á... khụ, không biết con rần đó có được tính không...

“Quần gia nói, chỗ này kề cận Ngũ Phong Lĩnh, thỉnh thoảng sẽ có thú dữ lên vào trang trộm gà vịt, còn có gấu thỉnh thoảng chui vào trộm bắp ngô nữa. Hồng nhi, sau này buổi tối tốt nhất không nên ra khỏi trang nữa, đi dạo trong sân là được rồi.” Công gia thở phào, hiền từ dặn dò.

Yến Hồng nhủ thầm khủng khiếp như thế, một lần là đủ rồi, nàng cũng không muốn có lần hai. Ngoài miệng liên tục vâng dạ.

Bấy giờ Công gia mới quay sang hỏi thị vệ đi cùng: “Chuyện gì thế?”

Một thị vệ tiến lên bẩm báo: “Bẩm Công gia, chỗ giàn nho gặp phải rần.”

Vừa nghe chữ rần, tất cả phái nữ có mặt ở đó đều run lên. Lão phu nhân càng khoa trương hơn, kéo Đông Phương Manh vào lòng, khẩn trương hỏi: “Manh nhi ngoan, có bị cắn không con?” Bà sốt ruột quá, quên phát mình vừa mới kiểm tra kỹ lưỡng một vòng.

Đông Phương Manh không quen được với cái kiểu đột nhiên bùng phát thân mật thế này, cho dù người này là mẫu thân của hắn. Hắn ra sức giằng ra, Công gia thấy thế vội vàng kéo lão phu nhân: “Phu nhân đừng nóng, Manh nhi không sao mà, nếu không thị vệ đã bẩm báo rồi.”

Yến Hồng cũng vội vàng an ủi lão phu nhân: “Mẹ, người đừng lo, tướng công không có việc gì hết.” Đông Phương Manh thấy lão phu nhân bị Công gia tách ra, vội vàng dang hai tay ra, nhích qua bên cạnh Yến Hồng, không chịu nhìn mẫu thân mình nữa. Yến Hồng đành néo néo tay hắn, lặng lẽ đỡ dành hắn một chút.

Lão phu nhân cũng nhất thời hoảng hốt, giờ được hai người khuyên cũng bình tĩnh lại. Chỉ là ngày thường tuy con không chủ động gần gũi bà nhưng chưa từng đối chọi thế này, không khỏi lo lắng: “Không phải Manh nhi bị hù dọa đấy chứ?”

Lão Công gia vừa nghe cũng giật mình, hai mắt lập tức nhìn chăm chăm Yến Hồng. Yến Hồng vội vã lắc đầu phủ nhận, rửa thềm, nếu hai cụ mà thấy tình cảnh con hai cụ xoay rần như xoay bánh xe phong hỏa, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Người chân chính hoảng sợ từ thân thể đến tâm linh, là nàng cơ!!

Chờ đoàn người rờn rần quay về viện, Đông Phương Manh không chờ ngồi xuống, tiếp tục công cuộc ăn nhọ không nhả vỏ, khụ, hạt hần cũng không nhả...

Yến Hồng thấy thế, người lớn đều đang nhìn hắn lom lom kìa, một mình hắn độc chiếm đồ ăn không hay tí nào, huống chi còn có các thị vệ “mạo hiểm tính mạng” hái xuống, cũng không biết khao thưởng công thần gì cả.

Thế là mai phục bên cạnh hắn một hồi, tính bơ thò ngón tay thon ra định thừa dịp hắn không chú ý len lén trộm một hai chùm ra hiếu kính cha mẹ chồng. Kết quả bình thường cái kẻ ngơ ngẩn suốt ngày kia, trên phương diện đối đãi với đồ ăn hắn yêu thích tinh ranh hơn bất cứ ai, mắt không rời khỏi nhọ trong lòng lấy một chút. Sau đó chèn ôm trong lòng ăn không thuận tiện, còn rất thông minh thả nhọ vô vạt áo, cũng không sợ ướt đồ. Yến Hồng muốn điệu thủ không không [18] một bận cũng không sao xuống tay được, trong lòng cực kỳ ầm ứ.

Có lẽ là ánh mắt nàng nhìn Đông Phương Manh quá nóng bỏng, hắn ngoẹo đầu lạ lùng nhìn nàng một cái, nàng xấu hổ cười cười, khoe môi giết giết. Hắn lại cúi đầu nhìn bảy tám chùm nhọ nằm trong vạt áo, suy nghĩ một chút, rộng rãi cầm một chùm đưa cho Yến Hồng, đặc ý mím môi, đôi mắt long lanh lại tái xuất giang hồ.

Yến Hồng mừng rỡ, tóm lại thằng nhãi này còn không quá ích kỷ, biết chia sẻ với nàng. Thế là vội vã dâng lên hiếu kính hai cụ.

Quay đầu, hơ, sao hắn lại mất hứng rồi? Mặt sừng như bánh bao... ừ, biểu tình mới khai phá, đáng biểu dương.

Đầu óc mờ mịt quay lại chỗ ngồi, thấy hắn giận dữ đưa một chùm khác sang. Yến Hồng nghĩ, chẳng lẽ hắn thấy nàng không ăn mà đưa cho người khác nên tức giận? Không ngờ hắn còn biết đau lòng cho nàng nha...

Yến Hồng hí hửng bứt một trái thấy vô miệng, không quên tặng cho hắn một làn thu ba dịu dàng. Ai dè hắn trơ mắt nhìn nàng thấy nhọ vô miệng, ngược lại càng tức giận hơn, vươn tay cướp lại chùm nhọ trong tay nàng về, sau đó lại nhét vô tay nàng lần nữa.

Lần này đến vợ chồng Công gia cũng không hiểu rốt cuộc con mình muốn làm gì, đua nhau nhìn hắn chăm chăm, mắt cũng không chớp. Từ ánh mắt bất mãn của hắn, Yến Hồng bị phần linh ngộ thâm ý của hắn: hóa ra hắn muốn nàng bứt nhọ lột vỏ cho hắn ăn kìa...

Hứ, sớm biết vậy hồi nãy ở trong đình không chiều hắn làm chi. Yến Hồng rơi lệ đầy mặt đảm đương nhiệm vụ công nhân lột vỏ...

Cuối cùng vợ chồng Công gia cũng hiểu ra, đối với hành vi của con trai, hai người không còn gì để nói, chỉ có thể phun trà bày tỏ sự ngưỡng mộ.

Thông qua mạng lưới tình báo ở đâu cũng có của Giai Nhân, nghe ngóng được tin tức hồi báo, hiểu biết về Đông Phương Manh của mọi người lại bay lên một trình độ mới. Xưa nay, cô gia đại nhân Đông Phương Manh trong lòng nhóm nha đầu chỉ cao hơn khúc gỗ một tí ti lập tức chen vào hàng ngũ anh hùng bất rần, ngang hàng với Pháp Hải... khụ, lúc năm đoá kim hoa còn nhỏ, đã bị bạn Hồng nhà ta phổ cập giáo dục

‘Lịch Sử Có Một Tay Bắt Rắn Thiện Nghệ Nổi Danh, Tên Là Pháp Hải, Về Sau Thành Một Đại Cao Tăng, Chuyên Đi Bắt Rắn...’

20. Chương 20: Chơi Núi

Đã đến sơn trang, kề bên lại có Ngũ Phong Lĩnh được xưng là “sơn trung khuê tú [19]”, đời nào Yến Hồng bỏ qua cơ hội du ngoạn mùa thu, gần gũi với thiên nhiên một chút được?!

Thế là, dưới sự cổ động của Yến Hồng, Công gia phu nhân cũng có hứng thú đi chơi, người hầu thu dọn một hồi liền rộng rãi lên núi đẹp thu.

Di Lăng là vùng thung lũng, bốn mùa ấm áp như xuân, khí hậu dễ chịu. Tháng mười trên Ngũ Phong Lĩnh, trăm hoa còn chưa nở hết, lá phong nhuộm sương đỏ rực, đủ loại trái cây lạ lùng treo trên đầu, tô điểm cho núi biếc sừng sững cực kỳ đẹp đẽ. Dẫu loại hoa dại từ từ nở rộ khắp nơi, đưa mắt nhìn, không như thắm cỏ tuyền một màu xanh biếc trước sơn trang, ở đây càng giống một thảm hoa lớn muôn màu muôn sắc hơn.

Đông Phương Manh nhìn không đảo mắt. Yến Hồng âm thầm hối hận, biết sớm thế này đã mang bản vẽ theo. Tiểu ngọc có thiên phú hội họa đầu chỉ một hai.

Đợi đi vào trong rừng, Yến Hồng mới phát hiện đây là một khoảnh rừng thông đỏ thiên nhiên. Tán thông tỏa ra mùi thơm mát, xen giữa các cây thông là các bụi cây dại, trên đó mọc đủ loại quả mọng đầy màu sắc, cũng có nhiều quả dại nhỏ màu đỏ nhìn giống như dâu tây, còn có lý chua màu tím đen và nho núi. Kiếp trước kiếp này Yến Hồng đều là kẻ mù thực vật, đa phần cây cỏ nàng đều không biết tên. May mà quản gia đi cùng hàng năm đều vào núi hái quả dại đưa về phủ, rất quen mấy loại quả này, cái nào ăn được, cái nào có độc đều rành rẽ. Dưới sự chỉ dẫn của quản gia, Yến Hồng liền dẫn Đông Phương Manh và mấy nha đầu hái trái vui quên trời đất.

Mấy nha đầu tuổi còn nhỏ như Tập Nhân vui phát rồ, phùng má nhai quả, tay hái không ngừng, miệng bị nhuộm thành màu đỏ cũng mặc kệ, người nào người nấy đều gật gù “ngon, ngon quá”, còn không quên hái trái tới biếu ấy vị lão gia.

Yến Hồng dắt Đông Phương Manh, vừa học vừa dạy hắn làm cách nào mới hái được trái vừa to vừa ăn ngon. Thằng nhãi này cứ bứt cả lá, một cái cây non khỏe mạnh bị hắn làm hại gãy hết cả cành. Yến Hồng cảm khái đời trước phá hoại thiên nhiên khó xây dựng lại được, càng thêm nhẫn nại dạy hắn, tránh hắn gây họa cho thực vật không nói, còn làm đôi tay trắng nõn nà bị thương.

Đông Phương Manh hái quả rất hào hứng, vì thế mọi người liền tìm một chỗ trống trải dựng trại, để hắn chơi cho đã. Tiểu ngọc này bận bịu tới nỗi không có thời gian để ý đến Yến Hồng, một mình chìm đắm trong niềm vui gặt hái, quần áo đã bị nước quả đủ màu dính bết, không nhìn ra màu sắc ban đầu nữa. Hắn cứ thích dùng vạt áo của mình làm giỏ đựng trái cây...

Yến Hồng nhắm mắt theo đuôi đằng sau hắn, sợ hắn đi một mình không cẩn thận lạc khỏi đoàn người. Người tuy đông nhưng dù sao cũng là rừng sâu núi thẳm, lạc đường thì phiền lắm.

Đang bận rộn, mắt thấy ngón tay thon dài sắp vươn tới một chùm trái đỏ rực, bỗng nhiên có thứ gì đó từ trên trời rớt xuống cái bộp trên đỉnh đầu Đông Phương Manh. Thằng nhãi này phản ứng cũng hết sức kỳ diệu, rụt cổ lại, mắt nhìn chằm chằm trái đỏ kia nửa ngày không buông, cứ như sợ nó chạy mất, nửa ngày mới rì rì ngẩng đầu lên, nhìn xem cái thứ quái lạ rớt xuống từ đâu, một tay túm vạt áo, một tay ngu ngơ gãi đầu.

Yến Hồng một bên cười trộm, một bên nhìn trái thông rớt trên đất, sau đó nương theo tầm nhìn của tiểu ngọc lên cao dần. Trên ngọn cây thông cao vút, một con sóc xám nhỏ đang ngồi, đôi mắt đen tròn nhìn hai người một cách gian trá, hai chân trước còn quắp một trái thông.

Chắc bé nhóc này đánh lén Đông Phương Manh đây. Đối với những động vật nhỏ xinh thế này, sức đề kháng của Yến Hồng kém nhất, cơ hồ là vừa gặp đã ưa. Ngược lại, Đông Phương Manh cứ như bị người ta điểm huyết, nhìn nó chòng chọc nửa ngày không nhúc nhích.

Yến Hồng kinh ngạc, tiểu ngọc linh động từ lúc nào, say mê hứng thú với những thứ có màu sắc không rực rỡ thế này. Hắn từ từ ngồi xổm xuống, nhặt trái thông trên đất lên, hồn nhiên không biết trái cây hắn hái trước đó đã rớt xuống đất quá nửa. Yến Hồng hết cách, đành ra dấu cho bọn Tập Nhân đưa giỏ cho nàng, sau đó nhặt toàn bộ kho tàng của người nào đó lên.

Nhặt xong ngẩng đầu nhìn, Đông Phương Manh vươn cánh tay thẳng tắp, giơ lên cao cho con sóc trên cây thông, hình như muốn tặng nó cho nhóc con kia. Nhưng kiểu gì thì con sóc nhỏ này cũng không hiểu tính người, không hiểu ý hắn, ngược lại cho rằng hắn muốn đuổi mình, nhảy nhót lên xuống vài cái liền không thấy bóng đâu. Còn lại hắn ngơ ngác giơ quả thông trong tay lên, ngây ngốc nhìn hướng nó biến mất, cổ chấp không chịu thả tay xuống.

Yến Hồng thấy thế, sợ hắn buồn, vội vàng nói với hắn: “Manh Manh, Hồng Hồng thích cái này. Cho Hồng Hồng được không?” Đông Phương Manh đắn đo nửa ngày, lại nghiêng đầu nhìn chặc cây chỗ con sóc đứng ban nãy, mới đưa quả thông cho nàng, ngoẹo đầu nhìn động tác của nàng chằm chằm.

Yến Hồng đập trái thông lên thân cây bên cạnh mấy cái, có mấy hạt thông căng mẩy rớt vô lòng bàn tay, hạt nào hạt nấy căng tròn. Yến Hồng bỏ một hạt vào miệng, mùi thơm xộc thẳng lên mũi. Nhấm nháp, béo mà không ngấy, răng miệng thơm ngắt, quả thật là món ngon. Vả lại nghe nói hạt thông có giá trị dinh dưỡng rất cao, Yến Hồng nghĩ một lát sai người thu gom một ít, quay về rang lên cho tiểu ngọc ăn bổ óc.

Tập Nhân mừng rỡ: “Hạt thông kia, tiểu thư, hạt thông rang lên ăn ngon lắm.”

Yến Hồng gật đầu, thấy tiểu ngọc vẫn nhìn nàng chằm chằm, nàng vui vẻ bốc vài hạt đút cho hắn, tiện tay quăng cho Tập Nhân mấy hạt ăn chơi. Thấy ánh mắt Đông Phương Manh có vẻ không vui, vội vàng xòe tay ra cho hắn xem: “Còn mà còn mà, của Manh Manh hết.”

Tập Nhân thè lưỡi, chạy đi nhặt thông.

Đông Phương Manh nhai một chút, nhe răng, vẻ mặt vận vẹo. Yến Hồng nhìn là muốn cười, thằng nhãi này căn bản không biết trái đại rất chua, tuy ăn thì có vẻ ngọt nhưng càng ăn nhiều càng ê răng. Giờ mới biết chua ha? Xem hắn còn dám ăn nhiều thế nữa không.

Buồn cười đi lại giúp hắn xoa xoa quai hàm, thấy hắn nhìn trái thông trong tay nàng chớp chớp mắt khó hiểu liền cảm thấy hắn đáng yêu chết được.

Ong mật kêu vo vo, bướm bướm bay lượn trên bụi cây. Chim chóc ríu rít mở tiệc trà, thỉnh thoảng có mấy cái đầu nhỏ nhỏ thò ra khỏi tổ tò mò nhìn mấy người họ, bị chim bố chim mẹ mỗ ột cái lại rụt đầu về, đáng yêu vô cùng.

Yến Hồng dắt Đông Phương Manh đi dạo trong rừng, chân thực cảm nhận sức sống bừng bừng của thiên nhiên. Quá khứ nàng chưa từng thể nghiệm điều này, yên ổn một cách thuần túy.

Không tới một lát bọn Tập Nhân đã nhặt được một giỏ thông lớn, mấy nha đầu khệ nệ khiêng bỏ lên xe ngựa. May mà kinh nghiệm vào núi của quần gia đủ mười phần, đã chuẩn bị sẵn đủ loại vật dụng, Yến Hồng và mọi người đi chơi cũng không bị trời tay trời chân. Hai vợ chồng Công gia phu nhân dầu sao tuổi tác cũng lớn, đi một hồi lại nghỉ một chập. Yến Hồng như thường lệ dẫn Đông Phương Manh đi vòng vòng chung quanh.

Yến Hồng ngẩng đầu nhìn tổ chim bằng rơm có vẻ trơn láng mềm mềm trên ngọn cây, mắt cứ hướng lên đó. Chẳng biết trong đó có trứng chim hay không đây... thoáng nghĩ, quay sang nhìn thị vệ với ánh mắt nồng bóng.

Một thị vệ rớt cuộc không chống cự được, phi thân nhảy lên cây, vạch lá tìm kiếm, đúng là móc ra cho nàng được mấy quả trứng chim.

“Tam thiếu phu nhân, mùi vị trứng chim này ngon lắm, thơm hơn trứng gà.” Quần sự Tiểu Lâm đi theo nói, vừa đi vừa vạch lùm cây, bất ngờ nhìn thấy rất nhiều tổ chim, làm chim chóc trong núi bay tán loạn, nhất thời tiếng kêu bốn phía, giống như đang mắng bọn họ quấy nhiễu gia đình yên ổn của chúng.

“Ày, chúng ta không nên tùy tiện sát sinh thì hơn...” Yến Hồng cũng ngược không nói thẳng nàng lấy trứng chim là muốn xem có thể ấp ra chim non không, đành xấu hổ kiểm cố. Từ đó có thể thấy cuộc sống của

bạn Hồng trôi qua không có mục tiêu...

Thấy Lâm quản sự bày ra vẻ mặt nịnh hót “Thiếu phu nhân quả nhiên lòng dạ từ bi”, mặt Yến Hồng không khỏi co giật một hồi.

Lau mồ hôi trên mặt cho Đông Phương Mạnh, nói sao thì thằng nhãi này cũng sẽ đổ mồ hôi. Cơn ghen tức với thể chất đông ẩm hạ mát của Yến Hồng dành cho Đông Phương Mạnh rốt cuộc cũng tìm được chỗ cân bằng. Ngoảnh đầu hỏi Lâm quản sự: “Lâm quản sự, có mang theo nước không?”

Nàng lo Đông Phương Mạnh khát, thằng nhãi này có khô cổ cũng không chủ động nói, hướng chỉ đến giờ hần vẫn sống chết không chịu mở miệng. Nàng còn đỡ, còn có thể giao lưu với hần, Công gia phu nhân thiếu chút nghẹn chết.

Lâm quản sự vội vàng dâng một túi nước to. Yến Hồng kéo Đông Phương Mạnh ngồi xuống cỏ, đưa nước cho hần uống. Lâm quản sự thấy Yến Hồng tử tử như thế không khỏi cảm thán: “Thiếu phu nhân đúng là chu đáo, tam thiếu gia cưới được ngài thật có phúc.”

Yến Hồng cười cười, dứt Đông Phương Mạnh xong cũng tự hộp mấy ngụm, ngạc nhiên hỏi: “Nước này ở đâu ra, khá ngọt mát.”

Lâm quản sự cười nói: “Nước suối trong rừng rất mát, trước mặt có nguồn nước. Nếu tam thiếu phu nhân không chê, đợi tiểu nhân đi lấy ít nước suối lại đây. Ngày thường uống nước, pha trà rất ngon miệng.

Yến Hồng nhìn Đông Phương Mạnh có vẻ uể oải, lại nhìn vợ chồng Công gia đang cảm thán trước những gốc tùng cổ thụ muôn hình vạn trạng đằng xa, bèn nói: “Cùng đi xem thử đi.”

Chơi núi, sao thiếu nghịch nước được!

Thế là sai người xin ý cha mẹ một bận, Yến Hồng liền dẫn Đông Phương Mạnh và hai thị vệ theo Lâm quản sự đi sâu vào trong rừng.

Đi không tới một lát, phía trước rộng rãi thoáng đãng hần ra.

Một con suối nhỏ quanh co uốn khúc đổ từ trên cao xuống, xuyên qua rừng, khe suối hẹp, thị vệ chỉ cần nhảy một cái là băng qua được. Có điều nhìn có vẻ không cạn, nước suối trong vắt thấy đáy, có thể nhìn thấy rong rêu đọng dưới, cá con trắng bạc lượn lờ không ngớt.

“Nước chúng ta vừa uống là chỗ này hả?” Yến Hồng không khỏi lo bò trắng răng, lỡ nuốt cá con vào bụng luôn thì chơi hơi bị lớn à nha. Không nhận được liếc Đông Phương Mạnh đang ngồi chồm hổm quan sát cá bơi.

“Ha ha, thiếu phu nhân không cần lo lắng. Nước suối trong núi đều chảy từ trên cao xuống. Mỗi lần chúng tiểu nhân vào núi đều uống nước này, đây là nước dòng, uống không đau bụng đâu, thiếu phu nhân chỉ cần chú ý đồ ăn là được.” Có vẻ như Lâm quản sự nhìn ra được Yến Hồng rối rắm cái gì, cười nói, còn ngồi xổm xuống vốc một vốc nước lên uống, hàm râu dính bọt nước trong suốt.

Yến Hồng hơi ngượng, cũng bắt chước vốc nước uống, so với nước trong túi ban nãy càng mát mẻ ngọt lành hơn, liền vốc thêm một vốc, đưa tới trước mặt Đông Phương Mạnh, cười nói: “Nào, Mạnh Mạnh, uống mấy ngụm nước suối chính cống hạ nhiệt nào.” Cũng mặc kệ hần có hiểu hay không, trực tiếp kề tới miệng hần.

Tật xấu của Đông Phương Mạnh lại phát tác rồi, trực tiếp thè cái lưỡi hồng hồng ra liếm một hồi, liếm cho Yến Hồng ngựa ngựa, nhìn không được muốn phì cười. Thế là cả vốc nước hất hết lên vạt áo Đông Phương Mạnh. Đông Phương Mạnh thấy nàng cười, ngơ ngác rồi cười theo. Hai người cứ như ăn được cái gì vui vẻ lắm, một người cười khanh khách, một người cười ngu ngơ không ra tiếng, bóng cây sặc sỡ và nước suối trong mát hắt bóng lên hai người. Bức tranh này nhìn hài hòa vô kể.

21. Chương 21: Nghịch Nước

Chờ Công gia và phu nhân tới nơi, uống nước suối xong cũng khen ngon, Công gia quệt nước dính trên chòm râu, hỏi lão Quách quản sự “Lão Quách, nước này chảy từ đâu xuống?”

“Ui chao, xa lắm kia, phải leo tít lên núi, gần tới đỉnh núi có một cái hồ rộng chứa nước cho năm sáu con suối lớn. Nước này chảy từ trên đó xuống.” Lão Quách theo Công gia đã mấy chục năm, trả lời không sợ đầu sợ đuôi như những hạ nhân khác, hết sức tự nhiên thoải mái.

“Xa cỡ nào?” Lão phu nhân đã lớn tuổi rồi, đi lâu như vậy đã thấm mệt, vừa nghe nói phải leo núi liền rụt lại.

“Đại khái chừng hơn mười dặm.”

Lão phu nhân vừa nghe, kiên quyết không chịu đi tiếp, còn uy hiếp lão Công gia đang rục rịch muốn đi, không cho phép bỏ bà lại đi chơi một mình. Hai ông bà lão lớn tuổi còn cực kỳ ân ái lại bắt đầu quần quít lấy nhau, mọi người có mặt ở đó đều lén lút cười trộm. Lão Công gia bị phu nhân nhà mình làm nũng như thế, hùng tâm tráng chí đâu mà nghĩ cái gì “tuổi cao chí càng cao” nữa, luôn miệng đồng ý với bạn già chỉ đi dạo ngắm phong cảnh chung quanh sườn núi này là được.

Ngược lại Yến Hồng rất muốn kiến thức cam tuyến được đồn đại một chút, được cha mẹ chồng đồng ý, lại dẫn thêm một số người, theo quân sự Tiểu Lâm tiếp tục leo núi. Tất nhiên Đông Phương Mạnh cũng đi theo.

Leo thêm vài canh giờ nữa mới lên đến gần đỉnh núi. Do độ cao so với mực nước biển tăng lên, cỏ thụ chọc trời rất hiếm, đa số là bụi cây bụi cỏ thấp lè tè. Trông ra xa xa, một màu xanh biếc ngút ngàn.

Yến Hồng xót dạ nhìn Đông Phương Mạnh, hắt ống tay áo quạt mát cho hắn. Tiểu ngốc nhà nàng ngốc vẫn hoàn ngốc, mệt cũng không biết kêu, leo núi lâu như thế mà không rên gì cả (= vậy cũng phải xem hắn kêu được không chứ...).

Đau lòng thì đau lòng, ý định ban đầu của Yến Hồng là đi ra cho hắn rèn luyện thân thể, may mà sức khỏe hắn tốt. Dọc đường đi trái lại nàng nghỉ ngơi nhiều nhất.

Lại đưa nước cho hắn uống, tinh thần Yến Hồng hăng hái trở lại, kéo hắn leo lên đỉnh núi.

Tầm nhìn tức thì trở nên rộng rãi hẳn.

Gió núi lạnh thấu xương hắt tung vạt áo, tóc tai mọi người cũng bị thổi rối tung, nhất là Đông Phương Mạnh càng tệ hơn. Hắn không thích bụi tóc, bây giờ nếm mùi khổ sở, cả đầu tóc đen bị gió tốc lên triệt để, khuôn mặt tuần tú cũng bị tóc che khuất.

Yến Hồng ngoảnh đầu nhìn tạo hình của hắn, phì cười ra tiếng. Hào khí sinh ra khi nhìn thấy rừng rậm ngút ngàn cũng tiêu tan nhanh chóng.

Lâm quân sự và mấy thị vệ không dám cười đành phải nhịn.

“Leo lên tận đỉnh vút cao. Nhìn quanh các ngọn thấy đều cỡ con [20]. Quả nhiên Đỗ Phủ không lừa mình.” Yến Hồng đưa mắt nhìn bốn phía, rung động bởi những gì nhìn thấy, không khỏi cảm thán.

“Thơ thiếu phu nhân hay quá! Không biết Đỗ Phủ này...” Lâm quân sự cũng là người học đòi văn vẻ, cực kỳ biết cách nịnh hót.

Đáng tiếc Yến Hồng không phải kiểu người thích ‘Chủ Nghĩa Chôm Chĩa’ liền cười giải thích: “Vị Đỗ Phủ này là thi thánh trong truyền thuyết, để lại rất nhiều câu thơ hay lưu truyền rộng rãi. Câu ta vừa ngâm là một trong các tác phẩm của ông ấy.”

Nói rồi cũng không thèm đợi Lâm quân sự hoàn hồn, kéo Đông Phương Mạnh vẫn đang chiến đấu với đầu tóc đi tới hồ nước lớn xanh biếc cách đó không xa. Xa xa còn có mấy hồ nước xanh ngắt như thể kẻ bên, nhìn từ xa giống như một chuỗi trân châu đeo cổ ẩn hiện trong sương mù, tất nhiên nếu có cái cổ lớn ngang giữa như thế...

Nước hồ xanh biếc, bầu trời xanh nhạt, hắt bóng từng cụm mây trắng, trời nước liền nhau, một màu trọn vẹn, lúc không có gió thổi, mặt nước trong như một tấm gương. Nếu không phải quá biết đây là một thời đại không biết tên, Yến Hồng cơ hồ cho rằng mình đang ở ao trời.

“Đẹp quá!” Yến Hồng thật lòng khen ngợi. Lết cái thân già, đổ một mớ mồ hôi leo lên đây rất đáng giá, nếu không sao nhìn thấy được cảnh đẹp thế này?

Hồ nước hình bầu dục, nhìn giống như một cái tô khổng lồ. Đi tới gần, Yến Hồng chú ý dưới chân có rất nhiều đá mài lớn có nhỏ có, đa phần là màu xanh xám, trên mặt còn có những lỗ nhỏ thông khí li ti. Yến Hồng chần động trong lòng, đừng nói đây là đá núi lửa nhé?

Nhẹ nhàng thả tay Đông Phương Manh ra, Yến Hồng dần bước tới bên mép nước. Quả nhiên mặt nước bốc hơi mờ mờ, vươn tay thử, nước âm ẩm, quả nhiên là suối nước nóng thiên nhiên. Nghe nói đá núi lửa còn được gọi là “thủy thượng phiêu”, thả xuống nước không chìm xuống đáy. Yến Hồng tò mò quăng một viên vào nước, quả nhiên nổi trên mặt nước không chìm, quay đầu nhìn Lâm quán sự, ông ta đang vuốt râu cười.

“Thiếu phu nhân quả nhiên thông minh lạ thường, tiểu nhân bội phục. Chỗ này đúng là suối nước nóng thiên nhiên, mấy chục năm trước từng có núi lửa phun trào, sau đó tạo nên những cái hồ này, nước rút đi rồi biến thành suối nước nóng.”

Yến Hồng chớp chớp mắt, nước suối này uống được à? Huống hồ suối nước nóng hình thành sau sự phun trào núi lửa, khoáng chất chắc chắn vượt mức. Có điều trải qua lọc và thẩm thấu gần một ngàn thước độ cao so với mực nước biển, suối nước nóng chảy xuống đến chân núi biến thành nước lạnh, chắc là không có vấn đề gì nhỉ.

Quay đầu nhìn lại thì giật bản mình: “Oái, Manh Manh chàng làm gì thế?”

Tiểu ngốc này không biết có phải nhớ phòng tắm nhà mình không, tỉnh bơ cởi quần áo hết quá nửa, trên người còn mỗi cái quần. Yến Hồng vội vàng chạy tới cản hắt, ôi tên ngốc này, cũng không sợ lộ hàng!

Đông Phương Manh ngừng cởi đồ, khó hiểu nhìn Yến Hồng.

Yến Hồng nhìn Lâm quán sự và các thị vệ, lại nhìn Đông Phương Manh, mặt ai cũng đầy mồ hôi, không khỏi lưỡng lự. Tiểu ngốc ngâm suối nước nóng, kỳ thật rất có ích cho thân thể hắt. Huống chi vừa đổ mồ hôi xong, tắm rửa sẽ dễ chịu hơn. Thuận tiện còn có thể chiêm ngưỡng ngắm nghía một màn đẹp mắt no bụng nữa... khụ, giá trị gia tăng này chỉ đúng với nàng thôi.

Nhưng nhìn thôi thì không biết nước nóng hay sâu, Yến Hồng lại lo an toàn của hắt. Ngẫm nghĩ, liền kéo Đông Phương Manh hỏi: “Manh Manh, muốn tắm trắng trắng?”

Trình độ tiếp thu danh từ này của Đông Phương Manh vượt ngoài dự đoán của Yến Hồng, lập tức hiểu ý kéo nàng muốn nhảy xuống hồ, làm Yến Hồng hoảng hồn vội vàng ôm hắt cứng ngắc, sức lực tên này cũng quá kinh người đi!

Quay đầu hỏi Lâm quán sự: “Lâm quán sự, nước hồ này có sâu không?”

Lâm quán sự cười đáp: “Nếu thiếu phu nhân muốn cho thiếu gia ngâm nước nóng, tiểu nhân biết một vị trí đẹp lắm, nước trong mà nông, độ ẩm cũng thích hợp, rất an toàn. Với lại có mấy vị huynh đệ ở đây nữa, chắc là không sao đâu.”

Yến Hồng gật đầu, kéo cu ngốc một lòng muốn nhảy xuống hồ nào đó đi theo Lâm quán sự tới phía bên trong hồ, vòng qua mấy ụ đá, liền thấy một hồ nước nhỏ trũng thấp, có vẻ là một nhánh của hồ lớn kia. Đúng là không sâu, có thể nhìn thấy rõ thành phần lưu huỳnh vàng nhạt dưới đáy. Yến Hồng thò tay thử nước ấm, ngội hơn nước hồ lớn bên ngoài một chút liền gật đầu, nói với mấy thị vệ: “Các vị đại ca cũng vất vả rồi, chỗ này khá kín đáo, chắc là không có nguy hiểm gì đâu. Trước giờ thiếu gia tắm rửa không thích có người ngoài bên cạnh, có ta hầu hạ là được, mọi người cũng tìm chỗ rửa ráy một chút đi, có chuyện ta sẽ hô to gọi các vị.”

Nhóm thị vệ thấy nước suối tuyệt như thế, lại thêm mồ hôi trên người rin rít khó chịu, cũng rất muốn tắm một bận. Chỉ vì ngại nữ chủ nhân nhà mình ở đây, cộng thêm chút trách trên người, không dám tự tiện. Bây giờ chủ nhân lên tiếng rồi, với lại chỗ này nhìn chẳng có vẻ gì là nguy hiểm, liền động tâm, gần như chẳng phải bản khoăn gì, lập tức đi theo Lâm quán sự ra bên ngoài hồ nước lớn.

Thật ra Yến Hồng cũng rất muốn ngâm suối nước nóng nhưng chỗ này có mỗi mình nàng là nữ, bị đồn thổi không tốt. Thấy đá núi che được phần lớn cảnh xuân bên kéo Đông Phương Manh, giúp hắt cởi đồ trên người xuống, còn lại mỗi quần ngắn, sau đó cười đẩy nhẹ hắt, ra hiệu cho hắt xuống nước.

Đông Phương Manh phối hợp cũng khá, nhảy xuống hồ. Quả nhiên mực nước chỉ đến bụng hần, lúc hần nhảy xuống làm bọt nước văng tung tóe, Yến Hồng né không kịp bị ướt đầy đầu đầy mặt, bèn vờ giận dữ: “Manh Manh không ngoan gì cả, Hồng Hồng giận rồi đấy!”

Vốn dĩ chỉ nói chơi thôi, ai dè Đông Phương Manh đang đập nước lại giặt mình, ngoảnh đầu lại thì nụ cười trên mặt đã tắt, kéo phất nàng vô lòng, cụng trán vào trán nàng, môi khê mím, giống như đang nắn nỉ nàng đừng giận vậy, ánh mắt cũng thoáng bất an.

Yến Hồng bị kéo hoảng sợ kêu lên, may mà bầu được vào mỏm đá nhô ra bên cạnh mới đứng vững lại, không ngã xuống nước. Nàng không để quần áo theo thay, nếu bị ướt hết, lát nữa không có cách nào đi xuống. Thấy đáng về tiểu đáng thương của Đông Phương Manh, vốn dĩ chẳng giận đối gì, giờ càng thêm đau lòng: “Rồi rồi, Hồng Hồng không giận, mau tắm đi.”

Giúp hần bó mái tóc dài lên thành một cục, tiểu ngọc giống như khi ở phòng tắm nhà mình vậy, dựa vào một góc, chỗ nước xâm xấp ngồi xuống, nửa ngày vươn tay nghịch bọt nước hoặc thò chân đá đá thành gợn sóng lăn tăn, có khi lại ngoẹo đầu nhìn Yến Hồng một cái, phần lớn thời gian gây người nhìn về một nơi nào đó. Yến Hồng ngồi bên bờ hồ, cởi giày ngâm chân vào nước, thoải mái muốn rên lên.

Nhìn Đông Phương Manh còn đang ngó chăm chăm tảng đá hình thù kỳ dị đằng trước mà ngây người, Yến Hồng liền nhắm mắt nghỉ ngơi dưỡng sức. Hơi nước lượn lờ, gió mát hiu hiu, chim hót líu lo, hương hoa thoang thoang, không cần uống rượu, cả trái tim đã say ngất ngây rồi.

Đợi nàng mở mắt ra lần nữa, lại phát hiện tiểu ngọc đáng lý còn đang ngâm trong hồ... không thấy đâu nữa!

Trong hồ trống trơn, chỉ có mỗi nước gợn sóng lăn tăn, tảng đá hình thù kỳ quái. Yến Hồng hoảng vía, cả giày cũng không kịp xỏ vào, cuống quýt đứng bật dậy đi tìm bóng dáng hần.

Trước mặt có mấy lùm cây, nước từ trong hồ tràn ra sóng sánh, lan ra bốn phía. Ruột gan Yến Hồng nóng như lửa đốt, ngó quanh quất đang định quát gọi thị vệ tới tìm giúp thì nghe thấy tiếng sột soạt trong lùm cây, định thần nhìn lại, một bàn chân trắng bóc lộ ra.

Yến Hồng bình tĩnh lại, thở phào một hơi, ổn định lại tâm tình liền nhắc chân đi tới chỗ lùm cây đó. Lại gần liền thấy tiểu ngọc bò sấp trên đất, mái tóc dài vắt đại qua bên vai trái, xõa xuống cỏ, nửa thân trên không mặc gì, quần ngắn bên dưới cũng ướt đẫm, phô bày đường cong cơ thể đẹp mắt, đùi thon gầy, cái mông rắn chắc...

Ngừng, ngừng! Yến Hồng, cái con quỷ đói háo sắc này, lúc nào rồi mà còn nghĩ mấy cái đó hả?! Tự mắng chửi mình một hồi, Yến Hồng liền phát hiện tiểu ngọc lại bày ra hình dạng cún con quen thuộc. Hai khuỷu tay chống trên đất, trên làn da trắng mịn có thể nhìn thấy mấy lần máu đỏ thẫm, nhìn lại chân hần, quả nhiên cũng bị thương.

Trứng ngọc này đến tốt cùng phát hiện cái gì thú vị, làm cả người nhếch nhác thế này?!

22. Chương 22: Mở Miệng

Cún con hoàn toàn không phát hiện có người lại gần, tập trung tinh thần cao độ nhìn mấy thứ tròn tròn bóng láng, hai mắt mở vừa to vừa tròn.

Yến Hồng gọi hần mấy tiếng, căn bản hần không nghe lọt tai. Nàng đành ngồi xổm xuống sau lưng hần, nhẹ nhàng chọt chọt tấm lưng trần của hần, hỏi: “Manh Manh, nhìn gì thế?” (Bạn Hồng thừa dịp chấm mút = =)

Đông Phương Manh phớt lờ nàng, vẫn chăm chú nhìn mấy viên trắng trắng trong lùm cỏ đằng trước.

Trình diễn à? Yến Hồng cũng bị khơi dậy tính tò mò, bắt chước hần nằm sấp xuống, vươn cổ tới trước, ồ, đây không phải trứng vịt sao! Nhờ cái nằm nàng sống ở nông thôn dưới thời đại kia ban tặng, vừa liếc mắt nàng đã nhận ra mấy viên tròn tròn trắng trắng kia là trứng vịt, hơn nữa rất có khả năng là trứng vịt hoang!

Nghĩ đến mùi vị ngon lành khi muối trứng vịt hoang thành trứng vịt muối, bất giác Yến Hồng túa nước miếng. Đếm đếm, một hai ba bốn, lờ rờ lờ rờ, bốn quả!

Nghiêng đầu nhìn, Đông Phương Manh vẫn nghiêm túc quan sát bốn quả trứng vịt, bộ dạng không nhìn ra vịt con không cam lòng.

Yến Hồng nảy ý chơi xấu, hai tay rướn tới rướn tới ổ cổ, còn rất ác ôn ngừng lại một chút, chờ Đông Phương Manh dời mắt tới hai tay nàng, cả hai tay nàng ôm gọn bốn quả trứng vô lòng mình!

Đông Phương Manh trợn tròn mắt ngay tức khắc.

Hắn nhìn trừng trừng ổ trứng đang trước không còn quả nào hồi lâu, mới ngơ ngáo ngoảnh sang nhìn Yến Hồng, thấy nàng đắc ý đứng dậy bỏ đi, lại ngơ ngác tại chỗ, không biết nên phản ứng thế nào. Mãi đến khi Yến Hồng cầm mấy quả trứng lắc lư đằng xa chọc tức hắn, mới biết đường bò dậy đuổi theo.

Yến Hồng dương dương tự đắc trong dạ, hề hề hề, xem chàng còn phốt lờ thiếp nữa chẳng! Tên ngốc này, bị kiến cắn sưng hết người lên cũng không biết chuyển chỗ nữa!

Quay về bên bờ hồ nhỏ, Đông Phương Manh cũng lon ton đi theo, mắt mở thao láo chiếu tướng trứng vịt nằm gọn trong tay nàng, chiếu tới mức Yến Hồng muốn xoắn xuýt luôn, lúc này mới ngược mắt lên nhìn nàng, trong mắt lộ ra ảm ức và van vãn.

Hứ, còn lâu mới cho chàng! Yến Hồng làm bộ giấu trứng vịt ra sau lưng. Tiểu ngốc liền bám theo vòng ra sau lưng nàng, không dè nàng giấu trước giấu sau không chịu đưa cho hắn. Tiểu ngốc sốt ruột vò đầu bứt tai, trong mắt dần dâng lên một lớp sương mù, vì lấy lòng nàng, còn vờn cổ ra bập bập lên mặt nàng mấy dấu răng làm mặt nàng đau điếng.

Thấy hắn sắp khóc, Yến Hồng mới chịu dừng trò đùa tai quái, đặt trứng vịt xuống đất, kéo tay hắn tới bên mép nước, lại kéo hắn ngồi xổm xuống, vốc nước lên vết thương bị cỏ cây cào, bị côn trùng cắn của hắn, cẩn thận giúp hắn rửa sạch vết thương. Hắn hít hít mũi, hàng mi dài rung rung, nước mắt như những viên bi trong suốt thoáng rút đi, nghiêng đầu nhìn trứng vịt kề bên, ngoan ngoãn mặc nàng sắp xếp.

“Manh Manh ngốc, bị cỏ cắt thành thế này không đau hả? Xem xem, bị sâu cắn sưng to thế này, lát nữa ngứa chác cho xem.” Yến Hồng cũng bất kể hắn nghe có hiểu hay không, cứ thao thao bất tuyệt.

Rửa vết thương xong lại chuẩn bị đi lấy quần áo cho hắn mặc, nhất thời quên bég trứng vịt đặt dưới chân, kết quả sơ sẩy, bẹp, dẫm nát một quả.

Vỏ trứng vỡ nát, lòng trắng và lòng đỏ trứng chảy ra.

Đông Phương Manh phun lệ ngay tại trận. Yến Hồng há hốc mồm nửa ngày mới vội vàng gom hết trứng còn lại thả vô lòng hắn đền bù, luống cuống tay chân lau mặt cho hắn, xin lỗi hắn: “Manh Manh đừng khóc mà, là Hồng Hồng không tốt, Hồng Hồng hư, còn lại cho Manh Manh hết, của Manh Manh hết. Coi, còn một, hai, ba quả này, đừng khóc đừng khóc mà...”

Nước mắt như dòng suối nhỏ kia vậy, chảy không ngừng. Đã thế thằng nhóc này khóc cũng không có tiếng, chỉ là đôi mắt to tròn cứ như chịu ảm ức to bằng trời vậy, nước mắt như vòi rồng phun hoài không hết. Yến Hồng vừa hối hận vừa đau lòng, hết hôn lại ôm dỗ dành hồi lâu, xài hết bản lĩnh cùng mình, cuối cùng chính bản thân hận không thể khóc rống trước mặt hắn một trận, Đông Phương Manh mới dần thôi rơi lệ, đôi mắt ầng ằng nước nhìn nàng, ôm chặt trứng vịt trong lòng, nghẹn ngào phun ra một chữ khàn đặc: “Hư...”

Yến Hồng vội vàng thừa nhận: “Phải phải phải, thiếp hư, thiếp hư nhất...” Chỉ cần hắn không khóc, nói nàng là heo nàng cũng nhận.

Khoan đã! Hắn vừa mới nói chuyện?!

Chậm chạp ngược lên, dường như nàng nghe được tiếng “khục khục khục” phát ra từ cổ họng, cảm giác như giọng mình huyền ảo mơ hồ: “Chàng, vừa, mới, nói, cái, gì?” Từng chữ từng chữ một, không thể nào tin được.

Hắn ngược đôi mắt còn đầm nước, nghi hoặc nhìn gương mặt tự dưng cứng đờ của nàng. Sụt sịt mũi, kéo tay nàng sờ trứng vịt trong lòng hắn, tay nàng đỡ dần mấy móng vuốt ve mấy quả trứng lạnh băng, hết sức

nghe ngờ vừa rồi liệu mình có nghe nhầm không...

“Hong Hong... ầm...” Hấn vẫn túm tay nàng, cố chấp muốn nàng ủ ấm mấy quả trứng, miệng vô ý nặn ra ba chữ, giọng điệu hết sức cứng nhắc, còn thô ráp không thành thạo.

Đột nhiên Yến Hồng rất muốn khóc.

Ở thời điểm không lường trước được thế này, hấn mở miệng gọi tên nàng.

Thế giới của nàng một khắc này nở rộ.

“Hong Hong, cười.” Đông Phương Manh cười dùng ngón tay rảnh rang chạm vào mặt Yến Hồng, ánh sáng trong mắt còn rạng rỡ hơn mặt trời.

“Ừ, thiệp rất vui vẻ.” Yến Hồng cũng chạm vào mặt hấn, thực sự nói cho hấn biết tâm tình của nàng. Thực ra nàng mất rất nhiều tinh lực mới hoàn hồn từ cơn kích động. Kích động khó tin quá lâu thiếu chút dọa đến hấn.

“Hong Hong, vui vẻ”. Hấn cố chấp kiên trì. Trước mắt hấn mới chỉ có thể diễn tả hiểu biết của mình đối với cái thế giới này, giới hạn trong một từ đơn hoặc hai từ đơn ghép thành từ ngữ, những cái khác còn chưa thể cô đọng lại trong óc.

“Ừ, Hong Hong vui vẻ, Manh Manh cũng vui vẻ.” Yến Hồng dựa theo phương thức diễn tả của hấn, bị hấn lây bệnh, lộ ra nụ cười ngốc nghếch.

“Manh Manh, vui vẻ.” Hấn học nàng, nắm bắt từ vựng mới rất nhanh.

“Xanh xanh... nước...”

“Hong hong... hoa...”

Dưới sự chỉ dẫn từng từ từng từ một của Yến Hồng, tốc độ nắm bắt từ ngữ của Đông Phương Manh tăng lên rất nhanh. Có điều trong thế giới của hấn, những đại từ có ý nghĩa như “ngươi”, “ta”, “này”, “kia” hấn còn chưa phân biệt được, và lại trình độ tiếp thu từ láy của hấn rõ ràng cao hơn từ đơn.

Chờ Yến Hồng dắt Đông Phương Manh ôm mấy quả trứng vịt xuất hiện trước mặt Lâm quân sự và nhóm thị vệ đã mất mẽ sảng khoái thì, hứng thú của bọn họ với trứng vịt hoang còn cao hơn hấn. Đương nhiên, lúc này bọn họ còn chưa nghe Đông Phương Manh mở miệng nói chuyện.

Vì thế Lâm quân sự hào hứng đề nghị bỏ mấy quả trứng này xuống suối nước nóng luộc ăn. Nhóm thị vệ đua nhau tán thành, Yến Hồng từ chối cho ý kiến. Nhớ đến thái độ bảo vệ mấy quả trứng vừa rồi của Đông Phương Manh, nàng quyết định... không nói gì hết, he he.

Kết quả mọi người tốn nước miếng nửa ngày trời, Đông Phương Manh vẫn không ý thức được bọn họ đang gấp ghề trứng trong tay hấn. Một tay hấn kéo Yến Hồng, một tay che chở trứng bảo bối của hấn, mắt đảo loạn xạ, mắt diếc tai ngơ trước đề nghị của các thị vệ.

Lâm quân sự và thị vệ hết cách, đành chuyển sang tấn công Yến Hồng, định dùng đồ ăn ngon đả động nàng. Vừa nãy ‘Lỗ Chân Giết Nhảm’ một quả trứng rồi, đời nào Yến Hồng chịu thông đồng với bọn họ làm vậy, cười tít mắt không đáp, mặc bọn họ nhìn thiếu gia nhà mình ai oán lại không dám đưa tay ra đòi.

Mấy người không chịu thôi chạy tới mấy bụi rậm gần đó bởi móc một hồi, đào ra được mấy quả trứng vịt hoang thật, Yến Hồng kinh ngạc tán thán xong lại chờ xem kịch. Quả nhiên nhất thời sơ sẩy để Đông Phương Manh yêu trứng sốt ruột nhìn thấy, kết quả toàn bộ sung công, một quả cũng không cho họ, nhét hết vào vạt áo mình.

Yến Hồng hết sức bội phục thủ đoạn đánh cướp của Đông Phương Manh, thành thử không ngăn cản chút nào, chỉ ngồi nhìn. Thằng nhãi này không nói năng gì, chỉ đi tới trước mặt mấy người nhìn chằm chằm mấy quả trứng trong tay bọn họ, trừng đến nổi mấy người sờn gai ốc, không thể không dâng trứng vịt lên. Lúc này tên cướp nào đó mới thôi, không nói không rằng quay lại bên cạnh nàng.

Về mặt ai oán của mấy người Lâm quản sự làm Yến Hồng vui không thể tả, đồng thời phát hiện mấy người trẻ tuổi này hoạt bát lên nhiều. Có lẽ là vì cuối cùng cũng phát hiện nàng không phải người khó ở chung nên cởi mở hơn một chút.

Nhớ đến tiền bộ thần kỳ của Đông Phương Manh còn chưa nói cho cha mẹ chồng biết, Yến Hồng liền đề nghị xuống núi. Mấy tùy tùng tuy hơi mất mát vì không được thưởng thức món dân dã nhưng thấy sắc trời cũng không dám ở lâu, không dị nghị gì cùng nhau xuống núi.

Đọc đường đi lại khiến bọn họ hoảng hồn mấy lần.

Yến Hồng chỉ vào cây non nói với Đông Phương Manh: “Manh Manh, cây.”

Đông Phương Manh ngoan ngoãn đọc theo: “Cây.”

Thiếu chút nữa làm mấy người đó ngã sắp xuống.

Đương nhiên bọn họ biết thiếu gia nhà mình có bao nhiêu năm không nói chuyện, nên nói là họ chưa từng có vinh hạnh nghe qua! Lúc này chỉ trong thời gian ngắn ngủi thiếu gia đột ngột bộc phát, nhất thời bọn họ khó mà kèm chế được thân hình hổ báo của mình.

Yến Hồng cười trộm, ngoài mặt lại tỉnh bơ kéo Đông Phương Manh tiếp tục nhận thức thế giới.

Người cơ hồ chưa từng mở miệng nói chuyện, một khi ý thức được mình có thể phát ra âm thanh, tự nhiên muốn sử dụng công năng này. Nhưng đồng dạng còn quá trức trặc khi sử dụng công năng này, mỗi lần Đông Phương Manh phát âm gần như là nặn từng chữ ra, có khi hai má nghẹn đến đỏ bừng, vẫn chưa biết nên biểu đạt ra sao. Từ vụng trong đầu hắn thiếu hụt quá mức, kinh nghiệm đối thoại với người khác cũng không đủ để hắn có thể biểu đạt ý tưởng của mình một cách trôi chảy, giọng cũng thiên về tông trầm thấp, không hợp với gương mặt trẻ con của hắn.

Nhưng toàn bộ Trần Quốc Công phủ chẳng ai để ý điểm này. Hắn có thể mở miệng nói chuyện, đối với họ mà nói đã là một kỳ tích rồi. Tuy rằng trước mắt Đông Phương Manh chỉ nói chuyện với một mình Yến Hồng.

Song điều này không ảnh hưởng tí nào đối với vợ chồng Công gia mong chờ hắn nói chuyện. Yến Hồng nhìn hai ông bà trên đường trở về cứ mãi mê dự Đông Phương Manh nói chuyện, trong lòng hết sức cảm thán, nhớ đến phản ứng của hai ông bà khi ấy, vừa buồn cười lại vừa xót xa.

Khi hai ông bà thấy Yến Hồng dắt Đông Phương Manh bê một đồng trống chim xuống núi chạy tới chỗ mình, còn cho là con trai con dâu có thứ gì tốt cũng không quên dâng lên, cõi lòng tràn trề an ủi.

Kết quả Yến Hồng vừa tới, chỉ vào Công gia nói với Đông Phương Manh một câu: “Manh Manh, cha.”

Không đợi Công gia phản ứng lại, lại chỉ vào phu nhân nói: “Manh Manh, mẹ.”

Hai ông bà đầu óc mờ mịt tròn mắt nhìn hành động kỳ quặc của Yến Hồng, nghĩ bụng chẳng lẽ con mình còn nhận sai cha mẹ nó à?!

Vì thế khi thấy vẻ mặt nghiêm túc của con, miệng nhả ra từng chữ từng chữ một “cha, mẹ” thì, hai ông bà... hoa hoa lệ lệ hóa đá trong gió.

23. Chương 23: Nhịp Tim

Năm Kinh Hồng thứ mười sáu, mười bốn tháng mười, Ngũ Phong Lĩnh, Manh nói tiếng đầu tiên.

Yến Hồng ghi mấy dòng lên sổ ghi chú tự chế. Nàng đến thời đại này đã mười sáu năm rồi, vẫn còn đương tuổi như hoa như ngọc nhưng trái tim lại dần dần già nua.

Thời gian, địa điểm, sự kiện, nhất nhất thuật lại, đơn giản vài chữ, lại nói không hết suy tư.

Đời này nàng là kẻ lười biếng, sống ngày nào hay ngày ấy, đối với mấy cái ngày có ý nghĩa trọng đại gì đó nàng chẳng hề quan tâm. Nếu không có năm đoá kim hoa, ngay cả ngày sinh của mình nàng cũng quên mất.

Có một số việc, lúc cần nhớ sẽ khắc sâu trong óc, mà những việc sau đó quên mất tất nhiên chẳng phải kỹ ức tốt đẹp quý giá gì. Nàng luôn cho là thế.

Thế nên nàng chưa từng viết nhật ký.

Mười sáu năm nay, sổ ghi chú của nàng chỉ ghi lại hai sự kiện, hai hàng.

Kinh Hồng năm thứ mười, hai mươi lăm tháng sáu, Yến phủ, mẹ mất.

Cộng thêm hàng chữ mới rồi, có bấy nhiêu thôi. Một hàng thương tâm, một dòng vui vẻ. Một dòng là mất đi, một dòng là thu được. Nếu như hai việc này có thể cân bằng, vậy là không buồn không vui.

Song nàng vẫn cảm thấy niềm vui trong lòng như bong bóng không ngừng bay lên, vết thương còn con chôn vùi sâu tận đáy lòng dường như bị những bong bóng này dịu dàng xoa dịu từng chút một.

Nàng và Đông Phương Manh, rất nhiều người đều cho rằng nàng mới là người cứu rồi, kể cả vợ chồng Công gia. Chỉ có nàng rõ hơn ai hết, sự thật hoàn toàn trái ngược.

Trăng mười lăm sáng, mười sáu tròn, trăng lên giữa trời, ánh sáng nhẹ nhàng rơi qua song cửa sổ, rải ánh bạc khắp phòng.

“Manh Manh, nên ngủ thôi.” Yến Hồng tắm xong đi vào, thấy Đông Phương Manh không nằm trên giường ngủ như bình thường mà bò ra bên cửa sổ, ngửa đầu thật cao nhìn trăng sáng, bèn bước lên gọi khẽ. Bình thường giờ này hắn đã ngoan ngoãn nằm trên giường bày ra hình chữ đại rồi. (Hic, câu này đọc sao cũng thấy tà ác thế nào ấy...)

Hắn ngẩng ngẩn nhìn trời, có đến nửa ngày mới ngoảnh đầu đáp lại ánh mắt nàng, lại cười rất rạng rỡ, chỉ vào trăng phun ra một chữ “Bánh!”

Yến Hồng >_<, ngược=“” lên=“” nhìn=“” trời,=“” quả=“” thật...=“” giống=“” một=“” cái=“” bánh=“”>

“Manh Manh thích ăn bánh?” Yến Hồng dứt khoát dựa vào song cửa, chống má nhìn hắn cười tươi rói.

Hắn ngoẹo đầu ngẫm nghĩ một lát, cười gật đầu, nói: “Bánh, thích.” Nói rồi lại sờ sờ mặt nàng, thêm một câu: “Hồng Hồng, thích.”

Yến Hồng chẳng hề để ý trong lòng hắn mình ngang với trứng gà, bánh rán này nọ. Đối với nàng mà nói, hắn có thể nói ra chữ thích, nàng đã rất thích rồi. Không cần vội, ngày tháng còn dài mà.

“Vậy ngày mai ăn bánh, chịu không?” Nàng dịu dàng cầm tay hắn đặt trong lòng bàn tay nàng, ngón cái gãi nhẹ lên lòng bàn tay hắn, hắn sợ ngứa co rút lại, cười đến nổi hai mắt híp lại thành đường chỉ.

“Ngứa.” Hắn chủ động nói ra cảm giác, nắm ngược lại tay nàng, giơ lên quan sát.

Yến Hồng xòe tay ra, bỏ ngón tay hắn vào giữa. Hắn tò mò gãi gãi, ngón tay mềm mại nhẹ nhàng trượt qua làn nàng khẽ run rẩy, giống như bướm bướm đặt một nụ hôn lên hàng mi, nhợt nhạt, lại có chút tê tê.

Hắn lại cười rộ lên. Từ sau khi có thể mở miệng diễn tả ý nghĩ của mình, hắn ưa cười hơn trước nhiều. Tuy phần lớn thời gian, hắn vẫn thích làm việc của mình, chìm đắm trong thế giới của bản thân, đối với người hắn không quen, vẫn đối đãi như với không khí. Nhưng lúc hắn chịu để ý đến người khác, hắn không hề keo kiệt mà đáp lại, đâu chỉ là chút chút, đâu chỉ là nhợt nhạt.

“Manh Manh mệt không?” Thấy hắn híp mắt, ngáp một cái, đôi mắt long lanh hắt ngược cái bóng nhỏ xíu của nàng, chắc là mệt rồi. Hắn gật đầu, dựa người tới, gác cằm lên bờ vai nàng, dụi đầu tới lui như cún con, ậm ừ: “Ngủ...” Hàng mi dài rung rung, đáng vẻ mệt mỏi cực kỳ dễ thương.

Yến Hồng hôn hai má hắn, nửa dìu hắn về giường, vén chăn lên, đang muốn để hắn ngồi xuống thì lại nhìn thấy mấy thứ lẽ ra không nên xuất hiện ở đây lúc này.

“Manh Manh...” Định hỏi hắn, lại thấy hắn đã nhắm mắt chìm vào giấc ngủ rồi. Hai tay ôm lấy eo nàng, đầu to còn vô thức dụi dụi nơi cổ nàng. Yến Hồng cười cười, dè dặt đặt hắn dựa vào một bên giường, nhặt mấy quả kia đặt lên bàn thấp nơi đầu giường, bấy giờ mới dìu hắn nằm xuống. Vừa đặt mình xuống giường, hắn lăn một vòng vô tới bên trong giường.

Yến Hồng than khẽ, hi vọng ngày mai không bị đá xuống giường, A Men.

Sáng sớm thức dậy phát hiện mình vẫn còn nằm trên giường, tuy rằng chỉ có nửa người vắt bên mép giường, may mà không rớt xuống đất. Không dè lại thức sớm hơn bình thường, nghiêng đầu nhìn, đầu tiểu ngốc dựa vào tường, một bàn tay nắm lại, tay khác ôm cánh tay nàng cứng ngắc, một chân co lên, chân còn lại... đang vắt qua eo nàng.

Hic, mỗi ngày sáng sớm đều có thể nhìn thấy tư thế ngủ hoàn toàn khác với ngày trước, không biết có phải là vinh hạnh của nàng không nữa. Chẳng trách nàng còn gác nửa người bên mép giường thế này, mệt cho câu hồn thảo của hân.

Nhẹ nhàng nhắc cái giò không thành thật của hân ra, từ từ nhích qua một bên, lén lút nhéo mặt hân nhỏ giọng oán trách: “Eo tê hết rồi, nhóc xấu xa.”

Hân chu mỏ, môi mấp máy vài cái, chẳng lẽ mơ thấy món gì ăn ngon? Sấn lên hôn hân một cái, cẩn thận gỡ cánh tay ra khỏi câu hồn thảo của hân, lặng lẽ xuống giường.

Vô tình nhìn đến trứng vịt trên bàn, nhớ đến hân giấu trứng vịt vào trong túi hết sức đáng yêu bất giác bật cười, một ngày với tâm trạng tốt đẹp cứ thế bắt đầu.

Đông Phương Manh thức dậy liền giống như ruồi nhặng mất đầu lục tung chăn lên, một chập mông vểnh lên thật cao, một chập cả người co quắp lại, luồn qua luồn lại trong chăn, miệng ậm ừ lầm bầm gì đó.

Tất nhiên Yến Hồng biết hân đang tìm gì, tính xấu nổi lên không nhắc hân, muốn xem rốt cuộc hân có thể ép buộc bao lâu. Chỉ đến khi thấy hai mắt hân bắt đầu đỏ lên, sợ hân lại khóc mới cười hì hì đi tới nói: “Manh Manh xem kia, trên ghế chỗ đầu giường là cái gì thế?”

Hân chớp chớp mắt, ngơ ngáo thuận theo tay nàng chỉ nhìn qua, phát hiện trứng vịt yêu quý của hân đang nằm yên ở đó, lúc này mới nín khóc mỉm cười, nhào tới ôm cả bàn lẫn trứng vào lòng, mũi còn ịn lên cọ cọ chúng mấy cái rất đáng yêu, cả quần áo cũng quên mặc.

Đợi Đông Phương Manh ăn bận chỉnh tề xong, Yến Hồng liền lôi hân đi thỉnh an cha mẹ theo lệ thường. Hai ông bà thích yên tĩnh, phòng nằm ở mé trong viện, phải đi qua hai hành lang dài.

Dọc đường đi Đông Phương Manh cứ ôm mấy quả trứng, một phút cũng không chịu rời tay. Yến Hồng sợ hân tê tay, đặc biệt tìm cho hân một cái túi bố có dây đeo dài, cẩn thận bỏ vào rồi để hân đeo bên hông, kết quả hân cứ khăng khăng đeo vào cổ treo lủng lẳng trước ngực, nhìn ngó ơ là ngố.

Vợ chồng Công gia dường như còn chưa hoàn hồn khỏi niềm kinh hãi to lớn ngày hôm qua, vừa thấy Đông Phương Manh tới không kịp chờ Yến Hồng hành lễ đã vội vã nói: “Mau đứng dậy mau đứng dậy.” Hí hửng vọt tới trước mặt Đông Phương Manh, hai đôi mắt bốn con mắt tha thiết nhìn hân chòng chọc, chờ đợi con mau chứng minh điều hai người mắt thấy tai nghe trước đó không phải nằm mơ.

Tiểu ngốc lại cho rằng cha mẹ mình muốn cướp trứng cục cưng của hân cơ đấy, xoạch một cái, hai tay vòng trước ngực che chở, còn biết đường trốn ra sau lưng Yến Hồng.

Yến Hồng muốn xỉu, an ủi hai ông bà: “Cha, mẹ, tướng công, khụ, rất thích mấy quả trứng vịt này, nên...” Bản thân dạy ra thằng nhãi như thế, thật không còn mặt mũi gặp ai.

Hai ông bà quay mặt nhìn nhau, nửa ngày mới phản ứng lại. Lão Công gia cười ha hả, yêu thương nhìn con một cái, kéo phu nhân quay về ghế ngồi ngay ngắn.

Yến Hồng đỏ mặt kéo tiểu ngốc vẫn đang cảnh giác tiến lên, nhìn thẳng vào mắt hân nói: “Manh Manh, tới thỉnh an cha mẹ.” Tiểu ngốc héch mặt nhìn về mặt nghiêm chỉnh của Yến Hồng, lại nhìn nhìn hai ông bà mặt đầy khao khát đứng ngồi không yên, cuối cùng nhìn trứng trong lòng, hai tay ôm chặt hơn, lúc này mới kêu một tiếng “Cha.” Lại gọi tiếp một tiếng “Mẹ.” Lúc gọi cũng không nhìn thẳng vào vợ chồng Công gia.

Yến Hồng hết chỗ nói, người ta có vợ quên cha mẹ, hân khen ngược, có trứng vịt, cha mẹ cũng không nhìn...

Vợ chồng Công gia có thể nghe được tiếng cha mẹ của hân lần nữa đã thỏa mãn lắm rồi, đầu buồn để ý hân nhìn trứng vịt hay nhìn hai người, cười tới nỗi miệng không khép lại được. Lão phu nhân còn khoa trương chấm lệ nơi khóe mắt, kéo Yến Hồng lại, không nói gì chỉ nắm chặt tay nàng.

Tất nhiên Yến Hồng lý giải được tâm tình cha mẹ chồng, trở tay vỗ nhẹ lên tay mẹ chồng, mắt cũng thoáng ngấn nước. Không biết vì sao, gần đây tâm tình nàng rất dễ xao động, nhìn người ta cười nàng muốn cười, thấy người ta khóc mũi nàng cũng ê ẩm. Chẳng lẽ ở chung với tiểu ngọc lâu quá cũng biến thành động vật đơn bào rồi?

Ấy thế nhưng đầu sỏ khiến cả phòng không ai bình tĩnh được một chút cũng không hiểu ý người, chạy tới giật tay áo nàng, rầu rĩ nhắc nhở: “Bánh.”

Công gia tò mò hỏi: “Bánh gì?”

Yến Hồng bị hấn âm ỹ, tâm tình kỳ quái trong lòng bay sạch sẽ. Nàng cười khê thành tiếng, nói với hai ông bà đang mù tịt: “Tối qua tướng công ngắm trăng, thấy trăng giống như cái bánh lớn liền nhớ tới bánh rán trứng gà ăn tối qua. Con dâu đã hứa hôm nay làm cho chàng ăn, chàng vẫn nhớ kỹ thôi.”

Vợ chồng Công gia đều bật cười, tiểu ngọc không biết mọi người cười cái gì, cũng toét miệng cười theo.

Cả ngày trời vợ chồng Công gia cứ vây quanh Đông Phương Manh dụ hấn nói chuyện, chọc tâm tình hấn căng thẳng cực độ, sợ họ nhớ thương trứng vịt của hấn. Cuối cùng thiếu gia hấn bực mình, hét một tiếng: “Hư...” rồi ôm trứng vịt chạy vào góc sảnh ngồi xồm xuống, ai tới cũng làm lơ, cả Yến Hồng đi qua cũng chung số phận. Bọn Hồng không nói gì hỏi trời xanh, còn học được cách nổi cáu cơ đấy...

Vợ chồng Công gia khấn trương con, hết người này tới người kia lôi kéo Yến Hồng thì thào: “Làm sao giờ làm sao giờ? Giận rồi kìa, lỡ từ giờ không để ý đến chúng ta nữa thì làm sao...”

Yến Hồng cười thâm, nào có khoa trương đến thế, trẻ con tính tình thẳng tưng ấy mà, nóng giận tới nhanh mà đi cũng nhanh, một lát nữa bảo đảm quên sạch trơn. Nhưng không nhẫn tâm thấy vợ chồng Công gia sốt ruột, đành sai Y Nhân đi bưng một mâm bánh trái cây đủ màu sắc rực rỡ, lại rót một ít sữa chua lên men, chạy tới bên cạnh hấn ngồi xồm xuống ngòm ngoàm một hồi. Quả nhiên không tới một lát đã thu hút sự chú ý của hấn qua đây, đợi dứt hấn mấy quả nho xong lại cười tươi như hoa.

24. Chương 24: Vịt Con

Cuộc sống ở trang viên rất thanh thoi. Ngày nào Yến Hồng cũng ăn trái cây tươi không hết, còn nhìn cảnh đẹp bất tận, đùa giỡn mỹ nam không dứt... ách, mỹ nam đương nhiên chuyên chỉ Đông Phương Manh thiếu gia, người khác cho nàng mượn lá gan nàng cũng không dám đi đùa giỡn.

Ngày tháng sướng như tiên.

Nhưng mấy ngày nay, Đông Phương Manh lại rất thần bí, thường thường không chú ý một chút là biến mất tăm. Lần nào cũng phải huy động cả đám người chạy lần khắp trong ngoài trang, có lúc còn tìm không thấy người nữa.

Nghĩ nghĩ, thiếu gia này mới học nói, toàn phủ chính là bảo bối mới mẻ đây mà, cả ngày từ sáng tới tối trốn nhà đi ra chơi trò mất tích, không làm người ta bớt lo được. Hơn nữa mỗi lần tìm thấy hấn đều ở chỗ rất kỳ cục, không phải trong ngòi nước chảy qua cánh đồng ngô thì là trong hòn núi giả, còn có một lần giày vò leo lên tới nóc nhà, thiếu chút nữa là vợ chồng Công gia ngắt vì hoảng. Yến Hồng nghĩ muốn bể đầu cũng không biết làm sao hấn lên đó được, hỏi hấn không bằng hỏi mấy cái xà ngang.

Vì thế Yến Hồng không thể không thực thi chính sách kèm người gấp rút, diễn vai bám đuôi hai mươi bốn giờ.

Không dè sáng nay, thằng nhãi này lại biến mất. Yến Hồng lật tung hết những chỗ gần đây hấn hay xuất hiện cũng không thấy người. Cả sơn trang thiếu điều bạo động.

Về sau quân sự Tiểu Lâm tìm thấy hấn bên ổ gà ở một nhà tá điền đằng sau viện. Khi đó hấn là thiếu gia đang chuẩn bị ăn trộm ổ gà nhà người ta...

Yến Hồng nhìn Đông Phương Manh rón ra rón rén bỏ trứng vịt vào trong ổ gà, nhin không được muốn ngửa mặt lên trời thét dài, thằng nhãi này thật là... càng lúc càng có sáng ý. Cho dù muốn giấu trứng vịt đi cũng không cần mỗi ngày tìm một chỗ, nay chỗ này mai chỗ nọ chứ? Đâu phải đội du kích đâu, hic.

Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, Yến Hồng lại nhin không được buồn cười. Nghĩ đến buổi tối mấy ngày nay tiểu ngọc kiên trì muốn ôm trứng vịt lên giường ngủ chung Yến Hồng lại cảm thấy bị ai hết chỗ nói. Mấy tối rồi đó, nàng không dám trở mình không dám đụng vào hắn thậm chí không dám nhắm mắt, chỉ sợ không cẩn thận đẻ bẻ trứng bảo bối của hắn. Cuối cùng đành thê thảm trải đệm xuống đất, thế này mới ngủ được một giấc. Sáng sớm còn phải thức trước khi hắn dậy leo lại lên giường, nghĩ mà không nhin được nước mắt đồng tình cho bản thân.

Phải nói tên này có lẽ có công năng đặc biệt thật. Tự mình hắn ôm mấy đêm liền mà trứng vịt không sút mẻ gì. Với cái nết ngủ hạn không thể biến ra bảy mươi hai biến của hắn, phải nói đây đúng là kỳ tích!!

Nàng nói ngon dở ngọt, hao hết nước miếng để hắn đặt trứng vịt ra chỗ khác, thiếu gia hắn xem như không nghe, sau đó còn chạy tới thư phòng lấy bút vẽ và màu nàng chế riêng, tặng ấy quả trứng vịt không biết là tốt số hay xấu số kia mỗi quả một màu, đỏ cam vàng lục lam chàm tím toàn bộ trình diện hết! Lúc ấy làm nàng há hốc mồm.

Sau Giai Nhân nảy ra cách, lúc vô tình khi cố ý cứ liếc mắt nhìn trứng bầy sắc cầu vòng của hắn. Mới đầu tên này còn chưa để ý, chừng sau bị liếc nhiều quá, ý thức được nguy cơ liền thần không biết quỷ không hay đổi chỗ, đến nàng cũng không biết hắn giấu đi đâu.

Không dè hắn ngốc thì ngốc nhưng lại am hiểu sâu sắc đạo lý thỏ khôn có ba hang nhé! Chỗ giấu càng lúc càng khiến người ta nghĩ không ra...

Tá điền tất nhiên không keo kiệt gì rơm rạ để bện ổ gà, thậm chí còn rất khăng khái tặng thêm một mớ; không lấy làm phiền nói cho Đông Phương Mạnh nghe làm sao mới ấp ra được vịt con; cũng mặc kệ tên kia nghe hiểu hay không, vấn đề lớn nhỏ gì đều nhấn mạnh mấy lần. Ông cụ không rõ sự tình cho là hắn muốn ấp mấy con vịt con để chơi, còn nhiệt tình muốn tặng một con gà mái lau đang ấp trứng cho hắn làm vịt mẹ. Yến Hồng ở bên nhin cười thiếu chút co giật.

Ngược lại tiểu ngọc bày ra bộ dạng nghiêm trang lắng nghe, còn như lọt vào tai bao nhiêu chỉ có ông trời biết. Yến Hồng buồn cười chỉ vào ổ rơm trong lòng hắn hỏi: “Mạnh Mạnh lấy cái này làm gì?”

Hắn cúi đầu quan sát nửa ngày, sau đó ngẩng lên mím môi, đắc ý nửa ngày, đáp: “Trứng, giường, ngủ.” Vẫn là nhả ra từng chữ từng chữ.

Yến Hồng gật đầu, ồ, giường cho trứng bảo bối của hắn ngủ.

Nghĩ nghĩ lại hỏi hắn: “Mạnh Mạnh, muốn xem vịt con không?”

Đông Phương Mạnh nghi hoặc nghiêng đầu: “Vịt con?”

Yến Hồng cười gian: “Trứng bên trong sẽ lớn thành vịt con.” Đông Phương Mạnh nghe xong giật mình, mở to mắt nhìn trứng bầy sắc trong ổ rơm chòng chọc, giống như giây tiếp theo sẽ có vịt con từ trong đó chui ra, khẩn trương tới nỗi không dám thở. Lão tá điền thẳng tính nghe xong thật tình nhin không được lên lút lườm Yến Hồng một cái, bụng nghĩ thiếu phu nhân này nhìn dịu dàng dễ thương sao cứ ư ăn hiếp người thật thà thế!

Đông Phương Mạnh nhìn nửa ngày cũng không thấy vịt con đi ra, lại ngơ ngáo nhìn Yến Hồng, đôi mắt như biết nói, đầy nghi ngờ.

Yến Hồng tiếp tục lấp lửng: “Trứng phải ngủ ở nơi ấm áp một thời gian dài. Ủ, hắn là hơn hai mươi ngày, chừng đó vịt con sẽ xuất hiện.” Nếu nàng không nhớ sai, gà con ấp khoảng 21 ngày là nở, chiếu theo đó, chắc vịt cũng cỡ đó nhỉ. Không biết mấy cái trứng của hắn có phải trứng thụ tinh rồi không, có thể ấp ra được không nữa. Ui, đến chừng đó nếu không ấp ra vịt con, trò đùa này chơi lớn rồi, nhất định tiểu ngọc sẽ khóc, khụ.

Đông Phương Mạnh mở to mắt, háo hức nhìn Yến Hồng, mừng rỡ nói: “Vịt con, muốn.”

Y Nhân thật tình nhin hết nỗi, hỏi Yến Hồng: “Tiểu thư, mấy cái trứng của cô gia ấp nở ra, liệu vịt con có nhiều màu sắc thế này không?” Yến Hồng cười trộm: “Bản thân vịt hoang cũng đã nhiều màu rồi.”

Giai Nhân tròn trắng mắt, đến chừng đó không ấp ra vịt con, ngược lại nhảy ra mấy cái “trứng hư”, trò vui này lớn lắm đấy!

Đương nhiên Yến Hồng cũng không muốn đến chừng đó bị ai kia nước ngập núi vàng, vì thế chạy qua hỏi han ông lão kinh nghiệm phong phú kia: “Cụ à, mấy cái trứng này cầm về đã bốn năm ngày rồi, không biết còn ấp được không?”

Lão tá điền gật đầu rất oai phong: “Trứng bảo quản bốn năm ngày là thích hợp nhất, trứng bảy tám ngày cũng có thể ấp thành công, lâu hơn thì khó nói. Bất quá phải xem có cò không mới ấp được.”

Yến Hồng đỏ mặt, trứng này bị tiểu ngốc bôi xanh xanh đỏ đỏ, quỷ mới nhìn ra được có cò (tức là trứng thụ tinh) hay không, thôi thì tạm thời được chừng nào hay chừng ấy, bảy tám quả trứng ít ra cũng ấp được một hai con chứ?

Lão tá điền này không hổ là người dày dặn kinh nghiệm, đầu tiên cầm mấy quả trứng lên sờ một chút, ước lượng nặng nhẹ, lại lấy một tay cầm ba quả trứng, xoay trong năm ngón tay, mấy quả trứng chạm khê vào nhau, nghe âm thanh, cuối cùng dùng mũi ngửi vài cái, gật đầu nói với Đông Phương Mạnh ở một bên căng thẳng không thôi: “Mấy cái trứng này đều không vấn đề gì, có thể ấp.” Sau đó bỏ trứng vào lại ổ rơm dưới ánh mắt mong chờ của hắn.

Yến Hồng vui vẻ, không phải chứ, số hên thế?

Bèn đi theo lão tá điền tỉ mỉ học hỏi một lượt nữa, nhớ kỹ những điểm cơ bản cần chú ý như độ ẩm, độ ẩm, biết rõ ràng thời gian nở là sau hai mươi tám ngày liền kéo Đông Phương Mạnh hào hứng đi về viện ấp trứng. Quần sự Tiểu Lâm ôm con gà mái lau đi đằng sau nhìn hết sức buồn cười.

Lão tá điền làm dùm một ổ rơm màu vàng kim nhìn như cái vò úp ngược, rất có ý tứ kiểu “ổ vàng”. Quần sự Tiểu Lâm lại lót thêm một ít cỏ mềm, để mấy quả trứng được hưởng thụ đãi ngộ càng thoải mái hơn.

Ngay vợ chồng Công gia nghe nói con muốn ấp vịt con cũng hào hứng lên, ngày nào cũng chạy qua tham gia náo nhiệt. Lại là con gà mái lau kia dưới ánh mắt theo dõi cao độ như thế còn có thể tiếp tục bình tĩnh nằm sấp trên ổ rơm khiến Yến Hồng hết sức bội phục.

Công việc thường lệ hàng ngày của Đông Phương Mạnh là đi tuần tra ổ gà, sau đó cùng với con gà mẹ ngao mạn kia mất to trống mắt nhỏ. Hễ ngồi chồm hổ xuống là ngồi nguyên ngày, cơ hồ quên cả ăn uống.

Con gà này cũng khá kiên cường, liên tục nhiều ngày không ăn không uống mà còn sống! Yến Hồng từng nghe người ta nói lúc gà mẹ nằm ổ thì phần lớn không ăn, cứ phải có người ép thì mới ăn một chút. Nàng vốn không tin, bây giờ chính mắt nhìn thấy không thể không bội phục, cho dù là một con gà cũng vĩ đại như thế.

Vì thế lại khuyến khích Đông Phương Mạnh cho gà ăn. Đông Phương Mạnh làm sao biết mấy cái này, hắn chỉ biết dùng “trừng mắt pháp”, con gà kia hoàn toàn khinh rẻ hắn. Hết cách, Yến Hồng đành tự thân ra trận, con gà kia thì thoảng sẽ giữ thể diện cho nàng, ăn vài hạt thóc là xong việc.

Lại cùng giày vò thêm mấy ngày. Yến Hồng thật lo cho sức khỏe Đông Phương Mạnh, ngày nào cũng ép hắn ăn nhiều một chút, đến buổi tối lại tha hắn về phòng ngủ, vì thế còn không tiếc hi sinh cuống họng ngũ âm [21] không trọn của mình, hát khúc thôi miên cho hắn, tóm lại là để tên này làm việc nghỉ ngơi như bình thường.

Nhưng ban ngày hắn vẫn cố chấp canh ổ gà, tư thế muốn cùng vịt con đồng cam cộng khổ. Yến Hồng thấy hắn nghiêm túc như thế, không tiện cản trở, bèn tùy hắn. Bản thân thì ngồi bên đọc sách, vẽ tranh, tán gẫu với vợ chồng Công gia, thỉnh thoảng dứt tiểu ngốc ăn ít điểm tâm, hơn hai mươi ngày nhờ đó dễ dàng trôi qua.

Vào ngày thứ hai mốt, nhiệt độ không khí hơi hạ xuống, sáng sớm đã hơi lạnh. Yến Hồng đoán chừng hai ba ngày này vịt con sẽ ra đời, lo ổ gà không đủ ấm, không biết có nên kêu Lâm quần sự lấy thêm ít cỏ mềm lót ổ cho gà không. Ai ngờ qua tới nơi, tiểu ngốc đang cầm một cái áo muốn phủ lên trứng vịt, con gà mẹ tức giận cụp cánh xù lông, kiểu như muốn liều mạng với hắn.

Yến Hồng hoảng hồn, vội vàng kéo hắn qua một bên. Nhìn kỹ lại, á, bộ đồ này hai ngày trước nàng mới may cho hắn mà. Tên này rộng rãi gớm, dám lấy ra làm ga giường cho trứng vịt.

Gà mẹ vĩ đại ngạo mạn đi về địa bàn của mình, vĩnh mộng lên, lại ngồi xuống mặt trứng vừng vàng. Đông Phương Mạnh có phần không phục, còn muốn lại phủ áo lên. Yến Hồng vội vàng giữ mặt hấn, nhìn thẳng vào mắt hấn nói: “Mạnh Mạnh, bây giờ trứng đang ngủ ngon, không thể ồn đâu!” Nói liền mấy bận hấn mới nghe vào tai, lúc này mới chịu thôi.

Yến Hồng lập tức đổi sang vẻ mặt hiền từ nịnh hót gà mẹ: “Tiểu Hoa à, vất vả ày quá! Mày chậm rãi làm việc, có gì cần thì lên tiếng, bọn tao ở ngay bên cạnh đây này.”

Bị đặt cái tên không tao nhã chút nào, gà mẹ Tiểu Hoa không nể mặt lườm một cái, ngoảnh sang bên, chuyên tâm ấp cục cứng.

“Phi”, một tiếng cười khê vang lên gần đó. Yến Hồng tức giận nhìn qua, ai? Dám có ý kiến với chính sách dụ dỗ của nàng!

25. Chương 25: Thiếu Niên

Giữa ban ngày ban mặt, dám to gan cười nhạo Tiểu Hoa nhà nàng, à, chủ nhân Tiểu Hoa, xem tài năng hỏa nhãn kim tinh giết người của nàng đây!

Vừa nhìn liền ngẩn ra.

Một thiếu niên đứng bên cổng vòm, chừng mười bốn mười lăm tuổi, dáng người cao gầy, có lẽ còn đang tuổi lớn, nhìn có hơi gầy gò, mặc một bộ trường bào màu cẩm chương đỏ rực, lưng đeo đai vàng ngọc, bên dưới rủ xuống một sợi dây ngọc màu nguyệt bạch, tóc đen dài búi trên đỉnh đầu, cầm một cây ngọc trâm màu xanh biếc, mày dài mắt đẹp, môi hồng răng trắng, dáng vẻ khá tuấn tú, lúc này đang liếc xéo Yến Hồng, môi cũng nhếch lên cười châm chọc, vẻ mặt cực kỳ đáng đánh.

Một là Yến Hồng không biết lai lịch hấn, hai là cũng không muốn so đo với một thằng nhóc con rõ ràng còn chưa trưởng thành, trợn trắng mắt rồi quay đầu lại nhìn Tiểu Hoa ấp trứng. Lôi Đông Phương Mạnh lại bên đệm rơm ngồi xuống, lấy kẹo trong tay áo ra dỗ tiểu ngọc: “Mạnh Mạnh xem này, muốn ăn không?”

Đông Phương Mạnh chia bớt một xiu lực chú ý lên tay nàng, mắt nhất thời sáng lên, cực kỳ phối hợp há miệng ra “A...” Yến Hồng cười khê lột vỏ bỏ vào miệng hấn, nhìn hấn đẩy cục kẹo qua lại trong miệng, má lúc phồng lúc xẹp cực kỳ đáng yêu, nháy mắt đã quên bống khách không mời mà đến.

Thiếu niên áo đỏ kia vốn dĩ trưng bộ mặt cao ngạo ra chờ Yến Hồng chào hỏi hấn, không ngờ nàng lại hung hấn trừng hấn một cái, sau đó phớt lờ, còn cười ngu ngốc y chang thằng ngọc ngồi cạnh nữa, không khỏi bực bội, dẫn lên mấy bước liền bùng nổ, chạy xộc tới thở phì phò hỏi: “Này, tại sao ngươi không để ý tới ta?”

Yến Hồng nhú mày, ngược mắt lên hỏi: “Vì sao ta phải để ý tới ngươi?” Giọng điệu cực kỳ hờ hững, trái lại khiến thiếu niên áo đỏ càng tức giận, cho rằng nữ nhân này không biết tốt xấu.

“Ngươi có biết tiểu gia ta là ai không?” Hai tay thiếu niên vòng trước ngực, cực kỳ huênh hoang hừ một tiếng rồi hỏi.

“Ngươi đúng là kỳ cục, chẳng lẽ tự bản thân ngươi còn không biết mình là ai hay sao mà phải chạy tới hỏi người không quen biết như ta?” Yến Hồng chẳng có chút hảo cảm nào với thiếu niên tuấn tú này, mặc dù được cái lớp da nhưng một chút lễ phép cũng không biết. Đến nhà người ta còn hò hét chủ nhân, còn nói lời kịch kinh điển của mấy thằng lưu manh nữa, thành thử Yến Hồng không hề khách sáo.

“Ngươi ngươi ngươi ngươi, ngươi dám nói với tiểu gia như thế?!” Hiển nhiên thiếu niên áo đỏ chưa từng bị người ta chế giễu thế này bao giờ, gương mặt non choẹt như phủ một lớp mây đỏ rực, nói năng cũng không rõ ràng.

Đột nhiên Yến Hồng cảm thấy mình rảnh quá, tự dừng cãi nhau với một thiếu niên chẳng biết ở đâu ra, xem ra cuộc sống quá nhàn rồi. Nhìn Đông Phương Mạnh, hấn đang ngậm kẹo ngấm gà, không buồn nhìn thằng nhãi kiêu chuyện trước mặt.

Khụ, tương công nhà mình vẫn điềm đạm hơn.

Thiếu niên kia đang cãi hăng say bỗng dưng đối phương dập lửa, giống như cơn tức xông lên tới họng lại bị ép nuốt ngược trở về, bảo người ta làm sao không tức. Cả người tức run lên, vừa vặn lá phong thu rơi rụng, một lá hai lá rơi trên người hắn, lại từ từ rớt xuống đất, làm nền cho bộ áo đỏ rực của hắn. Khụ, nếu có thể bỏ qua bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của hắn, bức tranh này khá là hoàn mỹ.

Yến Hồng thấy hắn tức không nhẹ, nghĩ thầm mình phản ứng cũng hơi quá bèn đứng dậy mỉm cười với hắn: “Được rồi, đừng giận nữa, ta chọc ngươi thôi mà. Ngươi là đứa nhỏ nhà ai thế? Sao chưa thấy ngươi bao giờ?” Nhất thời Yến Hồng quên bém mình cũng chưa tới mười bảy mười tám tuổi, không hơn thiếu niên này bao nhiêu, nói chuyện với hắn như đồ trẻ con thế, tất nhiên hắn càng không phục.

Quả nhiên thiếu niên nghe nàng đỡ ngọt xọng chẳng những không hết giận, ngược lại còn lồng lộn hơn, vươn ngón tay run như lá rơi trong gió, nghiêng răng cơ hồ rợn ra từng chữ: “Tiểu gia là thế tử Nhữ Nam vương, ngươi, ngươi, nha đầu thô tục này, dám xúc phạm như thế. Ta, ta, ta phải nói Trấn Quốc Công phạt ngươi!” Tức đến mức quên xưng tiểu gia luôn.

Yến Hồng ngạc nhiên, thế tử Nhữ Nam vương chạy tới sơn trang của Trấn Quốc Công phủ làm cái gì? Không khỏi kỳ quái liếc hắn một cái.

Thiếu niên áo đỏ thấy vẻ mặt lạ lùng của nàng, nghĩ là nàng sợ, đắc ý vô cùng, héch càm lên ăn nói hách dịch: “Thức thời thì quỳ xuống xin lỗi tiểu gia, tiểu gia rộng lượng tha thứ cho ngươi, cũng sẽ không nói Quốc Công gia phạt bổng lộc của ngươi.” Còn bày ra vẻ mặt ban ơn.

Yến Hồng tức quá bật cười, thẳng nhai hợm hĩnh này đúng là làm nhục lão cha vương gia của hắn, thật sự không hổ là một tên công tử bột!

Không buồn để ý đến hắn nữa, kéo Đông Phương Manh đứng dậy nhỏ nhẹ nói: “Manh Manh, đi thôi, đi hái ngô về nướng ăn.” Đông Phương Manh bịn rịn nhìn Tiểu Hoa một cái, thấy nó vẫn không có ý đứng dậy, đành đi theo Yến Hồng ra ngoài, cứ ba bước lại ngoảnh đầu nhìn một lần.

Thế tử Nhữ Nam vương thấy một đám của mình lại rơi xuống bạch bông, nhảy dựng lên: “Ngươi đứng lại cho ta! Ê!”

Yến Hồng không tâm tình đầu mà để ý hắn. Đừng nói thân phận thế tử của hắn có thật hay không, cho dù phải thì cũng do hắn vô lý trước, nói chuyện đừng lấy chức tước ra hù, huống chi quyền to tới mấy thì cũng là cha hắn, Quốc Công phủ chưa tới nỗi sợ một thế tử như hắn!

Không thể trách Yến Hồng tự dưng lại rắn như thế, đối mặt với loại người càn quấy, không nói lý lẽ cần gì phải làm mình mất vui. Yến Hồng nàng từ ngày gả tới đây, quỳ trời quỳ đất quỳ cha mẹ, không có chuyện đi quỳ trước một thằng nhóc con lông còn chưa mọc đủ. Ngoảnh đầu nhìn Đông Phương Manh ngoan ngoãn nghe lời một bên, không khỏi than thầm, cùng là những bé trai non nớt mũm mĩm, sao cách biệt một trời một vực thế!

Đi không xa lắm thì thấy một hán tử vạm vỡ chừng bốn mươi tuổi trông rất lạ mắt chạy vào, trước tiên lễ độ chấp tay với hai vợ chồng Yến Hồng, không chờ Yến Hồng trả lễ liền hấp tấp chạy lên cản thiếu niên áo đỏ kia lại, tội nghiệp van vỉ: “Thế tử gia, làm tiểu nhân tìm ngài mãi. Tiểu nhân chỉ lần nữa ở ngoài cổng có một chút đã không thấy ngài đâu rồi. Mau mau mau, chúng ta còn chưa ra mắt Công gia và phu nhân, ngài đã chạy tới hậu viện nhà người ta rồi. Thế, thế là không hợp lễ đâu.” Nói rất văn vẻ, có thể thấy là nhân sĩ kinh thành.

Chân mày Yến Hồng khẽ giật, thế tử Nhữ Nam vương thật à? Lại lắc đầu nhủ thầm, cho dù phải, người xông bừa vào hậu viện Công phủ cũng không nói lý lẽ, hắn cũng chẳng đòi được cái gì hay ho. Nghĩ thế bèn không dừng lại lâu, dắt Đông Phương Manh đi luôn, cũng không thèm nghe hai người đằng sau nói cái gì.

Ra tới cổng trang, quả nhiên thấy một chiếc xe ngựa lớn xa hoa dừng nơi cổng, không ít nô bộc lạ mắt khiêng từng rương gỗ lim và từng xấp tơ lụa gấm vóc đi vào trang. Đông Phương Manh mãi nhớ đến hạt ngô vàng óng, căn bản không liếc tới bên này, kéo Yến Hồng đi thẳng, nàng bèn thôi tò mò, đi tới ruộng ngô phía nam sơn trang.

Đợi hai người xách một rổ ngô mới hái về trong trang, vừa vặn đụng phải Giai Nhân đi gọi họ vào chính sảnh gặp khách. Yến Hồng đoán là thế tử kia tới báo với Công gia phu nhân rồi, bèn đặt giỏ bắp xuống, kêu

Diệu Nhân lột mấy trái đem xuống nhà bếp nhỏ luộc trước, sau đó lại dỗ Đông Phương Manh cứ nhắm nhe đồng ngô: “Manh Manh đừng nóng, chờ gặp cha mẹ xong rồi quay về ăn.” Thấy mặt hần vẫn có vẻ không vui bèn nhón chân lên hôn má hần, được hần hôn lại rồi, hai người mới dắt tay nhau tới chính sảnh ở tiền viện.

Quả nhiên thiếu niên áo đỏ đang ngồi ngay ngắn ở ghế thứ nhất bên trái, thấy Yến Hồng cùng Đông Phương Manh đi vào, hai con mắt nhìn trừng trừng như thấy ma, miệng hết há rồi lại ngậm, đến cuối cùng cũng không nói gì.

Yến Hồng lười để ý hần, bước lên hành lễ với cha mẹ chồng: “Con dâu ra mắt cha mẹ.” Kéo kéo Đông Phương Manh, hần mới tỉnh hồn lại, đỡ đỡ gọi một tiếng: “Phụ thân, mẫu thân.” Tóm lại là xưng hô có tiến bộ một chút.

Thế tử Nhữ Nam vương này tính tình đúng là thẳng ruột ngựa, chỉ vào Yến Hồng buột miệng: “Ngươi là nha đầu ngốc chịu gả cho tên ngốc Đông Phương Manh?” Nói còn chưa dứt, hần tử trung niên sau lưng hần đã ho khù khụ như bị lao.

Vợ chồng Công gia phu nhân nhú mày không dấu vết, kể đó bình tĩnh lại, xua tay ra dấu cho Yến Hồng ngồi xuống. Yến Hồng liếc xéo thế tử Nhữ Nam vương, trong bụng mắng hần xối xả.

Thế tử Nhữ Nam vương nghe thuộc hạ ho khan mới ý thức được mình nói sai, nhưng đã lỡ rồi không bổ cứu được, đành đỏ mặt xấu hổ nhìn vợ chồng Công gia ở ghế trên một cái, nhất là lão phu nhân, ánh mắt dừng lại đủ lâu.

Tuy lão phu nhân không vui nhưng dấu sao đứa nhỏ này cũng là thế tử Nhữ Nam vương, lại là con trai độc nhất của bạn thân khuê phòng của bà, bà không tiện trách móc nhiều. Đành hắng giọng nói: “Manh nhi, Hồng nhi, đây là con trai duy nhất của Nhữ Nam vương, thế tử Mộc Vũ Phi. Vũ Phi à, đây là con trai nhỏ nhất của ta Đông Phương Manh, lớn hơn con một tuổi, con dâu ta Yến Hồng.”

Yến Hồng bình thản đứng dậy chào: “Gặp qua thế tử.” Lời nói không để lộ chút gì là đã tranh cãi ở hậu viện ban nãy, có điều nàng nghĩ gì trong lòng thì ai mà biết được.

Mộc Vũ Phi lén lút trừng nàng một cái, chấp tay coi như là trả lễ cho nàng. Nàng cũng không để ý, dù sao nàng cũng không tính giao thiệp gì với hần, để ý làm gì.

Hiển nhiên Mộc Vũ Phi có hơi áy náy với màn thất lễ vừa rồi, đứng dậy khom người hành lễ: “Vũ Phi nhất thời nói năng càn rỡ, mong di dượng tha thứ. Vũ Phi không có ý xúc phạm, mong tam ca tam tẩu bỏ qua một lần.” Tên này đối mặt với Yến Hồng vẫn còn không cam lòng, một tiếng tam tẩu còn đặc biệt nhấn thật mạnh. Chút tâm tư nhỏ nhất này Yến Hồng cũng không so đo, thấy vẻ mặt hần lúc xin lỗi Đông Phương Manh khá thành khẩn, cảm thấy còn chưa đến mức hết thuốc chữa.

Công gia không nói một tiếng, chỉ hớp trà. Lão phu nhân cười nói với Yến Hồng: “Vũ Phi tuy là thế tử Nhữ Nam vương nhưng mẹ nó là bạn thân từ nhỏ cùng chơi với mẹ, thân như tỷ muội. Vì thế thằng bé Vũ Phi này cũng như con cái tỷ muội mẹ, mẹ nhận một tiếng “dì nuôi” của nó, gọi con là chị dâu cũng không quá, con cứ ừ là được.”

Yến Hồng vâng một tiếng, thấy vẻ mặt tức tối của Mộc Vũ Phi, cười thầm: ai bảo ngươi không tốt với bảo bối Manh Manh nhà ta, đáng đời!

26. Chương 26: Dính Mỡ

Sở dĩ thế tử Nhữ Nam vương Mộc Vũ Phi chạy tới Di Lăng, đó là vì hần trốn nhà đi. Nguyên nhân hần trốn nhà, khiến cả nhà Quốc Công đều dở khóc dở cười, đương nhiên, ngoại trừ Đông Phương Manh xưa nay luôn đặc biệt lạnh nhạt với người ngoài.

Chỉ vì tuổi Mộc Vũ Phi bắt đầu lớn lại cứ chơi bời lêu lổng văn dốt vũ nát. Do trước đó vợ chồng Nhữ Nam vương quá chiều đứa con độc nhất này, thành thử không đòi hỏi hần học nhiều, cứ mở một mắt nhắm một mắt, cứ vậy mà thành. Ai dè hoàng thái hậu ở trong cung lâu ngày nhàm chán, hỏi han tình huống học tập

của con cháu, xong rồi còn hứng trí bưng bưng xúi giục hoàng đế hiếu thuận tổ chức một cuộc khảo thí nho nhỏ trong đám hoàng tử, hoàng tôn.

Khỏi nói cũng biết, một người từ sáng tới tối chỉ biết chơi thì kết quả thi làm sao mà tốt được. Vì thế, chẳng những Mộc Vũ Phi bị hoàng thái hậu hiền lành nhưng không thiếu nghiêm khắc mắng ột trận, cả cha Mộc Vũ Phi, huynh đệ có tình cảm thân thiết nhất với hoàng đế cũng bị hoàng đế mắng xối xả! Nghĩ mà xem, đường đường hoàng tôn, thế tử Nhữ Nam vương, một bài thời luận một ngàn tám trăm chữ mà sai chính tả tới hơn một trăm chữ, đừng nói cả bài văn còn viết lạch đề, văn vẻ vứt đi.

Trải qua chuyện đó, Mộc Vũ Phi bị các hoàng tử hoàng tôn cười nhạo đã đời không nói, liên lụy vợ chồng Nhữ Nam vương cũng không ngóc đầu dậy nổi trong giới quyền quý kinh thành, đành quyết tâm thỉnh một viện sĩ hàn lâm học vấn cao dạy hần. Khổ nỗi cả đầu Mộc Vũ Phi chỉ biết chơi, làm gì mà chuyên tâm học được, hơn nữa vị hàn lâm kia tuy học vấn sâu rộng nhưng làm người cực kỳ bảo thủ nghiêm khắc, tiểu bá vương Mộc Vũ Phi này căn bản không hợp rơ với ông ta. Có điều lần này Nhữ Nam vương hạ quyết tâm, mặc kệ con trai làm nũng van vỉ kiểu gì cũng không chịu đổi thầy.

Vậy nên hần lén lút bỏ trốn.

Đương nhiên, chờ Quốc Công phủ thu được tin này từ Đông Phương Tề thì Mộc Vũ Phi đã quây ở Quốc Công phủ như cá gặp nước, vui còn hơn ở kinh thành nữa. Tất nhiên đời nào tên này chịu nói cho Công gia phu nhân nghe lý do bỏ nhà đi thật, chỉ nói mẩu thân hần nhớ tỷ muội nhiều năm không gặp, lại bận không rảnh rang được, đành khiến hần cực nhọc tới phủ thăm một chuyến. Công gia phu nhân tuy có nghi ngờ nhưng người cũng đã tới rồi, kiểu gì cũng không thể đuổi người ta đi, đành sắp xếp cho tiểu bá vương ở lại.

Khi đó, Mộc Vũ Phi mới tới Trấn Quốc Công phủ ngày đầu tiên, mọi người còn chưa biết chuyện ở nhà hần. Lão phu nhân đặc biệt căn dặn nhà bếp làm nhiều món dân dã đặc sắc, tính chiêu đãi hần một bữa ngon lành.

Cả nhà ngồi quanh bàn tròn ăn cơm, Mộc Vũ Phi thu liễm thói ương ngạnh rất nhiều, chỉ thỉnh thoảng quét mắt qua chỗ Yến Hồng, có thể nhận thấy một chút ăm ức thoáng qua.

“Cha, mẹ, ăn thử một chút ngô xào hạt thông đi. Ngô thừa dịp sáng sớm còn tươi hái xuống đó, tươi ngon vừa miệng, cha mẹ nếm thử xem.” Yến Hồng múc một muỗng vào chén hai ông bà, buông muỗng xuống, lại gấp một gấp cá, gỡ xương bỏ vào chén Đông Phương Manh. Gần đây hần đã thành thạo cách dùng đũa gấp thức ăn, đáng tiếc lần nào cũng chỉ biết chọn rau xanh biếc lại dễ gấp.

“Manh Manh, không được ăn rau không, phải ăn thịt cá.” Yến Hồng thấy hần ngoan ngoãn nuốt cá trong chén rồi lại gấp rau trước mặt, vội vàng gấp một miếng cá khác cho hần.

“Hong nhi, đừng chỉ lo cho Manh nhi không, con cũng ăn đi.” Lão phu nhân vui vẻ nhìn Yến Hồng bận bịu không lo ăn phần mình, cũng gấp một cái cánh gà ướp mật năng thích ăn bỏ vào chén năng.

“Phải đó, Hong nhi mau thừa dịp còn nóng ăn đi, đồ ăn nguội hết rồi.” Công gia cũng cười góp lời.

Yến Hồng cười dạ một tiếng, vừa bưng chén lên thì thấy Đông Phương Manh cầm đũa muốn gấp cánh gà trước mặt Mộc Vũ Phi. Khổ nỗi nửa ngày cũng không gấp được, cuối cùng dứt khoát dùng sức chọc một cái, cánh gà xuyên qua chiếc đũa nhưng vì dùng sức quá mạnh, cái cánh gà lảng giềng bị ép bắn ra, bay thẳng xuống vạt áo Mộc Vũ Phi. Cả quá trình được giải quyết trong nháy mắt, mọi người há hốc miệng nhìn, chỉ có Đông Phương Manh gấp cánh gà thành công là hí hửng như đưa thành quả đến miệng Yến Hồng như dâng bảo vật, háo hức chờ năng, hoàn toàn phớt lờ sự cố do mình gây ra.

Mộc Vũ Phi ngơ ngáo nhìn dầu mỡ trên vạt áo, khuôn mặt trắng nõn rúm ró, miệng run run, tỏ vẻ bị đá kích nghiêm trọng. Yến Hồng nhin cười liếc hần một cái, nghĩ bụng, phỏng chừng hần rất thích bộ đồ trên người.

“Này... người đâu, mau dẫn thế tử đi thay đồ sạch.” Lão phu nhân phản ứng lại rất nhanh, lập tức kêu hạ nhân, quay sang an ủi Mộc Vũ Phi: “Vũ Phi, ngại quá, Manh nhi ăn cơm luôn không quy củ, con đi thay đồ dơ ra trước đi, để hạ nhân đem đi giặt.”

Mộc Vũ Phi hoàn hồn lại, bĩu môi, không tình nguyện nói: “Nếu giặt không sạch thì sao? Đây là quần áo con thích nhất...” Giọng điệu chán nản ai cũng nhận ra được.

“Này... không đâu, nhất định sẽ giặt sạch.” Lão phu nhân chần chừ, cười an ủi hân.

Yến Hồng nhận cánh gà Đông Phương Manh đưa xong vẫn chú ý tình huống bên này, thấy bộ dạng tức lại không thể phát tác của Mộc Vũ Phi, thấy hơi buồn cười. Rốt cuộc vẫn là trẻ con, nghĩ gì trong bụng thì lộ hết ra ngoài mặt, nói sao thì cũng là tướng công nhà mình vô ý gây ra, hơn nữa dầu sỏ còn tỉnh bơ phớt lờ, bèn mở miệng nói với Mộc Vũ Phi: “Thế tử cứ thay y phục ra đi, ta tự có cách tẩy sạch vết mỡ.”

“Tẩu nói thật chứ?” Đôi mắt đen như mực ngọc của Mộc Vũ Phi viết rành rành hai chữ không tin, nữ nhân này nhìn không giống người biết làm mấy việc nặng nhọc đó.

“Thật.” Yến Hồng gật đầu, không để ý giọng điệu có phần khinh miệt của hân.

Mộc Vũ Phi lại bĩu môi, đứng phắt dậy chuẩn bị đi theo hạ nhân thay đồ. Yến Hồng dặn tiểu nha hoàn nọ: “Đi lấy ít bột đậu xanh tơi, chà một lớp lên chỗ dính mỡ, lấy một chậu nước sôi nữa, ngâm chỗ đó vào chậu một lát, sau đó dùng nước sạch rửa lại là xong.”

Tiểu nha hoàn dạ một tiếng rồi đi. Lão phu nhân ngạc nhiên hỏi Yến Hồng: “Hồng nhi à, sao con biết cái này?” Trong ấn tượng của lão phu nhân, tuy Yến Hồng nấu ăn rất ngon nhưng đó là tài năng cần thiết của tiểu thư nhà giàu, còn loại chuyện giặt giũ này tất nhiên họ không cần chú ý.

“Dạ, con dầu đọc được trong một quyển sách, hồi trước từng bảo bọn nha đầu làm thử, rất hữu hiệu.” Yến Hồng thản nhiên nói cho qua, lão phu nhân gật đầu, sau đó nhìn Đông Phương Manh chỉ lo ăn, cười thành tiếng: “Manh nhi này, vô tâm gây họa, bộ dạng không tim không phổi trời sinh.”

Công gia liếc con, trong lòng cũng thấy buồn cười nhưng không hề có ý trách móc, chỉ gấp một đũa thịt bằm bỏ vào chén hân.

Không tới một hồi, Mộc Vũ Phi cười từ ngoài đi vào, mới ngồi xuống đã nhìn Yến Hồng cười tươi rói: “Biện pháp của tẩu hiệu quả thật, chỉ một lát đã tẩy sạch mỡ rồi.”

Yến Hồng cười cười: “Thế tử yên tâm thì tốt rồi.” Sau đó bưng chén lên tiếp tục ăn cánh gà đã hơi nguội.

Mộc Vũ Phi thấy mình đâm vô một cái đinh mềm, gương mặt tươi cười thoáng xịu xuống, hừ khê một tiếng, mặt mày sừng sĩa ăn cơm.

Công gia phu nhân bắt lực nhìn nhau, than thầm, bọn trẻ này sao lại bất hòa thế?

Bữa cơm này Mộc Vũ Phi ăn mất ngon, tuy đồ ăn ngon miệng, Công gia phu nhân cũng thật lòng yêu thương hân nhưng cứ nghĩ đến phản ứng lãnh đạm của Yến Hồng, cảm giác bị người ta xem thường lại dâng lên, còn có cảm giác uất ức vì bị lừa. Thật ra Yến Hồng chỉ không muốn lại xảy ra xung đột với hân mà thôi, vậy nên mới có ý bảo trì khoảng cách với hân, không nghĩ đến, tâm sự thiếu niên cứ như gió mùa hạ, biến ảo khó lường, khó mà nắm bắt.

“Lưu Đức, người nói xem, có phải tẩu ấy không vừa mắt ta không?” Mộc Vũ Phi rầu rĩ hỏi hân tử trung niên bên cạnh, chính là người đi hậu viện gọi hân ban sáng.

“Hơ, thế tử nói gì...?” Lưu Đức bị câu hỏi không đầu không đuôi của hân làm cho hồ đồ rồi.

“Thôi đi, nói với người người cũng không hiểu.” Mộc Vũ Phi lườm ông ta một cái, thở phì phò bỏ đi.

Sáng hôm sau, Yến Hồng đang mơ mơ màng màng nằm ì trên giường, Tập Nhân thần thần bí bí đứng ngoài cửa gọi khê: “Tiểu thư, tiểu thư.” Giọng không lớn, chắc là sợ làm Đông Phương Manh thức giấc, lại không dẫn nổi nóng ruột, rất hưng phấn.

Yến Hồng ngáp dài, nhìn Đông Phương Manh còn ngủ say sưa bên cạnh, đứng dậy mở cửa thì thào: “Sao thế?” Hễ có việc gì là nha đầu này hăng như gà cất tiết, chẳng trầm ổn gì hết.

“Tiểu Hoa sinh rồi!”

“Hả?” Yến Hồng còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, nhất thời chưa phản ứng lại kịp.

“Thì là số trứng vịt đó, sắp nở tới nơi rồi, vịt con sắp ra rồi!” Mồm miệng kích động cứ như không phải vịt con sắp nở mà là bảo bối gì đó không bằng.

Yến Hồng ngẩn ra, cũng kích động hẳn lên: “Thật à?”

Gật đầu như bỏ củi.

Yến Hồng lật đặt xộc vào phòng, tức tốc thay đồ, chuẩn bị cùng Tập Nhân chạy tới “phòng gà”, bỗng nhiên sức nhớ ngày thường Đông Phương Manh xem mấy quả trứng này như bảo bối, bèn quay đầu chạy lại mé giường, gọi nhỏ: “Manh Manh, vịt con sắp nở rồi, Manh Manh mau dậy nào.”

Nói cũng lạ, ngày thường không tới giờ tuyệt đối không dậy, thế mà Đông Phương Manh vừa nghe nàng nói thế, lông mi bỗng dưng động đậy, không tới một lát đã mở mắt ra, mơ màng nhìn nóc giường, mắt còn lơ lơ ngái ngủ rất đáng yêu, nhìn thôi cũng đủ no.

Yến Hồng thấy vậy vội vàng lấy quần áo giúp hắn mặc. Chờ mặc đồ xong rồi, hắn cũng tỉnh táo hơn nhiều, nhìn nàng chăm chăm khó hiểu, nghiêng đầu khả ái hỏi nàng: “Hồng Hồng, an?”

Ý tứ là, đi thỉnh an hả?

Yến Hồng kéo hắn chạy ra ngoài: “Giờ còn sớm, đợi lát nữa mới đi thỉnh an cha mẹ. Vịt con sắp nở rồi, đi xem trước đã.” Không biết Đông Phương Manh nghe có hiểu không, túm chặt lấy tay nàng chạy theo.

Đến chuồng gà, bọn Giai Nhân đã canh sẵn ở đó, Y Nhân đang chuẩn bị đưa tay thăm dò dưới bụng Tiểu Hoa. Bình thường cao ngạo như nữ vương, giờ phút này Tiểu Hoa đặc biệt che chở con, xù lông lên vươn cổ về phía Y Nhân kêu cục tác, Y Nhân nhăn mũi, lại sợ bị mổ trúng đành rút tay về.

27. Chương 27: Tách Vỡ

Đông Phương Manh ngồi xổm xuống, chỉ liếc mắt một cái liền ngoảnh đầu nhìn Yến Hồng nói: “Năm cái!” Yến Hồng cúi đầu đếm, đúng là có năm quả trứng đã nứt vỏ, phồng chừng vịt con sắp sửa tách vỏ mà ra ngay lập tức đây.

Tiểu ngọc ngồi một bên ngắm chưa đã nghiền, tò tò vươn tay ra muốn sờ trứng vịt sắp nở. Vỏ trứng màu sắc vốn rực rỡ bị che kín mấy ngày nay giờ đã nhạt màu đi, nhưng từ vết nứt trên vỏ có thể nhìn thấy lỗ mờ thay đổi bên trong.

“Cẩn thận!” Mắt thấy Tiểu Hoa hung tợn mổ xuống cánh tay thon dài trắng muốt, Yến Hồng nhanh tay nhanh mắt che chắn, kết quả Đông Phương Manh không sao, nàng lại bị Tiểu Hoa thò cái cổ dài ngoẵng ra mổ cho kêu thảm thiết.

“Này, tẩu không sao chứ?” Giọng nói hiển nhiên không thuộc về ai trong số họ vang lên bên cạnh.

Yến Hồng nước mắt lưng tròng nhìn lại, thì ra là Mộc Vũ Phi. Sao hắn cũng chạy tới đây?

Có lẽ thắc mắc trên mặt nàng quá rõ, mặt Mộc Vũ Phi thoáng mất tự nhiên, liếc mắt sang bên cạnh bực bội nói: “Sáng sớm các người đã ầm ỹ như thế, ai cũng bị đánh thức.”

Tập Nhân chớp mắt, nàng ồn ào lắm hả? Nàng đã cố sức thấp giọng rồi mà!

Lúc Yến Hồng che chắn, Đông Phương Manh hơi rùng mình, giờ thấy Yến Hồng bị thương, có hơi hoảng loạn, lại thấy nước mắt của nàng, nhất thời cả khuôn mặt cũng nhăn nhúm lại, hơi nước trong mắt đột ngột dâng lên, ôm tay nàng vào lòng, khịt khịt mũi: “Hồng Hồng, đau...”

Yến Hồng cũng mặc kệ Mộc Vũ Phi, nhịn đau liều mạng nén nước mắt không cho chảy xuống, dỗ dành hắn: “Manh Manh, Hồng Hồng không sao, đừng sợ đừng sợ.”

Y Nhân đề nghị: “Cô gia, ngài xoa xoa đi, tiểu thư sẽ không đau nữa!” Nói rồi cười hì hì, phớt lờ cái nguýt của Diệp Nhân.

Đông Phương Manh nhìn chòng chọc vào vết thương đỏ đỏ nửa ngày, lúc Y Nhân cho là hắn không hiểu, hắn đột ngột cúi đầu xuống, áp môi lên miệng vết thương, nhẹ nhàng mấp míp môi, cảm xúc từ cánh môi ấm mềm mịn màng lưu lại mãi trong lòng Yến Hồng, giống như mặt nước sau mưa phùn nghênh đón gió mát lạnh vĩnh hằng.

Thơm xong, hắn cụng trán vào trán Yến Hồng, thì thầm: “Không đau không đau...” Đường như nói hoài như vậy, cơn đau của nàng sẽ bị đuổi đi.

Tất cả mọi người có mặt đều ngây người, mấy đóa kim hoa cảm động lạ thường, Tập Nhân khẽ hô: “Cô gia... biết đau lòng tiểu thư này...”

Yến Hồng dịu dàng nhìn Đông Phương Manh trước mặt nàng, trong lòng chỉ cảm thấy ngọt lịm, nếu hắn có thể cảm giác được cơn đau của nàng thì bảo sao nàng không động lòng với hắn?

Chỉ có Mộc Vũ Phi, thấy cảnh hai người dựa vào nhau đột nhiên thấy rất chói mắt, ngực nặng nề, hừ khê một tiếng dời mắt đi chỗ khác. Vừa nhìn liền phát hiện một cái đầu nhỏ ướt sũng từ cái lỗ trên một quả trứng ngoi ra, lập tức kinh ngạc hô lên: “Vịt con ra kìa!”

Lực chú ý của tất cả mọi người liền bị hấp dẫn, chỉ có Đông Phương Manh còn lưu tâm đến vết thương trên tay Yến Hồng, ngờ ngác không biết đang nghĩ gì.

Yến Hồng không muốn hắn lo lắng bèn vuốt ve mặt hắn: “Manh Manh mau xem, vịt con ra rồi kìa!”

Đông Phương Manh ngược mắt lên nhìn nàng, bấy giờ mới dời mắt đến ổ gà, vừa thấy vịt con, hai con mắt lập tức mở tròn vo, nhanh chóng nhìn tới mê mẩn, hai tay còn ôm cứng ngực cánh tay bị thương của Yến Hồng trong lòng mà không tự biết.

Oắt con này còn chưa mở mắt, cả người sũng nước, cái đầu nhỏ lắc trái lắc phải, dường như muốn thoát khỏi trói buộc của lớp vỏ trứng còn chưa vỡ hẳn, bất lực vì không đủ sức, đành rũ đầu một bên, dựa vào vỏ trứng nghỉ một chút rồi nói tiếp.

Mộc Vũ Phi nhìn Tiểu Hoa đang chăm chăm như hổ đói bên cạnh, đột nhiên thừa dịp nó không chú ý, tóm lấy cánh nó quăng ra sau cửa sổ, Tiểu Hoa ở sau song cửa cục tác không ngừng, hắn cười đắc ý, vênh vào liếc Yến Hồng một cái.

Yến Hồng không hề chú ý đến hành động kẻ công của Mộc Vũ Phi, chỉ nhìn chú vịt con còn nghỉ ngơi trong vỏ cười không ngừng. Con vịt con này đáng yêu quá đi, còn biết nghỉ ngơi lấy sức tái xuất giang hồ, ha ha.

Mộc Vũ Phi thấy Yến Hồng lại làm lơ hắn, hơi giận, lại thấy vịt con ngộ ngầy nửa ngày không thoát khỏi lớp vỏ trứng nhìn mỏng manh kia, không nhịn được muốn giúp nó một chút, vươn tay định tách lớp vỏ ra khỏi người nó.

Yến Hồng vội vàng chặn hắn lại: “Đừng động vào.”

“Tại sao?” Đôi mắt xinh đẹp liếc xéo, không tự chủ mà giận dỗi.

Yến Hồng nhẫn nại giải thích: “Vịt con phải tự dựa vào sức mình phá vỏ mà ra, như vậy mới có thể lớn lên mạnh khỏe được.”

“Ồ.” Mộc Vũ Phi à lên một tiếng, lại hừ khê, thoáng lườm nàng một cái, ngoảnh đầu sang bên tiếp tục quan sát mấy cái trứng còn lại. Yến Hồng buồn cười, vị đại thiếu gia này cũng dễ nổi nóng quá đi, còn lợi hại hơn nữ hài tử nữa.

“Tiểu thư, hình như nó lạnh quá, người xem, nó đang run kìa.” Khả Nhân chỉ vào oắt con run lấy bối.

Giai Nhân nói: “Tiểu thư, không bằng chúng ta ủ ấm cho nó một chút, có lẽ nó sẽ có sức mà ra.” Thấy Yến Hồng gật đầu, Giai Nhân đang định thò tay bắt, Yến Hồng lại đưa mắt ra hiệu cho nàng khoan động vào. Dùng cánh tay không bị thương bao lấy cả vỏ lẫn vịt con, đưa đến trước mặt Đông Phương Manh, dưới ánh mắt chăm chú theo dõi này giờ của hắn, mở tay hắn ra, đặt vào lòng bàn tay hắn, khẽ nói: “Manh Manh, nào, từ từ khép tay lại, đúng, nhẹ nhẹ, bọc lấy trứng, giỏi quá.”

Bộ dạng dè dặt cẩn thận, cả lông mi cũng không dám chớp của Đông Phương Manh cực kỳ dễ thương, hắn nghiêm túc bùm hai tay lại, người thẳng đơ, không dám cục cựa lấy một chút. Yến Hồng mỉm cười, bao hai tay mình bên ngoài tay hắn, hai người cùng nhau ủ ấm chú vịt con hạnh phúc này.

Đông Phương Manh nhìn vỏ trứng chăm chăm, nửa ngày mới cười ngờ nghệch ngoảnh đầu lại, nhả ra một chữ với Yến Hồng: “Ấm.” Yến Hồng chớp mắt cười gật đầu, cũng nói chuyện như hắn: “Ấm.”

Mộc Vũ Phi thấy hai người phối hợp âm áp, tim đập loạn hồi lâu lại không sao dời mắt đi được.

Vịt con được tay hai người hợp lực ử ẩm hồi lâu rốt cuộc lại có sức, ngo nguậy cái đầu. Yến Hồng nhẹ nhàng giật tay Đông Phương Manh thả nó vào lại ổ rơm, chỉ thấy nó hăng hái chống thân hình, lớp vỏ kêu răng rắc một tiếng vỡ nát, vịt con loắt choắt hoàn chỉnh đứng trước mặt mọi người.

“Oa, nó nhỏ quá à.” Khả Nhân phồng má cảm thán.

“Nhỏ.” Đông Phương Manh chỉ vào vịt con, mặt đầy vẻ kinh ngạc. Yến Hồng nhìn thân thể nhỏ xíu lắc lư cố sức đứng dậy, cũng không kềm được cảm động. Đúng là một bé vịt con kiên cường.

“Ta quyết định rồi!” Yến Hồng nắm chặt tay, trịnh trọng tuyên bố: “Tên của nó, là Tiểu Cường!”

Thiếu chút nữa thì Mộc Vũ Phi ngã nhào, hần không tin nổi mở to mắt trừng Yến Hồng, xem thường cái tên nàng đặt tới cực điểm. Không dè Đông Phương Manh lại cực kỳ biết giữ thể diện cho nàng, phụ họa: “Tiểu Cường.” Nói xong còn vươn một ngón tay ra nhẹ nhàng vuốt ve lớp lông sũng nước của vịt con.

Đương nhiên, đối với cái tên tiểu thư nhà mình đặt, năm đoá kim hoa tuy không đồng quan điểm nhưng cuối cùng không ai ý kiến, bởi vì quả trứng thứ hai có động tĩnh nữa rồi.

Chỉ thấy vết nứt trên đầu quả trứng tách ra từng chút một, sau khi run run co giật một lúc, cái đầu ướt sũng thứ hai từ trong chui ra. Có điều oắt con này rõ ràng hùng dũng hơn con thứ nhất nhiều, lắc lư cái đầu một chút, giãy mạnh vài cái, vỏ trứng liền vỡ vụn, nó lung la lung lay đi sang bên cạnh, gục gặc đầu một chút, nhìn bộ dạng ngây thơ cực kỳ đáng yêu.

Lần này Yến Hồng không vội vàng đặt tên mà hỏi ý kiến Đông Phương Manh: “Manh Manh, vịt con thứ hai tên gì đây?”

Đông Phương Manh nhìn vịt con cười đáp: “Tiểu Cường.”

Úi, không biết con vịt số một có buồn chết không đây. Yến Hồng cười tiếp lời: “Nhưng con đầu tiên đã kêu Tiểu Cường rồi, con thứ hai không thể giống được.”

Đông Phương Manh nghiêng đầu ngẫm nghĩ một lát, nói ra một cái tên mới mẻ: “Tiểu Nhị.”

Mọi người choáng tập thể, không biết quảng đại quần chúng tiểu nhị biết danh hiệu của bọn họ giống với một con vịt sẽ có cảm tưởng gì. Nhưng Yến Hồng thấy ánh mắt chờ đợi của Đông Phương Manh, nhin không được gật đầu: “Vậy gọi là Tiểu Nhị!”

Mộc Vũ Phi nhin hết nổi xì một tiếng song cuối cùng cũng không nói gì. Dù sao con vịt kia không phải hần.

Cái tên bí hiểm của đám vịt con thế là xác định xong. Tiếp đó liền xuất hiện Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ, Tiểu Lục. Còn dư lại hai quả biến thành “trứng thối”, không ấp thành công. Lão đại của chúng, Tiểu Cường cô nương, giờ phút này bắt đầu giữ địa vị bá chủ vịt đầu linh, ai bảo nó có cái tên vang dội nhất làm chi!

“Sao chúng còn chưa mở mắt?” Mộc Vũ Phi nhìn bọn vịt nửa ngày, không nén được hỏi thành tiếng.

“Đúng rồi, có phải mắt chúng có vấn đề không?” Diệu Nhân lo lắng hỏi.

Dù sao Yến Hồng cũng từng sống ở nông thôn, bèn đảm đương công việc phổ cập kiến thức: “Gà con vịt con mới nở đều thế, chúng cần thời gian thích ứng với thế giới sáng sủa này, đến ngày mai là ổn thôi.” Nói rồi căn dặn Giai Nhân: “Giai Nhân, muội đi bắt Tiểu Hoa về lại đi, mấy con vịt con này tạm thời chưa thể tách khỏi mẹ nuôi nó được.”

Giai Nhân gật đầu, đi vòng ra sau cửa tìm Tiểu Hoa sốt ruột muốn chết về. Tiểu Hoa vừa rơi xuống đất, thấy mấy bảo bối của nó đều phá vỡ rồi, cứ như được tiêm thuốc trợ tim, “cục cục” mấy tiếng thật to, vừa la vừa bổ tới, giang cánh ôm mấy oắt con còn yếu ớt vào dưới cánh mình, mạnh mẽ tuyên bố quyền sở hữu, không cho phép bất cứ người nào lại gần nữa, nhất là kẻ vừa thô bạo với nó, Mộc Vũ Phi.

Yến Hồng sai nhóm nha đầu đi lấy thức ăn cho Tiểu Hoa, trong thời gian ấp trứng này gần như nó chẳng ăn gì, nhin tiêu tụy nhiều lắm. Nàng sợ đến chừng đó không có sức nuôi vịt con, vội vàng bổ sung dinh dưỡng cho nó.

Bận bịu xong, thấy đến giờ tới thỉnh an Công gia phu nhân rồi, bèn kéo Đông Phương Manh còn đang bịn rịn đi, chỉ để lại Giai Nhân tính tình thận trọng canh các bảo bối vịt con.

Mộc Vũ Phi nói: “Ta cũng muốn đi thỉnh an dì dưỡng” rồi đi theo bọn Yến Hồng tới chính sảnh.

28. Chương 28: Nảy Mầm

Nở chưa được mấy ngày, vịt con vàng nhạt nhìn rất đáng yêu, thành thử Đông Phương Manh vẫn cứ duy trì tâm trạng rất tuyệt vời. Thậm chí còn chủ động dẫn nhóm vịt con tiến hành rất nhiều hoạt động, ví dụ như tắm bộ sau khi ăn, ví dụ như đi bắt cá con bên hào nước chơi. Đương nhiên, vịt con còn chưa xuống nước được, chủ yếu là hấn đấm đương vai trò chủ lực. Yến Hồng cười phong hấn là “Tư lệnh vịt”, còn đặc biệt vẽ hình vịt Donald để bọn nha đầu thêu lên áo khoác và túi vải có thể thắt dây lại. Áo khoác để giữ ấm, túi vải dùng đựng mấy món ăn vặt, cho hấn vừa chơi vừa ăn.

Do Đông Phương Manh có hoạt động giải trí mới, Yến Hồng cũng không cần ở bên cạnh hấn từng giờ từng phút, dôi ra thời gian cá nhân nhiều hơn. Nàng nghĩ đã lâu không vẽ rồi, liền cầm bản vẽ tới một góc trong vườn.

Mãi mê vùi đầu vào vẽ một bức lá phong rơi, vừa vận thất lưng thì cảm giác có một ánh mắt nóng rực từ bên hông bắn tới. Yến Hồng nhìn lại, vừa vận dụng phải vẽ mặt khó lường của Mộc Vũ Phi, dường như tò mò với bức tranh trong tay nàng, lại khinh bỉ động tác không thực nữ vừa rồi của nàng. Tóm lại, biểu tình cực kỳ thú vị.

Khóe môi Yến Hồng cong lên, quả nhiên nghe được tiếng hừ mũi tức giận của Mộc Vũ Phi.

Yến Hồng càng thấy buồn cười. Thiếu niên này làm như nàng thiếu tiền hấn mấy chục năm chưa trả không bằng, gặp người khác còn bình thường, hễ thấy nàng là mắt hếch lên thật cao, thiếu điều lật lên tới trời, lần nào cũng làm nàng muốn chọc hấn một trận.

Mộc Vũ Phi thấy nàng càng cười rạng rỡ hơn, không nhịn được nhú mày, môi cũng mím chặt lại, nặng nề hừ một tiếng. Thấy nàng không hề thu liễm lại ý tứ càng tức giận hơn: “Người cười cái gì? Có gì buồn cười hả?” Ở với thằng ngốc kia lâu, phỏng chừng nữ nhân này cũng bị lây rồi, cả ngày chỉ biết cười ngu ngơ, y chang đồ ngu...

“Cái gì buồn cười thì ta cười thôi.” Yến Hồng cuộn tranh lại, đứng dậy vươn vai, đi lại vài bước.

Mộc Vũ Phi không tự chủ được bước theo mấy bước, không chịu bỏ qua: “Người dám cười nhạo ta?”

Yến Hồng khoái, thẳng nhai này đúng là thú vị. Kiêu ngạo, tùy hứng, bướng bỉnh lại đơn thuần đến gần như ngây thơ, bộ dạng lúc nào cũng sắp xù lông đến nơi, thật đúng là đứa trẻ bị chiều hư, cái gì cũng muốn chiếm ưu thế.

Thế nhưng nàng không muốn hấn như ý: “Vì sao ta phải cười nhạo người? Người có cái gì khiến ta cười nhạo được à?” Giọng điệu hệt như “Người có cái gì hay khiến ta cười người”, Mộc Vũ Phi tức gần chết, lại không tìm được câu gì phản bác.

Mộc Vũ Phi đấu tranh tư tưởng thật lâu mới miễn cưỡng khuyên mình tạm thời không so đo với nữ nhân này, vờ không để ý liếc tay nàng một cái: “Người vừa vẽ gì thế?”

Yến Hồng cười cười: “Không có gì, tiện tay vẽ chơi thôi.” Không định cho hấn xem.

“Keo kiệt.” Mộc Vũ Phi khinh bỉ nàng từ trên xuống dưới một lượt, đột nhiên hếch cằm, ngạo nghễ: “Chắc chắn là vì người vẽ xấu quá mới không dám cho ta xem.” Sau đó lại thay đổi sắc mặt, giễu cợt: “Cho ta xem một chút cũng đâu có mất miếng thịt nào, yên tâm, ta không như người, hở ra là cười nhạo người khác đâu.”

Yến Hồng vừa tức vừa buồn cười, nàng cười nhạo người khác hồi nào? Chẳng phải một mình hấn tự biên tự diễn à. Lườm hấn một cái, vác bản vẽ đi.

“Ê, người cái không lại tính chạy à?” Mộc Vũ Phi dần tới túm lấy cánh tay nàng, vẽ mặt “không cãi xong không cho đi”.

Yến Hồng liếc cánh tay bị hấn túm, lạnh nhạt nói: “Bỏ ra.”

Mộc Vũ Phi vốn cũng hoảng hồn vì mình xúc động nhất thời, đang định buông tay lại nghe giọng điệu lãnh đạm của nàng, tâm lý phản nghịch bốc lên đầu, túm càng chặt hơn, bướng bỉnh: “Ta không buông thì làm sao?” Xem nàng ta làm gì được hần!

Yến Hồng hơi giận, thằng ranh này nói một câu không vừa ý còn muốn động tay chân? (= =, hiểu lầm hả?) Giấy mạnh, ngoại trừ đau ra thì không làm gì được.

“Nếu ta không nhớ sai, trên danh nghĩa ngươi còn phải gọi ta một tiếng tẩu tẩu? Ngươi cư xử với tẩu tẩu mình như thế này?” Yến Hồng càng tức giận ngược lại càng bình tĩnh.

“Hừ, ngươi chẳng phải tẩu tẩu ruột của ta. Lại nói, ai biết ngươi gả cho Đông Phương tiểu tam kia có ý đồ gì? Nữ nhân nhà đảng hoàng sẽ gả cho thứ người như hần à?” Mộc Vũ Phi lần nữa mất kiểm soát cái miệng nghĩ một đằng nói một nẻo của mình, nhất thời nói xong chính hần cũng cảm thấy quá đáng lại không hạ mình xuống xin lỗi được, lực tay ngược lại lỏng ra.

Yến Hồng chỉ cảm thấy cơn giận trong lòng như củi khô đột nhiên bị châm lửa cháy bùng bùng, mặt mày lạnh lẽo như băng, không muốn nhìn tới người này thêm một lần nào nữa.

Ban đầu nàng gả cho Đông Phương Manh quả thật là vì làm một con sâu gạo sung sướng, cho dù hiện giờ dần nảy sinh tình cảm với Đông Phương Manh thì ước nguyện ban đầu của nàng căn bản không thay đổi, thế nên nói nàng ra sao nàng cũng để ngoài tai. Nhưng nàng không chịu được người khác nói năng khinh bỉ xem thường Đông Phương Manh, cái cảm giác này khiến nàng còn khó chịu hơn chính mình bị mắng.

Người như Đông Phương Manh làm sao? Chẳng phải còn tốt hơn vô số, vô số nam tử trên thế gian này hay sao?! Như phụ thân nàng đây, cho dù thông minh thì thế nào, có được trái tim sạch sẽ trong trẻo như pha lê như Đông Phương Manh chăng?

Song nàng không nói gì cả. Cần gì phải giải thích nhiều với người ngoài? Tâm ý của nàng đối với Đông Phương Manh, tự bản thân nàng biết là được, Đông Phương Manh tốt thế nào nàng cũng chỉ muốn cất kỹ cho riêng mình. Người khác thấy thế nào, nói gì thì tùy họ đi, có liên quan gì tới hai người đâu?

Lạnh lùng rút tay về, Yến Hồng không muốn ở chung với người này thêm một giây nào nữa, quay lưng bỏ đi.

Mộc Vũ Phi ngơ ngác nhìn bóng lưng thẳng tắp của Yến Hồng, hối hận như lũ tràn về, nhưng nước hắt đi rồi khó mà hút lại được.

Cho dù đã không ngừng tự nói với mình đừng tức giận đừng tức giận, Yến Hồng vẫn không cách nào kềm chế được ngọn lửa bốc lên trong lòng, khuôn mặt âm u khiến năm đoá kim hoa tự động cách xa ba thước, không dám lại gần.

Đương nhiên cũng có người không thèm nhìn sắc mặt dám tiến lên vuốt râu hùm. Người này là người ngây thơ hồn nhiên, Đông Phương Manh chứ ai vào đây nữa.

Lúc hần dẫn đội quân vịt con quay về đại bản doanh dưới ánh chiều tà thì liếc thấy Yến Hồng dựa người trên giường mềm, thế là hần hết sức tự nhiên ôm Tiểu Cường (vịt lão đại) yêu quý, cười híp mắt đưa đến trước mặt Yến Hồng: “Tiểu Cường đói rồi.” Vừa nói, bản thân cũng bày ra biểu tình mình cũng rất đói, khao khát nhìn gương mặt cứng nhắc của Yến Hồng, một chút cũng không cảm thấy nàng bất thường.

Yến Hồng có giận đến mấy cũng sẽ không trút lên người Đông Phương Manh, huống hồ nhìn gương mặt tươi cười của hần thế này, có giận bằng trời cũng không biết đã bị thổi tới nơi nào rồi, kéo túi vải trên người hần: “Ăn hết bánh rồi à?”

Thò đầu kiểm tra, quả nhiên trống trơn, tiêu hóa nhanh thật. Không muốn hần ăn đồ ăn vặt quá nhiều, lát nữa đây bụng sẽ không ăn cơm tối ngon bèn gọi Y Nhân: “Xuống nhà bếp bưng canh tiết vịt cải chua lên.”

Nhìn hần uống từng hớp từng hớp canh, còn tốt bụng chia sẻ cho đám vịt con, Yến Hồng cảm thấy cơn giận trong lòng bị xua tan. Đông Phương Manh ngẩng đầu, vừa vận nhìn thấy ý cười trong mắt nàng, nhìn cái muống trong tay, mím môi múc đưa lên miệng nàng.

Muốn dứt nằng ăn? Đương nhiên Yến Hồng vui vẻ phục tùng.

Hắn cười tít mắt, bản thân lại múc một muỗng thật to, ùm vào miệng, hai má phồng lên, nuốt ực ực, đáng vẻ cực kỳ dễ thương. Hai người cứ chàng một miếng nằng một miếng, thân thân mật mật chia nhau hết một bát canh tiết vịt to, Yến Hồng chỉ cảm thấy không có tâm trạng xấu nào ảnh hưởng được tới nằng nữa.

Thấy Đông Phương Manh thè đầu lưỡi hồng hồng ra liếm muỗng, tim Yến Hồng nhảy nhót, chỉ cảm thấy cổ họng khô rát, không kèm được nuốt nước miếng, trong lòng nhớ tới lời châm chọc của Mộc Vũ Phi, xung động trong lòng chực chờ xông ra ngoài, ực, là vợ chồng đứng đắn, vì sao phải nhịn thế này hả!

Hai con mắt liếc nhanh ra ngoài, người không phận sự đều không có mặt, khụ, chính là cơ hội ăn vụng tuyệt hảo.

Cơ hội chỉ có một lần không thể bỏ lỡ, Yến Hồng sấn lên, hai tay ôm đầu Đông Phương Manh, ấn đôi môi hồng lên cánh môi sáng bóng còn dính mỡ của hắn.

Liếm liếm, nghiền nghiền, cọ cọ, chui vào, được rồi, đụng phải thứ gì đó trơn trượt, giữ lại, móc lấy, mút, mùi vị tuyệt quá...

Yến Hồng to gan làm hái hoa tặc một hồi, xong việc nhìn cánh môi càng trở nên đỏ tươi của Đông Phương Manh, khoe môi còn dính chút dấu vết khả nghi, vội vàng lấy khăn tay lau cho hắn, nhìn vẻ mặt mù mờ của hắn đành cười ngu ngốc cho xong, trong lòng thầm mắng mình càng ngày háo sắc...

Ánh mắt Đông Phương Manh dần sáng tỏ, dường như phát giác chỗ hay của nó, môi miệng bập bập mấy cái, giống như nhớ lại dư vị của nó; không chờ Yến Hồng tự kiểm điểm lại mình liền nhào tới, học Yến Hồng ôm đầu nằng, môi chu ra, bẹp một cái dán lên. Yến Hồng nhất thời không kịp suy xét, đầu lưỡi trơn trượt của hắn đã vói vào, hoàn toàn không có bài bản gì, không nắm được mấu chốt, quần quít bậy bạ một hồi, Yến Hồng không còn sức đâu mà uồn nắn, chỉ biết ôm eo hắn cứng ngắc, cả người hoàn toàn nhũn ra trong lòng hắn.

Tình dần nồng nàn, Yến Hồng chỉ cảm thấy hô hấp càng lúc càng khó, càng lúc càng khó...

Không ngờ năng lực học tập của hắn mạnh mẽ như thế, trước khi Yến Hồng suyết ngắt, vì mạng nhỏ của mình mới luống cuống đẩy hắn ra. Đông Phương Manh bị đẩy ra, tử thân, gương mặt cũng nghẹn đỏ bừng, mắt rơm rớm muốn ứa nước ra, hoàn toàn là vẻ mặt tội nghiệp thường ngày oán trách nằng vì sao không chơi với hắn...

Dạy học sinh, mệt chết cô giáo, đây là nói Yến Hồng. Cái gọi là trời làm bậy, có thể tha, tự làm bậy không thể sống, nhé nhé nhé nhé...

Mắt thấy cụm mây mù nho nhỏ của tiểu oan gia lập tức sắp biến thành mây đen ụp xuống, Yến Hồng vội vàng cụng vào trán hắn, đỏ mặt thì thầm: “Manh Manh, sau này lại hôn tiếp, được không?”

Quan hệ của hai người có thể tiến thêm một bước, trong lòng Yến Hồng cũng mừng rỡ, tuy biết Đông Phương Manh chưa chắc đã hiểu ý nghĩa chân thực của hôn sâu nhưng chí ít chứng tỏ hắn đối với nằng, vẫn có khát vọng. Ở phương diện thân mật này, xưa nay hắn là một học sinh rất khá.

Hàng mi dài của Đông Phương Manh nhấp nháy, dụi dụi trên mặt nằng hơi ngứa. Ngửa đầu ra sau, vẻ ẩm ức trên mặt hắn đã nhạt đi, thích thú dần dần dâng lên. Một hồi sau, lúc Yến Hồng đã dần bình tĩnh lại, hắn lại cười dùng ngón trỏ ấn ấn lên môi nằng, hai lúm đồng điệu hiện ra: “Hôn, ngọt.”

29. Chương 29: Nghị Sự

Khí trời dần chuyển lạnh, may mà khí hậu Di Lăng ấm áp, cho dù gần tới tháng chạp cũng không lạnh lắm. Mấy chú vịt con cũng lớn dần, màu lông vàng trắng ban đầu từ từ xuất hiện một số sợi lông màu xanh lục, nhìn đẹp hơn vịt bình thường rất nhiều. Thành thử Đông Phương Manh càng để tâm đến chúng, cơ hồ ngày nào cũng như hình với bóng. Nếu không phải Yến Hồng cực lực ngăn cản, đoán chừng đi ngủ cũng muốn ngủ chung. Yến Hồng nghĩ tới mình suyết nữa phải ngủ cùng mấy con vịt, không phải không dị ứng, lỡ đám vịt con này không kiểm soát được, tùy tiện cõng hiến mấy bãi “hoàng kim”, phỏng chừng cả đời này nằng bị chúng ám ảnh...

Con gà mái mơ ấp trứng hộ Tiểu Hoa không biết sao mà chấp nhận Đông Phương Manh làm lãnh đạo “đàn con yêu” của nó một cách thần kỳ, ngày nào cũng giống như giám đốc đi sau mông bầy vịt con, thỉnh thoảng lại áp tải vịt con lạc đội trở về hàng ngũ. Đông Phương Manh trái lại bình an ở chung với nó, hơn nữa mỗi lần cho vịt con ăn cũng không quên nó, có thể nói là có tình cách mạng.

Đang nghĩ tới mấy con vịt hoang này thì thấy vịt tư lệnh Đông Phương Manh dẫn đám thú cưng yêu quý của hắn xếp hàng đi tới, Tiểu Hoa đi sau cùng áp đội, kiêu ngạo uốn éo cái mông. Mỗi lần Yến Hồng thấy cảnh này luôn cảm thấy lòng mình ấm áp, dường như hạnh phúc đầy ắp muốn vỡ cả tim nàng ra, tuy rằng tình cảnh này nhìn cũng rất buồn cười.

Đang nghĩ ngợi lung tung, bọn vịt con “cạc cạc cạc” đi tới trước mặt nàng, tiếng vịt con kêu nghe chói tai hơn, còn lâu mới biến hóa thành tiếng khàn khàn “quạc quạc”, tuy rằng có lúc chúng kêu liên tục cũng rất ồn nhưng trước nay Yến Hồng không ngại loại âm ỹ này. Bởi vì từ lúc sinh ra đã sống cùng con người, vịt con cũng không sợ lạ, mấy tên oắt con to gan chạy lên mổ vạt vấy Yến Hồng, Tiểu Tam nghịch nhất thậm chí còn hào hứng xông lên ấn móng vuốt, cổ tên oắt này có một vòng lông xanh lục, đẹp nhất bọn, cũng dễ nhận biết nhất.

“Cạc cạc.” Đông Phương Manh nhìn Yến Hồng, cười tít mắt bắt chước vịt con kêu, chọc Yến Hồng cười khanh khách, thế là hắn càn ra sức học, bọn nha đầu ở gian ngoài nhìn thấy cũng cười không ngớt.

“Tam biểu ca.” Giọng Mộc Vũ Phi vang lên bên ngoài.

Yến Hồng lạnh nhạt liếc ra ngoài, gọi như thế, trừ Mộc Vũ Phi ra không cần nghĩ tới người thứ hai. Người này cũng lạ thật, rõ ràng rất xem thường Đông Phương Manh nhưng mấy ngày nay lại hết sức ân cần với Đông Phương Manh, luôn chủ động tìm hắn chơi cùng, chẳng ngại phần lớn thời gian không được chú ý và đáp lại.

Mỗi lần hắn đến, ánh mắt luôn như có như không rơi trên người nàng. Yến Hồng âm thầm xét lại, chẳng lẽ hắn còn nghi ngờ mình? Người này thật đúng là nhàm chán, mặc kệ thế nào, chuyện vợ chồng nàng và Đông Phương Manh không đến phiên hắn nhúng tay vào! Quý con còn nhỏ mà dằng dai thấy sợ!

Có điều hai ngày nay Đông Phương Manh cũng sẽ dành chút thời gian để ý hắn, bởi vì tên này nhè ngay bọn vịt con mà xuống tay. Hết giúp huấn luyện vịt con bơi lội lại bắt cá con này nọ làm thức ăn, Đông Phương Manh rất chờ mong năng lực của Mộc Vũ Phi ở mặt này.

“Tam biểu ca, đệ bắt được một mớ sâu và châu chấu, vịt con có đồ ăn rồi.” Mộc Vũ Phi hào hứng chạy vào, một tiếng gọi ban này coi như là chào hỏi rồi.

“Quấy rầy tẩu tẩu rồi.” Mộc Vũ Phi hơi mất tự nhiên chào nàng, mắt cũng không dám nhìn thẳng. Yến Hồng lãnh đạm ừ một tiếng, sau đó lấy khăn tay lau mặt cho Đông Phương Manh, không biết hắn chui rúc chỗ nào mà mặt lem nhem.

“Sâu, vịt con ăn.” Đông Phương Manh ngoan ngoãn chờ Yến Hồng lau mặt cho hắn xong chỉ vào vịt con cười với Mộc Vũ Phi. Mộc Vũ Phi sấn lại bên người hắn, mở cái hũ nhỏ trong tay ra, quả nhiên bên trong toàn là sâu bò lổn nhổn, còn có mấy con châu chấu đang búng tanh tách. Yến Hồng hơi sợ mấy thứ này, nhìn xong là rợn cả người, không nhịn được muốn cách xa một chút.

Không dấu vết thổi lui mấy nước, Yến Hồng cười nói với Đông Phương Manh: “Manh Manh, Hồng Hồng xuống nhà bếp làm ít đồ ăn, lát nữa ăn bánh nướng nhé, được không?” Đông Phương Manh đang tập trung tinh thần cho vịt con ăn, hoàn toàn không chú ý nàng nói gì. Ngược lại Mộc Vũ Phi nghe xong ngoảnh đầu nhìn nàng, sau đó đỏ mặt nói: “Tẩu tẩu bận thì đi đi, ta... ta trông chừng tam biểu ca cho.”

Yến Hồng ngẩn ra, gật đầu: “Làm phiền thế tử.”

Nói rồi đi xuống nhà bếp nghiên cứu điểm tâm mới.

Còn chưa tới nhà bếp nhỏ đã nghe Khả Nhân gọi, nói lão phu nhân ời. Yến Hồng dặn Y Nhân chiên ít bánh khoai mang lại chỗ Đông Phương Manh rồi đi ra tiền sảnh với Khả Nhân.

“Con dâu thỉnh an mẹ. Mẹ có chuyện gì cần con dâu làm sao?” Yến Hồng hành lễ xong liền hỏi.

“Hong nhi không cần đa lễ, nào, ngồi xuống đã.” Lão phu nhân cười vẫy nàng, đợi nàng ngồi xuống liền nói: “Sắp đến sinh nhật mười tám tuổi của Manh nhi rồi, là ngày mười hai tháng mười hai, từ giờ tới đó còn không tới nửa tháng nữa. Hồi trước nhờ người xem bát tự [22] cho nó đều nói đó là ngày tốt, nói Manh nhi là người có phúc. Ai ngờ Manh nhi lại mắc phải chứng bệnh thể này... ôi, lạc đề rồi, bây giờ Manh nhi cười được con, chứng tỏ Manh nhi có phúc thật, mẹ và Công gia đều muốn làm sinh nhật thật vui vẻ cho Manh nhi. Con thấy được không?”

Yến Hồng động tâm, làm sinh nhật cho Đông Phương Manh? Gả tới đây nửa năm, nàng chưa từng hỏi tới sinh thần bát tự của Đông Phương Manh. Trước đó bà mai tới Yến phủ hạ sính, nàng cho rằng không liên quan đến mình nên chưa từng để ý, sau này gả tới đây, nàng lại quên đi hỏi thăm. Chuyện quan trọng như thế mà quên mất, đúng là đầu heo. Yến Hồng âm thầm trách mình vô tâm, ngoài mặt thì cười hết sức tự nhiên: “Làm sinh nhật cho tướng công thì hay quá. Không biết mẹ chuẩn bị làm thế nào?” Với tình trạng Đông Phương Manh bây giờ, không nên làm lớn, dù sao hấn vẫn không thích hoàn cảnh có quá đông người.

Ắt hẳn lão phu nhân cũng đã cân nhắc điểm này rồi: “Bây giờ khó khăn lắm Manh nhi mới hoạt bát lên một chút, mẹ và Công gia thương lượng rồi, không làm lớn làm chi, người trong nhà tụ họp lại, chỉ cần Manh nhi vui vẻ là được. Sau đó dẫn nó đi từ đường dập đầu, một là cảm tạ tổ tiên phù hộ nó, hai là cầu tổ tiên tiếp tục che chở con ta, để cuộc đời nó không buồn không lo, không tật bệnh quần thân.”

Thế gian biết bao kẻ si ngốc, thương thay lòng cha mẹ.

Yến Hồng nhìn hai bên tóc mai bạc trắng của lão phu nhân, nếp nhăn nơi khóe mắt, năm tháng lưu lại từng vết từng vết khiến tuổi xuân như hoa như ngọc rút đi, nhưng lòng yêu con tha thiết của người làm mẹ thì chưa từng thay đổi theo thời gian. Yến Hồng nhớ tới mẫu thân khi còn sống cũng che chở, dạy dỗ nàng, trong lòng vừa ấm áp vừa chua xót, không kềm được nắm tay lão phu nhân: “Mẹ yên tâm, con dâu nhất định chăm sóc tướng công chu đáo, không để cha mẹ lo lắng nữa.”

“Con ngoan, con đó, sớm cùng Manh nhi sinh cháu nội cho chúng ta bỗng, mẹ và Công gia cũng không còn gì nuối tiếc nữa, ha ha.” Lão phu nhân nháy nháy mắt, cười hết sức gian tà.

Yến Hồng tức thì đỏ mồm hôi, nàng không phản đối nhưng rõ ràng Đông Phương Manh còn chưa thông suốt mà... lại nói chuyện bế cháu, không phải còn có thể tử gia Đông Phương Ngọc và nhị công tử Đông Phương Tề sao... ý tứ này cứ như nàng và Đông Phương Manh mới là chủ lực ấy?!

“Đúng rồi, Tề nhi gửi thư về nói sẽ về trước sinh nhật Manh nhi. Ngọc nhi cũng gửi thư từ biên quan về nói quà sinh nhật cho Manh nhi đang trên đường đưa về. Có một chuyện muốn bàn bạc với con. Trong thư Tề nhi nói, Vũ Phi không hề phụng mệnh cha mẹ tới Di Lăng thăm chúng ta mà là tự bỏ nhà đi. Thằng bé Vũ Phi này thật là, không làm người ta bớt lo tí nào, không biết làm cha mẹ nó sốt ruột ra sao nữa. May mà trước đó cha con viết thư cho Tề nhi có nhắc tới chuyện Vũ Phi tới Di Lăng, bằng không chúng ta còn không biết nội tình ra sao nữa. Con xem, có cần nói với Vũ Phi, Công phủ phái người đưa nó về không?” Hiển nhiên lão phu nhân cũng đau đầu vì việc này, tuy chỉ ở chung một thời gian rất ngắn nhưng từ trên xuống dưới Quốc Công phủ không ai không biết thể tử Nhữ Nam vương này cực kỳ tùy hứng, không dám chọc hấn.

Hình như trừ mình ra, không có người nào dám cau mặt với thằng nhãi Mộc Vũ Phi này thật. Chẳng lẽ lão phu nhân muốn mình đi khuyên Mộc Vũ Phi trở về? Nhiệm vụ này hơi gian khổ đấy...

“Mẹ, theo con dâu thấy, bây giờ chúng ta đã rõ nguyên nhân tiểu thể tử trốn nhà đi rồi, nếu nói trắng ra với hấn, chắc hẳn hấn không còn mặt mũi nào, đến chừng đó cho dù chịu về cũng sẽ không nhận tình của Công phủ. Lỡ nửa đường hấn trốn nữa, Nhữ Nam vương tìm không thấy con sẽ trách ngược lại chúng ta. Không bằng chờ nhị bá trong cung về, làm sinh nhật cho tướng công xong lại nhờ nhị bá đưa tiểu thể tử về. Một là tiểu thể tử ở trong phủ thời gian dài, cũng buông lỏng bớt, cơn giận của Nhữ Nam vương chắc cũng tiêu bớt rồi, chừng đó quay về phủ chắc hẳn sẽ không chống đối. Hai là nhị bá vào kinh, vừa hay dọc đường có thể coi chừng, đề phòng rủi ro. Việc này cũng cần cha viết một phong thư, nói rõ sự tình với Nhữ Nam vương, báo cho vương gia vương phi không cần quá lo lắng.” Yến Hồng ngẫm nghĩ, nói hết điều mình cân nhắc ra, lão phu nhân gật đầu lia lịa, đồng ý với nàng.

Thật lòng Yến Hồng cũng chỉ ước gì tiểu bá vương này sớm hồi kinh giùm nàng, đỡ mắc công nàng nhìn thấy hấn là bực, lại không thể đắc tội. Nhưng nàng cũng biết quá nửa là cái tội của thiếu niên, nếu bị người

ta nói “Chúng ta biết người trốn nhà đi, người mau về nhà”, không biết hẳn còn gây ra sóng gió gì nữa. Thôi được, ráng nhìn một thời gian nữa, chờ Đông Phương Tề về, ắt có thể làm tên oắt này phục tùng.

“Đúng rồi mẹ, sinh nhật tướng công có quay về phủ không? Con có cần kêu người làm thu dọn đồ trước không?” Bỗng nhiên Yến Hồng sực nhớ ra chuyện này liền hỏi.

“Sinh nhật làm ở sơn trang này đi, chỗ này phong cảnh đẹp, Manh nhi cũng thoải mái. Chừng đó Tề nhi và hạ nhân trong phủ cũng tới, không lo. Sau này á, chỉ cần các con muốn, thích ở đây bao lâu thì ở, chẳng nào bây giờ mẹ và cha con cũng chỉ muốn dưỡng già, không muốn mệt mỏi gì nữa.”

“Vậy chuyện bái tế từ đường?” Yến Hồng mù mờ.

“À, cái đó không cần hoảng. Mười tám tháng chạp chính là ngày đại cát, đến chừng đó lại đi bái tế càng tiện.” Đang thương lượng, đột nhiên Y Nhân hốt hơ hốt hải chạy vào, nói thế tử Mộc Vũ Phi rốt xuống ao cá rồi...

30. Chương 30: Chết Đuổi

“Rớt xuống nước?” Yến Hồng và lão phu nhân nhìn nhau.

Yến Hồng giật mình nhớ ra, tiểu ngọc nhà mình ở cùng với Mộc Vũ Phi, vội vàng hỏi: “Tướng công đâu? Chàng có sao không?” Lão phu nhân vừa nghe cũng nóng ruột: “Sao Manh nhi lại ở chung với Vũ Phi hả?”

“Xin lão phu nhân, tiểu thư yên tâm, cô gia ở trên bờ không sao cả. Chỉ là hình như Mộc thể tử không biết bơi, lúc nô tỳ chạy tới thì đụng tùy tùng Lưu Đức của thế tử, ông ta đã cứu người rồi.” Y Nhân xì xỏ một tràng, lúc này hai người mới yên tâm, quyết định đi qua xem.

Đợi hai người hấp tấp chạy tới bên bờ ao, vừa vặn thấy Lưu Đức vớt Mộc Vũ Phi lên bờ. Trời đã vào đông, tuy rằng ấm hơn Bắc quốc rất nhiều nhưng nước ao vẫn rất buốt. Lúc Mộc Vũ Phi được cứu lên, mặt mày xanh lét sưng phù, hai mắt nhắm chặt, hình như ngất đi. Lưu Đức nôn nóng không ngừng ấn bụng Mộc Vũ Phi, nửa ngày không thấy hắn động đậy.

Còn Đông Phương Manh, tay nắm chặt, co rúm người ngồi một bên, không ngừng run rẩy. Bầy vịt con luôn như hình với bóng lúc này cũng rúc bên cạnh Tiểu Hoa, có lẽ là cảm nhận được không khí nặng nề, không dám lại gần người.

Yến Hồng thất lòng, mới có một lát sao lại phát sinh biến cố này? Lỡ tiểu thế tử gặp rủi ro gì ở Công phủ...

“Thế tử, thế tử ngài tỉnh lại đi, ngài không thể xảy ra chuyện được, nếu không tiểu nhân chết ngàn vạn lần cũng không đủ, tỉnh lại đi...” Lưu Đức hoàn toàn không để ý cả người mình ướt đầm, hốc mắt đỏ vằn, loáng thoáng hơi nước, lòng nôn nóng vạn phần.

Lão phu nhân thấy thế kinh hoàng hô lên, hai mắt đỏ ửng, nhưng bà là người đã trải qua sóng gió, bình tĩnh lại rất nhanh, tức tốc gọi người đi gọi đại phu đi cùng tới.

Thấy Lưu Đức ấn bừa không có bài bản gì, Yến Hồng cũng sợ kéo dài lâu thì hi vọng cứu chữa càng thấp. Tuy rằng lo cho Đông Phương Manh nhưng dù sao cứu người quan trọng hơn. Nàng cẩn thận ngấm lại phương pháp cứu người chết đuối đời trước từng học, tiến lên ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát một chút. Kết mạc sung huyết, mũi miệng đầy bọt, ắt là uống rất nhiều nước, bụng trên trướng lên, sờ sờ người, tay chân lạnh tanh, hô hấp mỏng manh.

Yến Hồng vội vàng lên tiếng cản Lưu Đức: “Đừng làm bừa, ta có biện pháp cứu hắn.” Trước tiên xử lý sạch đờm trong miệng mũi Mộc Vũ Phi, ra hiệu cho Lưu Đức gập một chân lên, đặt Mộc Vũ Phi nằm sấp trên đùi ông ta, lựa tư thế để ép nước sặc trong cuống họng, khí quản ra ngoài, lại nghiêng đầu Mộc Vũ Phi qua một bên cho nước chảy ra khỏi miệng mũi hắn, làm cho hô hấp thông thuận.

Quả nhiên sau khi làm thế, nước từ trong họng hắn sặc ra, đợi nước ọc ra hết, Yến Hồng lại ra hiệu cho Lưu Đức đặt đầu hắn ngay ngắn lại. Quả nhiên, một lát sau, mi mắt Mộc Vũ Phi động đậy, người co giật mấy cái, đã có tri giác rồi.

Yến Hồng cũng nhẹ nhõm, may mà thăng nhải này sắc nước nhẹ, nếu nặng hơn, thì phải hô hấp nhân tạo. Khoan nói thời cổ đại nam nữ cách biệt, đến chừng đó nàng giải thích cách cứu người này kiểu gì? Không cứu, mạng người bằng trời, cứu rồi, hậu họa vô cùng.

May mà Lưu Đức vớt hần lên sớm, xem ra uống nước không nhiều lắm. Lúc này quân sự Tiểu Lâm và đại phu đồng loạt chạy đến. Quân sự Tiểu Lâm quả nhiên là người có nghề, liếc một cái liền nghiêm trang nói: “Thiếu phu nhân nhanh trí, tiểu thể tử ọc nước ra rồi, không đáng ngại nữa.”

Yến Hồng nhìn mọi người, tỉnh bơ nói dối: “Năm ngoái lúc chưa gả, trong phủ từng có tiểu nô bộc nghịch ngợm, không cẩn thận rơi xuống nước. Ta thấy quân gia trong nhà làm như thế, cứu đứa bé kia tỉnh lại rất nhanh, ấn tượng rất sâu không ngờ hôm nay lại có chỗ dùng.”

Lão phu nhân nghe xong vội vàng sai người lấy quần áo khô khoác lên người Mộc Vũ Phi, đại phu thấy hơi thở Mộc Vũ Phi dần đều đặn, bắt mạch xong nói với mọi người: “Thế tử gia rốt xuống ao, vốn đã bị lạnh, còn uống không ít nước ao, sợ là khí lạnh xâm nhập, khó tránh khỏi chứng cảm lạnh. Không bằng đưa vào phòng trước, đợi lão phu kê đơn kèm bệnh, nếu trong vòng hai ngày không phát sốt thì không phải lo nữa. À, một lát nữa thế tử sẽ tỉnh, lão phu nhân và thiếu phu nhân không cần nôn nóng.”

Lúc này lão phu nhân mới yên tâm được một nửa, sai người đưa Mộc Vũ Phi về phòng, quay đầu nhìn Đông Phương Mạnh co đầu rút cổ một bên, không kèm được nhìn Yến Hồng, trong mắt đầy đau lòng. Yến Hồng cũng lo không kém nhưng trước mắt cũng không thể bỏ mặc Mộc Vũ Phi bèn nói với lão phu nhân: “Mẹ đi sắp xếp đi, tướng công có con trông rồi, sẽ không có việc gì đâu, mẹ đừng lo. Lát nữa con dâu sắp xếp xong lại đi thăm thế tử.”

Mắt lão phu nhân cay xè, là mẫu thân, đương nhiên bà rất muốn lại gần ôm con vào lòng mà thương tiếc, an ủi nỗi đau của nó, làm nó bớt sợ hãi, nhưng bà cũng biết, hiện tại con cần Yến Hồng nhất. Thế nên dù có lo lắng đi nữa, cũng chỉ biết đau lòng nhìn Đông Phương Mạnh một cái, nặng nề gặt đầu với Yến Hồng rồi mới đi theo đại phu.

Đoàn người chân trước vừa đi, Yến Hồng hấp tấp xông lên ôm hần vào lòng, dịu dàng vỗ về: “Mạnh Mạnh đừng sợ, không sao rồi không sao rồi, đừng sợ đừng sợ.”

Hần vẫn run rẩy như cũ, căn bản không nghe nàng nói cái gì. Nàng không nản lòng, không ngừng an ủi hần, vỗ nhẹ lưng hần. Hồi lâu rốt cuộc hần chậm chạp ngẩng đầu lên, mặt đầy nước mắt, trong mắt toàn là kinh hoàng, không dám nhìn mặt nước lấy một giây, níu vạt áo nàng, không ngừng co rút.

“Đừng sợ, Mạnh Mạnh đừng sợ, không sao rồi. Hồng Hồng ở đây, không cần sợ gì cả.” Yến Hồng nhẹ nhàng hôn vàng trán lạnh băng của hần, lau nước mắt như trên châu không ngừng tuôn rơi của hần, dịu dàng dỗ dành bên tai hần.

Dỗ đến cổ họng khô ran, cuối cùng hần cũng thoáng buông lỏng, không còn run rẩy kinh khủng như ban nãy, cũng chịu nhìn thẳng vào nàng nhưng vẫn không dám nhìn về phía mặt ao.

“Có Hồng Hồng đây, Mạnh Mạnh đừng sợ, không sao rồi. Nào, cùng Hồng Hồng về phòng nha.” Yến Hồng thử kéo hần dậy, hần lại không chịu hợp tác, rưng rưng nhìn nàng, mấp máy môi, thì thào hai chữ: “Tiểu Phi...”

Yến Hồng biết hần đang lo cho Mộc Vũ Phi, vội vả dỗ hần: “Tiểu Phi không sao, Tiểu Phi mệt, đi ngủ một lát rồi.”

Hần mở mắt mở to mắt, nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu mới khẽ khàng gặt đầu: “Tiểu Phi, xem.”

Yến Hồng đương nhiên đồng ý: “Ừ, chờ Tiểu Phi dậy, Hồng Hồng lại dẫn Mạnh Mạnh đi thăm Tiểu Phi, nhé!”

Hần gặt đầu, một hạt lệ lại lăn xuống, Yến Hồng nhìn mà xót xa, cụng trán hần, vuốt ve mặt hần, được hần mềm mại hôn đáp lại. Môi hần lạnh lạnh, có lẽ đã hoảng sợ lắm mới bất an như thế, động tác thân mật ngày thường mà thực hiện dè dặt thế này.

Ngồi xồm quá lâu, lúc Yến Hồng đứng dậy thì chân bị tê, cả người lung lay thiếu chút đứng không vững. Đông Phương Mạnh lại thất kinh, Yến Hồng vội vàng ôm hần, luồn miệng: “Không sao không sao, Hồng

Hồng đứng không vững, đừng sợ.”

Đông Phương Manh lo lắng nhìn nàng, mím môi, sau đó vươn hai tay vòng qua cổ nàng, nhích người nàng lại gần, ôm nàng vào lòng hắn, thậm chí còn dùng sức bế nàng lên: “Bé.”

Mấy nha đầu còn ở lại thấy Yến Hồng sắp ngã định chạy lên đỡ nàng thì chứng kiến hành động ngây thơ nhưng sẵn sốc của Đông Phương Manh, không khỏi cảm động.

Yến Hồng càng khởi nói, trong mắt toàn là đóa hoa, không biết là cười hay là khóc nữa, đưa tay vòng lấy cổ hắn, cười hỏi: “Manh Manh muốn bế thiệp?”

Mặt hắn rất nghiêm túc: “Hồng Hồng, bé, không ngã.”

Ý là bé nàng sẽ không ngã nữa. Lòng Yến Hồng nóng lên, để hắn ôm thật, không ngừng gật đầu: “Ừ, vậy để Manh Manh bế Hồng Hồng.” Nói rồi nhẹ nhàng kéo một cánh tay hắn vòng qua eo mình, tay còn lại thì đan vào tay mình, nhẹ nhàng dựa lưng vào trước ngực hắn, chỉ cảm thấy mình cũng có chỗ dựa, không còn sợ cô đơn nữa.

Đương nhiên Đông Phương Manh không câu nệ hình thức ôm, ngoan ngoãn mặc Yến Hồng bố trí. Tư thế thân mật mà thanh niên nam nữ khắp phố phường đời sau hay dùng nhất này, rốt cuộc ở đây, Yến Hồng cùng với người này hoàn thành giây phút ôm nhau.

Rửa mặt cho Đông Phương Manh xong, lại cho hắn uống một chén trà hoa cúc bột sọ, Yến Hồng đáp ứng yêu cầu của hắn, dắt hắn đi thăm Mộc Vũ Phi. Vịt con cũng sai bọn nha đầu đuổi đi hoa viên, khỏi phải phân tâm coi chừng chúng.

Lúc này Mộc Vũ Phi đã tỉnh, sắc mặt đã khá hơn nhiều, tuy vẫn còn tái nhợt, đang dựa vào đầu giường. Một tiểu nha đầu bưng nước ấm cho hắn uống, lão phu nhân ngồi bên nhìn chăm chú, ánh mắt đầy quan tâm. Khoan nói Mộc Vũ Phi là con của Nhữ Nam vương, chỉ riêng hắn là con trai độc nhất của bạn thân bà, nếu thật sự xảy ra sơ sót gì, bà không sao ăn nói được với người ta. Bây giờ Mộc Vũ Phi đã thoát khỏi nguy hiểm, cuối cùng bà cũng an tâm quá nửa, chỉ lo hắn bị cảm lạnh.

Nghĩ rồi căn dặn hạ nhân: “Buổi tối chú ý phủ thêm một lớp chăn trên giường thể tử gia, lúc gác đêm phải chú ý hơn, đừng để thể tử bị lạnh, nếu có phát sốt phải bẩm báo kịp thời, gọi đại phu.”

“Làm đi lo lắng rồi, con xin lỗi.” Mộc Vũ Phi ho mấy tiếng, giọng nói còn chút sợ sệt.

“Thằng bé này...” Lão phu nhân thở dài, thiếu chút nữa lời cả chuyện hắn bỏ nhà đi ra mà trách mắng luôn thể, làm cho hắn tỉnh táo lại song cuối cùng nuốt xuống, chỉ bực mình trách móc vài câu, không cho phép hắn ra bờ ao nghịch nữa. Nghĩ lại nếu hôm nay người rơi xuống nước là Đông Phương Manh, bà lại thốt tim.

Mộc Vũ Phi nhận ra sự quan tâm của lão phu nhân đằng sau lời trách mắng, vừa chột dạ vừa tủi thân. Nhớ đến mẫu thân nhà mình cũng y hệt lão phu nhân, mở miệng là “niệm kinh”, cảm thấy vừa thân thiết vừa muốn cưỡng lại. Vừa vặn thấy Yến Hồng dẫn Đông Phương Manh vào liền hắng giọng gọi: “Tẩu tẩu, tam biểu ca.”

Lão phu nhân ngừng tụng, thấy Yến Hồng dắt Đông Phương Manh bình an đi tới, không kèm được nụ cười, hỏi: “Manh nhi khá hơn chưa?”

“Không sao rồi, mẹ đừng lo.” Yến Hồng bước lên trả lời, quay sang hỏi Mộc Vũ Phi: “Thể tử thấy đỡ hơn chưa? Nếu không thoải mái thì phải nói liền, đỡ mệt thân.”

Mộc Vũ Phi thấy hai người nắm tay nhau, ánh mắt lấp lánh, cúi đầu rồi lại ngẩng lên, mặt thoáng tối lại: “Đỡ nhiều rồi, tẩu tẩu lo quan tâm biểu ca nhiều hơn đi.” Giọng nói bất giác có chút ghen tị.

Lão phu nhân lấy làm lạ nhìn Mộc Vũ Phi, ngừng một chút bèn hỏi: “Vũ Phi à, sao con lại rút xuống ao thế?”

Mộc Vũ Phi nghe xong đỏ mặt, nhìn hạ nhân chung quanh một chút, nói với Lưu Đức đứng bên: “Lưu Đức ông lui ra trước đi.” Lão phu nhân nghe ra ẩn ý trong đó, phẩy tay cho hạ nhân đi hết, thì nghe Mộc Vũ Phi nói: “Là tam biểu ca đẩy con xuống.”

31. Chương 31: Vô Tâm

“Cái gì? Mạnh nhi đẩy con xuống? Không thể nào!” Lão phu nhân lập tức lắc đầu phủ định: “Trước giờ Mạnh nhi chưa hề làm ai bị thương.”

Yến Hồng nghe xong nheo mắt lại, bình tĩnh nhìn Mộc Vũ Phi, trong lòng đã lờ lửng ra quất roi một trăm lượt. Dám oan khuất tiểu ngốc ngây thơ như bé thỏ trắng nhà nàng?! Đáng uống thêm mấy ngụm nước ao nữa!

Đông Phương Mạnh căn bản không biết Mộc Vũ Phi đang nói hấn, chỉ ngơ ngác nhìn mặt Mộc Vũ Phi, không nháy mắt, cực kỳ chăm chú.

Mộc Vũ Phi vội vàng xoa tay biện bạch: “Là tam biểu ca đẩy, có điều huynh ấy không cố ý, coi như là... coi như con tự chuốc lấy.”

Hắn nói câu này xong, mặt càng đỏ hơn, gục đầu xuống có vẻ xấu hổ: “Con thấy vịt con của tam biểu ca cũng lớn thế rồi, luôn muốn giúp tam biểu ca huấn luyện, dạy chúng bơi. Cho nên mới dẫn tam biểu ca ra bờ ao thả vịt. Ai dè tam biểu ca thấy con thả vịt con xuống nước, tưởng con muốn ném chúng, nên mới... mới hơi mất bình tĩnh. Con... con nghe người ta nói vịt hoang sinh ra là biết bơi rồi, vịt con thả trong nước sẽ không gặp nguy hiểm, thật đó, con cam đoan. Nhưng biểu ca lại không biết, con giải thích sao huynh ấy cũng không nghe, còn... còn đẩy con xuống nước.” Kỳ thật hắn không có nói là Đông Phương Mạnh định nhảy xuống nước cứu vịt con, kết quả bị hấn cản lại, cho nên Đông Phương Mạnh mới sốt ruột đẩy hắn một cái, lại thêm con gà mẹ hờn hĩnh kia còn bay tới mổ cho hắn mấy cái vào mông, hắn đứng không vững mới té xuống ao...

Mẹ ơi, hắn biết chắc con gà kia còn ghi thù hắn quăng nó ra ngoài cửa sổ, nhỏ nhen muốn chết!

Lão phu nhân nghe xong im lặng, hồi lâu không biết nên nói gì mới được. Con mình không hiểu thế sự, thế mà lại đụng phải thế tử không bớt việc này, bà vô thức quay đầu nhìn Yến Hồng, lại phát hiện trong mắt nàng thoáng qua tia lửa.

“Tướng công đẩy thế tử xuống nước, Yến Hồng thay tướng công xin lỗi thế tử.” Yến Hồng càng tức giận lại càng không lộ ra ngoài mặt, chỉ là giọng nói cứng nhắc ai cũng nghe ra được.

“Tẩu tẩu, tẩu đừng giận, đệ... sau này đệ sẽ không đụng vào vịt con của biểu ca nữa.” Mộc Vũ Phi thấy Yến Hồng lạnh lùng như thế, trong lòng càng thêm hối hận, giọng nói mang theo chút van vãn.

Không biết sao Đông Phương Mạnh nghe đến vịt con lại lọt vào tai, nét mặt bắt đầu đau khổ, ôm đầu rên nhỏ: “Tiểu Cường... rớt xuống nước... cứu...”

Mộc Vũ Phi hoảng hồn, vội vàng nói: “Không sao không sao, vịt con đều biết bơi hết, lúc đệ rớt xuống nước chúng còn bơi rất vui vẻ!”

Yến Hồng thừa lúc lão phu nhân không chú ý, hung tợn trừng Mộc Vũ Phi một cái, vội vã ôm đầu Đông Phương Mạnh, không ngừng dỗ: “Đừng sợ đừng sợ, vịt con không sao, đang ăn sâu trong vườn kia. Đừng sợ nha...”

An ủi dỗ dành nửa ngày, cuối cùng Đông Phương Mạnh cũng nghe vào, túm tay Yến Hồng muốn đi thăm vịt con. Mộc Vũ Phi hoàn toàn là loại vừa thành vết thương đã quên đau, bĩu môi oán giận: “Mới tới thăm người ta đã đi rồi, ta là bệnh nhân đây...”

Yến Hồng thật sự hết nhịn nổi, quay đầu quẳng lại một câu: “Đáng đời người!”

Làm lão phu nhân ngây ra, Mộc Vũ Phi đực mặt nửa ngày, ngơ ngáo nhìn hai người đi xa rồi mới tủi thân nói với lão phu nhân: “Dì xem kia, tẩu tẩu đối xử với con thế đấy...”

Chộc cho lão phu nhân cười vui vẻ.

Qua hai ngày, Mộc Vũ Phi không phát sốt, toàn trạng từ trên xuống dưới mới yên tâm, lo sắp xếp làm sinh nhật cho Đông Phương Mạnh. Mộc Vũ Phi vừa được đại phu tuyên bố không có gì đáng ngại liền nhảy ngay xuống giường chui loạn khắp nơi, nhảy nhót vui vẻ khiến Yến Hồng nhìn mà phát bực.

Thì đó, thằng nhãi này không biết có uống lộn thuốc gì không, khỏe mạnh rồi thì cứ như ruồi nhặng đuổi không đi, cả ngày xoay quanh hai vợ chồng nàng. Đông Phương Mạnh còn đỡ, dù sao hắn thích thì còn để ý một chút, không thích lên trực tiếp phốt lờ, ngược lại Yến Hồng nhìn thằng nhóc hư đốn vừa trẻ con vừa ngang ngạnh còn làm bộ chín chắn này thật vất vả, mấy lần suýt nữa bùng nổ. Nếu không phải vài ngày nữa thằng nhãi này sẽ bị Đông Phương Tề tóm đi, nàng đã đập cho nó u đầu.

“Tẩu tẩu, tẩu tẩu, tẩu may cái này giấu đệ một chút được không?” Mộc Vũ Phi giơ tay áo vọt vào lương đình y chang con khỉ. Yến Hồng đang ngồi trong đó một mình suy nghĩ xem nên chuẩn bị quà gì cho Đông Phương Mạnh, còn chính chủ thì đang ngồi trên hòn núi giả dưới đình, chăm chú xếp đám vẹt con đi vào trong động giả sơn từng con một. Lúc Mộc Vũ Phi nhào tới, kinh động một hàng vẹt con, không hện mà cùng chui hết vào động, Đông Phương Mạnh lại chui vào túm từng con ra, hành hạ hết sức hào hứng.

Yến Hồng bực mình trợn trắng mắt nhìn con khỉ không mời mà tới trước mặt. Hiện giờ nàng lười bày ra vẻ mặt dễ chịu với hắn rồi, tên này đơn giản là đồ mặt dày. Lúc trước nói hắn một câu là hắn tức nhảy dựng như tôm búng, bây giờ lại từ tức giận thành mặt dày, dầu muối không lọt.

“Tẩu tẩu, đây là quần áo đệ thích nhất, giúp đi mà.” Mộc Vũ Phi xuất chiêu thường hay dùng để dỗ mẹ già nhà hắn, làm nũng.

Đáng tiếc Yến Hồng không phải phụ nữ trung niên, không ăn chiêu này của hắn. Ngó tay gọi nha đầu Tập Nhân: “Tập Nhân, may ‘tay áo đứt [23]’ dùm thế tử một chút.” Nàng cố tình nhấn mạnh mấy chữ trong đó, hại Tập Nhân nhìn Mộc Vũ Phi quái dị, xong rồi còn buông một câu: “Tiểu thế tử, ngài muốn cắt bào đoạn nghĩa với ai thế?”

Mộc Vũ Phi muốn học máu, hắn nghĩ cả buổi sáng mới ra chiêu này để lại gần Yến Hồng, còn cố ý rạch cái áo mình thích nhất nữa, ai muốn tiểu nha đầu lương gạt này tới giúp chứ!

Giơ tay xua con ruồi Tập Nhân qua một bên, hắn xụ mặt sấn tới trước mặt Yến Hồng: “Tẩu tẩu, tẩu may giấu đệ chút đi mà. Đệ chỉ tin tẩu thôi, lỡ tiểu nha đầu kia may như chó cắn, đệ còn mặt mũi nào gặp ai chứ!”

Tập Nhân nghe xong, mặt phồng lên như cái bánh bao, hai con mắt trũng trũng hận không thể đập cho Mộc Vũ Phi mấy cái. Mộc Vũ Phi vờ như không thấy, tiếp tục mặt dày.

“Cái này ta sợ không giúp người được. Khả năng thù thù của ta kém Tập Nhân đâu chỉ một chút, không tin người có thể thử xem.” Yến Hồng nghĩ thâm, ta đã cảnh cáo người rồi, nếu còn không biết thức thời thì đừng trách bà cô ta ra tay ác độc.

Ấy thế nhưng tên này còn không tin thật, giở ống tay áo lên chồm tới, cười vì đạt được ý đồ: “Đệ tin năng lực của tẩu!”

Yến Hồng cười âm u, nói với Tập Nhân: “Chuẩn bị kim chỉ!”

Một chén trà trôi qua, Mộc Vũ Phi nhìn ống tay áo may y chang con rết nhe nanh múa vuốt, khóc không ra nước mắt. Hắn vô cùng vô cùng hoài nghi Yến Hồng cố ý!

Không sai, quả thực Yến Hồng cố tình làm thế. Tuy rằng nàng thù thù thật không ra sao nhưng chuyện khâu khâu vá vá này không làm khó được nàng. Hừ, muốn nàng khâu lại áo, cũng phải xem đối tượng là ai!

Vừa lúc Đông Phương Mạnh chọc vẹt con mệt rồi, ôm lão đại Tiểu Cường yêu dấu đi vào đình, liếc thấy Mộc Vũ Phi giơ ống tay áo lên, đi tới chọt ngón tay vào khe hở Yến Hồng cố ý may lỗi, kết quả khỏi nói cũng biết...

“Á, hở to hơn rồi, dừng tay lại đi tam biểu ca!” Mộc Vũ Phi hấp tấp muốn cứu nhưng đã muộn, lỗ hổng đã lớn hơn rồi.

Yến Hồng và Tập Nhân đều lén lút cười, vui sướng trên nỗi đau của hắn.

Mộc Vũ Phi vừa la hét vừa nhìn trộm Yến Hồng, thấy nàng cười vui vẻ, chỉ cảm giác trong lòng ngọt ngào, nghĩ bụng tổn thêm vài bộ đồ cũng đáng. (= = cái thằng phá gia chi tử...)

“Tẩu tẩu, tẩu chuẩn bị quà gì cho biểu ca thế?” Mộc Vũ Phi âm ỹ một trận, lại như con khỉ chạy lại hỏi Yến Hồng.

“Thiên cơ bất khả lộ.”

“Keo kiệt!” Mộc Vũ Phi tức tối hừ hừ, mấy phút sau lại không cam tâm sán lại tiếp tục nói: “Tẩu nói cho đệ biết đi, cùng lắm đệ không nói cho biểu ca biết.”

Yến Hồng buồn cười: “Chẳng lẽ trước đó ngươi còn tính mách lẻo?”

“Mách gì...” Mộc Vũ Phi không hiểu lắm cách nói mới mẻ này, Yến Hồng trề môi: “Mật báo ấy.”

“Tẩu xem đệ là loại người gì? Đệ không có thế.” Đứng đến vấn đề nhân cách, Mộc Vũ Phi không hàm hồ chút nào, nhảy dựng lên la hét. Kết quả thiếu chút đập vào vệt Tiểu Tam đang lắc lư, lại nhảy lò cò một chân sang bên cạnh, nhất thời tránh hơi gấp, đứng không vững, người đổ nhào sang một bên.

Yến Hồng lại vừa khéo ngồi ngay bên này, không tránh kịp, tro mắt nhìn tên kia nhào lên người nàng, đầu hấn đập vào mắt nàng, đau tới mức nước mắt nàng trào ra, mắt nổ đom đóm.

“Ui da.” Thằng ranh này còn kêu đau trước, gục trên người nàng nửa ngày không chịu đứng dậy. Tập Nhân sốt ruột ra sức kéo hấn cơ hồ muốn tuột quần áo hấn ra cũng không thấy hấn dậy. Đông Phương Manh ngậy ra, nửa ngày mới bạnh mặt, túm lấy Mộc Vũ Phi dùng sức đẩy sang một bên, sau đó tự mình tặng một cái ôm khăng khít, vòng Yến Hồng nước mắt ròng ròng vào trong cánh tay mình.

Tất cả mọi người đều ngó ra. Trừ Đông Phương Manh và Yến Hồng nước mắt mờ mịt.

“Đau...” Đông Phương Manh vụng về lau nước mắt trên má Yến Hồng, thổi phù phù lên con mắt bị đau của nàng, miệng chu ra khiến người ta yêu cực kỳ. Yến Hồng cảm thấy cơn đau tan biến ngay tức khắc, nhớ ra mấy ngày trước hấn đụng phải góc bàn, nàng cũng thổi thổi vết thương của hấn như thế, không ngờ hấn lại học nhanh vậy.

Yến Hồng đang hưởng thụ tương công nhà mình ngọt ngào thương yêu, tên đầu sỏ kia lại cứ không chịu yên thân: “Tẩu tẩu, xin lỗi, đệ không cố ý đâu, đầu đệ cũng đau quá nè...” Vừa xoa đầu vừa lảng lảng trong dạ, người nàng mềm ghê, thơm ghê...

Yến Hồng còn chưa kịp dạy dỗ thằng nhãi này thì Đông Phương Manh ngoẹo đầu, chỉ Mộc Vũ Phi nói: “Tiểu Phi, xấu.” Ngấm nghi, lại thêm một chữ: “Đánh.”

Nói xong quay đầu nhìn Yến Hồng, ý là hỏi nàng, nói đúng không. Yến Hồng hiểu ý, cười nói: “Đúng, Tiểu Phi là người xấu, đánh Tiểu Phi.” Nói rồi lượm lá cây trên bàn ném vào người Mộc Vũ Phi, làm bộ đánh người.

Đông Phương Manh thấy thế, môi mím cong cong, vui vẻ nhìn Mộc thể tử ngơ ngáo bên cạnh.

“Không công bằng, đệ cũng đau mà, không ai xoa giúp đệ...” Mộc Vũ Phi xoa đầu không ngớt lầu bầu. Chớp mắt, lại gục đầu chạy tới bên cạnh Yến Hồng: “Tẩu tẩu, tẩu đụng đệ đau như vậy, tẩu chịu trách nhiệm xoa cho đệ.”

Yến Hồng tức điên, thằng khốn này có biết nam nữ thụ thụ bất thân hay không, không biết nam nữ khác biệt à, không biết lễ giáo phong kiến nuốt chửng người ta hay sao...

Ban nãy hấn té nhào lên người nàng, hại nàng trở tay không kịp thì thôi, bây giờ còn được một tác lần một thước, thật đúng là thiếu ăn đòn!

Tức quá hóa cười, nàng đứng dậy kéo Đông Phương Manh đi ra ngoài: “Đi thôi Manh Manh, xuống bếp làm đồ ăn ngon.”

Lười để ý đồ rồi hơi này, đi thẳng một mạch.

Mộc Vũ Phi ngậy ra một chút, sắc mặt đỏ rồi lại đỏ, cuối cùng kêu lên: “Chờ đệ với.” Lại đuổi theo, Tập Nhân nhìn mà mắt tròn ngược, không biết da mặt tiểu thể tử này làm từ cái gì mà dày đến thế.

32. Chương 32: Mồng Tám Tháng Chạp

Mồng tám tháng mười hai, chính là tiết Lạp Bát [24], theo phong tục của Di Lăng phải tế tổ cúng thần, dân gian thịnh hành nấu cháo lạp bát, ăn cháo lạp bát, trừ tai tránh nạn. Hạ nhân Công phủ hào hứng thu thập đủ loại nguyên liệu chuẩn bị nấu cháo lạp bát, vừa khéo bị Yến Hồng rảnh rang bắt gặp, thế là giành lấy một phần việc của họ, tự mình cũng nhảy vô góp một chân.

Hạ nhân đã quen với cảnh tam thiếu phu nhân ưa chui phòng bếp, có điều Đông Phương Mạnh ngày thường chỉ phụ trách ăn lần này cũng gia nhập vào nhóm giúp đỡ, hào hứng đi nhặt các loại đậu đầy màu sắc dãi trong chậu nước, nghịch ướt cả tay áo. Yến Hồng sợ hơi ẩm bám trên người hẳn sẽ bị cảm lạnh, liền kéo hẳn lại ngồi trên chiếc ghế nhỏ cạnh bếp lửa, chờ lát nhóm lửa lên, tiện thể hong khô tay áo luôn.

Khiến người ta kinh ngạc không thôi là Đông Phương Mạnh đột nhiên bộc lộ tài năng trời cho trên lĩnh vực đếm số. Yến Hồng sợ ý làm đổ một chén đậu xanh nhỏ, đậu lăn xuống đất, Đông Phương Mạnh chỉ liếc một cái bỗng nhiên nói: “Chín trăm ba mươi tám.”

Yến Hồng ngó người: “Gì cơ?”

Đông Phương Mạnh lại chỉ vào trong chén: “Một trăm hai mươi sáu.”

Yến Hồng vội vàng cầm lấy chén đếm một lần, quả nhiên còn dư một trăm hai mươi sáu hạt. Vậy tức là trên đất có chín trăm ba mươi tám hạt rồi...

“Mạnh Mạnh đúng là thiên tài!” Dưới hỏa nhãn kim tinh của mấy đóa kim hoa, Yến Hồng nặng nề vô lễ tưởng công nhà mình một cái. Nàng biết người mắc chứng tự bế ở một phương diện nào đó lại có tài năng mà người bình thường khó mà sánh kịp. Đời trước nàng cũng từng tiếp xúc một số ca bệnh, nhưng đều không quá rõ ràng. Không ngờ ngoài copy siêu cấp ra, Đông Phương Mạnh cũng nhạy bén với chữ số như thế, thật sự quá trâu bò!

Công phủ xưa nay thích nấu cháo lạp bát ngọt, dùng nhiều loại hoa màu tươi mới và trái cây mà nấu, nghe nói cả nhà từ trên xuống dưới đều thích ăn. Nhưng Yến Hồng lại ưa cháo mặn, vì thế giành riêng một bếp lò chuẩn bị nấu một ít cháo mặn mà ăn. Ngoài chuẩn bị các loại nguyên liệu như gạo, kê, đậu xanh, đậu đũa, đậu đỏ, đậu phụng, táo tàu ra, Yến Hồng còn thêm thịt băm, củ cải, cải trắng, miến, rong biển, đậu hũ các thứ, nhất thời hưng phấn lại thêm một ít lạp xương, bỏ thêm ít muối, xong sai Tập Nhân bắt đầu nhóm lửa hầm. Đông Phương Mạnh thấy đậu yêu quý của hắn đều bị thủy vô nôi hết cái chơi, lại muốn học Tập Nhân nhóm lửa, hại Tập Nhân hét ầm ỹ, hắn còn ở bên cạnh vô tâm cười toe.

Đang nấu cháo, người hầu tới báo, thế tử Đông Phương Ngọc phái người mang quà đã tới sơn trang Công phủ, lúc này còn cách sinh nhật Đông Phương Mạnh bốn ngày. Đông Phương Ngọc đặc biệt chuẩn bị một xe quà to cho tiểu đệ nhà mình, từ đồ ăn tới quần áo mặc đều đầy đủ, hơn nữa còn rất quan tâm tới sở thích của Đông Phương Mạnh, thức ăn đa phần là đồ ngọt, quần áo mặc cũng là màu sắc ưa thích.

Trong đó có một loại quả màu vàng tươi, ăn vào có vị rượu thoang thoang, ngay cả lão Công gia cũng chưa từng thấy qua. Nghe nói là đặc sản của Xa Li quốc tiếp giáp với biên quan, Đông Phương Ngọc đặc biệt tốn tiền vàng mua về. Để giữ được màu sắc tươi mới, Đông Phương Ngọc chuyển nguyên cả cây vào chậu trồng, người đưa quà cũng cực kỳ cẩn thận, thành thử cây chuyển tới Công phủ nhưng vẫn sống rất khỏe. May mà cây còn nhỏ, ước chừng mới ra trái bói, nhìn qua cũng không khác mấy chậu cây bình thường song cũng dùng riêng một xe ngựa để chở.

Yến Hồng nhìn mà than thở không thôi, Công gia phu nhân lại tỏ vẻ tập mãi thành quen. Nàng không khỏi cảm thán tận cõi lòng, vị đại bá chưa thấy mặt này thật đúng là một đóa kỳ hoa trong tộc chiều em!

Cháo mặn Yến Hồng nấu tất nhiên được cả phủ khen ngợi, Đông Phương Mạnh xưa nay luôn thích cháo ngọt cũng rất nể mặt ăn ba chén. Công gia phu nhân đều tán thưởng, còn liệt cháo này vào hàng thực phẩm bảo lưu trong các tiết lạp bát sau. Còn một người khiến người khác phải chú ý, ấy là Nhữ Nam vương thế tử Mộc Vũ Phi. Tên này một mình ăn hết sạch một thau cháo, cuối cùng bụng căng tròn, gần như đi không nổi, giống như phụ nữ sắp lâm bồn vịn eo dựa một bên thở dốc.

Đông Phương Mạnh tò mò sờ bụng Mộc Vũ Phi, kẻ đó cười tít mắt ra mệnh lệnh: “Đưa, cắt.” Làm Mộc Vũ Phi kinh hồn bạt vía: “Cắt cái gì?”

Yến Hồng nhin hết nổi, kéo Đông Phương Manh cười nắc nẻ: “Manh Manh, dưa của Tiểu Phi ở trong bụng, không cất được!” Công gia phu nhân cũng bị chọc, cười phá lên, chỉ có Mộc Vũ Phi ai oán nhìn mọi người, trong lòng cực kỳ giận dữ: ta hao hết tâm tư lấy lòng dễ lắm sao!

Tế tổ buổi sáng vừa hoàn tất, cả nhà ăn xong cháo lạp bát thì đã gần giữa trưa. Giờ Ngọ hai khắc, đóa kỳ hoa còn lại của bộ tộc chiều em Đông Phương Tề cũng từ kinh thành ra roi giục ngựa trở về. Lúc Đông Phương Tề về đến nhà, ngoại trừ trên lưng có một bao hành lý to đùng ra thì không còn gì khác, Yến Hồng thở hắt ra, rốt cuộc cũng có một kẻ không khoa trương như thế. Ai dễ được thông báo, còn có bốn chiếc xe ngựa đằng sau, ánh chừng buổi tối mới tới được. Ngoài há hốc mồm ra, Yến Hồng không còn gì để nói.

Bao hành lý trên lưng Đông Phương Tề đựng một cái áo khoác sắc sỡ, lớp ngoài làm bằng lông công, bên trong lót da chồn tía đẹp dễ quý giá, nghe nói là của vị quan nào đó hiến cho thái tử gia, bị Đông Phương Tề mặt dày xin về lấy lòng đệ đệ nhà mình. Nghe đồn toàn thiên hạ chỉ có hai bộ như thế, viên quan kia cơ duyên xảo hợp có được một bộ cống tặng thái tử gia, một bộ ở hoàng cung, bị hoàng đế ban thưởng cho hoàng hậu nương nương chuyên sủng ba mươi năm nay.

Đông Phương Manh vừa thấy cái áo này liền nhìn chăm chăm, quên cả cho vịt con yêu dấu ăn, nửa ngày lưu luyến không chớp mắt. Đông Phương Tề đặc ý giúp hắn khoác lên người, vì thế Đông Phương Manh cũng tặng cho Đông Phương Tề một nụ cười hiếm hoi, dưới sự cổ vũ của Yến Hồng còn nói “Cám ơn.” Làm Đông Phương Tề kích động thiếu chút thì chảy nước mũi. Yến Hồng ở bên cười trộm, chẳng nhai này mặc cái áo hoa hòe như thế, có thể trực tiếp xưng huynh gọi đệ với chim công rồi.

Đông Phương Manh sáng sớm đã dậy đi theo Yến Hồng vừa làm vừa chơi, giày vò tới giờ đã mệt tới mức mi mắt trên dưới đánh lộn, Yến Hồng dẫn hắn đi ngủ trưa, Đông Phương Tề gần hai tháng không thấy đệ đệ yêu cũng đòi đi theo. Yến Hồng không nói gì, ngược lại Mộc Vũ Phi không cao hứng, Đông Phương Tề vừa thấy hắn đã không ngớt cười một cách quỷ dị, lại càng tức giận sao Yến Hồng không thân thiện với hắn nhưng hai huynh đệ song sinh kia thì lại khác! Tập Nhân nói heo mẹ một lần có thể đẻ tới mười mấy con đấy! Khụ, sơ ý, hình như mắng tới dì rồi, tội lỗi tội lỗi.

Đông Phương Manh mặc áo khoác, dưới cái nhìn thiết tha của ca ca ruột vẫn bình thản thiếp đi. Mộc Vũ Phi ăn no quá bội thực, bụng tới giờ vẫn khó chịu, nhin một lát rốt cuộc nhin hết nổi, vác cái bụng quả dưa chui tọt vô nhà xí.

Đông Phương Tề cười thầm, ra hiệu cho Yến Hồng ra gian ngoài, nhỏ giọng nói chuyện với nàng: “Hành tung của tiểu thế tử huynh đã báo cho Nhữ Nam vương rồi, chờ qua sinh nhật Manh đệ, bái từ đường xong, huynh lập tức dẫn hắn về kinh thành, ủy khuất đệ muội nhin thêm vài ngày nữa.” Hắn sớm đã nhận thư từ trong phủ, biết được tiểu thế tử này gây ra không ít chuyện, hừ hừ, đợi tên này về đến kinh thành rồi, cam đoan Nhữ Nam vương sẽ thưởng ột bữa măng xào thịt băm.

“Nhị bá vất vả rồi.” Yến Hồng cũng chẳng muốn giấu sự khó chịu với Mộc Vũ Phi, tên kia y chang đồ bám đít, thế giới hai người của nàng và Manh Manh bị một cây nến bự chẳng cắm vào. Một là nàng không thích tự ngược đãi mình, hai là nói không chừng tên này có ý tưởng không nên với nàng, về sớm tốt cho tất cả mọi người.

“Hai tháng không gặp, Manh đệ tiến bộ đến thế, huynh đa tạ đệ muội.” Đông Phương Tề nghiêm trang chấp tay thi lễ với Yến Hồng.

Yến Hồng vội vàng tránh qua một bên: “Nhị bá nói thế là sao? Tướng công và thiếp thân là vợ chồng, thiếp thân chăm sóc tướng công là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Người một nhà cần gì khách sáo như thế, cứ như thiếp thân là người ngoài.”

Đông Phương Tề ngẩn ra, cảm thấy hành động này của mình quả thật hơi xa cách, ngượng ngùng cười với Yến Hồng. Vừa khéo Y Nhân bưng trà vào, vừa cười vừa hành lễ với Đông Phương Tề: “Nô tỳ bái kiến nhị thiếu gia. Nhị thiếu gia và tam thiếu gia cùng ngày sinh, không biết nhị thiếu gia thích ăn món gì, nô tỳ đi chuẩn bị.”

Đông Phương Tề cười nói: “Không cần đâu, ta và Manh đệ không làm chung sinh nhật, chỉ cần chuẩn bị món Manh đệ thích là được.”

Thật ra Yến Hồng cứ mãi thắc mắc vấn đề này, trước đó nghe lão phu nhân nói Đông Phương Tề đặc biệt quay về làm sinh nhật cho Đông Phương Manh, nàng đã cảm thấy kì quái, hai người là song sinh, chẳng lẽ không cùng sinh nhật? Bây giờ chính tai nghe Đông Phương Tề phủ định, càng thấy lạ hơn.

Đông Phương Tề thấy bộ dạng khó hiểu của Yến Hồng, mỉm cười giải thích: “Đệ muội không biết đấy thôi, tuy huynh và Manh đệ là huynh đệ song sinh nhưng sinh nhật lại không tổ chức một ngày.”

Hắn ngừng một chút, có chút mất mát, thu lại nụ cười, nói tiếp: “Manh đệ sinh ra không bao lâu, cân nặng nhẹ hơn huynh rất nhiều, thân thể cũng không khỏe mạnh. Sau lớn lên một chút mới phát hiện hắn bẩm sinh không trọn vẹn, chưa từng nói chuyện, có đặt thứ gì trước mặt hắn cũng không để ý. Cha mẹ vì thế mà đau lòng không thôi, từ khi ta có trí nhớ tới nay, mỗi lần sinh nhật, tuy làm cho hai người chúng ta nhưng người ngoài chỉ chú ý tới ta, phản ứng đối với Manh đệ hết sức xấu hổ. Bọn họ đều phát hiện Manh đệ khác thường, tuy quà vẫn đủ hai phần nhưng chỉ khen ngợi ta, yêu thương ta, bỏ mặc Manh đệ một bên.”

“Nói ra thì, lúc ấy ta rất nực cười, thậm chí còn thấy cao hứng vì một mình độc chiếm hai phần quà. Mãi đến khi Hoằng Nhất đại sư đến nhà, xem quẻ cho Manh đệ, nói Manh đệ tuổi nhỏ bạc phước, nuôi trong nhà sợ không cách nào trưởng thành, nên đưa vào chùa, nhờ phúc phần Phật Tổ che chở mới bảo toàn được. Sau khi Manh đệ bị dẫn đi, mẹ thường xuyên lấy nước mắt rửa mặt, ta luôn tự trách mình, nếu không phải ta cướp phúc lợi của đệ đệ, sao hắn còn nhỏ lại bị tách khỏi mẹ được? Sao phải chịu khinh rẻ, bỏ mặc trong ngày sinh nhật như thế? Vì thế ta nói với mẹ, sau này ta không làm sinh nhật, nhường ột mình đệ đệ, để ta khỏi cướp lấy phần phúc hắn nên có.”

“Hai người chúng ta đều là con của mẫu thân, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, bà không đành lòng thấy ta như thế bèn nói cha nghĩ biện pháp quân bình, năm lẻ thì làm sinh nhật ta, năm chẵn làm sinh nhật Manh đệ. Hoằng Nhất đại sư cũng nói cách này cực hay, như thế, hai chúng ta có thể chia đều may mắn, đều được kéo dài tuổi thọ, coi như là biện pháp lưỡng toàn.”

“Thật ra mỗi năm, bất luận là đến sinh nhật ta hay là Manh đệ, ta đều lén lút đến chùa thăm Manh đệ, chẳng qua hắn không để ý đến ta.” Đông Phương Tề nói xong có hơi đỏ mặt, ngượng ngùng gãi đầu.

Y Nhân đứng bên nghe mà rưng rưng nước mắt, Yến Hồng cũng cực kỳ xúc động. Trong mắt người ngoài, Đông Phương Manh bất hạnh cỡ nào?! Nhưng họ nào biết, hắn có người nhà yêu thương như thế, là người hạnh phúc nhất thế gian!

“Tướng công được người ca ca như thế là phúc của chàng. Nhất định trong lòng chàng biết, chỉ là không biết cách bày tỏ mà thôi. Hơn nữa, bây giờ nhìn tướng công có chỗ nào là người bạc phước, nhị bá cứ yên tâm.” Yến Hồng thấy giọng điệu Đông Phương Tề rõ ràng có ý tự trách bèn lên tiếng an ủi.

Đông Phương Tề tuy là huynh trưởng nhưng nói sao cũng chỉ là thiếu niên mười tám tuổi, nghe thế thì cười rạng rỡ: “Bây giờ có đệ muội, đương nhiên huynh yên tâm. Ha ha, huynh còn chờ ôm cháu đấy!”

Yến Hồng choáng, tên này thật là, bắt chước y chang lão phu nhân, không uống là mẹ con!

Không ngờ qua hôm sau, Công phủ có khách không mời mà đến.

33. Chương 33: Vị Khách Được Cưng Chiều

Vị khách không mời này, chính là lá ngọc cành vàng danh xứng với thực, thập lục công chúa được đương kim hoàng đế yêu thương nhất, Mộc Thính Đào. Thính Đào, cái tên nghe thì vị biết bao, ắt hẳn là một nữ tử cương nhu đầy đủ hơn nữa có chút tài hoa, song thực tế, người thật... khụ, khá là dững mẫn.

Cái vị lá ngọc cành vàng này chưa thông báo thì xông vào cửa lớn chính sảnh như một quả cầu lửa, mọi người còn chưa thấy rõ bóng dáng đã nghe nàng quát lớn: “Đông Phương Tề, lấy áo lông công của bổn công chúa ra đây!” Chỉ kịp thấy một bóng dáng mảnh mai xông tới trước mặt Đông Phương Tề, tay ngọc thon thon chỉ thẳng vào sống mũi thẳng tắp của Đông Phương nhị công tử.

Đông Phương Tề cũng rất khí phách, thông dong uống xong chén trà trong tay, hừ lạnh một tiếng: “Áo này là thái tử ban thưởng, biến thành của công chúa khi nào vậy?”

“Người người người người người tên tiểu nhân này, rõ ràng là người dùng thủ đoạn bắt mình lừa đi, thái tử ca ca bị người bịt mắt, bốn công chúa không phải đồ ngốc đâu.” Tay ngọc chỉ chỉ, chỉ đến nỗi Yến Hồng nghi ngờ không biết có phải nhị bá nhà mình đã làm chuyện gì khiến người người căm ghét hay không.

“Ý công chúa là, thái tử là đồ ngốc?” Mi mắt Đông Phương Tề không thèm nhúc nhích, rất có bản lĩnh tức chết người.

“Người nói vậy, ta không có nói thế.” Lần này khách quý tức đến mức quên xưng “bốn công chúa” luôn.

“Được rồi, Tề nhi, con im đi, còn không tạ tội với công chúa. Lão thân tham kiến thập lục công chúa, công chúa giá đáo không ra nghênh đón từ xa, mong công chúa thứ tội.” Lão phu nhân thấy tình hình càng lúc càng nóng, vội vàng cứu viện. Yến Hồng và mọi người cũng đi theo hành lễ.

Thập lục công chúa sao nhận nỗi lễ này của lão phu nhân. Lại nói lão phu nhân đường đường nhất phẩm cáo mệnh, luật lệ triều đình quy định, phàm là mệnh phụ nhất phẩm trở lên, gặp phi tần, công chúa được miễn hành lễ, gặp hoàng tử, thái tử được miễn quỳ. Cộng thêm vợ chồng Công gia xưa nay được hoàng đế khá kính trọng, nếu nàng chịu lễ, ngược lại trong lòng bản khoả, vội vàng tiến lên đỡ bà: “Lão phu nhân, người đừng đa lễ như thế, bằng không phụ hoàng lại mắng Đào nhi. Hơn nữa là con không mời mà tới, không thể trách mọi người. Ừm, mọi người đứng dậy cả đi.” Phẩy tay, hiện rõ phong thái hoàng gia, lúc này mọi người mới đứng dậy.

Nghe xong, Yến Hồng cảm thấy cô công chúa này không xấu tính, là nữ tử thẳng thắn.

Lão phu nhân cười nói: “Công chúa đến được là phúc khí của phủ lão thân, mời ngồi. Người đâu, dâng trà.”

Giai Nhân thấy lúc thập lục công chúa mới tới rất nóng nẩy, nhanh trí đi pha trà bát bửu bưng tới. Trà bát bửu này là Yến Hồng pha uống lúc rồi, sau đó cả phủ đều thích uống trà này, nhất là lão phu nhân vào mùa thu bị nóng, uống trà giải nhiệt không ít.

“Hơ, trà gì thế, uống ngon quá.” Lão phu nhân dời đề tài làm thập lục công chúa quên mất trước đó mình âm ỹ cái gì, nhìn chén trà nào là cầu kỳ tử đỏ, nào là lá trà xanh lục, còn có hoa cúc vàng vàng, hoa nhài trắng trắng, nhìn rất đẹp mắt, không nhịn được mím môi nhấp một ngụm nhỏ, uống xong lớn tiếng khen ngợi.

“Đây là trà bát bửu, công chúa thích thì lát nữa để hạ nhân pha nhiều hơn. Nếu không chê, cứ đem cách pha chế về, đều là những thứ thường gặp, rất dễ ngâm.” Lão phu nhân xem ra cực kỳ hiểu vị công chúa này, ngắn ngủi vài câu đã dẹp yên công chúa.

Công chúa nghe xong gật như gà con mổ thóc. Vừa vặn Mộc Vũ Phi và Đông Phương Manh vào sảnh, Yến Hồng vừa thấy trong lòng nhẹ nhõm. May mà Đông Phương Manh không mặc cái áo lông công kia, nàng nghe rõ ràng, vị công chúa này tới đòi áo, nếu thấy áo đó mặc trên người Đông Phương Manh, vậy thì khó nói rồi...

“Lại một Đông Phương Tề nữa!” Công chúa vừa đặt chén trà xuống, tò mò liếc nhìn liền chỉ ngón tay vào Đông Phương Manh hét lên. Yến Hồng nghĩ bụng, chắc nàng không biết Đông Phương Tề có một đệ đệ song sinh đây.

Đông Phương Manh đi tới, ngoan ngoãn gọi một tiếng “mẹ” rồi đi lại cạnh Yến Hồng, mím môi cười xòa bàn tay nắm chặt ra cho nàng nhìn, để ngoài tai tiếng la hét của công chúa.

Yến Hồng cúi đầu nhìn, là một viên đá cuội bóng loáng, màu vàng nhạt, lấp lánh ánh sáng, quả thật rất đẹp.

“Cho Hồng Hồng?” Yến Hồng mỉm cười hỏi.

Hắn gật đầu, cười lộ ra hai lúm đồng điệu. Yến Hồng nhận lấy viên đá, kéo hắn ngồi xuống cạnh nàng.

Công chúa nhìn Đông Phương Tề lại nhìn Đông Phương Manh, bưng tỉnh ra: “Hóa ra các người là song sinh hả. Ui, Đông Phương Tề, hắn đẹp hơn người kia, hắn có đồng điệu người không có.” Giọng điệu chế giễu, rất có ý tưởng ta thắng người một quân.

Đông Phương Tề trực tiếp trợn trắng mắt đáp lại. Công chúa phồng má, hừ một tiếng quay đầu tiếp tục quan sát Đông Phương Manh, quên bồng Mộc Vũ Phi ở bên cực lực muốn trốn tránh. Mộc Vũ Phi thừa lúc nàng không chú ý, vội vàng bôi mỡ vào chân, lùi về phía cánh cửa.

Lão phu nhân thấy công chúa tò mò bèn giải thích: “Đây là tiểu nhi tử của ta, quanh năm ở trong chùa, tính tình nhút nhát, có chỗ thất lễ mong công chúa thứ lỗi.”

“Không có gì không có gì, lần đầu tiên con thấy song sinh đây. Không ngờ giống như tạc vậy...” Hiển nhiên công chúa hãy còn tính trẻ con, dễ cáu mà cũng dễ nguôi.

“Vậy người tên gì thế? Người lớn hơn hay nhỏ hơn Đông Phương Tề vậy?” Công chúa nhìn không đã nghiêng, dứt khoát nhảy phóc tới trước mặt Đông Phương Manh hỏi thẳng.

Đông Phương Manh nhìn nàng chằm chằm nửa ngày, lúc Yến Hồng tưởng hắn sẽ không đáp, đang sốt ruột thì nghe hắn nói: “Mất to.”

Yến Hồng giật mình, quay sang nhìn hắn. Hắn vẫn nhìn công chúa, đầu hơi nghiêng một bên, đây là động tác tiêu chuẩn lúc hắn quan sát nhập thần.

Công chúa... quả thật có một đôi mắt to sáng rõ.

Đông Phương Tề lại bị phần rồi, dựa vào đầu công chúa đã man này vừa gặp Manh đệ thì được hắn trả lời hả hả hả! Hắn không phục, cực kỳ không phục!

“Người nói ta hả? Hi hi, ta thích cái tên này, vậy cho phép người sau này gọi ta mắt to.” Ngược lại công chúa hết sức cao hứng, duyên dáng chớp đôi mắt to, cười tít mắt gật đầu nói.

“Manh Manh, mắt to.” Đông Phương Manh thấy nàng cười cũng cười theo, sau đó chỉ tay vào mình, lại chỉ công chúa.

Lần này rốt cuộc công chúa cũng phát hiện hắn không ổn, ngáy ra một hồi, quay đầu hỏi: “Có phải hắn... không bình thường?”

Đông Phương Tề ghét nhất là nghe người khác nói đệ đệ mình như thế, lập tức gầm lên: “Cô mới không bình thường ấy!” Hoàn toàn quên người đối diện hắn là công chúa.

Hại thập lục công chúa hoảng hồn, lão phu nhân lườm hắn một cái, hắn ngoảnh mặt sang một bên, vẫn tức giận.

“Người làm gì dữ thế, ta chỉ hỏi thôi mà, đâu có ý gì khác đâu...” Công chúa tủi thân bĩu môi lầu bầu, ngón tay quay quay con cá nhỏ bằng vàng đeo nơi đai lưng, giọng càng lúc càng nhỏ.

“Không sao, Manh nhi nhà chúng ta không giống người thường.” Mở miệng giải hòa, dập lửa vẫn là lão phu nhân, bà nhìn Đông Phương Manh đầy yêu thương, nói: “Manh nhi sinh ra liền không thích nói chuyện, đến giờ tâm tính vẫn đơn thuần như trẻ con, bất quá rất ngoan ngoãn nghe lời, là đứa bé ngoan.”

“Dạ, xin lỗi lão phu nhân, con thật tình không cố ý.” Công chúa có vẻ thấp thỏm nhìn Đông Phương Tề một cái, quay sang nói với lão phu nhân.

“Công chúa có sai gì đâu, đừng để trong lòng. Manh nhi là bảo bối trời ban cho cả nhà chúng ta, hiện giờ nó khỏe mạnh, chúng ta đã thấy đủ rồi. Vừa hay hai ngày nữa là sinh nhật nó, công chúa phải ở lại chơi đây nhé.” Lão phu nhân nhẹ nhàng vỗ vỗ tay nàng, cười nói.

“Dạ, con cũng sẽ chiêu cố Manh Manh đệ đệ.” Nàng nói chuyện cực kỳ tự nhiên, mọi người nghe mà đổ mồ hôi. Công chúa nhìn chừng mười lăm mười sáu, tốt xấu gì Đông Phương Manh cũng đã mười tám rồi, thế mà nàng kêu chả thấy mắc cỡ gì. Đông Phương Tề muốn phản bác ngay tức khắc, bị lão phu nhân tiêu diệt bằng một ánh mắt, ráng nuốt trở về.

Cũng không biết vì sao, bình thường Đông Phương Tề cư xử với ai cũng hòa nhã tử tế, đụng phải công chúa ngang bướng này cứ như ăn thuốc nổ, đụng là bùng. Yến Hồng cảm thấy rất thú vị.

Công chúa nghe chuyện Đông Phương Manh xong càng thân thiện với hắn hơn, đồng thời cũng hết sức hiếu kỳ với Yến Hồng, dù sao nữ tử có dũng khí giả cho người như Đông Phương Manh, nàng cảm thấy rất bất thường. Chỉ là mỗi lần ánh mắt Yến Hồng quét tới chỗ nàng, nàng lại chột dạ nghiêng đầu tránh đi.

Khiến người ta bất ngờ là thái độ của Đông Phương Manh. Đối với người lạ, Đông Phương Manh tuyệt đối không dễ dàng để ý, lại tiếp nhận thập lục công chúa ngoài dự đoán, gần như mỗi câu nói của nàng, hắn đều đáp lại, cũng không bài xích cùng nàng chơi đùa. Chỉ là ngẫu nhiên có tiếp xúc đụng chạm tay chân, thân thể sẽ cứng đờ trong thoáng chốc.

Yến Hồng lặng lẽ quan sát một trận mới yên tâm, âm thầm thuyết phục bản thân, hắn có bạn mới là chuyện tốt. Thế nhưng trong lòng không phải không để ý, đối với lời nói của nàng, rất nhiều khi, nàng phải lặp lại năm ba bận mới hắn mới nghe được, nghe lọt vào tai.

Người ngoài chỉ nhìn thấy nàng nói sao hắn nghe vậy, có ai thấy được nàng trả giá bao nhiêu đâu.

Thôi được rồi, sao thế chứ? Yến Hồng lắc đầu, thử thoát khỏi nỗi buồn bực này. Bản thân trở nên hẹp hòi như thế, không phải chuyện tốt. Dù sao với cảm xúc hiện giờ của Đông Phương Manh, hắn sẽ không hiểu dạng tâm tình đó. Hắn đối với công chúa bất thường, cũng chẳng nói được điều gì.

Có điều không biết từ lúc nào lại nảy sinh ý nghĩ độc chiếm lòng hắn, hi vọng toàn bộ tâm thần hắn đều đặt trên người mình, hi vọng mọi chú ý của hắn đều không thoát khỏi mình.

Nữ tử chìm sâu trong tình yêu, quả nhiên đều đui mù hết.

“Tiểu Manh Tử, Tiểu Manh Tử, mau đoán xem cành cây này có mấy cái lá?” Từ lúc thập lục công chúa vô tình phát hiện trình độ nhạy cảm với số của Đông Phương Manh, luôn thích cái trò kiểm tra này, hơn nữa thử trăm lần chuẩn cả trăm.

Nàng cầm cành cây, hươ một cái trước mặt Đông Phương Manh rồi vội vàng giấu ra sau lưng, mở to mắt chờ hắn, mà hắn cũng không phụ mọi người kỳ vọng, buột miệng: “Mười ba.”

“Oa, Manh Manh giỏi quá. Đông Phương Tề tên ngu ngốc kia, người làm được chắc?” Công chúa cổ vũ còn không quên bất kỳ cơ hội nào đả kích Đông Phương Tề. Từ sau khi nghe nói áo lông công tặng cho Đông Phương Manh, nàng không đòi Đông Phương Tề nữa.

Đông Phương Tề trực tiếp trợn trắng mắt hừ hạ. Yến Hồng phát hiện thời gian này hắn luyện động tác đó cực kỳ nhuần nhuyễn, gần như đạt đến trình độ tự phát tự thu, đối tượng đương nhiên là thập lục công chúa điện hạ, những người khác còn chưa có cái vinh hạnh đó. Thành thử bây giờ công chúa cũng có kháng thể với con mắt trợn trắng của hắn, trực tiếp phớt lờ.

Đông Phương Tề rất buồn bực, hắn căn bản không nghĩ mình chân trước ra cung, thập lục công chúa cũng chân sau theo tới, còn là xin hoàng đế hạ chỉ nữa, hắn muốn đuổi nàng đi cũng không có cách. Không có chuyện gì cứ ưa âm ỷ với hắn thì thôi đi, bây giờ còn chiếm đoạt đệ đệ yêu dấu của hắn nữa, đã vậy còn đùa với đệ đệ vui vẻ như thế!!

Thật sự hết nhịn nổi rồi! Hắn nhất định phải nghĩ cách đuổi cái đèn cây siêu bự này đi!

34. Chương 34: Tiệc Sinh Nhật

Rốt cuộc Mộc Vũ Phi vẫn bại lộ hành tung.

Tuy rằng sơn trang chiếm diện tích rất lớn nhưng địa điểm hoạt động của hắn cũng chẳng được mấy chỗ, đụng trúng công chúa chỉ là chuyện sớm muộn. Ngược lại công chúa thấy bộ dạng như gặp quỷ của hắn, cực kỳ khinh bỉ lừ mắt: “Lần sau thi văn, nhớ đừng viết ‘ghen tị’ thành ‘bụng gà’ [25]!”

Phải nói công chúa này cũng là kiểu giết người không thấy máu, nhè ngay chỗ đau của người ta mà đâm, Mộc Vũ Phi tức gờ chân: “Tại ta viết quá nhanh, không chú ý kiểm tra!” Mặt đỏ bừng bừng, còn căng thẳng nhìn Yến Hồng một cái, sợ Yến Hồng càng không coi hắn ra gì.

Công chúa phẩy tay, lạnh lùng hỏi: “Vậy ‘Dục Gia Chi Tội, Hà Hoạn Vô Từ’ viết thành ‘Ngư Hà Chi Chủ, Hà Phạn Bất Cật’ [26], người giải thích sao đây?”

“Xin lỗi.” Yến Hồng nhin hết được, kéo Đông Phương Manh chạy tới một góc cười như điên, Mộc thể tử này tài thật đấy! Đông Phương Manh thấy nàng cười run hết cả người, còn tưởng nàng bị lạnh, tốt bụng ôm nàng vô lòng, cho nàng mượn ngực ủ ấm. Công chúa nhìn mà hâm mộ không thôi, cái tên Đông Phương tiểu nhị kia cũng sẵn sọc nàng được như thế thì hay quá, khụ.

Trong tiếng âm ỹ ồn ào nói nói cười cười, rốt cuộc đến ngày mười hai tháng mười hai, Công phủ nghênh đón sinh nhật mười tám tuổi của Đông Phương Manh.

Mới sáng sớm Đông Phương Manh đã trùm cái áo lông công yêu thích lên người. Vốn hắn còn định mặc áo gấm đỏ sau khi thành thân cất lại, bị Yến Hồng khuyên can hết lời mới thôi, bằng không một lát nữa mọi người thấy chắc chắn cười vỡ bụng. Nàng không muốn hắn biến thành trò cười thứ hai ở sơn trang sau Mộc Vũ Phi đầu.

Sáng sớm Yến Hồng đã len lén làm một cái bánh kem sinh nhật ba tầng, trên cùng còn dùng trái cây nặn thành hình búp bê đầy màu sắc dương dương đắc ý ngửa mặt lên trời cười dài, đại biểu cho Đông Phương Manh, trên mặt bánh cũng dùng tương hoa quả viết mấy chữ ‘Chúc Đông Phương Manh Sinh Nhật Hạnh Phúc, Luôn Luôn Vui Vẻ’. Kem là mấy ngày trước nàng tới nhà tá điền mua sữa bò tươi mới vắt về lên men, thử mười mấy lần mới làm ra mùi vị chính cống, dù sao điều kiện nơi này quả thật thiếu hụt, mấy đóa kim hoa mới ngửi mùi đều nuột nước miếng, chừng sau ăn sản phẩm thất bại, ăn tới muốn ói.

Mộc Vũ Phi tính ăn vụng mấy lần đều bị Yến Hồng đuổi đi. Ngược lại công chúa tranh thủ ăn được một lần, khen không dứt miệng, nói thẳng đến ngày sinh nhật Đông Phương Manh nhớ chia cho nàng một miếng lớn, to thật to, để nàng ăn cho đã mới được.

Hôm nay sinh nhật, tâm tình Đông Phương Manh cực kỳ vui vẻ, chủ yếu là gặp người nào cũng nghe người đó nói: “Chúc Manh Manh (Manh thiếu gia) sinh nhật vui vẻ, ngày nào cũng như hôm nay, năm nào cũng như hôm nay.” Câu này sáng sớm khi thức dậy Yến Hồng đã nói với hắn rồi, lúc ấy Yến Hồng cười rạng rỡ lắm, hắn biết đấy là câu nói hay. Tuy rất nhiều người không quen (= = hạ nhân Công phủ hắn gặp không biết bao nhiêu lần vẫn không nhớ), hắn cũng không để ý họ, nhưng nghe xong mím môi càng vui vẻ, lúm đồng điều luôn hiện ra, ai nhìn cũng biết tâm tình hắn vui vẻ thế nào.

Quà của Đông Phương Ngọc và Đông Phương Tề đã đưa từ sớm rồi. Lão Công gia tặng mấy con vịt con bằng gỗ tử đàn, Đông Phương Manh cầm xong tò mò nhìn bọn Tiểu Cường nửa ngày, vẻ mặt kinh ngạc. Lão phu nhân tặng một cái chăn thêu đầy chữ phúc, do bà tự tay may thêu từng mũi một, hiển nhiên đã chuẩn bị rất lâu rồi. Đông Phương Manh thì không sao nhưng Yến Hồng có thể nhận ra lòng yêu thương con tha thiết từ trong đó, hết sức cảm động, giúp hắn cất lại đằng hoàng.

Ngay cả Hoàng Nhất đại sư, sau khi hay tin cũng đích thân tới tặng ngọc bội đã được chiếu sáng trên đại hùng bảo điện, có điều ông chỉ dừng lại một lát, mỉm cười thần bí thưởng thức Yến Hồng một chút liền đi, nói là tục sự đã xong, muốn đi vân du bốn bể, mặc cho Công gia phu nhân năn nỉ giữ lại lâu thêm thế nào cũng chỉ phẩy tay áo, không lưu luyến rời đi.

Mộc Vũ Phi tặng một cái cữu liên hoàn bằng ngà voi, bởi vì có một ngày hắn bị thương phát hiện, công phu gỡ nhanh cữu liên hoàn mà hắn luôn tự hào bại trong tay người hắn vẫn cho là đồ ngốc Đông Phương Manh. Đông Phương Manh mở cữu liên hoàn trong thời gian hắn không thể theo kịp, hơn nữa cách mở mỗi lần đều khác nhau. Hắn ngửa mặt lên trời thét dài ‘Đã Sinh Phi, Sao Sinh Manh’ này nọ, không thể không cam bái hạ phong, còn tặng vòng cữu liên hoàn mình thích nhất trong bộ sưu tập cho Đông Phương Manh. (Bà con cứ xem như triều đại này cũng có Tam Quốc Diễn Nghĩa đi, diễn tả rõ ràng hơn há!)

Khiến người ta tò mò nhất là quà tặng của Yến Hồng và công chúa. Yến Hồng thì mãi không thấy lấy ra, còn công chúa lấy quà ra lại không ọi người xem, thần thần bí bí gói ghém kín mít, mọi người căn bản không kịp nhìn đó là cái gì. Mà Đông Phương Manh cũng rất nghe lời, nàng bảo hắn không được cho ai nhìn, hắn liền chạy đi giấu ở chỗ không ai tìm được. Thế nên mọi người càng tò mò hơn, đã thế công chúa còn không ngừng khoe khoang: “Hề hề, chắc chắn các người không đoán ra là cái gì đâu, ta thuận tay dặt từ trong rương bảo bối nhất của thái tử ca ca đấy, á không, là tìm được, bảo bối tuyệt thế nhá!”

Đông Phương Tề nghe mà nhú mày, thái tử là đồng môn với hắn, đương nhiên hắn biết sở thích quái đản của thái tử, có thể bị tên kia xem là bảo bối thì không bình thường nổi...

Thật ra Yến Hồng chuẩn bị hai món quà, một món là cái bánh kem ba tầng siêu bự kia, món còn lại, nàng muốn tặng riêng cho Đông Phương Manh, là thứ nàng cho rằng cực kỳ quan trọng, cần sự chứng kiến của cả hai mới giao cho đối phương. Thế nên hiện giờ, thấy mọi người đều hăm he muốn nhìn quà của nàng, nàng cười, vỗ tay, để năm đóa kim hoa giờ cao hộp bánh kem bung vào.

Vừa mở ra, mọi người sững sờ, mùi bơ sữa thơm lừng khiến mũi mọi người bần tẩu tẩu, hình dạng đẹp dễ độc đáo, trang trí tinh xảo khiến mắt mọi người cũng mở to hết cỡ. Công chúa đã ăn qua bán thành phẩm không khép miệng lại được, ngày hôm trước nàng đã ăn rồi, rõ ràng chỉ là bánh ngọt màu vàng thôi, tuy mùi vị rất ngon nhưng không đẹp thế này...

“Hồng nhi, con thật sự khiến chúng ta bất ngờ quá...” Công gia phu nhân cũng không ngừng tán thán.

Nhân vật chính Đông Phương Manh chạy thẳng tới muốn ôm bánh kem vô lòng, Đông Phương Tề nhanh tay lẹ mắt cản lại, bị hắn ôm kiểu đó, ai mà ăn được nữa. Tuy nói đồ ăn đẹp như thế hắn làm thị độc của thái tử cũng chưa thấy bao giờ, đẹp tới mức không nỡ ăn nhưng cũng không thể để tiểu đệ phá hủy được...

Yến Hồng tiến lên kéo Đông Phương Manh đang giãy dụa trong lòng Đông Phương Tề, giật tay hắn nói: “Manh Manh, phải dùng dao cắt ăn nha. Manh Manh là thợ tinh, để Manh Manh cắt được không?”

Thế này Đông Phương Manh mới dừng lại, ngơ ngáo theo nàng đi lấy dao dài đặc biệt chuẩn bị, miệng còn không ngừng lầm bầm: “Bánh, cắt.”

“Khoan khoan, Y Nhân, Khả Nhân, đi lấy đĩa và muỗng lại đây, à đúng rồi, còn mấy cái nữa vài ngày trước ta bảo quản sự Tiểu Lâm làm nữa, lấy cả lại đây luôn, ăn bánh kem phải dùng thứ đó mới thú vị.” Yến Hồng một tay túm bàn tay rục rịch của Đông Phương Manh, một bên sai nhóm nha đầu.

Đợi đĩa muỗng đầy đủ, lại bày mọi người cách ăn ra sao, Yến Hồng liền thả tay Đông Phương Manh ra, xem hắn định cắt bánh kem thế nào.

Trước khi cắt bánh, hắn tò mò sờ ngón út ra móc một miếng kem cho vô miệng, quay đầu nhe răng cười với nàng: “Ngọt.” Yến Hồng biết, cái hắn gọi là ngọt, ý là thích, là vui vẻ. Bèn gật đầu, hắn lại quay đầu lại, chuẩn bị động thủ.

Công gia, phu nhân và Đông Phương Tề đều khần trương nhìn hắn chằm chằm, Yến Hồng thầm nghĩ bọn họ thật đáng yêu, mặc kệ cắt thành hình gì đều không chê cả. Không ngờ hắn cắt mấy đường, thế mà chia bánh kem tầng trên cùng thành tám phần đều đặn, chỉ ít nhìn cực kỳ đều, không thấy khác biệt gì cả. Yến Hồng nghĩ bụng, đáng tiếc không có thiết bị đo lường, bằng không nhất định đo thử...

Mộc Vũ Phi không hổ được công nhận là đồ tham ăn, hoàn hồn lại trước tiên, hỏi Yến Hồng: “Ăn được không?”

Yến Hồng cười nhìn Đông Phương Manh: “Manh Manh, có thể ăn rồi đó.”

Đông Phương Manh chớp chớp mắt, thông minh nhỏ búp bê hoa quả gắn ở trên cùng xuống đặt qua một bên, bắt đầu từ tầng trên cùng cẩn thận chuyển từng miếng từng miếng bánh kem vào đĩa, động tác tỉ mỉ này hắn làm có vẻ rất ổn, cứ như đã làm vô số lần, thực tế thì đây là lần đầu tiên hắn thử.

Miếng thứ nhất bỏ lên đĩa vàng hoàng, hắn đặt qua một bên, chuyển tiếp miếng thứ hai. Mộc Vũ Phi muốn lên lấy ăn bị Đông Phương Tề cản lại, nhẹ nhàng lắc đầu. Hắn muốn xem đệ đệ chia làm sao.

Chuyển xong tầng bánh nhỏ nhất, Đông Phương Manh mới bung hai đĩa, đưa đến trước mặt Công gia, phu nhân, mím môi nói: “Cha, mẹ, bánh, ăn.” Hắn vẫn cố chấp gọi tất cả điểm tâm hình tròn ăn được là bánh.

Vành mắt Công gia và phu nhân phút chốc đỏ hoe, kích động cầm lấy nói: “Ngoan, con ngoan, cha mẹ ăn.” Đông Phương Tề ngồi bên nhìn, mắt cũng đỏ lên, có điều Mộc Vũ Phi cho rằng hắn tức giận vì Đông Phương Manh không đưa cho hắn đầu tiên mới thể, xì, tranh với cha mẹ cái gì! (= = tưởng ai cũng tham ăn như hắn...)

Yến Hồng cũng bất ngờ, xem ra ngày thường tuy Đông Phương Manh không thể hiện nhưng trong lòng cũng biết Công gia phu nhân tốt.

Miếng thứ ba đưa cho Mộc Vũ Phi, người này vênh váo hết chỗ nói nhìn mọi người một lượt, đặc biệt đến chỗ Đông Phương Tề thì ánh mắt khoe khoang thấy rõ. Mặt Đông Phương Tề trơ khấc, có điều công chúa tỉ mỉ quan sát thấy khóe môi hắn co giật...

Tiếp đó miếng thứ tư, thứ năm, thứ... bắt đầu chia cho năm đóa kim hoa, thấy không đủ lại chạy đi cắt tăng thứ hai, vẫn chia thành tám phần. Thành thử trong năm người, Tập Nhân bị chia cuối cùng rất may mắn được miếng to nhất, làm Mộc Vũ Phi la àm lên: “Của nàng lớn hơn ta!”

Mọi người nhất tề khinh bỉ: “Người không phục thì làm coi!”

Hắn cười khi chạy tới trước mặt Đông Phương Manh, Đông Phương Manh không buồn để ý, lại dời hai miếng to qua một cái đĩa lớn đưa cho thập lục công chúa, xem ra hắn nhớ kỹ công chúa hùng hồn tuyên bố muốn ăn miếng to đây. Công chúa nuốt nước miếng, hùng dũng dùng đũa gắp một miếng cho vào miệng, ngâm nga một tiếng: “Ôi, ăn ngon ghê...”

Đông Phương Tề sốt ruột lắm rồi, đệ đệ yêu dấu luôn thích bỏ qua hắn, hu, hắn cũng cần đệ đệ yêu thương che chở mà... ngoài mặt vẫn cười nhạt, nhìn kỹ sẽ thấy, nụ cười đó còn cứng đờ trên mặt.

Đông Phương Manh quay đầu nhìn, Công gia phu nhân ăn sắp xong rồi, không do dự đưa thêm hai miếng lớn nữa, tiếp đó rút cuộc cũng chia cho Đông Phương Tề một miếng. Làm huynh trưởng không dễ mà, thiếu chút nhỏ lệ anh hùng ngay tại trận.

Chia xong tăng thứ hai, trong tay Yến Hồng vẫn không có miếng nào. Ánh mắt mọi người nhìn nàng không khỏi mang theo chút đồng tình. Thật ra bản thân Yến Hồng không ưa ăn ngọt, nhất là loại bơ sữa siêu béo này, nàng cảm thấy mình ăn sẽ bị độc chết. Có điều thấy mọi người gần như ai cũng có phần, riêng mình thì tay không, trong lòng cũng có chút để ý.

Tăng thứ ba Đông Phương Manh không cắt, vạch ra thêm một vòng vừa khéo quanh hàng chữ chúc mừng sinh nhật Yến Hồng viết trước đó, cũng không biết hắn cố ý hay vô tâm, không hề phá hỏng cái này. Hắn quay đầu lấy búp bê trái cây, lại kéo tay Yến Hồng, ngồi trước bàn, vây lấy tăng bánh lớn nhất dưới cùng này, trực tiếp cầm miếng một miếng bơ sữa trắng trắng, kiên định đưa tới bên môi nàng.

Yến Hồng theo bản năng há miệng ăn, bởi vì miếng kem quá lớn, miếng nàng chứa không hết lại thêm động tác hơi vung về, bị dính một ít lên mặt. Yến Hồng còn chưa kịp lau đi, hắn đã há miệng liếm, liếm sạch sẽ gọn gàng, liếm xong cười nói: “Ngọt.”

Toàn bộ buồn bực trước đó của Yến Hồng bay sạch sẽ, chỉ còn lại gương mặt đỏ như tôm luộc...

Sau đường như hắn cảm thấy ăn kiểu này càng ngon hơn, miếng nào cũng đòi dứt nàng, sau đó liếm mút trên mặt nàng, thuận tiện bình phẩm.

Kết quả cuối cùng, mọi người trợn mắt há mồm, mắt nổ đom đóm, nàng ăn ngọt tới phát ngáy, bụng thiếu chút thì nứt...

Buổi tối, trước khi đưa quà của mình, Yến Hồng vô tình lật thấy món quà thần bí của công chúa dưới chân. Hỏi Đông Phương Manh có thể khai ra không, được hắn đồng ý rồi, Yến Hồng tò mò mở ra nhìn, lập tức xung động muốn học máu, chỉ thấy cái thứ được gói nhiều lớp khăn tơ tằm kia, chính là mấy bức tranh ngồi bút mạnh mẽ tinh tế, đủ màu sắc tươi đẹp mà sinh động như thật... xuân cung đồ!!!

Thập lục công chúa được đồn đãi, quả nhiên không giống người thường...

35. Chương 35: Tị Hỏa

Xuân cung đồ, còn gọi là tranh khiêu dâm, còn có một cái tên nhã nhặn che che giấu giấu là Tị Hỏa Đồ.

Sau khi la hét khởi đầu, Yến Hồng ngồi xếp bằng trên giường hào hứng ngang nhiên thưởng thức mấy bức tranh trong tay. Hết cách, đời trước nàng chưa có xem, tò mò mà.

Không thể không nói, mấy tấm xuân cung này cực kỳ thành công khi thể hiện tư tưởng uyên bác, nội liễm hàm súc của văn hóa cổ đại. Nhìn ngồi bút người ta mà xem, ý cảnh này, khắc họa nhân vật này, cái gọi là

muốn nói lại thôi này, cảnh ôm tỳ bà che nửa mặt hoa này... khụ, nửa kín nửa hở thế này càng phát huy sức tưởng tượng! So với cái kiểu vừa nhìn đã kích thích thị giác của đời sau có vị hơn nhiều!

Được rồi, Yến Hồng thừa nhận, kỳ thật mình thích xem xuân cung đồ, thú vị hơn phim X ở kiếp trước nhiều. Đang nhìn ngon mùi, một cái đầu to đen nhánh sấn lại dụi dụi trên vai nàng: “Hồng Hồng, đau.”

“Hả? Đau chỗ nào?” Yến Hồng lật đật quay đầu lại kiểm tra xem hắn khó chịu chỗ nào, thấy tay hắn cứ dè trên bụng, chắc là ăn bánh kem nhiều quá bội thực rồi, buổi tối hắn có ăn gì đâu.

“Bụng à? Có phải trướng rồi không?” Yến Hồng thò tay xoa xoa bụng cho hắn, hắn gật đầu, liền đó thoải mái hừ hừ mấy tiếng. Yến Hồng xoa nửa ngày, thấy hắn có vẻ đỡ hơn nhiều song vẫn không yên tâm, bèn mở cửa gọi nha đầu đi lấy ít lát sơn tra tới, dứt hắn ăn một chút cho dễ tiêu hóa.

“Mất to, tặng Manh Manh.” Hắn chỉ vào lụa vàng rải rác trên giường.

Hic, quan trọng không phải là cái bọc bên ngoài mà là nội dung bên trong hiểu chưa? Yến Hồng xoắn xuýt vấn đề này, không biết có nên nhắc nhở hắn mấy bức tranh bên cạnh nàng đây mới là nội dung chân chính hay không, thì thấy hắn đã chú ý tới, còn thò tay cầm lên, xem một cách nghiêm túc.

Hơ, hắn xem hiểu à?

“Manh Manh, biết đây là cái gì không?” Miệng nàng giật giật, hỏi một câu.

“Tranh.” Trả lời ngắn gọn, Yến Hồng hết biết đối đáp.

“Làm cái gì?” Nhìn nửa ngày, rốt cuộc hắn không nhìn ra được mấy người trong tranh đang làm cái gì, nhứ mày, vẻ mặt rất đáng yêu hỏi nàng một câu.

Yến Hồng cười ngu ngơ, không biết nên trả lời ra sao, nhưng hắn cố chấp nhìn nàng, rất hiển nhiên là cần đáp án.

“Hơ, bọn họ đang luyện công, đúng, luyện công, âm dương song tu. Xem, nam là dương, nữ là âm.” Yến Hồng chỉ bữa một hồi, lén lút quệt mồ hôi, nguy hiểm quá, thiếu chút nói cái đáp án hết hơi “yêu tinh đánh nhau” rồi. Thật tình, không biết thập lục công chúa có biết nàng tặng cái thứ bồng tay này hay không đây? Yến Hồng có thể tiếp thu hảo ý của nàng, nhưng, muốn Đông Phương Manh có thể hiểu cái này lại là chuyện khác à nha!!

Chờ mong nàng giải thích với thằng nhãi như con nàng này, cái gì là quan hệ nam nữ, cái gì là chu công chi lễ, cái gì là nghĩa vụ vợ chồng hử... oái, sét đánh nàng trước đi!

Đông Phương Manh lại nhìn chòng chọc nửa ngày, cuối cùng cũng không nghiên cứu ra cái gì, tiện tay vắt sang một bên, cất khối lụa vàng vào trong cái hòm gỗ nhỏ cạnh giường. Cái rương báu vật nho nhỏ này Yến Hồng tìm người làm cho hắn, tất cả bảo bối của hắn đều ở trong đó.

Yến Hồng há hốc mồm nhìn mấy bức tranh tuyệt diệu bị hắn vắt bỏ, cân nhắc nửa ngày, hay là, cất giùm hắn trước? Khụ...

Ngày mai có nên lén lút hỏi thập lục công chúa đã xem chưa, có cảm tưởng gì không ta...

Đúng rồi, thiếu chút quên chuyện quan trọng nhất. Yến Hồng móc trong túi ra hai chiếc nhẫn vàng đã chuẩn bị sẵn từ sớm, hoàn toàn thiết kế theo kiểu dáng nhẫn kết hôn đơn giản nhất của kiếp trước, nghe nói lúc Y Nhân cầm đi làm, còn bị ông chủ tiệm vàng quán lấy cả buổi trời hỏi kiểu này do ai thiết kế, có thể giao cho họ bán hay không vân vân...

Nàng mở to mắt, đi vào đoạn hôn nhân nhìn có vẻ bình thản song chung quy không hề bình thường này, không hề muốn chỉ làm lữ khách một đoạn thời gian. Tuy trước đó nàng ôm tư tưởng làm một con sâu gạo tiêu dao, tự do tự tại qua ngày. Nhưng một khi đã nhận định con đường này rồi, nàng sẽ tiến tới không chùn bước. Trước đây chẳng qua không có cái gì khiến nàng quyết định như thế mà thôi.

Cho dù trong mắt người đời hắn không đầy đủ như thế nhưng tình yêu có muôn ngàn vạn kiểu, hạnh phúc hay không chỉ có bản thân mới biết.

Nàng vẫn luôn cảm thấy mình quá lạnh lùng, lý trí vượt xa tình cảm, mặc cho trước mắt có xảy ra chuyện lớn bằng trời nàng cũng chỉ lạnh lùng sống cuộc sống của mình. Nhưng rất nhiều khi, lạnh lùng quá mức ngược lại khiến nàng không nhận ra được mình thật sự cần gì, muốn gì. Trái lại, là trái tim nóng bỏng của hắn, từng bước từng bước giúp nàng quyết định, mơ hồ dẫn đường nàng, đi về phía bờ bên kia đầy ấm áp và yên tâm.

Mà bờ bên kia, nàng đã xác định, sẽ có hắn.

Vì thế, để chiếc nhẫn biểu tượng cho hứa hẹn này làm nhân chứng đơn giản mà vĩnh hằng đi!

“Biết không?” Nàng cười gơ nhẫn ra trước mặt hắn.

“Tròn tròn.” Hắn đáp không chút chần chừ.

“Cái này á, gọi là nhẫn kết hôn. Nếu một nam một nữ kết thành vợ chồng, giống như Hồng Hồng và Manh Manh ấy, thì một người một cái, sau khi đeo vào, đại biểu cho cả đời bầu bạn nương tựa nhau. Manh Manh muốn vĩnh viễn chung sống với Hồng Hồng không?” Nàng mở to mắt, nghiêm túc hỏi hắn, cố chấp tin tưởng, nhất định hắn sẽ hiểu thâm ý trong đó.

“Muốn, vĩnh viễn chung sống.” Hắn nhìn mắt nàng, gật đầu rất nhanh, cũng không biết có nghe rõ ràng nàng nói gì không, phản ứng đơn giản thẳng thắn, không lẫn bất cứ điều gì.

“Vây đeo nhé?”

Lại gật đầu. Yến Hồng kéo tay hắn, chậm rãi đeo vào ngón tay hắn, kích cỡ rất vừa vặn, cũng rất hợp với làn da hắn.

“Không được tháo xuống nha!” Nàng nhấn mạnh. Hắn lấy làm lạ liếc nàng một cái nhưng vẫn gật đầu.

“Manh Manh đeo giúp Hồng Hồng.” Vươn tay, dựa trên người hắn, Yến Hồng cảm giác mặt mình đỏ lên, thế này có tính là làm nũng không... hic, lớn chừng này tuổi rồi, hình như hơi mất mặt. Có điều ông xã mình mà, chắc là không có gì đâu nhỉ...

Hắn bắt chước nàng vụng về đeo nhẫn lên tay nàng, còn học nàng cầm tay nàng lên xem rồi xem, lại gật đầu, có vẻ như rất hài lòng. Yến Hồng đang nhìn vui vẻ, không ngờ đến câu nàng nói vừa rồi hắn cũng sao chép lại luôn: “Không được tháo xuống nha!”

Thật đúng là học sinh giỏi!

Ngày hôm sau, Yến Hồng thừa lúc không có ai hỏi công chúa: “Công chúa, cái đó... quà ngài tặng tướng công...” Thật tình nàng không biết nói sao. Tuy nói nhìn cô công chúa này có vẻ là một tiểu cô nương ngây thơ hồn nhiên, không mưu mô gì nhưng ai biết liệu nàng có tiềm năng đen tối hay không...

“Ồ, hắn cho tỷ coi rồi? Xem ra hắn rất thích tỷ nha, cũng đúng, các người là vợ chồng mà. Thế nào, thích không? Bình thường thái tử ca ca cưng lắm ấy, nói là bản in cuối cùng rồi, rất đẹp, không cho ai đụng vô hết. Đáng tiếc ta thuận tay dốt mắt, khụ, cầm lấy, cũng không kịp nhìn xem trong đó vẽ gì nữa. Ui! Xem ra cũng không khác mấy thứ trong cung là bao! Vừa khéo nghe nói Manh Manh rất thích vẽ liền tặng cho hắn! Nói cho tỷ biết nha, bình thường ta ghét nhất là thảo luận mấy cái tranh cổ với bọn họ, cái gì mà ý cảnh, bút pháp, chẳng qua là một bức tranh thôi, còn lời ra đạo lý nhân sinh đạo này nọ, ôi ôi ôi, toàn là hủ nhọ.” Tuy thập lục công chúa mới đến một ngày nhưng đã thể hiện rõ năng lực kết bạn mạnh mẽ của nàng, như bây giờ mở miệng ra là “ta”, nói đến chỗ đỡ của mình cũng chẳng che giấu, cực kỳ cởi mở tự nhiên.

Cứ tưởng nàng tặng xuân cung đồ vì cố ý đùa bỡn, không dè nàng chưa xem mà dám đem tặng, xui.

“Hơ, công chúa tặng chúng ta, không biết thái tử biết rồi có trách tội không?” Không ngờ thái tử cũng có ham mê này... dám hấn tức dậm chân lắm.

“Không đâu không đâu, thái tử ca ca chiều ta lắm. Với lại, huynh ấy quản được ta à, ta cũng đã tặng đi rồi, chẳng lẽ huynh ấy còn không biết xấu hổ đòi về? Yên tâm, không đời nào!” Công chúa xua tay, nói hết sức hào phóng. Yến Hồng không biết công chúa thế này là thuộc trường phái rộng rãi hay phóng khoáng nữa, cũng không biết nên đánh giá thế nào, đành cười hi hi.

Kế đó nàng lại ngoắc tay vẫy Yến Hồng, cười gian manh kề tai Yến Hồng hỏi: “Này, Manh Manh không rảnh sự đời như thế, nghe nói tỷ gả tới đây cũng chưa lâu, sao hần lại nghe lời tỷ thế?”

“Cái này à, thật ra tướng công dễ chung sống lắm.”

“Vậy Đông Phương tiểu nhị sao không giống đệ hần chút nào thế? Giống Manh Manh dễ thương hơn nhiều, cái tên Đông Phương tiểu nhị kia, cả ngày xụ mặt như người chết, ta đâu có thiếu tiền hần!” Thập lục nghe xong bĩu môi, cực kỳ bất bình phần nộ.

Hô, hóa ra là đi tố khổ với nàng. Trải qua quan sát và phân tích tử tế, Yến Hồng phát hiện, tuy thập lục công chúa hợp rơ với tướng công nhà nàng một cách bất ngờ nhưng hình như nàng cũng chỉ đơn thuần xem Manh Manh là bạn tốt, khụ, thậm chí là đối xử như đệ đệ. Ngược lại tâm tư đối với nhị bá nhà mình lại rất nhẫn nại.

Lúc Đông Phương Tề không chú ý, nàng luôn lén lén lút lút nhìn trộm hần. Một khi Đông Phương Tề đối mặt với nàng, nàng cứ xông lên tìm đại lý do nào đó gây gổ một trận, không chọc cho hần tức giận chân không cam lòng. Không thể không nói, cách bày tỏ tình yêu của vị công chúa này thật khác với mọi người.

“Thật ra chỉ cần công chúa và nhị bá hòa hảo, tin rằng cuối cùng nhị bá sẽ nhìn thấy chỗ tốt của công chúa.” Yến Hồng rất hiểu tâm sự của tiểu cô nương, mở miệng an ủi.

“Ta... bổn công chúa không hiếm lạ đâu!” Thấy tâm sự của mình bị người ta vạch trần, tiểu công chúa hơi ngượng, tìm đại lý do chuồn mất.

Sau sinh nhật hai ngày, đoàn người về đến Trấn Quốc Công phủ. Mấy chú vịt bảo bối bị để lại sơn trang. Tuy Đông Phương Manh không nở nhưng cũng không chống đối rõ ràng lắm. Yến Hồng lặng lẽ quan sát nửa ngày, phát hiện hần không có gì bất thường mới yên tâm. Hồi hần, ngược lại hần nghĩ thoáng: “Vịt con thích trong trang.” Nghĩ cũng phải, đất ruộng mênh mông, lại có ao nước rộng rãi, còn có rất nhiều thức ăn tươi, mấy con vịt con đều không nở đi. Dù sao sau này nhớ thì đi thăm cũng được.

Sau khi về đến Công phủ, Yến Hồng luôn bận rộn chuẩn bị bái tế từ đường. Đây là lần thứ hai Đông Phương Manh vào từ đường từ khi sinh tới giờ, hơn nữa còn sau sinh nhật mười tám tuổi của hần, nói đúng ra, coi như lễ trưởng thành. Huống chi hần đã cưới vợ, thân là thê tử, nàng cũng phải ra mắt trước bài vị tổ tiên, cuối cùng còn ghi tên vào gia phả, xếp chung với tên hần. Vì thế mấy ngày liền nàng không có nhiều thời gian bên Đông Phương Manh, mà Mộc Vũ Phi cả ngày ở không, chơi bồi lêu lổng lại rất nhiều ý tưởng quỷ quái cùng với tiểu công chúa tiếp nhận nhiệm vụ chơi cùng.

Không ngờ còn chưa tới ngày tế tổ, tiểu công chúa này lại gây chuyện. Hơn nữa chuyện này, còn mang lại thay đổi to lớn khó nói nên lời cho cuộc sống của Yến Hồng, khụ, coi như quà tặng kèm cho hậu quả quây phá của tiểu công chúa đi...

36. Chương 36: Thất Thường

Ngày hôm nay mệt quá xá. Hai ngày nữa là chính thức tiến vào từ đường, Yến Hồng chỉ cảm thấy chuyện này còn mệt hơn cả bái đường thành thân nữa, có một đồng việc cúng lễ cần kiểm soát, một dãy dài những cái tên phải đọc, một đồng chú ý cần ghi nhớ...

Yến Hồng nằm sấp trên giường mềm giả chết, không muốn cục cựa. Cuối cùng vẫn ngọ nguyệt bò dậy đi tắm.

Tắm xong thấy sắc trời tối dần, sắp đến giờ lên đèn rồi. Đông Phương Manh vẫn chưa về.

Cả ngày nàng bận rộn, gần như không có thời gian rảnh rang mà chăm sóc hần, trong lòng không yên tâm, thoáng áy náy với hần. Năng lực thích nghi với thế giới này của hần đã tăng dần, ý lại vào nàng cũng từ từ giảm bớt. Nàng kiêu ngạo nhưng lại không kèm nổi mà lo được lo mất, y như bà mẹ già, haiz.

Manh Manh rất thích chơi cùng tiểu công chúa, nàng có sức sống và sự mới mẻ tươi trẻ nhanh nhẹn của thiếu nữ, hơn nữa luôn bày ra bộ dạng đại tỷ “có chuyện gì tỷ che chở đệ”. Khụ, đương nhiên những trò bọn họ chơi cũng... ngây thơ hơn ai hết, thường hay bắt chợt tóm trảng đỉnh đi ngang qua góp vô cho đủ số chơi chim ưng cấp gà con, bịt mắt bắt dê, trốn tìm này nọ. Tuy rằng phần lớn thời gian Đông Phương

Manh đều ở vị trí bị động chịu bắt có điều hình như hần cũng rất vui vẻ làm chim ưng ngốc nghếch, lúc trốn tìm thì không được bao lâu đã bị tóm. Thịnh thoảng Đông Phương Tề cũng nhập bọn, tuy rằng chẳng được bao lâu đã bị tiểu công chúa chọc tức bỏ đi.

Chẳng lẽ chơi trốn tìm, trốn trong góc nào đó lạc luôn rồi? Thằng nhóc này không biết đói sao...

Ra cửa viện nhìn thấy, vẫn chưa về. Yến Hồng cau mày, gọi Khả Nhân tới dặn: “Đi hỏi xem tiểu công chúa và Mộc thể tử đã về chưa?”

Khả Nhân vâng dạ đi ra.

Còn chưa thấy Khả Nhân quay về, Đông Phương Tề đã hấp tấp chạy tới.

“Nhị bá, có gặp tướng công không?” Yến Hồng vội vàng bước lên hỏi.

“Chính vì tới giờ còn chưa thấy Manh đệ nên mới đặc biệt tới hỏi đệ muội. Thập lục công chúa và Mộc thể tử tới giờ cũng không thấy bóng dáng đâu.” Đông Phương Tề nóng lòng như lửa đốt, với hiểu biết ít ỏi của Yến Hồng, hiếm khi hần hoảng sợ như thế.

“Liệu có phải trốn trong góc khuất nào đó trong phủ không?” Tình huống kiểu đó thường hay gặp lắm, nhất là tiểu công chúa, đặc biệt thích trốn trong hòn giả sơn này, tủ trống trong phòng chứa củi này, trốn càng lâu càng đắc ý.

“Chỗ nào cũng tìm hết rồi, không phát hiện. Vừa rồi canh cổng tới báo, nói khoảng giờ thân một khắc thấy tiểu công chúa và Mộc thể tử xuất hiện ở cửa sau, sợ là họ dẫn Manh đệ đi ra đường chơi rồi!” Tiểu công chúa này muốn đi dạo tới điên rồi, đáng tiếc người nàng muốn đi cùng thì không chịu, người chịu thì nàng ghét muốn chết. Một công chúa bướng bỉnh, một thể tử ngang ngược, hai tên này đều là yêu quái không chịu thiệt, nhưng mấu chốt là đệ đệ ngây thơ như dê con của hần kia! Lỡ đụng phải kẻ xấu, hai tên vụng về từ hậu viện hoàng cung kia lại chỉ lo chơi thì...

Đông Phương Tề hoảng hốt với ý nghĩ của mình, càng nghĩ càng cảm thấy khủng khiếp, càng khủng khiếp càng cảm thấy có khả năng xảy ra, lại giống như cái đầu tàu hấp tấp chạy trở về, trước khi chạy chỉ quăng lại một câu văng vẳng trong gió: “Đệ muội đừng sốt ruột, huynh dẫn người đi tìm.”

Yến Hồng cũng có phần lo lắng, không kịp nghĩ nhiều liền vào phòng thay bộ đồ đơn giản, chuẩn bị đi tìm họ.

Còn chưa ra tới cửa viện thì thấy Đông Phương Manh xông xộc chạy vào.

Hai người tròn mắt nhìn nhau một hồi, Yến Hồng nhẹ nhõm, vẻ mặt nặng nề nhanh chóng biến thành gương mặt tươi cười ấm áp: “Manh Manh về rồi!” Nói rồi lui vào trong cửa một bước, vươn tay định kéo hần vào.

Về mặt Đông Phương Manh nhìn nàng rất kỳ quặc, lại nhìn đằng sau, dường như không hiểu gì đó, bộ dạng cực kỳ nghi hoặc. Xoắn xuyết nửa ngày hần mới quay đầu lại, rút cuộc vươn tay kéo nàng cùng vào phòng.

Về mặt vẫn kỳ quái, tâm tình là lạ không diễn tả được, dường như làm hần chấn động. Thái độ hần khác thường, không nói câu nào, chỉ nhìn nàng chăm chăm, chăm chăm, trong mắt đầy mờ mịt.

“Làm sao vậy? Sao hôm nay về trễ vậy?” Yến Hồng ngồi xổm xuống, đặt hai tay lên đầu gối hần, ngược mặt lên nhìn hần.

Nhìn ngược thế này khiến vẻ mặt hần càng lộ rõ sự kỳ lạ. Giống như là... bị cái gì đó đông cứng tư duy vậy, sự nghi hoặc hiện rất rõ, khiến Yến Hồng thật muốn biến thành người tí hon chui vào trong đầu hần lật xem trí nhớ hần, xem đến tội cùng đã xảy ra chuyện gì.

Nóng nảy hồng việc, rất hiển nhiên hần còn chưa biết làm sao diễn tả ý nghĩ hoặc sự việc phức tạp một chút, hơn nữa nhìn bộ dạng hần thế này chắc là chưa ăn gì rồi.

Cho hần ăn no đã rồi nói.

“Đói không? Hồng Hồng đi nấu mì ăn, nhé?” Nghe xong ánh mắt hần lóe lên, môi động đập nhưng vẫn không nói gì, đột nhiên nhìn chòng chọc vào môi nàng, hết sức chăm chú.

Miệng nàng dính gì à? Yến Hồng vô thức sờ thử, không thấy gì hết. Ngược lên nhìn hần thắc mắc, ánh mắt hần... dời đến ngực nàng.

“Manh Manh, làm sao thế?” Yến Hồng bị nhìn tới hồ đồ, không thể không hỏi lại lần nữa. Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì không thích nên mới nôn nóng, lại không muốn nói với nàng?

Đột nhiên hần vươn tay ra, chụp lên ngực nàng. Nàng tránh theo bản năng, hần mím môi không vui, tay vẫn cố chấp vươn tới, chụp lấy, nắm lấy.

Oái, hần học cái... cái... động tác chòng ghẹo này từ đâu ra?

... Cách lớp quần áo, người vẫn chưa có cảm giác gì khác lạ, tay hần cũng không dùng sức, sau khi nắm cũng không có động tác gì nữa, về mặt... Yến Hồng sức nhớ lúc ở sơn trang hần nghe nói móng vuốt mèo con rất mềm mại mà cứ đòi sờ thử, đến khi đạt được mong muốn rồi, dáng vẻ rất giống bây giờ.

Cho nên, bây giờ nàng biến thành con mèo rồi hả?

“Manh Manh.” Yến Hồng thử gỡ tay hần ra lại bị hần lừ mắt. Hơ, tính tình càng lúc càng nóng nha. Nhưng tư thế như vậy, thật tình nàng thấy làm sao ấy, đành phải kiên quyết gỡ tay hần ra.

Về mặt hần lại trở nên mù mờ, nghiêng đầu, có vẻ như rất khó hiểu vì sao nàng lại chống cự, ánh mắt thoáng tủi thân.

“Manh Manh, hơ, ăn trước đã.” Nàng nghĩ nửa ngày cũng không biết nói sao với hần, nàng là thê tử của hần, hần làm thế với nàng hoặc hơn nữa cũng là chuyện tất nhiên, chỉ là, hần thật sự biết mình đang làm gì sao?

Dường như linh quang chợt lóe, nghĩ thông điểm mấu chốt, hần buông cái vuốt sói ra, đổi thành kéo nàng đứng dậy, ôm vào lòng, ấn ngồi trên đùi hần, hai đùi kẹp lại, về mặt đặc ý một cách kỳ cục, dưới cặp mắt tròn xoe của nàng, lại chụp.

Đồ trời đánh nào dạy hư hần?!

Yến Hồng không dám cự, chỉ vì nàng vừa động dậy là hần tức giận. Nhưng nàng có phải cự đá đâu, nàng cũng có cảm giác mà!!!

Giọng Khả Nhân vang lên bên ngoài: “Tiểu thư, cô gia về chưa?”

Yến Hồng sợ nàng nhìn thấy, vội vàng đáp: “Về rồi về rồi.” Oái, sao giọng khàn thế này, khụ, vội vàng hắng giọng, kéo tay hần xuống, xoay sang lối hần đứng dậy, đỏ mặt nói: “Đi ăn mì đi.”

Lôi lôi, người không động dậy. Rõ ràng tính lì lợm của thiếu gia lại nổi lên rồi, hai má phồng như cái bánh bao, cố chấp nhìn đi chỗ khác, nhất quyết không nhìn nàng.

“... Chờ ăn mì xong, Manh Manh muốn làm gì... thì làm.” Thấy hần bướng bỉnh không chịu, đành phải ký hiệp ước bất bình đẳng trước đã rồi tính. Nói không chừng ăn xong hần đã quên rồi, Yến Hồng ôm bụng cầu may tự an ủi mình.

Lúc nấu mì, hần một mực yên lặng ngồi cạnh bếp, nhìn ngọn lửa đỏ rực trên bếp, không biết đang nghĩ cái gì. Lúc hần yên lặng, gần như không nhận ra hần mắc chứng tự bế nặng. Đương nhiên, lúc hần quậy lên càng nhìn không ra.

Nấu mì xong, gọi hần hoàn hồn, bày biện bát đĩa trên bàn nhỏ trong bếp xong, gọi hần lại ăn mì. Lúc hần ăn mì hình như rất gấp, hơi vội vã, mặc kệ nóng nuốt một miếng thật to, kết quả bị nóng phải nhổ hết ra, nước mắt lưng tròng.

Yến Hồng rót ruột rót nước lạnh cho hần uống, hần nghe lời uống mấy ngụm song vẫn nhìn nàng hết sức đáng thương, thè đầu lưỡi ra, giống y chang con cún xù muốn được yêu thương.

Cả buổi tối nay liên tục chịu kích thích, cuối cùng Yến Hồng cũng khôi phục lại bình thường, sán lại thổi thổi miệng hần: “Phù phù, phù phù sẽ không nóng nữa.”

Kết quả phù chưa được mấy cái, hình như hần sức nhớ ra cái gì, không cần phân trần gì hết, đầu lưỡi liếm môi nàng, từng chút từng chút một, y chang cún con, khiến Yến Hồng đứng ngồi không yên.

Cuối cùng hai người vẫn quần lấy nhau, môi lưỡi quần quít, từ từ quên thời gian, hơi nóng từ hai bát mì cũng dần dần nguôi mất.

Yến Hồng nhẹ nhàng xoa đôi môi hơi sưng, liếc gò má và đôi mắt có phần mông lung của hắn, chỉ cảm thấy trong lòng có thứ gì đó rung động, choáng váng, khiến nàng hoa mắt, có hơi... khó thở.

Vội vàng đứng dậy bưng mì đi hâm lại, lại bỏ vào nước lạnh một hồi, không nóng không nguội, độ ấm vừa phải. Hắn mơ mơ màng màng ăn xong, ngẩn ngơ nhìn nàng.

Gấp gáp hít sâu một hơi, gắng gượng hồi phục tinh thần, Yến Hồng gọi người vào thu dọn, vội vàng dắt hắn về phòng. Hình như hắn cứ mãi nghĩ gì đó, nàng gọi hắn đi tắm rửa cũng không nghe lọt. đành phải nhân lúc hắn đang mơ màng, vội vàng giúp hắn tắm lệ, nàng có linh cảm, nếu không tốc chiến tốc thắng, không chừng hắn lại làm ra cử chỉ kinh hồn nào nữa.

Phù, thở phào một hơi, tắm rửa mà cứ như đánh trận, toàn bộ quá trình tinh thần nàng căng thẳng vô cùng, sợ hắn lại nhớ tới “mười tám sờ [27]”. Cầm khăn khô lau tóc cho hắn, đầu óc xoay chuyển không ngừng, không biết có phải bị bọn thập lục công chúa dẫn ra ngoài thật không nữa, đi làm cái gì, sao lúc về lại thất thường thế này. Không được, phải đi hỏi xem có chuyện gì!

Vừa chuẩn bị đứng dậy lại bị hai cánh tay túm eo chặt cứng, ngã nhào vào vòng tay quen thuộc. Hắn vừa tắm xong, cả người mát mẻ dễ chịu, khiến nàng không nỡ đứng dậy.

Nhưng rất nhanh, nàng lại hoảng sợ, bởi vì hắn hắn hắn, hắn đang cởi quần áo nàng!

37. Chương 37: Trơn Vẹn

Chẳng lẽ Đông Phương Manh đột ngột thông suốt, muốn dùng ngôn ngữ cơ thể tiến hành giao lưu tình cảm với nàng?

“Manh, Manh, chàng làm gì thế?” Cử chỉ như sét đánh giữa trời quang này của hắn, cộng thêm suy đoán vừa rồi của nàng, nàng hoảng tới mức lắp bắp.

Hắn híp mắt, chăm chú vật lộn với dây lưng của nàng, mắt đé tai ngơ trước câu hỏi của nàng. Sức lực giữa nam và nữ chênh lệch rất lớn, giờ phút này thể hiện trọn vẹn. Nàng không gạt tay hắn ra được, hu.

“Manh Manh, Manh Manh ngoan, đừng cởi bên trong, ha ha, nhột quá...” Yến Hồng vừa sốt ruột vừa quần bách, quần áo cổ đại này cũng dễ cởi quá đi, trừ dây lưng cố định ra chả có thiết bị gì nữa, tùy tiện lột vài cái, nàng chỉ còn mỗi áo yếm và quần lót, da thịt trắng nõn lộ gần hết trước mặt Đông Phương Manh. Hắn nhìn ngây ngốc, ngu ngơ sờ dưới eo nàng, nhột nhột làm nàng kêu thành tiếng, hắn lại cứ sờ tới sờ lui trên người nàng như chưa đã ghiền, trời ạ, nàng sợ nhột mà...

Không nhịn được cười mà trong lòng thì nhỏ lệ, Yến Hồng cảm thấy mình sắp phân liệt rồi.

“Trơn trơn, thích.” Hắn vừa sờ vừa phát biểu cảm nghĩ. Trong mắt bốc lên hưng phấn, hai tay càng bận rộn hơn.

Cái đồ trời đánh thánh vật nào dạy hắn! Một chú dê con ngây thơ trong trắng, bây giờ biến thành sói, oái...

Hắn hứng trí bừng bừng, sờ sạch sẽ người nàng, từ chỗ có thể sờ tới chỗ không thể sờ. Hình như phát hiện cái yếm của nàng rất ngứa mắt, hắn dành toàn bộ tâm tư chuẩn bị giải quyết nó luôn. Không cách nào cởi món đồ với độ khó cao này, hắn vật lộn nửa ngày, nút thắt rất dễ tuột ban đầu càng lúc càng thắt chặt, từ từ biến thành nút chết, chân mày hắn cũng càng lúc càng nhíu, ánh mắt càng lúc càng khó chịu.

Rốt cuộc sức nhẫn nại của hắn chấm dứt, túm cái yếm của nàng kéo ngược lên cổ.

Cởi hay không cởi, đó là vấn đề. Nhưng nếu không có hành động, nàng sắp tắt thở rồi...

Nhắm mắt lờ đi, cởi dây buộc, nàng không dám mở mắt, cảm giác lớp vải mềm mại dán lên người mình tuột xuống, da thịt tiếp xúc không khí lạnh lạnh, lỗ chân lông lập tức co lại. Người run run, lần đầu tiên phơi bày cơ thể trước mặt nam nhân không chút che giấu thế này, bởi vì nhận định là hắn, nên không hề chống cự, thậm chí còn chờ mong, rốt cuộc hắn có thể làm tới mức nào... oái, háo sắc.

Lặng lẽ chờ đợi tất cả diễn biến tiếp theo. Chờ chờ, nửa ngày cũng không thấy hấn có thêm động tác nào, hấn làm sao thế? Liệu có phải... không biết làm gì tiếp không? >_

Nàng vẫn làm đà điều không chịu mở mắt, trong lòng lại đắn đo có nên dẫn dắt hấn một chút không...

Khụ, được rồi, nàng thừa nhận mình cũng có chút tò mò loại chuyện này, dù sao nhìn thấy heo chạy không có nghĩa là biết mùi vị thịt heo, huống chi trước kia nàng cũng chỉ nhìn cho đã mắt thôi.

Cứ lằng nhằng giữa việc có nên chủ động không hay là tiếp tục e dè, nàng rối rắm khôn kể.

Yến Hồng vừa căng thẳng vừa do dự, nàng cho rằng thời gian trôi qua lâu lắm rồi, thật ra cũng chỉ có vài phút mà thôi. Đúng lúc nàng quyết tâm mở mắt ra chuẩn bị đối mặt với hiện thực thì, thực tế vô tình lại quật ngã nàng...

Bởi vì Đông Phương Manh đột ngột mở miệng nói một câu. Hấn chỉ nói hai chữ nhưng khiến Yến Hồng đau không muốn sống nữa. Hấn phát âm cực kỳ rõ ràng, rõ tới nỗi nàng muốn giả vờ không nghe cũng không được.

Hấn nói: “Bánh bao.”

Lúc nàng mở mắt, vừa vịn thấy hai con mắt hấn nhìn chằm chằm chỗ cao cao nào đó như con gà chọi.

Bánh bao... đầu tiên nàng nhìn theo ánh mắt của hấn tới chỗ mà bản thân vẫn lấy làm tự hào, lập tức hận mình hết chỗ nói, vì sao nàng phải hiểu ý tưởng của hấn a a a!

Bánh bao! Nàng giống bánh bao chỗ nào, chỗ nào?!

Rõ ràng không đủ thì cũng tính là màn thầu [28] nhá, nhá! Cho dù là bánh bao, thì, thì cũng là bánh bao cỡ lớn nhất!

“Sao là bánh bao được... bánh bao Manh Manh ăn đều nhỏ hơn cái này...” Yến Hồng gãy chết còn cố xoay chuyển suy nghĩ của hấn. Cái này liên quan đến vấn đề mặt mũi của giới nữ, nhất định phải đính chính kịp thời!

“Bánh bao bự.” Đông Phương Manh biết phục thiện, thay đổi cách nhìn của hấn, vẻ mặt rất thần kỳ.

“Vậy còn được...” Yến Hồng đắc ý phút trước, phút sau đã thấy hấn thò ngón tay thon dài ra chọt mấy cái, hấn còn chưa biết không chế sức mình, chọt làm nàng phát đau.

Mím mím môi, hấn nhanh chóng kết luận “Mềm”. Sau đó cắn một miếng.

“Wao..” Một tiếng thét đau đớn ngán ngủ vang lên giữa đêm khuya, biến mất với tốc độ cực nhanh. Yến Hồng đau chảy nước mắt đột nhiên ý thức được tình cảnh của mình, nếu làm mọi người kéo tới, sau này nàng không cần làm người nữa! Vì thế nước mắt rùng rùng cứng rắn nuốt tiếng la mới được nửa chừng trở về.

Vội vàng túm đầu hấn giật ra, mẹ nó, hai đầu răng trâu bò cỡ nào!

“Manh Manh, đây không phải bánh bao, không ăn được.” Yến Hồng cảm thấy mình thê thảm quá, tưởng công muốn học tập chương trình học bắt buộc của vợ chồng, được thôi, nàng tích cực phối hợp, nhưng trước đó, nàng phải tiến hành huấn luyện kết cấu cơ thể nữ nhân và các công năng liên quan đã...

“Không ăn được?” Hấn tò mò nhìn chỗ bị hấn cắn nhanh chóng đỏ lên, biện bạch: “Mềm mà.”

“... Được rồi, có thể ăn, nhưng không phải cắn...” Đã thế này, cũng chỉ đành dạy hấn làm sao đối xử dịu dàng với cơ thể yếu ớt của mình trước đã. Chảy nước mắt, sao nàng lại rơi vô cảnh này hả...

Có lẽ là bản tính trời sinh của con người điều khiển, sau khi Yến Hồng lấp ba lấp bấp giáo dục một hồi, Đông Phương Manh vừa sờ vào chỗ đó liền không học mà biết, bắt đầu mút mát.

Dần dần, nàng cảm thấy vui sướng, trong đầu còn tiếp tục suy nghĩ, năng lực học tập của hấn, thật là khá.

Trình tự tiếp theo, hấn vẫn tiến hành lúc đúng lúc sai, không thiếu được chuyện Yến Hồng nén thẹn thùng mà chỉ đạo kỹ thuật. Nhưng trình độ của nàng cũng chỉ gà mờ, biết lý thuyết không biết thực hành, thành thử quá trình hết sức gập ghềnh vất vả, cuối cùng khi hấn tìm đúng chỗ dùng vũ khí công thành chiếm

đất thì, nàng đã đau tới mức chỉ lo khóc mà không đếm xỉa tới chỉ đạo kỹ thuật nữa rồi, còn hấn cũng tủi thân âm ỉ kêu lên: “Đau...”

Đau? Đau sao còn không chịu ngừng hẳn... Yến Hồng nghiêng răng nghiêng lợi.

Cho nên mới nói, ở phương diện này, nam nhân đại khái luôn có kích động bản năng, tuy rằng hấn cũng không thoải mái nhưng vẫn cố chấp không chịu lui ra, nghiêng răng đỏ mắt, nước mắt rưng rưng tiếp tục, Yến Hồng nhìn mà muốn bùng nổ. Rõ ràng nàng mới là người khó chịu, vì sao bây giờ biến thành ngược lại, cứ như hấn mới là người bị chà đạp hả?!

Song nhìn vẻ mặt thê thê thảm thảm của hấn, Yến Hồng lại đau lòng một cách lạ lùng. Hấn không giống nàng, nàng hiểu biết giới tính, biết rõ các kiểu phản ứng sinh lý của con người, thành thử tuy khó chịu nhưng vẫn biết đây là bình thường, là tất nhiên. Nhưng hấn không biết, hấn làm hết thấy theo bản năng, lại không rõ vì sao cơ thể mình sinh ra phản ứng như thế, hấn không biết vì sao mình đau, rõ ràng sợ hãi lại không không chế được bản thân dừng lại.

Thấy nàng rơi lệ, hấn cũng khóc theo. Miệng nỉ non: “Đau, Hồng Hồng không đau...”

Nàng biết hấn nói hấn rất đau nhưng lại an ủi nàng, hi vọng nàng không đau.

... Thế này rốt cuộc là thế nào? Vì sao chuyện hạnh phúc như thế lại trở nên thảm thiết thế này?

Không được, không thể như vậy được.

Vì thế Yến Hồng lau nước mắt, nàng, còn có hấn nữa. Vất bỏ mấy cái rụt rè giả tạo, quăng luôn sự dè dặt chán ngắt, hấn là trưởng phu của nàng, nàng là thê tử của hấn, đã thân mật như thế, có gì không thỏa tình hết ý!

Kề tai hấn thì thầm nỉ non, dịu dàng vuốt ve hấn, nỗ lực đáp lại hấn. Cuối cùng, tâm tình tiêu cực của hấn tan đi, vẻ mặt bắt đầu hưởng thụ, mang theo mê hoặc khiến nàng động lòng.

Nhưng dù sao hai người cũng là người mới học nghề, kinh nghiệm lần đầu tiên quả thực chẳng thể tính là quá tốt. Lúc hấn đau nàng cũng đau, khi nàng cảm nhận được sung sướng rồi thì hấn lại kết thúc quá sớm.

Trong trường đỏ, nàng nhìn mái tóc ẩm ướt của hấn, gương mặt đỏ ửng, tình dục trong mắt còn chưa tan đi, môi hồng mím chặt, vừa quật cường vừa đáng yêu.

Rốt cuộc cũng tu thành chính quả rồi! Nàng nhắm mắt than khẽ. Mặc dù quá trình vất vả một chút.

Mở mắt lại lần nữa, lại thấy mi mắt hấn rục rịch, tầm mắt trượt xuống một chút, rơi vào trước ngực hấn, mặt nàng áp sát vào đó.

Nàng từ từ hồi phục lại, cảm thấy cuối cùng cũng nhúc nhích được, bèn thò ngón tay ra, khẽ khàng vẽ theo môi hấn, sau đó rướn cổ nhẹ nhàng hôn hấn.

“Hồng Hồng đau, ôm ôm, không tốt.” Hấn quay sang ôm cổ nàng, nghiêm túc chăm chú nhìn mắt nàng, rầu rĩ nói.

Ôm ôm? À, là chỉ cuộc quan hệ vừa rồi hả. Bởi vì nàng đau nên cảm thấy như vậy không tốt sao?

Nàng cười, trườn người lên, cụng trán vào trán hấn, môi dán hờ trên môi hấn, hồi lâu, buông ra, nhìn vào mắt hấn, nhỏ nhẹ mà kiên định đáp: “Hồng Hồng thích Manh Manh, bằng lòng ôm ôm với Manh Manh. Hồng Hồng thích ôm ôm.”

Hi vọng nói như vậy hấn có thể hiểu. Hấn tập trung tinh thần nhìn nàng nửa ngày, sau đó toét miệng cười, gạt đầu: “Hồng Hồng thích, Manh Manh cũng thế. Thích ôm ôm.” Cách nói ngắn gọn đặc biệt của hấn lại khiến nàng hiểu rõ, rất vui vẻ. Bởi vì nàng nói thích nên hấn cũng quyết định thích ư?

“Ca ca tỷ tỷ, thích ôm ôm, cũng thế.” Hấn nghĩ nghĩ, lại bổ sung.

Ca ca tỷ tỷ? Ai thế? Chẳng lẽ là người dạy hư hấn? Hừ, rốt cuộc là hấn quen ai, dám dạy hấn cái này... tuy rằng thành quả sau cùng là cho nàng nhưng cũng khiến nàng không vui.

Manh Manh của nàng, nàng vốn định tự mình chậm rãi dạy hắn. Tất cả của hắn nàng đều tham lam muốn chia sẻ một phần. Nhất là cử chỉ thân mật giữa hai người, ngấm từng chút một, tích lũy từng tí từng tí một, sẽ chậm rãi tạo thành của riêng của họ, bức tranh hạnh phúc hoàn chỉnh được cất kỹ.

Bây giờ cứ thế bị người ta cướp trắng trợn một miếng! Hừ, không vui tí nào.

Trong đầu chém giết kẻ xấu xa dạy hư Manh Manh nhà nàng một trăm lần, đang chém giết cao hứng đột nhiên phát hiện thẳng nhai nào đó lại không yên phận rồi. Ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy vẻ mặt quật cường và tinh thần học hỏi mạnh mẽ của hắn.

Sao Yến Hồng không rõ cho được, thành ra, tuy trong lòng hơi giật mình nhưng lại không mâu thuẫn. Hết cách, tự mình đào hố, tự mình nhảy vào, đáng đời.

Tuy hắn mắc chứng tự bế nhưng lại rất nhạy cảm, hắn là mơ hồ cảm giác được biểu hiện vừa rồi của mình không như mong đợi, thành thử cố chấp kiên trì mà quán triệt chính sách “có thực hành mới thực sự hiểu biết”, hung hăng giầy vò nàng một bận.

Ai kêu miệng nàng giãn, nói gì mà thích với không thích, kết quả, hắn thật sự nghe lọt rồi!

Lúc tất cả hoàn tất, Yến Hồng mơ mơ màng màng tổng kết lại mười chữ chân lý.

Viên phòng có nguy hiểm, vợ chồng cần cẩn thận.

38. Chương 38: Sau Đó

Sáng sớm hôm sau, Yến Hồng còn chưa mở mắt đã cảm thấy cả người mệt mỏi, đã thế còn thở không nổi, cứ như có tảng đá bự đè trên người. Muốn động dậy đổi tư thế khác, kết quả phát hiện hình như giường không vững, chẳng lẽ mình lắc lư tới nỗi thế?

Ráng sức mở mắt ra nhìn, một cái đầu đen thùi vùi trước ngực. Chả trách nàng khó thở, hóa ra là bị người ta đè trên người...

Quả nhiên, bất kể là dạng nam nhân gì, sáng sớm đều... rất hung mãnh.

“Manh Manh...” Yến Hồng rên khe khẽ, không kềm được ôm choàng lấy bờ vai hắn, nhưng vẫn phân thân nghiêng đầu nhìn ánh sáng bên ngoài.

... Trời sáng rõ rồi. Mặt trời đã chiếu vào trong phòng cả trượng.

Xong rồi, đến giờ mà còn chưa đi thỉnh an cha mẹ nữa! Yến Hồng kêu thảm trong bụng, nhưng bản thân còn không kiểm soát được, tiếng nói thoát ra khỏi miệng đều biến thành tiếng rên rỉ, nàng không muốn thừa nhận âm thanh mất mặt này là của mình đâu, quá xấu hổ đi.

“Manh Manh... trời, trời sáng rồi, uhm, nên rời giường, đi, đi thỉnh an, cha mẹ.” Khó khăn lắm mới nói được một câu hoàn chỉnh, Đông Phương Manh chu miệng chặn môi nàng lại, quần quít lòi cuồn.

Tên này... quả nhiên không thể khinh thường thiên phú của nam nhân ở phương diện này được.

Kết quả, đến khi hai người muốn dậy thì đã gần giờ Ngọ. Bọn nha đầu canh chính xác thời gian, cười vui vẻ bưng nước nóng vào, để hai người rửa ráy. Nhìn bộ dạng cười cười của họ, rõ ràng biết chuyện gì xảy ra.

Yến Hồng bó tay, chuyện này làm sao lừa được mấy nha đầu thân tín chứ? Đáng thương cho nàng, tối qua còn liều mạng nhin không dám kêu lớn.

Đổ mặt cự tuyệt bọn nha đầu hầu hạ, mấy nha đầu cũng biết nàng ngượng, đặt nước nóng xuống rồi đi ra, còn sẵn sàng bỏ lại một câu: “Đã báo cho bên Công gia phu nhân rồi, tiểu thư không cần lo lắng, Công gia phu nhân dặn để người và cô gia nghỉ ngơi cho khỏe đó!”

Lần này thì hay rồi, phỏng chừng người người đều biết bọn họ làm chuyện hay ho gì!

Lườm Đông Phương Manh một cái, cái tên không biết tiết chế này, thực hiện được rồi cười như mèo trộm được cá ấy, có chỗ nào giống người tự bế đâu.

Nàng và hấn đều chưa mặc quần áo, hấn còn không chịu dậy, gác đầu lên hõm vai nàng dụi dụi, như đang làm nũng. Nàng nhẹ nhàng vỗ về: “Ngoan, dậy nào.”

Nếu không dậy, nàng thật sự không cần làm người nữa.

Đội xúc chấn khỏi người, nhìn khắp người toàn vết xanh xanh tím tím, phỏng chừng trên cổ cũng chẳng khác hơn bao nhiêu. Có điều, chỗ nặng nhất, là vị trí bánh bao á...

Khụ, bánh bao thì bánh bao đi, vẫn đỡ hơn táo đỏ.

Một khi rời giường, động tác của Đông Phương Manh trái lại rất nhanh, tự mình ngoan ngoãn mặc quần áo đang hoàng, rửa mặt súc miệng, chạy tới nằm úp sấp bên mép giường như cún con, nhìn nàng uể oải lười biếng mặc quần áo. May mà bọn nha đầu chuẩn bị quần áo cổ cao hơn ngày thường, bằng không che không được dấu vết trên cổ.

Yến Hồng vừa bước xuống giường thì cảm thấy hai đùi tê rần nhũn ra, đứng không vững. Đông Phương Manh hoảng hồn ôm nàng, mắt mở tròn xoe, sợ nàng ngã.

Yến Hồng cảm thấy được an ủi, toàn thân đau nhức đều bỏ qua hết.

Đỗ Đông Phương Manh đi ra gian ngoài, nàng thừa cơ dùng nước nóng lau rửa người, rốt cuộc dễ chịu hơn một chút.

Chống eo đi ra khỏi phòng, nàng nén xấu hổ hỏi Giai Nhân: “Tối qua có ai đi thông báo với Công gia phu nhân và nhị bá, tướng công đã về không?” Thấy Giai Nhân càng cười càng tươi rói, nàng không mặt mũi đâu mà nhìn thẳng vào cô nàng.

Khụ, tuy nàng và Đông Phương Manh là vợ chồng đường hoàng, hơn nữa thành thân lâu như vậy tới giờ rốt cuộc cũng viên phòng, coi như hoàn thành bước cuối cùng của lễ nghĩa phu thê. Nhưng bị bọn nha đầu biết việc này, da mặt nàng vẫn cảm thấy khó mà chịu được.

“Y Nhân đi nói rồi, Công gia phu nhân cũng nói chắc cô gia mệt rồi không cần qua thỉnh an, nghỉ ngơi một tối cho khỏe.” Giai Nhân nói xong lại bốn cọt liếc nàng một cái, che miệng cười gian thấy rõ.

Làm bộ không vui tròng nha đầu nhà mình một cái, đương nhiên Yến Hồng biết nàng đang giấu mình. Nghỉ ngơi một tối cho khỏe, hừ, kết quả cả tối đại chiến mấy trăm hiệp...

“Vậy, vậy họ, đều, đều biết rồi?” Yến Hồng thật sự không hi vọng nghe được đáp án khẳng định.

Nhưng mà thực tế vô tình, năm đoá kim hoa đồng loạt gặt đầu, nha đầu ngu ngốc Tập Nhân kia còn thông báo: “Khả Nhân thấy tiểu thư dậy trễ, sợ Công gia phu nhân trách tội tiểu thư, còn đặc biệt đi giải thích một hồi đó!”

Hu, như vậy mà bọn họ không biết mới lạ!

Nếu có thể, Yến Hồng thật sự muốn rút đầu làm rùa đen, cả ngày hôm nay không cần ra cửa. Nhưng ngày mai Đông Phương Manh phải vào tông miếu tế tổ, có vài việc nàng còn phải bàn bạc với lão phu nhân. Vả lại, nàng cũng muốn hỏi tiểu công chúa, tối qua rốt cuộc đi làm cái gì!

Đành không ngừng tự thôi miên mình ‘Bọn Họ Không Biết, Bọn Họ Không Biết’ sau đó ngheh mặt, chân hơi chàng hăng, bước từng bước ra khỏi Lạc Phong Uyển, đi tới chính sảnh.

Gặp Công gia phu nhân, Yến Hồng còn chưa mở miệng đã đỏ cả mặt. Nàng vốn có chút chột dạ, lại thêm cha mẹ chồng cười y chang Phật Di Lặc, thấy nàng thì hai mắt càng sáng rực, nhất là mẹ chồng đại nhân, kéo tay nàng nhìn trái nhìn phải, sờ trên sờ dưới, nhìn cứ như trên người nàng có vàng không bằng, miệng mãi không khép lại được! Công gia còn được tính là hàm súc một chút, có điều cũng kéo Đông Phương Manh lại sờ mó, vỗ vỗ cười ngu ngốc cả nửa ngày, làm Đông Phương Manh ngơ ngác, lấy làm lạ nhìn chòng chọc cha mình, cứ như gặp phải quái vật.

“Mẹ...” Yến Hồng thật sự không chịu nổi ánh mắt yêu thương mờ ám kiểu này nữa, này, có cần khoa trương tới vậy không! Còn thiếu nước công bố thiên hạ thôi!

Đông Phương Tề thì hàm súc hơn chút, chỉ nói một câu “Chúc mừng đệ đệ và đệ muội” nhưng cũng đủ khiến nàng không thể ngẩng đầu lên.

Chỉ là lúc hần nhìn Đông Phương Manh, vẻ mặt kích động ‘Nhà Ta Có Đệ Trưởng Thành’, Yến Hồng thậm chí còn nghe được hần lầm bầm: “Manh đệ làm giỏi lắm!”

Phỏng chừng mặt nàng phải duy trì độ dày kha khá một thời gian dài mới chống đỡ nổi, Yến Hồng cảm thụ sâu sắc việc này. Người một nhà lại cười ngu ngốc chẳng có ý nghĩa gì hồi lâu, tiểu công chúa nhảy nhót vào đại sảnh, thấy cảnh tượng một nhà đông đúc như thế thì ngây ra, sau đó hưng phấn sán lại, bày ra vẻ mặt nhiều chuyện: “Có chuyện gì vui sao? Nói ra cho ta vui với?”

Yến Hồng nghe câu này, đột nhiên nhớ tới một câu kinh điển không ghen chết người không đền mạng mà nàng từng nghe qua: “Người có chuyện gì không vui à? Nói ra cho ta vui vẻ chút coi.”

Có điều, đáng về tiểu công chúa này, nhìn không ra tội qua mới làm chuyện xấu nha...

Thấy lão phu nhân cười hề hề định nói, Yến Hồng sợ bà lôi luôn chuyện mắt mặt của mình ra, vội vàng cười hỏi: “Cả ngày hôm qua không gặp công chúa, có phải đi dạo không?” Đột nhiên một ý nghĩ toát ra trong đầu, thất kinh, không phải tiểu công chúa này dẫn Manh Manh đi thanh lâu đấy chứ?

Nói tới ngày hôm qua, tiểu công chúa nháy mắt có sức sống liền: “Yến tỷ tỷ, tỷ không biết đâu, hôm qua ta và Manh Manh, còn có thằng ngốc Tiểu Phi nữa cùng ra đường chơi, ui, ta không ngờ chợ ở Di Lăng nhiều đồ ăn ngon với nhiều đồ chơi như thế đó, ta mua một đồng lớn. Cái đầu heo Tiểu Phi chỉ biết ăn, không chịu cầm giúp ta. Vẫn là Manh Manh tốt, giúp ta cầm không ít đồ.”

Đông Phương Manh nghe tiểu công chúa nhắc tới hần, ngơ ngác nhìn nàng.

Đông Phương Tề nghe xong hừ khê một tiếng: “Nếu công chúa muốn ra ngoài chơi, tốt xấu gì cũng nói một tiếng, ít ra cũng nên phái vài người đi theo. Lỡ có sơ suất gì, hạ thần làm sao ăn nói với hoàng thượng và thái tử điện hạ?” Hần cực kỳ bất mãn công chúa điêu ngoa này lôi đệ đệ yêu của hần đi. Lén lút chạy ra, lại lén lút trở về, hại hần không nhìn được đệ yêu đầu tiên, mãi đến sáng sớm nay mới thấy hần, hừ.

“Đông Phương tiểu nhị, người đừng quá đáng nha, bổn công chúa muốn đi đâu còn phải báo cáo với người nữa hả? Với lại còn có Vũ Phi và Manh Manh đi theo nữa, sợ gì chứ?”

Đông Phương Tề nghe xong càng tức, chính vì có Manh Manh đi theo hần mới càng lo hơn! Phì phì, không phải, hần chỉ lo Manh Manh thôi, hai người kia không tính!

Yến Hồng thấy vẻ mặt tỉnh bơ của tiểu công chúa, chẳng hề ngại ngùng e thẹn gì cả, nghĩ bụng hay mình đoán sai rồi?

“Được rồi Tề nhi, không được vô lý với công chúa. Công chúa, có lẽ lão phu quá lời nhưng công chúa thân thể ngàn vàng, nếu có tổn thương gì, tội lão phu lớn lắm. Mong là sau này công chúa ra cửa thì dẫn thị vệ theo cho yên tâm.”

Lão Công gia cũng nói thế, tiểu công chúa hơi thẹn: “Xin lỗi Công gia, do ta suy nghĩ không chu đáo, lần sau sẽ không thế nữa.” Nói rồi lè lưỡi, lúc quay mặt sang phía Yến Hồng thì nháy mắt một cách kỳ cục, cứ như thở phào nhẹ nhõm.

Đợi một hồi, Mộc Vũ Phi cũng tới. Vừa thấy Yến Hồng rõ ràng vẻ mặt không được tự nhiên. Chẳng những không dám nhìn nàng, mặt cũng đỏ một cách kỳ lạ.

Yến Hồng không nhịn được nhìn hần thêm một chút, chẳng lẽ là hần dẫn Manh Manh tới chỗ đó? Thằng nhóc chết tiết này, tuổi mới bảy nhiều đã mê gái rồi, còn làm hư Manh Manh nhà nàng! Trừng chết hần!

Dường như hần cảm giác được nàng trừng mắt, rụt cổ, ra sức giấu mình sau lưng Đông Phương Tề.

Yến Hồng giận dữ nhưng chuyện này khó mà hỏi thẳng hần, khai thác từ chỗ tiểu công chúa trước đã.

“Hôm qua công chúa có đi qua chỗ nào đặc biệt... hoặc là gặp phải chuyện gì lạ không?” Yến Hồng cố tình liếc xéo Mộc Vũ Phi một cái mới hỏi.

“Ừa, sao tỳ biết? Hôm qua lúc chúng ta đi chơi ra tới cổng thành, nhìn thấy có người bắt được một con cáo nhỏ trên núi ngoài thành, dễ thương lắm luôn! Có điều nói sao người kia cũng không chịu bán cho chúng ta, nói là để cho nữ nhi mình chơi. Mạnh Mạnh nhìn cũng có vẻ thích, ta và Phi đầu heo cũng rất muốn có, sau đó quyết định cùng lên núi bắt. Phi đầu heo chê ta đi chậm, tự dẫn Mạnh Mạnh đi trước. Hừ hừ, không chờ ta, kết quả vẫn là ta phát hiện một con chim cực kỳ đẹp trước nhất, màu sắc sặc sỡ đẹp mắt lắm nha, hơn nữa nó bay cũng không cao, ta muốn tự mình bắt, tức chết Phi đầu heo. Kết quả ta đuổi một hồi đi lạc luôn, tìm mãi mới thấy hai người họ. Nhưng mà ta không sợ chút nào đâu!” Tiểu công chúa ưỡn ngực, nhấn mạnh mình dũng cảm vô cùng.

“Cái gì? Lên núi?” Đông Phương Tề quát lên, mắt lập tức trợn lên: “Cô có biết trên núi nguy hiểm cỡ nào không? Lỡ gặp phải thú dữ gì đó, chỉ bằng mấy người, còn chưa đủ ăn nữa!”

Lần này hắc hắc rú không bị ai phản đối, dù sao một mình lên núi quả thật rất nguy hiểm. Đừng nói gặp phải thú dữ, chỉ riêng chuyện mấy người này ăn mặc sang trọng, lỡ gặp phải kẻ xấu đến chừng đó hồi cũng không kịp.

Mộc Vũ Phi tức tới trợn trắng mắt. Cái đồ ngu này, hôm qua đã dặn đi dặn lại không được nói ra chuyện lên núi rồi, nằng cứ khai tuốt, biết ngay là không đáng tin mà!

Lần này tiểu công chúa cũng biết mình nhỡ mồm, lộ chuyện lên núi, hiếm khi thấy nàng không đáp trả, chỉ trề môi lẩm bẩm: “Không phải vẫn lành lặn đấy thôi, không sao hết mà...” Đáng tiếc không bắt được con chim xinh đẹp kia và cáo con, ài!

“Xảy ra chuyện thì muộn rồi!” Đông Phương Tề hoàn toàn hóa thân thành khủng long bạo chúa, làm Yến Hồng lần nữa cảm thán hỏa lực hùng mạnh của tiểu công chúa. Một mình lên núi không ổn nhưng trước mắt nàng càng quan tâm, rốt cuộc Đông Phương Mạnh nhìn thấy gì trên núi?

“Có điều lúc ta tìm thấy bọn Mạnh Mạnh, hình như nghe được âm thanh gì kỳ lắm, có nam có nữ, lúc khóc lúc cười, hình như rất khó chịu á. Nhưng mà ta hỏi Phi đầu heo, hắn nói không nghe thấy, ta còn định tìm xem nhưng hắn nói trời tối rồi sẽ có sói...” Thập lục công chúa thấy không khí hòa hoãn bớt, lại nói sang chuyện khác. Vốn nàng còn suy nghĩ xem có phải có người bị ức hiếp không, còn định làm anh thư cứu mỹ nhân gì đó, kết quả bị Mộc Vũ Phi cứng rắn kéo xuống núi.

Yến Hồng nhìn thấy rành rành, mặt Mộc Vũ Phi thoáng cái đỏ như tôm luộc.

Có nam có nữ, lúc khóc lúc cười... người có kinh nghiệm thoáng nghĩ là biết, ách chừng... hai người họ nhìn thấy hiện trường “chiến đấu dã ngoại”.

Chẳng trách, vợ chồng Công gia nhìn Yến Hồng chăm chú. Ý tứ trong đó, không cần nói nhiều.

Chỉ có Đông Phương Tề, hung hăng trừng Mộc Vũ Phi. Ánh mắt đó khiến tiểu thể tử trước nay không sợ trời không sợ đất cũng chịu không nổi, vội vàng bôi mỡ dưới chân chuồn mất. Tiểu công chúa thấy không khí không ổn, cũng chạy theo, chỉ còn mỗi người thu lợi Đông Phương Mạnh cùng mấy người Công gia đỏ mặt đỏ cười.

Còn Yến Hồng, trong tình cảnh này không nói gì ngẩng đầu hỏi trời xanh, trong lòng có tư vị khác...

39. Chương 39: Ăn Tết

Từ lúc vào tháng chạp, từ trên xuống dưới Công phủ bắt đầu bận rộn chuẩn bị đón tết. Sau tiết lập bát càn bận rộn hơn, bọn nha đầu, người hầu bận bịu thu dọn sảnh ngoài Công phủ, dựng cổng chào trải thảm đỏ, treo đèn lồng, làm các loại màn thầu, bánh ngọt. Chỉ riêng hấp màn thầu thôi đã đáng chú ý rồi, chia thành đủ kiểu đủ dáng, bánh lớn thì nửa cân, nhỏ thì một lạng bột mì là hấp được hai ba cái, có nhiều mục đích. Dâng lễ có, chủ tử ăn có, dùng ăn cơm có, dùng uống rượu có, vân vân và vân vân.

Đông Phương Mạnh nếm một lượt các loại màn thầu. Yến Hồng sợ hắc trưởng bụng, giống như mẹ già mạng khổ cứ phải chạy theo sau lưng hắn thỉnh thoảng cho hắn uống miếng nước. Có điều làm chủ tử cũng tốt nha, chuyện gì cũng không cần làm, chỉ cần xem thôi, còn có thể đằng hoàng hưởng thụ thành quả lao động của người khác, quả thật thần tiên cũng khó cầu.

Mười lăm tháng chạp, trước sân nhà chính còn dựng ‘Thiên Địa Lầu’ thờ các vị thần, lập ‘Triều Thiên Can’ để tới tết thì thắp ‘Triều Thiên Đấng’. Triều Thiên Can làm bằng tre, cao ba trượng, thân tre sơn màu đỏ, ngọn tre treo một cái lồng đèn đỏ, bên trong gắn một cây nến đỏ lớn nặng một cân, đốt hàng ngày, dùng ròng rọc treo lên, thắp mãi đến đúng tiết nguyên tiêu rằm tháng một.

Đông Phương Manh ngồi châu chực ngay cửa lớn lại bắt đầu có hứng thú với công việc sơn đỏ, cả ngày đều vác cái thùng gỗ nhỏ, hào hứng ấn mấy dấu tay đỏ lôm khấp nơi. Yến Hồng nhìn sao cũng cảm thấy giống mấy bàn tay máu mà bọn xã hội đen báo thù ấn lên trong mấy phim Hongkong, để tránh hiểu lầm không cần thiết, đành phải tìm cho hắn cái chổi nhỏ, để hắn dùng chổi vẽ tranh.

Ngoại trừ ra lệnh cho hạ nhân canh phòng nghiêm ngặt Thiên Địa Lầu, những chỗ khác Công gia mặc cho hắn phát huy, hướng chi lão Công gia còn cảm thấy con mình tùy tiện vẽ bừa mấy bức tranh nhìn cũng khá đẹp mắt, chỉ là màu sắc hơi đơn điệu, tuyền một màu đỏ.

Chỉ có Yến Hồng dở khóc dở cười. Thật ra buổi tối ba ngày trước tiểu ngọc nhà nàng xem Tị Hỏa Đồ một chút, ngày hôm đó chạy khắp nơi in móng vuốt không biết có nhớ tới chuyện này hay không mà copy hoàn toàn một bức xuân cung đồ rực lửa trong phòng tắm, còn vẽ thật lớn nữa!

May mà hắn cũng chỉ phát điên trong phòng tắm một lần, thời gian còn lại chỉ vẽ lung tung chim cò cá cảnh bình thường.

Chỉ là từ sau ngày đó, phòng tắm của Lạc Phong Uyển có một bức tường quanh năm treo một lớp màn thật dày, mỗi lần Yến Hồng tắm rửa thỉnh thoảng còn dỡ lên xem một chút.

Mười tám tháng mười hai, đại cát, nên tế tổ.

Đầu đêm hôm trước, Yến Hồng đã giảng giải cho Đông Phương Manh nghe ngày mai cần làm những gì. Tuy có rất nhiều chuyện hắn không hiểu nhưng trí nhớ thì cực kỳ lợi hại, lúc nào làm gì, nhớ không chệch đi đâu được. Yến Hồng cũng vui vẻ xem hắn là bộ nhớ di động, lỡ mình có quên, chỉ cần hỏi “Bây giờ là giờ X, nên làm chuyện gì nào?”

Cam đoan đáp không sai một chữ.

Ngày hôm sau, Yến Hồng đứng cạnh Đông Phương Manh, y theo quy củ lão phu nhân dạy trước đó, đầu tiên bái thần thánh và tượng Phật thờ trong Thiên Địa Lầu, sau đó lại tới từ đường bái bài vị tổ tiên, cuối cùng tới chính sảnh từ đường dập đầu với tộc trưởng. Tộc trưởng gia tộc Đông Phương hiện tại do lão Công gia quyền cao chức trọng đảm đương, tộc nhân đều được hưởng phước.

Có điều khiến Yến Hồng chú ý là một ông lão râu tóc trắng xóa, nhìn ít nhất cũng cả trăm tuổi, sau nghe ngóng mới biết, ồ, đó là tam thúc của phụ thân lão Công gia, tam thúc công, thế hệ già cả chân chính chính đức cao vọng trọng nhé, tới một trăm linh hai tuổi rồi! Xứng đáng với danh xưng Thọ Tinh!

Thấy Đông Phương Manh cứ nhìn chằm chằm chòm râu trắng muốt của ông cụ, Yến Hồng sợ hắn kích động muốn đi qua giật, vội vàng lôi hắn dập đầu cho xong việc.

Mãi đến hôm nay, Yến Hồng mới nhận mặt rất nhiều họ hàng thân tộc, có điều chi hệ không nhiều, phần lớn là dòng thứ, rải rác các huyện thành ở Di Lăng.

Cuối cùng, dưới sự chứng kiến của dòng họ, tên Yến Hồng được ghi vào gia phả, xếp cùng với Đông Phương Manh, là vợ chồng. Yến Hồng bị đánh động bởi không khí nghiêm trang và thận trọng, thành thử cũng chân chính có giác ngộ của một phần tử trong gia tộc Đông Phương. Dù sao trước đó nàng luôn xem mình là một cá thể độc lập, tuy đón nhận Đông Phương Manh nhưng lại chưa từng liên kết vận mệnh của mình với cả Đông Phương gia, mãi đến lúc này nàng mới cảm nhận sâu sắc sức mạnh của dòng tộc cổ đại.

Cả quá trình Đông Phương Manh đều im lặng, đỡ dẫn đi theo nàng quỳ lạy dập đầu, vẻ mặt mờ mịt. Có điều nếu Yến Hồng buột miệng hỏi hắn: “Giờ này một khắc phải làm gì nào?” Hắn sẽ ngơ ngáo nhưng trả lời cực kỳ nhanh chóng chuẩn xác, gần như hình thành phản xạ có điều kiện.

Rốt cuộc sáng sớm ngày mười chín, Mộc Vũ Phi và tiểu công chúa mạnh ai về nhà nấy, mạnh ai nấy kiểm mẹ mình. Đông Phương Tề tổng hai Phật sống không bớt lo này đi, chỉ ở kinh thành chu toàn một lượt lại quay về Di Lăng, trước đêm giao thừa chạy về tới nhà.

Hai mươi ba tháng chạp, cúng ông táo. Bá tánh bình dân cung kính, thành kính với “vua táo” nhưng Công phủ không xem trọng ông táo, cho rằng địa vị ông không bằng Luy Tổ (một vị nữ thần rất được dân Di Lăng tôn thờ), tiền tài không bằng Vương Mẫu, thành thử chủ nhân Công phủ sẽ không đích thân cúng ông táo, chỉ phái một quân sự nhỏ nhỏ bày đồ cúng, thấp nhang, khấn vái vài câu tượng trưng. Ngày này còn được gọi là “tết ông táo”.

Qua tết ông táo, cách tết âm lịch chỉ còn sáu bảy ngày, phải quét tước toàn bộ phòng ốc, thường gọi là tảo trần, tảo trần để bỏ cũ đón mới, quét sạch điềm xấu. Còn phải dán cửa, dán tranh tết vân vân.

Đời trước đời này Yến Hồng đều rất hào hứng với truyền thống cắt giấy dán cửa của dân tộc, cầm kéo cùng ngồi cắt chung với năm đoá kim hoa ở gian ngoài. Đứng xem thường mấy tờ giấy đỏ nhỏ xíu này, qua bàn tay khéo léo của nhóm nha đầu có thể biến thành đủ loại hoa văn tuyệt vời, có hỉ thước đăng mai, yến xuyên đào liễu, khổng tước hí mẫu đơn, sư tử cổn tú cầu, tam dương (Dương) khai thái, song long hí châu, lộc hạc đồng xuân (** đồng xuân), ngũ phúc (Phúc) phủng thị, tê ngư vọng nguyệt, liên (Liên) niên hữu ngư (Dư), uyên ương hí thủy, lưu hải hí kim thiên, hòa hợp nhị tiên vân vân [29]. Yến Hồng xem thế là đủ cũng cảm thấy chênh lệch quá lớn, hết cách, trên phương diện thủ công ngoài tay nghề nấu ăn ngon ra, mấy việc thủ thừa cắt dán gì đó trình độ năng chỉ ở mức nhập môn.

Quay đầu nhìn, nàng giận à, vì sao cái tên Đông Phương Manh này lần đầu tiên cầm kéo mà cắt đẹp hơn nàng hả?! Tên này có thể đứng phát triển toàn diện như vậy không, a a a, nàng bị áp lực lớn lắm! Tướng công toàn năng thế này, bị nữ nhân khác biết còn không liều mạng cướp?!

Không được, vội vàng kéo hẩn qua một bên giáo dục: “Manh Manh phải nhớ kỹ nhé, sau này cắt hoa hoa chỉ được cắt cho Hồng Hồng và cha mẹ với các ca ca thôi, vẽ tranh cũng thế! Ừm, chỉ được cho Hồng Hồng hôn hôn, ách, ăn bánh bao của Hồng Hồng, còn có ôm ôm nữa, biết chưa?” Thật ra nàng muốn nói nhất là, sau này trong mắt trong lòng cũng chỉ được có một mình nàng! Chẳng qua nói như vậy độ khó quá cao, nàng vẫn nên đổi cách nói sao cho Đông Phương Manh nghe hiểu, khụ.

Đông Phương Manh hoàn toàn không nghe rõ một tràng liên thoảng như pháo nổ của nàng, chỉ gật đầu lia lịa, sau đó cầm tờ giấy đỏ lên tiếp tục của của quẹo quẹo cắt cắt, không tới một lát cắt ra một con vịt con, hẩn cười tí mắt đưa cho Yến Hồng: “Tiểu Cường!”

Một lát sau, một nhà Tiểu Cường cắt ra hết, cả “mẹ nuôi gà” Tiểu Hoa cũng không bỏ sót, xem ra còn nhớ bọn chúng đây. Yến Hồng nhìn thấy hết sức dễ thương, hào hứng kéo hẩn dán thành một hàng dài lên cửa sổ, còn sáng ý hơn mấy cái hỉ thước đăng mai nhiều, cái này người ta gọi là “bầy vịt đón xuân!”

Đêm ba mươi, giao thừa, Công gia phu nhân và con trai, con dâu trước sau nối đuôi nhau vào từ đường, tổ miếu cúng bái, mỗi mâm bày mười món đồ cúng, hai đĩa mần thầu, ba ly rượu cúng, dập đầu chúc tết. Lúc Công gia bái miếu, do trưởng tử Đông Phương Ngọc không có mặt nên thứ tử Đông Phương Tề bưng bát nhang, đèn sa, chụp đèn mỗi thứ một cặp đi trước dẫn đường. Phu nhân bái miếu thì có nữ bộc hầu hạ, trước sau còn có tùy tùng theo hầu. Ngoài bái miếu tổ từ đường ra còn bái các vị thần thánh thờ trong Thiên Địa Lâu, lão phu nhân còn dẫn Yến Hồng đặc biệt đi bái tể Tổng Tử Quan Âm, hic.

Công gia phu nhân đến miếu tổ, từ đường dập đầu xong quay về trước lầu chính, để con trai con dâu, quân sự lớn nhỏ, nha đầu, bà tử, sai vặt dập đầu chúc tết bọn họ. Sau đó bắt đầu đón giao thừa.

Đông Phương Manh xưa nay đến giờ là đi ngủ, Công gia cũng không nhẫn tâm thấy con ngồi trên ghế gục đầu ‘cầu cá’ như thế, bèn phát bao lì xì trước, để Yến Hồng dẫn hẩn đi ngủ. Kết quả tên này vừa thấy giường liền nhớ tới quy định trước đó của Yến Hồng, lời nàng giài vò một bận mới thỏa mãn thiếp đi.

Yến Hồng xét thấy hẩn không kiêng dè gì mà biểu diễn hôm sinh nhật, phí hết nước miếng mới lập ba điều luật với hẩn: ban ngày không thể ôm ôm, chỉ được hôn hôn sau lưng người khác, buổi tối mới được ôm ôm nhưng không được quá hai lần. Đông Phương Manh miễn cưỡng lắm mới làm được, đương nhiên, trong tình huống hẩn chịu phối hợp.

Yến Hồng thấy hẩn ngủ say, đứng dậy lì xì cho bọn nha đầu, dưới sự yêu cầu nhất trí của bọn nha đầu, ăn một chút canh nguyên bảo rồi mới ngủ.

Sáng sớm mừng một, Đông Phương Manh tự mình mặc một bộ áo gấm đỏ thẫm, nhìn rất vui mừng, y chang cái bao lì xì đi động. Để phối hợp với hẩn, Yến Hồng cũng mặc một bộ áo đỏ thẫm, mặc xong ngoắc tay:

“Manh Manh!”

Hắn lập tức có phản ứng, nghiêng đầu nhìn nàng, mắt cong thành nửa vầng trăng, hiển nhiên tâm tình rất tốt.

“Manh Manh, Hồng Hồng mặc giống Manh Manh, có thích không?”

Hắn không gật cũng chẳng lắc, nhìn nàng hồi lâu, lâu tới mức bụng nàng bắt đầu đánh lô tô, chẳng lẽ hắn không thích?

“Manh Manh không thích, vậy Hồng Hồng đi đổi nha?” Ôi, chẳng mấy khi mặc đồ tình nhân, đáng tiếc hắn không thích.

Thấy hắn vẫn không phản ứng, Yến Hồng than thầm, chuẩn bị đi thay đồ thì nghe hắn thì thào: “Thích.”

Yến Hồng không kèm được nhếch miệng lên, hóa ra không phải không thích mà là quá thích nên nhìn ngây người luôn...

Bọn nha đầu che miệng cười trộm, Yến Hồng mặt dày tự khen mình: “Hừ hừ, hâm mộ hả? Cái này gọi là quần áo phu thê biết chưa?” Nói xong còn vênh váo hừ hừ kéo Đông Phương Manh đi chúc tết vợ chồng Công gia phu nhân.

Dịp tết, phiên chợ đầu năm rất náo nhiệt, trừ bán đồ đặc các loại còn có các trò văn nghệ dân gian như xiếc ảo thuật, đàn ca, kể chuyện, đánh quyền mai võ. Buổi chiều có hội đèn rồng, dân gian Di Lăng thịnh hành rất nhiều hoạt động múa đèn rồng, múa chèo thuyền, đi cà kheo, múa sư tử, Yến Hồng nhìn không chớp mắt.

Náo nhiệt như thế kéo dài mãi đến sau rằm tháng một. Rằm tháng một, khoảng giờ Hợi buổi tối, Công gia dẫn cả nhà thắp hương dâng cúng, đốt giấy tiền, sau đó đốt pháo, dọn bài vị tổ tiên với ý đưa tiễn ông bà, một cái tết ồn ào náo nhiệt đến đây cũng kết thúc.

40. Chương 40: Dấu Hôn

Ngày xuân tươi đẹp, khả năng diễn đạt và lý giải của Đông Phương Manh lại tiến thêm một bậc. Ít nhất, lúc hắn không cao hứng, hắn sẽ chủ động nói với Yến Hồng: “Manh Manh đang bực mình.”

Mỗi lần như thế, Yến Hồng biết hắn cần được khích lệ yêu thương. Khụ, cái gọi là khích lệ yêu thương, chính là ôm ấp, hôn hôn đại loại thế. Một khi được kích kị kiểu này, thông thường không bao lâu hắn sẽ không mất hứng nữa.

Đương nhiên cũng có lúc ngoại lệ.

Ví dụ như hôm nay.

Sáng sớm thảnh an xong, Yến Hồng bị mẹ chồng giữ lại, nói là mẹ chồng con dâu có một số chuyện riêng tư cần nói. Đông Phương Manh không thích ngồi lại những lúc thế này, bởi vì hắn thường không hiểu lắm họ nói gì, mà hắn cũng chẳng thích phát biểu ý kiến.

Vì thế hắn tự mình đứng dậy đi ra ngoài.

“Manh nhi, đừng ra phủ một mình nha con.” Lão phu nhân không yên tâm căn dặn.

Hắn dừng chân, quay đầu nhìn mẹ mình, nửa ngày mới gật đầu, sau đó nhấc chân đi ra cửa. Lão phu nhân cười tươi như hoa, thằng bé này, càng lúc càng hiểu chuyện.

“Hồng nhi à, vẫn chưa có động tĩnh gì hả con?” Yến Hồng biết lão phu nhân giữ nàng lại chắc chắn có chuyện muốn hỏi. Thế nên nàng vừa nghe mẹ chồng nói có chuyện riêng tư muốn bàn là thấy đau đầu. Sinh con dâu có giống ảo thuật, muốn có là có à...

“Làm mẹ thất vọng rồi, hình như không có gì lạ cả.” Yến Hồng cúi đầu nói nhỏ.

“Con cũng không cần áp lực quá, mẹ cũng chỉ hỏi thế thôi.” Có lẽ thấy tâm tình nàng hơi xuống dốc, lão phu nhân vội vàng an ủi.

“Mẹ, không sao đâu, nên đến thì đến thôi.” Thật ra nàng không muốn có con sớm thế. Một là Đông Phương Mạnh như đứa trẻ cần nàng chăm sóc, hai là dù sao tuổi nàng hãy còn nhỏ, cơ thể còn chưa phát triển hoàn toàn, sinh con sẽ có nguy hiểm rất lớn. Chỉ là không thể nói thẳng với lão phu nhân như thế.

“Ày, Ngọc nhi, Tề nhi đều già đầu rồi, Ngọc nhi đã hai mươi ba, Tề nhi cũng mười chín rồi, sao không đứa nào muốn thành thân hết!” Lão phu nhân xoay chuyển ý nghĩ lại nhớ đến hai đứa con khác của mình, lòng mẹ hiền lại bắt đầu lo lắng.

Thật ra Yến Hồng cũng thấy kỳ, Đông Phương Ngọc ra chiến trường mãi vẫn chưa cưới thì thôi đi, Đông Phương Tề và thập lục công chúa cuối cùng có thành hay không bây giờ thấy vẫn còn hơi lơ lửng. Khụ, vị nhị bá này rầu bất mệ, theo nàng thấy rõ ràng chàng có tình thiếp có ý, thế mà cứ thấy mặt người ta là không vui vẻ, không biết nữ hài tử cần phải đồ sao!

“Mẹ cũng đừng quá lo lắng, đại bá thiếu niên anh hùng, chính đương lúc kiến công lập nghiệp, nhất thời không để ý chuyện nữ tình trường cũng bình thường thôi. Nhị bá cũng là người có chủ kiến, có lẽ trong lòng huynh ấy đã có tính toán, chẳng qua chưa nói với mẹ thôi.” Yến Hồng cũng không muốn lão phu nhân cả ngày buồn lo chuyện này, đành khuyên nhủ.

“Ày, may mà Mạnh nhi có phúc, cưới được thê tử tốt như con. Mẹ thấy gần đây cử chỉ ăn nói của Mạnh nhi đã thành thực hơn rất nhiều, vất vả cho con rồi.” Lão phu nhân vỗ vỗ tay Yến Hồng, vẻ mặt hiền từ.

“Đây là chuyện con dâu nên làm, có gì mà vất vả với không vất vả ạ.”

Nói chuyện cùng lão phu nhân một lát, Yến Hồng quay về Lạc phong Uyển. Vừa vào viện thì thấy Đông Phương Mạnh ngồi xổm bên đình bát giác nghịch sỏi, vẻ mặt nhìn rất khó chịu.

“Mạnh Mạnh, chàng sao thế?” Yến Hồng ngồi xổm xuống nhìn mặt hắn, mỉm cười hỏi.

Hắn không đáp, chọc chọc đá sỏi loạn lên, vẻ mặt thoáng chút... ghê tởm?

“Không nghịch sỏi nữa, về phòng ăn bánh ngọt nhé?” Nàng cười với hắn, hơi thấp cổ xuống, ngoẹo đầu nhìn mặt hắn.

Ấy thế mà hắn gạt tay nàng ra, quăng sỏi xuống ao nước bên cạnh, tùm một tiếng, lòng nàng cũng gợn sóng từng chập.

Dáng vẻ hắn thế này, nhất định đã gặp chuyện gì rồi! Trong lúc nàng nói chuyện với lão phu nhân hắn đã xảy ra chuyện gì?

“Mạnh Mạnh, Mạnh Mạnh...” Nàng sốt ruột song không dám để lộ, đành thì thầm gọi hắn không ngớt.

Cuối cùng hắn chịu nhìn nàng. Từ khi nay, rất hiếm khi hắn phớt lờ nàng thế này.

Nghĩ nghĩ, nàng vẫn không hỏi hắn xảy ra chuyện gì liền, nhìn hắn mất hứng như thế, chắc chắn là chuyện khiến hắn chán ghét, cần gì khiến hắn nhớ lại làm hắn không vui chứ. Hơn nữa, nhìn dáng vẻ hắn, cũng không giống như muốn nói ra.

“Về phòng thôi, Hồng Hồng làm bánh ngọt ăn, chịu không?” Thừa cơ nắm tay hắn, kéo hắn đứng dậy.

Hắn không phản đối, đứng dậy theo nàng về phòng.

Nàng bưng bánh xộp trứng sữa ra, là món bánh ngọt hắn thích ăn nhất từ sau khi nàng thử nghiệm thành công, gần như mỗi ngày đều ăn một miếng.

Nhưng bây giờ hắn lại không động vào, tuy rằng ánh mắt vẫn ở nơi đó nhưng không tập trung.

“Mạnh Mạnh...” Nàng dựa lại gần, nhỏ nhẹ gọi hắn. Hắn nghe được, người động dậy, liếc mắt nhìn nàng, may quá, không tức giận.

“Nói chuyện với Hồng Hồng được không?” Nàng cười làm bộ dễ thương trước mặt hắn, học cậu bé bút chì Shin, lông mày vặn lại như con tằm. Hắn nhìn nàng nửa ngày, rốt cuộc cười “ha ha”.

Cuối cùng cũng đỡ cho hắn cười rồi, Yến Hồng trấn tĩnh lại, túm hai tay hắn, áp lòng bàn tay hắn lên má mình, nhìn mặt hắn, lựa chọn vấn đề có vẻ an toàn một chút: “Mạnh Mạnh không thích ăn bánh ư?”

Hắn nhẹ nhàng cọ cọ lòng bàn tay lên má nàng nhìn nàng hồi lâu mới nhả ra một chữ: “Thích.”

“Vậy sao không ăn?” Tiếp tục truy kích.

Hắn rũ mắt xuống, mím môi quật cường. Từ khi nào, động tác mím môi chứng tỏ hắn cao hứng đã từ từ thăng lên hàm nghĩa mới? Nhưng nàng có thể tìm được tin tức chính xác từ sự khác biệt nhỏ nhoi đó.

Hắn không chịu nói thêm, cũng không chịu nhìn nàng nữa. Nàng nghịch ngón tay hắn, nhìn vẻ mặt hơi vắn vẹo của hắn, thật lâu, thật lâu, lâu đến nỗi nàng không muốn kiên trì nhìn như thế nữa, hắn chậm chạp thì thầm: “Tức giận, ăn không vô.”

Yến Hồng biết nàng nên thừa dịp lần tới hỏi vì sao hắn giận, nói không chừng có thể hỏi ra nguyên nhân nhưng nàng không đành lòng. Vì thế nàng chỉ ôm lấy cổ hắn, kéo hắn vào lòng nàng, dịu dàng: “Vậy Hồng Hồng ôm, Mạnh Mạnh không giận nữa.”

Hắn dựa vào lòng nàng nghe lời không động đậy.

Ngay lúc đó, Yến Hồng phát hiện sau tai hắn, chỗ gần quai hàm có một vết đỏ nho nhỏ. Bị sâu cắn? Không giống lắm...

Hình như là dấu hôn... thường lúc nàng không khống chế được thì ghi dấu ấn kiểu này trên người hắn, nên nàng chẳng lạ lắm gì.

Hắn bị người lạ... hôn?

... Đứa khốn nào chê sống sướng quá, dám động vào người của nàng?! Ăn gan cá mập phải không!

Nàng cực kỳ tức giận, ngón tay dè dặt sờ vào nơi đó. Hắn run lên, chụp tay nàng, sau đó ra sức chùi lên chỗ đỏ đó kia. Tay nàng bị hắn túm phát đau nhưng nàng mặc kệ, nhìn chỗ quai hàm hắn càng lúc càng lan ra, vội vàng giữ tay hắn lại, đổi thành ôm vai hắn.

Hắn nhú mày, nhìn thẳng vào mắt nàng, nói câu thứ ba trong buổi sáng nay: “Bẩn, chùi sạch, không có nữa.”

“Đã sạch rồi, không thấy nữa.” Yến Hồng nói liền, giỡn sao, cứ tiếp tục như vậy, da hắn tróc mất.

Lúc này hắn mới giãn chân mày ra, dường như thoải mái một chút, mặt thoáng nụ cười. Hề cười thì lúm đồng điệu xinh xinh lại xuất hiện, khiến nàng cảm thấy... quyến rũ.

Khụ, giờ không phải là lúc nảy mầm xuân.

Thấy mặt nàng ửng đỏ, hắn nghiêng đầu, đảo mắt, sấn lại gần hôn một cái. Sau đó hơi ngửa mặt ra sau, dừng ở khoảng cách rất gần, chờ nàng hôn lại.

Nàng không do dự hôn trả. Hắn cười rạng rỡ, kéo ngón tay nàng đùa nghịch.

“Ồ, có ai hôn Mạnh Mạnh à, hôm nay?” Nghĩ nghĩ, nàng quyết định hỏi. Nếu có người như thế thật, cần giải quyết càng sớm càng tốt. Bằng không ảnh hưởng tâm tình hắn không nói, càng ảnh hưởng nặng nề đến nàng.

Từ trong ra ngoài của hắn, mỗi phân mỗi tắc đều thuộc về Yến Hồng nàng, những nữ nhân có mục đích khác tốt nhất lẫn một bên đi, đương nhiên, nam nhân cũng thế!

Ánh mắt hắn thoáng qua một tia lạnh lẽo, vẻ mặt rất ghê tởm, nửa ngày nặn ra một câu: “Hồng Hồng hôn, thích;... bẩn.”

Nàng nghe ra được, bỏ bớt một phần, chính là kẻ to gan xâm phạm hắn. Đến tột cùng là ai, nàng dần dần không bình tĩnh nổi.

Lúc này hắn lại sấn tới, liếm môi nàng, rất nghiêm túc: “Không bẩn.”

Nói nàng ư? Hi hi, đương nhiên rồi, nàng là nương tử thân thiết, là bà xã đại nhân của hắn mà, nữ nhân bẩn thỉu khác sao so được!

Nói như thế, nữ nhân bản kia là ai? Ừm, xem ra phải bảo Giai Nhân đi phát huy sở trường một chút mới được.

“Đương nhiên không bản rồi, Manh Manh cũng không bản.” Yến Hồng chứng minh, nặng nề đánh dấu lên môi lên quai hàm hẳn, cười rạng rỡ dỗ dành hẳn.

Hắn gật đầu cười, có vẻ không để ý chuyện bị người khác hôn nữa.

Không khí trở nên mập mờ, Yến Hồng phát hiện gần đây trên phương diện vợ chồng thân mật bản thân càng lúc càng nhạy cảm, chỉ cần một ánh mắt bình thường của hắn đã khiến nàng rục rịch.

Không được, bây giờ là ban ngày, vội vàng kéo hẳn, dứt hẳn ăn bánh.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Giai Nhân mang tin tức về khiến máu nóng đã lâu không bốc lên trong người Yến Hồng sôi sùng sục! Không ngờ là Noãn Nguyệt!

Ả khốn này tà tâm chưa chừa!

Lão phu nhân nề tình, phạt ả vào phòng giặt đồ, nửa năm sau lại thả ra, giáng xuống làm nha đầu bậc hai. Cứ tưởng sau đó ả sẽ yên thân, không ngờ ả lại dám xuống tay, không, xuống miệng với Đông Phương Manh?

Bà đây không ra oai, xem bà là người chết có phải không?!

“Tìm cơ hội, để lộ chút ít trước mặt lão phu nhân, không cần dây đến cô gia, những cái khác tùy muội nói.” Yến Hồng bình tĩnh liếc Giai Nhân, Giai Nhân hiểu ý gật đầu.

Nếu nói người thông minh nhất bên nàng thì phải là Giai Nhân. Ài, thật không nỡ gả nàng đi nha... nhớ đến thị vệ trưởng trong phủ ân cần với Giai Nhân, Yến Hồng sầu ơ là sầu.

Hai bàn tay to từ đằng sau bò lên đỉnh đầu của nàng, thẳng nhai này, càng lúc tìm càng chuẩn.

Tối hôm đó Đông Phương Manh ra sức biểu hiện. Yến Hồng cũng tích cực phối hợp, khê khàng nỉ non: “Manh Manh, chúng ta không cần người thứ ba...”

Ai dè chưa được mấy ngày, kẻ thứ ba không từ mà biệt.

Đương nhiên khi ấy cả hai vợ chồng đều không biết, cũng chưa ý thức được “kẻ thứ ba” nhỏ nhoi kia mang lại thay đổi cho họ.

Buổi chiều ngày hôm sau, Noãn Nguyệt bị lão phu nhân đẩy xuống thôn trang ở quê. Tất nhiên, không phải thôn trang mà Đông Phương Manh yêu thích.

41. Chương 41: Có Thai

Tuy là ngày xuân nắng ấm, sắc xuân ấm áp khắp nơi, nhưng tâm tình Yến Hồng lại xuống thấp một cách khó hiểu, cứ luôn cảm thấy nóng nẩy, cả ngày chán ngán không có tinh thần.

Đông Phương Manh dắt nàng đi ngắm chim trong vườn, nàng nằm ườn trên giường mềm không muốn rục rịch. Hắn thò tay sờ sờ trán nàng, lại sờ mình, lo lắng: “Nóng...”

“Không sao, Manh Manh đi xem chim con một mình đi, để Hồng Hồng ngủ một lát được không?” Yến Hồng ráng cười với hắn.

Hắn nghiêng đầu suy nghĩ, nói: “Manh Manh cùng.” Sau đó tự động chạy tới giường nhỏ đối diện giường, cởi quần áo ra, còn ân cần vạch chăn ra, lom lom chờ nàng lại.

Yến Hồng cảm động tâm ý của hắn, cũng không nói mình chỉ muốn chợp mắt một lát, đi lại cởi áo ngoài, dựa đầu trong lòng hắn, song chỉ một chốc đã ngủ say sưa.

Đông Phương Manh xưa nay luôn ngủ đúng giờ đương nhiên không ngủ được, ngơ ngác ôm hôn nường tử, cả tư thế cũng không biết đường đổi. Muốn nhéo khuôn mặt hồng hào của nàng chơi lại sợ làm nàng tỉnh, vẻ mặt rối rắm, nếu Yến Hồng thức dậy chắc chắn sẽ cảm thấy cực kỳ dễ thương.

Ngủ một giấc tới giờ ngo, Yến Hồng tỉnh lại cảm thấy đầu óc tỉnh táo cực kỳ sung sức, há miệng gọi: “Manh Manh, muốn đi xem chim con không? Đi, Hồng Hồng cùng đi.” Gọi xong mới phát hiện Đông Phương Manh ở đằng sau nhe răng nhếch miệng.

“Sao vậy?” Yến Hồng sán lại kiểm tra.

“Tê, đau.” Hấn xoa xoa bả vai, mặt nhăn như cái bị rách.

Lúc này Yến Hồng mới biết mình thoải mái lại mang cho hấn gánh nặng lớn thế, áy náy vội vàng bỏ cứu: “Nào nào nào, Hồng Hồng xoa xoa giùm Manh Manh.”

Hấn theo chỉ thị của nàng ngoan ngoãn nằm sấp xuống, bị mát xa đại pháp ấn lung tung của nàng làm hấn la om sòm, Yến Hồng chợt dạ định ngừng hấn lại không chịu.

Tập Nhân tiến vào gọi: “Tiểu thư, cơm trưa xong rồi, dùng bây giờ hay chờ lát nữa ạ?” Vừa vào thì thấy tiểu thư nhà mình lại ngược đãi cô gia, thế mà cô gia còn bày ra bộ dạng đau nhưng sướng nữa chứ, cảm thấy dưới sự ảnh hưởng của tiểu thư nhà mình, cô gia càng lúc càng thích tự ngược đãi bản thân rồi...

Yến Hồng dừng tay hỏi: “Manh Manh đói chưa?”

Hấn gật, cầm đập xuống gối: “Đói, muốn ăn cơm.”

Vì thế hai người dừng mát xa, xuống giường mặc quần áo lại, ra phòng bên ăn cơm.

Ăn xong mát chưa đến nửa canh giờ, Yến Hồng lại mệt mỏi. Ồi, mùa đông đã quá ba tháng rồi, sao mình còn y chang rắn muốn ngủ đông thế này chứ!

Đông Phương Manh vốn đang ngồi một bên chống má trầm tư, không biết nghĩ ra cái gì, đôi mắt đen nhánh nhìn nàng nửa ngày, cười hì hì: “Heo con.”

Nửa ngày Yến Hồng mới nghĩ ra, hấn đang chọc nàng giống như heo con. Khụ, điển cố này xuất phát từ một ngày nọ, Đông Phương Manh ngủ trưa dậy, Yến Hồng nhào nặn gò má mũm mĩm của hấn thành ngọn núi nhỏ, sau đó ngón tay cái hếch ngược mũi hấn lên, làm thành hình dạng heo con, còn nói: “Heo con lười ham ngủ.”

Ặc, bây giờ báo ứng lên người. Yến Hồng dứt khoát phồng má, hai tay dựng bên tai phe phẩy, trợn mắt bắt chước huynh Bát Giới: “Con khỉ kia, lão Trư một rồi, mau đi trải giường.”

Làm xong chính mình không nhịn được cười, vừa cười vừa cảm thấy hai ngày nay tâm tình mình phập phồng cũng quá lớn...

Đông Phương Manh không biết nàng nói gì, thấy nàng hài hước như thế cũng cười theo.

Ăn cơm chưa tới một tiếng mà lên giường ngủ không tốt cho sức khỏe. Yến Hồng không muốn làm tấm gương xấu cho Đông Phương Manh, nên gọi Giai Nhân mang bàn cờ tới: “Manh Manh, đánh cờ với Hồng Hồng không?”

Nói đến cái này nàng lại muốn rơi lệ, nàng không giỏi cờ vậy, tự biết tài nghệ của mình rất kém nhưng ý lại tốt xấu gì nàng cũng chơi QQ bao nhiêu năm, nhất thời hứng trí dạy Đông Phương Manh chơi ca ro.

Kết quả dạy xong đồ đệ, bây giờ sư phụ lại sắp bị đả kích chết rồi. Nếu không phải muốn nâng cao tinh thần, nàng tuyệt đối không muốn tự tìm kích thích.

Kết quả đánh đánh, Đông Phương Manh giục nàng: “Hồng Hồng, đánh đi.”

Nàng từ trong cơn mơ màng tỉnh lại: “Ồ, đến ta rồi, á, đến Hồng Hồng rồi.” Đánh bữa một bước, Đông Phương Manh nhú mày, trề môi, bình luận một chữ: “Dở.”

Nàng lại thua. Oa, vì sao toàn là nàng thua... Nàng không phải Khổng Phu Tử không muốn chuyển nhà...

Dựa vào đâu hấn còn nhớ lần trước nàng bình phẩm kỳ nghệ của Tập Nhân hả... vì sao còn áp dụng lên người nàng hả...

Tập Nhân ở bên sùng bái nhìn Đông Phương Manh: “Cô gia, ngài là thần tượng của nô tỳ!” Nàng biết, thần tượng là đối tượng được sùng bái nhé!

“Không chơi nữa.” Yến Hồng chơi xỏ lá không chịu đánh nữa. Có điều, hình như ngoài Đông Phương Manh ra, những người khác đều chê tài đánh cờ của nàng, không muốn chơi với nàng. Duy nhất Tập Nhân đánh thua nàng, lúc bị nàng chê kỳ nghệ quá kém thì rất có khí phách mà đoạn tuyệt quan hệ với cờ ca ro...

“Manh Manh, đi dạo được không? Đánh cờ sau.” Vội vàng cứu vãn bạn cờ duy nhất.

Đông Phương Manh suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý. Hắn chê nàng đánh cờ chậm quá, mỗi nước đều chờ thật lâu.

Buổi tối bị lão phu nhân kêu đi ăn cơm. Ọe, lại là canh gà ác, nàng vừa ngửi thấy mùi này liền cảm giác nước chua trào ngược. Đông Phương Manh tử tế gấp cho nàng một cái đùi gà, nàng ráng nhin đưa lại gần miệng, không được rồi: “Ừa...”

Đông Phương Manh tổn thương nặng, lão phu nhân ngẩn ra, mừng như điên: “Mau mau mau, mời đại phu tới.”

“Mẹ, con không sao đâu, gần đây khẩu vị kém quá, không cần phiền đại phu.” Yến Hồng súc miệng, nói với lão phu nhân, sau đó an ủi Đông Phương Manh: “Xin lỗi Manh Manh, Hồng Hồng không cố ý, dạo này Hồng Hồng không thích đùi gà nữa...”

Đông Phương Manh rầu rĩ nhìn nàng: “Hồng Hồng, sinh bệnh.”

Hắn biết cái gọi là sinh bệnh bắt nguồn từ trận cảm lạnh của Công gia lúc đầu xuân, may mà nền tảng sức khỏe của lão Công gia không tệ, có điều phải nằm trên giường năm sáu ngày, khiến Đông Phương Manh sợ hãi. Vì thế hắn còn đặc biệt canh trước giường lão Công gia mấy ngày, làm lão Công gia cảm động rơi nước mắt. Hay, thật ra chuyện này phải trách Yến Hồng. Có ngày mẫu thân của một quân sự trong phủ qua đời, Đông Phương Manh hỏi nàng “chết” là gì, nàng nói với hắn: “Chết tức là ngủ vĩnh viễn, không tỉnh lại nữa.”

Thế nên hắn thấy lão Công gia ngủ liền mấy ngày, sợ ông không tỉnh lại nữa, khăng khăng muốn canh chừng ông. Từ lúc hắn tiến bộ dần dần, tình cảm của hắn với cha mẹ cũng tăng dần, chỉ dưới Yến Hồng. Lần nào Đông Phương Tề viết thư cũng oán trách, nói trong lòng đệ đệ thứ tự của hắn xếp ngược.

“Đừng nói vậy, Hồng Hồng không bệnh, nói không chừng là chuyện vui đó!”

42. Chương 42: Yêu Thích

Mang thai là một chuyện vừa kỳ diệu vừa khủng khiếp. Kỳ diệu là, một “hạt đậu” nhỏ xíu, hai tháng trước len lén “nảy mầm mọc rễ” trong bụng nàng, sau đó từ từ lớn lên, tuy đến giờ còn chưa thấy nó nhưng lại có thể cảm nhận được nó đến, nó trưởng thành, nó yêu thích, chờ tám tháng nữa là có thể thấy nó rồi. Khủng khiếp là, Yến Hồng cảm giác mình đã biến thành một người hoàn toàn khác, những thứ ưa thích lúc trước giờ tự dưng không thích nữa. Lúc trước chán ghét giờ cực kỳ yêu thích. Điểm này, thể hiện rõ ràng nhất ở khoản “ăn”.

Trước khi mang thai, khẩu vị nàng thiên về ăn nhạt, không thích đồ ngọt lắm, cũng không ưa ăn cay quá. Kết quả bây giờ có bảo bảo, cũng không biết có phải tại bảo bảo bên trong kêu gọi mạnh quá hay không, nàng không ăn cay không vui, mỗi lần ăn cơm đều khóc lóc sụt sùi hại Đông Phương Manh căng thẳng tới mức quên ăn cơm, không ngừng lấy ống tay áo lau nước mắt cho nàng, còn vỗ vỗ lưng nàng dỗ: “Không đau không đau...”

Có trời chứng giám, nàng đau chỗ nào! Có lúc nàng đang bê tô canh chua cay vừa ăn vừa chảy nước mắt, hắn thành linh đập bốp lên lưng nàng, tuy không đau nhưng nàng hoảng hốt. Kết quả xảy ra màn tiên nữ rải canh, còn vắng lên đây người một trong năm đóa kim hoa đang phục vụ nàng... nàng giải thích vô số bận, hắn vẫn bỏ ngoài tai, vì thế đành mặc hắn nghe hay không, cho bảo bảo ăn no quan trọng hơn.

Có bữa chạy tới nhà bếp kiểm đồ ăn, kết quả nhìn thấy Lưu thẩm đang xắt củ cải trong nhà bếp. Nàng nhìn mà nước miếng chảy ba ngàn thước, Lưu thẩm tưởng nàng muốn ăn củ cải, tỉ mỉ gọt vỏ lựa đoạn ngọt nhất sạch nhất đưa nàng, kết quả nàng chỉ vào chum củ cải (chính là lá củ cải đó) nói: “Ta muốn ăn cái

này!” Làm Lưu thẩm chấn động chờ ra thành tượng ngay tại chỗ. Nàng thỏa mãn ăn xong lại rầu rĩ vô hạn, đường đường là con người tự đứng lại giống như trâu, đi ăn cỏ...

Còn có bữa, đột nhiên nàng rất nhớ món cơm chiên, tự mình rúc đầu trong bếp làm một chảo lớn, hào hứng bưng ra tính chia với Đông Phương Manh. Kết quả Đông Phương Manh hoàn toàn không hứng thú với món này, chỉ ngồi bên chống má nhìn nàng ăn. Hay thật, nàng chiên chung với tôm khô, thế mà ăn sạch một chảo cơm tới nỗi bụng ềnh lên trời.

Buổi tối lão phu nhân xộc qua thăm nàng, Đông Phương Manh khoa tay múa chân với mẹ hân: “Hôm nay Hồng Hồng ăn nhiều lắm, một chảo to...” Sau đó vẽ một vòng tròn tới nửa mét, làm lão phu nhân hoảng hồn, kéo nàng kiểm tra một lượt: “Con à, cẩn thận ăn hư bụng mất...”

Yến Hồng then quá hóa giận: “Nói bậy, đâu ra cả chảo to, rõ ràng ít hơn nhiều mà...”

Còn mì nữa, một tô mì to như thế, Đông Phương Manh cũng chỉ ráng được một nửa thế mà nàng ăn sạch sẽ, ăn xong còn thèm thuồng nhìn tô của hân, cười hì hì: “Manh Manh không ăn hết à, Hồng Hồng ăn giùm nhé?”

Đương nhiên Đông Phương Manh không từ chối rồi nhưng Tập Nhân thì nhảy dựng lên: “Tiểu thư, người vừa ăn hết mười mấy miếng điểm tâm rồi, cẩn thận bội thực!!!” Tiểu thư nhà nàng rõ ràng cảm tình con chuột, sao bây giờ như trâu vậy, dạ dày có tới bốn ngăn...

Nàng mất diếc tai ngơ xơi sạch sẽ mì lẫn canh, ăn xong vẫn còn chỗ trống lại nhét thêm ít trái cây nước quả gì đó. Đông Phương Manh cười tít mắt, không hề hoảng sợ, ngược lại rất cao hứng nàng ăn nhiều như thế, chỉ vì Yến Hồng đã nói với hân: “Hồng Hồng phải ăn nhiều một chút, như vậy bảo bảo trong bụng mới nhanh lớn! Manh Manh có thể nói chuyện với con rồi!”

Đương nhiên sở thích của nàng cũng không cố định, hôm qua còn gặm lấy gặm để món này, hôm nay nhìn thấy lại muốn ới, hại năm đoá kim hoa mỗi ngày sáng sớm thấy mặt nàng, câu đầu tiên là: “Tiểu thư hôm nay người muốn ăn gì? Nô tỳ lập tức đi mua món mới nhất!”

Hu, dạ dày nàng, hoàn toàn biến thành cái động không đáy rồi.

Ngoài ra, nàng còn thường xuyên nằm mơ khiến người ta khó mà tưởng nổi, đa phần dính tới đồ ăn. Ví dụ như có lần nàng mơ hái lựu, khắp đồi khắp núi toàn là lựu vừa đỏ vừa lớn, nàng trèo lên cây hái hái, hái tới cười toe toét, kết quả thèm tỉnh, chùi miệng, toàn là nước miếng, khó khăn lắm mới nhịn tới trời sáng nói với Giai Nhân muốn ăn lựu. Giai Nhân dẫn người chạy hết chợ cũng không tìm thấy, sau tìm thấy một loại quả không khác lựu lắm, gọi là lựu hồng ngọc, là trái cây phiên bang, còn đặc biệt tốn một mớ tiền mua về. Chỉ là mùi vị không giống lựu lắm, Yến Hồng không ăn được thứ mình muốn, rầu rĩ tới mấy ngày.

Công gia và phu nhân nghe nói, không nói hai lời viết thư gửi vào cung. Cũng chẳng biết Đông Phương Tề dùng cách gì, gửi về một sọt, kết quả nàng ăn hơn một tháng trời! Sau đó nhắc đến là sợ.

Còn có lần, mơ thấy mình đi siêu thị cực bự ở đời trước, đi mua sơn tra mà mua hoài không được, ngồi xổm chính giữa siêu thị khóc hu hu, nước mắt tuôn như suối, người xung quanh đứng chỉ trỏ vào nàng nàng cũng mặc kệ, chỉ cảm thấy tủi thân vô cùng. Tỉnh lại, Đông Phương Manh bấu môi nhìn nàng, cũng sắp khóc theo.

Sau đó tự đứng nàng ôm hân khóc âm ỹ, khóc tới mức năm đoá kim hoa ùn ùn chen vào, sốt cả ruột: “Tiểu thư, tiểu thư à, sao vậy sao vậy? Đau chỗ nào phải không...”

Nàng nước nỡ, ầm ục nói: “Ta muốn ăn sơn tra...”

Sáng hôm sau lão phu nhân nghe xong, cười suýt nữa té xuống ghế. Đương nhiên, cuối cùng sơn tra cũng đưa tới không ngừng, lão phu nhân còn đích thân nói với nàng: “Con à, muốn ăn cứ nói, đừng lo lắng, sơn tra mua lúc nào cũng có.”

Làm nàng đỏ mặt mấy ngày, sơn tra vẫn ăn không bỏ. Lão phu nhân đặc biệt vui vẻ, cứ nói: “Chua trai cay gái, chua trai cay gái, tốt quá, vừa chua vừa cay, trai gái đầy đủ!”

Hic, vậy là đầy đủ á?! Chẳng biết có đáng tin không nữa...

Sau đó lão phu nhân thấy Yến Hồng cũng không kiên kị, cả ngày thích đi là đi, thích gì ăn nấy, thỉnh thoảng còn nhảy nhót. Tuổi bà đã lớn không thể canh nòng cả ngày, sợ nòng còn nhỏ tuổi, lại lần đầu mang thai, không hiểu biết, lo lắng trần trọc bồn bồn cả đêm. Cuối cùng không nhịn được sáng sớm hôm sau gọi Đông Phương Manh qua nói nửa ngày trời, cũng chẳng biết bồi dưỡng hần cái gì, tóm lại hần về Lạc Phong Uyển cứ như quân giáo trại giam vậy, cả ngày canh trước mặt nòng, y chang con cún trung thành, nòng đi đâu hần đi đó, thậm chí nòng đi nhà xí hần cũng gác bên ngoài!

Mấy ngày trước thì thoảng hần còn chạy ra vườn bắt châu chấu ốc sên này nọ, bây giờ toàn bộ hoạt động kia quăng sang một bên, lấy Yến Hồng mang thai làm trung tâm, canh gác chặt chẽ chung quanh Yến Hồng, kiên quyết quán triệt toàn diện chính sách ‘Canh Người Thật Chặt’, bắt buộc hoạt động mười hai canh giờ một ngày của Yến Hồng phải nằm dưới mí mắt hần.

Ngoài ra, tên này còn tụng rất nhiều lần ‘Lão Phu Nhân Trích Dẫn’, thấy nòng ăn xong định ngủ, vội vàng kéo nòng ra ngoài dạo: “Mẹ nói ăn xong phải ra ngoài đi chín trăm chín mươi chín bước mới được ngủ.”

Đầy đủ chín trăm chín mươi chín bước nhé, thiếu một cũng không được, hơn một cũng không xong, giám sát Manh Manh canh chuẩn lắm cơ!

Ngủ cũng rất nhiều quy củ, không được ngủ trên giường mềm, nhất định phải lên giường ngủ. Không được quên đắp chăn, ngủ trưa nhất định phải ngủ đủ nửa canh giờ, thời gian cũng bị đồng hồ hình người Đông Phương Manh canh chính xác hết chỗ nói.

Năm đoá kim hoa cũng hóa thân thành mẹ già, mỗi giờ mỗi khắc đều nghiên cứu bữa sau nên ăn gì. Khi nghe nói ba tháng đầu mang thai rất dễ sẩy liền phát động từ trên xuống dưới phủ thẳng cấp Yến Hồng lên động vật cần được bảo vệ, hễ là vận động mạnh mẽ gì đó đều cấm không cho nòng làm. Lúc nòng trách móc nhà bếp làm đồ ăn không hợp khẩu vị muốn tự mình làm, chẳng những chỉ cho phép nòng đứng đằng xa nhìn, phụ trách chỉ huy bằng miệng, không cho động thủ, còn không cho nòng lại gần hít khói dầu nữa.

Buồn cười nhất là Đông Phương Manh, sau khi hần tiếp thu huấn luyện bí mật của lão phu nhân một lần nữa, tiêu chuẩn hiển nhiên thăng lên hơn năm đoá kim hoa không chỉ một cấp. Ngay cả việc bưng cái bát hơi to một chút cũng không cho nòng làm, nếu nòng có ý đồ chống đối, hần sẽ phồng má trừng mắt, chân mày nhăn như con sâu lông: “Manh Manh giận rồi đấy!”

Năm chữ to ạch, có tác dụng hơn hết thảy. Bây giờ thiếu gia này mà giận lên không phải dễ một chút là xong đâu, thực hành vận động kháng cự “tam không” triệt để: không nhìn không nghe không nói, xem như nòng không tồn tại, hơn nữa còn duy trì thời gian không ngắn, oái, nòng vô dụng, chỉ một ngày đã chịu không nổi!!

Tên này, càng lúc càng xấu!

Rốt cuộc có một ngày, Yến Hồng nhịn hết nổi hỏi hần: “Manh Manh, tóm lại mẹ nói cái gì thế?”

Hần há miệng tụng nguyên một bài: “Phụ nữ có thai, mắt không nhìn cái xấu, tai không nghe tiếng ô uế...”

“Ngưng!” Yến Hồng đưa tay cản hần, hoài nghi: “Manh Manh biết nó có ý gì không?”

Hần thành thật lắc đầu, nòng trợn trắng mắt, biết ngay mà. Vẫn là độc thuộc lòng thôi, trí nhớ tốt cũng không thể lãng phí như vậy!

Tập Nhân đứng bên hí hửng: “Tiểu thư, hình như muội hiểu đó!”

Yến Hồng lười lười nòng luôn.

“Thế mẹ còn nói gì nữa?” Nếu lão phu nhân chỉ bắt hần học thuộc bấy nhiêu, mấy trò hần làm trước đó từ đâu ra? Còn thiếu nước không nhốt nòng vô rọ đeo trên lưng thôi, ăn gì cũng phải chờ hần kiểm tra mới được!

“Không được ăn thịt Tiểu Bạch, không được ăn thịt Mị Mị, không được ăn thịt Gâu Gâu, không được ăn thịt Tiểu Cường, không được ăn trái cay...” Vô số món không được, làm Yến Hồng thiếu điều muốn khóc.

Tiểu Bạch là thỏ, Mị Mị là dê, Gâu Gâu là chó, Tiểu Cường là vịt, trái cay là gừng.

Ông trời ơi, nòng còn ăn được gì hần!

Không được, nàng muốn phản kháng! Ít nhất phải biết vì sao không được ăn mấy món đó, kết quả hỏi xong hần lắc đầu: “Mẹ không nói.”

Học máu. Chờ lão phu nhân tới hỏi lại vậy.

Từ sau khi nàng có bảo bảo, lão phu nhân không cho nàng qua thỉnh an nữa, nói quá xa, sợ nàng mệt, đổi lại thành mỗi ngày thỉnh thoảng bà cụ lại qua thăm nàng, người làm con dâu như nàng thật tình thấy băn khoăn. Phủ Quốc Công rất lớn nhưng chỗ lão phu nhân ở cách Lạc Phong Uyển cũng chừng năm sáu trăm mét, mệt chỗ nào! Mỗi ngày theo lệ đi chín trăm chín mươi chín bước còn xa hơn nữa.

Nhưng bà cụ không cho nàng chạy tới chạy lui, nói không yên tâm. Được rồi, nghe lời bà vậy.

Buổi chiều hôm đó, bà vừa tới Yến Hồng liền khéo léo thăm dò: “Mẹ, cái đó, có thai rồi kiêng kị nhiều đồ ăn vậy ạ?” Nàng thích thịt thỏ, nàng muốn ăn thịt thỏ, hu.

“Đương nhiên rồi, lúc nào nên ăn cái gì đều có bài bản cả. Giống như thịt thỏ này, ăn xong con sinh ra sẽ bị sút môi, xấu lắm! Thịt dê cũng không được, ăn sẽ bị động kinh, ăn thịt chó con sinh ra sẽ ưa cắn người, ăn thịt vịt con ưa lắc đầu, ăn gừng con sẽ mọc sáu ngón tay... ngoan, vì sinh ra đứa bé khỏe mạnh xinh xắn, nhìn đi con, mẹ đã trải qua rồi, nghe lời mẹ không sai đâu. Đây, đây là danh sách thức ăn kiêng cử mẹ tìm Tôn đại phu liệt kê ra đó, con xem qua thôi, Mạnh nhi và nhà bếp nhớ kỹ rồi, không cần lo lắng.” Nói xong còn tự hào hiên từ nhìn Đông Phương Mạnh một cái.

Yến Hồng nhìn mấy tờ giấy chỉ chút chữ, khóc không ra nước mắt.

43. Chương 43: Biến Hóa

Lão phu nhân sớm đã căn dặn Yến Hồng, ba tháng đầu không ổn định nhất, vì thế muốn nàng và Đông Phương Mạnh tuyệt đối không được cùng phòng. Khổ nỗi Đông Phương Mạnh là cái tên cố chấp, ngủ với Yến Hồng quen rồi, giờ bảo hần dọn ra chỗ khác đương nhiên hần không chịu, mỗi tối đến giờ là rúc vào bên cạnh Yến Hồng.

Tuy Yến Hồng không cho rằng hần ngủ cạnh nàng sẽ ảnh hưởng tới thai nhi gì đó nhưng quả thật tư thế ngủ của hần thật là...

Lúc chưa biết có thai, còn bị hần không biết nặng nhẹ đè bao nhiêu lần. Hần lại ưa lấy bụng nàng làm gối đầu, may mà bé con trong bụng khá mạnh khỏe, không xảy ra chuyện gì. Bây giờ nghĩ lại cũng sợ hết hồn, vì thế đành dỗ hần, sợ hần không thấy nàng thì không quen, còn bố trí một cái giường mềm cạnh giường, buổi tối hần ngủ trên giường mềm, nàng ngủ giường lớn, coi như là ngủ chung. Hề Đông Phương Mạnh nhìn là thấy nàng còn bên cạnh, ngược mắt lên là gặp, cũng sẽ không âm ỷ nữa.

Đương nhiên chuyện phòng the phải cấm rồi. Nàng còn cố tình nói rất nghiêm trọng với Đông Phương Mạnh: “Bảo bảo bây giờ đang ngủ trong bụng Hồng Hồng, Mạnh Mạnh không thể ôm ôm, làm ồn bảo bảo tỉnh dậy sẽ khóc, khóc rồi sẽ không chịu ra gặp Mạnh Mạnh đâu.”

Hừ Đông Phương Mạnh tối nào cũng ôm gối khổ sở nằm mọp trên giường mềm nhìn nàng, nhìn tới nỗi nàng vừa buồn cười vừa đau lòng. Hần không thích che giấu tâm trạng mình, một khi dục vọng dâng lên, mặt ngẹn đỏ bừng, miệng xì xà xì xồ lăn qua lộn lại, bảo nàng làm sao ngủ ngon được.

Do dự một lát, ngoắc hần lên giường, đỡ mặt bảo hần cởi đồ, nàng cẩn thận nhớ lại phim đời trước nàng xem, cuối cùng dùng biện pháp khác giải quyết giúp hần. Bằng không hần nhịn quá lâu mắc bệnh gì, khoan nói đau lòng, lỗ lã cũng là nàng.

Đông Phương Mạnh giải phóng xong, hai mắt sáng long lanh, hai má đỏ bừng, nàng nhìn mà động tình, ngực loáng thoáng đau nhức. Nàng biết phụ nữ có thai rồi thân thể càng mẫn cảm hơn, trước mắt giải quyết giúp hần xong bản thân lại phải nhịn, đành nhỏ nhẹ rù rì dỗ hần lên giường mềm ngủ.

Vào tháng thứ ba, bụng Yến Hồng lớn hần ra, không bằng phẳng như hai tháng đầu nữa mà đã có đường cong, do thời gian trước nàng ăn như điên, người cũng mập lên rất nhiều, hể ai nhìn cũng nhận ra nàng có thai.

Mà khẩu vị ngon lành của nàng trước đó cũng tuyên bố giải ngũ ở thời điểm này. Nàng bắt đầu ốm nghén liên tục, nói nôn na chính là nôn ọe. Kỳ thật tình trạng của nàng cũng chỉ nghiêm trọng hơn vào hai ngày đầu, gần như ăn gì ới nấy, lúc trước không thật không vui, hai ngày nay nghe chữ thật thôi là đã có phản ứng rồi, mấy thứ tanh như sữa dê, trứng gà gì đó càng khỏi nói.

Mấy ngày nay tâm tình Yến Hồng đặc biệt gay go, không có khẩu vị gì cả, tìm không ra món mình muốn ăn, dạ dày cứ như bị cái gì đó lấp đầy không ngừng muốn móc nó ra, sáng sớm vừa dậy đã thấy ghê tởm, cứ nôn khan mãi mà không ới ra được gì. Mỗi bữa chỉ ăn được chút cháo trắng, nhưng nàng lại sợ cứ như thế thì dinh dưỡng của bảo bảo không được, vì thế mỗi lần đành cố ráng ăn chút canh trứng, ăn xong lại ới, ới xong ăn tiếp, cả ngày cứ ăn ới ới ăn như thế mà trôi đi.

Ài, ít nhiều gì cũng ăn vào được một chút, tốt xấu gì cũng hấp thu được một ít.

Yến Hồng khổ sở nhưng hạnh phúc dạy dỗ bé con trong bụng: “Bảo bảo ơi, mẹ vì con mà chịu không ít tội đâu, sau này con phải ngoan ngoãn nghe lời nhé, lớn lên phải mua đồ bồi bổ đền bù mẹ mỗi ngày đó!”

Mấy ngày gần đây không rời ống nhỏ, Đông Phương Manh cũng ôm cái ống nhỏ số ba màu sắc sặc sỡ chạy lại, thấy nàng không muốn ới, đầu tiên mở to mắt quan sát bụng nàng một hồi, sau đó dè dặt sờ lên, giống như bình thường sờ mó mấy chú mèo con, dịu dàng vuốt ve da bụng nàng, vừa sờ vừa nói nghiêm trang: “Nghe lời, ngoan ngoãn.”

Dạo này hẳn hay nghe Yến Hồng và lão phu nhân nói thế, vì vậy cũng học theo, tuy rằng hẳn không biết bé con trong đó có nghe được không, nhưng hễ nàng khó chịu thì hẳn lại nói một hai câu như thế, dường như đang thương lượng với bảo bảo, đừng hành hạ mẹ nó quá.

Một lát sau, Yến Hồng lại nhịn không nổi, muốn đi nhà xí. Nàng đặc biệt nghi ngờ không biết có phải bàng quang của mình thu hẹp lại bằng hạt gạo không, đi tiểu cũng quá nhiều lần đi, một canh giờ mà đi bảy tám bận.

Giai Nhân vừa thấy sắc mặt Yến Hồng, lật đật đưa tay đỡ nàng đi qua gian phòng nhỏ kế bên. Yến Hồng nghĩ bụng không biết có phải hệ thống tình báo của Giai Nhân đã lắp đặt đến trong bụng nàng luôn rồi không, sao mình chỉ mới rục rịch mông nàng đã biết mình muốn làm gì rồi?!

Đông Phương Manh nhắm mắt đi theo đằng sau. Yến Hồng đã thành thói quen, dù sao trừ con ra, hẳn là người thân thiết nhất của mình, vả lại hẳn cũng không cảm thấy bất tiện, nàng cần gì vờ vịt thanh cao. Huống chi hẳn cũng không đi theo vào trong mà chỉ chờ bên ngoài.

Do hai ngày nay nàng ới dữ quá, gần như ngày nào Tôn đại phu cũng ôm sách y nằm vùng bên ngoài. Bên này lão phu nhân đã mượn sẵn hai vú giả có kinh nghiệm sinh sản, một người suốt ngày chui trong bếp, thường xuyên hầm thuốc bổ đem qua. Người còn lại giúp đỡ năm đoá kim hoa, phụ nữ có thai cần chú ý những gì, ngày thường nên chăm sóc ra sao.

Nhưng Yến Hồng luôn cảm thấy uống thuốc bổ không bằng ăn đồ bổ. Một là nàng không ngửi được mùi thuốc đông y, hai là thuốc ba phần độc, uống nhiều quá sợ rằng chỉ có hại chứ không có lợi cho đứa bé, luôn nhân lúc không ai chú ý, sai Y Nhân lau tay lẹ chân mang đi đổ. Không lâu sau, chậu cảnh trong phòng càng lúc càng lớn khỏe.

Toàn bộ quá trình Đông Phương Manh đều giúp đỡ tội phạm, hẳn không biết cái khác nhưng biết “thuốc” là thứ xấu, chỉ có bệnh mới uống thuốc, thành thử bị Yến Hồng lừa gạt, kiên quyết đứng về phe nàng. Lúc chủ tớ Yến Hồng làm chuyện xấu, hẳn còn ngoan ngoãn đứng ngoài canh gác.

Lừa dối như thế được mấy bận, vú giả kia cũng không phải người ngốc, huống chi còn có y giả là Tôn đại phu, thấy nàng quả thật không có gì đáng ngại, nôn nghén cũng là hiện tượng bình thường, rốt cuộc bỏ thuốc, mỗi ngày thay đổi đủ kiểu đồ ăn cho nàng. Tâm tình Yến Hồng cũng từ từ ổn định, kiên trì mỗi ngày hết ăn lại ngủ, thi thoảng ới một hai lần, trải qua cuộc sống của một con heo.

Hết cách, người nào làm mẹ mà không chịu tội một trận, nàng còn có người hầu hạ, coi như hạnh phúc rồi.

Có lẽ là tâm trạng ảnh hưởng, một khi trong lòng thoải mái, nôn nghén dường như cũng không nghiêm trọng cho lắm, mới có mấy ngày mà giảm bớt rất nhiều, đến giữa tháng thứ tư đã không ới nữa. Khẩu vị

cũng tốt lên rất nhiều, cả nhà như trút được gánh nặng, Đông Phương Manh bịn rịn chia tay với kiếp sống đồng tử ống nhỏ.

Ba tháng cuối thai kỳ, rốt cuộc Yến Hồng không nôn ói nữa, nhưng lại dính vấn đề khó chịu khác. Khoan nói tới vấn đề tiểu tiện cứ hành nằng, chân cũng bắt đầu sưng phù, eo cũng vừa đau vừa nhức, ngực lớn ra, trái sơn tra nho nhỏ trên đó cũng cứng hơn, đầu vú thâm đen nở ra, thường hay rung rung hoặc phát đau, có lúc đau nhức làm nằng choàng tỉnh.

Thật tình nằng ngượng khi phải nói mấy triệu chứng đó với Tôn đại phu, vì thế đành tự mình lén xoa bóp, hi vọng đỡ hơn một chút.

Tối ấy nằng lại bị đau ngực tỉnh giấc, không biết làm sao đành ngồi dậy, chẳng những đau còn cảm thấy ngực nặng trĩu, dường như có khí bấn bấn bên trong không tan ra được, khó chịu hết sức.

Nước mắt lại trào lên một cách khó hiểu, ngơ ngác nhìn Đông Phương Manh nằm ngủ lăn quay trên giường mềm kế bên, rất muốn hấn lại ôm nằng vào lòng dỗ dành nằng, hôn nằng.

Nằng muốn hấn, tuy hấn không hiểu lòng nữ nhân nhưng nằng vẫn muốn hấn.

Nước mắt không ngừng nhỏ giọt, nằng tủi thân không thôi. Thật ra nằng cũng không biết vì sao tự dưng mình suy sụp như thế. Bản thân phụ nữ có thai đã dễ buồn dễ vui rồi, tuy rằng lúc trước nằng cũng từng rơi xuống đáy vực nhưng chưa có lần nào khó chịu như lần này.

Xưa nay nằng không thích khóc, không phải ỉn nhẫn, cũng chẳng vờ kiên cường mà là khóc không giải quyết được vấn đề. Huống hồ nằng luôn cảm thấy mình sống rất khá, nhưng tối nay, tịch mịch và cô đơn bất ngờ ập tới khiến nằng không kiềm được nước mắt.

Khóc một lát, có lẽ dùng hết sức, nằng lại thấy đói. Khịt khịt mũi, nằng khom lưng xỏ giày chuẩn bị đi kiếm đồ ăn. Thời gian này bọn Giai Nhân cũng mệt mỏi, lo lắng còn nhiều hơn bà mẹ tương lai như nằng nữa, nằng không nhần tâm đánh thức họ.

Xỏ giày xong, nằng chùi nước mắt, lại ngậy ra một hồi, vừa định đứng dậy thì cảm thấy có hơi là là, hình như có ai đang nhìn nằng vậy. Tầm mắt đảo bốn phía mới phát hiện không biết Đông Phương Manh thức lúc nào, đôi mắt sáng ngời trong đêm đen cực kỳ có thần.

Yến Hồng hoảng hồn, ngồi lại giường.

Hấn không nói một tiếng bò dậy, giày cũng không mang, nhảy lên giường, dụi dụi mặt mình lên mặt Yến Hồng: “Hồng Hồng khóc rồi.” Giọng hấn có vẻ rầu rầu, hình như không vui.

Có lẽ vừa rồi mình khóc hơi lớn, làm hấn thức chăng? Yến Hồng gượng cười, nói: “Xin lỗi, làm Manh Manh thức, Hồng Hồng không sao.”

“Đau?” Hấn không để ý lời nằng, nghiêng đầu hỏi, trong bóng tối không nhìn rõ nét mặt hấn nhưng Yến Hồng vẫn nhận ra hấn lo lắng, chua xót khổ sở trong lòng tan biến như kỳ tích, vội vàng lắc đầu: “Không đau, chỉ hơi đói thôi.”

Hấn nghĩ nghĩ, lại xuống giường ngồi lại giường mềm, lần mò bốn phía, Yến Hồng không quen bóng tối như thế, đứng dậy thắp đèn, chờ đèn từ từ sáng lên, Y Nhân còn hầu ở gian ngoài vọt vào: “Tiểu thư, sao vậy? Người đói à?”

Không hổ là chị em tốt cùng lớn lên với nằng, nằng cần gì họ đến ngay.

“Ừ, cô gia cũng dậy rồi, muội đi xem còn có gì ăn không, ta và cô gia đều ăn.” Yến Hồng nghĩ nghĩ, dứt khoát ăn bữa đêm cho rồi.

Y Nhân vâng dạ đi ra.

Quay đầu lại, tay Đông Phương Manh cầm một cái túi giấy nhỏ, mỉm cười đưa cho nằng. Nằng đi qua cầm lấy hỏi: “Cái gì vậy?”

Đông Phương Manh chỉ cười không nói.

Nàng mở ra, là mấy miếng bánh hạch đào. Nàng nhớ bữa tối điểm tâm đầu phải món này, mấy ngày gần đây cũng không thấy ai ăn. Ngồi xuống cạnh hắn, nghiêng đầu hỏi hắn: “Manh Manh tìm ở đâu thế?”

Hắn lắc đầu đáp: “Mua đó.”

... Hắn đi mua lúc nào? Nhẹ nhàng ngửi thử, còn tốt, ăn được.

Cầm một miếng đưa tới miệng hắn, hắn lại lắc đầu đưa tay đẩy trở về: “Hong Hong ăn, ăn xong không đau, không khóc.”

Yến Hồng nghe xong lại thấy chua xót, nhưng không tủi thân mà cảm động. Nàng làm sao thế? Cho dù hắn không giỏi diễn đạt nhưng vẫn biết đau lòng nàng, nàng còn bất mãn cái gì đây?

Hít mũi, cười ngu ngốc: “Ăn chung nhé.” Cắn một miếng, lại cười ngu ngơ: “Ngọt quá.” Vốn dĩ nàng không thích ăn ngọt, bây giờ lại cảm thấy không có thứ gì ngon bằng đồ ăn trong tay.

Đưa cho hắn, hắn nghĩ nửa ngày mới cầm tay nàng cắn một miếng nhỏ, cũng cười: “Ngọt.”

Mấy miếng bánh hạch đào không lớn, hai người chà một miếng thiếp một miếng, cứ thế mà ăn tới khi Yến Nhân bụng bánh bao lên. Ăn xong hai chén bánh bao to, lại đi mấy vòng trong phòng coi như tiêu cơm. Đông Phương Manh cũng không ngủ nữa, đi cạnh nàng, nàng khoác tay hắn, nhẹ nhàng dựa người vào vai hắn, chậm rãi đi bộ, cảm thụ yên tĩnh chưa từng có từ sau khi nàng có thai tới nay.

44. Chương 44: Máy Thai

Yến Hồng biết ăn nhiều trái cây, sinh con sẽ xinh đẹp. Lúc năm tháng, anh đào bắt đầu chín, nàng thêm ăn quả chùm, sai người ra phố mua đầy một giỏ nhỏ, rửa xong ăn từng trái, chua nhả mặt lại. Đông Phương Manh nhìn không được hỏi nàng: “Ăn không ngon?”

Nàng gật đầu: “Chua chết luôn.” Vừa nói vừa nhăn mày tiếp tục lựa mấy trái chua lè mà ăn.

Đông Phương Manh càng thắc mắc, vì sao khó ăn còn cứ cố ăn?

Yến Hồng chơi xấu nhét một trái vào miệng hắn. Hắn ngo ngoá nhai, mặt nhăn như cái bị nhưng vẫn nhai vài miếng nuốt xuống, phun hạt, xụ mặt nói: “Chua, ăn không ngon.”

Yến Hồng ngồi bên vừa ăn vừa cười.

Buổi tối tắm xong, thấy mái tóc Đông Phương Manh xoa ra ẩm ướt, nàng vội vàng vẩy hắn lại, định lau tóc giúp hắn. Kết quả hắn đứng cách mấy bước lưng lự cả buổi trời, cuối cùng khổ sở nặn ra hai chữ: “Không được.”

Không được gì? Lau cái đầu mắc gì? Đầu có nói phụ nữ có thai không được lau tóc cho người khác!

“Sao vậy?” Yến Hồng quyết định hỏi cho rõ.

Hắn đi lại ngồi trên giường mềm của mình nhìn nàng, mi mắt giật giật, dường như bên trong có hơi nước dần dần dâng lên, khiến nàng chìm đắm trong đó cơ hồ không thoát ra được.

“Trước khi bảo bảo sinh, chỉ được hôn, không thể... lên giường Hong Hong.” Hắn nghiêng đầu ngẫm nghĩ, nói xong, ánh mắt sáng ngời chờ nàng đồng ý.

Mặt nàng thoát cái đỏ bừng, chẳng lẽ biểu hiện của mình háo sắc thế à? Cho dù nàng có mưu gian thì dưới tình huống trước mắt nàng cũng không có can đảm ăn trộm mà... hắn còn chưa học cách kiềm chế mình trên giường, nàng đâu dám cho bảo bảo mạo hiểm?

“Không, không phải. Hong Hong muốn lau tóc cho Manh Manh, tóc ướt ngày mai dậy sẽ đau đầu.” Nàng lấp bập giải thích, trong lòng lại cảm động không thôi. Trước đó lão phu nhân chỉ nói với hắn có một lần mà hắn luôn ghi nhớ kỹ, sau đó một mực nhắc nhở. Nàng muốn dùng cách khác giúp hắn dễ chịu hắn cũng không cho, sợ không tốt cho nàng.

Bây giờ hắn mới đi lại, để nàng lau khô tóc, quay đầu lại khẽ hôn lên môi nàng, nói nhỏ: “Vui vẻ.”

Nàng nhìn hần, nước mắt cũng từ từ dâng lên, cười hôn lại: “Hong Hong cũng vui vẻ.”

Ngày cứ thế bình lặng trôi qua. Đến mùa hè, các loại trái cây từ từ nhiều lên, bụng Yến Hồng cũng từ từ biến hóa. Phản ứng mang thai của nàng hoàn toàn biến mất, có lẽ tâm lý đã hoàn toàn thích ứng với chuyện mang thai, Yến Hồng càng lúc càng có ý thức của người làm mẹ, tâm tình ổn định, ăn uống ngon miệng, cân nặng tăng không ngừng, tinh thần đầy đủ. Tóm lại, kiếp trước đời này, từ thân thể đến tinh thần chưa bao giờ “viên mãn” như thế.

Ngực của nàng càng lớn hơn trước, mông cũng to ra trở nên tròn trịa thấy rõ. Có điều nàng đã sớm tiếp thu sự thật thâm trầm này nên cũng chỉ ai oán vài câu tượng trưng, sau đó bình tĩnh ôn hòa tiếp tục ham ăn ham uống.

Lúc trước bụng cần bản chưa nhìn ra cái gì, Đông Phương Manh đã tò mò sờ thử vài bận, kết quả không sờ thấy gì hết, hứng thú của hần cũng phai nhạt.

Bây giờ thấy bụng nàng nổi lên, hần lại nảy ý ngồi xổm trước người nàng sờ mó nửa ngày, sờ đến giữa bụng nàng và xương khung chậu, vẻ mặt hần rõ ràng thay đổi, kinh ngạc nói với nàng: “Cứng.”

Yến Hồng mỉm cười đáp lại hần, nàng biết lúc này bé con ước chừng đã thành hình rồi, nếu có thiết bị chẩn đoán tiên tiến, chắc có thể nghe được tiếng tim bé đập.

Tôn đại phu tới bắt mạch theo lệ thường, nói bảo bảo bên trong lớn rất nhanh, mạch đập ổn định mạnh mẽ, là một đứa bé mạnh khỏe cường tráng. Yến Hồng cũng biết rõ thời gian này việc ăn uống càng quan trọng, bởi vì bảo bảo sẽ hút chất dinh dưỡng từ mẹ liên tục, từ đó thúc đẩy các tổ chức cơ quan sinh trưởng.

Nữ nhân đều mắc bệnh thiếu máu. Đời trước vì cơ thể nàng thuộc thể hàn thiếu máu, chỉ cần trời lạnh thì tay chân buốt như đá, mỗi lần tới kỳ đều cực kỳ đau đớn. Kiếp này tình trạng không nghiêm trọng như thế, nhưng hiện tại có con, ngoại trừ ăn nhiều cá và đậu, trái cây theo bản năng bổ sung vitamin và anbumin, nàng còn đặc biệt bảo nhà bếp làm nhiều món giàu chất sắt, ví dụ như gan heo, nấm mèo, táo tía, táo đỏ vân vân, dinh dưỡng bổ sung đầy đủ, cốt cho bảo bảo phát triển mạnh khỏe, cường tráng.

Buổi chiều hôm đó, Yến Hồng ăn xong điểm tâm chiều lại cảm thấy hơi bội thực không tiêu hóa được, vì thế đi vài vòng trong vườn cùng Đông Phương Manh bầu bạn và mấy nha đầu. Nàng đã sớm kêu người thay lổi đi trong hoa viên thành đá cuội, như vậy đi lại có thể thuận tiện mát xa huyết đạo, có ích cho thân thể rất nhiều. Mỗi ngày sau bữa ăn, trước khi ngủ đều phải đi mấy vòng.

Đi, đi, đột nhiên nàng cảm thấy dị thường, trong bụng hình như có con sâu nhỏ đang nhúc nhích rục rịch, nàng ngừng phát lại, dấn tay lên bụng tập trung cảm nhận, quả nhiên, lại động đập.

Con à, con đang chào mẹ đấy ư? Yến Hồng kích động không thôi, hơn nữa nôn nóng cần có người chia sẻ tâm tình với nàng, thế là kéo tay Đông Phương Manh áp lên bụng mình, hấp tấp hỏi hần: “Thế nào, có cảm giác không?”

Đông Phương Manh hoang mang nhìn nàng nửa ngày, hỏi: “Sao vậy?” Không thể không nhắc một chút, gần đây ngôn ngữ và biểu cảm của hần tiến bộ thật sự, nhứ mày nhìn nàng.

“Con động đập, bảo bảo đang động.” Lần đầu tiên chân chính thể hội niềm vui sướng của người làm mẹ, giọng Yến Hồng run run.

Tay Đông Phương Manh lướt trên bụng nàng nửa ngày, quý con vừa rồi còn nhảy nhót rất vui vẻ giờ lại ngậm tằm, Đông Phương Manh không chịu thua đồng tai nghe ngóng nửa ngày, vẫn không có thu hoạch gì.

Thấy vẻ mặt hần đổi thành nghi ngờ, nàng cười ấn bàn tay đang định rút về của hần lại, đặt lên chỗ vừa rồi nàng cảm thấy thai máy nhiều nhất, khuyến khích: “Manh Manh sờ lâu một lát, vừa rồi bảo bảo mệt rồi, nghỉ một lát sẽ động đập lại.”

Nói xong lại thương lượng với bụng mình: “Bảo bảo, chào cha được không?”

Đông Phương Manh vẫn nghi hoặc như cũ, đúng lúc này, dưới tay đột nhiên nổi lên một cục nhỏ, hần hoảng hồn lập tức rút tay về, nhìn trừng trừng cái cục nho nhỏ thực tế cách một lớp áo không nhìn thấy gì nửa ngày trời, mới cẩn thận đặt tay lên lại, một hồi sau, hần sững sờ nhìn nàng: “Bảo bảo đang chạy...”

Đương nhiên Yến Hồng cũng cảm nhận được nhóc con đang chuyển động, nàng mỉm cười nhìn Đông Phương Mạnh ngồi chồm hổm, đổi tay thành mặt, dán lên bụng nàng, nhắm mắt cảm thụ sinh mệnh nho nhỏ mang lại kỳ diệu và xúc động cho hắn.

“Vì sao... chạy?” Có vẻ như hắn đắn đo phải diễn tả như thế nào, nghĩ một chút mới hỏi.

“Bởi vì bảo bảo trong bụng Hồng Hồng tỉnh dậy, muốn hoạt động thân thể đó, duỗi tay này, đá chân này, có giống cá nhỏ bơi lượn không?” Nàng ra sức miêu tả bức tranh hình tượng mà sinh động cho hắn nghe, muốn hắn cũng cảm nhận được bảo bảo trưởng thành, để cha con càng trở nên gần gũi.

“Vừa nãy... cái gì động?” Hai mắt hắn tròn xoe, tìm tới tìm lui trên bụng nàng, muốn tìm ra bảo bảo.

Nàng cười: “Có lẽ là đầu bảo bảo, hoặc là tay nhỏ, chân nhỏ, hoặc là móng nhỏ, hi hi.”

Lần này hắn càng ngạc nhiên, háo hức cọ mặt qua lại, cọ làm nàng phát nhột, cười khanh khách, hắn cũng ngu ngơ cười theo. Từ lúc ấy hắn liền thích kiêu đùa giỡn này, luôn đòi chơi trốn tìm với bảo bảo, bất kể ngày đêm.

Mấy nha đầu đã sôi sục nửa ngày trời, kết quả thấy cô gia nhà mình chiếm đóng cứ điểm tốt nhất, căn bản không muốn nhường cho bọn họ hưởng thụ một chút, không nhịn được vò đầu bứt tóc. Hu, bọn họ cũng muốn chào tiểu thư nhỏ hoặc là thiếu gia nhỏ mà...

Vẫn là Giai Nhân nhiều chiêu, nói với hai người Yến Hồng: “Tiểu thư đứng lâu như vậy chắc là đùi mỏi rồi, ngồi xuống ghé gối nghỉ ngơi một lát đi?” Nói rồi trải tấm đệm nhỏ luôn mang kèm bên người lên ghế gỗ cách đó mấy bước, dưới gốc cây vẫn hơi lạnh, nàng không muốn tiểu thư bị lạnh làm đau bé con đâu.

Yến Hồng vừa ngồi xuống, không chờ Đông Phương Mạnh lên sờ, mấy tiểu nha đầu thay phiên nhau hưởng thụ đái ngô sờ mó, gạt Đông Phương Mạnh ra vòng ngoài. Sắc mặt hắn khó coi trừng bọn họ, mặt phồng lên thành trái bóng cũng không thấy bọn họ có ý tránh ra, cuối cùng tức giận dùng dùng túm một người trong đó đẩy ra, chen tới cạnh Yến Hồng, ôm cứng nàng, sau đó hùng hồn quát lớn: “Của Mạnh Mạnh!” Rất có khí thế một chồng canh cửa, vạn nữ là địch.

Mấy đóa kim hoa khiêu chiến không lại uy quyền của hắn, đành hậm hực bỏ qua, âm thầm rửa xả cô gia thật là càng lúc càng keo kiệt, sờ có mấy cái thôi, khẩn trương y như bọn họ cướp luôn không bằng. Xong rồi, chiếu tình hình trước mắt, chờ tiểu thư nhỏ hoặc thiếu gia nhỏ chào đời, có phải bọn họ cũng không được ôm không?!

Chưa tới tối, tin tức bảo bảo động dậy đã lan khắp phủ. Công gia phu nhân hùng hục chạy tới, lão phu nhân tò tò đi theo mặc cả với Đông Phương Mạnh: “Mạnh nhi à, mẹ sờ một chút thôi, một chút xú thôi...”

Cuối cùng đạt được tâm nguyện, phu nhân kích động còn lợi hại hơn năm đó bản thân sinh ra song bào thai nữa, cứ mãi mê gọi nào là bảo bối nào là núm ruột của bà với bụng Yến Hồng, làm lão Công gia sốt ruột trợn mắt: “Ôi trời, bà đừng vui một mình như thế, rốt cuộc như thế nào mau nói đi!” Ông là cha chồng, không thể trực tiếp sờ cảm thụ một phen, đành để bạn già truyền đạt, ai ngờ bạn già này chỉ lo thỏa mãn mình, quảng ông sang một bên không để ý, tức chết ông!

Hình như bảo bảo nghỉ một lát sức lực lại tràn trề, thỉnh thoảng chào hỏi bà nội, làm lão phu nhân yêu thích cả buổi tối đều không ngủ về phòng ngủ.

Đồ dùng trẻ con đã chuẩn bị cả núi, của Công gia phu nhân chuẩn bị, của Đông Phương Tề ở kinh thành sưu tầm khắp các góc ngách, của Đông Phương Ngọc từ biên quan sai người đưa về, đến Nhữ Nam vương phủ và hoàng cung cũng tặng một đồng tới, khỏi cần nói, là ý tốt của tiểu thể tử và thập lục công chúa.

Mấy tháng tiếp theo, bụng nàng phình lên như khinh khí cầu. Lão phu nhân không yên tâm, quy định lúc nàng đi lại phải có người đỡ. Đông Phương Mạnh càng bị tẩy não một bận, dính lấy nàng như cái bóng, chỉ thiếu nước buộc sợi dây thừng trên người nàng. Hai vú già và năm đóa kim hoa càng khỏi nói, mỗi ngày ăn ngon uống ngọt hầu hạ, một khắc cũng không lơ là.

Mùa hè sắp hết, bụng Yến Hồng càng giống trái dưa hấu lớn sắp chín, tròn vo. Hành động càng trở nên bất tiện, buổi tối ngủ cũng không thể tự trở người, còn thường xuyên bị sức nặng cơ thể đè ép khó thở. Thiếu

chút nàng nghi ngờ liệu mình có bị liệt nửa người không nữa, đương nhiên, liệt nửa người còn mỗi eo đau lưng nữa.

Đông Phương Manh học hai vú già biết cách giúp nàng trở mình. Buổi tối tình nguyện không ngủ cũng muốn canh bên giường giúp nàng. Nàng đau lòng muốn chết, hẳn lại cố chấp không thôi.

Cuối cùng đành nhờ Tôn đại phu kê thuốc an thần, lén lút bỏ trong canh hẳn thích uống. Nhìn hẳn rắng chống mí mắt cứ chực sụp xuống ngồi trên giường nhỏ không chịu nằm, Yến Hồng vừa thương vừa xót, chàng ngốc này!

May mà rốt cuộc hẳn chịu không nổi, ngã xuống ngủ mất, Yến Hồng mới thở hắt ra. Hẳn không chịu ngủ làm sao nàng ngủ ngon được? Có bọn Y Nhân cách lớp bình phong trải chăn nằm canh rồi, vấn đề trở mình của nàng không thành vấn đề!

Trước ngày sinh một tháng, Đông Phương Tề lại xin nghỉ chạy trở về, lý do hay ho là muốn chính mắt nhìn thấy cháu mình ra đời, còn dẫn theo hai bà đỡ vang danh kinh thành, cộng thêm một thập lục công chúa trở về.

Công chúa vừa thấy Yến Hồng, câu đầu tiên là: “Trời ạ, Yến tỷ tỷ sao tỷ phì ra thế này?”

Nghe đi, giống người nói không? Sản phụ sắp lâm bồn có ai không phì! Nàng còn thon thả chán!

Vội vàng sờ bụng nàng một chút, cảm giác mới mẻ, tiểu công chúa tự biên tự diễn nói chuyện với nhóc con cực vui, thấy Đông Phương Tề cười khan không sờ, nàng càng đắc ý, nói chuyện rôm rả: “Ồi cha, nó hoạt bát ghê nha, chắc chắn đây là tay nó, ha ha, chơi vui quá...”

Trừ trợn trắng mắt ra Yến Hồng không còn gì để nói. Vâng, chơi vui lắm, chơi vui thì mau đi mà sinh lấy một đứa, mắc gì lấy con nàng ra chơi!

Thật ra tiểu công chúa hâm mộ không thôi, xem đi, Manh Manh săn sóc ghê chưa, còn giúp Yến tỷ tỷ bóp chân, mặc dù về mặt Yến tỷ tỷ chẳng giống hưởng thụ gì cả...

Nàng làm sao biết kỹ thuật mát xa của Đông Phương Manh hoàn toàn không tu luyện tới nơi, Yến Hồng đâu có cách nào, một mảnh tình ý của Manh Manh nhà ta mà...

45. Chương 45: Trở Dạ

Hè qua, thu đến, lá phong sắp đỏ, Yến Hồng cũng sắp sinh rồi.

Dự tính ngày sinh vào đầu tháng mười một nhưng hình như bảo bảo không chờ được muốn đến với thế giới này, trước ngày dự sinh hơn hai mươi ngày đã muốn nhảy ra khỏi bụng mẹ, may mà Yến Hồng biết trước, ngày dự sinh gì đó không đáng tin, nên chuẩn bị cái gì đều đã sắp xếp ổn thỏa, mọi việc chu toàn, chỉ thiếu mỗi đứa bé đến đưa tin mà thôi.

Kết quả lúc bé con chân chính đến báo tin, vẫn làm mọi người luống cuống rối tinh rối mù.

Tối mừng mười tháng mười, mọi người cùng nhau ăn tối. Càng gần ngày sinh lão phu nhân càng căng thẳng, gần như ngày nào cũng qua ở cùng nàng từ sáng đến tối, còn khấn nguyện hơn cái người sắp sinh là Yến Hồng nữa. Đến lão Công gia cũng không yên tâm, hai ông bà chỉ còn thiếu nước biến thành nhân viên chuyên môn hộ tống, một ngày mười hai canh giờ đều ngó chừng nàng thôi.

“Hồng nhi à, uống thêm ít canh gà đi con, ăn no một chút, đến chừng đó mới có sức mà sinh cháu ngoan.” Lão phu nhân trước sau như một mức cho Yến Hồng một chén canh, trong chén nàng đồ ăn đã chất thành ngọn núi nhỏ rồi.

“Cám ơn mẹ.” Yến Hồng sớm đã học cách chấp nhận chuyện này rồi, không còn cách nào, thịnh tình khó khước mà, huống chi đâu phải nàng ăn không hết.

Hồi trước trên bàn cơm Đông Phương Manh chỉ chăm chăm ăn, bây giờ cũng bị sự khấn nguyện của lão phu nhân lây nhiễm. Tuy vẫn không nói nhưng lỗ tai lại động lên thật cao, kịp thời nghe trộm hai người nói

chuyện, nhìn bộ dạng ắt hẳn không bỏ sót chữ nào. Yến Hồng vừa uống canh vừa lén lút quan sát lỗ tai vĩnh lên như tai thỏ của hắn, trong bụng ngứa ngáy, rất muốn sờ một chút.

Phát giác nàng nhìn mình, hắn ngừng đầu lên liếc nàng một cái, cười cực kỳ mê người.

Wao, mặt lại đỏ rồi, da mặt nàng gần đây càng ngày càng mỏng...

Ăn xong bữa cơm đậm ăm, lão phu nhân lại ngồi một lát mới đi về. Bọn nha đầu hầu hạ Yến Hồng tắm rửa, một người một bên dìu Yến Hồng về phòng ngồi trên giường mềm dàng hoàng mới lui ra, việc ai người nấy làm.

Đông Phương Manh đã tắm xong từ nãy, đầu tóc cũng đã lau khô được một nửa, tay còn cầm khăn lông, thấy nàng vào liền đòi lau tóc giúp nàng. Tất nhiên Yến Hồng không từ chối rồi.

Nàng ngồi trên giường mềm của hắn, hắn nửa quỳ sau lưng nàng, hai tay nhẹ nhàng xoa tóc nàng. Hiện tại hắn đã thành thói quen, tắm xong nhất định phải lau tóc cho nàng, sợ hôm sau nàng đau đầu.

Yến Hồng cảm giác bụng mình vừa rồi hình như co rút một chút, hơi đau đau nhưng cảm giác này lập tức biến mất nên không để tâm lắm.

Hắn lau xong, mắt sáng ngời nhìn nàng, muốn được khen đây. Thật là, y như trẻ con, đáng yêu chết luôn. Yến Hồng duỗi tay vuốt mặt hắn, cười khen ngợi: “Manh Manh giỏi quá.”

“Vui vẻ.” Tuy giọng điệu hắn bình thường nhưng nàng có thể cảm giác được, hắn đang hỏi nàng.

“Hong Hong rất vui vẻ.” Nói xong, nụ cười khựng lại, bụng, lại đau rồi, đau dày hơn vừa nãy.

“Hong Hong?” Hắn nhỏ giọng gọi nàng, nàng nhú mày, đau đớn vậy lấy không nghe được hắn nói. Hắn trầm mặc một lát, lặp lại lần nữa.

“Hả?” Lần này Yến Hồng nghe rõ ràng, đáp lại một tiếng, nhưng sắc mặt nàng làm hắn nhú mày, ánh mắt dần trở nên kinh hoảng.

Yến Hồng cười khổ nhìn Đông Phương Manh đang ngó mình dăm dăm, hít sâu một hơi, kéo tay hắn nắm thật chặt thật chặt, thì thào: “Manh Manh, bảo bảo muốn ra rồi, đi gọi Y Nhân giúp Hong Hong được không? Đừng sợ, không sao đâu.”

“Đau...” Hắn ôm cánh tay nàng, nước mắt phút chốc dâng đầy vành mắt.

“Không đau, gọi Y Nhân vào, sẽ không đau nữa.” Hiện giờ nàng còn chịu được, không thể hoảng hốt, càng không thể la to làm hắn bất an hơn.

Môi hắn run run, lo lắng nhìn nàng, đi một bước lại quay đầu nhìn. Nàng vẫn mỉm cười khích lệ, hai tay xoắn đệm giường thành núi.

“Y Nhân...” Giọng hắn xen lẫn tiếng nức nở, trở nên khàn khàn: “Mau vào, Hong Hong đau!”

“Tiểu thư?” Y Nhân gác đệm xông vào như gió lốc, theo bản năng nhìn Yến Hồng.

“Y Nhân, đi gọi bà đỡ, ta sợ là... sắp sinh rồi.” Trán Yến Hồng rịn mồ hôi nhưng vẫn trấn tĩnh căn dặn.

Y Nhân không cần suy nghĩ lại chạy xộc ra ngoài, gần như đồng thời, Giai Nhân vọt vào như hỏa tiễn: “Tiểu thư, người nằm xuống trước đã, đừng gấp, bà đỡ ở ngay trong viện, lập tức tới liền.”

Yến Hồng gật đầu, nàng còn chưa đau lắm, cách lúc sinh còn một khoảng thời gian, không đến mức đặc biệt khó chịu. Thấy mặt Đông Phương Manh trắng bệch, hoảng loạn vô cùng, nàng để Giai Nhân dìu mình nằm lên giường, vẫy tay gọi hắn lại.

Hắn ngồi xổm cạnh giường, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, gương mặt y chang mèo vá, dùng ống tay áo không ngừng lau mồ hôi cho nàng, thì thào không đầu không đuôi: “Đau... không cần chết...”

Yến Hồng chưa xót: “Không đâu, Hong Hong còn phải sinh bảo bảo mà. Sẽ không chết, đừng sợ.” Nhất định là hắn sợ lắm, cả người đều run rẩy. Một lát nữa nàng sinh, hắn làm sao bây giờ?

Rất nhanh, ngoài phòng vang lên tiếng bước chân dồn dập. Mấy bà đỡ giỏi từ kinh thành đến chờ sẵn trong phủ đều vào, xếp thành hàng, thế trận hùng mạnh.

Giai Nhân chỉ huy mấy tiểu nha đầu dưới trướng đầu ra đẩy, nấu nước, gọi người, cần làm gì thì làm, trầm ổn thứ tự, căng thẳng nhưng không rối loạn. Diệu Nhân đi lại nhanh nhẹn trải dưới thân Yến Hồng một lớp vải bông trắng. Một bà đỡ trong kinh, họ Cảnh thăm gât đầu, đi tới ngồi bên cạnh, nhìn bộ dạng Yến Hồng nói: “Tam thiếu phu nhân, thời gian còn sớm, có thể ăn chút gì đó trước, giữ sức.” Giọng điệu khá chắc chắn, rất oai phong.

Nói xong lại nhìn Đông Phương Manh một chút, hơi chần chừ: “Tam thiếu gia vẫn nên tránh đi thì hơn.”

Tay Yến Hồng bị Đông Phương Manh nắm cứng ngắc, tất cả mọi người chung quanh đều bị hấn phốt lờ, chỉ nhìn chằm chằm Yến Hồng, lo âu trong mắt chưa từng giảm bớt.

Yến Hồng cũng không muốn để Đông Phương Manh chờ trong phòng, nhìn nàng sinh nở. Bây giờ mới chỉ là những cơn đau nhỏ, hấn đã hoảng sợ như thế, khó mà tưởng được lát nữa chính thức sinh thì hấn sẽ ra nông nổi nào nữa. Nhưng giờ mà bảo hấn ra ngoài, nàng càng không yên tâm...

Hít sâu một hơi, mỉm cười: “Manh Manh, Hồng Hồng không sao, chỉ mệt thôi, muốn ngủ một chút. Đừng khóc, ngủ cùng Hồng Hồng?” Hấn ngược đôi mắt đầm nước, nhìn nàng nửa ngày, lắc đầu, nước mắt lăn tròn xuống má: “Sẽ dè lên bảo bảo.”

“Manh Manh cẩn thận chút thì không sao rồi.” Nàng vẫn cười, rút một tay ra lau nước mắt giúp hấn. Bây giờ còn chưa đến giờ sinh, chờ lát nữa sắp sinh lại nghĩ cách điều hấn đi nhưng hiện tại, để hấn bầu bạn bên nàng, cho nàng một chút dũng khí giúp nàng chống đỡ đi.

Hấn chớp chớp mắt, dường như suy nghĩ, không tới một lát hấn bò lên giường, nằm nghiêng bên người nàng, hôn lên má lên môi nàng, hốc mắt còn đỏ hoe song nước mắt không chảy nữa, giọng vẫn còn run rẩy: “Cùng Hồng Hồng, không đau.”

“Tam thiếu phu nhân, này...”

“Để chàng cùng ta trước, lát nữa ta tự có chủ trương.” Yến Hồng bình tĩnh cắt ngang lời bà đỡ Lưu từ kinh đến. Bà tử trong phủ đã tập mãi thành quen với tình huống này, không lấy gì làm lạ.

Bà đỡ Cảnh thấy vậy thăm than: tuy tam thiếu gia này nhìn có vẻ ngốc ngốc nhưng tình cảm phu thê hai người thật là tốt...

“Hiện giờ thiếu phu nhân cần giữ sức, ổn định tâm trạng, đợi thời gian co thắt rút ngắn còn một khắc một lần là lúc sinh nở rồi.” Bà đỡ Cảnh thấy Yến Hồng lo lắng tượng phu thấy rõ, bèn mở miệng khuyên.

Khóe mắt Yến Hồng liếc qua bà ta, cảm thấy ma ma này không tệ, tiến thoái chừng mực, thẳng thắn nhưng không cố chấp, vì thế cảm kích nở nụ cười: “Cảm ơn ma ma, ta đỡ lo.”

Cửa phòng lại mở, lão phu nhân xông vào nhanh như điện chớp, hoàn toàn không phù hợp với tuổi bà, xộc đến trước mặt Yến Hồng: “Hồng nhi à, giờ thấy sao rồi, còn đau không con?”

“Mẹ người yên tâm, bây giờ vẫn ổn, cách thời gian dài mới đau một lần, còn sớm mà, quấy rầy mẹ nghỉ ngơi rồi...” Thấy lão phu nhân thở hắt ra, Yến Hồng cảm động. Chẳng qua sinh đứa bé thôi, cả nhà như đi đánh giặc ấy.

“Yến tỷ tỷ, bảo bảo sắp chào đời rồi hả?” Thập lục công chúa cũng chui vào, trước giường có một đám người vây lấy, nàng nhỏ con nhìn không tới, ở đằng sau nhảy chồm chồm, chỉ nghe tiếng mà không thấy người.

“Xin thứ cho bà già vô lễ, trong khi thiếu phu nhân sinh, không cần quá nhiều người tới quấy rầy, trước mắt cần giữ sức thì hơn.” Bà đỡ Cảnh không hổ họ Cảnh, tính cách khá thẳng thắn. Lão phu nhân không để ý ngược lại còn tán thưởng nhìn bà ta một cái, phẩy tay, mọi người lục tục đi ra. Thập lục công chúa đợi mọi người tản đi hấp tấp nhìn Yến Hồng một cái, giơ tay làm động tác cổ gồng lên với nàng xong mới hài lòng đi ra. Kỳ thật cho nàng ở lại nàng cũng không dám, có điều tốt xấu gì cũng đỡ hơn Đông Phương Tề chỉ có thể đi vòng vòng bên ngoài không được vào phòng sinh, ha ha, giờ đi ra khoe khoang trước mặt hấn!

“Manh nhi...” Giờ lão phu nhân mới chú ý đến con còn ở trong phòng, ngẩn người.

“Mẹ, để tướng công ở bên con dâu một lát, con thấy yên tâm hơn.” Yến Hồng cầu xin lão phu nhân, đương nhiên nàng biết cổ đại xem phòng sinh là nơi ô uế, nam tử không thể vào. Chỉ là hiện giờ thời gian còn sớm, nàng thật không nhẫn tâm để hấn bên ngoài khổ sở chờ đợi không rõ tình hình.

“Ài, mẹ hiểu ý con, vậy để nó cùng con đi.” Lão phu nhân vỗ vỗ tay Yến Hồng, than khê. Quy củ là thứ chết nhưng người thì sống, bà thương con dâu cũng thương con mình, cần gì cứ chú ý quy củ mà làm đau lòng con dâu chứ... Nhớ năm đó, bà sinh Tề nhi Mạnh nhi, khó sinh, Công gia còn bất chấp tất cả xông vào cùng bà, bằng không bọn trẻ có chào đời được hay không còn chưa biết.

Yến Hồng bình tĩnh nằm trên giường. Đầu nói nữ nhân cổ đại sinh nở tương đương đi dạo một vòng ngoài quỹ môn quan trở về, sơ sẩy chút là mất mạng. Trong lòng nàng lại cực kỳ bình tĩnh, dường như nắm chắc mình có thể sinh nở bình an, chỉ lo Đông Phương Mạnh. Nhìn hấn ngóng mình liên tục, tay hấn và tay mình quần quít lấy nhau, nàng cảm giác sức lực tràn trề.

Đến lúc rồi.

Yến Hồng lặng lẽ rút tay mình ra, mỉm cười nói với Đông Phương Mạnh: “Mạnh Mạnh, Hồng Hồng đói, muốn ăn cháo Mạnh Mạnh nấu, đi nấu được không?” Ánh mắt chăm chú kiên định, giống như nàng thật sự khát vọng điều đó.

Đông Phương Mạnh chần chừ: “Cháo?”

“Ừ, là cháo gà xé lần trước Mạnh Mạnh và Hồng Hồng cùng nấu đó, trắng trắng, ăn rất ngon, Hồng Hồng thích.” Gắng sức kềm chế không co rút, nàng cố gắng kiểm soát mình.

Lão phu nhân nhìn mà suýt chảy nước mắt, ra sức nháy nháy mắt, thò tay kéo con trai: “Đi, mẹ cùng Mạnh Mạnh đi nấu cháo, nấu cháo ngon cho Hồng nhi ăn, ăn xong có sức sinh bảo bảo.”

Ánh mắt Đông Phương Mạnh sáng như chiếu được vào tận lòng Yến Hồng, cười gật mạnh đầu, dè dặt xuống giường, lại khom người hôn nàng một cái: “Hồng Hồng, chờ.”

“Ừ, Hồng Hồng chờ Mạnh Mạnh.” Yến Hồng cười đưa mắt tiễn hấn ra cửa, mãi đến khi không nhìn thấy bóng dáng hấn đâu, lúc này mới khẽ rên một tiếng, lòng bàn tay đầy dầu móng tay.

Khoảng cách giữa các cơn đau càng lúc càng ngắn, bụng dưới cứ trĩu xuống, dường như càng lúc càng nặng... gắng gượng uống mấy ngụm canh sâm trên tay Diệu Nhân, Yến Hồng hít sâu một hơi.

Con à, con sắp ra rồi sao? Mẹ tin tưởng con nha.

46. Chương 46: Con Trai

Phòng sinh chỉ còn lại bà đỡ Cảnh và hai bà đỡ trong phủ, cộng thêm Giai Nhân kiên trì dõi ở lại.

Từ canh một đến nửa đêm, đã quá hai ba canh giờ rồi, Yến Hồng ban đầu trấn tĩnh dần dần không kiên trì được nữa, nàng luôn dùng sức, nhưng, không chỉ đau mà thôi.

Mau lên đi, bằng không đợi lát nữa Mạnh Mạnh đến, sẽ hoảng mất... bảo bảo à, phải thương cha con nha! Ngoan ngoan ra đi được không? Yến Hồng không ngừng liên lạc bằng ý thức với bảo bảo trong bụng.

Đúng là sợ cái gì cái đó đến, ngoài cửa truyền đến tiếng khóc lóc chói tai và tiếng gào thét của Đông Phương Mạnh: “Hồng Hồng muốn ăn cháo, ăn cháo, tránh ra... muốn vào...” Còn có tiếng khuyên can không ngớt...

Sao hấn lại khóc? Không phải bảo Diệu Nhân đi theo, cho hấn uống nước có thuốc an thần rồi sao... không uống ư?

Hấn không thấy nàng, nhất định rất sợ... xin lỗi, gặt chàng rồi, chàng yêu quý!

Yến Hồng ráng sức nén nước mắt, cắn chặt khớp hàm, nói với bà đỡ Cảnh đầu đầy mồ hôi: “Ma ma, lại nữa...”

“Được, thiếu phu nhân, nào, làm theo bà già, hít vào, đúng, thở ra, dùng sức, đúng, cứ như vậy, nữa nào...”

“Hồng Hồng đói...” Tiếng khóc thật lớn.

Hít sâu, thở ra, dùng sức... Mạnh Mạnh, chàng chờ thiếp...

“Tiểu thư, đừng cắn môi, này, cắn cái này!” Giai Nhân đưa một cái khăn đã ngâm nước muối loãng, Yến Hồng vắt và mở khớp hàm, cắn lại.

“Tiểu thư, nắm tay muội, nghĩ tới cô gia, đứa bé sắp ra rồi!” Hốc mắt Giai Nhân cũng đỏ bừng, giọng nói run rẩy, trên mặt lại nở nụ cười cổ vũ. Tiểu thư nhà nàng kiên cường như thế, sao nàng có thể thua kém?!

“Người đâu, ôm tam thiếu gia lại, hai người các người, đi canh cửa...”

“Mạnh nhi à, không thể vào, vào Hồng nhi sẽ lo lắng Mạnh nhi, Hồng nhi sẽ đau...”

“Mạnh đệ, cẩn thận bỏng...”

Trong cảnh hỗn loạn nhưng nàng nghe rõ tiếng hân hào khóc, sao mà hết sức, sao mà khổ sở như thế.

Không thể kêu, không thể để hân nghe được nàng đau, không thể...

Trước mắt bắt đầu hoa lên, nhìn không rõ mặt Giai Nhân nữa, có cái gì đó ướt ướt rớt xuống mặt nàng, lạnh lạnh, dễ chịu. Giai Nhân khóc gì thế? Có phải tại nàng bầu muội ấy đau...

“Tiểu thư, người phấn chấn lên, dùng sức chút nữa, không thể ngủ, cô gia còn khóc âm bên ngoài...”

Cô gia? Đúng, Mạnh Mạnh còn chờ nàng mà! Nàng muốn thấy hân!

Bà đỡ Cảnh thấy Yến Hồng lại có tinh thần, vội vàng nhét một miếng sâm vào miệng nàng, đồng thời cổ động nàng: “Thiếu phu nhân, nào, lại cùng bà già ra sức...”

Đúng, phải dùng sức. Dùng hết sức lực, ra sức rặn ép, rốt cuộc nghe tiếng la hưng phấn: “Nhìn thấy đầu rồi nhìn thấy đầu rồi...”

Tinh thần Yến Hồng phấn chấn, dường như lại thu hoạch thêm chút sức, lại ra sức rặn. Một cơn đau kịch liệt trôi qua, hình như có cái gì đó trượt ra khỏi thân thể nàng. Tất cả giây dụa, tất cả đau đớn, khoảnh khắc này không cảm thụ được gì nữa, đầu óc trống rỗng.

Dường như lâu lắm, lại giống như trong nháy mắt, nàng nghe thấy âm thanh tuyệt diệu nhất trên đời...

Con nàng, tiếng khóc vang dội cỡ nào...

Khóc... hân còn khóc...

Dùng chút sức lực cuối cùng chống đỡ, nàng nói với Giai Nhân mừng đến phát khóc, gần như thì thào: “Đỡ chàng vào...”

Tĩnh lại, tựa hồ tất cả đã đầu vào đó. Có ánh nắng vàng tươi lọt qua khe cửa kín mít, khiến hai mắt nàng hơi mù mờ, không thích ứng lắm với ánh sáng như thế.

Mở mắt ra, nghĩ đến đầu tiên, không phải sinh mệnh mới mà là hân, trượng phu nàng.

May mắn, vừa nhìn đã thấy hân, ngoan ngoãn nằm sấp bên mép giường, mắt sưng như trái đào, đôi mắt đen trắng rõ ràng tối qua bây giờ đầy tơ máu, toàn là tâm tình hoảng loạn lo âu, không hề có tí tinh thần nào của người làm phụ thân. Da mặt hơi nhẵn nheo, có thể tưởng tượng được hân khóc tới mức nào. Vén ống tay áo lên, trên cánh tay trắng nõn mơ hồ nhìn thấy từng vết cào màu đỏ, đầu tóc rối nùi, quần áo cũng nhăn nhúm.

Thấy nàng tỉnh, nước mắt hân đầm đìa, y như con cún to sắp bị vứt bỏ, môi mấp máy nửa ngày, một câu cũng không nói nên lời. Chỉ ngơ ngác nhìn nàng, ánh mắt đó, khiến lòng nàng đau như dao cắt.

“Mạnh Mạnh sao thế, không nhận ra Hồng Hồng ư?” Nàng cười mà ứa nước mắt, giọng nói yếu ớt, cơ hồ chính nàng cũng không nghe được.

Nhưng hân nghe được, nước mắt vẫn liu lạt chảy: “Hồng Hồng đừng chết...”

Câu nói này làm chua xót ngập lòng lan tràn như nước lũ. Trước khi sinh nở, cơ hồ mỗi đêm nàng đều chuẩn bị tinh thần cho hân trước. Nói đến chừng đó hân không thể ở cạnh nàng, bằng không bảo bảo sẽ

xấu hổ không chịu đi ra. Nói có khả năng cần rất nhiều thời gian, nói có lẽ sinh bảo bảo xong nàng sẽ mệt mỏi ngủ mất, để hắn ngoan ngoãn chờ nàng tỉnh lại.

Không ngờ đến ngày này thật, hắn vẫn hoảng loạn như thế.

Bởi vì sợ mất nàng sao?

“Hong Hong sẽ không chết. Hong Hong sẽ luôn cùng Manh Manh, đến khi biến thành ông cụ bà cụ, được không?” Nàng dịu dàng cười, chậm chạp vuốt ve mặt hắn, cảm thấy lòng mình mềm như bông, mềm đến mức muốn giấu hắn vào đó. Hắn thút thít bò lên giường, nằm xuống cạnh nàng ôm nàng vào lòng, vùi đầu vào ngực nàng, nước mắt thấm ướt vạt áo nàng, mang theo hơi ấm trên người thấp giọng nỉ non: “Hong Hong đừng khóc, đừng chết, cùng Manh Manh một chỗ...”

“Ừ, Hong Hong không khóc, không chết, luôn cùng Manh Manh.”

“Không đau...” Lúc này rồi mà hắn còn sợ nàng đau.

Nàng ôm riết lấy hắn, nước mắt vòng quanh, ngửa đầu không để chúng chảy xuống: “Ừ, không đau.”

Có phu quân như thế, đau chết cũng không sợ.

“Cháo nguội rồi...” Hắn nhớ lúc này nàng nói muốn ăn cháo, rầu rĩ lên tiếng.

“Ừ, không sao, lát nữa hâm nóng lại ăn.” Sờ sờ đầu hắn, hôn nhẹ lên đôi mắt đỏ hoe.

Vuốt ve an ủi nửa ngày, nàng mới sức nhớ đến thành quả đau suốt một đêm của nàng: “Manh Manh, nhìn thấy bảo bảo chưa? Dễ thương không?”

Hắn lắc đầu: “Không biết, nhìn Hong Hong, không nhìn bảo bảo.”

Lão phu nhân ôm một cái bọc đồ thắm lớn tới, dáng vẻ “có cháu mọi sự đủ đầy”, cười tí mắt: “Nào, xem con của con này, đáng yêu không chịu được, nhìn mặt nhỏ nhắn hồng hào này...”

Khuôn mặt to cỡ bàn tay, làn da đỏ hồng còn hơi nhăn nheo, lông mày nhạt cứ như quên dài ra, lông mi dài kinh người giống như hai cái quạt nhỏ che đôi mắt đang ngủ say, cái mũi nhỏ nhắn thẳng tắp vô thức dụi dụi, cái miệng chu ra khe há rồi ngậm theo nhịp thở nho nhỏ... y như một con khỉ con, đáng yêu quá...

Đông Phương Manh mở đôi mắt đỏ hoe tò mò nhìn cục bông mềm mềm, không dám động vào.

“Xem này, tóc máu vừa đen vừa dày, dài ghê!” Lão phu nhân tự hào nhẹ nhàng vén một lọn tóc máu của bạn nhỏ, giống như khoe bảo bối cho Yến Hồng và Đông Phương Manh xem.

Đông Phương Manh chỉ vào nhóc con, giọng còn hơi khàn: “Nhăn... đỏ đỏ...” Nói xong lại ngoẹo đầu nghĩ ngợi, bồi thêm một câu: “Khỉ.”

Yến Hồng phì cười, ừ giống con khỉ thật, một hắn cũng biết cái này.

“Bảo bảo mới sinh ra đều thế, chờ hai ngày nữa, bảo đảm còn xinh hơn Manh nhi lúc nhỏ nữa. Cháu nội ngoan của bà...” Lão phu nhân nói nói, nhin không khinh bạc nhóc con đang ngủ say.

Yến Hồng nhìn mà ngứa ngáy: “Mẹ, con muốn bồng nó...”

Lão phu nhân cẩn thận đưa bé con cho nàng, ánh mắt Đông Phương Manh di động theo nhóc con, thấy nàng muốn ngồi dậy, vội vàng ôm nàng ngồi lên, còn cẩn thận dịch chân lên giúp nàng.

Yến Hồng nhìn con, tình mẫu tử không kiềm được lan ra, vừa ôm con vào lòng liền theo bản năng cởi vạt áo, muốn cho bảo bảo bú sữa.

Không chờ lão phu nhân mở miệng, Đông Phương Manh đã không bằng lòng, trừng bảo bảo trong lòng nàng, giọng điệu không vui: “Bánh bao, của Manh Manh, không cho bảo bảo ăn!”

Lão phu nhân che miệng ngoảnh đầu cười, bả vai rung rung. Yến Hồng xấu hổ không thôi, thẳng nhai này, giành với con mình cái gì hả...

“Manh Manh, bảo bảo phải bú sữa mới lớn được, nếu không sẽ đói mất...” Cố gắng giải thích, cũng ngăn cản hắn có ý định đẩy bàn tay hồng hào có bản năng bú sữa trời sinh ra.

“Ăn cháo!” Hấn sảng khoái quảng cho con mình một lựa chọn.

“Hơ, bảo bảo còn chưa biết ăn cháo, chỉ biết bú sữa...” Yến Hồng muốn xiu, giải thích, nhìn mặt hấn càng lúc càng nhăn, càng lúc càng nhú, vội vàng nói: “Xem, bảo bảo giống Manh Manh nhiều chưa này...”

Quả nhiên sự chú ý của hấn bị dời đi, quan sát nửa ngày, có lẽ không phát hiện ra chỗ giống nhau, nghi hoặc nhìn nằng: “Giống cái gì?”

“Xem, lông mày này, dài như Manh Manh, miệng này, chu chu như Manh Manh, còn có lỗ tai, dày dày mềm mềm như Manh Manh...” Yến Hồng nói làm lão phu nhân cũng hào hứng, hai mẹ con cùng nhau tìm điểm giống nhau vui quên trời đất: “Hồng nhi, khuôn mặt và lông mi của Cự nhi đều giống con, con xem, cằm tròn tròn này, tướng có phúc...”

Ặc, nằng đây là mập lên mới tròn đầy chứ... từ từ, hình như nằng bỏ qua tin tức quan trọng...

“Mẹ, mẹ vừa mới gọi bảo bảo là gì?”

“Cự nhi đó, Công gia đặt tên, Đông Phương Cự!”

“Hơ, Cự nhi là Cự trong cự tuyệt...” Yến Hồng do dự hỏi, hu, một tên Đông Phương cự tuyệt Đông Phương cự tuyệt, thê thảm vậy... chẳng thà gọi theo tên nằng, kêu Đông Phương Hồng cho rồi!

“Con bé này, là Cự Hỏa Cự [30]! Ý tứ là tiền đồ sáng lạn, hay lắm đó, phải không Manh nhi?” Lão phu nhân dứt khoát túm con trai làm đồng minh.

Đông Phương Manh hoàn toàn không hiểu, gật bừa.

Cự... vậy chẳng phải là cây đuốc à... Đông Phương cây đuốc... xiu = =

“Hơ, mẹ à, vậy dứt khoát nhũ danh gọi là Cây Đuốc đi...” Yến Hồng cảm thấy cái tên Cây Đuốc Nhỏ cũng rất đáng yêu, hí hửng trưng cầu ý kiến của bà nội mới toanh.

“Cây Đuốc Nhỏ... ờ, hơi khác biệt nhưng cũng khá đáng yêu, vậy gọi Cây Đuốc Nhỏ! Cây Đuốc Nhỏ, con thích không hả...” Lão phu nhân nhìn nhóc con cong cong ngón tay ra sức bú sữa hết sức dễ thương, cũng mặc kệ mắt nó có mở hay không, tự nói tự cười vui sướng hết chỗ nói.

Yến Hồng coi như linh hội được cái gì là “dùng hết sức lực bú sữa”, thằng nhóc này bú mạnh quá... đau chết nằng, ui.

“Cây Đuốc là gì?” Đông Phương Manh bực bội nhìn con cắn “bánh bao” vốn là của mình, hỏi Yến Hồng.

“Tên của con Manh Manh, tên bảo bảo!” Yến Hồng cười tí mắt, giải đáp.

47. Chương 47: Ở Cũ

Yến Hồng nhớ, trong lịch sử có một người chủ trì tiết mục truyền hình nổi tiếng, ông ấy viết một cuốn sách gọi là Cuộc Sống. Lịch sử còn có một diễn viên kịch tiểu phẩm nổi tiếng, bà ấy thích diễn một bà lão, ý nguyện vĩ đại trong đời là viết một cuốn sách, gọi là Ở Cũ. Thảm ghê, bảy ngày ghen ra được sáu chữ...

Yến Hồng nghĩ nếu để nằng viết một quyển sách, nhất định ý tứ tràn trề, hạ bút như thần, nói không chừng còn thành kiệt tác để đời nữa. Bởi vì bản thân nằng chính là quyển “Bách Khoa ở Cũ” máu me đầm đìa sờ sờ ra đó!

Cây Đuốc Nhỏ ra đời khiến cả phủ từ trên xuống dưới vui mừng, mà nằng sinh ra Cây Đuốc Nhỏ càng được công nhận là công cao vất vả, tất nhiên bị Công phủ cung phụng như công thần cấp một, bắt đầu thời kỳ chỉ có thể nằm trên giường chờ cúng hơn một tháng, ngoài ăn uống vệ sinh, cho con bú ra, kiếp sống ở cũ như một con heo không cần quản gì cả.

Vậy nên, nằng mới cảm khái nhé, linh hội nhé, giống như nước sông cuộn cuộn liên miên bất tuyệt, lại như nước Hoàng Hà một đi không trở lại...

“Tiểu thư, mau uống canh chân giò đậu phụng này đi, như vậy thiếu gia nhỏ mới có sữa bú.”

“Yến tỷ tỷ, nào nào nào, trong bình này là bách hoa quỳnh tương ta mò, á, lấy từ chỗ tẩu tẩu thái tử phi tới cho tỷ đó, uống vào đẹp da bồi bổ khí huyết...”

“Tam thiếu phu nhân, trong này có dưa ngọt, nho, chuối tiêu, còn có bàn đào nữa, ngài muốn ăn loại nào? À, hay là ăn hết nhé?”

Oái, có ai nhớ nàng là người chứ không phải heo không vậy...

“Hong Hong, ăn cháo.” Đông Phương Manh cũng không rảnh rồi, chờ đám người hôm năm miệng mười ngừng lại một chút, hắn không bỏ lỡ thời cơ chen vào. Hắn có vẻ lên tinh thần so với hôm sinh hơn nhiều, cười cũng rạng rỡ hơn, chỉ có một hậu di chứng, biến thành “Phu quân nấu cháo” riêng của nàng, từ đó đặc biệt ưa nấu cháo...

Được thôi, nàng hiểu, trong giai đoạn ở cữ, ăn mặc đi đứng đều phải chú ý, bằng không không có lợi cho đứa nhỏ, bản thân cũng dễ lại mắc bệnh. Có điều, không thể dính nước không thể thấy sáng không thể quạt gió, có thể thấy, chờ ở cữ bốn chục ngày xong phỏng chừng nàng cũng không cần gặp người nữa. Khổ nỗi cả nhà cực kỳ coi trọng vấn đề này, không cho phép nàng phản đối. Duy nhất đáng an ủi là, ở phương diện ăn uống, nàng thu được tài nguyên duy trì cực lớn.

Mỗi ngày nhà bếp dốc sức chế biến món ngon cho Yến Hồng, mỗi bữa chủ yếu là thức ăn mặn. Chịu thôi, hiện tại nàng là mẹ mà, phải bảo đảm lượng sữa dồi dào, thành thử, nàng chuyên môn phát huy phong thái hồi mang thai, lượng thức ăn không hề giảm ‘dũng mãnh như hồi trước’, ăn uống hăng say, cân nặng cũng không ngừng vươn lên đỉnh cao. Mỗi lần thập lục công chúa nhìn nàng đều há hốc mồm, còn không quên chen vào một câu: “Yến tỷ tỷ, tỷ cứ ăn tiếp như vậy, bụng sẽ nứt...”

Yến Hồng không nói gì rơi lệ, bụng nàng không nhỏ lại được chưa! Không biết đến chừng đó Manh Manh yêu quý nhà nàng có chê nàng không... không được, nhất định phải nghĩ cách giảm bớt!

Ăn cháo mà đầu óc để đâu đâu, bị Đông Phương Manh phát hiện, trừng nàng kia. Vội vàng ăn cho nhanh mắc công hắn lại vờ tay ra dứt, kết quả miếng cuối cùng ăn gấp quá, bị sặc.

Hắn vội vàng đuổi tay vỗ vỗ, lo lắng.

“Không sao không sao, Manh Manh xem, hết ho rồi.” Thật ra nuốt mấy ngụm nước miếng sẽ không sặc nữa...

“Táo.” Không biết hắn lấy từ chỗ nào ra một quả táo đưa cho nàng.

“Ồ, Hong Hong sẽ ăn hết. Nhưng bây giờ bụng căng quá, đợi lát nữa lại ăn được không?” Nàng chớp mắt cò kè mặc cả với hắn. Mới sáng sớm, bụng nàng đã chứa hai cái trứng gà, một tô canh lớn tướng, một đĩa trái cây cộng thêm cháo nữa, cho dù dạ dày nàng được khen là động không đầy hiện giờ cũng không có chỗ chứa táo nữa.

Hắn thấy nàng xoa bụng, thò tay ra xoa giúp nàng, thuận thế gật đầu, coi như đồng ý với lời năn nỉ của nàng. Có điều cái giá là hôn hắn một cái. Mọi người thấy thế nhất trí quay đi chỗ khác, xem bảo bảo, nhìn bàn ghế, giả vờ bận bịu. Kỳ thật Yến Hồng rất muốn nói, nàng không có để ý vậy đâu, đằng nào con cũng có rồi...

Hôn má xong, hắn thì thầm câu gì đó, Yến Hồng lơ đãng không nghe rõ, hắn lặp lại một lượt: “Lát nữa phải ăn!” nàng gật đầu như mổ thóc.

“Oa...” Cây Đuốc Nhỏ lại gào khóc ầm ỹ, lão phu nhân vội vàng ôm nó tới: “Ôi ôi, cháu ngoan của bà đói rồi này...”

Cởi vạt áo, vô thức liếc nam nhân thứ hai tại hiện trường, quả nhiên chân mày lại nhíu, hic, vẫn không vui hả? Tốt xấu gì cũng là con mình mà, ăn một miếng cũng không cho nữa...

Hóa ra Cây Đuốc Nhỏ lớn lên dễ thương thế này, trắng như cục bánh dày đời trước nàng ăn, bú sữa mà tay còn làm dấu “OK”, dễ thương chết được. Thừa cơ hôn một cái, đột nhiên cảm thấy ánh mắt không vui từ phương hướng quen thuộc ập tới, ặc, ông bố nào đó yêu cầu đãi ngộ bình đẳng. Rồi rồi, mưa móc cùng hưởng.

Đông Phương Manh ngồi cạnh Yến Hồng, cúi đầu nhìn bé con nhắm mắt bú sữa, hít hít mũi, nói: “Thơm.”

Yến Hồng đợi Cây Đuốc Nhỏ bú no, bồng nó lên đưa tới trước mặt Đông Phương Manh, cười khuyến khích hẳn: “Manh Manh hôn Cây Đuốc Nhỏ đi?”

Đông Phương Manh do dự một chút, nhìn nàng lại nhìn Cây Đuốc Nhỏ, nửa ngày mới lắc đầu: “Chỉ hôn Hồng Hồng thôi.”

Lão phu nhân lại quay mặt đi cười trộm. Yến Hồng >_<, đỏ=“” mặt=“” nói:=“” “bảo=“” bảo=“” cũng=“” hôn=“” được=“” mà,=“” manh=“” manh=“” là=“” cha=“” của=“” cây=“” đuốc=“” nhỏ=“” đó,=“” cây=“” đuốc=“” nhỏ=“” muốn=“” cha=“”>

Hắn có vẻ khổ não, dường như động tâm, mắt chớp chớp một hồi mới chậm rãi khom người, chụt một cái lên mặt con, đứng dậy, kinh ngạc bình luận: “Mềm quá!”

Yến Hồng cười đang định nói da trẻ con đều mềm như thế, thuận tiện để cha hẳn hôn thêm mấy cái, kết quả lại nghe hẳn cười nói: “Mềm hơn bánh bao nữa.”

Lão phu nhân thắc mắc: “Bánh bao?”

Yến Hồng muốn học máu tại trận, đánh mắt ra hiệu cho Đông Phương Manh như rút gân, khổ nỗi hẳn cắn bản không hiểu, còn cho là mắt nàng không thoải mái, vươn tay định xoa giúp nàng, vừa vận tránh được vấn đề xấu hổ của lão phu nhân.

Kết quả hẳn xoa mấy cái, lại nghĩ ra một vấn đề, ngừng tay tiếp tục cười tít mắt: “Bánh bao lớn hơn.”

Phụt, dẫn hẳn đi đi...

Vốn dĩ lão phu nhân sợ Yến Hồng không đủ sữa, muốn tìm vú em cho Cây Đuốc Nhỏ nhưng nàng cự tuyệt. Con mình mình nuôi, huống chi nàng biết sữa mẹ quan trọng giúp đứa nhỏ khỏe mạnh.

Lén lút sai Giai Nhân đi bưng trộm ít nước nóng vào phòng, Yến Hồng thừa dịp Đông Phương Manh chạy xuống nhà bếp nấu cháo không có ở đó lật đặt lau người một lượt.

Người già đều cho rằng “ở cũ kiêng tắm rửa” nhưng thật tình đối với quan điểm này hiện giờ Yến Hồng không dám gạt bừa. Hiện giờ nàng đang trong giai đoạn hồi phục sau sinh, mồ hôi đổ rất nhiều, thời gian dài như thế không tắm rửa không lau mặt, mùi vị nó thành cái gì nữa... với lại nàng nghe nói lúc trẻ con chưa phát triển thị lực hoàn toàn thì nhận ra mẹ mình bằng khứu giác, nàng không muốn đến chừng đó bị Cây Đuốc Nhỏ chê bai đâu: “Mẹ con sao lại có mùi này?!” Huống chi da trẻ con non nớt như thế, còn phải thông qua xúc giác chạm vào người nàng bú sữa, lỡ lây nhiễm vi khuẩn thì làm sao?!

Có điều tóc thì nàng không dám gội, sợ tóc chưa khô cai ngực nhà nàng đã về rồi, đến chừng đó chắc chắn lại giận.

Cởi quần áo, nhìn thân hình biến dạng liền thấy bi ai. Sinh đứa con dễ lắm sao? Từ thiếu nữ yếu điệu biến thành bà bác ục ịch, bản thân nàng còn không dám nhìn, hể nghĩ đến chừng phải cho cha Cây Đuốc Nhỏ coi, liền cảm thấy tương lai vô hạn...

Hồi trước, mấy cái động tác yoga làm thon bụng thon đùi như thế nào nhỉ? Yến Hồng vừa lau người vừa ráng nhớ lại.

Lau xong thấy Cây Đuốc Nhỏ ngủ đang ngon, lại sán lại hôn một cái, sau đó đi vòng vòng trong phòng ngủ, vận động tập thể dục. Kỳ thật trong thời gian ở cũ bà mẹ càng sớm hoạt động càng có ích cho việc hồi phục sức khỏe, chỉ cần không quá mệt nhọc, không tập quá lâu là được. Giai Nhân đứng bên muốn nói lại thôi, nhưng thấy tiểu thư nhà mình cũng chỉ đi lại trong phòng, không có ý định ra ngoài nên cũng mặc kệ nàng.

Diệu Nhân từ gian ngoài đi vào, tay cầm quần áo vải bông, cười nói: “Tiểu thư, đồ lót vải bông người cần làm xong rồi, đã chần qua nước sôi. Bây giờ người mặc luôn hay chờ ngày mai mới đổi?”

Đương nhiên Yến Hồng đổi ngay lập tức. Tơ lụa tuy rằng mặc thoải mái nhưng so sánh khả năng hút mồ hôi thì còn kém vải bông xa.

Vừa thay xong, Đông Phương Manh xách giỏ đựng cháo đi vào, thấy nàng xuống giường vội vàng chạy tới túm nàng lên giường: “Không được xuống giường, phải ngủ.”

Yến Hồng không có cách tranh luận mối liên quan giữa vận động thích hợp và hồi phục sau sinh với hấn, với lại nàng cũng ngộ ra được tinh túy của mấy động tác yoga kha khá rồi, tuy rằng đến lúc đó có khi động tác quên trước quên sau...

Ngoan ngoãn ngồi lại trên giường, ôm chần nhìn lom lom cái chén trong tay hấn, mới có một lát mà nàng đói thật đấy. Ăn trái cây nhiều bao nhiêu cũng dễ tiêu hóa.

Mở giỏ đồ ăn, có hai chén nhỏ, một chén cháo, chén kia là gì?

Mở ra xem, là canh trứng gà. Hi hi, nàng thích cái này, vì thế bưng lên mức một muống cho vào miệng, nhắm mắt hạnh phúc than: “Trơn quá... ách... mặn quá...”

Khuôn mặt hạnh phúc biến thành cái mặt ủ dột, bỏ muối nhiều quá...

Đông Phương Manh nhìn nàng chăm chăm, mắt sáng lấp lánh.

Không phải chứ? Hấn nấu? Hấn học chưng trứng lúc nào?! Sao có thể làm được...

Hấn còn đang nhìn nàng, kiên trì không tha, muốn được khen ngợi.

Sờ sờ đầu, bộ óc này đặc biệt cỡ nào, thông minh cỡ nào, đến chưng trứng cũng làm được, trở thành “phu quân nấu nướng gia đình” còn không phải chuyện trong tầm tay ư!

“Manh Manh giỏi quá, thật cừ!”

Hấn cười, lộ ra hàm răng trắng muốt đều đặn: “Thích?”

Gật đầu thật mạnh: “Cực kỳ cực kỳ thích!” Đương nhiên nếu bỏ ít muối lại nàng sẽ yêu chết luôn. Ăn được nửa chén cháo, Cây Đuốc Nhỏ tỉnh giấc, khóc oe oe, mơ hồ nhìn thấy bất mãn trong đôi mắt long lanh có hồn. Chào đời ngày thứ hai, nhóc con đã mở mắt, đôi mắt đen bóng như hai trái nho be bé, tròn xoe rất có thần thái, gặp ai cũng không sợ lạ, lúc hào hứng có thể nhìn người ta chăm chăm nửa ngày không chớp mắt...

Hic, không phải lại đói rồi chứ? Mới cho bú xong rồi ngủ mà!

Vừa ôm đến tay liền cảm giác không đúng, sờ, ướm sưng, nhìn lại, đem trong nôi cũng ướm một mảng. Hic, đến lưng cũng tề ướm, cũng không biết tề kiểu gì!

Đông Phương Manh xuất thần nhìn Yến Hồng còn hơi vụng về vừa thay tã và quần áo cho Cây Đuốc Nhỏ vừa chọc nhóc con: “Nhóc con nghịch ngợm này, xem xem có vẽ bản đồ không nào? Sau này kêu con là vương tử tề giường chịu không?”

Đông Phương Manh nhìn hình dạng chỗ bị ướm, vẽ mặt nghi hoặc so sánh, sao bản đồ trong thư phòng cha (Công gia) không giống với bản đồ của Cây Đuốc Nhỏ nhỉ?

48. Chương 48: Đầy Tháng

Yến Hồng còn nhớ, trong lịch sử có một người nổi tiếng họ Đông Phương, tên là Đông Phương Bất Bại. Tuy người này ngoại trừ cùng họ ra thì chả có tí teo quan hệ nào với con trai nàng nhưng địa vị hiện giờ của nhóc con nhà nàng cũng có thể xưng là “Bất khả chiến bại”.

Mười một tháng mười một, trưởng tôn Trần Quốc Công phủ đầy tháng. Tất cả những người có máu mặt ở thành Di Lăng có ai không muốn nhân cơ hội trèo lên cái cây không lồ này chứ? Ồ ạt dất dúi nhau mang quà tới tặng. Cả tòa Công phủ to lớn phải nói là nườm nượp không dứt, khách đến chật nhà, rầm rộ chưa từng có. Giai Nhân giúp nhận quà đến nhũn tay, vui vẻ không khép miệng lại được.

Yến Hồng coi như đã hiểu, nàng nói sao mà năm đó lúc mẫu thân giao đồ cưới của nàng cho Giai Nhân thì con nhãi này kích động như thế, hóa ra nha đầu này là thần giữ cửa từ nhỏ, thấy tiền là sáng mắt ra... sau

này giao tài sản cho nàng quản lý cũng yên tâm, cam đoan càng tích lũy càng nhiều, trở thành một đại phú bà là chuyện ngày một ngày hai.

Có điều ngày đầy tháng này cũng đủ bi thảm, ai bảo nhóc con này tới rạng sáng mới chào đời chứ? Hai ông bà già trong nhà tính rằng đến ngày mười một mới tròn đầy tháng. Hai số mười một, ngày lễ độc thân hoành tráng...

May mà cổ đại không thịnh hành ngày này, cũng không biết số Ả rập, Cây Đuốc Nhỏ coi như “trốn được một tết”.

Yến Hồng bồng con, Cây Đuốc Nhỏ bận rộn phun bong bóng, bên trong mặc một cái áo vải bông rắc hoa nhỏ, bên ngoài bọc chăn da hổ, đội một cái mũ đầu hổ nhỏ do lão phu nhân tự tay may, lại thêm tạo hình phun bong bóng kia nữa, nhìn đẹp y chang con cá vàng đầu lân.

Đông Phương Manh sán lại, ngón tay chọt một cái, bong bóng bể, nước miếng dính đầy ngón tay...

Cây Đuốc Nhỏ không khóc không quấy, tiếp tục phun không ngừng, bộ dạng làm người ta yêu thương không thôi. Đông Phương Manh thấy chơi vui, lại chọt, không dè nhóc con sớm có chuẩn bị, túm lấy ngón tay nghịch ác của cha mình, sau đó há cái miệng bé xiu, ngậm ngón tay vui vẻ mút.

“Cây Đuốc Nhỏ, thích ăn ngón tay...” Đông Phương Manh bị mụt ngứa ngứa, mặt mày hớn hở không thôi, cũng không rút tay ra, tiếp tục cho nhãi con mụt mụt, dù sao hiện giờ nó vẫn là “Đồ đệ không răng”.

Trải qua một tháng, Cây Đuốc Nhỏ phát triển thật đáng mừng. Mắt bé nhìn chung quanh đã có mục tiêu, mới đầu phần lớn thời gian chỉ nhìn chăm chăm thứ gì đó sáng ngời vô tình lọt vào tầm mắt, ví dụ như ánh nắng này, ánh nến này, ánh sáng trên mặt Yến Hồng này. Chỉ cần có thứ gì hợp nhãn là bé con nhìn chăm chăm không tha.

Thành ra lão phu nhân cũng thở phào, xem ra cháu ngoan sẽ không mắc phải chứng ngốc như con trai, đúng rồi, Hồng nhi có nói, kêu là “chứng tự bế” gì đó. Nhưng tự bế là tự phong bế mình à? Nhớ năm đó bà cầm đồ quơ quơ trước mắt Manh nhi, ánh mắt nó căn bản không di chuyển theo.

Yến Hồng sớm đã nắm chắc, chưa từng nghe nói chứng tự bế có di truyền.

Cây Đuốc Nhỏ mụt ngón tay cha một hồi, thỏa mãn thả ra, còn mỉm cười một chút, làm lão phu nhân mừng rỡ khoe liên hồi: “Xem xem bé ngoan này, mới bảy lớn đã biết cười rồi, đủ thấy tốt tính lắm đây...”

Cô bảy dì tám đều chen lại, tranh nhau nịnh nọt: “Tiểu công tử có phúc khí đấy, nhìn bộ dạng này, làm người ta thương biết bao...”

“Thiếu gia nhỏ tư chất thông minh, mới chừng này tuổi đã biết làm lão phu nhân vui vẻ, có thể thấy sau này nhất định hiếu thảo...”

Yến Hồng nghe mà miệng giật giật. Đứa nhỏ mới một tháng, nhìn ra được hiếu thảo hay không à.

Có điều thời gian này, thân thể nhỏ bé của Cây Đuốc Nhỏ luôn đắm mình trong cuộc sống phong phú mà vui vẻ, nét mặt mơ mơ màng màng bắt đầu tan dần, ăn no mặc ấm, lúc người sạch sẽ thơm tho bắt đầu để lộ vẻ mặt thỏa mãn. Lúc tắm rửa, chỉ cần thoát khỏi quần áo bó buộc trên người, không biết có phải nước ấm làm máu tuần hoàn khiến nhóc con thấy dễ chịu hay không mà biểu tình của nó càng gần với vẻ mặt cao hứng. Tay chân cũng cựa quậy nhiều hơn trước, bấp thập mềm nhũn như cái bánh bao lúc trước cũng rắn chắc hơn.

Chỉ cần có người chạm nhẹ đầu ngón tay vào mặt nhóc con, nó sẽ cong miệng lên mỉm cười, còn vung cánh tay như ngó sen sau đó tóm lấy tất tạt những thứ có thể chụp được nhét vào miệng. Nhớ mấy ngày trước lúc nó đang bú sữa tự dưng túm lấy “bánh bao” của nàng, nàng thật kiêu ngạo bậy một phen. Biết túm này nọ rồi kia, nhóc con thông minh ghê!

Có lẽ là đông người chen lấn quá, cản trở nhóc con hít thở không khí trong lành, nó bắt đầu khó chịu dụi dụi vào lòng Yến Hồng, thân mình nho nhỏ cũng bắt đầu ngọ nguậy, miệng há rồi ngậm, như đang nhấc nhở Yến Hồng điều gì. Không biết vì sao, Cây Đuốc Nhỏ cực kỳ thích cò ngón tay trở và ngón cái thành vòng tròn, mặc kệ là thức hay ngủ, luôn có thể thấy dấu OK kinh điển của bé.

“Cây Đuốc Nhỏ sao vậy?” Thập lục công chúa cũng chen lại đây vội hỏi.

Yến Hồng nhắm tính thời gian: “Nên cho bú, bảo bảo đói rồi.”

Thế là mọi người biết điều tản đi, hai vợ chồng đi vào phòng trong cho bảo bảo ham ăn bú. Cây Đuốc Nhỏ bú no, nhóc lại mệt, há cái miệng nhỏ ra ngáp mấy cái rất khê, hai mắt lim dim một chút, liền ngủ ngon lành. Đông Phương Manh đang định đứng dậy, Yến Hồng lại túm hất lại: “Manh Manh, chờ một lát xem tư thế ngủ của Cây Đuốc Nhỏ, nhìn vui lắm!”

Có một câu mà Yến Hồng không nói, tư thế ngủ muôn hình vạn trạng của Cây Đuốc Nhỏ, di truyền hết mình từ cha nó đây!

Quả nhiên không tới một lát, miệng bảo bảo há ra, một bàn tay mũm mĩm vô thức vươn tới bên tai tiếp tục “OK”, cái tay còn lại giơ lên quá đầu nắm thành nắm đấm. Tạo hình gì đây? Nữ thần Tự Do hay là muốn học Đồng Tồn Thụy nở lò cốt [31]?

Lại một hồi, Cây Đuốc Nhỏ đổi tư thế, đầu nghiêng một bên, tay giơ lên đỉnh đầu không động đậy, có điều nắm tay xòe ra không làm OK nữa, cánh tay gác lên trán cũng xòe ra, y chang bộ dạng tước khí giới đầu hàng, miệng cũng ngậm lại, có thể nghe được tiếng hô hấp của nhóc con đang ngủ say.

Yến Hồng phỏng đoán có khi Cây Đuốc Nhỏ ngủ mơ, nếu không sao cứ đổi tư thế liên tục? Không tới hai khắc, nhóc con lại đổi tạo hình. Ấng chừng cảm thấy tư thế đầu hàng không đẹp lắm nên đổi sang nhà trầm tư rồi! Một tay rụt lại dè dưới má, tay kia triệt thoái từ trên trán về một bên má. Nếu không phải bảo bảo còn chưa biết lật, nhìn cứ y như nằm ngủ nghiêng vậy, không biết nhóc con mơ thấy cái gì mà chân mày nhợt nhạt còn cau lại, miệng nhỏ mím chặt, phối hợp với biểu tình này thật phù hợp với chủ đề tư thế thâm trầm, oái.

Hai người coi vui quên trời đất, quên bém tình hình náo nhiệt trong tiền sảnh. Đợi Cây Đuốc Nhỏ tỉnh giấc, hứng trí của Yến Hồng vẫn không giảm, giúp con bày ra thế POSE, nếu không phải cổ đại không có máy chụp hình, chắc chắn nàng sẽ chụp lại toàn bộ mấy tư thế kinh điển này cất giữ. Xem này, con nàng là thiên tài, nhỏ như vậy đã bắt chước mèo cầu tài rồi, còn có Tôn Ngộ Không và nhị sư đệ nữa, cái miệng dùm lại mắt trừng trừng, có phong thái của đại sư huynh nha!

Cuối cùng hai người chơi vui vẻ quá, Cây Đuốc Nhỏ không vui, ngoác miệng gào một trận, gọi Đông Phương Tề sốt ruột cháu chạy tới, vừa vén rèm lên đã quát lớn: “Trộm cắp phương nào, dám chọc cháu bảo bối của ta?”

Kết quả bắt ngay tại trận cái tay gây án còn chưa kịp thu hồi của Yến Hồng. Mặt mũi Đông Phương Tề vụn vẹo tại chỗ, đã thấy mẹ kế vô lương tâm nhưng chưa thấy qua mẹ ruột nào vô lương tâm như thế! Đem con trai mình ra làm trò chơi!

“Đệ muội, muội làm cái gì thế? Coi Cây Đuốc Nhỏ khóc thương chưa này!” Nói rồi xộc tới không cần phân bua bồng Cây Đuốc Nhỏ vào lòng, tư thế khá là chuyên nghiệp, chỉ ít cũng biết để đầu Cây Đuốc Nhỏ gối lên cánh tay, còn dùng tay bợ mông bé con, xem ra lén lút luyện tập không sai.

Yến Hồng bị bắt quả tang tại trận, cũng hơi xấu hổ sờ mũi, cười hèn hèn. Cũng không phải lần đầu nàng gây án đâu... lần sau nhất định phải cẩn thận dè chừng, không để bị bắt gặp nữa, khụ, ý nàng là lần sau tuyệt đối cẩn thận không chọc nhai con khóc.

Khó khăn lắm Đông Phương Tề mới ôm cháu yêu về được, còn đặc ý hơn cả bạn cha chính tông của Cây Đuốc Nhỏ, một bên hừ hừ giai điệu kỳ quái dỗ bảo bảo, một bên tranh thủ đặc ý khoe khoang với cha mẹ đứa nhỏ: “Ui hai người xem nè, sống mũi Cây Đuốc Nhỏ vừa thẳng vừa cao giống ta ghê chưa, miệng cũng giống, mặt cũng giống, còn có trán này, cằm này lông mày này, ánh mắt nữa, đều tuần tú bất phạm vô cùng, tất cả đều giống ta!”

“Xi, giống người thì tiêu rồi, theo ta thấy, vẫn giống Yến tỷ tỷ hơn.” Hề Đông Phương Tề xuất hiện ở đâu, không quá một phần mười nén nhang, nhất định thập lục công chúa giá đáo.

Đương nhiên nàng đến cũng để trợ chiến cho Yến Hồng, chuyên môn đánh bại Đông Phương Tề.

“Ai nói? Cô tự lại mà xem, lớn giống hệt ta hồi nhỏ!” Đông Phương Tề kiên quyết cho rằng Cây Đuốc Nhỏ thừa kế gien tốt đẹp của hần, chống cự đến cùng.

“... Một người nhớ được lúc nhỏ mình trông thế nào... ta thấy á, nhiều lắm chỏm tóc máu trên đầu nó giống người thôi...”

“Đương nhiên rồi, tóc đen dày thế này cơ mà... ề, cô nói thế có ý gì hả?” Đông Phương Tề mới đắc ý có một lát lập tức nổi giận. Lại nói hần mà cãi nhau với thập lục công chúa là y như rằng về ngoài nho nhã lễ độ ôn hòa không thấy đâu nữa, buồn vui thất thường. Có câu gì nhỉ, không phải oan gia không đụng đầu, Yến Hồng rất khoái nhìn bọn họ!

“Ý là bộ dạng người khó coi đừng làm bẩn Cây Đuốc Nhỏ đáng yêu, mắc công người ta lớn lên giống tính người làm hư giá thị trường...” Thập lục công chúa nói một tràng dài chữ người không thở dốc, không ngừng lấy hơi, xem ra hồi này tiến bộ thần tốc.

Đông Phương Tề thật sự tức không chịu được, xông qua cầm phần tìm Yến Hồng lấy chứng cứ: “Đệ muội, muội nói xem, Cây Đuốc Nhỏ nhìn có giống ta không?”

Yến Hồng thật tình hết chịu nổi trợn trắng mắt nhìn nhị bá nhà mình. Lòng mảy Cây Đuốc Nhỏ còn mờ chưa nhìn rõ hình dạng, được thôi, miệng mắt thì nhìn cũng giống đó, nhưng hần và tướng công nàng là huynh đệ song sinh, trẻ con giống cha, giống hần cái gì! Tên này đắc ý cái gì, có đắc ý cũng là nàng sinh ra đây nè!

Ở chung với vị nhị bá này lâu ngày, tính tình hần càng ngày càng không bình thản như lần đầu gặp mặt nữa, ngược lại có xu hướng thuốc nổ áp sát hoa thủy tiên...

“Cây Đuốc Nhỏ, con của Manh Manh!” Đông Phương Manh ngẩn ra nửa ngày đột nhiên sức nhớ, tuyên bố chủ quyền với bé con. Nói xong đứng dậy đuổi tay ra muốn cướp lấy bé con trong lòng ca ca mình.

Đông Phương Tề vội vàng bồng đứa nhỏ né sang một bên: “Ui, huynh nói này Manh đệ, cho nhị ca bồng một lát đi mà, của đệ còn không phải của huynh...”

Ọc, cơm ăn bậy được nhưng nói không nói bậy được à.

Đấy thôi, báo ứng liền thấy chưa, Cây Đuốc Nhỏ ra mặt giùm cha ruột liền, tè hết lên người nhị bá phụ, còn nhe hàm răng chưa mọc ra cười.

Thập lục công chúa cười hả hê, đáng đời, ai bảo hần mắng nàng là con khỉ cái, không biết Cây Đuốc Nhỏ cùng một phe với nàng hả!

49. Chương 49: Nhà Mẹ Đẻ

Mọi người đang đùa đứa trẻ vui sướng, Diệu Nhân trề môi không tình nguyện đi vào.

“Nhìn miệng muội kìa, treo được cả hai cân thịt heo rồi. Ai chọc Diệu Nhân nhà chúng ta mất hứng thế? Ta xả giận uội!” Yến Hồng cười hỏi.

“Người trong phủ tội, lão phu nhân sai nô tỳ tới mời tiểu thư qua.” Diệu Nhân chu mỏ không có ý định thu hồi, giọng đầy vẻ khinh thường đến cả thập lục công chúa luôn lơ đãng cũng nghe ra được.

“Trong phủ?” Nhất thời Yến Hồng không phản ứng lại kịp, phủ nào?

“Yến phủ á, ‘Nhà Mẹ Đẻ’ của tiểu thư người!”

“... Ta chưa từng có nhà mẹ đẻ.” Yến Hồng cười nhạt, ánh mắt hờ hững lại khiến Đông Phương Manh đang nhìn nàng phát hiện, bất an níu tay nàng, trong mắt đầy lo âu.

“Không có gì, đi gặp thôi. Kiểu gì cũng phải giải quyết.” Yến Hồng cười cười với hần, tạm thời giao con cho Đông Phương Tề, sau đó dắt Đông Phương Manh cùng đi ra ngoài.

Câu này làm tâm trạng Diệu Nhân khá hẫng lên, cười hì hì đi đằng sau tiểu thư nhà mình, lưu lại Đông Phương Tề và thập lục công chúa hai mặt nhìn nhau, đầu đầy sương mù. À, còn có nhãi con đang mút ngón tay nước miếng vắng tung tóe nữa.

Đến tiền sảnh, người nên đến, không nên đến toàn bộ có mặt cả.

Thấy cha ruột, mẹ kế và một muội muội, vẻ mặt Yến Hồng không thay đổi bao nhiêu, không nhìn ngang ngửa đi tới trước mặt mọi người, khom lưng hành lễ với cha mẹ chồng: “Gặp qua cha mẹ!”

Đuôi mắt liếc thấy Yến phu nhân đang thọt khuỷu tay vào cha ruột mình, Yến lão gia. Cho nên không hề ngoài ý muốn khi nghe được hai kiểu trả lời hoàn toàn bất đồng. Cha mẹ chồng cười thân thiết: “Hồng nhi đến rồi...”

Lão gia phu nhân Yến gia đồng thời cao giọng đáp một tiếng: “Ồ.” Ngược lại khiến Công gia và phu nhân ngẩn ra, hai người nhìn nhau một cái, lại nhìn về mặt hồ hững của Yến Hồng, rốt cuộc phát hiện có điểm không ổn. May mà nghĩ sui gia lần đầu đến đây, chỉ giữ vài người trong nhà, bằng không tình cảnh kỳ quặc này để người ngoài nhìn thấy thì thật khó ăn nói...

Giai Nhân hầu hạ bên cạnh nhếch môi cười khẩy, người có mắt đều thấy được tiểu thư hành lễ bên này, bọn họ ở cái gì mà ờ!

Lão phu nhân thấy tình hình không hay lắm, cười dàn hòa: “Hồng nhi à, sui gia tới rồi, mau chào hỏi đi.” Vốn định nói một tràng nồng nhiệt, thấy tình hình này cũng không nói ra nữa.

“Lão gia, phu nhân, đã lâu không gặp.” Đường như Yến Hồng để ngoài tai màn ‘Cướp Lừa’ vừa rồi, khề khàng vái chào, đối xử chẳng khác gì những khách khứa khác.

Yến lão gia xấu hổ vô cùng, sắc mặt đỏ rồi lại đỏ, không nhịn được cuối cùng vẫn sa sầm mặt lại. Ngược lại, Yến phu nhân đương nhiên cứ như không thấy được Yến Hồng lãnh đạm, cười the thé: “Ồi trời, xem đại nha đầu nhà chúng ta này, gả đi mới hơn một năm đã xa lạ với cha mẹ rồi. Kêu lão gia phu nhân gì chứ, để sui gia cười rồi.” Nói rồi còn đứng dậy bày đặt nhiệt tình muốn nắm tay Yến Hồng, vừa sán lại gần vừa cười thật kinh khủng: “Con đó, cứ thích đùa như thế.”

Yến Hồng nghiêng mình tránh né, mỉm cười: “Nếu Yến Hồng không nhớ nhầm, từ sau khi mẫu thân mất, cách xưng hô này Yến Hồng đã gọi hơn sáu năm rồi, cần gì phải đổi lại?” Đời này, người nàng bằng lòng kêu mẹ cũng chỉ có một linh hồn đã mất và mẹ chồng đối xử tử tế vô cùng với nàng mà thôi. Nữ nhân này, chừng nào thì đồng ý đảm đương danh xưng này, không phải đã ép nàng sửa miệng từ lâu rồi sao?

Yến phu nhân đương nhiên dờ ra, thần sắc nhanh chóng bình thường trở lại, dừng chân, đổi thành vẻ mặt ai oán: “Hồng nhi, con còn trách mẹ gả con đi sớm ư? Thật ra mẹ cũng không nỡ đâu, nhưng hôn sự tốt như vậy, mẹ cũng sợ con bỏ lỡ thôi...” Vừa nói vừa vờ lau khóe mắt căn bản chẳng có giọt nước nào.

“Thế à?” Yến Hồng nhướn mày, giả bộ đi, muốn giả thì mau giả, bằng không lát nữa lộ bộ mặt thật ra thì không có cơ hội nữa đâu.

“Tỷ tỷ, sao tỷ có thể như thế? Chẳng lẽ gả vào hào môn rồi có thể không nhận cha mẹ sao?!” Yến Vân làm bộ yếu đuối chịu không thấu lại cảm phần dâng trào nhỏ nhẹ chỉ trích Yến Hồng. Đương nhiên nếu ánh mắt nàng ta không thỉnh thoảng liếc về phía Đông Phương Manh bên cạnh Yến Hồng thì càng có sức thuyết phục hơn.

Giai Nhân trề môi, vị tiểu thư ẻo lả này bây giờ thì dịu dàng nhỏ nhẹ, điệu bộ uyển chuyển, sao quên mất cái bản mặt giương nanh múa vuốt với tiểu thư ở trong phủ hồi xưa rồi?

Vợ chồng Công gia đều chau mày. Không khí giương cung bạt kiếm trước mắt này thật tình quá mức chênh lệch với cảnh “vui mừng gặp lại” như hai ông bà dự tính. Có điều thấy vẻ mặt Yến Hồng từ đầu tới giờ đều lãnh đạm, hai ông bà cũng không nói chuyện, chờ cục diện tiếp sau. Dù gì hiện tại Hồng nhi là con dâu ông bà, ông bà không muốn chỉ trích nàng trước khi biết rõ sự tình.

Yến Hồng cười lạnh trong lòng, ngoài mặt thì không để lộ: “Không phải lão gia phu nhân quý nhân hay quên đấy chứ? Ngày đó trước khi xuất giá, chẳng phải các vị không chờ kịp đã tuyên bố Yến phủ và Yến Hồng ta không có quan hệ gì nữa, xuất giá ba ngày cũng không cần về nhà, sau này sống tốt hay không đều

do tạo hóa của chính mình, không liên quan đến Yến phủ sao? Sao mới có hơn năm hai vị đã quên rồi thế? À, ngược lại phải cảm tạ hai vị còn chịu để ‘Họ Yến’ cho ta, bằng không sau này tìm không thấy nguồn cội của mình, thật sự tội lỗi.”

Công gia phu nhân vừa nghe, lông mày vốn đã co lại giờ càng nhíu chặt hơn, ánh mắt nhìn đám người Yến phủ thêm lạnh lùng soi mói. Không ngờ tình cảnh Hồng nhi ở Yến phủ trước khi xuất giá lại khổ sở như thế! Chẳng trách sau khi nàng gả tới đây không hề nhắc tới người nhà mẹ đẻ, cũng chưa từng có yêu cầu về bên đó... miễn về lại mặt còn do Yến phủ tự đề xuất nữa! Ông bà vốn tưởng hồi trước có lẽ con dâu nhà mình ở phủ nhà không quá như ý nhưng không ngờ lại không như ý tới mức này!

Đông Phương Manh mơ hồ cảm giác Yến Hồng dần cơn phẫn nộ, giật giật tay áo nàng, thấy nàng quay đầu nhìn hắn, hắn sờ mặt nàng, nói nhỏ: “Không tức giận.”

Yến Hồng lắc đầu cười với hắn. Vật đổi sao dời, vốn dĩ nàng cũng không muốn có quan hệ gì với bọn họ nữa, cũng biết bọn họ lật lọng tìm tới mình tất có ý đồ. Bỏ đi, loại tiểu nhân này, nàng cần gì tức giận, ngược lại làm người mình để ý lo lắng.

Yến lão gia thở không ra hơi, mặt đỏ sẫm, mắt tròn xoe, thân hình run run, nói chuyện cũng không ăn khớp: “Người... người... người đồ bất hiếu...” Tức quá nên nói không ra hơi.

Giai Nhân ác ý suy đoán, có phải vì nói đúng bản chất ác độc của lão nên thẹn quá hóa giận không? Hừ, tốt nhất tức chết đi!

Yến phu nhân đương nhiên không sao ngờ được Yến Hồng thẳng thừng phơi bày quan hệ tồi tệ giữa bọn họ trước mặt Công phủ, nhất thời không hạ mặt mũi xuống được, vẻ mặt thoáng âm trầm. Cứ tưởng có vợ chồng Công gia ở đây, nha đầu này tốt xấu gì cũng nể mặt một chút, khách sáo vài câu bà ta có thể kiếm có yêu cầu nhà mẹ đẻ gặp riêng nha đầu này, tương lai kiếm cho nữ nhi mình một mối nhân duyên tốt đẹp, cũng vừa khéo để Vân nhi lộ mặt, nói không chừng nhị công tử nhìn trúng thì sao! Đợi Vân nhi gả cho Đông Phương Tề làm nhị thiếu phu nhân rồi, bà ta sẽ tính sổ nha đầu này! Dù sao hồi trước ở Yến phủ nha đầu này luôn có bộ dạng không mặn không ngọt mặc người ta làm thịt, cả ngày rúc trong cái viện nhỏ ả chết tiệt kia để lại, bà ta còn tưởng nha đầu này nhát gan như thế chẳng có uy hiếp gì nên mới bỏ đi ý định trong đầu.

Không ngờ mới gả vào hào môn được mấy ngày, lá gan nha đầu này phình lớn như thế! Chẳng lẽ lúc trước nó luôn giả heo ăn cỏ?! (Sự thật bà phòng nhì này là chim!)

Bất quá hiện tại bọn họ có việc nhờ nó, đành nhịn vậy. Yến phu nhân nghĩ thông mấu chốt trong đó, thần sắc luôn biến đổi tự đứng lại tươi hân lên, cười híp mắt chuyển đề tài, quay sang Đông Phương Manh này giờ vẫn bị bọn họ bỏ qua, làm như rất quen với hắn bước lên nói: “Ôi cha đây là cô gia sao? Thật sự là tuần tú ngồi ngồi phong lưu hào phóng kiệt xuất bất phàm...”

Đông Phương Manh tỏ vẻ ghê tởm hất tay bà ta ra, nhíu mày trừng bà ta, nói cũng lười nói, trực tiếp hừ một tiếng nặng trĩu, hếch mặt sang một bên không thèm nhìn. Chiều này hắn học từ Đông Phương Tề, mỗi lần Đông Phương Tề ghét bỏ thập lục công chúa đều là bản mặt này.

Yến phu nhân lại bị bẽ mặt, thiếu chút không nén được giận, trăm cay nghìn đắng mới miễn cưỡng duy trì biểu tình trên mặt, có điều nhìn sao cũng thấy sượng trân.

Yến Vân vừa thấy mẹ nàng ta chịu thua, lập tức tiếp sức: “Vân nhi ra mắt tỷ phụ.” Hàm lượng đường trong giọng nói đạt tới chín chín phần trăm, đáng vẻ dịu hiền cúi đầu ngoan ngoan, vừa vắn che mắt nét mặt không vui của nàng ta. Dọc đường đi nàng ta cũng thấy rồi, Công phủ này rộng rãi đàng hoàng hơn Yến phủ không biết bao nhiêu lần! Vốn nàng ta còn tự an ủi mình, giàu có mấy kẻ kia cũng chỉ là đồ ngốc, không ngờ lại tuần mỹ sáng sủa như thế! Thất sách, thất sách thật, người tốt như thế, sao ban đầu nàng ta lại bị mờ heo mờ mắt nhường cho nha đầu chết giấm Yến Hồng kia! Hối hận xanh cả ruột!

Đông Phương Manh không phản ứng. Một là hắn không để ý đến ai trừ người nhà, hai là thật tình hắn không biết Yến Vân gọi hắn. Giai Nhân cười thâm, lặng lẽ giơ ngón tay cái với Đông Phương Manh.

Yến Vân không ngờ mình cũng đụng phải cây đinh như mẫu thân. Xưa nay nàng ta lại không chịu để mình ầm ức bao giờ, lập tức tỏ vẻ bất mãn và tủi thân, còn oán liếc Đông Phương Manh mấy cái, kết quả vẫn

bị phớt lờ, làm khuôn mặt vốn dĩ đã trắng của nàng ta càng giống như sương giá.

Yến Hồng cũng không đếm xỉa tới hai mẹ con Yến phu nhân, kéo Đông Phương Manh qua một bên ngồi xuống. Mấy năm lão phu nhân còn sống ở kinh thành có trò đấu đá lục đục nào mà chưa thấy qua. MÀN trước mắt vừa rồi, chỉ thoáng chốc là hiểu bảy tám phần chuyện quá khứ, trong lòng càng không thích Yến phủ, có ý nâng cao thể diện cho con dâu mình, bèn bưng chung trà lên dùng nắp trà gạt vài cái, nhấp một ngụm trà rồi nói: “Hồng nhi à, con mới ở cũ xong, thân thể vẫn cần phải điều dưỡng nghỉ ngơi cho tốt. Mấy chuyện không quan trọng thế này không cần bận tâm. Không phải thập lục công chúa có mang đồ bỏ trong cung đến sao? Có nhớ uống không hả?”

Yến Hồng thấy ấm lòng, người ta nói mẹ chồng con dâu trời sinh đã đối chọi nhau, nhưng mẹ chồng nàng chắc chắn phá vỡ lệ thường không có đạo lý này rồi, còn khiến nàng lần nữa hưởng thụ tư vị được mẫu thân che chở. Bèn vâng dạ: “Hồng nhi nhớ rồi, cảm ơn mẹ.”

“Con bé này, người một nhà khách sáo cái gì.” Lão phu nhân làm như không nhìn thấy người nhà Yến phủ còn không biết xấu hổ đứng ý ra đó, cứ cười tít mắt hỏi han tình hình hồi phục của Yến Hồng, Yến Hồng cũng vui vẻ phối hợp.

Mặt mũi Yến lão gia vốn dĩ đã rơi xuống đáy cốc giờ càng rớt xuống vực sâu không đáy. Ông ta đứng cũng không được ngồi cũng không xong. Vốn dĩ còn trông vợ chồng Công gia biết lễ nghĩa khuyên nhủ một chút, không ngờ bọn họ lại mặc cho đứa con bất hiếu này đối xử với người cha là ông ta như thế!

Không phải Yến phu nhân và Yến Vân không giận dữ, nhưng bọn họ không dám làm gì Yến Hồng trước mặt lão Công gia, đành ghen cơn tức liều mạng nghĩ coi còn có cách gì vãn hồi không. Thậm chí Yến Vân còn oán trách cha mẹ mình, ban đầu sao không nghe ngóng rõ ràng, hại mình mất đi mối duyên tốt.

Đôi bên đều mang tâm sự riêng. Đông Phương Tề bồng Cây Đuốc Nhỏ đi trước, thập lục công chúa đi đằng sau hô hào: “Để ta ôm một chút thì đã làm sao!” Dứt lời, hai người đã vào đến tiền sảnh.

50. Chương 50: Ra Oai

Lão phu nhân vừa thấy cục vàng của mình tới, cười tươi như hoa nở, vội vàng vẫy tay bảo Đông Phương Tề lại, đỡ lấy cháu rồi càng không để ý chuyện trước mặt, chỉ lo chọc cháu nội: “Cháu ngoan của bà, bảo bối, ăn no chưa? Ui chao, cười này cười này, thích bà nội không hả? Bà nội cũng thích Cây Đuốc Nhỏ lắm...” Lão Công gia này giờ vẫn ngồi làm cảnh lúc này cũng phá rào, vội vàng nhích lại: “Ui, cho ta nhìn với, ta cũng bồng...”

Thập lục công chúa lấy làm kỳ quái liếc mấy người Yến phủ kẻ đứng người ngồi chờ ra, có phần không rõ tình hình, hỏi Yến Hồng: “Yến tỷ tỷ, không phải tỷ đi gặp nhà mẹ đẻ sao? Sao bọn họ đều kỳ cục thế, cũng không nói chuyện nữa?”

Đông Phương Tề khinh khỉnh nguyền thập lục công chúa một cái, tình huống đơn giản như vậy mà nhìn không ra thật đúng là đầu heo hết chỗ nói rồi! Rõ ràng nhà người ta có lòng khác, mỗi người đều có ý đồ riêng! Một nha đầu đã man này lớn lên trong cung cơ đấy!

Từ sau khi Đông Phương Tề xuất hiện, nháy mắt Yến Vân cảm thấy mắt mình không đủ xài. Trời ạ, một người phong thần tuấn lãng như thế đã đành, đằng này những hai người! Mà người sau rõ ràng có khí chất văn nhã, thần thái rạng ngời hơn cái kẻ được gọi là tỷ phu kia nhiều, tổng thể sắc đẹp càng vượt một bậc! Đây chắc hẳn là Công phủ thiếu Đông Phương Tề không sai được.

Không đợi Yến Vân tiến lên tự giới thiệu, thập lục công chúa đã mất hứng, bởi vì nàng lo đến liếc thấy vẻ mặt nhạo báng của Đông Phương Tề, cũng sớm nhìn thấy ánh mắt như thấy bảo vật của Yến Vân, dịch chua bốc lên, nhưng nàng lại không tiện trút giận lên ‘Người Nhà Mẹ Đẻ’ của Yến tỷ tỷ, đành nhè Đông Phương Tề mà xả: “Đông Phương tiểu nhị ánh mắt người kiểu gì đấy? Muốn chảy nước luôn!” Từ sáng tới tối y như bông loa kèn đi tới đâu là vẫy ong gọi bướm tới đó, quỷ hoa tâm, đầu củ cải!

Không chờ Đông Phương Tề phản kích, Yến Vân chìm đắm trong sắc đẹp đã nổi giận bất bình thay: “Người là ai hả? Sao dám vô lễ với nhị công tử như thế!” Nói xong còn cười ọ ọ an ủi Đông Phương Tề: “Nhị công tử không cần nói với kẻ thô lỗ không kiến thức này...”

Không chờ nàng ta nói xong, thập lục công chúa đã nổi sùng lên: “Người nói ai thô lỗ, người mới thô lỗ, cả nhà người toàn đồ thô lỗ!” Mắng xong mới phản ứng lại, hình như mắng luôn cả Yến tỷ tỷ trong đó, vội vàng áy náy nhìn Yến Hồng, không dè Yến Hồng lại không để ý mỉm cười đáp lại, rồi không nhìn Yến Văn nữa.

Bị thập lục công chúa công kích, Yến gia không ngồi yên: “Người là cái thá gì? Dám gằm rú ở Công phủ, đồ vô giáo dục!” Nói câu này là Yến phu nhân, bà ta thấy thập lục công chúa ăn mặc bình thường, lại gọi Yến Hồng là tỷ tỷ, cho rằng là bạn khuê phòng với Yến Hồng, liền mượn nàng dè bẹp Yến Hồng một chút, nào biết người trước mặt là quý nữ hoàng thất dưới một người trên vạn người.

Đồng thời mở miệng còn có Yến lão gia này giờ vẫn bực bội không nói. Nữ nhi ruột thịt không nể mặt thì thôi, bây giờ một tỷ nữ nho nhỏ cũng dám đập vào mặt nhà ông ta, xem ra Quốc Công phủ này cũng chả có quy củ gì! Vừa khinh bỉ vừa bực mình, mở miệng dạy dỗ: “Cái cô nương này sao lại điều ngoa như thế, tuổi còn nhỏ đã ăn nói thô tục, còn dám hung dữ với thị độc thái tử luôn lễ nghĩa văn nhã, cha mẹ kiểu gì mà dạy ra hạng người thế này?!” Nịnh nọt Đông Phương Tề không vết tích, giọng điệu khinh bỉ của Yến lão gia, mấy con muỗi vẫn đứng dịp bay ngang qua đều nghe được.

Yến Văn đắc ý hếch cằm với thập lục công chúa đang tức đỏ mặt, hừ, muốn đấu với ta, không có cửa.

Giai Nhân thông cảm nhìn cái đám có mắt không thấy Thái Sơn này, trong lòng thì lại cười như điên, nói đi, thêm mấy câu nữa, đợi lát các người muốn khóc cũng khóc không được!

Đông Phương Tề còn chuẩn bị khẩu chiến mấy hiệp với thập lục công chúa, bị đám người tự dưng xen vào cuộc đấu vô mồm của hắn với thập lục công chúa không khỏi ngạc nhiên quét mắt nhìn một cái, lòng lấy làm lạ, đã là người nhà đệ muội sao còn dám vô lễ với công chúa như thế, thật là... muốn chết à.

Yến Hồng nghĩ vẫn nên nhắc nhở đám người nhà mẹ đẻ không biết sống chết này thôi, bằng không mất đầu thật đấy: “Lão gia phu nhân, xin chú ý từ ngữ, không thể...” Mấy từ còn lại “vô lễ với công chúa” chưa nói ra đã bị thập lục công chúa cắt ngang.

Thập lục công chúa giận quá mà cười, hơi ngẩn cổ, cho dù ăn mặc bình thường để tiện đi xa nhà, khí chất tôn quý của hoàng thất giờ phút này hiển hiện ra hết, nàng cười lạnh quay đầu nói với Yến Hồng: “Yến tỷ tỷ, cho dù mấy kẻ này là người nhà tỷ, nhục mạ phụ hoàng mẫu hậu ta cũng khó bỏ qua!”

Yến Hồng nghĩ thầm, đây là các người tự chuốc lấy. Bèn cười với công chúa: “Không phải thân thuộc với ta, không sao.” Trước giờ nàng chẳng phải người lòng dạ rộng rãi, chờ mong nàng lấy đức báo oán? Hừ hừ, lấy đức báo oán, lấy gì báo đức?!

Trước khi chết mẫu thân ới ra máu tươi, vĩnh viễn khắc trong đầu nàng, nàng nhớ kỹ.

Phụ hoàng mẫu hậu?! Yến gia hoảng vía, ngơ ngác nhìn thập lục công chúa ăn vận bình thường, khó mà tin được.

Thập lục công chúa đã có chủ định, cười lạnh châm chọc đám người Yến phủ đang cứng đờ: “Bổn công chúa điều ngoa thô tục phải không? Không có giáo dục phải không? Hôm nay, bổn công chúa chân chính điều ngoa cho các người xem!! Người đâu!”

Tùy tùng công chúa có mặt ngay tức khắc: “Công chúa có gì sai bảo!”

“Mấy kẻ này nhục mạ công chúa hoàng gia và đương kim thiên tử, đương kim hoàng hậu, nên xử trí thế nào, các người tự biết rồi?”

“Thuộc hạ hành hình bọn chúng!”

Hành hình?! Nghe nói sắp mất đầu, đám người ngu ngơ nửa ngày nháy mắt hoàn hồn, Yến lão gia nhũn ra đất. Xong rồi, xong hết rồi, đắc tội công chúa, không sống được rồi!

Yến phu nhân co rúm người vừa bò tới chỗ công chúa vừa gào: “Công chúa điện hạ tha tội, tha mạng! Dân phụ đáng chết, dân phụ không biết ngài là công chúa... công chúa ngài đại nhân đại lượng, không cần so đo với dân phụ, cầu xin ngài bỏ qua cho cả nhà dân phụ đi...” Không chờ bà ta bò tới, tùy tùng công chúa đã đá ột đá, quát: “Láo xược!”

Yến phu nhân bị đá cho đầu vầng mắt hoa, ngực đau như kim châm, không dám mạo muội bò lên nữa, chỉ vật ra đất khóc lóc hãi hùng.

Công chúa bực mình ra lệnh: “Vả miệng trước cho bốn cung, ồm chết!” Cái miệng bọn chúng đã dẻo như thể, vậy thì để bọn chúng ném thử “cái hay” của “dẻo miệng” đi!

Thị vệ Công phủ bắt mấy người đang định đánh lại nghe công chúa kêu một tiếng: “Khoan!”

Yến gia cho là có sinh cơ, vội vàng ngẩng đầu nhìn công chúa cảm kích, không dè công chúa cười lạnh: “Lôi xuống đánh, mắc công làm Cây Đuốc Nhỏ hoảng sợ.”

Mấy người lập tức bị lôi xuống, tiếng “bốp bốp” vang lên bên tai không ngớt.

Công chúa quay người đi tới trước mặt Yến Hồng, bình tĩnh hỏi nàng: “Yến tỷ tỷ, tỷ có trách ta không?”

Yến Hồng lắc đầu: “Mẹ ta... bị mấy người đó hại chết. Thân tộc mẹ ta lụi bại, một mình bà bơ vợ chống đỡ mấy chục năm, che chở ta đến mười tuổi mới nuốt hơi tàn, ôm hận mà chết. Tuy nói bọn họ có máu mủ với ta, nhưng thật sự ta khó mà xem họ là người thân. Mặc dù bọn họ đáng tội song xin công chúa tha mạng cho Yến lão gia và Yến Vân. Ừm, Yến Vân dù gì cũng là nữ tử trẻ dại, như thế, coi như ta trả nghĩa sinh đường của Yến lão gia, trả tình tỷ muội cho Yến Vân. Tội còn lại, tùy công chúa định đoạt.”

Công chúa không ngờ còn có ẩn tình như thế nữa, nghe xong càng tức giận hơn: “Mấy kẻ này thật vô tình! Giết bọn chúng thật hơi cho chúng quá, xem ta báo thù cho tỷ tỷ.”

Mọi người Công phủ cũng có vẻ buồn bã nhìn Yến Hồng. Lão phu nhân nhẹ nhàng vỗ về nàng, an ủi: “Kể ác tất có báo ứng, Hồng nhi nên nghĩ thoáng. Mẹ con trên trời có linh, thấy cuộc sống của Hồng nhi được thuận lợi cũng sẽ yên lòng.”

Yến Hồng kèm nén nước mắt suýt rơi. Bao nhiêu năm rồi, nàng luôn tự lừa mình không hận không thù, song nỗi hận đó vẫn ăn vào xương tủy. Ở Yến phủ chịu bất cứ bạc đãi nào nàng đều có thể tha thứ nhưng cái chết của mẫu thân, cả đời nàng khó mà quên được. Một linh hồn chết oan bơ vợ như nàng, lạc tới thế giới xa lạ này, là mẫu thân cho nàng ấm áp và yêu thương, thậm chí trước khi chết còn trải sẵn tương lai cho nàng, ơn sinh dưỡng nàng không thể nào báo đáp, chỉ có thể ở thời điểm này, xả giận vì mẫu thân!

Yến lão gia bạc bẽo với mẹ, dung túng cho nhị phòng hạ độc hại chết bà, còn chiếm đoạt phần lớn đồ cưới của bà, tuy rằng cuối cùng để nàng lớn lên trong phủ nhưng không nghe không hỏi mặc nàng tự sinh tự diệt. Yến Vân thì không gây tổn thương cho nàng quá lớn. Nàng không muốn nợ nần gì hai người này, bây giờ xin giữ mạng cho bọn họ, sau này không ai liên quan đến ai nữa!

Đông Phương Manh vẫn ngồi một bên chăm chú nhìn Yến Hồng, thấy mắt nàng đỏ lên, sắc mặt đau thương, càng ôm chặt nàng vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ: “Không khóc...” Đường như cảm thụ lấy với nàng, hốc mắt cũng ửng đỏ.

Yến Hồng hắt hắt đầu, dụi dụi mắt hần: “Hồng Hồng không sao.” Liền đó nghiêm trang nói với công chúa: “Lời Yến Hồng nói vừa rồi thật sự yêu cầu quá đáng. Yến phủ làm nhục thiên nhan, tội đáng muôn chết, công chúa tự có định đoạt, Yến Hồng lảm lời rồi.”

Công chúa đảo mắt, xua tay: “Ta biết rồi, Yến tỷ tỷ yên tâm, ta tự có chủ trương.”

Mấy người kia bị đánh tới khi miệng đầy máu tươi, đầu sưng như đầu heo mới bị kéo vào sảnh, co quắp một cục.

Hai má Yến Vân sưng phù quỳ trên đất run lấy bầy. Ban nãy nàng ta chỉ ham tranh cãi, nào có nghĩ tới người này là công chúa? Tuy sợ vỡ mặt nhưng bản năng cầu sinh vẫn có, ngo ngoáy quỳ mọp dưới chân vợ chồng Công gia, vừa đập đầu vừa nói: “Cầu Công gia phu nhân cứu giúp Yến phủ. Bất kể thế nào, tỷ tỷ cũng từ Yến phủ ra, cầu xin Công gia phu nhân nể tình tỷ tỷ, xin công chúa khai ân!” Nàng ta biết hiện giờ công chúa đang tức giận, duy nhất có thể cứu bọn họ, chỉ có lão Công gia và phu nhân mà cả hoàng thượng cũng nể mặt vài phần!

Lão Công gia nhìn công chúa, lại nhìn Đông Phương Tề, cuối cùng nhìn Yến Hồng, không nói một câu. Lão phu nhân lại nhíu mày mắng nhỏ: “Người cần trọng chút, đừng làm cháu ngoan của ta sợ.” Căn bản không để ý nàng ta cầu xin.

Yến Vân từ nhỏ cũng là người thông minh, vừa thấy ánh mắt lão Công gia dừng lại trên người Yến Hồng cuối cùng, liền bò đến ôm chân Yến Hồng khóc lóc: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, là muối không tốt. Muối không nên ăn chặn đồ của tỷ tỷ, còn đến viện tỷ phóng hỏa, đốt bài vị mẹ cả, ngàn sai vạn sai đều là muối sai, cầu xin tỷ, nể tình máu mủ ruột rà, cầu xin giùm Yến phủ đi, cầu xin tỷ.”

Yến Hồng nhẹ nhàng rút chân ra, đứng dậy, nhìn Yến Vân đắm đắm, sau đó đi qua một bên, không nói chuyện nữa. Yến Vân chỉ cảm thấy đã hết hy vọng, sức lực cả người bị rút đi, ngã quỵ xuống đất, khóc cũng không khóc nổi.

Công chúa đi đến trước mặt người của Yến phủ, lạnh lùng tuyên bố: “Nhục mạ hoàng gia, tội không thể tha. Bây giờ nể mặt Yến tỷ tỷ, bốn công chúa tha mạng nhỏ của các ngươi, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha! Người đâu, báo cho tri phủ Di Lăng, tổng ba người Yến phủ vào đại lao ngay trong hôm nay, ba năm sau mới được thả ra, biếm làm nô, cả đời không được nhập lương tịch!”

Yến lão gia vừa nghe, lúng búng kêu nhỏ: “Tu... tu làm cử luân khâm định... (Ta là cử nhân khâm định = =)

Cũng khó cho công chúa thế mà nghe hiểu, lạnh lùng giễu cợt: “Ngươi cho rằng phụ hoàng ‘Không Dạy Dỗ Ta Đàng Hoàng’ còn để ngươi làm cái chức cử nhân này à?!”

Yến phu nhân không chống đỡ nổi nữa thét lên, ngắt ngay tại chỗ, Yến Vân và Yến lão gia đều dờ dẩn đại ra, giống như bị đả kích quá nặng mất hết hồn vía.

Yến Hồng nhìn Yến phủ nháy mắt sụp đổ, không cao hứng chút nào. Nàng trút giận báo thù thay mẫu thân, vì sao, lại khó chịu như thế?

May mà Cây Đuốc Nhỏ đúng lúc khóc ré lên, chiếm cứ tâm thần nàng, Yến phủ, từ giờ không có quan hệ với nàng nữa...

51. Chương 51: Lớn

Lúc này tuy Cây Đuốc Nhỏ mới có hơn một tháng nhưng thông qua quá trình cùng nhau quan sát và phỏng đoán của toàn phủ, sau khi tổng kết lại, phát hiện, nhóc con nó xiu này có hệ thống diễn đạt riêng, đó là các kiểu phát âm khác nhau.

Ví dụ như khóc. Yến Hồng, bà mẹ mới được công nhận này, trong quá trình rèn luyện thực tế hơn một tháng qua phát hiện, thật ra có khi nhóc con khóc không phải vì tâm tình không vui hoặc là bất mãn cái gì mà là nó còn chưa có hệ thống ngôn ngữ diễn tả ý mình, khóc là cách trực tiếp nhất, chủ yếu nhất để kết nối với người lớn.

Nếu Cây Đuốc Nhỏ vừa tỉnh giấc, đột nhiên thấy đói hoặc tè ướt mà tỉnh, tiếng khóc của nó rất có tiết tấu, hơn nữa nhóc con thông minh này còn biết căn cứ vào mức độ coi trọng của người lớn mà điều chỉnh âm lượng to hay nhỏ. Có lúc nó đang ngủ ngon, mắt còn chưa mở bỗng dưng ngoác miệng gào một tiếng, làm Yến Hồng hoảng hồn, tưởng nó có nhu cầu. Chưa kịp kiểm tra một lượt, nhóc con đã ngoẹo đầu, đá chân, tiếp tục ngáy phò phò. Tình hình này lặp đi lặp lại mấy lần, Yến Hồng mới phát hiện, thì ra nhóc con đã biết ngủ mơ rồi, phỏng chừng mơ không được đẹp, ví dụ như không ăn được bánh bao này nọ nên mới gào lên kháng nghị...

Nếu nó có bất mãn hoặc kháng nghị gì với sự sắp xếp của người lớn, nó sẽ thét lên chói tai mà thảm thiết, ví dụ như tỉnh giấc không thấy mẫu thân thơm thơm, hoặc là cha đẹp trai không cho nó mút ngón tay, hoặc là giao nó cho người nó không thích bỗng, đại loại như thế, cảm kỳ hơi nhiều. Yến Hồng bị nó khóc gào đau cả đầu cũng hoang mang vô cùng, vì sao hai vợ chồng nàng đều tốt tính lại sinh ra quỷ con lảm chuyện như thế này?!

Còn có một bận, đột nhiên Yến Hồng rất muốn ăn mì sốt tương nhưng trong phủ lại không biết làm. Thấy nhóc con đang ngủ ngon bèn giao nó cho Đông Phương Manh trông chừng, bản thân thì nhân cơ hội chui xuống bếp ăn cho đã. Kết quả làm xong chưa kịp gấp một đũa cho vô miệng đã nghe tiếng gào khóc thê thảm với sức xuyên thấu kinh khủng giống như bị ngược đãi rất nặng vang dội cả Lạc Phong Uyển. Chạy như lửa đốt sau môn vệ phòng, kết quả lớn nước mắt lưng tròng, nhỏ khóc oa oa, Đông Phương Manh tui

thân không thôi: “Hồng Hồng, Cây Đuốc Nhỏ đau...” Kết quả Yến Hồng vừa bế nhóc con lên, nó lập tức ngậm tằm, lộ ra hai cái lúm đồng điệu be bé cười híp mắt nhìn mẹ thân yêu. Yến Hồng tức điên: “Đau cái con khỉ, không cho bà rời đi lấy một lát nữa! Nhóc con ích kỷ!”

Đợi lúc Cây Đuốc Nhỏ muốn ngủ, nó sẽ rừ rì vù vù y như con ong mật, ru vài tiếng ngắt quãng, định đứng dậy lại u mấy tiếng, mãi đến khi Yến Hồng bồng lên cánh tay hát ru dỗ nó ngủ mới thôi. Vì thế lão phu nhân còn ý kiến: “Vì sao ta càng dỗ, cháu ngoan càng có tinh thần chứ!” Yến Hồng đỏ mặt, lão phu nhân ngại chỉ lo chọc nó cười, nó không có tinh thần mới lạ! Có thể thấy sự cần thiết của khúc thôi miên chuyên nghiệp cỡ nào! Ừ, nên cân nhắc phổ biến toàn phủ...

Gần được hai tháng, Cây Đuốc Nhỏ lại học được một ít âm tiết, vì thế năng lực diễn đạt ngôn ngữ của nó lại tăng thêm một bậc.

“Aung a aung a”, đây là biểu hiện nó đói khát, nếu còn kèm theo tiếng khóc thét dồn dập tức là nó đã đói lắm rồi, phải mau mau cho ăn, đương nhiên tình huống này cũng không thường xuyên lắm, cần bản nhóc con vẫn ăn no mặc ấm! Có điều Yến Hồng thường xuyên nghi ngờ liệu có phải nhóc con này xuyên đến không, âm thanh này sao mà giống còi báo động thế!

“A ou a ou”, kết hợp với lắc đầu vung tay hoặc phun nước miếng vân vân, thường xuất hiện khi người lớn xi tè nhưng nó không chịu phối hợp. Phun nước miếng là biểu hiện kháng nghị rõ ràng. Có lúc thiếu chút nữa Yến Hồng nổi khùng vì hành vi bất hợp tác một cách bạo lực của nó, uống nhiều nước như thế mà tỉnh giấc thì sống chết không chịu tè, đợi trước khi ngủ lại “vẽ bản đồ”. May mà Công phủ giàu có, bằng không nội tốc độ tiêu hao tã đã đủ một hồ!

“Gù gù” từ ngữ mới nhất mà nhóc con khai phá, thường phối hợp với nụ cười không răng, cũng là âm thanh mấy người Yến Hồng thích nghe nhất, bởi vì thứ tiếng này luôn xuất hiện khi nó đã ngủ no cũng ăn no rồi, giải quyết tè dầm xong rồi, thú vị thú vị cũng xong, đúng lúc tinh thần thỏa mãn, biểu hiện nó đang vui vẻ.

Lúc ba tháng, rốt cuộc Cây Đuốc Nhỏ học được cách ngẩng đầu và lật. Vợ chồng Yến Hồng và lão phu nhân chính mắt chứng kiến thời khắc mang tính lịch sử này, bởi vì khi ấy bọn họ đang ở trong phòng tắm rửa cho nhóc con. Ngồi trong chậu gỗ nhỏ, nhóc con hưng phấn đập nước, đôi mắt long lanh có hồn nhìn chăm chăm Yến Hồng trước mặt, miệng không ngừng kêu “he ya he ya” một cách kỳ cục, giống như nói với nàng: “Mẹ, cùng nghịch nước với Cây Đuốc Nhỏ nha!”

Yến Hồng hết chỗ nói nhìn nhóc con mỗi lần lỏa thể là hưng phấn lạ thường này, cơ hồ có thể dự kiến tình cảnh bị thâm trong tương lai, Cây Đuốc nào đó khoe mông trần lượn qua lượn lại trước mặt, nàng cảm bộ đồ nhỏ hỏn hỏn đuổi theo đằng sau không tha...

Đông Phương Manh tò mò nhìn đầu đạn nhỏ của nhóc con, mắt tròn xoe không chớp, Yến Hồng tranh thủ hỏi hân: “Manh Manh, sao thế?”

Đột nhiên Đông Phương Manh đưa ngón cái và ngón trỏ ra, dưới ánh mắt theo dõi của mọi người, nhéo viên đạn nhỏ của Cây Đuốc Nhỏ, sau đó ngoảnh đầu cười ngây thơ vô cùng: “Nho nhỏ, mềm quá...”

Sặc, con đáng thương, bị cha ruột đùa giỡn... mà cái kẻ đùa giỡn kia còn không tự biết... kẻ bị đùa giỡn còn rất cao hứng...

Lão phu nhân cũng nhịn hết nổi, sặc luôn. Cứ cảm thấy con bà, càng lúc càng sôi nổi, khụ.

Tắm xong, thả Cây Đuốc Nhỏ mông trần quấy đạp lợi hại nằm sấp trên giường trải chăn mềm, lão phu nhân chỉ đạo Yến Hồng xoa bóp, kết quả nhóc con không dồi dào sức lực như trước nữa, ngược lại ngoan ngoãn nằm sấp không động đậy. Lão phu nhân đau lòng không thôi: “Có phải vừa rồi tắm lâu quá, mệt rồi không?”

Yến Hồng lăm bằm trong bụng, với sức của nhóc con này, nhảy nhót mới có nhiều đó đã mệt á? Mấy người họ tốn sức còn chưa mệt nữa là!

Đúng lúc này, Cây Đuốc Nhỏ đột nhiên ềnh mông, hai cánh tay ra sức chống lên, ầy thế mà góc đầu lên được, hơn nữa động tác rất mạnh, cơ hồ vuông góc với lưng! Hai con mắt đảo tròn, má cũng phồng lên, có vẻ đang dùng sức đây.

Dù sao Yến Hồng cũng chưa có kinh nghiệm, còn tưởng con muốn hít đất kia, trong bụng đang rầu, chẳng lẽ thằng nhãi này có tài năng bẩm sinh?! Biết hít đất, còn làm một bên nữa chứ! Thiên tài nhi đồng nha!

Lão phu nhân mừng rỡ hô: “Ngẩng đầu rồi, Hồng nhi, Cây Đuốc Nhỏ biết ngẩng đầu rồi!”

Ồ? Hóa ra là ngẩng đầu à... Yến Hồng chắc dạ, cũng có hơi khấn trương nhìn con chăm chú, nắm tay cổ vũ nhóc con: “Cây Đuốc Nhỏ, cố lên!”

Đông Phương Manh thấy thế cũng bắt chước Yến Hồng nắm hai tay lại, thể hiện tình thương của cha: “Cây Đuốc Nhỏ, cố lên!”

Làm lão phu nhân ngơ ngác, vì sao muốn châm dầu [32], châm dầu ở đâu? Nhưng mà hiện giờ hiển nhiên không phải lúc nghiên cứu vấn đề học thuật này, chờ cháu cứng có động tác tiến bộ hơn mới là chuyện chính!

Đại khái cảm giác được tâm tình kích động của người lớn, Cây Đuốc Nhỏ một mực kiên trì ngóc đầu lên, chống đỡ một hồi đột nhiên phun bong bóng với Đông Phương Manh đối diện, sau đó hơi rụt cánh tay lại, thuận thế trượt xuống, chân đá một cái, lật người!

Trong tích tắc, tâm tình Yến Hồng vừa kích động vừa kiêu ngạo tràn trề, hận không thể bồng Cây Đuốc Nhỏ lên hôn một trăm lần, bất quá hiển nhiên không chỉ một mình nàng nghĩ thế, bởi vì lão phu nhân đã hành động trước rồi.

“Cục cưng của bà thông minh quá, đúng là cháu ngoan của bà! Nhanh như vậy đã biết ngẩng đầu với lật rồi, sau này chắc chắn học gì biết đấy, nào nào nào, bà nội hôn cháu ngoan một cái thưởng nha, ừm chụt!” Nói xong hôn như mưa. Nhóc con bị hôn nhột cười nắc nẻ, kết quả lão phu nhân càng hôn dữ hơn.

Yến Hồng chớp chớp mắt, lão phu nhân thật là, sau khi có cháu nội vàng ngọc rồi càng ngày càng như con nít!

Không chờ nàng tham gia vào hàng ngũ cổ vũ, Đông Phương Manh đã bị màn này kích thích, giật tay áo Yến Hồng, nhìn nàng một cách đáng thương: “Manh Manh cũng muốn, hôn hôn.”

Yến Hồng choáng. Hình như cái đó... bỏ qua nhu cầu của hần lâu lắm rồi. Khụ, cũng đến lúc khôi phục quyền lợi của hần rồi. Một năm rưỡi nay, làm khó hần sợ nàng đau, sợ không tốt cho bảo bảo, không dám đụng vào nàng, tự mình nhịn khổ nhịn sở cũng không nói. Có điều bây giờ, hôn hôn... khụ, lén lút liếc lão phu nhân đang chìm ngập trong vui sướng, thì thầm bên tai hần: “Buổi tối về phòng lại nói.”

Đông Phương Manh chớp chớp mắt, ngẩn ra nửa ngày mới hoàn hồn, cười tí mắt ra sức gật đầu.

Vận động lật người thú vị như thế, dễ gì Cây Đuốc Nhỏ chịu kết thúc?! Trong lúc mặc đồ cho nó, nó luôn thử trùng chần uy phong, kết quả không sao thành công được. Có điều nhóc con cũng rất kiên cường, kiên quyết không vì thất bại mà bỏ cuộc, tiếp tục khiêu chiến hạng mục kỹ năng này. Sau mỗi lần bú no lúc Yến Hồng thả nó nằm ngửa hoặc sắp trên giường, nó luôn thuận thế lật sang hai bên, có lúc thành công lật được nửa người nhưng có lúc chỉ lật được một tay...

Làm Yến Hồng hoảng hốt không dám cách xa mép giường, bằng không sợ sẩy, nhóc con vật vờ một hồi lăn từ giữa giường ra tới mép giường, té xuống đất thì tiêu!

Trải qua một thời gian luyện tập, tuy cơ hội lật thành công chỉ có năm phần nhưng nhóc con đã có thể đổi qua đổi lại giữa nằm ngửa và nằm nghiêng rồi, có khi còn ngủ nghiêng một bên tới lúc tỉnh, còn “công phu ngóc đầu”, càng luyện tới mức lơ hỏa thuần thanh thoải mái như không!

Sau đó Công gia thấy “Công phu ngóc đầu” và “Lật một bên” của cháu nội bảo bối đều hô thần kỳ, cứ nói cháu ngoan nhà mình là bảo bối thông minh nhất thiên hạ, con nhà ai cũng thua hết! Thỉnh thoảng chọc nhóc con làm một cái ngay tại chỗ, Cây Đuốc Nhỏ còn đang mới mẻ với loại hoạt động này, thông thường đều tích cực phối hợp, bộ dạng ngày thơ đáng yêu làm cả phủ cười vui rôm rả.

52. Chương 52: Cha Con

Chẳng biết là cố ý hay vô ý, trời vừa sập tối, Đông Phương Manh đã kéo Yến Hồng chạy xồng xộc về phòng. Máy nha đầu che miệng cười trộm, cười tới nỗi Yến Hồng da mặt dày xưa giờ cũng không chịu nổi, không

ngừng cảm thán, nhìn Mạnh Mạnh người ta xem, bình tĩnh ghê chưa, người không biết gì vẫn hạnh phúc nhất...

Lúc này tinh thần Cây Đuốc Nhỏ đang sung mãn, buổi chiều ngủ ngon mấy canh giờ rồi, vừa mới được cho bú xong, bị hai vợ chồng Công gia giữ lại đùa cháu. Lúc Yến Hồng bị Đông Phương Mạnh kéo đi, lão phu nhân còn nháy mắt mờ ám với Yến Hồng, ý tứ rành rành “Hai đứa yên tâm vậy vò đi, Cây Đuốc Nhỏ có mẹ rồi.” >_

Vào phòng, sờ bên này ngắm bên kia, Yến Hồng ấp ủ nửa ngày mới nói: “Mạnh Mạnh, hay là đi tắm trước?”
Lâu như vậy rồi, nàng vẫn hơi thẹn thùng.

Vừa quay đầu liền nhảy dựng lên, cha đứa nhỏ cũng nôn nóng quá đi, mới này giờ mà cởi chỉ còn mỗi đồ lót, hơn nữa còn là quần lót bốn góc Yến Hồng đặc biệt làm cho hấn nữa! Lúc này đang túm quần cười ngây ngô nhìn nàng hết sức ngây thơ.

“Đừng động!” Vội vàng lên tiếng ngăn cản hấn kéo chương ngại cuối cùng xuống, hấp tấp đi đóng cửa sổ kín mít, tên này, không sợ lộ hàng...

Quay lại véo mũi hấn: “Không sợ lạnh gì cả!” Vẫn còn đầu xuân đấy, tuy không lạnh nhưng vào đêm vẫn hơi se se. Được rồi, nhìn bộ dạng sốt ruột nín nhịn của hấn, lát nữa rồi tắm vậy.

Kéo hấn về giường, đi được nửa đường, suýt nữa Đông Phương Mạnh ngã nhào. Yến Hồng hoảng vía, nhìn kỹ lại, đầu sở gây tội là quần lót, bởi vì, quần lót rút xuống mắt cá chân ai kia rồi...

Yến Hồng đỏ mồm, không phải hấn còn túm sao?! Khụ, thì ra tay hấn chạy tới eo nàng rồi = =

Lần này thì hay rồi, lộ sạch trơn! May mà trước mắt chỉ mình nàng được lợi (Thế lúc nhỏ không phải có Công gia, phu nhân và người hầu nữa à), khụ, nhanh chóng liếc một cái, ồ, oai phong hơn Cây Đuốc Nhỏ nhiều...

Đông Phương Mạnh kéo tay nàng qua sờ, mặt có vẻ tủi thân: “Căng, khó chịu...”

Chắc chắn rồi còn gì, chớp mắt đã lớn lên rồi, sờ vào nóng hừng hực... không cần nói nữa, mau giúp hấn dập lửa thôi.

Tiểu ngốc làm cha rồi vẫn cứ là tiểu ngốc, hấn ngơ ngáo nhìn “bánh bao” trước mắt rõ ràng lớn thêm không chỉ một cỡ, mắt nhìn thẳng tưng. Yến Hồng thẹn thùng cọ cọ cầm hấn, khẽ tai hấn phà hơi hỏi: “Thích không?”

“Thích!” Không giống với vẻ mặt ngốc nghếch, trả lời dứt khoát như chém đinh chặt sắt!

Yến Hồng nghe xong rất cao hứng. Dù sao sau khi nàng ở cũ xong, tuy ở cùng phòng lại nhưng vẫn chưa làm chuyện vợ chồng, hấn lo cho sức khỏe nàng, nàng thì lo vóc dáng mình. Tuy rằng Mạnh Mạnh không hề để ý việc nàng béo lên nhưng nàng vẫn muốn mình đẹp nhất trước mắt người yêu mà không phải bộ dạng núc ních béo ú = =

Hiện giờ eo ốm bớt, ngực mông vì sinh nở mà càng thêm đầy đặn, nàng cũng muốn hấn lăm lăm. Vì thế vịn đầu hấn, bám trên người hấn, tặng một nụ hôn sâu nhiệt tình dào dạt triển miên.

So sánh với nữ nhân, ở phương diện này khả năng tự kiềm chế rất mỏng mảnh, nói thẳng ra là không chịu nổi một kích, nhất là đối với người đói hơn một năm mà nói, da thịt nõn nà thơm phức trước mặt, môi xinh thơm mềm đằng sau, dù dồ chết người như thế, cho dù hấn là người chết cũng sống lại ngay đừng nói gì hấn chỉ tự bế, không mắc chứng vô cảm!

Thế nên Đông Phương Mạnh cứ như được mở cái chốt nào đó, bản năng nam nhân khiến hấn nhanh chóng đảo ngược thể công, lật người đè nàng dưới thân, tiếp quản thân mình mềm mại của nàng, khai trương một đêm ướt át nóng bỏng.

..... ^_^ đường phân cách cua đồng.....

Nếu Mạnh Mạnh không mắc chứng tự bế, chắc hấn là người cực kỳ nhiệt tình nhỉ! Yến Hồng mê mẩn nhìn gương mặt ngủ say trước mắt, ngũ quan tuần tú thoải mái thả lỏng, hàng mi dài che chắn đôi mắt đã chìm sâu trong yên tĩnh hư không. Lòng mảy giã ra, vẻ mặt ăn no không che giấu thỏa mãn. Ngón tay không

tự chủ được phác họa trong không khí đường cong khuôn mặt hần, đầu óc bay loạn, tiểu ốc này tích lũy nhiệt tình hơn một năm, khoảnh khắc hoàn toàn phát tiết thật đáng sợ, chẳng trách nàng chỉ chọc ghẹo hần tí xiu, hần lập tức bùng lên như thùng thuốc nổ...

Giống như một trái bong bóng đầy hơi, một khi có người đâm kim vào, cho dù chỉ là một lỗ nhỏ xíu nó cũng xì hết hơi ra ngoài.

Tội nghiệp cho nàng, tình trạng có vẻ thê thảm, toàn thân từ trên xuống dưới, tình hình chiến đấu thảm thiết, đương nhiên trên người hần cũng chả khác hơn bao nhiêu, nàng cũng cần giải phóng chứ...

Nếu nàng biết trước kết quả sẽ thế này, khụ, nàng vẫn sẽ làm như vậy. Nghẹn hổng thì người đau lòng còn không phải nàng sao! Lại nói, tướng công hùng dũng như thế, người làm nương tử có thể cảm thụ được sung sướng...

Vợ chồng cảm sát hài hòa, thành thử cuộc sống càng thuận buồm xuôi gió. Tiểu ốc nào đó luôn tranh giành “bánh bao” với con cũng dần dần trở nên rộng lượng, bởi vì thật sự là Cây Đuốc Nhỏ càng lớn càng đáng yêu, đến người cha là hần cũng phủ phục dưới thế công của nước miếng, thời gian ngây người suy nghĩ rút ngắn lại, người cũng trở nên lạnh lẽo.

Đông Phương Manh thích nhất là cùng Cây Đuốc Nhỏ chơi trò bịt mắt bắt dê. Cầm một cái khăn tay nhỏ, một hồi tự bịt mắt mình giả bộ không tồn tại, một lát lại tháo khăn thò mặt ra. Bé con mấy tháng cảm thấy biến tới biến lui như thế rất thú vị, luôn cười như nắc nẻ, hết sức nể mặt cha mình.

Yến Hồng cũng vui vẻ để hai cha con bồi dưỡng tình cảm, nàng chuyên tâm cho hai người ăn no là được.

Lúc Cây Đuốc Nhỏ được bốn tháng, năng lực các mặt cũng tiến bộ thấy rõ. Về năng lực hành động, hiện tại nó đã lật người thuần thục, ứng dụng tự nhiên nhưng cũng giới hạn ột hồi, ví dụ như nó lật qua rồi thì sẽ không lập tức lật trở lại = =

Lúc nằm sấp, nó bắt đầu không ngừng vểnh mông, Yến Hồng đoán nó muốn tiến thêm một bước là bò, thỉnh thoảng thấy nó nhúc nhích một chút, cũng sẽ cao hứng bắt Đông Phương Manh bên cạnh cùng cổ vũ cho nhóc con. Nhưng phần lớn thời gian, nhóc con vẫn uống công “nằm rạp” ra đó, có lúc cái miệng dẩu lên rất tội nghiệp, nước mắt đảo vòng vòng, đáng vẻ đáng thương vô cùng. Thường những lúc như thế, Yến Hồng nhanh chóng yêu thương cổ vũ, nào là hôn nào là nựng nào là dỗ, Cây Đuốc Nhỏ sẽ cười ngay.

Hai tay nó sớm đã bắt đầu quờ chụp đồ theo bản năng. Nếu có thứ gì đó lơ lửng ra trước mặt nó sẽ chụp. Nhưng hiện tại nó bắt đầu có ý thức chụp tất cả những đồ vật nó cảm thấy thích thú, ví dụ như tóc của mẹ này, râu của ông nội này, hoa thêu trên quần áo này, lỗ tai của cha này, vân vân và vân vân. Yến Hồng còn phát hiện có lúc thậm chí nó ôm bằng cả hai tay, tuy mười ngón tay không đan vào nhau giống như người lớn nhưng cũng là tiến bộ mới. Hơn nữa tay trái và tay phải nó đã bắt đầu có ý thức phân công, ví dụ như một tay túm thỏ bông, tay kia túm râu ông nội...

Lão Công gia bị nó túm đau nhe răng mà không đi cứu chòm râu của mình, còn cảm thán không thôi: “Cây Đuốc Nhỏ còn bé mà đã biết làm hai việc cùng lúc rồi...” Ban đầu ông chê cái tên Cây Đuốc Nhỏ không vang dội, kiên quyết gọi cháu nội là “Cự nhi” nhưng cả phủ từ trên xuống dưới đều kêu Cây Đuốc Nhỏ, sau ông cũng tùy, gọi theo luôn.

Mặt khác thị lực và thính lực của Cây Đuốc Nhỏ cũng phát triển rất tốt. Yến Hồng rất thích chơi trò phân biệt âm thanh với nó, ví dụ như đứng cách ba thước gọi Cây Đuốc Nhỏ, nó lập tức theo tiếng nhìn qua, sau đó phát hiện mẹ yêu dấu cầm thỏ con nó thích đứng gần đó lắc lắc, lập tức tặng lại một nụ cười toe toét. Có lúc, lá cây bị gió thổi phát ra tiếng xào xạc, nó cũng nhìn chăm chăm không bỏ sót, còn cười u ơ cả nửa ngày. Nếu phát hiện tiếng gì kỳ quái, như tiếng mèo kêu meo meo, ánh mắt nó cũng sẽ di chuyển theo.

Hơn nữa nhóc con trở nên rất ưa nói chuyện, có lúc còn có thể y y a a nói dài tới hai khắc, hai vợ chồng Công gia đặc biệt thích cùng nó tiến hành dạng giao lưu mà hai bên không ai hiểu ý nhau này, còn vui vẻ đoán chắc không tới vài tháng nữa chắc đứa nhỏ này sẽ biết gọi “bà nội” rồi...

Nước miếng vẫn “nhều nhão như cũ”, nhưng lại bắt đầu ham ăn, chụp được thứ gì cũng cho vô miệng, khi không quơ được thì bắt đầu cắn ngón tay ngón chân, cắn vui quên trời đất, còn phối hợp với âm thanh “chạch chạch”. Lúc uống nước sẽ từ bị động đổi sang chủ động, há miệng vươn cổ ra chờ. Yến Hồng thử đút

cho nó một ít nước canh nhạt hoặc nước cơm, hoặc là nước táo ép các loại, nó ăn rất ngon mùi. Lão phu nhân thấy vậy cũng cao hứng, nói cuối tháng bắt đầu cho ăn dặm được rồi.

Tâm tình càng thêm rõ rệt, vui buồn giận thích đều biểu hiện rất rõ. Ví dụ như tỉnh lại mà nhìn thấy mẹ yêu, nó bắt đầu kích động quơ tay đá chân, thậm chí còn cười “chách chách” thành tiếng, miệng cũng rừ rừ mấy tiếng tỏ vẻ hoan nghênh mẹ nó, thỉnh thoảng người cha là Đông Phương Manh cũng được hưởng thụ đãi ngộ như thế. Nếu gặp việc không thích, ví dụ như lúc nó không muốn đi tè mà cứ bắt tè, nó sẽ giãy như cá chạch, nghiêm trọng hơn còn khóc oa oa, một khi được thỏa hiệp lập tức ngừng chiến, gian xảo thấy sợ.

Ngày đẹp như thế được mấy bữa, cuộc sống chung hòa bình của Đông Phương Manh và Cây Đuốc Nhỏ bị phá vỡ lần thứ nhất. Cũng không biết Cây Đuốc Nhỏ làm sao, vừa vào tháng tư tiết xuân ấm áp, tính tình trở nên cáu kỉnh, nhất là đến tối lúc sắp đi ngủ, luôn ngoác miệng khóc âm ỹ, không ngoan ngoãn dễ chịu như trước nữa. Ai bồng cũng không chịu, chỉ có Yến Hồng ra trận, nó mới hừ mấy tiếng ngừng lại.

Cả nhà từ trên xuống dưới đều chạy tới phân tích một trận, cho rằng nhóc con biết ganh tị rồi, thời gian này thấy mẹ yêu của nó chỉ lo thân thiết với cha, bỏ quên nó nên nó kháng nghị đây mà!

Yến Hồng choáng, đứa nhỏ bao lớn mà biết giành sự chú ý rồi... ai nói trẻ con không hẹp hòi nữa nàng ăn thua đủ với kẻ đó!

Đông Phương Manh cũng rầu rĩ. Cho dù hắn không hiểu chuyện đi nữa thì thấy con khóc, nươg tử thân yêu bận rộn phớt lờ hắn, trong lòng hắn cũng bất mãn. Tiếng khóc diếc tai của Cây Đuốc Nhỏ cũng khiến hắn bức bối. Yến Hồng thấy không phải cách, thừa lúc Cây Đuốc Nhỏ ngủ kéo hắn qua một bên thì thầm: “Manh Manh, Cây Đuốc Nhỏ còn nhỏ, chờ lớn một chút là ổn thôi.”

Đông Phương Manh không lên tiếng, chỉ rầu rầu nhìn nàng.

Hic, hắn học được ánh mắt có lực sát thương thế này từ bao giờ? Vội vàng dỗ dành: “Thật ra Cây Đuốc Nhỏ cũng rất thích Manh Manh nha, xem, hôm qua không phải Cây Đuốc Nhỏ còn phun bong bóng với Manh Manh sao? Đó là biểu hiện con thích Manh Manh đó!” Dù sao cũng không thể nói đó là biểu hiện thị uy của nhóc con! Thằng nhãi con này gần đây nhất hề Yến Hồng bồng lên là phun nước miếng vào Đông Phương Manh, lão phu nhân oai phong kết luận, đây là thị uy với cha nó!

Đông Phương Manh nhú mày nghi hoặc: “Thật à?”

Tên này càng lúc càng khó dỗ, lời của nàng mà cũng nghi ngờ, khụ, tuy là nàng lừa hắn. “Thật đó thật đó, thật còn hơn trên châu!” Gật đầu như bừa củi, bằng không hắn không tin.

Bấy giờ Đông Phương Manh mới thoải mái, cười tít mắt chạy trở về chọt chọt Cây Đuốc Nhỏ bị Yến Hồng dỗ cao hứng, há cái miệng chưa mọc răng ra cười ngu ngơ với ông bà nội, kết quả lại bị nó trợn mắt phun bong bóng, làm Đông Phương Manh cười tít mắt, cảm thấy quả nhiên Hồng Hồng nói đúng, còn hí hửng “ca tụng” nhóc con một chút, hôn tới mức lông mày mới dài ra một tí của nó nhăn nhúm lại, tên cha cóc cũng không nhìn ra con mình có ý kiến với mình.

Chuyện lớn ổn, nhỏ đương nhiên khỏi cần nói.

Vì thế mỗi ngày ăn tối xong, Yến Hồng đều bồng Cây Đuốc Nhỏ tản bộ khắp viện, chỉ vào mọi thứ nói chuyện với nó, cũng mặc kệ nó có nghe hiểu hay không. Đẳng nào mấy chuyện như thế trong bụng nàng còn chứa không ít, đã không có giáo dục thai nhi thì giáo dục trẻ em không thể miễn được!

“Cây Đuốc Nhỏ, đây là cây to, chờ mùa thu đến, sẽ biến thành màu đỏ đó. Cha rất thích, Cây Đuốc Nhỏ cũng thích đúng không? Thích thì cười một cái ẹ xem!”

Cây Đuốc Nhỏ rất hợp tác toét cái miệng chưa mọc răng ra, mắt cũng cong thành vầng trăng, tay còn vung vẩy muốn túm tóc mẫu thân. Yến Hồng cúi đầu cho nó túm, nó lập tức nhét vô miệng.

Nhóc con ham ăn này, thứ gì cũng dám cho vô miệng. Yến Hồng vội vàng rút ra, thấy nó bữu môi muốn gào nữa, vội vàng dời sự chú ý của nó, làm mặt quỷ đẹp ngang ngửa nhị sư huynh, một lát lại chọc cho nhóc con cười nắc nẻ, cực kỳ lạnh lạnh. Yến Hồng nghĩ bụng, thằng nhãi này, đúng là buồn vui thất thường!

Đi dạo một lát, thấy mắt nhóc con díp lại, chắc là muốn ngủ rồi bèn bế về phòng. Lão phu nhân sợ nàng mỏi tay, bèn đón lấy Cây Đuốc Nhỏ đã nhắm mắt lại, để Yến Hồng mau đi uống canh. Kết quả Yến Hồng

còn chưa nuốt được một ngụm, Cây Đuốc Nhỏ đã bắt đầu khóc oa oa.

Lão phu nhân tưởng nó cũng muốn uống nước, cầm cái muỗng sứ Yến Hồng đặc biệt sai người làm mức nước cho nó uống, kết quả nó ra sức giãy dụa, mặt phồng lên đỏ bừng, nước mắt chảy không cần tiền, hai nắm tay cũng siết chặt nhìn cứ như muốn đánh nhau với ai, nước hắt hết lên người lão phu nhân.

Để Hồng Hồng yêu dấu thuận lợi uống xong bát canh, Đông Phương Manh xưng phong bồng Cây Đuốc Nhỏ. Tư thế bồng con của hắn sau khi lão phu nhân cầm tay chỉ đạo rất có bài bản, song rõ ràng Cây Đuốc Nhỏ không nể mặt cha nó, khóc tới mức thở không ra hơi.

Lần này Yến Hồng không uống canh được nữa, thấy lão Công gia còn có ý tiếp sức vội vàng đưa tay ra cản “Cha, để Hồng nhi làm đi.”

Nhóc con gian trá này, vừa rơi vào tay Yến Hồng, hừ mấy tiếng liền yên tĩnh lại, mở đôi mắt đen nhánh lưng tròn “ya ya chá chá” nói chuyện với Yến Hồng.

Đông Phương Manh sững mặt trừng Cây Đuốc Nhỏ: “Cây Đuốc Nhỏ, không cho Hồng Hồng uống canh, hư!”

Một chữ đủ tóm tắt tính tình quỷ nhỏ!

Lão Công gia không tin, qua một khắc định bế Cây Đuốc Nhỏ, kết quả tay còn chưa đụng tới người nó, nó đã nhảy cảm trốn vào lòng Yến Hồng, miệng bĩu ra, rất có tư thế “Ông mà thò tay ra là cháu gào”.

Hết cách, Yến Hồng đành bế nó tiếp tục dỗ nó ngủ. Đông Phương Manh ở bên cạnh luôn miệng lầu bầu, Cây Đuốc Nhỏ sao mà hư thế vân vân. Lão phu nhân nghe mà buồn cười mãi.

Khó khăn lắm mới dỗ quỷ con ngủ được, lão phu nhân ngoắc tay gọi Yến Hồng và Đông Phương Manh lại. Lão phu nhân nói, hiện tại Cây Đuốc Nhỏ đã bắt đầu biết quấy luyên mẩu thân rồi, nên mới bám Yến Hồng, đặc biệt là lúc ngủ, rất cần mẫu thân vỗ về, bầu bạn, như vậy cũng có ích cho việc trưởng thành của nó, hi vọng Đông Phương Manh đừng so đo với bảo bảo.

Đông Phương Manh nghiêm túc suy nghĩ nửa ngày mới hỏi một câu: “Cây Đuốc Nhỏ cần Hồng Hồng dỗ mới lớn khỏe mạnh sao?”

Lão phu nhân gật đầu.

Có vẻ như Đông Phương Manh hạ quyết tâm gì đó, nắm chặt bàn tay, trịnh trọng nói: “Vậy cho Cây Đuốc Nhỏ mượn Hồng Hồng trước.” Giọng không nở vô cùng, cứ như cắt thịt hắn vậy.

Lão phu nhân cảm thấy con mình sao mà dễ thương thế này, cười không thấy tổ quốc đâu cả, nửa ngày mới nói: “Không sao, Cây Đuốc Nhỏ ngủ rồi sẽ không ồn, Hồng nhi vẫn có thể bên Manh Manh.”

Ánh mắt âm đạm của tiểu ngốc nào đó lại sáng như đèn pha.

53. Chương 53: Đại Ca

Suối chảy róc rách, từ trên đỉnh núi cao chót vót xa xa đổ xuống ngàn dặm, hòa vào nước tuyết của núi băng quanh năm không tan, uốn lượn chảy dài.

Một tiếng chim ưng lạnh lạnh vọng tới, chỉ thấy một con hùng ưng [33] cắt ngang qua đường chân trời xanh biếc, cuối cùng dừng lại ở một khoảng trời nào đó, không ngừng lượn quanh.

Tiếng vó ngựa lại gần, một nam tử trẻ tuổi tuấn tú mặc áo đen ngồi trên lưng một con tuần mã lông đen cao lớn lẫm liệt đi đến. Thân hình hắn cao to, vai khoắc thiết giáp, áo giáp che ngực khắc hoa văn hình hổ, mái tóc đen dài phất phới trong gió ngạo nghễ hoang dại, vẻ mặt lạnh lùng, có vẻ không phải người thích cười nhưng khiến người ta có cảm giác trầm ổn, tin tưởng. Hắn chính là thủ lĩnh Hổ quân trấn thủ biên quan nhiều năm Uy Viễn Hầu Đông Phương Ngọc.

Đương nhiên lúc này hắn còn chưa tiếp được ý chỉ phong hầu của hoàng đế.

Ngẩng đầu nhìn trời xanh xa xa, đôi mắt lạnh lùng sâu thẳm hơi nheo lại, tầm mắt rơi trên bóng đen còn đang lượn quanh không xa, hần gơ ngón tay lên cho vào miệng, phát ra tiếng gọi chói tai, chỉ thấy con hùng ưng kia nghe tiếng giang cánh bay lại, cuối cùng hạ xuống vai hần, chính là một con hải đông thanh [34] lông đen tinh khôn đẹp đẽ.

Đông Phương Ngọc tháo cái ống trúc nhỏ từ chân hải đông thanh, mở ống lấy ra một tờ giấy nhỏ, nhìn qua, môi khẽ nhếch, thoáng hiện ý cười, khiến cả người hần nhìn ầm ập hần lên.

Nhị đệ? Thập lục công chúa? Xem ra ý hoàng thượng...

Chinh chiến nhiều năm, uy danh Hồ quân vang dội, quốc gia láng giềng sớm không dám tùy tiện xâm phạm, xem ra tới lúc về nhà rồi. Nghĩ tới cha mẹ và các đệ đệ nhiều năm chưa gặp, còn có vị đệ muội chưa thấy mặt và cháu nhỏ mới ra đời, nụ cười trên mặt hần càng rõ hơn.

Nghiêng đầu nhẹ nhàng chải vuốt lông vũ hơi rối của hải đông thanh, gật đầu: “Đi thôi.”

Đáp lại bằng một tiếng kêu rõ ràng, hùng ưng khỏe mạnh bay xa. Hần kéo dây cương, giục ngựa chạy.

“Đông Phương Ngọc, trả mặt nạ thô cho ta!” Một tiếng mắng yêu kiều từ xa vọng tới, Đông Phương Ngọc nhướn mày, không hề giật ngựa dừng lại, trái lại càng tăng tốc độ, khoái mã hăng hái vút đi.

Chỉ thấy một thiếu nữ trẻ tuổi giục ngựa đến chậm, hai má trắng nõn bị gió thổi mà hây hây đỏ, gương mặt xinh xắn dễ thương, đôi mắt to tròn tuyệt đẹp hung tợn trừng lên vừa to vừa tròn, song vẫn không mất duyên dáng.

“Đáng ghét, Đông Phương Ngọc cái tên cường đạo kia, người đừng hòng chạy! Hồng bao, chúng ta tăng tốc, nhất định phải đuổi kịp hần!” Cùng với một tiếng roi, con ngựa hí một tiếng, phóng theo bóng đen đằng trước nhanh như chớp giật.

Một tháng sau, Di Lăng.

Cây Đuốc Nhỏ còn đang nỗ lực hăm hở tiến bước theo loài bò sát thì, Quốc Công phủ xưa nay luôn bình tĩnh bị hai tin tức trước sau oanh tạc, hết vui lại sầu.

Vui là thế tử Đông Phương Ngọc luôn ở biên quan đánh giặc được phong Uy Viễn Hầu, cuối cùng cũng được hoàng đế triệu về kinh thành nhậm chức, gần đây có khả năng theo lệnh hồi kinh, đi ngang Di Lăng hần sẽ về nhà ở mấy ngày. Sầu là hoàng đế lại có ý gả thập lục công chúa được cưng yêu nhất cho tướng quân trẻ tuổi Đông Phương Ngọc mà ông tán thưởng nhất.

Lần này thì loạn, loạn rồi. Cả Quốc Công phủ, đến con mèo mới sinh cũng biết đại khái người trong lòng thập lục công chúa là Đông Phương tiểu nhị Tề thiếu gia. Một đôi oan gia hoan hỉ đang êm đẹp không lẽ bị chia lìa... phải nói trên đời này, người thích se duyên bấy bạ nhất, trừ hoàng đế ra không có người thứ hai!

Lão phu nhân vì chuyện này mà sầu không thôi, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt! Lão Công gia thì mãi nhíu mày không nói một tiếng, có vẻ trầm tư. Cuối cùng vẫn là Yến Hồng an ủi lão phu nhân, hoàng thượng còn chưa hạ chỉ mà, trước tiên viết thư cho Đông Phương Tề thăm dò tin tức thật hay giả rồi nói.

Kết quả Đông Phương Tề hồi âm làm lão phu nhân tức điên. Tên này, vệt chết còn mạnh miệng, nói ai cưới công chúa điều ngoa này kẻ đó xúi quẩy, mấy ngày nữa đại ca nhà mình sắp về rồi, hần sẽ khuyên đại ca thận trọng cân nhắc!

Nghe đi, lời lẽ đánh thép đường đường chính chính ghê chưa, không muốn công chúa gả cho ai trừ mình ra thì nói quách cho rồi! Có điều từ nội dung thư có thể thấy, hoàng đế có ý gả con gái cho Đông Phương phủ, tin tức này tuyệt đối không phải tin đồn vô căn cứ.

Yến Hồng lại không hề lo. Một là hoàng đế chưa hạ chỉ chính xác, tin tức này nói không chừng vẫn là nói chơi, cho dù thật, tình thế trước mắt hiển nhiên phải chờ Đông Phương Ngọc hồi kinh rồi mới định đoạt tiếp. Hai là nếu hoàng đế đã cưng chiều thập lục công chúa nhất, tất nhiên sẽ không phớt lờ nguyện vọng của nữ nhi tùy tiện gả nàng đi. Ba là xét địa vị đặc biệt của Công phủ trong lòng hoàng đế, lại thêm hoàng đế tán thưởng Đông Phương Ngọc, chắc hần sẽ hỏi ý Đông Phương Ngọc, một khi đại ca biết lòng công chúa thuộc về đệ đệ nhà mình, lý nào lại đoạt người trong lòng của đệ đệ?

Vì thế, sự kiện sâu não này thật ra có rất nhiều nút giải, theo nàng thấy, không phải hoàn toàn không có đường xoay chuyển. Nàng phân tích một hồi, quả nhiên lão phu nhân yên tâm rất nhiều, cả lão Công gia cũng tán thưởng nhìn Yến Hồng một cái.

Chỉ có hai vị không chịu ảnh hưởng là hai cha con Đông Phương Manh và Cây Đuốc Nhỏ. Gần đây quan hệ một lớn một nhỏ này dung hòa rất nhiều. Từ lúc Đông Phương Manh thấy Cây Đuốc Nhỏ giẫm lên bụng lão Công gia nhảy nhót cảm thấy rất vui, cũng thử một lần, sau đó vui vẻ thử không biết chán với loại hoạt động giao lưu tình cảm cha con này. Vả lại bởi vì con trai càng lớn càng đáng yêu, cũng chơi càng vui, càng có hứng thú nghiên cứu mọi thứ, mỗi ngày hẳn đều đưa nhóc con đi “thăm hiểm”, hậu quả là hiện giờ nhãi con không bám Yến Hồng mà đổi sang bám Đông Phương Manh, Yến Hồng đột nhiên được giải phóng, còn mát mát mấy canh giờ...

Này thôi, Yến Hồng từ nhà trên về tới Lạc Phong Uyển thì thấy hai cha con mặc đồ giống hệt nhau đang tiến hành thi đấu “lăn lăn” mới. Quần áo trên người cả hai đều xuất phát từ bản vẽ của Yến Hồng, cùng màu đỏ thẫm, trên quần áo thêu thổ trắng mập mập, làn da hai cha con đều rất trắng, mặc vào nhìn cực kỳ đẹp mắt, đây là “đồ cha con.” Vốn dĩ định may cho bảo bảo, kết quả làm xong Đông Phương Manh nhìn chằm chằm không rời mắt, Yến Hồng dứt khoát may hai bộ một lớn một nhỏ, coi như thành quả nghiệm thu nàng theo mấy đóa kim hoa học thêu thừa lâu như thế, ít nhất lão phu nhân nhìn cảm thấy rất được.

Đông Phương Manh vì chọc Cây Đuốc Nhỏ, co chân lăn qua lăn lại trên giường mềm, Cây Đuốc Nhỏ cũng học cha lăn theo. Kết quả cha nó vừa thấy nường tử thân yêu quay về, lập tức đứng dậy vui vẻ nghênh đón, nó không có người chắn trước mặt, không cẩn thận lăn xuống giường đập đầu vào tường, lập tức mặt nhăn như cái bị, tiếng khóc kinh thiên động địa vang lên.

Yến Hồng hoảng vía, vội vàng buông tay Đông Phương Manh chạy lại bế Cây Đuốc Nhỏ lên dỗ “ừ ừ”, giả vờ tức giận đập mạnh vào tường mấy cái, vừa đập vừa nói với nhóc con: “Cây Đuốc Nhỏ không khóc nha, con xem, mẹ đã dạy dỗ nó rồi, bức tường này hư quá, dám chọc Cây Đuốc Nhỏ nhà ta khóc, mẹ đánh nó, xem sau này nó còn dám không!” Nói rồi lại “bình” “bình” vài tiếng, đập làm Đông Phương Manh xót tay nàng chạy tới muốn giúp nàng vù vù, Cây Đuốc Nhỏ mới chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn bàn tay đỏ ửng của Yến Hồng, lập tức lấy lại tinh thần há miệng cười a a, chẳng có vẻ gì vừa quỳ khóc sùi tru xong.

Đông Phương Manh đau lòng giữ bàn tay Yến Hồng phòng má thối thối, vừa thối vừa trừng mắt với bức tường kỳ thật vô tội kia, hừ, đập đau Cây Đuốc Nhỏ còn làm Hồng Hồng đau tay, trừng chết mày!

Cây Đuốc Nhỏ thấy cha hành động như thế làm mẫu thân dịu dàng cười, cũng bắt chước phùng mang thối lên tay Yến Hồng, kết quả phun nước miếng đầy tay nàng...

“Ồn rồi Manh Manh, không sao, không đau!” Yến Hồng cười xua tay, kéo Đông Phương Manh cùng ngồi lên giường mềm. Bế Cây Đuốc Nhỏ tròn như cục thịt viên lên hôn lấy hôn để: “Hôm nay Cây Đuốc Nhỏ ngoan quá!”

Đông Phương Manh tí mắt cười theo, hôn Cây Đuốc Nhỏ một cái. Hiện tại hẳn coi như hiểu được một chuyện, hẳn càng tốt với con, Hồng Hồng càng tốt với hẳn!

Cây Đuốc Nhỏ bị hôn cũng hết sức vui vẻ, cười khanh khách, vươn tay muốn Đông Phương Manh bế, kết quả vừa bế lên nó lập tức dùng tay đẩy Đông Phương Manh, miệng không ngừng “aung... aung...”.

Đông Phương Manh hiểu ý nằm xuống, giang tay đặt nó lên bụng mình. Kết quả nhóc con đập quấy một cách hào hứng, vừa uốn éo vừa kêu quạc quạc với Yến Hồng, giống như đang khoe nó nhảy đẹp ghê chưa, không chút kiêng dè đây là bụng cha nó, không phải thăm khiêu vũ ==

May mà Cây Đuốc Nhỏ mập nhưng không đến mức quá nặng, Đông Phương Manh còn chịu được, Yến Hồng cũng vỗ tay cười. Đang vui vẻ thì Khả Nhân tới báo: “Thiếu gia, thiếu phu nhân, thế tử gia về rồi.”

Yến Hồng ngẩn ra, lão đại về rồi?

Một tay Yến Hồng bế Cây Đuốc Nhỏ, một tay dắt Đông Phương Manh đi tiền sảnh.

Chỉ thấy bóng lưng một người thân hình rắn rỏi vạm vỡ đang quỳ trước mặt Công gia và lão phu nhân. Hai ông bà một người mặt mày rạng rỡ liên tục vuốt râu, một người mặt đầy vui mừng rơm rớm nước mắt gạt đầu lia lia, Yến Hồng biết ngay người quỳ kia ắt là trưởng tử Công phủ Đông Phương Ngọc rồi.

“Yến Hồng gặp qua cha mẹ.”

Đông Phương Manh vừa thấy mẹ hắt khóc, vội vàng chạy lại lau nước mắt giúp bà, vừa lau vừa nói: “Mẹ không khóc.”

Lão phu nhân chùi nước mắt, kéo Đông Phương Ngọc đứng dậy, cười nói với Đông Phương Manh: “Mẹ không sao, mẹ mừng quá mới khóc. Lại đây, đây là đại ca Manh nhi, Manh nhi còn nhớ không?” Lại ngoắc tay gọi Yến Hồng: “Hồng nhi mau lại đây, gặp đại ca các con.”

“Thiếp thân ra mắt đại bá.” Yến Hồng khom người hành lễ, Đông Phương Ngọc vội vàng đỡ hờ nàng: “Đệ muội mau đứng dậy, người một nhà không cần đa lễ.” Giọng nói trầm thấp lại rất có sức hút, ngẩng đầu nhìn, quả nhiên rỗng trong cõi người, chỉ một động tác gợn tay đơn giản nhưng có khí chất vương giả trời sinh. Gien của cha mẹ chồng tốt thật...

Đông Phương Ngọc nói xong quay sang nhìn Đông Phương Manh vẫn quan sát hẩn chăm chăm này giờ, trong mắt lấp lánh ánh sáng hiền hòa. Đây là đệ đệ hẩn thương nhất, trước mắt cũng đã trưởng thành không ít. Nhớ năm đó lúc hẩn tòng quân, tiểu đệ còn mù mờ ngơ ngơ, nào có linh động như bây giờ? Chắc hẩn đều là công lao của vị đệ muội này rồi...

“Đại ca?” Đông Phương Manh nhìn ngơ ngác thật ra đã sớm vĩnh tai lên nghe Yến Hồng và Đông Phương Ngọc nói chuyện, lúc này đang khó hiểu nhìn nam tử trong ấn tượng hoàn toàn không giống với nhị ca Đông Phương Tề này, không giống nhiều điểm.

“Manh đệ, ta là đại ca.” Giọng Đông Phương Ngọc hơi run, hẩn rất muốn nhiệt liệt ôm đệ đệ một cái. Tính hẩn không dễ xao động tâm tình, bây giờ lại không kèm chế được vui mừng và kích động tràn trề. Hẩn thật không ngờ, chân chính nghe đệ đệ yêu quý gọi hẩn là đại ca, hẩn lại thỏa mãn như thế, thỏa mãn tràn ngập lòng, căng đầy, như muốn phá người hẩn mà ra.

Đông Phương Manh nhìn Yến Hồng, thấy nàng gật đầu khẳng định, hẩn toét miệng cười thật to, nhào vào lòng đại ca hẩn gọi: “Đại ca!”

Yến Hồng choáng, hẩn lại học chiêu của Cây Đuốc Nhỏ rồi...

Đông Phương Ngọc ôm đệ đệ yêu dấu, chỉ cảm thấy cho dù lập tức chết trận sa trường cũng đáng giá!

Người một nhà đang hưởng thụ không khí ấm áp, ngoài sảnh vang lên tiếng kêu bất mãn: “Manh đệ bất công quá, nhị ca ta chưa từng được đối đãi “thân thiết” như thế!”

54. Chương 54: Huynh Đệ

Đông Phương Tề cũng về rồi, lý do rất hay, về khuyên huynh trưởng nghĩ biện pháp thoát khỏi bể khổ.

“Ồ? Không biết nhị đệ muốn khuyên huynh thoát khỏi bể khổ gì?” Đông Phương Ngọc vừa nghe lão Công gia nói thế, cười như không cười nhìn Đông Phương Tề vừa vào sảnh đã xoay chung quanh Đông Phương Manh dụ hẩn mở miệng gọi mình một tiếng nhị ca. Trong ấn tượng, nhị đệ rất hiếm khi có bộ dạng như con khỉ thế này.

Lão Công gia nhìn con lớn mắt lóe tinh quang, khóe môi cong lên một nụ cười khó lường, không biết sao có cảm giác con thứ hai hình như sắp xui xẻo rồi...

Có lẽ vẻ mặt nghi ngờ của Công gia quá rõ, Đông Phương Ngọc mỉm cười kè tai ông nói một câu: “Cha không cần lo, hài nhi tự biết chừng mực.”

Công gia trầm tư nhìn hẩn một lát, không nói gì nữa.

Tuy Đông Phương Tề thất bại vô số lần vẫn không chịu thôi, cười với Đông Phương Manh: “Manh Manh, gọi một tiếng nhị ca, một tiếng thôi!” Hôm nay nhất định hẩn phải được hưởng đãi ngộ như thế!

Yêu cầu bình thường như vậy, đối với huynh đệ bình thường mà nói chỉ cần há miệng là xong. Nhưng đây là Đông Phương Manh, đại khái giống như tạp âm vậy, lúc không muốn nghe sẽ tự động ngăn lại. Đường

nhân không thể nói hẳn ác ý hoặc không có tình huynh đệ. Đơn giản là vì nhị ca trong ý thức của hẳn, luôn thuộc loại người kỳ cục không thể hiểu được, đối với việc không có cách giải thích, xưa nay hẳn mặc kệ!

Yến Hồng cười trộm, nhị bá nhà mình thật sự không nắm chắc bí quyết, chẳng trách lần nào cũng đụng phải vách tường. Có lúc quá nhiệt tình, khụ... thật sự cũng không phải chủ ý tốt...

Đông Phương Manh không để ý nhị ca hẳn, cúi đầu nghịch cái chân béo của con.

Đông Phương Tề thấy gọi hẳn không được, đổi sang kéo ống tay áo: “Bằng không, cho nhị ca ôm một cái?” Về mặt nhất định phải tội nghiệp đáng thương, như vậy mới làm Manh đệ đồng tình được!

Đông Phương Manh lãnh đạm liếc hẳn một cái, vẫn cúi đầu nghịch chân. Cây Đuốc Nhỏ bị néo thoải mái, y a học nói với lão phu nhân, thỉnh thoảng quay lại tặng cho lão cha nhà mình một nụ cười không răng. Đừng thấy tuổi nó còn nhỏ chứ biết giữ mặt mũi cho người lớn lắm đó, đẩy thôi, lập tức phun bong bóng với nhị bá thân yêu tỏ vẻ hai người chúng ta là một, ai cũng không bỏ sót.

“Được rồi nhị đệ, tiểu đệ không thích thì đệ cũng đừng miễn cưỡng.” Đông Phương Ngọc uy nghiêm đi qua khuyên nhủ, kỳ thật trong bụng nhin cười thiếu điều muốn nắc. Nhị đệ này từ nhỏ thông minh nội liêm, trước mặt người khác luôn bày ra hình tượng khiêm tốn ôn hòa nhã nhặn, gần như mọi việc đều thuận lợi, bao năm rồi hẳn không thấy thằng nhãi này ăn một nhí? Ha ha!

“Phải rồi, đệ ấy ôm huynh, đương nhiên huynh nói thế được...” Đông Phương Tề không phục lâu bầu.

“Được rồi Tề nhi, đừng lo chọc đệ đệ con nữa, mau chào đại ca con!” Lão phu nhân cũng nhìn không nổi nữa. Thằng bé này hồi đó nhìn trầm ổn, sao bây giờ càng lúc càng không ra dáng!

Đông Phương Tề tức tối, hẳn chọc đệ đệ hồi nào! Rõ ràng đệ đệ chọc hẳn!

Hờn dỗi nhìn đệ yêu chỉ lo chọc Cây Đuốc Nhỏ phun bong bóng một cái, Đông Phương Tề quay sang tặng cho đại ca nhà mình một cái ôm choàng, không có đệ đệ ôm, tốt xấu gì cũng có đại ca giải khát. Vừa vặn ca ca này cũng không gặp nhiều năm rồi, cũng nhớ lắm lắm.

“Đại ca, hoan nghênh về nhà.”

Đông Phương Ngọc mỉm cười vỗ vai Đông Phương Tề: “Nhóc con khá lắm, sắp cao bằng ca ca rồi. Mấy năm nay, chuyện trong nhà vất vả đệ rồi.”

“Đại ca nói gì vậy, đệ cũng là con, cũng làm ca ca mà, đây không phải là trách nhiệm của đệ sao? Đại ca, lần này huynh về có đi nữa không? Chừng nào huynh tiến cung diện thánh thế?” Đông Phương Tề vỗ ngực, sức nhớ chuyện chính, vội vàng hỏi.

“Không đi nữa, bây giờ biên cảnh yên ổn, hoàng thượng đã hạ chỉ, sau này nhậm chức ở kinh thành. Sau này đệ và tiểu đệ cũng để đại ca tận trách nhiệm làm con, làm huynh trưởng thôi!” Đương nhiên Đông Phương Ngọc biết ý tưởng trong lòng nhị đệ, lại không chịu thuận theo dẫn dắt của hẳn.

Đông Phương Tề còn đợi huynh trưởng nói ngày tiến cung, thành thử cũng không tiếp lời, chỉ lom lom nhìn Đông Phương Ngọc. Đông Phương Ngọc thấy thế cười thâm, ngoài mặt rất nghiêm túc: “Hai ngày sau vào kinh. Sao, không phải thị độc thái tử bị ghét bỏ mới cấp tốc về nhà chứ? Nghe nói từ đầu năm tới giờ đệ về nhà không ít chuyến à...” Thật ra đại ca như hẳn cũng thật hâm mộ, bỏ qua đệ đệ nhỏ nhất cưới vợ sinh con, chắc là sẽ không bỏ lỡ nhị đệ rồi.

Đại ca này, sao cứ chuyển đề tài hoài... Đông Phương Tề bụng thì phát cuồng, lại ngại hỏi thẳng chuyện thập lục công chúa, miệng há rồi ngậm nửa ngày, cuối cùng rặn ra một câu: “Đại ca, nếu hoàng thượng muốn huynh cưới công chúa thì huynh làm sao?”

“Cái gì mà làm sao? Cưới thôi! Thánh mệnh không thể trái.” Đông Phương Ngọc nói dứt khoát lạ thường.

Đông Phương Tề nhăn mặt, nhỏ giọng: “Nếu công chúa kia tính nết rất xấu, không phải kiểu huynh thích thì sao?”

Đông Phương Ngọc nghe xong bật cười: “Hình như nhị đệ rất lo chuyện này nhỉ? Đại ca còn chưa gặp hoàng thượng, lại nói cho dù hoàng thượng muốn ta cưới công chúa thật thì hiện tại nghe nói mấy vị công chúa đến tuổi gả cưới đều dịu dàng hiền thực, sao đệ biết đại ca không thích?”

“Không có không có, đệ sợ hoàng thượng se duyên lắm lần thôi, để huynh cưới thê tử huynh không thích về...” Đông Phương Tề trề môi, cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ rầu rĩ nhìn đại ca hất một cái rồi vò đầu bứt tóc tìm chỗ ngồi xuống, ngơ ngác nhìn một phía không biết đang nghĩ cái gì.

Lão Công gia liếc con trai cả, thấy con mỉm cười lắc đầu với mình, biết nó có chủ trương riêng cũng không lo nữa, quay sang vỗ về lão phu nhân đang lấy làm lạ, nói khẽ: “Thuận theo tự nhiên.”

Yến Hồng ngồi bên nghe, ngược mắt liếc đại bá Đông Phương Ngọc, thấy hắn cười nhẹ như không, biết trong đầu hắn có ý khác, mà nhị thúc nhà mình chẳng qua rơi vào trong hố, trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường thôi.

Hai ngày này, Đông Phương Tề hễ rảnh rỗi là ca bên tai Đông Phương Ngọc thập lục công chúa điều ngoa cỡ nào, tính tình ngang ngược ra sao, khó ở chung thế nào. Người biết chuyện thì biết hắn bôi đen là công chúa điện hạ hoạt bát dễ gần kia, không biết còn tưởng hắn nói kẻ không chuyên ác gì không làm nữa.

Đông Phương Ngọc luôn cười, tóm lại một câu: “Chờ gặp người thật là biết.”

Làm Đông Phương Tề vò đầu bứt tóc, người trong phủ thấy hắn lo lắng đều không nhịn được buồn cười. Nhị thiếu gia cũng thật là, nói thẳng với thế tử gia ý trung nhân của mình là thập lục công chúa có hơn không! Cứ thích đường cong cứu quốc như thế, thật đúng là cởi quần ra rồi lại không nở bỏ, vẽ vời thêm chuyện!

Hai ngày sau, hai huynh đệ Đông Phương Ngọc Đông Phương Tề cùng nhau hồi kinh.

Cuộc sống trong phủ, ngoài việc chờ tin của hai huynh đệ ra thì dạy Cây Đuốc Nhỏ học bò.

Vì chuyện này, toàn phủ từ trên xuống dưới tiến hành một hồi vận động đầu óc, chuẩn bị vài phương án, nhất nhất tiến hành:

Bị động bò: đầu tiên để Cây Đuốc Nhỏ nằm sấp trên giường, luồn một cái khăn dài dưới bụng nó, Đông Phương Mạnh túm hai đầu khăn nhẹ nhàng nhắc lên. Yến Hồng và mấy đóa kim hoa chia nhau giúp bảo bảo cử động tay chân, phối hợp tiến lên. Ưu điểm của phương pháp này là bảo bảo có thể học được tư thế bò tiêu chuẩn nhanh chóng, khuyết điểm là tiêu hao “tài nguyên con người” lớn quá.

Dụ dỗ bò: đầu tiên để Cây Đuốc Nhỏ nằm sấp, đặt một món đồ chơi nó thích ở phía trước chỗ nó có thể chạm tay vào, để chỉ cần nhúc con nhích người một chút là với được, sau đó nói chuyện dụ nó cố gắng tiến lên. Khi nó đến chỗ đồ chơi thì ra sức biểu dương hoặc hôn khích lệ mấy cái, để Cây Đuốc Nhỏ biết ý nghĩa của việc di chuyển tới trước. Từ từ có thể đặt đồ chơi ra xa một chút, lại cố vũ nó tiếp tục chơi, nếu không bắt được bí quyết, còn có thể dùng tay đẩy chân nó, giúp nó tiến lên. Đương nhiên cách này cũng có khuyết điểm, thường thì nhúc con tóm được đồ chơi rồi là mặc kệ, chỉ lo chơi thôi...

Làm mẫu bò: có thể tăng cường tính tích cực của nhúc con nhất là mấy người lớn như Yến Hồng đích thân làm mẫu, một khi Cây Đuốc Nhỏ thấy nhiều người bò như vậy cảm thấy rất thú vị tự nhiên cũng học theo. Có điều nhóm giáo đầu Đông Phương Mạnh mấy người bò quá nhanh, thường làm Cây Đuốc Nhỏ vừa bò đằng sau vừa hét ầm ỹ, cực kỳ bất mãn hành vi cướp vị trí dẫn đầu của mọi người.

Thử hết một lần tất cả các biện pháp, rốt cuộc Cây Đuốc Nhỏ học được chính xác cách sử dụng tứ chi bò như thế nào. Có điều nhúc con này cũng quá lỳ đi, lần nào cũng khiến mọi người phải dùng hết biện pháp hồi lộ, xài hết chiêu trò trên người mới có hứng thú bò vài bước.

Học xong rồi, đến lúc kiểm nghiệm thành quả.

Hiện trường cuộc thi bò của bảo bảo nào đó. Một tấm thảm lông dày dài trải trên mặt cỏ xanh ngắt, Cây Đuốc Nhỏ bảy tháng tuổi chen giữa đội ngũ “bảo bảo lớn” chênh lệch quá lớn vận sức chờ phát động, móng nhỏ vểnh lên, hai cái tay chống trên đất, chân nhỏ dùng sức đá ra sau, chỉ chờ trọng tài hạ lệnh. Đương nhiên nhóm “bảo bảo lớn” do Đông Phương Mạnh và mấy đóa kim hoa giả trang, trọng tài chính là lão Công gia, trọng tài phó là lão phu nhân, Yến Hồng phụ trách vòng ngoài và hậu cần.

Chỉ nghe Công gia ra lệnh một tiếng: “Chuẩn bị, bò!”

Chỉ thấy mấy bảo bảo trưởng thành như được lên dây cót cấp tốc bò tới, mà chính chủ, tuyển thủ Cây Đuốc Nhỏ thì đình công tiêu cực, ngó quanh quất một hồi, chẳng những rút tay về không nói còn ngồi phịch

xuống đất, cười ngu ngơ nhìn mấy vị đang vỗ tay đằng trước.

Yến Hồng thấy thế không ổn, vội vàng lấy ra vũ khí bí mật đã chuẩn bị sẵn, một con thỏ bông trắng cầm ở tay trái, tay phải cầm một con vịt bông vàng, quơ quơ trước mặt Cây Đuốc Nhỏ dụ nó tiến lên: “Cây Đuốc Nhỏ mau đến chỗ mẹ này, nhìn thỏ con vịt con đang chờ con này!”

Kết quả nhãi con không động đây.

Hết cách, đành xài “đòn sát thủ”: “Cây Đuốc Nhỏ, mau tới bú sữa này!” Chiêu này quả nhiên hữu hiệu. Cây Đuốc Nhỏ ăn dặm hơn hai tháng, sữa mẹ hiện giờ đối với nó mà nói trở thành tài nguyên hiếm hoi (Ặc, thật ra là lúc trước đói thì cho bú liên tục bây giờ một ngày chỉ bú hai lần, còn lại ăn dặm mà thôi), bây giờ vừa nghe có chuyện tốt, lập tức ềnh mông dùng cả tay lẫn chân bò tới.

Yến Hồng kiên quyết chấp hành phương châm bốn chữ “địch tiến ta lùi”, dụ Cây Đuốc Nhỏ tiến thẳng về trước, Cây Đuốc Nhỏ không biết trúng kế, ra sức phấn đấu vì đồ ăn. Bò một đoạn, phát hiện mẹ thân yêu không thấy đâu nữa, phía trước xuất hiện một “vật khổng lồ”, kỳ thật chỉ dùng vài bố dựng một cái ‘sơn động nhỏ’ mà thôi. Nhóc con dừng lại nhìn sơn động nửa ngày, mới bắt đầu bò tiếp, bò hai bước ngẩng đầu nhìn một cái, tiếp tục bò, thêm hai bước lại nhìn một cái, sau đó lại tiến, đến trước cửa động thì kiêu gì cũng không chịu bò vào trong, còn nhìn quanh quất.

Đông Phương Manh tốt bụng dừng lại chờ con, thấy con nhìn bên này vội vàng cho nó một nụ cười cổ vũ. Kết quả Cây Đuốc Nhỏ hiểu sai ý, toét miệng cười dang tay ra đòi hắt bể. Đông Phương Manh rầu rĩ ngó Yến Hồng trốn một bên, không biết nên tiến hành bước tiếp theo ra sao. Yến Hồng chỉ chỉ vào động, ra dấu cho hắt bò vào trong. Đông Phương Manh ngoẹo đầu nhìn mặt Cây Đuốc Nhỏ đã bắt đầu nhú lại, có dấu hiệu không ôm sẽ xả lũ, vội vàng ngoắc ngoắc tay với con, đợi nó chú ý rồi, không quay đầu lại bò vào trong động.

Cây Đuốc Nhỏ đột nhiên không thấy cha, ngẩn ra tại chỗ, nhanh chóng tìm quanh bốn phía, tìm nửa ngày không thấy đâu, lại bò mấy bước theo hướng Đông Phương Manh ‘dẫn đường’, vẫn không thấy người, cái miệng bắt đầu bĩu ra, nói “tiếng cây đuốc” mà mọi người nghe không hiểu, hình như đang gọi cha.

Đông Phương Manh nghe tiếng nó có phần không yên tâm, lại thò đầu ra khỏi sơn động, vừa vặn đối mặt với Cây Đuốc Nhỏ vừa bò tới cửa động, hai người mắt to trừng mắt nhỏ. Hồi lâu, Cây Đuốc Nhỏ chớp mắt ép lệ anh hùng thiếu chút trào ra trở về, hào hứng hét một tiếng, cứ như có thần giúp bò mấy bước tới trên đầu gối Đông Phương Manh, ôm cổ hắt dụi vào lòng hắt, y y a a nỉ non, như đang oán giận: “Sao không thấy cha đâu? Cây Đuốc Nhỏ tìm lâu quá à...”

Đông Phương Manh bắt lực nhìn Yến Hồng, tủi thân không thôi: “Cây Đuốc Nhỏ không xuống!”

Kết quả Cây Đuốc Nhỏ cọ cọ, vô ý ịn môi lên mặt cha, ấn một nụ hôn ướt mềm, Đông Phương Manh nở ruột nở gan cười tít mắt tuyên bố: “Cây Đuốc Nhỏ mi mi!” Cũng khó trách, tuy Cây Đuốc Nhỏ vô ý nhưng quả thật là lần đầu tiên chủ động mi người khác. Lần này thì xong, hai vị trọng tài đứng cách đó không xa nhìn rõ mồn một, vứt việc sang bên chạy lại muốn cùng hưởng mưa móc. Cây Đuốc Nhỏ không hiểu ý, thấy mọi người đều vây quanh nó nói chuyện, hưng phấn nhảy nhót trên đầu gối Đông Phương Manh, ề a nói chuyện với mọi người tỏ vẻ hoan nghênh, khiến Yến Hồng trốn bên cạnh trợn trắng mắt vô số lần.

Xong rồi, thi đấu chưa xong đã kết thúc.

“Công gia, lão đại lão nhị đi cũng đã bảy tám ngày rồi nhỉ?” Lão phu nhân đỡ cháu cưng xong thỏa mãn quay về viện, nhìn ráng chiều rợp trời, không khỏi nhớ đến hai đứa con lên kinh, cũng không biết chuyện thế nào rồi. Con út nhân duyên viên mãn, giờ bà lo nhất là hôn sự của hai đứa con này.

“Nếu có tin tức thì cũng nội trong vài ngày này.”

Vừa nói xong, hạ nhân tới bẩm: “Công gia, thánh chỉ đến!”

Hai ông bà nhìn nhau, vội tới tiền sảnh tiếp chỉ!

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: thập lục công chúa Trường Nhạc hạ giá [35] thị độc thái tử quan Ích Lang Đông Phương Tề, Quốc Công phủ lập tức chuẩn bị, chọn ngày lành lên kinh đón dâu!”

55. Chương 55: Hẹn Hò

Sau bữa trưa, Yến Hồng bồng Cây Đuốc Nhỏ đi một vòng trong vườn mát mẻ, lúc quay lại, nhãi con đã ngủ rồi. Vừa đặt nó lên giường mềm xong, thì thấy lão phu nhân đứng ở cửa phòng híp mắt cười vầy nằng.

“Hồng nhi à, con lại đây.”

“Mẹ, có chuyện gì sao?” Yến Hồng tiến lên nắm tay lão phu nhân cười hỏi.

“Không có gì, Cây Đuốc Nhỏ cũng ngủ rồi, hai mẹ con ta nói chuyện một lát nhé?” Lão phu nhân nhìn đứa nhỏ ngủ say, nghiêng đầu nhìn Yến Hồng, nằng đồng ý liền.

Hai người đi ra vườn hoa sau viện tìm chỗ ngồi xuống. Yến Hồng thấp thỏm kỳ lạ. Thật ra lão phu nhân rất hiếm khi đặc biệt tìm nằng nói chuyện, nhất là đương lúc nhị bá Đông Phương Tề chuẩn bị cưới công chúa, trong nhà rất bận, chắc chắn bà có chuyện quan trọng gì đây.

Lão phu nhân mỉm cười mở lời: “Con có cảm thấy, gần đây Manh nhi có thay đổi gì không?”

“Thay đổi? Ý mẹ là...” Cẩn thận suy nghĩ, gần đây ngoài việc nói nhiều hơn ra, Đông Phương Manh càng lúc càng thích chơi cùng con, cũng càng sáng sủa hơn, không có gì đặc biệt mà.

“Con có cảm thấy, gần đây Manh nhi... càng lúc càng hoạt bát không?” Lão phu nhân nói xong câu này, nhìn Yến Hồng sâu xa.

Yến Hồng thấy là lạ: “Mẹ, tướng công càng lúc càng cỗi mở, không phải chuyện tốt sao?”

“Con đó...” Lão phu nhân trách yêu Yến Hồng, âm thầm thở dài, bọn trẻ này, vẫn còn nhỏ quá, có rất nhiều chuyện phải cần bà già này nhắc nhở mới chú ý được.

“Hồng nhi ngu dốt, xin mẹ chỉ dạy.”

“Nếu thật sự sáng sủa hoạt bát, ngược lại không phải chuyện xấu. Sợ là sợ, tất cả những việc đó đều do nó miễn cưỡng làm thôi... Manh nhi là thịt trên người mẹ rớt xuống, máu tử liên tâm, tâm nó có chuyển biến, mẹ làm mẹ, không nói có thể đồng cảm thì ít nhiều gì cũng cảm giác được một hai. Mẹ cứ cảm thấy đáng về nó bây giờ, không phải cao hứng xuất phát từ nội tâm.”

Yến Hồng cả kinh, ngẩn người nhìn lão phu nhân. Bà nói tiếp: “Từ sau khi có Cây Đuốc Nhỏ, con đặt toàn bộ trọng tâm lên người đứa nhỏ, mẹ cũng làm mẹ, có thể hiểu con coi trọng đứa nhỏ. Nhưng mà, có phải con hơi sơ sẩy cảm thụ của Manh nhi rồi không? Con đừng lo, không phải mẹ trách con, mẹ là người từng trải, cũng có chút kinh nghiệm, muốn chia sẻ với con thôi. Cả đời Công gia chỉ cưới một mình mẹ, với thân phận địa vị của ông ấy, đây là một chuyện không thể tin nổi. Tất nhiên cũng có nguyên nhân là tình yêu của ông ấy, nhưng mẹ cũng có thể tự hào mà nói rằng, phần tình yêu này cũng vì mẹ ‘Toàn Tâm Toàn Ý’ với ông ấy”.

Lão phu nhân nhìn gương mặt hơi tái đi của Yến Hồng, nhẹ nhàng vỗ lên tay nằng, nhìn thẳng vào mắt nằng: “Manh nhi có thể tiến bộ như bây giờ, không thoát được việc con ‘Toàn Tâm Toàn Ý’ với nó, thành thử, nó càng lúc càng quyến luyến ý lại con, thậm chí vì con, nỗ lực thay đổi mình. Tuy chúng ta đều rất vui khi thấy nó tiến bộ, thấy nó càng lúc càng giống một nam tử hán có trách nhiệm, nhưng đối với nó mà nói, thay đổi hiện giờ quá vất vả. Hiện tại vì đến gần con hơn, nó miễn cưỡng chấp nhận những thứ kỳ thật nó không hề thích, con phát hiện ra chưa?”

Tuyên truyền giác ngộ, chữ chữ vạch trần. Yến Hồng không thốt nên lời.

Nằng trầm mặc hồi tưởng. Kỳ thật Đông Phương Manh thay đổi nhiều nhưng bây giờ ngoảnh đầu nhìn lại, không hề hợp với tính hần. Hần càng thích yên lặng ở cùng nằng hơn, viết viết vẽ vẽ, ăn gì đó, thậm chí ngây người. Nằng cũng ở chung một thời gian dài mới phát hiện, thì ra ngây người là sở thích của hần, là hoạt động hần thích nhất. Mà hần hiện giờ, đã bao lâu rồi không ngơ ngác ngây ngốc ngồi một bên hồ suy nghĩ?

Hần không thích nhiều người, không thích hoàn cảnh quá ồn ào quá âm ỹ, không thích đụng chạm thân thể với người chung quanh quá nhiều, không thích vô duyên vô cớ cười với người không quen thuộc, cũng không thích nói dài, nói đủ câu.

Nhưng hiện tại, những chuyện đó hẳn chấp nhận hết, mặc kệ là chủ động hay bị ép, càng lúc hẳn càng giống người bình thường, lúc cần cười thì cười, nên âm ỹ thì âm ỹ, chỉ có điều nó không giống với bản tính vốn có của hẳn.

Thỉnh thoảng trong mắt hẳn dâng lên sương mù, che giấu tâm tình hẳn làm nàng nhìn không rõ. Nàng lại chưa từng suy nghĩ sâu xa, trong đó có nỗi sợ hãi của hẳn, có bất an của hẳn, có buồn khổ của hẳn, có chua xót của hẳn.

Nàng sợ hãi, nàng cứ cho rằng chỉ cần mình săn sóc cuộc sống của hẳn tốt hơn, sinh con đẻ cái vì hẳn, chỉ cần cho hẳn tình yêu là tốt rồi...

Bây giờ nhìn lại, nàng giả dối cỡ nào! Nàng thật yêu hẳn sao? Có lẽ là có, nhưng sau khi sinh Cây Đuốc Nhỏ, tình yêu mỏng manh đó đã biến thành qua quýt rồi.

Chẳng qua nàng bị hư vinh mê hoặc mà thôi, chìm đắm trong biểu hiện yêu đương giả tạo mà nàng tự biên tự diễn, tự ỉnh “vĩ đại mà lương thiện”. Chân tướng là gì?

Hẳn sớm bị nàng trục xuất khỏi lòng mình rồi, cho nên không thể không vất vả đuổi theo bước chân nàng, cho dù phải nỗ lực mà làm.

Thời gian này nàng đã làm gì? Rõ ràng muốn chữa khỏi chứng cô độc của hẳn, lại khiến hẳn càng cô độc hơn. Rõ ràng biết, hẳn cũng có một trái tim, hẳn sẽ nghĩ, hẳn sẽ cảm thụ, hẳn sẽ... khổ sở.

Một khi bị thức tỉnh, rất nhiều chi tiết bình thường bỏ qua đột nhiên hiện ra trong óc. Lúc Cây Đuốc Nhỏ mới một hai tháng, Manh Manh còn làm nũng với nàng, còn ‘tức giận’ với nàng, nhưng bây giờ nàng muốn gì đều đáp ứng, lại không có một lời cảm thụ cá nhân nào nữa. Chẳng trách hiện tại ngoài nói linh tinh với Cây Đuốc Nhỏ ra, hẳn nói chuyện với ai cũng không chịu nhìn thẳng vào đối phương nữa...

Chua xót ập đến, hốc mắt nóng bừng. Yến Hồng đứng phắt dậy, khom người nói với lão phu nhân: “Mẹ, làm khó người phải chăm Cây Đuốc Nhỏ rồi.”

“Con bé này nói gì thế, Cây Đuốc Nhỏ là cháu mẹ.” Cười híp mắt, rốt cuộc cũng nghĩ thông rồi, nhẹ nhõm.

“Còn hôn sự của nhị bá...”

“Còn tới cả tháng nữa, con nghĩ trong phủ nuôi bao nhiêu người như thế để ngồi không sao? Đừng lo vớ vẩn, đi đi đi đi.” Lúc nào rồi mà còn lo chuyện này, bình thường hai đứa này cũng chẳng giúp được gì, tốt nhất đừng làm rộn thêm.

Nhìn bóng Yến Hồng chạy đi, lão phu nhân cười đầy ý vị, vẫn là đứa bé thông minh nhỉ...

“Manh Manh, Manh Manh, chúng ta hẹn hò đi!”

Tìm thấy Đông Phương Manh, hẳn đang ngồi trên giường mềm, buồn rầu nhìn về một hướng hư vô nào đó, ngón tay vô thức phác họa hoa văn chần ìm trải trên giường.

Nghe giọng Yến Hồng, tay hẳn khựng lại, chậm rãi rút về nắm thành nắm, thông thả ngoảnh đầu nhìn nàng, gương mặt đang chờ đợi đột nhiên cười tươi rạng rỡ, hiện giờ nhìn lại, nụ cười này sao mà mất tự nhiên như thế.

Đi lại nắm tay hẳn, ôn tập động tác đã lâu chưa làm, cụng trán vào trán hẳn, nhẹ nhàng dụi dụi.

“Xin lỗi, thời gian này sợ hãi Manh Manh rồi.”

Lông mi hẳn cọ lên mặt nàng, nhột nhột, rung rung.

“Hồng Hồng, về rồi?” Thật lâu sau hẳn thì thầm hỏi.

“Ừ, về rồi.” Nàng dịu dàng đáp. Những nỗ lực suông kia, tự lừa dối mình đuổi theo, đi hết đi. Chỉ có lòng kề cận với lòng mới là vĩnh hằng.

Đông Phương Manh không lên tiếng, chỉ nhìn nàng.

“Chàng”, chỉ chỉ vào ngực hẳn “và thiếp”, lại chỉ vào mình, giơ ra hai ngón tay: “Hai người, hẹn hò đi!”

“Hẹn hò?” Hấn đột nhiên nhú mày, trong mắt cũng thoáng qua một chút lúng túng khó hiểu. Dáng vẻ mờ mờ ngơ ngàng của hấn rất đáng yêu, nàng vội vàng hôn một cái, được hấn then thùng cười hôn lại. Gần đây thật sự rất ít hôn hấn, có cảm giác tâm hôn, khụ.

“Là hai người cùng nhau chơi, không có người khác.” Giải thích một chút, mắc công hấn không hiểu. Chân mày hấn càng chau hơn, dường như đang cố gắng suy nghĩ.

Nửa ngày, tâm tình hấn rõ ràng tăng lên, áp lực vô hình ẩn dấu quanh người tan đi, lúc đồng điệu thường xuất hiện đến giờ phút này mới lộ ra chút ngọt ngào. Hấn chờ lâu lắm rồi nhỉ?

Đột nhiên hấn chăm chú nhìn nàng, ánh mắt cũng bức thiết nhưng không lên tiếng.

“Sao vậy?” Không phải vừa mới cao hứng hay sao?

Hấn do dự hồi lâu, cuối cùng lắc đầu. Yến Hồng thoáng ảm đạm, có lẽ ngoài mặt tiến bộ, thực tế lại thụt lùi. Còn nhớ trước kia, hấn nghĩ gì đều nói với nàng.

Thôi đi, đều do nàng tự chuốc lấy, từ từ sửa sai thôi.

Kéo hấn định đi ra ngoài, hấn quay đầu nhìn cục thịt viên đang ngủ ngon trên giường mềm: “Cây Đuốc Nhỏ, làm sao?”

“Cây Đuốc Nhỏ còn ngủ, lát nữa tỉnh mẹ sẽ đưa nó đi chơi. Đi thôi!” Tay nắm tay, lòng kề lòng, cùng nhau sáng tạo một cặp sinh đôi dính liền.

Cầm bản vẽ, kéo hấn lên vào một góc vườn vắng vẻ. Nhìn chung quanh, rất tốt, người cực ít, lại có nước (nước ao), có núi (núi giả), có hoa có cỏ, thánh địa làm chuyện hẹn hò.

“Manh Manh, muốn vẽ vẽ một chút không?” Hươ hươ bản vẽ trước mặt hấn.

Hấn cúi đầu vò vò hoa lan trước mặt, ngoẹo đầu nhìn bản vẽ một chút, tiếp tục gãi ngứa cho hoa cỏ, nửa ngày mới gặt đầu dưới cái nhìn chăm chú của nàng.

Yến Hồng đặt bản vẽ trước mặt hấn, đưa cho hấn bút than, chống má ngồi bên xem. Nàng muốn xem, trong lúc hấn hoàn toàn tự chủ ý thức, hấn sẽ vẽ ra cái gì.

Cuối một hành lang thật dài, nối liền với một căn phòng, nữ tử yếu điệu ôm một bọc tã ngồi trong phòng, một thiếu niên gầy gò đứng ở lối vào hành lang, dựa cột ngóng nhìn đằng xa.

Yến Hồng nhanh chóng ngoảnh mặt sang một bên, chua xót cay xè xộc thẳng lên mắt nàng, nước mắt trào ra. Hóa ra hấn chưa từng bước vào, thế mà nàng lại cho rằng hấn đã khá lên rồi.

Hấn còn đang trang trí cho nóc nhà, chăm chú không hề phát hiện người bên cạnh thất thố. Yến Hồng gắng sức ổn định lại tâm tình, cắn răng ép nước mắt trở về, quay đầu, hấn đã dẹp bút, đang nhìn nàng.

Vội vã cười với hấn: “Manh Manh vẽ đẹp lắm!” Ánh mắt lại không dám dời đến bức tranh, thật sự nàng không chịu nổi lên án tâm lý.

Hấn vươn tay chạm vào vành mắt nàng, ánh mắt thoáng âu lo: “Đỏ rồi.”

“Gió thổi đó, lát nữa là ổn. Hồng Hồng cũng vẽ một bức cho Manh Manh xem, chịu không?”

Hấn vuốt ve mắt nàng, gặt đầu.

Đình viện rộng rãi, có mấy con mèo con, vịt con, một đứa bé tóc thắt bím nhỏ ngồi chồm hổm cầm cây chọc ổ kiến, nữ tử yếu điệu và nam tử cao gầy nắm tay nhau, ngồi dựa vào nhau, nhìn nhau mà cười. Ngoài đình viện, loáng thoáng mấy đoạn hành lang rất khó thấy.

Yến Hồng vẽ xong, hấn nhìn chăm chăm bức tranh, nhìn thật lâu, thật lâu.

“Cây Đuốc Nhỏ sẽ lớn, cũng sẽ có người như Hồng Hồng bên cạnh nó. Nhưng Manh Manh và Hồng Hồng sẽ vĩnh viễn cùng nhau, không chia lìa.” Yến Hồng đặt tay mình vào tay hấn, hấn vô thức nắm chặt, nàng chậm rãi tựa đầu vào vai hấn, thì thầm nỉ non bên tai hấn.

Rốt cuộc ánh mắt hấn quay lại, phản chiếu trong mắt nàng, rạng rỡ ảm áp như mặt trời.

56. Chương 56: Hạ Giá

Hoàng thất quý nữ xuất giá, lễ nghi long trọng hơn hẳn bình thường.

Sau khi chỉ hôn là ‘Sơ Định’, sau đó là ‘Đại Định’, tiếp đó là ‘Tổng Trang’, cuối cùng mới cử hành hôn lễ. Công chúa đương triều xuất giá xưa nay không cần ở cùng với cha mẹ chồng mà tự có phủ đệ riêng. Nhưng thập lục công chúa lại cự tuyệt ý định xây phủ công chúa tại kinh thành của hoàng đế, ngược lại kiên trì xuất giá đến phủ Trần Quốc Công ở Di Lăng cách kinh thành tới hai ngày đường. Hành vi này tuy không phù hợp với lễ chế nhưng cũng không phải chưa có tiền lệ. Chung quy hoàng đế chịu không nổi ái nữ làm nũng, gặt đầu đồng ý.

Tin tức vừa lan ra, khoan nói sau đó hoàng đế an bài thế nào, chỉ ít ần tượng của toàn bộ Công phủ từ trên xuống dưới với công chúa lại thêm một tầng, đua nhau tán thưởng công chúa hiền huệ hiếu thuận. Kỳ thật chân tướng là thế này...

“Vì sao công chúa lại muốn gả đến Di Lăng chứ? Ở kinh thành không phải càng gần hoàng thượng hơn sao? Sau này có chuyện gì hoàng thượng càng dễ trông nom...” Thị nữ thân cận Giáp hỏi.

“Một người hầu hạ công chúa bao lâu, đạo lý đơn giản thế mà cũng không nghĩ ra. Nơi này dưới mắt hoàng thượng, câu thúc quá trời! Công chúa ham chơi, quy củ kinh thành lại nhiều, công chúa đã chán ngấy rồi. Người không thấy lúc trước công chúa luôn chạy theo phò mã tương lai đi Di Lăng à? Người nghĩ xem gả vào Công phủ, ai lớn nhất hả? Còn không phải công chúa chúng ta! Nghe nói vợ chồng Trần Quốc Công nổi tiếng dễ tính, sau này nàng muốn chơi gì cũng không ai quản...” Thị nữ thân cận Ất trả lời.

Khụ, tóm lại, mấy ngày nữa công chúa sẽ hạ giá tới Di Lăng Công phủ rồi. Trong thành Di Lăng, dư luận dậy sóng không nhỏ, bá tánh Di Lăng ngoài tán tụng hành vi của công chúa ra còn đua nhau trông ngóng, hi vọng đến chừng đó có thể ngắm được dung nhan công chúa. Thanh danh Quốc Công phủ nhất thời lên tận trời, mỗi ngày người tới chúc mừng nườm nượp không dứt.

Mất thấy, hôn lễ của Đông Phương Tề càng tới gần, nhìn cả phủ trên dưới bận tui bụi vì hôn sự của mình, người sắp làm tân lang như hắn vẫn còn đang lơ lửng trong mộng, không có cảm giác chân thật tí nào.

Nghe nói hoàng thượng muốn chỉ hôn cho đại ca, hắn sốt ruột bất an. Thái tử gắng hỏi quan hệ giữa hắn và thập lục công chúa, hắn nghĩ một đằng nói một nẻo. Thập ngũ công chúa gặp mặt tỏ tình, hắn không đếm xỉa đến. Đại ca diện thánh về mặt mày tươi rói, hắn như rớt xuống hầm băng...

Chỉ đến khi thấy thập lục công chúa nói khế cười duyên với đại ca, thấy mặt mình thì lạnh tanh hắn mới biết, thì ra mình không muốn nàng gả cho người khác. Sau đó đần độn ngu ngốc chán nản qua ngày, bị đại ca một lời đánh thức, xông vào điện kim loan cầu hoàng thượng thay đổi thánh ý, đổi mặt người trong lòng bày tỏ gan ruột, sau đó ù ù cạc cạc ôm mỹ nhân về... tất tần tật, dường như mới xảy ra ngày hôm qua, lại cứ như chỉ có trong mơ.

Là thích hay cảm thán, bản thân hắn cũng không nói rõ được, chỉ nhìn cảnh tượng bận rộn trước viện mà há hốc mồm.

Nhớ hồi trước tiểu đệ thành thân, hắn còn báai đường thay, bây giờ chính mình cũng sắp cưới vợ rồi...

Cha mẹ chờ ngày này lâu lắm rồi, Tư Tề viện của hắn cũng tu sửa vô số lần, chỉ chờ tân nương vào cửa. Ngay cả tiểu đệ xưa nay không thích để ý đến hắn, sau khi nghe cha mẹ nói xong cũng phá lệ tặng cho hắn một cái kết như ý cát tường đỏ rực, nghe nói là đệ muội tự tay làm tặng tiểu đệ, coi như là vật yêu của tiểu đệ...

Thì ra mọi người đều tán đồng hôn sự này... vậy trước đó hắn rối rắm cái gì nhỉ? Nghĩ không ra.

Giữa hè tháng bảy, lúc Cây Đuốc Nhỏ biết nói “dán dán”, “dê dê”, “cũng cũng”, “nào nào” [36] (Không hiểu ý nghĩa xin mời lật từ điển tiếng Anh, tra xem, khụ), ngày đón dâu cũng tới.

Mùng ba tháng bảy, Uy Viễn Hầu Đông Phương Ngọc từ kinh thành trở về, giúp đỡ trong phủ chuẩn bị lễ nghi đón dâu của nhị đệ. Rạp cưới đã dựng xong, các món đãi tiệc đã chuẩn bị tốt, mọi sự xong xuôi, chỉ thiếu mỗi kiệu hoa công chúa tới cửa.

Mùng năm tháng bảy, kiệu hoa mới tinh đặt trước rạp cưới, chiếu theo quy củ cưới hỏi bấy giờ, hôm nay cũng là yến tiệc của thân tộc đồng đường, sau đó là trả lễ, nhận lễ. Do kinh thành cách Di Lăng hai ngày đường, trước ngày lành mồng bảy tháng bảy, kiệu hoa công chúa phải đến Công phủ, thành ra sáng sớm hôm nay, Đông Phương Ngọc liền cùng Đông Phương Tề dẫn tộc nhân lên kinh đón dâu, tuần mã cao to, kèn sáo náo nhiệt, bá tánh Di Lăng ven đường đồng loạt vỗ tay khen hay, công chúa hạ giá Di Lăng, thật hiếm có, là vinh quang của cả thành.

Đông Phương Manh lú lờ nhìn chữ Hỉ đỏ thắm, đèn lồng đỏ, lụa đỏ lọt vào mắt, hai con mắt không đủ xài.

“Manh Manh, có phải nhớ tới ngày chúng ta thành thân không?” Yến Hồng gác đầu lên vai hắn. Mấy ngày nay nàng thấy mọi người đều bận, thấy gương vì có mỗi mình nhàn rỗi, cũng giúp chỉ huy mọi người dọn dẹp sân viện, bố trí hỉ đường này nọ, kỳ thật hoa chân múa tay chỉ chỗ sai phải người khác cũng chẳng mệt gì, nhưng Đông Phương Manh cứ làm quá lên bắt nàng nghỉ ngơi, lão phu nhân bắt hai người ngồi chơi một bên.

“Thành thân, rất xinh đẹp.” Đông Phương Manh ngửa đầu nhìn đèn lồng đỏ dán chữ hỉ vàng treo trên hành lang cao cao, ánh mắt xinh đẹp phản chiếu toàn màu đỏ.

“Manh Manh nói là Hồng Hồng đẹp hay đèn lồng đẹp?” Yến Hồng nhe răng cười hỏi.

Hắn nhú mày hồi lâu mới nói một câu làm nàng suýt nghẹn chết: “Không nhớ rõ, bộ dạng.” Mặt mày sầu nào.

Tên này thật thà quá, thật tới mức nói xạo dối nàng một chút cũng không biết. Hừ hừ hừ, không nhớ dáng vẻ nàng lúc đó phải phạt, nàng nhớ lúc đó hắn ác liệt xem nàng là không khí kia!!

Oa, ai đèn đêm động phòng hoa chúc cho nàng đi, dáng vẻ đẹp nhất của nàng đời này, đương sự lại không nhớ, hic hic.

Có lẽ nàng uể oải thấy rõ, hắn cúi đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên kéo nàng đi về phía tân phòng.

“Manh Manh, sao vậy?” Nàng còn chưa kịp ai điều đêm tân hôn đã xa của mình, bị cử chỉ của hắn làm cho kinh ngạc khó hiểu.

Hắn mím môi không nói, chỉ vội vàng kéo nàng đi. Hấp tấp đi đến ngoài hỉ phòng, lão phu nhân đang tự thân đốc thúc, mặt đầy vui mừng. Ngoảnh đầu lại thấy hai người, lật đặt xua tay: “Hãy, hai đứa dừng tới chộn rộn nữa, làm gần xong rồi, xuống bếp kiếm đồ ăn đi.”

Nghĩ hai người họ tới kiếm chuyện bận thêm đây.

“Cái đó, mẹ à...” Yến Hồng còn chưa nói xong đã bị Đông Phương Manh nói một câu làm cho giật nảy mình.

“Mẹ, Manh Manh cũng muốn thành thân.” Nói năng hùng hồn, ánh mắt kiên định không dời.

Oái, tên này có biết mình đang nói gì không? Muốn tái giá hả?!

Lão phu nhân lập tức liếc Yến Hồng, Yến Hồng vội vàng lắc đầu, không phải nàng.

Lão phu nhân kinh ngạc không thôi: “Không phải Manh Manh đã thành hôn rồi sao...”

“Lại làm lần nữa.” Xem đi, nói dễ ăn ghê chưa, bình tĩnh ghê chưa, nếu không phải mọi người quá rành tính hắn, nhất định sẽ cho rằng hắn tâm địa gian xảo, có chuyện không thể tiết lộ.

Yến Hồng cảm thấy nàng không thể im lặng được nữa, tiếp tục im lặng nữa nàng rơi đài mất! Tam thiếu gia muốn thành thân lần nữa, tam thiếu phu nhân nàng còn mặt mũi ở lại phủ không?!

“Vì sao Manh Manh muốn thành thân lần nữa vậy?” Hỏi rõ nguyên nhân trước.

“Manh Manh muốn, nhớ lại Hồng Hồng, dáng vẻ xinh đẹp.” Hắn ngoảnh đầu nhìn nàng, chậm rãi mà nghiêm túc nói, ánh mắt vẫn kiên định, vẫn trong suốt.

Đột nhiên Yến Hồng không sao lên tiếng, cảm giác chua xót quen thuộc lại ập đến, tiếng ca hạnh phúc không ngừng lượn lờ trong đầu nàng, khiến nàng quên luôn cả việc cười như thế nào.

“Có được không?” Hân nghiêng đầu ngẫm nghĩ, lại quay sang hỏi mẫu thân mình.

Lão phu nhân đột nhiên bật cười, đi tới ôm thân hình thon gầy của con trai, nháy mắt bốn cột Yến Hồng: “Chuyện này á, phải hỏi xem nương tử của Manh Manh có muốn hay không!” Tuổi trẻ thật là tốt.

Về mặt hân có phần mơ hồ, nhìn Yến Hồng còn đang ngây ngốc. Chờ hồi lâu không thấy nàng hoàn hồn, thò ngón trở ra lướt trên mặt nàng, về mặt bắt đầu âu lo.

“Khụ, Manh Manh muốn nhìn...” Yến Hồng nhìn quanh quất, vẫn ngại nói trước mặt mọi người, kéo Đông Phương Manh, nhón chân kề tai hân thì thầm: “Buổi tối Hồng Hồng mặc cho Manh Manh xem, không cần thành thân lại.” Nói xong vội vàng níu tiểu ngọc còn đang ngỡ ngàng về, nàng muốn về lục rương, lấy “áo cưới” năm đó mặc ra trước.

Lão phu nhân nhìn con trai con dâu đi xa, quyết định buổi tối về hỏi lão Công gia có còn nhớ dáng vẻ bà năm đó thành thân không...

Sáng sớm mùng bảy tháng bảy, cổng lớn Quốc Công phủ không ngừng có hạ nhân Công phủ mặc đồ mới mũ mới ra ra vào vào báo tin. Đội ngũ đón dâu còn cách nhà xa, đại khái còn lâu mới tới, thỉnh thoảng lại có người hồi báo. Đông Phương Manh thân là Công phủ tam thiếu, cũng mặc áo gấm đỏ thắm vui mừng, có điều hân không thích nhiều người, nên nằm rạp trên lan can lầu hai thò cổ ra nhìn, cũng không biết là hân nhìn cái gì nữa.

Cây Đuốc Nhỏ mặc đồ y chang bao lì xì di động, mũ đỏ áo đỏ giày đỏ, còn đeo dây đeo tay và chân màu đỏ do mẹ nó tết cho, trên đó đính hai cái lục lạc vàng nhỏ, nó vung tay dẫm chân liên vang lên tiếng tinh tang, vì thế nó không ngừng rung tay rung chân, vui vẻ cười khanh khách, không chịu yên phận ngồi trong lòng Đông Phương Manh.

“Tè?” Đông Phương Manh hoàn hồn, tưởng nhóc con muốn tè mới không chịu ngồi yên, cúi đầu hỏi. Cây Đuốc Nhỏ đáp lại bằng gương mặt cười ngây thơ, lắc tay quấy chân càng thêm hưng phấn. Đông Phương Manh móc ngón trở vào lục lạc, cũng mỉm cười vui vẻ lay.

Yến Hồng bận rộn một lát đã không thấy tướng công và đứa nhỏ đâu, tìm khắp nơi cũng không thấy. Hiện tại người trong phủ đều bận đón dâu, cầu trời đừng để hai nhóc con một lớn một nhỏ này ra phủ ...

Cây Đuốc Nhỏ tinh mắt thấy mẫu thân dưới lầu, giật lộn tóc Đông Phương Manh bị gió thổi ra trước ngực, tay chỉ loạn lên: “Dê dê.”

Đông Phương Manh nhìn theo cái tay mũm mĩm, nở nụ cười càng tươi rói: “Hồng Hồng.”

Giọng hân không lớn nhưng Yến Hồng đột nhiên như có ai mách bảo ngừng đầu nhìn, suýt nữa thì tim ngừng đập. Chỉ thấy hai tay Cây Đuốc Nhỏ đặt lên lan can, nửa người thò ra ngoài, Đông Phương Manh chỉ vòng một tay qua eo nó. Mắt thấy nhãi con giãy dụa không yên muốn nhào đầu xuống lòng mẫu thân bên dưới, mà Đông Phương Manh lo nhìn nàng không có chú ý...

“Manh Manh, coi chừng Cây Đuốc Nhỏ!” Yến Hồng không kịp chạy lên lầu đành hét lên nhắc nhở. Ngay lúc đó, rốt cuộc Cây Đuốc Nhỏ thoát khỏi kềm chế của cha nó, đầu nhỏ nhào tới trước, móng vuốt vịn lan can nhưng không bám được, người trượt một cái, cứ như trái tú cầu đỏ rớt xuống...

“Cây Đuốc Nhỏ...”

57. Chương 57: Thiếu Nữ

Một bóng xanh xẹt qua, mùi táo nhàn nhạt thoảng qua mũi, Yến Hồng hoàn hồn lại lần nữa thì nhóc con đã ở trong lòng nàng cười khanh khách, lúm đồng điệu ngây thơ, có sợ sệt chỗ nào đâu? Lúc này chỉ e là cảm thấy chơi rất vui, quý con sống sót sau tai nạn đang vỗ tay học nói: “Chá chá, chá chá...”

Về mặt rõ ràng có ý: chơi một lần nữa được không?

Yến Hồng chỉ cảm thấy tim ngừng đập một hồi, thở cũng không nổi, ngực nặng trĩu. Đờ ra nhìn nhãi con hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra còn vui vẻ không thôi, chỉ cảm thấy lửa giận bùng lên hùng hực.

“Ngậm miệng!” Không nhin được quát lên, che giấu nỗi sợ trong lòng, hai tay hãy còn phát run, giọng cũng run rẩy.

Cây Đuốc Nhỏ “chá” được một nửa, thấy sắc mặt mẹ nó cứ như muốn ăn thịt người, rất thông minh ngậm miệng giả bộ ngoan ngoãn, chỉ có đôi mắt vẫn không ngừng đảo lịa là tiết lộ bản chất không thành thật của tên này.

“Đợi lát nữa tính sổ với con sau!” Yến Hồng hung hăng trừng nhai con một cái, quay đầu tìm ân nhân cứu mạng con. Người chung quanh chỉ có mấy người, nhưng đều là nha đầu và sai vặt trong phủ, nhìn đâu có giống người có bản lĩnh giỏi như vậy.

Tầm mắt lại đảo một vòng, vẫn không có kết quả.

“Các người có nhìn thấy người cứu thiếu gia nhỏ không?” Đành cầu cứu nhân chứng hiện trường. Không dè mọi người đua nhau lắc đầu, bọn họ lo cho thiếu gia nhỏ còn không kịp, cái bóng kia nhanh như ma quỷ, đâu ai nhìn rõ đâu!

“Tam thiếu phu nhân, có khi nào là thần tiên không?” Một tiểu nha đầu mắt sáng như sao ao ước.

Hic, chỉ sợ giờ này thần tiên đang ngủ.

Khoan khoan, sao sau gốc cây lại có thỏ! Còn động đây...

“Trong phủ nuôi thỏ à?” Yến Hồng hỏi nha đầu bên cạnh. Nha đầu lắc đầu nhưng không dám khẳng định: “Chắc không có...”

Cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, Yến Hồng đang định đi lại xem thì thấy con thỏ trắng kia nhảy lên, từ sau gốc cây hiện ra “đứng” trước mặt mọi người, quát lớn: “Đông Phương Ngọc ở đâu?”

Thỏ đương nhiên không biết nói, nhưng con thỏ này thì khác, bởi vì... nó là người cải trang.

Chỉ thấy một thiếu nữ thanh xuân mặc quần lụa xanh, dáng người nhỏ nhắn nhanh nhẹn, dáng vẻ cực kỳ xinh xắn đáng yêu, trên gương mặt quả táo hơi mồm mím khảm đôi mắt vừa đen vừa to như hai trái nho đen, lúc này vẻ mặt hung dữ không hợp với khí chất toàn thân chút nào, phối hợp với tư thế bình trà tiêu chuẩn, một tay chống eo một tay chỉ chỉ, phải nói là “tức giận bưng bưng.” Mà khiến người ta phải ghé mắt nhìn là, trên đầu nàng đội một cái mặt nạ... da thỏ rất sống động, mới mẻ.

“Ngài là... thỏ đại tiên hay là người thế?” Không chờ Yến Hồng mở miệng, tiểu nha đầu này giờ vẫn một mực cho là thần tiên “tiên tử” sợ sệt nhưng không giấu nổi chờ mong buột miệng hỏi trước.

Nếu không phải tình huống hiện tại quá kỳ cục, Yến Hồng thiếu điều bật cười. Ngày vui, quả nhiên xảy ra rất nhiều chuyện bất ngờ, nàng nên nghĩ đến từ đầu.

“Gì kia?! Hóa ra ở Trung Nguyên ta cũng nổi tiếng à?! Không sai không sai, bốn cô nương là “Giảo Thỏ Tiên Tử” tiếng tăm lừng lẫy, cũng là Việt Dã Thỏ!” Thiếu nữ này không hề khiêm tốn, cảm hếch lên tới trời, xem ra rất tự hào về danh hiệu của mình. Đắc ý một chút, nàng mới sực nhớ tới chính sự, đôi mắt to linh hoạt liếc xung quanh: “Đây là nhà Đông Phương Ngọc sao? Các người còn chưa trả lời vấn đề của ta. À đúng rồi, các người làm sao thế? Đứa bé nhỏ như vậy mà không chăm sóc đàn hoàng, thiếu chút ta không đỡ kịp nó rồi!”

Tuy rằng không rõ lắm trọng điểm của cô nương này nhưng cuối cùng Yến Hồng cũng tìm được ân nhân cứu con, vội vàng bước lên khom người: “Cám ơn cô nương, cảm ơn cô cứu con ta, cảm ơn!” Giờ nàng mới phát hiện, một khi chân chính gặp người có ơn lớn, lời lẽ có thể bày tỏ lòng biết ơn thật hạn chế. Nhất là đối diện với người nói chuyện không theo lẽ thường.

“Không cần cảm ơn, bảo bảo đáng yêu như thế, phải coi chừng nha! Bằng không lần sau chưa chắc ta đúng lúc cứu được thế này đâu!” Thiếu nữ nghiêm mặt xua tay, không tới một giây đã cười hi hi nói với Cây Đuốc Nhỏ trong lòng Yến Hồng: “Đừng sợ nha, tỷ tỷ đỡ được đệ rồi, không sao rồi...”

Đôi mắt tròn xoe của Cây Đuốc Nhỏ đảo lịa, nhìn chăm chăm vào thiếu nữ trước mặt, môi mím chặt, móng vuốt rụt lại chờ hành động.

Nàng nhìn Cây Đuốc Nhỏ, Cây Đuốc Nhỏ cũng nhìn nàng, không khí lặng im giữa hai người cực kỳ bền bỉ, không có cảm kích ầm ập vì được cứu, chỉ có không khí lặng thinh như thấy quỷ. Đương nhiên, mong chờ một nhóc con chưa tròn năm hiểu cái gì là “ân nhân cứu mạng”, còn không bằng đi chờ đợi thổ thành tiên...

Yến Hồng cảm thấy nàng nên làm gì đó phá vỡ không khí quỷ dị này. Kết quả nàng còn chưa kịp mở miệng, tiểu tổ tông trong lòng đã ra tay, thật sự là ra tay, tốc độ phải nói là sét đánh không kịp bưng tai, trực tiếp chụp lấy con thổ trên đầu người ta...

Đương nhiên với tình trạng tay chân ngẩn ngẩn của nó như hiện giờ, bắt được mới tài.

“Đệ muốn thổ nhị à? Nhưng hiện giờ tỷ chỉ có thổ nhị trên người thôi, thổ đại bị Đông Phương Ngọc lấy đi không chịu trả cho tỷ... Nhưng mà nhìn đệ hình như rất thích, vả lại đệ đáng yêu thế này... được rồi, tặng thổ nhị cho đệ, đệ phải giữ thật kỹ nha!” Thiếu nữ một mình tự biên tự diễn tự nói tự trả lời nửa ngày, cuối cùng y như cắt thịt bịn rịn tháo mặt nạ thổ trên đầu xuống nhét vào tay Cây Đuốc Nhỏ.

Thật tình Yến Hồng rất muốn nói không cần, thứ gì vào tay con trai nàng cũng không tồn tại lâu dài được, còn muốn hỏi Đông Phương Ngọc mà thiếu nữ này tìm có phải đại bá nhà mình không, muốn hỏi nhất là thiếu nữ này có cần mình làm gì đó cảm tạ ơn cứu mạng con mình không.

Thật nhiều thật nhiều chuyện cần làm...

Khổ nỗi thiếu nữ vẫn không cho nàng cơ hội biểu hiện, mãi lo làm mặt quỷ với Cây Đuốc Nhỏ, quảng lại một câu “Lần sau đừng bỏ nguy hiểm như vậy nha!” Sau đó bóng xanh lóe lên một cái, chớp mắt đã không thấy người đâu.

Nhân vật giang hồ trong truyền thuyết, quả nhiên vĩnh viễn chỉ là truyền thuyết, nữ tử bình dân như nàng khó mà đuổi kịp.

Chỉ là tên thiếu nữ này nghe quen tai... Việt Dã Thổ... nàng nghe ở đâu rồi nhỉ... (tha thứ cho ta đùa dai nhé, chiến binh xinh đẹp vạn tuế)

Chờ Yến Hồng sức nhớ tới Đông Phương Manh, hắn đã không còn ở trên lầu nữa.

Đầu óc nổ tung.

Không kịp nhiều lời, nàng lập tức giao Cây Đuốc Nhỏ đang chăm chú nghiên cứu xem thổ trong tay có ăn được hay không cho nha đầu đứng chờ ra bên cạnh: “Đưa thiếu gia nhỏ đến chỗ Giai Nhân.”

Không kịp nghĩ rõ ràng liền sải chân chạy lên lầu, chỉ muốn mau mau tìm thấy hắn, cần phải tìm thấy hắn thật nhanh!

Cây Đuốc Nhỏ bất ngờ ngã xuống, tất nhiên hắn sợ hãi hơn bất cứ ai. Nàng gần như có thể tưởng tượng được hiện giờ tâm tình hắn tệ tới cỡ nào, đau khổ không nói nên lời.

Trên lầu, không có. Bốn phía dưới lầu, không có. Gần phòng hỉ, không có. Núi giả, bụi hoa, vẫn không có.

Chỗ nào cũng không tìm thấy người.

Yến Hồng cố gắng ép mình bình tĩnh lại phát hiện tay không ngừng run. Lần hắn mất khống chế trước hình như đã lâu lắm rồi, lâu đến nỗi nàng gần như quên mất hắn còn chưa hoàn toàn học được cách kiểm soát cảm xúc của mình.

Bây giờ nghĩ mấy cái này có tác dụng gì, phải tìm được hắn trước rồi nói. Nhắm mắt, cố gắng nghĩ lại chỗ hắn có thể trốn. Linh quang lóe lên, tìm đập liên hồi, bước chân cũng đổi hướng.

Về đến Lạc Phong Uyển, xông vào phòng ngủ. Trên giường co cụm một cục, đang run lấy bầy.

Hắn ở trong này.

Thở hắt ra, tim từ từ đập nhịp nhàng trở lại.

Kéo chăn ra, thấy gương mặt đỏ bừng sưng nước của hắn. Ánh mắt đầy hoảng loạn, ngẩng đầu thấy là nàng, nước mắt ngân ngấn trong hốc, lại không dám chớp mắt cho chúng rơi xuống.

Biểu tình quen thuộc, giống con cún to bị bỏ rơi, càng giống đứa trẻ sợ hãi vì ác mộng.

Chân nàng nhũn ra, ngã ngồi xuống mép giường. Kinh hãi hết chuyện này đến chuyện khác khiến nàng cạn kiệt sức lực. Nỗi hoảng sợ khi không tìm thấy hắc chẳng thua gì chính mắt thấy con rớt từ trên cao xuống. May mà tất cả đều hữu kinh vô hiểm.

“Hong Hong, Cây Đuốc Nhỏ chết rồi... Cây Đuốc Nhỏ đừng chết...” Tiếng khóc nức nở không ra hơi, nói năng lộn xộn, hắc sợ hãi như thế, cả người đều run rẩy.

Vươn hai tay ôm chặt lấy hắc, dịu dàng an ủi: “Cây Đuốc Nhỏ không sao, Cây Đuốc Nhỏ không chết.”

Có lẽ vì chưa từng trải qua việc ngoài ý muốn đáng sợ đến thế, hắc hoảng hốt, thậm chí không có can đảm đứng lại đó xem Cây Đuốc Nhỏ ra sao, theo bản năng trốn vào chỗ hắc cảm thấy an toàn nhất, trốn tránh sự thật, một mình liếm vết thương.

“Manh Manh hư...” Nước mắt không ngớt, tóc dài rối tung quần quanh cổ, mắt sưng như mắt cá vàng.

“Làm gì có, không phải lỗi của Manh Manh.” Người sai là nàng, rõ ràng biết hắc thiếu ý thức an toàn lại không suy nghĩ chu đáo. Hắc gần gũi con mình có gì sai? Không ai được đoạt quyền làm cha của hắc.

“Cây Đuốc Nhỏ đau...” Khóc lóc thảm thiết từ từ biến thành nấc nghẹn.

Nàng hồi phục sức lực, nâng mặt hắc lên dùng ngón tay giúp hắc lau mặt sạch sẽ từng chút một: “Cây Đuốc Nhỏ không đau, Cây Đuốc Nhỏ rất ổn, không đau chút nào. Đợi lát nữa cùng đi xem con được không? Đừng khóc nữa ha, khóc nữa Hong Hong đau lắm.”

Lát nữa nhất định phải cho thằng giặc con kia nếm mùi lợi hại của “Hàng long thập đét chương [37]”, mới bấy lớn đã biết bò lên lan can rồi, sau này dám còn trèo tường lắm!

“Hong Hong không đau.” Rốt cuộc hắc nghe lọt lời nàng, nhìn nàng hồi lâu mới cụng trán vào trán nàng thì thào.

“Ừ, Manh Manh không cần khổ sở, Cây Đuốc Nhỏ không sao thật mà. Hôm nay nhị ca thành thân đó, phải cười cười.”

Ngoài ý muốn chỉ có một lần, sau này nàng sẽ chú ý hơn, giảm bớt số lần rời khỏi hắc, gia tăng nhận thức an toàn và hoàn cảnh cho hắc. Hắc chung quy vẫn là hắc, nàng không thể yêu cầu hắc giống như người bình thường mọi mặt đều làm được. Hắc có cách sống của hắc. Ví như hắc cho rằng hễ tắm là phải gội đầu, vì thế mỗi ngày đều phải gội một lần, đến Cây Đuốc Nhỏ hắc cũng muốn làm như thế. Ví như hắc cho rằng cao hứng sẽ hôn hôn, mặc kệ bên cạnh có ai, cao hứng là hôn nàng hôn Cây Đuốc Nhỏ. Ví như hắc cho rằng nàng và Cây Đuốc Nhỏ cũng thích ngắm phong cảnh, mặc kệ phong cảnh đó nằm ở đâu...

Hắc không hề thiếu tình yêu dành cho con, chỉ thiếu hiểu biết với sự vật mà thôi. Thế nên sao có thể khiến hắc ám ảnh vì chuyện này được?!

Nhất định phải xin Công gia làm lại lan can các lầu trong phủ cao thêm gấp đôi!

Đợi tâm trạng hai người ổn thỏa, đi ra Lạc Phong Uyển, tiếng kèn sáo đã vang khắp phủ, kiệu hoa công chúa đã đến cửa, cửa hồi môn khiêng vào phủ như nước chảy.

Yến Hồng dắt tay Đông Phương Manh đứng cách đó không xa nhìn khung cảnh như giấc như hoa này, trong lòng lại yên tĩnh lạ thường. Thế gian có ngàn vạn cảnh đẹp, phong cảnh bên người nàng là độc đáo nhất.

58. Chương 58: Trò Hề

Tân nương công chúa mặc áo cưới lộng lẫy đỏ thắm, đầu phủ một chiếc khăn đỏ thêu hoa văn thất bảo tường thủy, một tay cầm trái táo, tay còn lại ôm một cái bình ngọc, bàn tay trắng nõn gần như cùng màu với màu bình, vững vàng bước qua chậu than, đạp lên thảm đỏ, do hai hỉ bà đỡ vào hỉ đường, đứng bên cạnh tân lang Đông Phương Tề cũng vui mừng hơn hở.

Nhìn thấy Cây Đuốc Nhỏ, Đông Phương Manh vững dạ trở lại, nhất quyết đòi bế Cây Đuốc Nhỏ từ tay Giai Nhân ôm cứng trong lòng, hai tay vòng chặt lấy eo của cục thịt béo, không chịu rời mắt lấy một chút. Yến Hồng kéo hai cha con dính liền nhau này trở về hỉ đường, vừa kịp tân nhân bái đường.

Dây lụa đỏ thắm kết nối hai người đã định sẵn sẽ nắm tay nhau bầu bạn cả đời, theo tiếng xướng to “Nhất bách thiên địa” hai người song song quỳ xuống cạnh bàn thiên địa, y theo quy củ cùng nhau dập đầu; “nhị bách cao đường”, Yến Hồng tình mắt nhận ra Đông Phương Tề giật giật dây lụa, thập lục công chúa liền ngẫm hiểu quỳ xuống trước mặt Công gia phu nhân ngồi trên ghế cao đang cười không khép miệng lại được; tiếp đó tiếng xướng “phu thê giao bách” vừa dứt, hai người đang định khom người bái nhau thì đột nhiên một tiếng quát sột ruột vọng từ ngoài hỉ đường vào: “Không cho phép bái đường, ả không phải thập lục công chúa!”

Tiếp theo tiếng quát lớn, cả phòng đang ồn ào nhất thời yên lặng, nhạc vui cũng ngừng biểu diễn, chỉ thấy một bóng đỏ nhanh chóng xông vào, tất cả những người có mặt ai biết thập lục công chúa cũng há hốc mồm, đây không phải thập lục công chúa nên bái đường sao?!

Chỉ thấy người tới có khuôn mặt không khác gì thập lục công chúa, cũng mặc áo cưới đỏ thắm, chỉ là sắc mặt hơi tái, vài sợi tóc rối, lúc này đang thở hổn hển hung hăng nhìn tân nương trừng trừng, hai mắt thiếu điều bốc hỏa. Đông Phương Tề chấn động, nhìn người đối diện, lại nhìn người đang nắm đầu lụa đỏ bên kia, trong mắt hiện rõ nghi hoặc.

“Đông Phương tiểu nhị, ả không phải thập lục công chúa, nữ nhân này, ả đánh ngất ta còn giả làm ta gả tới đây nữa! Không tin, ngươi bảo ả cởi khăn trùm đầu ra là biết ả là ai!” Nữ tử tự xưng thập lục công chúa hổn hển chỉ vào tân nương gào lên.

Mọi người chuyển mắt sáng nhìn tân nương phủ khăn đỏ. Chỉ nhìn thân hình không thì hai người thật giống nhau, dáng người cơ bản không khác nhau nhiều lắm, lại thêm áo cưới hơi rộng che bớt, càng khó phân biệt thật giả. Mà tân nương từ đầu chí cuối không nhúc nhích, chỉ là hai tay siết lụa đỏ càng chặt, bàn tay trắng nõn càng thêm óng ánh trong màu đỏ thắm.

Nụ cười của Đông Phương Tề đã sớm biến mất, mặt lạnh như băng, ánh mắt âm u xẹt tới xẹt lui giữa hai nữ tử mặc áo cưới. Rất hiển nhiên, thập lục công chúa chỉ có một, người còn lại tất nhiên là tân nương giả mạo, muốn vạch trần chân tướng, đầu tiên phải cởi khăn che mặt.

Khách khứa đều nín thở, hiếu kỳ chờ xem màn kịch này phát triển ra sao. Nghĩ coi, thập lục công chúa xuất giá vốn dĩ là một chuyện trọng đại, bây giờ thập lục công chúa còn có khả năng bị tráo đổi, ai cũng muốn biết kẻ nào có gan che trời!

Cho dù Công gia phu nhân có chuẩn bị tâm lý cũng không ngờ lại có trò này, nhất thời mặt mày sa sầm. Chỉ có Đông Phương Manh bồng Cây Đuốc Nhỏ đứng ở một góc không ai chú ý chăm chú cho con uống nước. Vẫn là Đông Phương Ngọc phản ứng lạnh lẽo, mỉm cười an bài hạ nhân giải tán khách khứa, lễ bái đường dời lại sau. Dù chân tướng thế nào thì chuyện trong nhà không thể bêu rếu ra ngoài, nhất là dính lứu đến hoàng thất.

Xử lý hiện trường xong, chỉ còn lại người nhà Công phủ. Đông Phương Ngọc đưa mắt ra hiệu, hạ nhân lục tục lui ra, cửa cũng có sai vặt thông minh canh gác. Cửa vừa đóng, Đông Phương Tề lập tức cởi khăn trùm đầu.

Dưới khăn là một khuôn mặt tức tối chảy nước mắt, răng cắn chặt lấy môi, hai mắt nhắm chặt, nước mắt tuôn như suối. Mọi người hít một hơi lạnh, đến nữ tử tự xưng thập lục công chúa cũng thế, kể đó tức giận la hét inh ỏi: “Ngươi ngươi ngươi, ngươi còn dám giả mạo mặt của bốn công chúa nữa, thật sự quá ti bỉ mà, bốn công chúa mà biết ngươi là ai, nhất định nói phụ hoàng trị tội ngươi!”

Bị người ta chỉ trích như thế, tân nương lại không nói một câu, chỉ là không chịu mở mắt, cả người run lên, có vẻ tức tối cực điểm.

“Đủ rồi!” Đông Phương Tề quát lớn một tiếng, âm trầm hỏi: “Ngươi có chứng cứ gì chứng minh nàng ta là giả, ngươi là thật?!” Hôn lễ duy nhất trong đời lại xuất hiện trò hề này, có thể hiểu được vì sao Đông Phương Tề tức giận.

“Giỏi cho Đông Phương tiểu nhị, ngươi ngươi ngươi ngươi còn dám nghi ngờ ta! Ngươi có biết khó khăn lắm ta mới thoát ra khỏi rương, không kịp đi tìm phụ hoàng làm chủ, cố sống cố chết đuổi tới nơi này, sợ ngươi cười người không biết!” Giọng điệu điệu ngoa không nói lý lẽ vừa phát ra, mọi người đều thở phào, ít nhất giọng điệu nói chuyện của thập lục công chúa là đúng bài rồi.

“Người còn gì để nói?” Đông Phương Tề nhìn nữ tử nổi nóng một cái, quay sang lạnh lùng hỏi nữ tử bên cạnh.

“Tướng công, chàng tin đồ giả mạo không biết từ đâu ra này mà không chịu tin thiếp ư?” Giọng vị thập lục công chúa này hình như tức đến phát run, nói ra cũng thật khéo, giọng hai người cũng không phân cao thấp, lần này sự tình thật hóc búa đây.

“Người không biết xấu hổ, hẳn không phải tướng công người, đừng có gọi vậy!” Vị đối diện nghe xong nổi khùng, tức giận chân.

“Người mới có ý đồ, dám giả mạo bổn công chúa, đợi bổn công chúa bẩm báo phụ hoàng, người chờ tru cửu tộc đi!” Cái vị chiếm lợi thế cũng không chịu thua kém, lau nước mắt, hai nữ nhân bắt đầu quát nhau.

“Người là đồ giả mạo!” Khăn đỏ chỉ tay, trực tiếp mở miệng mắng.

“Người mới là đồ giả mạo, không phải, người là hàng nhái! Cả nhà người đều là hàng nhái!” Vị này cũng không dễ mắng, chỉ là nàng vừa nói câu này, Yến Hồng biết ngay ai mới là thập lục công chúa thứ thiệt.

Khăn đỏ còn định nói gì đó thì thấy Đông Phương Tề nhắm mắt, xoa huyệt thái dương, quát khê: “Im miệng hết cho ta!”

Kế đó buông lụa đỏ, đi tới đối diện, nhìn đôi mắt to tràn trề lửa giận đột nhiên cười thành tiếng, vươn tay ôm nàng vào lòng nhéo mặt nàng: “Đồ ngốc nhà nàng không phải xưa nay luôn tự hào thông minh tuyệt đỉnh sao, sao lại bị người ta ám toán?!”

“Chàng tin ta là thập lục rồi?” Hạnh phúc tới quá đột ngột, trái banh lửa còn đang nhảy dựng lên lập tức tắt ngóm, bốc khói nghi ngút.

“Nói nhảm, nàng tưởng ta ngốc như nàng sao? Có điều nha đầu dã man, may mà nàng tới, bằng không ta cười người khác thật thì làm sao giờ...” Đông Phương Tề than khê, ôm nàng càng chặt hơn, mặc kệ thân nhân hoặc người xem nghĩ sao.

“Đông Phương Tề, người bị mờ heo bịt mắt à? Ta mới là thật!!!” Khăn đỏ tức đến nổi khăn đầu cũng ném, xông tới định tách hai người đang ôm nhau ra.

“Đủ rồi, tốt nhất người thành thật khai ra, rốt cuộc người là ai?” Đông Phương Tề ôm thập lục công chúa nhanh chóng né sang một bên, lạnh lùng nói.

“Ta, ta là thập lục công chúa, ta là Thính Đào công chúa.”

“Chỉ dựa vào điểm này, ta dám chắc người không phải. Kỳ thật thập lục rất chán ghét cái tên hơi nam tính của mình, người khác không cần thận nhắc tới là nàng bất mãn, huống chi còn tự nói nữa, Thính Đào công chúa á?” Đông Phương Tề nói đến đây đột nhiên bật cười, bị người trong lòng hung hăng lườm nguýt, tên này còn không biết thẹn nữa, mỗi lần ghét bỏ nàng phiền toái liền đem tên nàng ra chọc tức nàng!

“Ta, ta tức quá nói bừa!” Thật đúng là tức tới hồ đồ rồi, nên mới quên nha đầu này ghét nhất người khác nhắc tên nàng.

“Còn một điểm nữa, ta và thập lục công chúa từng ở chung một thời gian, có lẽ người không biết, cái từ ‘Hàng Nhái’ này là ta dạy cho công chúa. Vừa rồi người nghe nàng nói từ đó, thật ra người không biết ý nó là gì đúng không?” Yến Hồng cũng đứng ra, cười híp mắt giải đáp giùm khăn đỏ.

“... Ai, ai nói ta không biết? Nhất thời ta không nghĩ ra mà thôi...” Kỳ thật khăn đỏ đã hoảng hốt lắm rồi, bởi vì nàng ta căn bản không biết nữ tử đứng ra nói chuyện là ai. Người trong lòng sắp thành thân, tân nương lại không phải là mình, nàng ta uất hận, nàng ta không cam lòng, nhìn thập lục soi gương cười ngọt ngào, nàng ta không sao duy trì vẻ mặt hòa nhã được nữa. Vì sao không phải nàng ta gả cho Đông Phương Tề! Dựa vào đâu không phải nàng ta gả cho Đông Phương Tề! Nàng ta có chỗ nào không bằng thập lục?!

Lấy hết can đảm tìm mấy tấm mặt nạ da người khó phân thật giả, trước khi kiệu hoa tới đánh ngất thập lục, mặc áo cưới giống hệt đã chuẩn bị sẵn trước đó thay thập lục lên kiệu hoa; nàng ta cũng biết kế hoạch cấp tốc sơ hở quá nhiều, chỉ muốn trước khi thập lục tỉnh lại khiến chuyện bái đường động phòng thành

thật, đến chừng đó cho dù thập lục tìm tới nơi, nàng ta cũng gả rồi; cùng lắm thì nàng ta thỏa hiệp một chút, hai người cùng chung một chồng. Ai ngờ thập lục tỉnh nhanh như vậy...

“Người đừng giả mồm, mau nói người là ai? Giả mạo ta có mục đích gì! Lại còn giống như ta nữa, hừ!” Thập lục được người yêu ôm trong lòng lần này có thể nói là tức điên, chỉ vào hàng nhái giận dữ quát lớn.

Đúng lúc này, Đông Phương Manh này giờ vẫn đứng trong góc đột nhiên bỗng Cây Đuốc Nhỏ ra giữa hẻm đường, hoang mang nhìn bên này một cái, ngơ ngác nói: “Mất to, hai người?”

Khăn đỏ vừa thấy Đông Phương Manh lập tức cả kinh, lùi lại một bước chỉ vào hắn: “Sao lại có hai Đông Phương Tề?” Câu này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều cười. Còn giả mạo thập lục công chúa nữa, cả Đông Phương Manh cũng không biết...

“Lời đùa rồi nhé? Cả Manh Manh người cũng không biết, còn muốn giả mạo ta? Hừ, ta thấy người mới bị mờ heo che mắt ấy!” Thập lục công chúa khinh bỉ nhìn nàng ta, bĩu môi nhéo ngực Đông Phương Tề một cái: “Nữ nhân ngu như thế mà chàng còn dây vào, thiếu chút nữa báỉ đường với ả, hừ!”

“Sao ta biết nàng bị tráo chữ? Với lại, người có lá gan to như thế hiện giờ hiếm lắm...” Đông Phương Tề xoa cằm nuối tiếc.

Đông Phương Ngọc này giờ vẫn lạnh lùng quan sát, thấy vở diễn nhị nữ tranh phu hạ màn, lúc này mới nói: “Người đâu, trối kệ to gan giả mạo thập lục công chúa lại, đợi báỉ đường xong xử trí tiếp.”

Để đám nhóc con này không biết nặng nhẹ âm ỹ tiếp, giờ lành cũng qua luôn, còn muốn báỉ đường nữa không đây! Đông Phương Ngọc liếc Đông Phương Tề một cái, Đông Phương Tề chợt tỉnh, sức nhớ mình mới báỉ đường được một nửa.

“Đúng đúng đúng, mau bắt ả lại, báỉ đường quan trọng hơn!” Công gia phu nhân cũng phản ứng lại. Yển Hồng không nhịn được cười thầm, nhà nàng thật là, âm ỹ không rõ trọng điểm!

“Ta xem các người ai dám động vào một cọng lông của ta! Các người biết ta là ai không?!” Thập lục công chúa giả mạo rốt cuộc không giả vờ được nữa, hét lên muốn tránh thoát thị vệ định bắt trói nàng ta.

59. Chương 59: Điềm Báo

“Người còn là ai được chứ? Đương nhiên là một ả lừa đảo to gan che trời giả mạo bốn công chúa rồi! Bất quá mấy ngày nữa chờ bốn công chúa bắt báo phụ hoàng, người có thể biến thành người chết...” Thập lục công chúa không hề có ý mềm lòng, đám giả mạo nàng, vậy phải gánh hậu quả tương ứng.

“Mộc Thính Đào, người đừng đắc ý, không phải người ỷ có phụ hoàng cưng chiều người ư? Ta có chỗ nào thua kém người? Vì sao phụ hoàng chỉ nghĩ cho người, rõ ràng biết ta cũng thích Đông Phương Tề... không phải người phải gả cho Uy Viễn Hầu sao? Vì sao còn muốn giành Đông Phương Tề với ta? Ta hận người, ta hận người!” Thập lục giả mạo thấy đại thế đã mất, tất cả uất ức cảm phẫn dâng lên, ngồi xổm xuống không kiêng nể gì khóc hu hu.

“Người là... không phải là... thật là...” Thập lục công chúa chỉ vào ‘hàng nhái’, nói năng không đầu không đuôi.

“Là gì hả?” Đông Phương Tề cũng bị nàng làm ù mờ. Nghe cách ăn nói của người này, không phải cũng là một công chúa chứ... vậy thì khó đối phó à...

“Người không phải là thập ngũ hoàng tỷ thật đấy chứ?” Biểu tình của thập lục khoa trương như vừa nuốt trọn một quả trứng đà điểu.

“Người đừng gọi ta là hoàng tỷ, ta không có thứ muối muối như người. Ta muốn đoạn tuyệt quan hệ với người, từ nay không liên quan đến nhau nữa...” Người vẫn còn vùi đầu nức nở nhưng không hề ảnh hưởng việc âm ỹ trút giận của nàng ta, tuy nhiên, cũng biến tướng thừa nhận thân phận của mình.

Cây Đuốc Nhỏ ngơ ngậy muốn trượt khỏi người Đông Phương Manh. Đông Phương Manh đành thuận thế ngồi xổm xuống thả nó xuống đất, nhưng hai tay vẫn vịn nó trong phạm vi bảo hộ của mình, hai cha con

ngọeo đầu mở đôi mắt to duy trì tư thế giống nhau, tò mò nghiên cứu tư thế cực kỳ quái lạ và tiếng gào khóc cực kỳ quỷ quái của thập ngũ công chúa.

“Thập ngũ hoàng tử, tử nói chuyện có lý không vậy? Tử đánh ngất ta, còn giả trang ta xuất giá, cướp tướng công của ta, sao nghe thành ra ta ăn hiếp tử vậy? Tử có hay một khi phụ hoàng biết chuyện này, chờ đợi tử là cái gì không?” Thập lục công chúa tức quá không biết nên nói gì mới tốt, rốt cuộc nàng biết Yến tử tử nói ‘Nào Tàn’ là người ra sao rồi, hóa ra là dạng người như thập ngũ hoàng tử.

Thập ngũ công chúa còn đang khóc lóc quên mình nghe xong chờ người, rốt cuộc nghĩ ra hậu quả của việc hành động theo cảm tính... nhưng bảo nàng ta cứ thế mà nuốt cơn tức này, nàng ta không cam tâm! Ngắc khuôn mặt như mèo lên, nàng ta nhìn thấy Đông Phương Manh. Đông Phương Manh và Cây Đuốc Nhỏ vừa đối mắt với nàng, hai cha con đồng thời rụt người ra sau, bản năng cảm giác được nguy hiểm.

Yến Hồng cả kinh, vừa định tiến lên kéo hai cha con về, thì thấy thập ngũ công chúa trở ngón tay ngọc ngà ra chỉ vào Đông Phương Manh nói: “Vậy ta muốn gả cho hắn!” Bộ dạng giống Đông Phương Tề, nhất định là huynh đệ song sinh, phỏng chừng không kém Đông Phương Tề đâu.

“Không được!” Yến Hồng phản đối đầu tiên. Thập ngũ công chúa này mắc chứng gì thế, chẳng lẽ sở thích của nàng ta là cướp chồng người khác à?!

“Người là cọng hành nào? Dựa vào đâu mà phản đối?” Lần này thập ngũ công chúa không khóc nữa, đứng dậy hùng dũng oai vệ, khí thế bừng bừng muốn đuổi tay kéo Đông Phương Manh đang ngồi chồm hổm lại gần mình, Yến Hồng vội vàng dấn lên một bước, chắn trước mặt Đông Phương Manh, không hề sợ hãi trước thập ngũ công chúa.

“Láo xược!” Thập ngũ công chúa dậm chân giận dữ, vung tay tát nàng. Yến Hồng định nhích sang một bên tránh né, trong lúc chớp nhoáng khóe mắt lại nhìn thấy con trai đang ở dưới chân, nàng sợ đạp trúng nó, đành cứng rắn dừng lại, do còn quán tính nên đứng không vững, ngã nghiêng sang một bên.

“Hồng nhi!”

“Yến tử tử!”

“Đệ muội!”

Mấy tiếng hô hoảng đồng thời vang lên, lúc Yến Hồng ngã xuống còn thấy may mắn, may quá, tránh được nhóc con rồi.

Kết quả ngã xuống đất lại cảm thấy hình như mặt đất mềm đi...

Nhìn xuống dưới lập tức hoảng vía, nàng đề lên Đông Phương Manh! Rõ ràng nàng ngã sang một bên mà, sao lại đề trúng hắn chứ!

Không kịp nghĩ kỹ, vội vàng lật người sang bên, luống cuống tay chân kéo hắn ngồi dậy kiểm tra khắp lượt, sợ đề đau hắn: “Manh Manh sao rồi? Có đề chàng đau không?”

Đông Phương Manh lắc đầu, vươn tay ôm nàng vào lòng, ôm cứng ngắc, hung hăng trừng thập ngũ công chúa vừa hành hung người: “Người xấu không được đánh Hồng Hồng!”

“Người nói cái gì...” Thập ngũ công chúa cơ hồ tức ngất, đang định đá thêm một đá lại bị Đông Phương Ngọc phi thân tới tóm lấy cánh tay.

“Người định làm gì, thả ta ra!” Thập ngũ công chúa thét lạnh muốn thoát khỏi Đông Phương Ngọc, âm thanh điếc tai, chân mày Đông Phương Manh càng chau chặt, mặt bắt đầu co rút. Yến Hồng biết hắn mâu thuẫn với loại tạp âm này, vội vàng giãy dụa trong lòng hắn thò tay ra bịt tai hắn lại, đưa mắt ra dấu cho hắn đừng sợ.

Đông Phương Manh nhắm mắt, mở mắt lại thì sắc mặt đã buông lỏng bớt.

“Đông Phương Ngọc ta cảnh cáo ngươi, cho dù ngươi là Uy Viễn Hầu cũng không thể vô lễ với bốn công chúa!” Thập ngũ công chúa y chang con khỉ nhảy tới nhảy lui, nếu không phải tự do của bản thân còn bị nắm trong tay người khác, phỏng chừng nóc nhà cũng bị lủng.

“Thần chỉ cảm thấy công chúa cần yên tĩnh một chút.” Đông Phương Ngọc không hề sợ hãi, bình thản nói xong mới buông lỏng kèm chế.

“Người! Các người...” Thập ngũ công chúa tức phát run, gợn ngón trở run run ra, một câu cũng không nói được.

Đông Phương Tề nhú mày, tuy hấn tiếp xúc với thập ngũ công chúa không nhiều lắm nhưng trước giờ nghe đồn là một chủ nhân làm mưa làm gió, bây giờ vừa thấy quả nhiên không có lửa làm sao có khói. May quá, hấn thích không phải người này...

So sánh đôi bên, Đông Phương Tề lập tức cảm thấy thập lục công chúa hết sức ngây thơ đáng yêu, hiền lành đơn thuần, biết lễ nghĩa, vạn người mới có một...

“Đủ rồi hoàng tử, tỷ quậy chưa đủ sao?Ồ, tỷ muốn gả là gả hả? Khoan nói phụ hoàng có đồng ý không, Mạnh Mạnh người ta có đồng ý không, Công gia phu nhân, hơ, cha mẹ chồng ta có đồng ý không, Yến tỷ tỷ người ta vẫn là chính thất phu nhân đấy! Chẳng lẽ tỷ đường đường là công chúa còn muốn làm lẽ? Tỷ mau thôi đi, mặt mũi hoàng gia bị tỷ quăng sạch rồi!” Thập lục công chúa chầm chọc rồi mới sực nhớ thân phận của mình, tân nương của Công phủ, khụ.

Chuyện đến nước này, nàng cũng chẳng còn lòng dạ đâu mà kiện lên phụ hoàng nữa. Thật không biết Từ phi bề ngoài nhìn có vẻ dịu dàng hiền thực sao lại dạy hoàng tử thành cái dạng này nữa...

“Cái gì, hấn cũng thành thân rồi?” Thập lục công chúa cả kinh thất sắc, phấn hồng trên mặt bết hết lại, nhìn hết sức buồn cười, đáng tiếc nàng ta không biết, còn đang trợn to mắt không chịu tin hiện thực tàn khốc này.

Công gia thấy cứ tiếp tục như vậy, hôn lễ của con bị quậy loạn lên không nói, không khéo cả con út cũng bị dây vào, vội vàng lên tiếng: “Thập ngũ công chúa, lão thần tuy đã từ quan nhưng cũng có thể nói vài câu trước mặt hoàng thượng. Không nói khuyến tử và thập lục công chúa thành hôn đều là hai bên tình nguyện, chỉ riêng việc khuyến tử cưới thập lục công chúa là thánh ý miệng vàng lời ngọc của hoàng thượng, nếu thập ngũ công chúa có dị nghị, xin cứ hỏi hoàng thượng. Nhưng cả nhà lão thần không thể không tuân ý chỉ, có chỗ nào thất lễ với công chúa, mong công chúa lượng thứ. Người đâu, mời thập ngũ công chúa đi xuống nghỉ ngơi, lưu lại mấy người hầu hạ, để công chúa có lúc cần đến.” Nói xong phẩy tay, mấy thị vệ tiến lên “mời” thập ngũ công chúa còn chưa hoàn hồn lại đi ra cửa bên.

Phải công nhận, gừng càng già càng cay.

Thu dọn xong xuôi, tiếp tục báai đường. Đông Phương Mạnh vẫn chưa rõ ràng chuyện gì vừa xảy ra, ngơ ngác nhìn thập ngũ công chúa bị kéo đi, Cây Đuốc Nhỏ bò ra giữa hỉ đường cũng không chú ý. Đông Phương Ngọc than khẽ một tiếng, khom người tóm Cây Đuốc Nhỏ đặt lên vai, làm nhóc con cười như nắc nẻ, cho dù Thái Sơn sụp lở trước mặt, tiểu quỷ cũng chỉ lo vui, bình tĩnh hết chỗ nói.

Yến Hồng kéo Đông Phương Mạnh đứng dậy, rót cuộc hấn hoàn hồn, ngoẹo đầu nghĩ nửa ngày, mãi đến khi nhị ca nhị tẩu hấn báai đường xong rồi mới nghĩ ra đường lối, lập tức giật tay áo Yến Hồng, kề tai nàng thì thào: “Hai mắt to, một người tốt, một người xấu.” Hấn còn chưa rõ vì sao có tới hai người mắt to.

Yến Hồng mỉm cười kề tai hấn: “Mắt to chỉ có một, người xấu kia là giả.” Giải thích đỡ như vậy đi, bằng không giải thích cụ thể, hấn càng hồ đồ hơn.

Đông Phương Mạnh tỉnh ngộ.

Tuy khách khứa rất muốn biết rốt cuộc có chuyện gì nhưng một là không dám nhiều lời trước quyền thế của Công phủ, hai là Công gia cũng cười giải thích chỉ là hiểu lầm, người giả mạo đã xử lý xong, rõ ràng không muốn nhiều lời. Trò hề cứ như thế không giải mà kết, cuối cùng thập lục công chúa cũng thành công vào cửa Công phủ.

Đêm động phòng hoa chúc, thập lục công chúa cản lại Đông Phương Tề muốn động tay động chân, hỏi: “Lúc đó làm sao chàng biết ta là thật?”

Đông Phương Tề lườm nàng một cái, khê cần: “Trừ nàng ra, còn ai gọi ta là Đông Phương tiểu nhị...”

Ngày hôm sau, khi Yến Hồng nhớ ra “Nữ hiệp thổ” thần bí định nói cho Đông Phương Ngọc thì, Đông Phương Ngọc đã “hộ tống” thập ngũ công chúa không cam lòng về kinh.

Còn cái mặt nạ thổ, trước khi Đông Phương Ngọc trở về, đã bị Cây Đuốc Nhỏ có mới nói cũ vắt vào xó, thành một phần trong bộ sưu tập của Đông Phương Manh, cất vào một góc bí mật.

Mấy ngày sau đó nữ hiệp thổ không xuất hiện nữa.

Trước khi chưa xuất giá thập lục đã lăn lê trong phủ từ trên xuống dưới, từ sau khi gả làm “vợ tiểu nhị” càng như cá gặp nước, mỗi ngày không phải chạy ra đường chơi thì đến chọc Cây Đuốc Nhỏ, không thì tìm Đông Phương Manh nghiên cứu trò chơi mới, lịch trình xếp kín mít, hại Đông Phương Tề hết sức ai oán, chạy đi tìm lão phu nhân tố khổ, hấn nhĩ thành hôn có hạn mà...

Chờ Đông Phương Ngọc từ kinh thành trở về lần nữa đã là ba ngày sau, ngày này cũng là ngày Đông Phương Tề muốn đưa thập lục công chúa hồi kinh về nhà gặp nhạc phụ hoàng đế, vợ chồng nhỏ chân trước vừa đi không bao lâu, lão đại Đông Phương Ngọc chân sau hồi phủ.

Yến Hồng định bụng hỏi Đông Phương Ngọc chuyện nữ hiệp thổ, đại ân cứu con nàng còn chưa đền đáp đã kinh ngạc phát hiện nữ hiệp thổ như con thần lần bám lên vai đại bá nhà mình, lại xuất hiện ở Công phủ.

Vợ chồng Công gia chưa kịp hỏi, Cây Đuốc Nhỏ đã chỉ vào nữ hiệp thổ la quàng quạc, hưng phấn đập đập trong lòng Yến Hồng.

Lần này nữ hiệp thổ không đeo mặt nạ kỳ quái trên đầu nữa, nàng bám trên đầu vai Đông Phương lão đại vẻ mặt bình thản, tươi cười nhiệt tình chào hỏi Cây Đuốc Nhỏ: “A tiểu bảo bảo, chúng ta lại gặp nhau rồi!” Nói xong giống như một chiếc lá cây nhẹ nhàng rời khỏi đầu vai Đông Phương lão đại, vừa vụn rơi xuống trước mặt mẹ con Yến Hồng, cười tít mắt vươn tay muốn bồng Cây Đuốc Nhỏ, ánh mắt lại nhìn Yến Hồng, như muốn hỏi nàng có được bé không.

Yến Hồng hiểu ý đưa con cho nàng.

Sáng sớm mùa hè, ánh sáng thật sự chói mắt, Yến Hồng nhìn thiếu nữ nhanh nhẹn dễ thương đang cười rạng rỡ trước mắt, nghĩ bụng không biết nữ hiệp thích gì, mình chuẩn bị tặng cho nàng. Bước lên một bước, định mở miệng hỏi, lại thấy trời đất quay cuồng, trước mắt tối đen, lỗ tai trừ mấy tiếng thét kinh hãi ra không còn nghe thấy âm thanh nào nữa.

60. Chương 60: Lại Có Thai

Lúc tỉnh lại, chỉ có Đông Phương Manh canh bên giường. Yến Hồng cảm thấy hình như từng quen biết với cảm giác mệt mỏi này, liền có linh cảm nào đó, nhưng nhìn tư thế Đông Phương Manh lại cảm thấy rất thân thiết, “cún cảnh sát” đã lâu chưa gặp tái xuất giang hồ rồi.

Có điều nàng mở mắt cả buổi trời rồi, sao hấn còn chưa chú ý đến?

“Manh Manh nhìn gì thế?” Chờ một hồi, người nào đó còn đặt sự chú ý ở chỗ khác, nàng đành lên tiếng nhắc nhở.

“Mẹ nói, trong này lại có một Cây Đuốc Nhỏ.” Hai tay Đông Phương Manh chống má, chăm chú nhìn chăm chăm bụng nàng, mắt không chớp.

Có thật à? Yến Hồng nháy nháy mắt, tim lập tức lỡ một nhịp. Nghĩ nghĩ mấy tháng nay hấn “vắt vả cày cấy”, hình như cũng không kỳ quái... thiếu chút còn tưởng mình bị trúng nắng, hic.

Đang định hỏi hấn đứa nhỏ mấy tháng rồi thì nghe giọng nói non nớt của Cây Đuốc Nhỏ ngoài cửa sổ: “Dê, dê, dê...” Mỗi lần nghe thằng nhãi này gọi nàng như thế, nàng lại nhớ tới cái quảng cáo đời trước “Hàng, Nguyên, Tường, Dê, Dê, Dê” [38] = =

Nàng đây là mẹ, khó khăn lắm mới chờ được con biết nói chuyện, kết quả biến thành động vật ăn cỏ kêu be be, bảo nàng làm sao chịu nổi.

Nhóc con bị Giai Nhân bế trong lòng còn không chịu yên, bám hai thanh cửa muốn phá cửa mà vào, chui đầu vô lòng mẫu thân yêu dấu. Cái tính nóng nảy của đứa nhỏ này chả biết giống ai nữa, tuy chỉ mới biết bò nhưng đã có dấu hiệu “không đi lối bình thường” rồi.

Cây Đuốc Nhỏ mới hơn chín tháng đã sắp làm ca ca rồi.

Nghĩ đến đây, tâm tình đột nhiên trở nên sáng sủa, vẫy tay với Giai Nhân đang bồng Cây Đuốc Nhỏ, ra hiệu cho nàng vào. Chống thân mình định ngồi dậy lại bị Đông Phương Manh ôm lại, ngẩng đầu nhìn hân, vẻ mặt không tán thành.

Sao thế? Nàng không hiểu.

“Bảo bảo, cần nghỉ ngơi nhiều.” Cha tụi nhỏ nghiêm túc nói, chân mày co thành một cục, không cho phản đối.

Tuy hân nói ngăn ngừa như thế nàng vẫn hiểu được toàn bộ ý tứ của hân, nàng có bảo bảo rồi cần phải nghỉ ngơi nhiều, không đơn giản chỉ là quan tâm bảo bảo thôi. Nhưng mà, nàng ngủ mê nửa ngày, ngủ đủ rồi.

Hay là mình cũng giả vờ đáng thương một lần? Yến Hồng nghĩ thế, mặt cũng rắng rặn ra bộ dạng nhăn như khổ qua, lom lom nhìn vào mắt hân, giọng nhũn nhặn: “Ngủ không thoải mái, Hồng Hồng muốn ngồi một lát...” Sợ “mức độ đả kích” chưa đủ còn túm tay hân lắc lắc. Lại nói ánh mắt ướt rượt này xưa nay là độc quyền của hân, lần này dùng ngược lại xem hiệu quả ra sao.

Quả nhiên chiêu này đem đi đâu xài cũng chuẩn, trên có cụ già tám mươi dưới có trẻ con chưa tròn tuổi đều đối phó được hết, coi coi, con nàng lập tức đưa tay ra muốn ôm yêu nàng một cái kìa, nhất định cũng bị “lần thu ba” của nàng đã động, há há.

Kết quả con bị ngăn giữa đường. Kẻ ngăn cản nghiêm túc khuyên bảo tận tình một đứa nhóc hơn chín tháng: “Cây Đuốc Nhỏ không thể đề đề.”

Yến Hồng thừa cơ ngồi dậy nửa dựa vào giường, len lén vui thầm.

Cây Đuốc Nhỏ mà biết đề đề là cái gì mới lạ, hoa tay múa chân muốn làm vật thể rơi tự do, rơi trên người mẫu thân nó. Giai Nhân vội vàng đặt nhóc con hiểu động xuống cạnh giường, để nó đứng bám vào thành giường, bản thân thì dùng hai tay vòng thành nửa vòng tròn bảo vệ, phòng hờ nó ngã xuống. Đây là cách của lão phu nhân, nói có thể khiến nó học đi học đứng nhanh hơn.

Nghĩ lại lời Đông Phương Manh vừa nói, Yến Hồng lại cảm thấy là lạ. Kỳ quái, tiểu bảo bối hiện giờ còn đang trong bụng nàng, cùng lắm chỉ là một hạt đậu, sao hân lại khẳng định là bé trai nhỉ?! Vừa rồi nói trong bụng có một Cây Đuốc Nhỏ, giờ lại nói đề đề, chẳng lẽ, kỳ thật hân có xu hướng trọng nam khinh nữ?

Bé gái có gì không tốt chứ, nàng rất muốn một Áo Bông Nhỏ tri kỷ nha... các vị thần tiên nhất định phải nghe được lời cầu nguyện của nàng nhé, đừng nghe cha tụi nhỏ hân nói lung tung, hân không hiểu nhân loại học đâu.

Lặng lẽ cầu khẩn thần tiên, cười với Cây Đuốc Nhỏ đang rầu rĩ không vui vì không ôm được mẫu thân, rướn cổ tới hôn chụt nó một cái, bấy giờ nhóc con mới hào hứng lên, hai tay vui vẻ đập thành giường, miệng hưng phấn kêu la ồm ồm, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu trao đổi với cha mẹ mình mấy câu, nghe hiểu hay không không phải vấn đề chính yếu.

“Mẹ nói, Hồng nhi tỉnh lại nói ẹ một tiếng, mẹ đi bảo nhà bếp hâm thêm nhiều canh bổ.” Rốt cuộc Đông Phương Manh nhớ ra lời lão phu nhân dặn, tụng lại cho Yến Hồng nghe, phát giác nàng đang nhìn hân cười, hân cũng mỉm môi cười theo, mặt còn ửng đỏ, đáng yêu quá.

“Giai Nhân, thả Cây Đuốc Nhỏ xuống đất đi, dù sao cũng có trải thảm, không sao đâu. Muội đi nói với lão phu nhân một tiếng, nói thân thể ta tốt lắm, không có gì lạ cả, để bà khỏi lo lắng.” Yến Hồng nói với Giai Nhân.

Giai Nhân vâng dạ một tiếng, cầm khăn lau nước miếng cho Cây Đuốc Nhỏ xong mới thả nó ngồi xuống đất. Nhóc con mặc quần thủng đáy Yến Hồng đặc biệt thiết kế, được cái nền nhà cũng trải thảm, Yến Hồng cẩn thận sai người may thêm một lớp vải bông lên trên, tiện cho nhóc con bò, tận dụng vai trò của thảm.

Cây Đuốc Nhỏ được tự do rất cao hứng, cha nó ngồi cạnh giường cong chân lại thành hình cánh cung, nhóc con bò qua cao hứng cười khanh khách, cứ thế bò qua bò lại dưới chân cha mình, thỉnh thoảng lại tặng cho cha một nụ cười ngây thơ.

Đông Phương Manh giật mình cúi đầu nhìn con, không biết nó đang làm gì.

“Cây Đuốc Nhỏ đang bò qua sơn động, coi, cong cong, nhìn có giống sơn động không?” Yến Hồng chỉ hai chân gập lại của hân, mỉm cười.

Đông Phương Manh lại cúi đầu quan sát tử tế nửa ngày vẫn nghĩ không thông vì sao mà Cây Đuốc Nhỏ chơi vui vẻ đến thế. Nhóc con bò đến giữa sơn động lần nữa thì có vẻ mệt, vươn tay túm mắt cá chân cha mình định mượn sức đứng dậy. Đông Phương Manh sợ chân mình đụng vào đầu nhóc con, vội vàng dang hai chân ra, để nhóc con thò đầu ra.

“Hi Cây Đuốc Nhỏ, lại thấy mặt rồi!” Yến Hồng tựa vào vai Đông Phương Manh cười hì hì chào Cây Đuốc Nhỏ.

Cây Đuốc Nhỏ ngẩng đầu nhìn Yến Hồng một cái, nước miếng lại tứa ra gọi “dê dê” hai tiếng, lại quay đầu cười với Đông Phương Manh, vừa kêu “dán dán” vừa vịn móng đánh vào đầu gối cha nó.

Kết quả đập mạnh quá, không đứng vững, ngã ục ục xuống đất. Đông Phương Manh hoảng hồn, vội vàng bồng con lên, chân mày cơ hồ xoắn lại, mặt trắng bệch. Nền nhà có trải thảm, nhóc con cắn bản ngã không đau, vịn tay cha mình cười thật vui vẻ, còn sán cái mặt mũm mĩm lại ấn mấy dấu nước miếng lên cằm cha, nịnh nọt gọi: “Dán dán...”

Yến Hồng nhìn một lớn một nhỏ, một căng thẳng một vô cảm, vui không thể tả.

“Có chuyện gì mà vui thế? Nói ẹ nghe với.” Lão phu nhân cười híp mắt đi vào, Giai Nhân đi đằng sau, tay bưng một chén đồ ăn bốc khói nghi ngút, cẩn thận đi tới.

“Mẹ, người nghỉ ngơi cho khỏe, sao còn vất vả xuống bếp chứ...” Yến Hồng mới động dậy người, lão phu nhân đã vội vàng chạy lại ấn nàng xuống, nụ cười trên mặt không tắt đi: “Đừng động lung tung, mới hơn một tháng à, còn chưa ổn đâu, cẩn thận chăm sóc.”

Hơn một tháng, chẳng lẽ là lần tắm, yên, ương cuối tháng năm...

Yến Hồng nhớ lại, mặt hơi nóng. Lão phu nhân cười thành tiếng, cũng ngồi xuống mép giường, cẩn thận căn dặn một số vấn đề cần chú ý. Tuy nói Yến Hồng không phải thai đầu nữa nhưng lão phu nhân căn dặn một lượt từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, quan tâm yêu thương khiến Yến Hồng khá cảm động, nghiêm túc ghi nhớ.

“Hai cha con nó làm gì thế?” Lão phu nhân quay sang nhìn Cây Đuốc Nhỏ biến đôi Đông Phương Manh làm giường nhún chơi, mặt càng tươi rói.

“Phỏng chừng là biến tướng công thành giường nhún rồi...” Yến Hồng cũng hết cách với chứng tăng động của Cây Đuốc Nhỏ.

“Giường nhún?” Lão phu nhân không hiểu.

“Dạ, là loại giường nhảy lên thì đàn hồi lại, không giống với giường gỗ của chúng ta lắm, trẻ con đều thích chơi.” Yến Hồng giải thích.

“Khó làm không? Bằng không ngày mai kêu thợ mộc làm một cái lớn, sau này bọn trẻ đông, Cây Đuốc Nhỏ có thể cùng chơi với chúng...” Lão phu nhân vừa nghĩ đến viễn cảnh tươi đẹp, ánh sáng trong mắt có thể chiếu sáng luôn rồi.

Yến Hồng nhin cười gật đầu: “Được ạ, theo lời mẹ đi.”

Bên này Đông Phương Manh hoàn toàn không nghe hai người nói chuyện, bởi vì lực chú ý của hân đặt cả lên người Cây Đuốc Nhỏ. Nhóc con gần như không học mà biết điệu disco của mẹ nó ở kiếp trước, ở trên người cha xoay vận dử dơi. Hai tay Đông Phương Manh giữ nó mà suýt nữa giữ không xong, đành đặt nhóc con lên đầu gối, Cây Đuốc Nhỏ toét miệng hươ tay, kể đó lại muốn trượt xuống, cả người cứ trườn xuống đất.

Hắn đành thả con xuống đất, nhẩn nại có thừa, mắt không dám dời đi chỗ khác lấy một chút. Hắn còn nhớ rõ chuyện Cây Đuốc Nhỏ suýt té xuống lầu hôm nhị ca thành thân, sau đó Yến Hồng nói với hắn một số vấn đề an toàn cần chú ý, hiện tại hắn không chịu thiếu cảnh giác với Cây Đuốc Nhỏ nữa.

Cây Đuốc Nhỏ chẳng mấy may biết cha rất lo lắng vấn đề an toàn của mình, tự chơi rất vui vẻ, một ngón tay túm vạt áo cha, một tay vịn thành giường, thử đạp tới một bước.

Giai Nhân thổi canh cho nguội bớt, bưng lại cho Yến Hồng uống. Một chén uống quá nửa, còn lại không uống nổi, Yến Hồng nhìn Đông Phương Manh đang canh chừng Cây Đuốc Nhỏ, mặt nhuốm nụ cười hạnh phúc.

“Manh Manh, uống canh không?” Yến Hồng lên tiếng.

Đông Phương Manh không nghe nàng hỏi, vẫn chăm chú vịn Cây Đuốc Nhỏ tiếp tục “đi tới”.

“Ui, Cây Đuốc Nhỏ học đi.” Lão phu nhân vẫn canh chừng Yến Hồng uống canh, thấy nàng ngoan ngoãn uống, mỉm cười vui vẻ, lúc này cũng chuyển sang chú ý hành vi của cục vàng cháu bà, kinh ngạc than.

“Dạ, biết đi sớm cũng tốt, đỡ vất vả cho tướng công.” Kỳ thật Yến Hồng rất sợ Đông Phương Manh mệt, hiện tại nàng lại có nữa, vài tháng sau thân thể nặng nề, chỉ sợ không lưu tâm Cây Đuốc Nhỏ được, mà Cây Đuốc Nhỏ cực kỳ bám cha mẹ, thích nhất là “giường nhún nhún tạo” Đông Phương Manh.

Giai Nhân hiểu ý đón lấy Cây Đuốc Nhỏ, nói với Đông Phương Manh: “Tam thiếu gia nghỉ một lát, để nô tỳ tiếp.”

Bấy giờ Đông Phương Manh mới thoát thân đi coi chừng Yến Hồng, nhưng thỉnh thoảng vẫn không yên tâm liếc Cây Đuốc Nhỏ một cái. Yến Hồng than nhẹ, xem ra lần trước Cây Đuốc Nhỏ té lầu quả thật đã làm Manh Manh hoảng chết rồi.

“Uống canh?” Lại đưa chén canh tới trước mặt hắn. Hắn lắc đầu, lại đẩy về: “Hồng Hồng uống.”

“Uống không nổi...” Yến Hồng hoàn toàn không ý thức được giọng điệu mình giống đang làm nũng cỡ nào, còn khẽ xoay xoay vai, cong cong môi.

Đông Phương Manh mím môi, cuối cùng vẫn không đỡ được nhận lấy chén canh uống hết. Uống xong đặt chén lên bàn, quay đầu mắt sáng ngời nhìn nàng, chờ khen. Yến Hồng sờ đầu hắn, cười tíu mắt: “Manh Manh giỏi quá!”

Lão phu nhân hơi nghiêng người, thật ra là đang cười trộm. Liền đó đứng dậy nói với Yến Hồng: “Hồng nhi muốn ăn gì cứ nói với mẹ, mẹ bảo người hầu chuẩn bị, chú ý nghỉ ngơi nhiều vào, mẹ rảnh ra lại qua thăm con.” Cũng không chờ Yến Hồng trả lời liền đi ra, thuận tiện dẫn theo Cây Đuốc Nhỏ mãi chơi không để ý đến bà nội.

Yến Hồng đỏ cả mặt, nàng quên lão phu nhân còn ngồi đó. Một người lớn sống sờ sờ trước mắt thế mà nàng quên bég, chết mất...

61. Chương 61: Táo

Yến Hồng cảm thấy có lẽ mình không có số đẹp lên nổi, khó khăn lắm mới gầy lại, giờ lại phải tăng cân.

Ai bảo nàng lại làm mẹ chứ?!

Tuy nói trong mắt người thường có lẽ tướng công nhà nàng yếu đuối, nhưng có một vài phương diện, khuỷu, năng lực vẫn mạnh mẽ, nàng gả tới ba năm đã ôm hai lần rồi...

Tuy rằng sinh con rất đau, nhưng lần nữa sở hữu cảm giác ruột thịt thật sự là quá, quá tốt. Máu thịt của nàng và hắn, chính là kỳ vọng của nàng. Cổ đại không có áp lực kế hoạch hóa gia đình, muốn mấy đứa thì mấy, nàng không chê nhiều.

“Woa, muối giống Manh Manh rồi, học ngay người hử?” Thập lục, à không, hiện tại là nhị tẩu của Yến Hồng, ở kinh thành không được mấy ngày đã chạy về, lý do hay ho là về sớm hầu hạ cha mẹ chồng, thực tế á...

Đông Phương Tề cười hề hề đi theo, vài lọn tóc trượt xuống che mắt, hần nhẹ nhàng thổi, lông mi rung rinh mái tóc bay bay, lại thêm mấy phần tuần tú. Yến Hồng ngày ngày đối mặt với Mạnh Mạnh giống y hần, khả năng miễn dịch rất khá, thập lục thì hơi khó, nhìn tới hai mắt sáng trưng.

“Chúc mừng đệ muội, ừm, Mạnh đệ làm khá lắm!” Đông Phương Tề tìm cái ghế ngồi xuống, nửa câu đầu nghiêm túc, nửa câu sau đùa, nàng không bình luận.

Mấy ngày nay những câu đại loại thế này nàng nghe nhiều lắm, cơ bản đơ luôn rồi, không hớ ra là đồ mặt nữa.

Đông Phương Mạnh miệng lẩm bẩm từ ngoài đi vào, vừa rồi lão phu nhân kêu hần qua nói chuyện, phỏng chừng lại là mấy vấn đề nghe nhầm tai lần trước có Cây Đuốc Nhỏ đây mà.

“Mạnh đệ nói cái gì thế?” Đông Phương Tề nhiệt tình chào đệ đệ.

Đông Phương Mạnh nhìn nhị ca hần một cái, đi thẳng tới ngồi bên cạnh Yến Hồng, làm ảo thuật lấy ra một trái táo đưa cho nàng, hai mắt sáng ngời đầy mong chờ: “Rửa sạch rồi.”

“Giỏi quá!” Yến Hồng vỗ tay khen ngợi, sau đó cầm lấy táo nhìn, hỏi: “Trái táo lớn quá, chia ra ăn?” Kỳ thật đối với nàng mà nói, muốn tiêu diệt cả quả này không khó, nhưng nàng yêu cảm giác chia sẻ đồ ăn với hần.

Đông Phương Mạnh gật đầu, tìm chung quanh, không tìm thấy dao. Thập lục bèn đưa một con dao găm tinh xảo ra: “Mạnh Mạnh, cầm, dùng cái này.”

Đông Phương Mạnh không do dự nhận lấy, Đông Phương Tề lo lắng đứng dậy lại gần nói: “Mạnh đệ, để nhị ca làm cho, cắt trúng tay thì làm sao?”

Yến Hồng và thập lục nhìn nhau, đôi bên đều hết chỗ nói. Đông Phương Mạnh có thiếu hụt thì cắt trái táo vẫn được mà.

May mà Đông Phương Mạnh xưa nay không nhìn nhị ca hần thành quen rồi, tự mình cắt táo thành bốn phần chỉ nhìn mắt thường tuyệt đối không phân biệt được lớn nhỏ, đầu tiên đưa cho Yến Hồng, lại đưa thập lục, sau đó tự cắn một miếng, phớt lờ Đông Phương Tề vẫn hăm he nhìn hần, cầm miếng cuối cùng quay lại ngồi cạnh Yến Hồng.

“Mạnh đệ, nhị ca ở đây này!” Đông Phương Tề không thể không xụ mặt nhắc nhở sự tồn tại của hần.

“Mạnh Mạnh, nhị ca chưa có kia.” Yến Hồng thật tình không nhẫn tâm thấy Đông Phương Tề lần nào cũng chịu đãi ngộ như thế, thành thử cũng nhắc giúp.

Đông Phương Mạnh rũ mắt nhìn táo trong tay, lại nhìn Yến Hồng, sau đó đưa miếng mình đã cắn một nửa cho Đông Phương Tề, có vẻ mất hứng trừng hần một cái. Đông Phương Tề đành bất lực lắc đầu than: “Được rồi, ca ca không giành với đệ...”

Sau đó ai oán ngồi lại chỗ cũ, thập lục không nhịn được cười trộm, nhìn tướng công nhà nàng lăn xuống địa vị gì thế này, đồng tình nhét miếng táo của mình vào miệng hần.

Yến Hồng nói với Đông Phương Mạnh: “Mạnh Mạnh ăn còn dư mà cho ca ca, như vậy không tốt, không lẽ phép nha.” Ánh mắt lại rất dịu dàng, hần thẳng tính, nghĩ gì làm nấy, sẽ không đoán nhân tình thế thái. Nói không chừng cũng là ăn hiếp Đông Phương Tề, ăn hiếp ngầm, ha ha.

Đông Phương Mạnh hơi tủi thân: “Cắt lại, Hồng Hồng ăn.” Sau đó đưa một phần tư miếng táo còn lại cho Yến Hồng.

Hóa ra là để dành cho nàng...

Thập lục cảm động, suy bụng ta ra bụng người, véo mũi Đông Phương Tề: “Chàng xem Mạnh Mạnh nhà người ta kia, có gì ngon cũng biết cắt cho Hồng Hồng, chàng toàn giành đồ ăn với người ta, hứ!” Sau khi nàng gả vào không thể gọi Yến Hồng là tỷ tỷ nữa, bèn bắt chước Mạnh Mạnh gọi tên.

Đông Phương Tề oan uổng nặng, chẳng phải lần nào hần cũng nhường nàng sao, có bao giờ thắng đâu...

Yến Hồng thừa lúc hai vợ chồng kia đang mắng yêu không chú ý, mỉm cười bóp bóp tay Đông Phương Manh: “Không sao, táo còn, Hồng Hồng muốn ăn nữa, Manh Manh lại đi lấy, miếng này cho nhị ca, được không?” Thật ra nàng biết Manh Manh cũng rất có cảm tình với nhị ca hần, chỉ là tiềm thức luôn muốn hần ăn mệt, khụ, đại khái là người thành thật chơi ác.

Đông Phương Manh gật đầu, lại iếng táo đã cắn một nửa vào miệng, nghĩ nghĩ, cắn xong lại đưa đến trước mặt Yến Hồng, chớp mắt. Yến Hồng hiểu ý há miệng cắn một miếng nhỏ, hần mới cao hứng lấy quả còn lại ra gọt.

Sau đó chia làm bốn lấy một miếng ra đưa cho Đông Phương Tề: “Nhị ca ăn.”

Đông Phương Tề mừng đến phát khóc, trời xanh rốt cuộc cũng mở mắt rồi sao? Độ yêu dấu của hần gọi hần nhị ca rồi! Còn cho hần táo nữa, hu, cảm động quá.

Thập lục trợn trắng mắt, đức hạnh chưa kia. Dứt khoát mặc kệ hai huynh đệ, y chang con khỉ nhảy tới bên cạnh Yến Hồng, ngo trái ngo phải, cười nhe hàm răng trắng: “Ta sắp làm bá mẫu rồi, ha ha, ha ha.” Giọng điệu cực kỳ quỷ dị.

Yến Hồng biết tính nàng trẻ con, trêu chọc: “Nhị tẩu thích trẻ con như thế thì mau sinh một đứa đi!”

Mặt thập lục nháy mắt đỏ bừng, gương mặt nói: “Ôi cha, người ta mới gả vào mấy ngày, muội đã cười người ta thế rồi...” Quần chút xú đã hiện nguyên hình ngay: “Lần trước ta không được thấy Cây Đuốc Nhỏ chào đời, lần này nhất định phải thấy Cây Đuốc Nhỏ sinh ra! Ta muốn bông nó đầu tiên, được không?” Khao khát nhìn Yến Hồng, mắt to mở lớn cơ hồ có thể nhét cả người nàng vào.

Yến Hồng nhin cười gật đầu, nghĩ bụng đến chừng đó người bé đứa nhỏ đầu tiên, ách chừng là bà đỡ...

Thập lục hoan hô một tiếng, lập tức nhảy trở về khoe Đông Phương Tề. Đông Phương Manh đưa táo cho nhị ca xong lại quay về ngồi cạnh Yến Hồng, u sầu nhìn nàng, môi mím cong báo hiệu hần mất hứng.

“Yên tâm đi, Manh Manh là cha mà, bảo bảo ra đời liền cho cha ôm.” Yến Hồng biết hần nghe cuộc nói chuyện vừa rồi nên ghen tị, vội vàng an ủi. Ài, hai người này, kỳ thật không ai giành được cơ hội với bà đỡ hết...

Đông Phương Manh nghe xong mới cao hứng trở lại, kéo tay nàng, từ trong lòng móc ra một tờ đơn đưa cho nàng.

“Gì vậy?” Yến Hồng cầm lấy liếc sơ, chỉ chút chẳng chịt những chữ, toàn là... ăn.

Hoa mắt nhìn Đông Phương Manh, hần cười tít mắt đọc: “Đại phu kê thực đơn, đại phu nói thân thể tam thiếu phu nhân rất khỏe mạnh, chỉ là hơi gầy. Tuy là thai thứ hai nhưng cũng cần ăn nhiều, ăn uống ngon miệng, buổi sáng buổi tối phải ăn ngon ăn no, buổi chiều và đêm phải ăn nhiều trái cây, còn phải chuẩn bị bữa khuya...” Yêu cầu nhiều như lông trâu, thế mà hần thuộc lòng.

... Cứ tiếp tục thế này, sự đệ của anh khỉ phải nhường ngôi mất! Không biết Thiên Bồng nguyên soái có chịu nhận muội muội như nàng không = =

Đông Phương Tề và thập lục sớm đã ngừng đùa giỡn, sán lại cùng nghe tới choáng váng, thập lục đồng tình nhìn Yến Hồng, lại vui vẻ vô cùng.

“Còn cười...” Yến Hồng ngoại trừ giả vờ lườm nàng ra thì làm được gì? Sinh con đâu dễ...

“Độ muội, sinh con nguy hiểm, thân thể phải điều dưỡng tốt, đúng không Manh đệ?” Đông Phương Tề có quả táo khích lệ, nhanh chóng quăng dĩ vãng bị phốt lờ thê thảm ra sau đầu, huynh trưởng tốt bụng nhẹ nhàng đựng vào vai Đông Phương Manh.

Đông Phương Manh liếc hần một cái, gật đầu. Hần nghe hiểu nhị ca hần muốn tốt cho Yến Hồng.

Vì thế Đông Phương Tề càng cao hứng tợn, toét miệng cười ngu, chẳng còn bộ dạng quân tử lễ độ ôn hòa nhả nhận trước đây nữa. Thập lục trải qua mấy ngày rèn luyện, biết hần trước mặt đệ đệ mình vĩnh viễn tạm biệt bình tĩnh, sớm đã thành quen.

Đông Phương Manh nhìn sắc trời bên ngoài, nói với Yến Hồng: “Ngủ trưa.” Nói xong lại nhìn trừng trừng thập lục và Đông Phương Tề.

“...” Lần này hai vợ chồng không thấu ngôn ngữ kiểu Manh lắm, đua nhau cầu cứu Yến Hồng.

Yến Hồng nhếch môi cười: “Ý chàng là, muội nên ngủ trưa rồi.” Người không phận sự tránh hết đi, dừng ồn ào.

Hai người ngộ ra, thập lục cười kéo Đông Phương Tề đang lưu luyến đệ đệ không rời cáo từ. Đợi ra khỏi cửa liền nháy mắt với hắn: “Bây giờ tốt nhất là thuận theo ý Manh Manh, đừng chọc tức hắn, bằng không hắn không cho chàng bông Cây Đuốc Nhỏ, xem chàng làm sao!”

Đông Phương Tề thụ giáo gật đầu, điểm này quả thật quan trọng, rất quan trọng!

Yến Hồng ở trong phòng nghe được, không khỏi bật cười, hai người này sao mà dở hơi thế...

Ngoan ngoãn nằm xuống thuận theo thể dờ của Đông Phương Manh, Yến Hồng dịu dàng nhìn Đông Phương Manh nghiêm túc kéo chăn đắp cho nàng. Trải qua quá trình rèn luyện làm chồng, làm cha, hai vai trò khá nặng, không ngừng tiếp xúc với người chung quanh, hắn tiến bộ thấy rõ, đối với đứa trẻ thứ hai này, hiển nhiên hắn có vẻ rành mạch hơn lần đầu làm cha nhiều. Chỉ là... hình như trở nên cố chấp rồi, mỗi giờ mỗi khắc cần làm gì, đều bị hắn giám sát, chấp hành nghiêm ngặt lời căn dặn của đại phu và lão phu nhân.

Ừm, thật ra nàng cũng không ý kiến, nghe hắn thì tốt rồi.

Một tay hắn vuốt mặt nàng, tay khác chống má, nghiêm túc: “Mau ngủ, Manh Manh canh.”

Ừ, có hắn ở, nàng rất an tâm.

Bảo phẩm, đầu bếp mới mời tới tay nghề rất giỏi, Đông Phương Manh thích mê trình tự nấu cháo và hầm canh đơn giản, sau khi được phẩm ấy chỉ điểm, tiến bộ thần tốc. Mỗi lần Yến Hồng đều ăn được hai chén, chén to.

“Canh gà.” Đông Phương Manh bưng một chén canh hơi bốc nghi ngút thổi nửa ngày, đợi nguội một chút liền ngẩng đầu hí mắt cười nhìn nàng. Nàng thấy mà phát ớn, mới nãy vừa ăn hai chén cháo xong, không biết có nút bụng không đây...

Nhưng hắn hầm canh thật vất vả, nghĩ đến đó, Yến Hồng sờ sờ cái bụng còn chưa nổi, gục đầu ực một phát uống sạch sẽ, được Đông Phương Manh sờ đầu khen: “Ngoan lắm!”

Lại thêm một cái hôn thơm.

Khụ, tiết mục này là cách thức lão phu nhân dỗ Cây Đuốc Nhỏ ăn cháo nhuyễn, hắn lại học lên...

Trong nhà thỉnh thoảng lại triệu tập đại hội bảy trùm nhằm vào “tiểu nhị” trong bụng Yến Hồng, bao gồm, vợ chồng Công gia, vợ chồng Đông Phương Tề, hai huynh đệ Đông Phương Ngọc, Đông Phương Manh, thêm một đại phu trong phủ, Cây Đuốc Nhỏ và Việt Dã Thỏ có lúc ngồi dự thính.

Tuy Yến Hồng cũng thường dự thính nhưng nàng không có quyền biểu quyết, căn bản phải nghe đại phu và người có kinh nghiệm chỉ huy. Đương nhiên nàng đã sinh Cây Đuốc Nhỏ cũng tính là có kinh nghiệm rồi, nhưng mà lão phu nhân sinh ba đứa, có quyền nói chuyện hơn nàng.

Vì thế lấy lão phu nhân làm chủ đạo, Tôn đại phu thỉnh thoảng bổ sung, Đông Phương Manh học tập ghi chép, những người còn lại giám sát chấp hành, tiểu tổ lãnh đạo chờ sinh chính thức thành lập. Ngay ngày hôm đó sau khi ăn cơm tối xong thảo luận và đặt ra thực đơn mấy tháng tiếp theo, đồng thời tuyên bố điều lệnh đầu tiên của tiểu tổ: tăng cân cho Yến Hồng!

Thế là...

“Sáng sớm phải uống sữa bò...” Sữa bò rất khó kiếm, uống đi.

“Ăn cơm được một canh giờ rồi, nào nào, ăn ít trái cây tiêu cơm...” Hoa quả không tăng cân, ăn đi.

“Trứng gà chân nước sôi một ngày phải ăn ít nhất hai quả...” Cái này... ăn nhiều liệu có tăng cholesterol cao quá không?

“Nào nào, bách hoa mật xin từ chỗ thái tử phi tẩu tẩu, uống hết lại đi đòi.” Mật ong hoàng thất, khó kiếm lắm...

“Trước khi ngủ uống thêm canh...” Buổi tối nàng sẽ không mắc tiểu thức dậy chứ?

.....

Yến Hồng chỉ cảm thấy mình biến thành một con vịt, bị nhồi thức ăn, nhồi thức ăn, nhồi thức ăn không ngừng...

Ừa, và thế là phản ứng nôn nghén lần đầu tiên từ khi có thai lại.

62. Chương 62: Việc Vật

Đau khổ và vui sướng đan xen thành đời người, trước mắt cuộc sống của Yến Hồng là đau khổ biến mình thành một con heo sung sướng.

Mỗi ngày hết ăn lại ngủ, thỉnh thoảng bị tiền hô hậu ủng che chở đi dạo vòng vòng trong vườn. Thân hình là mây bay, để nó tan đi...

May mà phản ứng nôn nghén giảm đi rất nhiều so với thai đầu, thành thử nàng kiên quyết tin rằng thai này sẽ là một bé ngoan yên tĩnh.

Sau tết trung thu, Đông Phương Ngọc đi kinh thành nhậm chức, Việt Dã Thỏ cũng hí ha hí hửng đi theo. Lão đại khá thâm trầm, Việt Dã Thỏ cả ngày hành tung quỷ dị, thành thử không ai biết chuyện tốt của họ rốt cuộc kéo dài đến bao giờ. Thái tử chuẩn bị giám quốc, Đông Phương Tề thân là cánh tay đắc lực của thái tử, đương nhiên cũng phải trở về tiếp tục phụ tá. Thập lục kêu gào một trận, cuối cùng vẫn đi theo về kinh, chỉ rêu rao lúc Yến Hồng sinh nhất định quay về, dặn nàng đừng quên quyền “bế đầu tiên” của đứa nhỏ thuộc về ai.

Vì thế, bên người hai ông bà Công gia chỉ còn mỗi vợ chồng Yến Hồng.

Hiện tại Yến Hồng có một nửa quyền sử dụng phòng tắm riêng của Đông Phương Manh, nàng ngâm mình trong nước nóng không muốn đứng dậy, thoải mái chỉ muốn thở ra.

Da đầu đột nhiên bị cái gì đó giạt đau quá, Yến Hồng quay đầu nhìn, Cây Đuốc Nhỏ toét miệng cười ngây thơ lộ ra một cái răng xiu xiu mới nhú, nhưng mà tay thì không buông, nó tưởng tóc nàng là dây thừng chắc?

“Con ngoan, mau thả ra, mẹ bị con giạt đau quá.” Yến Hồng thương lượng với nó.

“Ồ a.” Nhóc con lắc đầu thật le, giựt tóc nàng y như nhảy dây, móng vuốt béo tùm thật chặt.

Ranh con, cũng không sợ mẹ nó bị hói nữa! Yến Hồng giả bộ đáng thương dụi mắt: “Cây Đuốc Nhỏ ăn hiếp mẹ, mẹ đáng thương quá hu hu.” Cố ý rứt vai giả khóc, vừa khóc vừa dòm qua kẻ hở xem phản ứng của nó.

Quả nhiên Cây Đuốc Nhỏ dừng lại, vẻ mặt cũng trở nên lúng túng, chu mỏ thả vuốt ra, nhào tới ôm đầu nàng: “Mẹ...” Phát âm hơi nức nở, tóm lại coi như là bình thường gọi nàng.

“Ha ha, chọc con đó.” Yến Hồng vừa thấy cái kiểu sắp xả lũ của nó, lập tức buông tay che mặt ra, làm mặt quỷ với nó.

“A a!” Cây Đuốc Nhỏ tức giận, không biết làm cách nào bày tỏ sự phẫn nộ vì bị lừa, chỉ biết trở tay vào mẫu thân tỏ ý bất mãn.

“Hi hi, nào, bé ngoan, cùng tắm trắng trắng với mẫu thân.” Yến Hồng gọn gàng lột sạch quần áo Cây Đuốc Nhỏ, bồng nó thả xuống nước, hứng trí bưng bưng muốn dạy nó bơi. Nghe nói bơi lội rất có lợi cho bảo bảo phát triển, nước có lực đẩy, có thể xức tiến quá trình phát triển của xương cốt, cơ bắp; còn có thể thông qua mát xa da thịt, gián tiếp thúc đẩy phát triển não bộ...

Đương nhiên, còn một điểm quan trọng nhất, đó là “bơi lội” là một trong những kỹ năng quan trọng ở thời điểm nguy cấp, chẳng những có thể tự cứu, nói không chừng còn có thể “anh hùng cứu mỹ nhân” đấy!

Chủ yếu nhất là, kỹ năng vận động duy nhất mà nàng thành thạo, chỉ có bơi lội...

Cây Đuốc Nhỏ rất thích nghịch nước, vừa xuống nước là hưng phấn lạ thường. Yến Hồng đã đặt sẵn một cái vòng gỗ tròn ở bên bờ ao, coi như là phao cứu sinh nguyên thủy đi, mép vòng quấn vải bố, không sợ xước da non của bảo bảo. Lần này nàng hạ nó xuống, sau đó thả Cây Đuốc Nhỏ vào giữa, nhóc con sớm không kịp chờ vùng vẫy loạn lên, cười như nắc nẻ.

Hai mẹ con đang chơi cao hứng, Đông Phương Manh thở hổn hển chạy vào.

“Manh Manh, chuyện gì thế?” Yến Hồng ngạc nhiên, nhìn hấn hốt hoảng như thế, chẳng lẽ có chuyện gì khẩn cấp sao?

Hấn dừng ở cửa, khó xử chần chờ, thấy nàng ngoắc hấn, cũng không dám tiến lên, nửa ngày nặn ra một câu: “Hồng Hồng, mặc quần áo.”

Yến Hồng cúi đầu nhìn, bộ phận quan trọng đều ẩn dưới nước hết rồi mà...

Đột nhiên nhớ ra bình thường lúc bọn họ “bộc trực gặp nhau” đều là ở trên giường... phòng tắm cũng có... nên... hấn có ý kia à?

Khụ, trước khi Cây Đuốc Nhỏ sổ hai ra đời, vẫn không nên làm khó hấn thì tốt hơn...

Vừa quơ khăn lông trên bàn thấp bên cạnh quần lên người vừa hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Không thấy Cây Đuốc Nhỏ.” Giọng rất khổ sở.

Kỳ thật cũng không trách được cha đứa nhỏ oán giận, thằng nhãi này hiện tại đúng là xuất quỷ nhập thần, chỉ cần lơ là, nó liền bò mất dạng. Có lần không biết làm sao chui vào một cái rương bỏ không. Trong phủ từ trên xuống dưới tìm lâu lắc mà không thấy, nóng ruột thiếu chút nữa muốn đi nha môn tri phủ “báo án”. Cuối cùng vẫn là nhãi con ở trong rương bò không ra khóc oa oa khiến một bà tử làm việc nặng lần tới, vụ án mất tích bí ẩn mới chấm dứt.

“Không sao cả, Cây Đuốc Nhỏ ở đây này, trong chậu tắm.” Yến Hồng thu dọn xong kéo phao cứu sinh gỗ đến vừa tắm mất Đông Phương Manh, Cây Đuốc Nhỏ lại có hứng thú với vệt con bằng gỗ đặt trên bàn thấp, vùng vẫy chân tay muốn qua bên này, miệng không ngừng ư ư ư lên.

Đông Phương Manh thở hắt ra, nhìn theo hướng Cây Đuốc Nhỏ vùng vẫy, đi lại cầm vệt con tới. Khụ, thật ra con vệt này là Yến Hồng tìm hạ nhân giỏi nghề mộc trong phủ làm cho hấn, không ngờ con hấn cũng thích.

“Manh Manh muốn xuống không? Hồng Hồng không canh chừng Cây Đuốc Nhỏ nổi...” Hiện tại Yến Hồng cũng sẽ lựa lúc thích hợp làm nũng với hấn. Thực tế bất kể là dạng nam nhân thể nào đều ăn chiêu này của nữ nhân mình yêu. Mỗi lần Đông Phương Manh nghe giọng điệu của nàng như thế, tâm tình đều rất tốt, tuy rằng có hơi thẹn thùng.

Hấn biết thẹn thùng rồi nha, có tiến bộ!

“Không phải ôm ôm...” Vội vàng giải thích một chút, bằng không đầu óc đơn thuần của hấn lại tưởng muốn làm chuyện kia.

Quả nhiên trong mắt Đông Phương Manh thoáng dịu dàng, mím môi một chút, mặt cũng từ từ đỏ lên, lại gật đầu cúi xuống nước. Vì thế Cây Đuốc Nhỏ thuộc về hấn quản lý, Yến Hồng tiếp tục ngâm.

Cây Đuốc Nhỏ hưng phấn dùng cả tay lẫn chân đập nước, thấy bọt nước văng lên đầu lên mặt cha nó lại la hét vang trời. Yến Hồng cảm thấy bức tranh này rất có hàm nghĩa “Altman đại chiến tiểu quái thú phiên bản của đồng”...

>_<, phiên=“” bản=“” altman=“” tự=“” nhiên=“” không=“” có=“” nhân=“” vật=“” nào=“” mặc=“” áo=“” giáp=“” chiến=“”>

Yến Hồng tự ảo tưởng một cách vui vẻ, cười thành tiếng còn không tự biết. Đông Phương Manh đang đẩy vòng gỗ tới lui như đẩy thuyền cho Cây Đuốc Nhỏ chơi, nghe tiếng cười của Yến Hồng tò mò nhìn nàng, mi mắt động đậy, Cây Đuốc Nhỏ học theo chớp chớp mắt.

Yến Hồng hoàn hồn lại, thấy một lớn một nhỏ đều chờ nàng phản ứng, liền sán lại chọt mỗi người một cái. Tiếp thu được “vui vẻ” của nàng, hấn cũng cao hứng, cười tít mắt đáp lại một cái. Cây Đuốc Nhỏ không chịu, muốn chui ra khỏi vòng, miệng chu lên tới trời nhưng cái vòng gỗ nhỏ này chui vào thì dễ chui ra khó, nó gãy thiếu chút nữa lật “thuyền”...

Yến Hồng vội vàng kê mặt lại gần miệng con, Cây Đuốc Nhỏ hôn mẹ yêu dấu như mong muốn, cao hứng rồi, lại tiếp tục đàn áp cha nó đẩy thuyền cho nó.

Kết thúc buổi tắm dài dằng dặc, mặc đồ xong, Cây Đuốc Nhỏ nghịch cũng mệt rồi, nhắm mắt muốn ngủ. Yến Hồng sợ Đông Phương Manh mệt, muốn đón lấy Cây Đuốc Nhỏ, bị hấn lắc đầu cự tuyệt, nói: “Đề...”

Yến Hồng cũng không kiên trì, cứ cảm thấy hấn càng lúc càng áp sát mục tiêu người chồng tốt người cha tốt, hơn nữa còn làm theo tiếng lòng hấn.

Về phòng đặt Cây Đuốc Nhỏ vào nôi rồi, Đông Phương Manh lại đi ra ngoài. Yến Hồng nhìn sắc trời tối đen, lại đến giờ uống canh gà rồi. Mấy tháng nay không biết nàng tai họa bao nhiêu con gà nữa, hi vọng đại thần giới gà có thể tha thứ cho nàng...

Hấn bưng chén canh tới, nàng khịt mũi ngửi mùi, không giống mùi canh gà. Đợi hấn đi lại thò đầu nhìn thử, chính là canh nấm thanh đạm. Sao hấn biết nàng ngán canh gà muốn chết rồi?

Lom lom nhìn hấn, hấn bị nhìn hơi mất tự nhiên, lỗ tai rục rịch. Như có thần xui quỷ khiến, nàng sờ lên, còn nhéo nhéo vành tai mềm mềm. cảm giác tuyệt không thể tả.

Kết quả suýt chút hất canh lên người, vội vàng thu tay về.

“Hồng Hồng, giữa trưa, ăn rất nhiều nấm.” Hấn đặt chén canh lên bàn, vô thức xoa xoa lỗ tai.

Bởi vì chú ý điểm này, tưởng nàng thích ăn nấm nên đổi thành canh nấm sao? Nàng cười cười, cảm giác mắt lại nóng lên, vội vàng cúi đầu nghiêng cứu canh mới.

Không nhìn không biết, vừa nhìn đã giật mình. Trong đó chắc phải hơn mười loại nấm...

Hấn nhìn nàng, chờ nàng chấp nhận. Nàng hít sâu một hơi, thơm quá. Múc một muống cho vào miệng, cảm động muốn khóc. Canh mát hợp ý quá chừng, hu, nàng thích quá!

Thấy nàng ăn hào hứng, hấn cong môi, đồng điệu lúc ẩn lúc hiện. Yến Hồng múc một muống đưa tới: “Manh Manh cũng uống.”

Đầu tiên hấn không chịu, thấy nàng kiên trì bèn há miệng thuận theo. Dáng vẻ nhai nấm thật đáng yêu.

Chàng một muống thiếp một muống uống xong canh nấm, Yến Hồng định đi dạo, hấn không cho, sờ tóc nàng cau mày: “Ấm...”

Ừ ha, quên tóc còn ướt, lỗ gió thổi cảm lạnh thì thảm. Thế là rút khăn lông đưa cho hấn: “Lau giùm Hồng Hồng.”

Hấn nghiêm túc nhẹ nhàng lau tóc cho nàng, thỉnh thoảng cúi đầu hôn nàng một cái, tâm tình rất tuyệt. Nàng bỗng dưng muốn cười không có lý do, y như đồ ngốc. Giai Nhân vào phòng dọn chén canh, liếc nàng một cái, mỉm cười lui ra, tiện tay đóng cửa phòng lại...

Bụng lớn dần, lần này Yến Hồng quyết tâm sinh một bảo bối ngoan ngoãn, liền nghĩ cách tiến hành giáo dục thai nhi. Ví dụ như để Giai Nhân đọc thơ từ cho bụng nàng nghe, sưu tầm tranh mỹ nữ khắp nơi về nhìn, hoặc là để Tập Nhân ca hát hay hát cho nghe...

Đủ loại hình, Đông Phương Manh thấy xong cũng muốn tham dự. Yến Hồng bèn để hấn đọc sách sử. Đừng nhìn hấn ngốc, Hoàng Nhất đại sư đã dạy hấn học chữ, nên tên này đọc sách không có vấn đề gì, thậm chí văn chương chỉ nhìn một lần là có thể đọc thuộc lâu lâu, nhưng nếu hỏi hấn trong đó nói gì, hấn thua...

Yến Hồng dần dần phát hiện chỗ hay của việc để Đông Phương Manh đọc sách sử, phương pháp thôi miên thần kỳ luôn, giọng đọc bình bình của hấn, ngắt câu không hợp lẽ thường, cho dù trước đó nàng ngủ no rồi, cam đoan nghe cái là ngủ. Yến Hồng để hấn dùng chiêu này dỗ Cây Đuốc Nhỏ ngủ, mười lần chẳng sai. Thành thử có thể thấy, con nàng giống y chang nàng, không có tế bào văn học...

Do thấy Yến Hồng thích nhìn tranh mỹ nữ, khụ, lại bị Đông Phương Manh gọi là “tranh nữ nhân”, thỉnh thoảng hẳn cũng vẽ vài bức cho nàng coi, chẳng qua nhân vật trong tranh toàn là nàng, hoặc đứng hoặc ngồi, hoặc giận dỗi hoặc cười, cực kỳ có thần. Yến Hồng chưa từng phát hiện, bản thân mình cũng có chỗ đẹp để khai phá không ngừng như thế.

Có lẽ, chỉ có hân mới nhìn thấy.

63. Chương 63: Ngoài Ý Muốn

Năm nay mùa đông Di Lăng lạnh bất thường, rất hiếm khi thấy tuyết rơi.

Tuy bụng Yến Hồng còn chưa thấy rõ nhưng năm đó kim hoa sợ nàng lạnh, ra sức khoác thêm áo cho nàng, bọc từng lớp từng lớp, cuối cùng biến nàng thành một trái banh ==, hại nàng mỗi ngày đều cảm thấy hình tượng của mình không có buồn cười nhất, chỉ có càng buồn cười hơn...

Thật là, rõ ràng chỉ hơn bốn tháng lại bị quần áo bao bọc y như sắp lâm bồn tới nơi, đưa mắt nhìn không thấy bàn chân mình, đây không phải là tiêu chuẩn thân hình bong bóng thì là cái gì?

Chẳng trách gần đây Cây Đuốc Nhỏ không sao ôm nàng được nữa, bởi vì không có chỗ xuống tay...

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng vậy. Yến Hồng tự nhận không thể phản kháng quảng đại quần chúng nhân dân...

Nhưng tước đoạt quyền lợi ngấm tuyết của nàng, quá đáng rồi nha?!

“Thiếp cam đoan không đi lung tung, không đụng bừa! Không chạm vào một bông tuyết nào!” Yến Hồng năm lần bảy lượt cam đoan với cai ngục, khổ nỗi cai ngục cực kỳ tận tụy, cứng rắn nói một không nói hai! Khí thế đủ đây, rõ ràng cho thấy: muốn đi chỗ có tuyết, trừ phi đạp lên xác hân mà đi!

Không sai, cai ngục này không ai khác ngoài đại gia Đông Phương Manh!

Kỳ thật cũng không thể trách hân sao căng thẳng như thế. Hai ngày trước tuyết vừa rơi, Yến Hồng đã mười mấy năm chưa thấy tuyết nhất thời kích động chạy ra chỗ tuyết rơi muốn cảm thụ một chút phong tình cái gọi là “gió thổi tung tơ liễu” [39], kết quả đột nhiên trượt chân, té nhào xuống đất. May mà mấy đó kim hoa lạnh trí đều có bên cạnh, Tập Nhân phản ứng cực nhanh làm đệm lót lưng cho Yến Hồng ngay tại chỗ mới không tạo thành ân hận gì.

Tuy sợ bóng sợ gió một trận nhưng khiến mọi người bên cạnh thiếu chút vỡ mặt. Sau vụ đó lão phu nhân trực tiếp hạ lệnh cấm cho nàng, chỗ có tuyết không được thấy bóng nàng ở đó! Sợ nàng chơi lá mặt lá trái còn gian trá mệnh lệnh Đông Phương Manh làm giám ngục số một, ra sức chấp hành lệnh giám sát.

Này, cũng quá mức rồi! Dù sao chỉ là ngoài ý thôi mà... tuy trong bụng Yến Hồng chỉ trích nhưng chuyện này là do nàng thiếu cân nhắc trước, lại nói nếu thật sự tổn thương đến bảo bảo trong bụng, nàng hối hận cũng không kịp nên cũng ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng hiện tại nàng chỉ muốn đứng ở hành lang ngấm tuyết cũng khiến cai ngục nào đó như lâm đại địch sẵn sàng bày trận. Xem cánh tay dang ra kia, người biết chuyện thì hiểu hẳn muốn cản không cho nàng ra vườn, người không biết còn tưởng hai người đang chơi trò chim ưng bắt gà con ấy!

Thật là khoa trương quá đi, mình không đáng tin đến thế sao...

Trong vườn phủ một lớp tuyết trắng, Yến Hồng không có tâm tình thưởng thức, lẳng lặng nhìn Đông Phương Manh một cái, tâm trạng sa sút, nói: “Manh Manh, về phòng thôi.”

Đông Phương Manh không nói câu nào, dắt nàng về phòng.

Yến Hồng chống má suy nghĩ. Đến tột cùng lão phu nhân quán triệt tư tưởng tiểu ngọc nhà nàng rồi à? Làm sao mà hân căng thẳng quá mức, nói tới tuyết thôi đã biến sắc rồi.

Nhớ lại tình cảnh gà bay chó sủa sau khi ngã hôm đó, lão phu nhân hiền từ nhưng không thiếu nghiêm khắc dạy bảo một hồi, sau đó kéo Đông Phương Manh đang kinh hoàng thất thố ra gian ngoài thì thắm nửa ngày.

Sau khi Đông Phương Manh về thì sắc mặt có vẻ không thích hợp, cả đêm không nói một tiếng, còn bất thường ở chỗ không ngủ đúng giờ giấc, ngược lại nhìn chăm chăm bụng nàng đến quá nửa đêm!

Nhìn tới mức nàng nổi gai ốc.

Yến Hồng ngẫm nghĩ, nên nghĩ cách làm dịu bớt tâm trạng căng thẳng của hắn. Bằng không cứ tiếp tục như vậy, hắn không có gì, nàng ghen ra chứng u uất trước khi sinh mất.

“Manh Manh, Hồng Hồng sau này không tùy tiện đi trên tuyết nữa, thật đó, cam đoan!” Nàng giơ ba ngón tay ra, thề thốt, kết quả Đông Phương Manh không đếm xỉa, vẫn nhìn nàng chăm chăm, cứ như đang nhập định.

Một lần làm sai, mười năm không ai tin... xem ra phải dùng hành động thực tế bày tỏ thành ý “biết sai nên sửa” của nàng.

Qua vài ngày, Yến Hồng không đi ra ngoài phòng nữa, Đông Phương Manh yên tâm theo lệ thường đi hầm canh tình yêu. Yến Hồng ở trong phòng thật sự nhàm chán, đọc sách thấy nói “Lấy tuyết trên cây nấu nước trà, vị ngọt khí thanh” cũng muốn học đòi văn vẻ một chút. Nhưng hiện tại mình còn đang “mang tội trên người”, đoạn tuyết duyên nợ với tuyết, đành bảo mấy nha đầu vào vườn quét ít tuyết trên lá thông, sau đó hào hứng pha trà.

Ngay cả “nghệ thuật” trà đạo nàng còn không hiểu thì nàng ném ra chỗ khác lạ mới tài đó, uống như trâu hút mấy tách, đâu có khác gì trà pha bằng nước giếng bình thường, hết sức thất vọng, cảm thấy cấu tạo đầu lưỡi của đám văn sĩ quả nhiên không giống người thường, vậy mà cũng ném ra được mùi vị phong nhã.

Uống xong canh, nàng ngủ trưa, Đông Phương Manh đi qua chỗ lão phu nhân đón Cây Đuốc Nhỏ. Gần đây nhóc con ở chung với cha nhiều hơn, ngủ trưa cũng phải có cha ngủ cùng, bằng không không chịu ngủ còn khóc âm ỹ. Mỗi ngày đến giờ ngủ trưa Đông Phương Manh lại đi đón nó về Lạc Phong Uyển, nhóc con được đãi ngộ tốt làm Yến Hồng ghen tị.

Kết quả Đông Phương Manh đi chưa được một lát đã quay về. Đứng ở cửa nhìn chòng chọc Yến Hồng không rời mắt.

Yến Hồng hết sức thắc mắc, mặt hắn nhìn khó coi quá, nghiêm túc hiếm thấy.

“Sao vậy, Manh Manh?” Con cũng chưa đón về, sắc mặt còn tệ như vậy, xảy ra chuyện gì rồi?

“Hồng Hồng, không nghe lời.” Nửa ngày, hắn quăng ra một câu, ngữ điệu y chang lúc bình thường nàng dạy Cây Đuốc Nhỏ.

Yến Hồng cẩn thận ngẫm nghĩ mình không nghe lời chỗ nào. Trừ việc bị mọi người phê bình một lần, hình như không có thật mà... thấy hắn vẫn nghiêm mặt, Yến Hồng chỉ cảm thấy cả người đổ mồ hôi. Bộ dạng hắn thế này, không đến hình bộ làm thật đáng tiếc, phạm nhân mà thấy có tên nào không dám khai, không khai nhìn chết người!

Thấy bộ dạng “không tỉnh ngộ” của nàng, hắn tức giận mím môi, cuối cùng đi lại chỉ vào hồ trà trên bàn, bực bội: “Tuyết, không thể đựng.”

Hic, không phải không được đi chỗ có tuyết thôi sao... sao lại thăng cấp thành không được đựng tuyết rồi? Huống chi nàng không có đựng à! Mà nói lại, sao hắn biết nàng dùng tuyết pha trà? Kẻ nào không giữ mồm giữ miệng hử, hại chết nàng rồi...

Hiện giờ nàng sợ nhất là hắn nghiêm mặt! Hề hắn nghiêm mặt nàng lại chột dạ, không làm gì cũng chột dạ! Có câu châm ngôn thế này, một lần lỡ bước ân hận ngàn năm, ông trời không nên đổ tuyết, bằng không nàng cũng không sa chân >_

“Không đựng mà...” Yến Hồng bịu môi làm bộ tủi thân, ánh mắt đáng thương lén lút liếc trộm hắn. Nói thật lần này nàng mang thai địa vị kém xa lần đầu, y chang tội phạm cải tạo lao động, còn không có quyền lên tiếng nữa.

Về mặt hắn nói cho nàng biết, hắn không tin. Ai bảo nàng có tiền sử chứ, ngày hôm qua len lén chột một ít tuyết trên lan can, bị hắn bắt gặp, hu. Lão phu nhân rút cuộc ngài dạy hắn cái gì thế!!

Giờ này lão phu nhân đang ở viện chính mỉm cười, phụ nữ có thai mà, cách xa những vật nguy hiểm vẫn tốt hơn, ví dụ như nền tuyết, bông tuyết, trà lạnh gì đó...

Hắn đi tới trước bàn, lấy bộ đồ trà đi tới học tủ ngằm trong góc, mở ra cất vào. Yên Hồng thấy hắn đóng tủ xong định quay đi, vội vàng chạy lại ôm dính eo hắn, nhẹ nhàng gọi một tiếng “Manh Manh.” Hắn không bị giật mình, chỉ kéo tay nàng xuống, quay người lại, nàng len lén nhìn mặt hắn, nét mặt bình tĩnh. Hắn cúi đầu hôn nàng một cái, sau đó lại áp tay nàng trở lại eo hắn. “Manh Manh, Hồng Hồng rất nghe lời, thật đó, tuyết do bọn nha đầu đi lấy, hơn nữa cũng đun cho tan ra rồi, uống không có vấn đề. Tin Hồng Hồng đi mà...” Nàng làm nũng không sai nha. Tình huống này mà không làm nũng thì hỏng bét!

Hắn vươn tay nựng má nàng, hơi nặng tay, rất hiếm khi hắn dùng sức với nàng thế này. Về mặt hơi uất ức, còn có phần thương tâm.

Nàng hoảng, vội vàng nhón chân hôn hắn: “Rồi rồi rồi, Hồng Hồng sai rồi, xin lỗi xin lỗi, sau này cũng không đụng tuyết nữa!” Hắn mà lộ ra vẻ mặt này là nàng đau lòng.

Hắn mím môi, nhìn nàng trong mắt có âu lo: “Nguy hiểm, bị thương, sẽ đau.” Dừng một chút, lại nói tiếp: “Muốn bảo vệ Hồng Hồng.”

Mắt nàng lại nổi sóng, sao phụ nữ có thai luôn đa sầu đa cảm thế này...

Sợ nàng lại bị thương, sợ nàng đau nên muốn bảo vệ nàng ư? Cho nên, thấy nàng đụng tuyết cũng sợ hãi ư?

Lòng trần trệ đến phát đau. Nàng cứ luôn bỏ sót mức độ miễn cảm và để ý của hắn với một ít gì đó, thật sự là không tròn bốn phần.

Hắn còn nhìn nàng, nàng chớp đôi mắt cay xè, cười cười với hắn: “Hồng Hồng biết rồi, sau này đều nghe Manh Manh!” Chẳng qua không đụng tuyết mà thôi, yêu cầu nhỏ xíu này, làm sao nàng nhẫn tâm để hắn lo lắng nữa?

Hắn vẫn nhìn nàng, bất động, nàng nhịn không được ôm siết hắn một chút. Trời biết bộ dạng banh lông của nàng bây giờ mà làm thế này khó cỡ nào!

Hắn đưa tay sờ mặt nàng, chỗ hắn vừa nựng, động tác rất nhẹ, rất dịu dàng. Nàng dán trán lên người hắn, cọ cọ, ngửa mặt nhìn hắn, để hắn nhìn vào mắt nàng: “Manh Manh đừng khổ sở. Hồng Hồng sẽ không bị thương nữa.” Rốt cuộc hắn gạt đầu, hôn lên chỗ hắn vừa sờ, dịu giọng: “Không đau.”

Nàng rúc vào lòng hắn lắc đầu: “Không đau chút nào.”

Sao mà đau được! Nàng chỉ cảm thấy ngọt.

64. Chương 64: Kế Hoạch Lâu Dài

Sắp qua năm mới, rốt cuộc Cây Đuốc Nhỏ tiến hóa thành loài linh trưởng, tuy nghiệp vụ còn chưa thuần thục lắm, có lúc vẫn cần có “trợ thủ” mới đi xa được một chút.

Nhưng nó lại rất thích đi lung tung khắp nơi, có khi đi hai bước lại ngồi phịch xuống đất, cũng không la khóc, miệng xì xồ không biết là nói cái gì, vắn vẹo mông tự bò dậy tiếp tục luyện tập. Lúc nào mệt rồi, dứt khoát đặt mông ngồi tới cùng, đợi người nào đi qua thì giơ tay đòi bế, giả bộ đáng thương để người ta giúp nó vù vù. Chỉ là chỗ nó ngã thường là mông, nhưng cứ đòi người ta vù mặt...

Vì thế Yên Hồng luôn chọc nó, nói nó là “đại vương mông mặt”. Nhóc con nghe mẹ nó kêu nó như thế còn rất đắc ý, mỗi lần ngồi xuống đất còn tìm Yên Hồng khắp nơi, tìm thấy rồi sẽ gửi tặng cho nàng một nụ cười “hiếu lòng không nói”, lần nào đều làm mọi người có mặt hết sức vui vẻ.

Một nhà ba người ngồi trên giường mềm chơi đùa, Cây Đuốc Nhỏ xách con thỏ vải quật đông quật tây giày vò chỉ còn mỗi một tai, rốt cuộc cảm thấy chán, quăng qua một bên, uốn éo mông trèo qua “chướng ngại vật” (cha nó Đông Phương Manh), ngồi bên cạnh mẹ nó.

“Mẹ, đệ đệ...” Cây Đuốc Nhỏ nói chuyện càng lúc càng lưu loát, nắm bắt từ vựng cũng tăng thêm một bậc.

“Là muội muội...” Sao mà giống cha nó thế, Áo Bông Nhỏ tốt hơn chứ, hồn thể ma vương có nó là đủ rồi!

“Mai mai...” Âm điệu chưa nắm chắc, có hơi lạc điệu. Yến Hồng bật cười, Đông Phương Manh cũng cười theo, dán mặt lên bụng nàng nghe động tĩnh. Cây Đuốc Nhỏ tò mò nhìn một lát, cũng dè dè dặt dặt dán mặt lên theo, kết quả đúng lúc bị nhóc con trong bụng đá một cái, nhảy dựng lên, lập tức bật ra, ngón tay béo chỉ vào bụng mẹ nó, lại không biết làm sao diễn tả cảm giác thần kỳ kiêm kinh hãi vừa rồi, nồn nóng đỏ cả mặt.

“Muội muội đang chào con đó, đừng sợ đừng sợ.” Yến Hồng sờ đầu nó an ủi, Đông Phương Manh cũng sờ, cười tí mắt. Nó ngoẹo đầu duy trì khoảng cách an toàn nửa ngày mới thò mặt lại, tiếp tục dán.

Một chốc sau, nó lại bị đá, lần này nó bình tĩnh hơn nhiều, còn hào hứng nói với chỗ vừa động: “Mai mai, ngoan...”

Yến Hồng nghe xong, cùng Đông Phương Manh nhìn nhau cười.

Buổi chiều Đông Phương Manh vẽ tranh, Yến Hồng chống má ngồi bên nhìn. Cây Đuốc Nhỏ cũng cầm một cây bút lông vẽ lung tung khắp nơi, vẽ một lát, nhóc con xiêu xiêu vẹo vẹo đi tới giặt áo Yến Hồng, cho nàng xem “kiệt tác” của nó. Yến Hồng tò mò thò đầu lại nhìn, ặc, truyền thần hơn trường phái trừu tượng, trừu tượng hơn trường phái truyền thần, tóm lại chỉ có thể ngẫm hiểu không thể nói bằng lời...

Nhưng nhìn con mở to mắt chờ khen quá dễ thương, nàng đành trái lương tâm khen một câu: “Cây Đuốc Nhỏ giỏi quá, vẽ thật đẹp!”

Nhóc con thỏa mãn, tiếp tục sự nghiệp nguệch ngoạc.

Đông Phương Manh vẽ một cái cây to chọc trời, giữa lá cây có rất nhiều côn trùng có cánh nhỏ phát ra ánh sáng mờ ảo, cánh mỏng dài như tinh linh, dưới cây có ba người đứng, một nam một nữ, dắt tay một đứa bé đứng ở giữa, ngược mặt nhìn lên ngọn cây, gương mặt tươi cười.

Nhìn kỹ, bụng nữ tử kia còn nhô ra nữa.

Nét bút đơn giản, màu sắc bình thường lại toát ra ánh sáng hạnh phúc.

“Manh Manh vẽ ba người chúng ta hả? Đẹp quá... lát nữa đưa Giai Nhân mang đi trang trí?” Yến Hồng dịu dàng hỏi, hần đang cất bút, lông mi dài cong lên, đôi mắt đẹp tìm đến nàng, nhìn chăm chăm hồi lâu, hình như mới thoát ra khỏi thế giới thần kỳ của hần, cười cười.

Yến Hồng cười hỏi lại lần nữa, hần gật đầu, đi lại ngồi xồm xuống hôn hôn nàng, sau đó dán mặt lên bụng nàng, nhắm mắt cảm thụ một lát, thần sắc yên tĩnh mà êm ả hạnh phúc.

Vuốt tóc hần, Yến Hồng chỉ cảm thấy năm tháng yên bình, nguyện một đời như thế.

Giai Nhân đi tới hỏi: “Thiếu phu nhân, Hầu gia phái người đưa bạc về rồi, hỏi thiếu gia có tác phẩm mới đưa đi không?”

Yến Hồng nghĩ nghĩ, nói: “Muội mở tủ ngăn thứ ba lấy cuộn tranh buộc chỉ đồ đưa đi, những cái khác đừng động vô.” Buộc chỉ đồ là tranh nàng lựa ra có thể công khai, chỉ tím là nàng cất riêng ình, chỉ xanh lá là người trong nhà chỉ định.

Giai Nhân chần chờ một chút, hỏi: “Thiếu phu nhân, còn có chỉ màu xanh lam nữa...”

Yến Hồng phì cười, nói: “Đó là tranh của Cây Đuốc Nhỏ...”

Giai Nhân cũng cười, cúi người chào rồi lại lo đi làm việc.

Đông Phương Manh bận giao lưu tình cảm với bảo bảo trong bụng, mắt diếc tai ngơ với cuộc đối thoại của hai người.

Trước đó tranh vẽ của Đông Phương Manh bị Yến Hồng lấy đi trang trí lại rồi cất làm của riêng. Có lần Đông Phương Manh đang vẽ thì Đông Phương Ngọc chạy tới thăm đệ đệ nhìn thấy, không nói hai lời cướp mất, nói dùng để làm bảo vật gia truyền. Biết Yến Hồng còn cất vô số bức thì càng cao hứng, chọn một rương to mang về kinh, nói muốn dùng để trang trí phủ đệ ở kinh thành. Không dè hoàng đế bệ hạ ăn no không có việc gì làm tới phủ hần khảo sát đời sống của thần tử nhìn thấy, nhất thời kinh động thiên nhan, đòi mấy bức đem về cung cất.

Không dè ngày hôm sau, các nhà quyền quý trong cung tìm tới cửa, đua nhau hỏi mua kiệt tác. Đông Phương Ngọc bức thiết che chở đệ đệ, không muốn người khác biết đó là tác phẩm của tam đệ Đông Phương Manh, chỉ nói ngẫu nhiên quen biết một vị cao nhân lánh đời trong núi mà có, thật khó bỏ đồ yêu thích. Không tới vài ngày, mấy vị vương gia chưa chịu thôi lại vác vàng bạc tới Hầu phủ, muốn trả giá ua về.

Đông Phương Ngọc đầu thiếu tiên, hướng chỉ đây là của đệ đệ hẳn thương nhất cho hẳn, tất nhiên không bán. Có điều hẳn lại đặc ý vì tài hoa của đệ đệ, tuy không thể cho người ta biết hẳn là ai nhưng tài hoa của đệ đệ càng được nhiều người khâm định, hẳn càng cao hứng, vì thế những bức tranh đó chẳng những hẳn không cất đi mà còn treo ở chỗ bắt mắt nhất.

Đồ giá trị ở độ hiếm của nó, càng khó có thì càng quý giá. Mấy vị vương gia cầu mà không được, khiến tranh của Đông Phương Manh trong thời gian ngắn ngủi mấy tháng bị giới quyền quý kinh thành may mắn được xem nâng lên đỉnh cao, khổ nỗi xuất hiện bên ngoài chỉ có mấy bức, phần lớn nằm trong tay Uy Viễn Hầu quyền cao chức trọng, còn lại một số ít lại nằm trong tay hoàng thượng, thành thử càng thêm ngàn vàng khó có, là vật vô giá. Nghe nói có người còn đặc biệt đi tìm ngọn núi Đông Phương Ngọc bịa ra tìm vị họa gia lánh đời kia, đương nhiên một cọng lông cũng không tìm được.

Hầu phủ của Đông Phương Ngọc cũng bị người mộ danh ùn ùn đập cửa mà tới. Đông Phương Ngọc biên thư về nhà, người một nhà bị tin tức đột ngột này oanh tạc không biết nên làm sao mới tốt. Chỉ có Yến Hồng là mừng thầm vô cùng.

Vốn là sau khi sinh Cây Đuốc Nhỏ Yến Hồng vẫn luôn cân nhắc vấn đề kinh tế. Không nghi ngờ gì, tương lai Quốc Công phủ do Đông Phương Ngọc thừa kế, lão nhị Đông Phương Tề thân là phò mã lại ra làm quan rồi, lão tam Đông Phương Manh hình như không có sở trường mưu sinh nào cả. Lão đại lão nhị tuy yêu thương đệ đệ nhưng chung quy cũng có gia đình riêng của mình, chờ đến khi Công gia phu nhân trăm tuổi rồi, cho dù gia đình này của nàng và Đông Phương Manh có thể dựa vào các ca ca mà sống nhưng cuối cùng không phải kế lâu dài. Cây Đuốc Nhỏ sẽ lớn, nó, còn có những đứa con khác của nàng và hẳn, không thể con rồi cháu đều đẩy cho các ca ca gánh vác được? Da mặt nàng còn chưa dày tới mức ấy.

Ài, lúc trước chỉ muốn làm sâu gạo, sau khi gả cho hẳn rồi làm mẫu thân, cuối cùng biết vì hẳn suy nghĩ, vì con suy nghĩ.

Vốn nàng tính dùng số đồ cưới của mình kiếm chút của cải, nhưng một là nàng không biết gì việc kinh doanh, hai là cổ đại làm ăn không dễ, không lẽ bảo nàng mở cái phòng khám tâm lý ở cổ đại? Hướng chỉ nàng còn là nghiên cứu sinh nửa mùa chưa cầm bằng tốt nghiệp, đến giấy chứng nhận bác sĩ cũng chưa kịp thi nữa.

Số điền sản kia tạm thời không cần lo, trước khi mẫu thân mất đã sắp xếp các quản sự được việc quản rồi, bây giờ cũng có chương có thứ, tính toán thì mỗi năm cũng thu vào được một ít, nhưng nếu muốn để dành cho con, chỉ trông vào số đồ cưới này thì e là không đủ.

Nghĩ rồi nghĩ, nghĩ nát óc cũng không ra ý gì hay. Lúc nàng cơ hồ quên mất vấn đề sinh kế này thì nghe tin tức Đông Phương Ngọc đưa về, đầu óc sắp biến thành hồ dán đột nhiên thông minh đột xuất, hê hê hê hê, nàng hoàn toàn có thể biến thành người quản lý của tướng công tài hoa nhà nàng nhá! Không cần bại lộ thân phận, lại có thể nhờ đại bá đẩy tác phẩm của hẳn ra thị trường!

Một bức ngàn vàng... Nghĩ không thôi là nước miếng tứa ra rồi! Tiểu ngọc nhà nàng mỗi năm tùy tiện vẽ vài bức, sinh kế một năm không cần sầu rồi. Hướng chỉ lúc hẳn cao hứng, một ngày có thể vẽ mấy bức cơ.

Đời trước Yến Hồng theo ông nội học vẽ mười mấy năm, tự nhiên hiểu phân lượng dưới ngòi bút của Manh Manh nhà nàng. Đứng thấy hẳn tự bé, trong đầu là cả thế giới gấm vóc, vẽ ra này nọ, thật sự không phải trình độ mà những kẻ gọi là người bình thường kia có thể đạt được.

Nhưng chuyện này còn phải thương lượng với người trong nhà một chút, nàng không rành quy tắc làm việc trên phương diện kinh doanh cho lắm, cũng không muốn vì nhất thời sơ sẩy mà bại lộ thân phận Đông Phương Manh, để thiên hạ đeo đuổi, hẳn không thích hợp lắm cái “đền pha”. Hơn nữa nàng không muốn hẳn biến thành “máy vẽ”, một chết hẳn nàng sẽ đau lòng chết.

Ồ, cứ theo tốc độ bình thường là được, hướng chỉ nàng còn cất cả một núi, hì hì. Cách một thời gian lại đưa ra một bức mới, không lo không có lời.

Đông Phương Manh hoàn toàn không có khái niệm giá tranh của hần trên thị trường, hơn nữa còn thích thì vẽ không thích thì quăng, một chút cũng không biết mấy thứ giống như “giấy nháp” này sẽ mang lại cho bọn họ tiền tài khổng lồ.

Không sao, hần quăng xong, nàng có thể nhặt lại mà... cất lại hết thấy, a ha ha!

Yến Hồng còn cố ý hỏi Đông Phương Manh: “Manh Manh, nếu Hồng Hồng lấy tranh của Manh Manh đi đổi đồ, Manh Manh có mất hứng không?” Đổi đồ? Đương nhiên là bạc rồi!

Đông Phương Manh không cần suy nghĩ, trực tiếp lắc đầu: “Không.” Thậm chí còn hỏi nàng: “Manh Manh vẽ nhiều?”

Yến Hồng dường như thấy viễn cảnh đẹp đẽ tiền vô như nước, cười híp mắt vịn hần hôn chụt một cái: “Không cần không cần, Manh Manh cứ như bình thường, thích vẽ thì vẽ, không thích thì nghỉ ngơi!”

Sau khi đề xuất với hai ông bà, vợ chồng Công gia cũng rất cao hứng con mình có “sự nghiệp” thành công, đương nhiên hai ông bà còn nhấn mạnh với Yến Hồng: “Trong nhà không cần Manh nhi trợ giúp, các con thiếu gì cứ nói với cha mẹ!” Còn vì sao nói thế, đó là vì Yến Hồng lập lờ chuyện muốn dùng mấy bức tranh này để kiếm tiền, chỉ nói không muốn mai một tài năng của tướng công.

Mục đích chân chính, chắc chắn phải thương lượng với đại bá, tranh thủ sự đồng ý của hần.

Vì thế Yến Hồng phái Giai Nhân thông minh lại có tài hùng biện lên kinh một chuyến, báo cho Đông Phương Ngọc biết tính toán của nàng, trọng điểm đặt ở vấn đề “muốn giúp tướng công làm một việc có ý nghĩa”, làm nhẹ bớt sắc thái kinh doanh trong đó, còn như phương diện tiền bạc, Yến Hồng biết rõ đại bá nhà nàng không đời nào để đệ đệ yêu dấu chịu thiệt.

Thành thử, mấy tháng sau, kinh thành mở một tiệm “Hành Lang Trưng Bày Mầm Non[40]”, chuyên bán tác phẩm mới của họa gia thần bí “Nguyệt Ẩn”, người phụ trách kinh doanh do Công gia và Đông Phương Ngọc lựa chọn kỹ càng, rất đáng tin. Ngày khai trương, Uy Viễn Hầu và thái tử điện hạ còn mang mấy tác phẩm của Nguyệt Ẩn mình sưu tầm trước đó ra quảng cáo, nhà giàu trong kinh đổ xô vào mua. Tuy kiệt tác của “Nguyệt Ẩn” số lượng không nhiều, cơ hồ vài tháng mới thấy được một hai bức, nhưng một khi xuất hiện liền trở thành vật sưu tầm nóng bỏng nhất, quyền quý trong kinh giành nhau mà mua, ông chủ sau màn Yến Hồng kiếm lời đầy túi khỏi cần phải nói.

Sau đó nghe Đông Phương Ngọc nói, phố phường khắp kinh đều lấy tranh của Đông Phương Manh làm danh dự. Có lúc, tranh chép lại cũng có thể bán được giá khá khả quan. Yến Hồng tắc lưỡi, xem ra cổ đại sách lậu là hợp pháp...

Mang thai đến tháng thứ tám, bụng Yến Hồng lớn đến mức cúi đầu không nhìn thấy chân mình nữa, gần như chuyện gì cũng không làm được, phần lớn đều phải để Đông Phương Manh làm giúp. Ví dụ như mang giày chải tóc vân vân. Đáng nhắc tới là, chải tóc vốn là việc của bọn nha đầu, bị Đông Phương Manh cướp mất...

Móng chân dài thật dài, chọt vào móng rất đau nhưng căn bản Yến Hồng không có biện pháp tự cắt, thân hình không cho phép, cầm cái kéo to thôi nàng cũng sợ rồi.

Vì thế Đông Phương Manh xưng phong nhận việc. Yến Hồng thấp thỏm không dám mở mắt, không biết đến chừng đó mười ngón chân của nàng còn được mấy ngón.

Kết quả còn chưa cắt, Đông Phương Manh đã cười rồi: “Béo.” Yến Hồng buồn bực lườm hần, đâu phải hôm nay nàng mới béo!

Sau đó mới phát hiện hần đang nhìn chòng chọc bàn chân phù nề của nàng cười tíu tít, miệng lại khạc ra một câu: “Lớn quá.” Còn dùng đầu ngón tay chọt thử mấy cái xem độ đàn hồi ra sao.

Trợn trắng mắt, sao không lớn được? Bây giờ bụng lớn hơn trước đâu chỉ gấp ba, gần như có thể đổi giày với hần luôn rồi. Bi phần.

Không chú ý một chút, móng chân ngón cái rớt xuống rất hoàn mỹ, không mất một miếng thịt, không nhỏ một giọt máu. Yến Hồng chớp chớp mắt, hần luyện thành kỹ thuật này hồi nào thế?

Hắn cúi đầu chăm chú cắt móng khác, không để ý nàng lâu bầu. Cắt xong, thấy hung khí vào rổ, hắn quay đầu không vội xỏ giày lại cho nàng, nhéo ngón chân nàng đùa nghịch, còn kéo tay nàng đi nhéo cùng, cười nói: “Chân to... đầu.”

Nhéo không đã nghiền, còn gãi. Nàng sợ nhột muốn rút chân về, hắn ôm không thả.

“Manh Manh, nhột nhột.” Yến Hồng đành cầu xin, hắn mới cười thả tay ra, giúp nàng xỏ giày lại xong rồi đi rửa tay.

Bụng lớn thế này, không biết có khó sinh không đây? Yến Hồng nhìn bóng Đông Phương Manh đi qua đi lại, thoải mái thở ra. Khỏi nghĩ nữa, phụ nữ mang thai không nên nghĩ ngợi lung tung.

Đầu xuân, ngày cuối cùng của tháng hai, bụng Yến Hồng đột ngột đau, trong lúc mơ mơ màng màng, tự nghĩ hình như ngày này rất đặc biệt. Đau gần chết vẫn còn nghĩ: đứa nhỏ này cũng không biết lựa ngày tốt mà ra đời nữa, sinh nhật thê thảm, mấy năm mới có một lần...

65. Chương 65: Ba Đứa

Có lúc Yến Hồng cảm thấy kiếp trước của mình giống như một giấc mơ, mà cuộc sống đời này mới là thật, dường như nàng xuyên qua chỉ là tưởng tượng.

Chỉ là ngẫu nhiên nói tới đề tài một ngàn năm sau, sẽ cảm thấy năm tháng như bây giờ quá hạnh phúc, hạnh phúc tới mức không thật.

Bây giờ dưới thân đau đớn nhắc nhở nàng, đừng có nghĩ lung tung vớ vẩn nữa, mau sinh con ra đi.

Cũng gian phòng này, cũng mấy bà đỡ này, sinh con, cũng là nàng.

Chỉ là không có tiếng khóc la hoảng loạn khàn đặc làm bạn với nàng thôi, tự nhiên nàng lại cảm thấy hơi vắng vẻ. Khụ, kỳ thật trước đó đã luyện tập chuyện này với tiểu ngọc nhà nàng nhiều lần rồi, tất cả tình huống có khả năng xảy ra đều đã tập dượt năm lần bảy lượt, hắn mà còn ma kêu quỷ khóc như lần trước nữa thì nàng thất bại quá...

“Thiếu phu nhân, uống miếng canh, có thêm sức lực.” Bà đỡ Cảnh lần thứ hai giúp Yến Hồng sinh, thành thử cũng không cứng nhắc như lần trước nữa, thái độ thoải mái như thể không phải nàng sinh con mà là thổi một cái kèn cỡ lớn mà thôi, hơ, coi như nàng chưa so sánh như thế.

“Canh đắng quá...” Yến Hồng cảm thấy mình thật kỳ quặc, thế mà còn có thời gian trách móc mấy chuyện không đâu.

“Trong đó có bỏ nhân sâm, đương nhiên đắng rồi. Vì đứa nhỏ, đắng chút cũng không sao, còn đau không? Không đau lắm thì nghỉ một chút đã.” Bà đỡ Cảnh nói câu này thật là nhẹ như mây trời.

Râm rì nửa ngày, Yến Hồng vẫn cảm thấy trong lòng là lạ: “Người bên ngoài sao yên lặng quá vậy?”

Giai Nhân nghe xong lặng lẽ lườm tiểu thư mình một cái, muốn hỏi cô gia thế nào thì cứ nói thẳng, còn ngoằn ngoèo lắt léo hỏi thăm như thế, không mệt sao. Lần trước cô gia ở bên ngoài quậy muốn lật trời, tiểu thư nàng ở trong lo lắng. Bây giờ cô gia không quậy, tiểu thư vẫn cứ lo. Ài, tâm tư sản phụ khó dò quá...

“Cốc cốc cốc” cửa sổ vang lên tiếng gõ, Giai Nhân đi lại hỏi: “Ai thế?”

“Manh Manh.” Giọng nói ôn hòa trong trẻo, chính là Đông Phương Manh.

“Là thiếu gia à...” Giai Nhân cố ý lớn tiếng dài giọng, nhanh chóng liếc mắt về phía giường một cái, người nào đó đang vênh dài tai ra nghe kia, trong lòng cười trộm không thôi nhưng vẫn hỏi tiếp: “Có chuyện gì vậy thiếu gia?”

“Hồng Hồng không lên tiếng, lo lắng.” Đông Phương Manh lặng im một lát lại nói tiếp, giọng nói hơi hơi run rẩy, chỗ khung cửa cũng vang lên tiếng “sột sột” có lẽ đang dùng móng tay cào cửa gỗ. Chính là biểu hiện hắn căng thẳng.

“Tiểu thư, cô gia không nghe thấy tiếng ngài, đang lo lắng kìa.” Giai Nhân cũng không đáp thẳng mà quay đầu truyền đạt tình huống cho Yến Hồng.

“Manh Manh, Hồng Hồng không sao, đang nghỉ ngơi giữa chừng đó...” Yến Hồng dứt khoát gào lên, đằng nào hình thức chung sống của vợ chồng nàng người khác thấy đã thành quen rồi, mất mặt thì cứ mất đi.

Bà đỡ Cảnh thấy mức độ không sai biệt lắm rồi, lập tức giúp Yến Hồng rặn: “Nào, hít sâu... thở ra... dùng sức!”

Giai Nhân không nhìn được liếc bóng người ngoài cửa sổ một cái, cảm thấy... hình như có cái mặt dán lên đó.

“Tiểu thư, chịu không nổi thì kêu ra đi, cô gia chịu được mà.” Giai Nhân thấy Yến Hồng cắn chặt góc chăn không chịu kêu ra tiếng, không nhìn được khuyên bảo.

Yến Hồng lắc đầu, nàng nhìn được thì cố nhịn, không muốn để hắn nghe rồi khổ sở.

Nhưng cuối cùng vẫn không cách nào kháng cự được đau đớn khủng khiếp như thế, khó mà kiềm được dần dần thét lên. Chỗ khung cửa cũng theo tiếng thét chói tai bên trong mà vang lên tiếng cộc cộc, thỉnh thoảng truyền đến mấy câu cổ vũ sợ sệt: “Hồng Hồng, không đau, không đau.”

“Hồng Hồng, không sợ không sợ.”

“Hồng Hồng, đừng khóc đừng khóc.”

Âm thanh từ trong trèo đến trầm thấp lại khàn khàn, nhưng thủy chung chưa từng dứt đoạn.

Yến Hồng vẫn nghe được nhưng không sao trả lời nổi, đứa nhóc trong bụng này, hành nàng sắp chết đến nơi! Đau tới nỗi mắt mở mà không nhìn rõ gì nữa, cổ họng hình như cũng không phát ra âm thanh nổi, đến hô hấp cũng bắt đầu khó khăn, cuối cùng nghe được một loạt tiếng hét hưng phấn: “Ra rồi ra rồi, nhìn, đầu, đầu, đầu!”

Lúc Yến Hồng mơ mơ màng màng còn nghĩ, Giai Nhân này kích động ghê, còn lấp bắp nữa! Theo bản năng dùng sức rặn một cái, sản đạo chọt nhẹ bằng, Yến Hồng biết, con nàng chào đời rồi.

“Oa oa oa...” Tiếng trẻ con khóc.

Rốt cuộc cũng được ngủ... Yến Hồng mừng rỡ nhắm mắt, chưa kịp ngủ, cơn đau quen thuộc lại ập đến.

“Mẹ nó, còn đau nữa, có để cho người ta ngủ không?!” Yến Hồng nhìn không được chửi thề, bà đỡ Cảnh đang cắt dây rốn, nghe thế ngẩng ra.

Thò đầu nhìn, cũng kêu lên: “Còn một đứa nữa này!”

Lại một trận người ngã ngựa đổ, tiếng động nơi cửa sổ tạm ngừng lại một chút giờ lại bắt đầu truyền đến có quy luật.

Sinh đến cuối cùng, Yến Hồng cảm thấy lông tơ mình cũng đau, chỉ biết máy móc dùng sức, mắt không mở lên nổi, la cũng lười la. Muốn la cũng phải có sức mà...

Sinh xong cảm giác gì cũng không có, lệch đầu, ngất đi.

Lúc tỉnh lại, bên người nhiều thêm ba cái bọc, còn có một con cún cảnh sát to ụch đang ngoan ngoãn ngồi bên giường chờ nàng tỉnh lại, đầy mắt ánh nét âu lo quen thuộc.

Thấy nàng tỉnh, mắt sáng lên, có thần lại rồi, nhanh chóng sấn lại gần ôm tay nàng.

“Mấy bảo bảo?” Chắc chắn nàng sinh xong mệt quá hoa mắt rồi, sao lại có ba bọc?

“Ba đứa!” Đông Phương Manh cười híp mắt rút một tay ra, giơ lên ba ngón tay, sau đó hôn gương mặt đầm đìa mồ hôi của nàng.

Quả nhiên nàng có thuộc tính của heo, cao sản ghê chưa...

“Đáng yêu không?” Người nhũn ra, hỏi.

Gật đầu như điên.

“Mấy nam mấy nữ?” Đột nhiên nhớ ra vấn đề quan trọng.

“Hai Cây Đuốc Nhỏ, một Áo Bông Nhỏ.” Đông Phương Manh trả lời vấn đề của nàng sinh động và hình tượng hết sức. Yến Hồng yên tâm rồi, cuối cùng cũng rút ra một cái áo bông, nàng viên mãn rồi, há há.

“Muốn nhìn bảo bảo.” Sinh ba đứa, chẳng trách hiện tại một chút sức cũng không có mà xài. Dù thế, cũng không cản trở được quyết tâm muốn thấy mặt con của nàng.

Đông Phương Manh dè dặt ôm từng cái bọc tới gần nàng, sau đó đỡ nàng dựa vào lòng mình, đau lòng vén mái tóc ẩm ướt của nàng ra sau vành tai.

Yến Hồng châu đầu nhìn từng đứa, bọn nhóc đều nhỏ nhỏ nhắn nhéo, mắt còn chưa mở, thành thành thật thật nằm trong bọc tã. Áo Bông Nhỏ hơi bé, mềm mại đáng yêu trắng hồng như hoa; còn lại hai bé trai, đều đỏ hỏn, không mập như Cây Đuốc Nhỏ lúc mới sinh, nhìn đều rất thanh tú.

May mà cả ba đều bình an chào đời, sau này từ từ nuôi béo. Hu, không biết tiền sữa bột có đủ không nữa...

Yến Hồng nhìn bảo bảo nhiều như thế, trong lòng vừa cao hứng vừa sầu, người ta nói nhóc con choai choai ăn nghèo cha mẹ, nhà nàng ba thằng, ông bà già nó lại kiếm không được nhiều, muốn nuôi mấy đứa này trưởng thành hết chắc phá sản quá...

“Trời ạ, Hồng Hồng thật biết sinh! Ta nói muốn ôm tiểu bảo bảo đầu tiên, không ngờ một lần ra ba đứa, tay không đủ xài luôn, thật muốn mọc thêm vài cánh tay ghê...” Giọng thập lục vừa hưng phấn vừa tiếc rẻ từ ngoài vọng vào.

Đại bộ đội tới hỏi thăm mẹ heo rồi... không phải heo mẹ thì là gì, năm nay, vừa khéo cầm tinh con heo... ba con heo con...

“Đông con đông cháu phước đức dày, Hồng nhi quả nhiên là người có phúc, ha ha ha...” Lão phu nhân cười quá khoa trương đi.

“Không biết đệ muội có chịu cho ta một đứa nuôi...” Đông Phương Tề nói chưa xong đã bị lão phu nhân cắt ngang: “Muốn thì tự đi mà sinh, không cho giành của nhà Hồng nhi.”

“Khụ, hài nhi nhất định cố gắng...” Vẫn là giọng Đông Phương Tề.

“Ghét quá, không biết xấu...” Giọng thập lục.

Yến Hồng choáng, đám người này tính đứng ngoài phòng sinh mở tiệc trà xong mới vào hả?!

“Mẹ, muội muội...” Ấc, Cây Đuốc Nhỏ cũng chen náo nhiệt nữa.

“Khụ...” Yến Hồng hắng giọng, đáng tiếc âm thanh quá yếu, ngoài cửa không ai nghe, ngược lại tiểu nữ nhi động dậy, nàng lập tức ngừng, không dám đánh thức đám tiểu tổ tông này, bằng không chừng đó nàng không ứng phó nổi.

Đông Phương Manh nhét gối ôm bự Yến Hồng tự chế lót ra sau lưng nàng, đỡ nàng dựa vào đằng sau, sau đó đứng dậy đi ra mở cửa.

Việt Dã Thổ đang nói: “Ta muốn ra ngoài thành bắt thêm vài con thỏ, mặt nạ đại tiên thỏ không đủ chia rồi...”

Cửa mở, mọi người không hện mà cùng nhìn lại, im bật.

Đông Phương Manh xám mặt, mắt hứng nhìn mẹ hần ca hần, tẩu tẩu hần, tẩu tẩu tương lai: “Ồn...”

“Hơ, xin lỗi, làm Hồng nhi thức rồi?” Hết cách, bọn họ thật rất muốn nhìn bảo bảo... mới vừa bọc lại xong, còn chưa ôm đã nghiền đã bị cha bảo bảo cướp mất đem đặt bên cạnh mẹ bảo bảo rồi, muốn kháng nghị cũng không được.

“Hồng Hồng tỉnh rồi.” Đông Phương Manh nghiêng người nhường chỗ ọi người tiến vào, vươn tay bế Cây Đuốc Nhỏ gọi hần “cha, cha, cha” này giờ.

Lão Công gia, Đông Phương Ngọc và Đông Phương Tề ba đại nam nhân tự giác ở lại gian ngoài, còn không quên dặn: “Đừng lần lửa lâu quá, để Hồng nhi nghỉ ngơi đằng hoàng. Còn nữa, đừng quên bông bộn nhỏ ra.”

Cây Đuốc Nhỏ vừa thấy mẹ liền nhào tới: “Mẹ, mẹ mẹ...”

Lão phu nhân dẫn thập lục và Việt Dã Thỏ cười rạng rỡ đi lại: “Ồi chào, nhìn ba đứa bé này, đáng yêu quá đi! Vất vả Hồng nhi nhà ta rồi...”

“Mẹ, không vất vả.” Yến Hồng cười đáp, sau đó híp mắt néo khuôn mặt Cây Đuốc Nhỏ nhào tới cạnh giường: “Cây Đuốc Nhỏ nhớ mẹ hả?”

“Nhớ... muội muội!” Cây Đuốc Nhỏ nói xong muốn trèo lên giường, y như con khỉ. Đông Phương Manh đành đẩy mông nó một cái, lúc này mới lên bờ an toàn.

“Muội muội...” Ba đứa giống hệt nhau, nó không biết đứa nào mới là muội muội, rầu rĩ nhìn tới nhìn lui, mặt nhăn như cái bị, ngược lên cầu cứu: “Mẹ...”

“Đây là muội muội.” Yến Hồng cười chỉ chỉ Áo Bông Nhỏ.

Mắt Cây Đuốc Nhỏ lập tức sáng lên, hai tay chống thành đóa hoa, vui vẻ nhìn một lát, kết quả lúc mọi người không ai chú ý sẵn tới hôn một cái vang dội.

Mọi người hoảng vía, Đông Phương Manh còn khoa trương trừng Cây Đuốc Nhỏ một cái, làm nhóc con rụt cổ lại: “Muội muội, thơm...”

Oa, cha nó có muội muội, không thương nó nữa...

66. Chương 66: Chuyện Thú Vị

Lão phu nhân vui vẻ: “Xem Cây Đuốc Nhỏ nhà ta có dáng ca ca chưa này, mới nhỏ thế đã biết thương muội muội rồi. Nhưng mà phải thơm thơm nhẹ thôi, bằng không sẽ làm muội muội thức.”

Cây Đuốc Nhỏ cao hứng lại muốn hôn một cái, bị Đông Phương Manh tóm vào lòng mới thôi: “Tĩnh, chơi đùa.” Nhóc này, muốn đánh thức muội muội dậy để chơi với nó đây mà!

“Bây giờ muội muội còn nhỏ, còn chưa biết chơi với Cây Đuốc Nhỏ đâu, phải ngủ nhiều nhiều mới lớn được.” Yến Hồng thấy Áo Bông Nhỏ chỉ bĩu môi chứ không có động tĩnh gì, vỗ về tay Đông Phương Manh, sau đó quay sang nói với Cây Đuốc Nhỏ.

Thập lục tò mò nhìn đứa này, ngắm đứa kia, mắt sắp rớt đến nơi: “Hồng Hồng, không nhìn kỹ thật không phân biệt đứa nào là đứa nào luôn...” Thần kỳ quá.

Việt Dã Thỏ đảo mắt: “Ngày mai kêu Đông Phương Ngọc cùng ta đi bắt thỏ, bé gái thỏ trắng, bé trai thỏ xám.” Nàng đây là tính làm sao phân phối mặt nạ đây...

“Mẹ, cha đặt tên chưa?” Quyền đặt tên cho bọn nhỏ cơ bản do người lớn quyết định, Yến Hồng cũng chẳng có ý kiến gì. Thật ra để cho nàng đặt, có khả năng sẽ khiến mọi người choáng hết, lỡ đặt Đông Phương Hồng Đông Phương Bất Bại gì đó, khụ, con lớn lên dám đoạn tuyệt quan hệ với nàng chứ chẳng chơi...

“Một lần ba đứa, không đặt xong, ông ấy sầu cả ngày nay rồi, hồi này hãy còn lật cổ thư kia. Con có ý tưởng gì hay không?” Lão phu nhân quyết định tranh thủ ý kiến của công thần một chút.

Yến Hồng chối từ: “Cả cha cũng không có chủ ý, con đâu càng nghĩ không ra tên gì hay...” Câu này là nói thật, lúc trước nàng lần hết ruột gan cũng không nghĩ ra cái tên danh nhân kinh thiên động địa nào.

“Hay là nghĩ mấy cái nhũ danh trước?” Yến Hồng đề nghị.

Thập lục lập tức bẻ tay rằng rặc: “Hê hê hê hê, ta cũng nghĩ giúp.”

“Hay là, gọi tiểu bạch, tiểu mao, tiểu thỏ?” Yến Hồng hết chỗ nói nhìn Việt Dã Thỏ, thế tức là ba đứa nhà nàng là tổ hợp “thỏ lông trắng” hả?

“Không hay không hay, đặt cái tên như Cây Đuốc Nhỏ vậy vừa sáng sủa vừa dễ thương!” Lão phu nhân bỏ một phiếu chống, Việt Dã Thổ tiếp tục vắt óc suy nghĩ.

“Áo Bông Nhỏ.” Đông Phương Manh chỉ vào nữ nhi, thỉnh thoảng chen một câu. Yến Hồng sắc, nàng cứ luôn mồm Áo Bông Nhỏ, Áo Bông Nhỏ, phỏng chừng tên này khắc sâu ấn tượng, trực tiếp in tem cho nữ nhi...

“Manh nhi muốn gọi bé gái là Áo Bông Nhỏ? Tên này... rất độc đáo.” Lão phu nhân trầm ngâm gọi mấy lượt, có lẽ vì càng đọc càng thuận miệng, bèn vỗ bàn: “Theo ý Manh nhi đi, cháu gái Áo Bông Nhỏ ngoan, vừa nghe đã biết là đứa bé tri kỷ rồi!”

Nói xong còn bồng đứa nhỏ lên, yêu thích nhìn tới nhìn lui. Bé con vừa chính thức bị đặt tên Áo Bông Nhỏ cảm giác có người lớn lại gần, gương mặt nhăn nhúm ngộ nguây vài cái, lão phu nhân yêu thương không thôi, bồng đi vòng vòng dỗ “à ơi”. Rốt cuộc nhóc con rúc trong ngực lão phu nhân, nặng nề thiếp đi.

Mọi người ở bên trong nghĩ nhũ danh cho bọn nhỏ vui quên trời quên đất, hoàn toàn quên mất còn có ông nội, đại bá, nhị bá đang hăm he chờ bên ngoài. Chờ nóng ruột mà không thấy ai ra, không nhận được khụ vô số lần, khụ tới mức người bên trong ngó ra nhìn nhau, cuối cùng lén lút cười thầm, đại hội đặt tên tạm thời gián đoạn, ôm bọn trẻ ra trước đã, bằng không xông vào giành thiệt lắm...

Cây Đuốc Nhỏ có hứng thú với muội muội nhất, lập tức bỏ quên ý định nói chuyện với mẹ ra sau đầu, hí hửng đi theo lão phu nhân ra ngoài, trong phòng chỉ còn Đông Phương Manh và Yến Hồng.

“Mệt?” Đông Phương Manh sán lại ôm nàng, hôn hôn xong, hỏi.

Yến Hồng lắc đầu: “Manh Manh ôm, không mệt.”

Hắn gật đầu, giúp nàng đổi tư thế dễ chịu, thành thạo vỗ nhẹ vai nàng, giống như ngày thường dỗ Cây Đuốc Nhỏ, trong mắt là ấm áp không lẫn đi đâu được.

“Manh Manh cùng, vĩnh viễn.” Lúc Yến Hồng sắp thiếp đi thì nghe hắn nói như thế.

Mở mắt nhìn hắn, hắn còn đang nhìn nàng, môi cùng cong lên, đó là hạnh phúc.

Lúc bọn nhỏ đầy tháng, cuối cùng tên cũng quyết định xong. Lớn nhất là Đông Phương Tập (Yi, bốn tiếng), do lấy ý “sáng ngời, chiếu rọi”, cho nên nhũ danh của nó là “Ổng Thối Nhỏ”, khụ, không sai, nguyên gốc chính là “ổng thối lửa” cái loại có thể đốt đồ vật ấy... (= = khỏi cần đoán, là bà mẹ vô lương tâm Yến Hồng đặt...)

Đứa thứ hai Đông Phương Diệp, do phát âm là “diệp” nên nhũ danh của nó kêu “Lá Cây Nhỏ”, vốn dĩ Yến Hồng còn định đổi nhũ danh của Ổng Thối Nhỏ thành Nhất Hưu Ca, nghĩ coi, đọc cùng Lá Cây Nhỏ nghe hài hòa biết bao... kết quả hội đồng gia đình hỏi ra Nhất Hưu Ca là người phương nào xong, kiên quyết phản đối đề nghị này.

Nhũ danh Áo Bông Nhỏ đã được quyết định từ sớm, còn quyền đặt tên đại danh, chiếu theo ý tứ của lão Công gia, để mẫu thân đặt. Kết quả mẹ nó nghĩ nát óc, đưa ra cái tên Đông Phương Chi Châu, bị cả nhà nghe thành “Đông Phương Tri Chu”, thập lục hoảng tãi cả mặt: “Đừng mà Hồng Hồng, con nhện ghê tởm lắm, Áo Bông Nhỏ đáng yêu như thế, sao lại đặt cái tên kinh khủng vậy chứ!”

Yến Hồng ngửa mặt lên trời than dài, cái tên này ở thế kỷ hai mươi một vang dội nổi bật lắm á! Khác biệt, khác biệt văn hóa mấy ngàn năm thấy rõ, quả nhiên không thể xem thường!

Theo ý lão phu nhân, Áo Bông Nhỏ không nên đặt tên có “hỏa” như các ca ca được. Bé gái mà, phải hiền dịu như nước, hiền lành dịu dàng mới tốt, thế là tất cả mọi người ra sức nghĩ cái tên có “thủy” mà phải dễ đọc dễ nghe, phải ý nghĩa nữa.

Do có tiền án “con nhện”, quyền phát ngôn của Yến Hồng lại bị tước đoạt. Đông Phương Manh thấy nàng bĩu môi không phục liền bưng bánh ngọt lại, đút cho nàng từng miếng từng miếng. Đàng nào miệng nàng cũng rảnh, thỉnh thoảng cũng ăn một hai miếng, còn tên đứa nhỏ hử, nàng hông ý kiến nữa.

“Đông Phương Khiết, Đông Phương Hàm, Đông Phương Kỳ, Đông Phương Thục, Đông Phương Linh...” Đông Phương Tề không uống cùng học với thái tử bao nhiêu năm, biết không ít chữ bộ thủy. Thập lục ngồi

cạnh, hắn nói một tên nàng viết một tên, vừa viết vừa lắc đầu: “Không đủ xuất sắc, Áo Bông Nhỏ nhà ta phải đặt cái tên hay nhất, tao nghĩ nhất!”

Yến Hồng nghe mà đổ mồ hôi. Áo Bông Nhỏ cả ngày từ sáng tới tối trừ ăn chỉ có ngủ, thật tình nhìn không ra có tiềm chất tao nhã chỗ nào, tốt xấu gì hai ca ca nó thỉnh thoảng còn mở mắt động tay cọ chân, vận động một chút, nhóc con này có tỉnh lại cũng lười nhác nhìn về phương hướng nào đó không động dậy, nhìn mệt lại ngáp rồi ngủ tiếp, ngủ dậy nếu đói hoặc muốn tè tè thì ừ ừ vài tiếng, còn lại căn bản không có động tĩnh gì, rất dễ nuôi.

“Thật ra Đông Phương Lộ, Đông Phương Tuyết, Đông Phương Phi, Đông Phương Sương, Đông Phương Văn cũng có “vũ, thủy”, cũng không tệ.” Đông Phương Ngọc trầm ồ đề ra phương hướng suy nghĩ khác.

Yến Hồng vừa ăn điểm tâm trên tay Đông Phương Manh vừa gật đầu, “Lộ Lộ”, tên hay lắm, nghe là khiến người ta cảm thấy uống ngon...

Đông Phương Manh thấy nàng gật đầu làm vụn bánh dính trên mặt, vội vàng dùng lưỡi liếm giúp nàng, mọi người xem như không thấy.

Thương lượng thật lâu, mạnh ai nấy giữ ý kiến, cuối cùng không quyết định được. Cuối cùng Yến Hồng bị hành một quá, yếu ớt gơ tay kiến nghị: “Hay là đừng chấp nhất thủy với không thủy nữa, dứt khoát gọi tên hai chữ đi, nghe cũng đặc biệt mà...” Bọn con trai đều tên một chữ, bé gái kêu hai chữ, đủ quan trọng!

Việt Dã Thỏ đột nhiên giật mình, gần như lên tiếng cùng lúc với Yến Hồng: “Hay là gọi Đông Phương Minh Châu đi?”

“Không bằng kêu là Đông Phương Nhĩ Nhã?”

Đông Phương Minh Châu của Việt Dã Thỏ, còn Đông Phương Nhĩ Nhã thuộc về mẹ đứa nhỏ.

Mọi người im lặng, kể đó nhất tề gật đầu, lão phu nhân nói: “Gọi Minh Châu hay, vốn dĩ là viên ngọc trên tay chúng ta rồi! Có điều cái tên Nhĩ Nhã này cũng không sai, ôn văn nhĩ nhã...”

Nhất thời khó lựa, lại rối rắm.

Yến Hồng trợn trắng mắt, còn không bằng gọi Đông Phương Chi Châu, không biết nó gần với Đông Phương Minh Châu à! Thật ra trong lòng nàng vẫn vừa ý cái tên Nhĩ Nhã hơn! Đông Phương Minh Châu dễ làm nàng liên tưởng tới cái tòa nhà ba góc nhọn nhọn kia [41]...

Cuối cùng hết cách, thập lục đề nghị, bắt thăm. Lão Công gia nghĩ con út là cha đứa nhỏ, cũng có quyền quyết định tên con chứ, vì thế nhường cho Đông Phương Manh phụ trách rút thăm.

Mở tờ giấy, Đông Phương Manh cười híp mắt đọc: “Nhị nha...” Khụ, trong miệng hắn còn một miếng bánh hoa đào, phát âm không chính xác cũng khó tránh nhưng đủ để mọi người nghe rõ kết quả cuối cùng.

Việt Dã Thỏ bị rớt cũng không mất mát, cười gục gặc đầu với Yến Hồng: “Hai người quả nhiên là vợ chồng!”

Yến Hồng đắc ý trong dạ, biết cái này kêu là gì không? Là ngậm hiểu!

Vì thế, dưới bàn tay khéo léo của Đông Phương Manh, đại danh của Áo Bông Nhỏ đã được quyết định, Đông Phương Nhĩ Nhã!

Cả nhà đều hài lòng với kết quả này, cho dù không mang tên Đông Phương Minh Châu thì địa vị viên ngọc trên tay mọi người của Áo Bông Nhỏ cũng không chạy đi đâu được, vẫn là Nhĩ Nhã nghe hay hơn, cao quý văn nhã, rất có phong phạm con nhà thi thư...

Do ba đứa nhỏ giống nhau, thành ra rất dễ gây ra trò cười. Ví dụ cho bú, tình huống bình thường là, ba đứa nhỏ xếp thành hàng, Ông Thối Nhỏ ngủ một bên, Áo Bông Nhỏ ngủ ở giữa, Lá Cây Nhỏ ngủ trong cùng, như vậy sẽ khó lẫn lộn.

Ông Thối Nhỏ tỉnh trước nhất, dậy rồi là oe oe đòi bú sữa, liền bồng nó lên cho bú. Kết quả mới cho Ông Thối Nhỏ bú no, Áo Bông Nhỏ liền ừ, tưởng nó cũng đói, bế lên mới phát hiện cánh mũi nó phập phồng, mặt đỏ bừng bừng, hóa ra là muốn phọt phẹt. Vội vàng đặt Ông Thối Nhỏ sang một bên, bồng Áo Bông

Nhỏ chạy đi phọt phẹt, quay về thuận tiện bế nhóc trong cũi lên cho bú, bú đến nửa chừng mới phát hiện sao lần này “lượng cơm” của Lá Cây Nhỏ ít thế? Mút mấy cái đã nhả ra, ngoảnh mặt sang bên rồi.

Đang thắc mắc, Ông Thối Nhỏ nằm giữa lại khóc, vội vàng thả Lá Cây Nhỏ xuống, bồng Ông Thối Nhỏ lên. Kết quả vừa bế lên Ông Thối Nhỏ lập tức dụi vào ngực nàng. Yến Hồng rầu, không phải đứa nhỏ này mới cho bú no rồi?

Nếu lúc này mà có Đông Phương Manh ở đây, hẳn sẽ nghiêm túc nói cho nàng biết: “Đây là Lá Cây Nhỏ, Ông Thối Nhỏ vừa mới bú xong rồi...”

Chẳng lẽ nàng đặt sai chỗ? Không lý nào...

Sự thật thảng thù, Đông Phương Manh đứng.

Bởi vì Yến Hồng không tin liền tháo tã ra coi mông con, coi xong ngậm miệng. Hai bé trai nếu không nhìn mặt chỉ nhìn mông thì rất dễ phân biệt, một đứa có nốt ruồi bên mông trái, một đứa bên phải, cực kỳ đối xứng, cả màu sắc lớn nhỏ cũng không sai biệt, thế nên chỉ có thể dùng cái này để phân biệt.

Hiện giờ, đứa trong tay nàng, chính là Ông Thối Nhỏ có nốt ruồi trên mông trái, >_< cho=“” nó=“” bú=“” hai=“” lần,=“” chẳng=“” trách=“” thằng=“” nhãi=“” này=“” không=“” chịu=“” bú,=“” còn=“” đứa=“” khóc=“” oe=“” oe=“”>

Yến Hồng rất bất lực. Thân là mẹ ruột, không phân biệt được con mình chẳng biết có tính là quá tội lỗi không nữa... nhưng bình thường bọn trẻ đều mặc quần áo, không thể cả ngày bắt chúng phơi mông được đi...

Có điều, vì sao cha tụi nhỏ có thể phân rõ hãaaaaaaaaa...

Vì chuyện này, chuyên môn thỉnh giáo cha bọn nhỏ, kết quả cha chúng đáp một cách đương nhiên: “Nhìn cái là nhận ra ngay...”

Nàng còn không tin, cố tình đảo lộn vị trí của chúng sau đó kêu hắn phân biệt lại, kết quả người ta không tốn chút sức nào phân biệt chuẩn xác. Yến Hồng không phục, hoài nghi tên này có mắt xuyên thấu, bởi vì mặc dù Áo Bông Nhỏ có đặc trưng nữ nhi đi nữa thì khi bọc trong bọc tã, nhìn bằng mắt thường thật khó mà nhận ra đứa nào là đứa nào...

Nhưng mà Đông Phương Manh rất thần kỳ, lần nào cũng phân biệt chính xác, khỏi cần dòm mông.

67. Chương 67: Đạo Làm Huynh

Dân gian có câu, ba nữ nhân họp lại thành cái chợ. Câu này không thích hợp với nhà Yến Hồng, bởi vì nhà họ trên có lão phu nhân, dưới có tiểu nha đầu, có tới mấy chục nữ nhân...

Nhưng khiến mấy chục nữ nhân này đau đầu tập thể là ba đứa nhóc... còn là ba thằng nhóc.

Khụ, vì sao không có Áo Bông Nhỏ thế? Bởi vì Áo Bông Nhỏ là bé ngoan không khiến người khác lo lắng. Cho dù hiện tại đang là giai đoạn sơ sinh khiến người lớn lo phiền vô cùng thì ngày nào cũng ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, đến thời gian cố định thì tè, phọt phẹt, còn lại không cần quản. Đói nó sẽ hừ vài tiếng, bú no ngủ tiếp, ngủ đã giấc nó sẽ yên tĩnh tự chơi với ngón chân mình. Tóm lại, là một bạn nhỏ cực kỳ biết cách tự sắp xếp cho bản thân, so với ba thằng ranh kia mà nói, cái tên Áo Bông Nhỏ này đúng là tên xứng với thực.

Đợi đến khi ba đứa sinh ba kia học bò, Cây Đuối Nhỏ đã trèo cây xuống nước đánh chó đuổi gà không gì không thể không chuyện nào không làm rồi, diện tích chịu tai họa trong phủ mỗi ngày mỗi khuếch tán, số người tố khổ mỗi ngày mỗi tăng...

Yến Hồng dùng mọi thủ đoạn với tiểu ma vương. Chính sách roi vọt chứ gì, trên có hai ông bà yêu cháu sót ruột che chở, dưới có mấy đóa kim hoa hộ chủ sót ruột bao che, cho dù nàng luôn gầm rống đòi cho thằng ranh này ném mùi lợi hại của Hàng Long Thập Đét Chưởng lại không cách nào thi hành hoàn chỉnh, gào rống vừa xong cứu binh đã tới rồi. Chính sách dỗ ngọt hả, nhãi con này căn bản không nhớ dai, ăn xôi chùa

phải quét lá đa, cái này áp dụng trên người nó căn bản không thông, thằng ranh này ăn xong tiếp tục quậy phá.

May mắn, một khi Đông Phương Manh ra trận, con trai hần vẫn còn nể mặt ba phần, chỉ số quậy phá có thuyên giảm.

Yến Hồng lệ rơi đầy mặt, nàng thật sự, thật sự muốn quán triệt chấp hành điều lệnh thếp “cha nghiêm mẹ hiền”, bó tay, tướng công mình bẩm sinh thiếu “nghiêm”, nàng đành đổi vai diễn thần mặt đen. Đáng thương trái tim mẹ hiền của nàng, không biết phải ở ẩn bao lâu mới nhìn thấy ngày mai.

Lại qua một cửa ải cuối năm, đôi oan gia Đông Phương Ngọc Việt Dĩ Thỏ rốt cuộc tu thành chính quả, mà lúc này vừa vận thập lục cũng bắt được mạch hỉ, thật đúng là song hỉ lâm môn.

Bọn trẻ đông, Yến Hồng không trông hết được, lại sợ trúng thưởng lần nữa. Sau khi xin hai ông bà già xong, nhờ đại phu kê phương thuốc tránh thai. Tạm thời, nàng không muốn sinh nữa, con nhiều quá, cái này gọi là thảm họa...

Nói riêng Cây Đuốc Nhỏ thôi. Thằng nhóc này trọng nữ khinh nam nghiêm trọng, trừ muội muội nó còn hứng thú chút chút ra, mỗi ngày lúc Áo Bông Nhỏ thức thì lại nói chuyện một chút, khoe hết sự tích đắc ý của mình một lượt, sau đó lại chạy đi đâu không biết đào bới “bảo bối” ra khoe một chặp, thỉnh thoảng cũng có dáng ca ca học cho nó uống nước, dỗ nó ngủ, ôm cái hôn cái gì đó thì thường xuyên như cơm bữa.

Còn hai đệ đệ, từ đầu tới cuối Cây Đuốc Nhỏ đều khinh bỉ không thèm. Yến Hồng dạy nó phải công bằng, đối xử với đệ đệ cũng phải dịu dàng ấm áp như với muội muội, sao lại phớt lờ chúng? Còn ác ôn cố ý chọc chúng khóc!

Cây Đuốc Nhỏ trề môi: “Đệ đệ chỉ biết khóc, ồm chết người.”

Yến Hồng tức nghẹn, cái thằng phá hoại này, còn dám chê đệ đệ hay khóc, đứa nhỏ không tới một tuổi ngoài khóc với kêu ra thì còn phát ra âm thanh gì nữa?! Cũng chẳng nghĩ xem lúc mình chưa được một tuổi thì là cái nét gì nữa!

Nói với nó, nó còn không tin: “Đời nào chứ? Bà nội nói, Cây Đuốc Nhỏ ngoan nhất nhất, là bé ngoan thích cười!” Giọng điệu hoài nghi mẹ nó bốc lên tới trời. Nhìn đệ đệ, khóc nhả như con khỉ, xấu chết, nó đáng yêu đẹp trai như thế này, làm sao giống đệ đệ hay khóc được?

Yến Hồng hừ mũi: “Không tin hỏi cha con xem.”

“Cha?” Cây Đuốc Nhỏ quay đầu hỏi cha đang thay tã ột trong hai đệ đệ thú, ánh mắt lập tức tối lại bất mãn. Lại nói từ sau khi có đệ đệ, cha không thương nó nữa, nó là đứa nhỏ thiếu tình thương của cha...

“Cái gì?” Đông Phương Manh không có nghe hai mẹ con nói chuyện, quay đầu hoang mang.

“Cha chỉ thích đệ đệ, không thích Cây Đuốc Nhỏ!” Cây Đuốc Nhỏ tức giận dùng dùng lên án, không cảm thấy mình đã đi chệch chủ đề một cách nghiêm trọng.

“Ai bảo con không thích đệ đệ, cha mẹ chỉ thích bé ngoan che chở đệ đệ!” Yến Hồng chơi xấu cố ý kích thích con, thật ra, rất nhiều người lén kết luận, từ sau khi sinh ba đứa nhỏ, tính tình tam thiếu phu nhân càng lúc càng chấm chấm... cái gọi là chấm chấm, ý là không cách nào diễn đạt bằng ngôn ngữ...

“Cây Đuốc Nhỏ là bé ngoan, đệ đệ không ngoan, chỉ biết khóc!” Cây Đuốc Nhỏ tức đỏ mặt, bàn tay nắm chặt, hai trái nho đen bốc lửa.

Đông Phương Manh chuyên tâm thay tã cho con trai út xong, sau đó thơm thơm nhóc con một cái, nhóc con liền vui vẻ tự mình chơi. Trong mấy đứa, xếp hàng thứ ba Lá Cây Nhỏ dễ dỗ nhất, thuộc nhóm quỷ con đơn thuần chỉ cần cho chút ánh sáng là rạng rỡ lên, tính tình coi như gần giống với Áo Bông Nhỏ là loại lười biếng đến nỗi không muốn để ý đến ai.

“Sao vậy?” Bận rộn xong, Đông Phương Manh nhìn trái thấy Cây Đuốc Nhỏ như thuốc súng sắp nổ tới nơi, nhìn phải thấy Yến Hồng cười nghênh ngang đắc ý y chang mẹ kế, không sao hiểu được, vì sao hai mẹ con cứ như hai con gà trống của Bảo thẩm ở nhà bếp nuôi, ngày nào cũng đấu đá không ngừng thế kia?

“Cha...” Cây Đuối Nhỏ chạy bịch bịch tới ôm đùi Đông Phương Mạnh, mặt mày đáng thương: “Cha không thích Cây Đuối Nhỏ à?” Nước mắt lưng tròng luôn, Yến Hồng đứng bên nhìn rất muốn làm phong nền “củ cải trắng” phối hợp với nó.

Đông Phương Mạnh vội vàng lắc đầu, Cây Đuối Nhỏ bị dả kích cùng cực, trái tim bé bỏng cơ hồ không chịu nổi, nước mắt đảo vòng vòng: “Cha lắc đầu... tức là không thích rồi...”

Oa oa, nó muốn xả lũ!

“...” Yến Hồng cầm nín, nàng đang gục đầu tự cảnh tỉnh, vì sao nàng lại sinh ra thằng con hết sức am hiểu chiêu “một khóc hai quây ba thất cổ” thế này. Bản lĩnh gào khan này, đuổi kịp sói rồi đó.

Đông Phương Mạnh chớp chớp mắt, nhìn nhìn rồi ngồi xổm xuống ngang với Cây Đuối Nhỏ, sau đó mỉm cười hiền từ khôn tả, sờ đầu con nói: “Cây Đuối Nhỏ ngoan, cha thích.”

Yến Hồng nghĩ bụng, sau khi có mấy nhóc, tướng công nhà nàng ngược lại cực kỳ hiểu rõ vai trò thần thánh của người cha, hơn nữa còn dốc sức phát dương quang đại, cả ngày từ sáng đến tối “cha bông”, “cha thơm”, “cha thay tã” diễn tròn vai người cha nhị thập tứ hiếu, chỉ số cha hiền tăng lên tới nóc. Con đường mẹ hiền của nàng, đường dài hãy còn xa...

“Thật á?” Thân hình nhỏ nhỏ của Cây Đuối Nhỏ co rụt, nước mắt rơm rớm suýt trào rút về một cách thần kỳ.

Đông Phương Mạnh gật đầu, Cây Đuối Nhỏ lập tức ôm cổ cha nó tặng một ngụm nước miếng miễn phí: “Cha tốt nhất, Cây Đuối Nhỏ thích cha nhất nhất nhất nhất!”

Yến Hồng ở bên không ngừng khinh bỉ con, nhớ ngày hôm qua nàng cho nó ăn bánh xốp hạt thông, thằng ranh này cũng nói thế...

Đông Phương Mạnh cũng cười tí mắt thơm lại con một cái, sau đó bông nó ngồi lên giường mềm, lại bông Lá Cây Nhỏ bò đến góc giường muốn bám lan can giường đứng dậy đến chỗ an toàn, chỉ vào Lá Cây Nhỏ nói với Cây Đuối Nhỏ: “Đệ đệ cũng thơm thơm.”

Cây Đuối Nhỏ lại bĩu môi: “Đệ đệ thích khóc, không ngoan.”

Đông Phương Mạnh lắc đầu lại gật đầu: “Cây Đuối Nhỏ là ca ca, dạy đệ đệ.”

Tập Nhân ở bên cạnh dọn tã lót thay ra kiêm chức nghe lén nửa ngày, trong lòng sâu não, chẳng lẽ tam thiếu gia muốn Cây Đuối Nhỏ thiếu gia truyền thụ kinh nghiệm nín khóc cho Lá Cây Nhỏ thiếu gia? Cái đó, dù sao hồi trước Cây Đuối Nhỏ thiếu gia cũng rất thích khóc, khụ.

Yến Hồng bông một thằng nhãi cũng vừa tỉnh dậy lại, cho ngồi chung với Lá Cây Nhỏ, hai thằng nhóc huynh nhìn đệ đệ nhìn huynh, toét miệng nhìn nhau cười, thỉnh thoảng chọt ** lẫn nhau (= = |||) nhìn sao cũng thấy huynh đệ hài hòa.

“Con coi, Ông Thối Nhỏ cũng là ca ca, nó biết cười với đệ đệ kìa, hơ, chơi với đệ đệ, con làm ca ca, phải làm tốt hơn nó chứ! Biết vì sao đệ đệ ưa khóc vậy không? Là vì ca ca như con không chơi cùng nó đó...” Yến Hồng gác mặt lên bả vai Đông Phương Mạnh nói tào lao. Kỳ thật vừa rồi thấy hai huynh đệ chọt lẫn nhau, nàng cũng kinh khủng một chút, thành ra nói mà hơi chột dạ.

Cây Đuối Nhỏ cúi đầu nghĩ một lát lại ngẩng đầu nhìn cha vẫn đang chờ nó trả lời, hỏi: “Vậy nếu Cây Đuối Nhỏ làm ca ca tốt, cha còn thích Cây Đuối Nhỏ nhất nữa không?”

Yến Hồng nghe xong vui mặt sau lưng Đông Phương Mạnh cười lên, quả nhiên nhãi con này gan tị, muốn được cưng hơn đây mà.

Đông Phương Mạnh gật đầu: “Cây Đuối Nhỏ làm ca ca tốt, con ngoan, cha cao hứng.”

Cây Đuối Nhỏ lập tức cao hứng, ra sức gật đầu: “Vậy Cây Đuối Nhỏ muốn làm ca ca tốt, con ngoan!” Nói xong xông lên ôm một cái, một lần ôm hết cả hai thằng nhóc, bên này cắn một cái, bên kia cũng cắn một cái, cười híp mắt.

Hai thằng nhãi cũng rất biết hồi đáp, mỗi đứa trả lại một cục nước miếng. Cây Đuốc Nhỏ nghĩ bụng, hai quỷ con này cũng khá nha, mềm mềm thơm thơm, y như muối muối. Đương nhiên, nếu mà không hay khóc thì càng tốt...

Đông Phương Manh thấy vậy, cầm một cặp thú bông của Cây Đuốc Nhỏ lại, đưa cho Cây Đuốc Nhỏ, Cây Đuốc Nhỏ hiểu ý chia cho hai đệ đệ, một chút cũng không có vẻ gì là mất vui.

Yến Hồng chứng kiến toàn bộ quá trình, ngứa mắt thét dài, tướng công nhà nàng, quả nhiên là vô địch.

Lại nói có một ngày, Mộc Vũ Phi đã lâu chưa từng xuất hiện lại đến Di Lăng la cà ở Quốc Công phủ, thuận tiện mang theo một đồng đồ chơi trẻ con mà hắc cho rằng rất dễ thương, cửu liên hoàn, kiếm gỗ này nọ.

Yến Hồng liếc thấy đồng lễ vật liền quyết định, trừ cửu liên hoàn, còn lại đem gác xó hết. Nói giỡn chơi, để Cây Đuốc Nhỏ thấy số đao kiếm này, mèo chó hoa cỏ trong nhà còn muốn sống nữa không? Trước đó đại bá phụ của nó làm cho nó một thanh đoản kiếm bằng gỗ, thằng ranh này không dùng để đào ổ kiến thì chọc tổ ong, còn có ý nghĩ viễn vông muốn đi chọc cá chép trong ao nữa, thiếu chút rớt xuống ao no nước, làm cả Công phủ gà bay chó chạy, cuối cùng may mà không sao.

“Không phải chứ? Nghịch dữ vậy?” Nghe Yến Hồng giới thiệu sự tích huy hoàng của Cây Đuốc Nhỏ xong, Mộc Vũ Phi chấp tay bái lạy, không chờ kịp muốn gặp Cây Đuốc Nhỏ.

Kết quả Mộc Vũ Phi vừa thấy Cây Đuốc Nhỏ, tiểu ma vương đã ra oai phủ đầu hắc rồi.

Nói ra thì lúc đó Cây Đuốc Nhỏ đang rúc trong lòng cha yêu của nó ăn bánh quy Yến Hồng mới sáng chế, đang nhai chóp cha chóp chép hăng say thì thấy có người lạ vào, trợn hai con mắt to nhìn Mộc Vũ Phi, bộ dạng rất đáng yêu. Mộc Vũ Phi cũng muốn lưu lại ấn tượng cho đứa cháu hắc từng bế qua này, vì thế mỉm cười nhìn nó, còn bắt chước nó chóp chép miệng.

Lần này thì hay rồi, Cây Đuốc Nhỏ cảnh giác giấu bánh quy ra sau lưng, đề phòng hắc như phòng trộm, hai con mắt đảo tròn, chẳng những thế, cái tay béo còn chỉ Mộc Vũ Phi, thở phì phì tố cáo với cha nó: “Cha, người này muốn cướp bánh của Cây Đuốc Nhỏ, người này muốn cướp bánh của Cây Đuốc Nhỏ!”

Yến Hồng choáng, vẻ mặt Mộc Vũ Phi oan như Đậu Nga, muốn biện bạch cũng quên mở miệng. Đông Phương Manh làm cha đương nhiên tin con mình, còn giúp Cây Đuốc Nhỏ giấu bánh vào trong túi nhỏ đeo bên mình nó nữa...

“Khụ, đây là Mộc thúc thúc, sao lại cướp bánh của con được?! Cây Đuốc Nhỏ phải lễ phép nha, mau lại đây chào.” Yến Hồng dở khóc dở cười đi lại nói với Cây Đuốc Nhỏ, thuận tiện nhéo Đông Phương Manh, tên này y chang con nít. Đông Phương Manh nhìn nàng một cái, nhe răng.

Cây Đuốc Nhỏ lịch bạch đi tới, hai con mắt to thỉnh thoảng lén liếc Mộc Vũ Phi, liếc một cái lại bịt túi một lần, Yến Hồng nhìn mà vừa tức vừa buồn cười, nó học ai thế này, một thằng ích kỷ.

“Mộc thúc thúc, thúc không cướp bánh của con thật à?” Cây Đuốc Nhỏ vẫn nghi ngờ.

Mộc Vũ Phi khóc không ra nước mắt gật đầu, chẳng lẽ nhìn hắc giống quỷ tham ăn lắm à? Còn cướp đồ ăn của con nít...

Cây Đuốc Nhỏ lập tức mây tan mưa tạnh, hào hứng cười sáng lạn với Mộc Vũ Phi: “Mộc thúc thúc là người tốt!” Sau đó mở túi ra tiếp tục nhồm nhoàm.

Yến Hồng buồn bực nói với nó: “Không được ăn nhiều, nếu không lát nữa ăn không vô bữa chính.” Cây Đuốc Nhỏ như con chim vọt ra ngoài: “Đi tìm muối muối chơi...”

Yến Hồng quay đầu cảm nín nhìn Đông Phương Manh. Đông Phương Manh cười hiền lành, tiến lên kéo tay Yến Hồng, nhẹ nhàng lắc lắc, chớp mắt cơn giận của Yến Hồng tiêu tan. Thôi thôi thôi, ai kêu người ta là cha con chứ, hơn nữa đều xem bánh như mạng...

Vợ chồng Công gia thấy Mộc Vũ Phi tới cũng rất vui mừng, lôi kéo hắc nói chuyện thật lâu. Mộc Vũ Phi cứ muốn đi xem ba đứa sinh ba trong truyền thuyết, mộng căn bản không ngồi yên được. Cũng may lão phu nhân tỉnh ý, cười nói, Vũ Phi còn chưa thấy ba đứa nhỏ phải không? Đi thăm đi, thăm rồi sẽ thích, cũng sớm thành gia, để phụ vương mẫu phi con sớm có cháu bông.

Làm Mộc thế tử mặt dày có tiếng chớp mắt đeo một lớp vải đỏ trên mặt.

Đợi thấy ba đứa sinh ba rồi, Mộc Vũ Phi kinh ngạc than thở không ngớt, chỉ vào một trong ba nhóc con xếp thành hàng đang ngồi chơi thú bông hưng phấn kêu lên: “Ta biết rồi ta biết rồi, đây là bé gái, Áo Bông Nhỏ!”

Yến Hồng khinh bỉ nhìn hần, nói thừa? Đầu tết bím nhỏ, giữa hai chân mày chấm một nốt son, hể là người đều biết đó là bé gái.

Ba nhóc con bị thúc thúc quái dị ở đầu nhảy ra này hù hoảng, Ông Thối Nhỏ và Lá Cây Nhỏ gào khóc ngay tại trận, chỉ có Áo Bông Nhỏ bình tĩnh hơn, bắt mẫn lờn Mộc Vũ Phi một cái, tiếp tục đẩy con rùa bông đen trước mặt.

Mộc Vũ Phi bị khí thế mạnh mẽ của Áo Bông Nhỏ mê hoặc ngay tại chỗ, ngơ ngác nhìn bé con cười hoài, còn muốn tiến lên xây dựng quan hệ ngoại giao, giúp nó đẩy rùa nữa.

Yến Hồng và Đông Phương Manh mỗi người một quỷ con, ngoan nha bảo bảo, thi nhau mà dỗ, Đông Phương Manh còn bắt mẫn trờn Mộc Vũ Phi mấy bận. Mộc Vũ Phi chìm đắm trong cảm giác “nhất kiến chung tình” với Áo Bông Nhỏ, không nhìn thấy.

Kết quả Áo Bông Nhỏ thấy rùa đen rơi vào tay “địch”, lần này ánh mắt bắt mẫn cũng lười ban ơn, vắn mông chuyển sang tấn công gấu bông của ca ca, tặng cái bóng lưng cho Mộc Vũ Phi.

Mộc Vũ Phi há hốc miệng, tiểu nha đầu này, sao lại có cá tính thế! Hãy hãy hãy, hần quyết định rồi, nhất định làm cha nuôi số một của tiểu nha đầu này!

Đề xuất yêu cầu với Yến Hồng, kết quả Yến Hồng không nói, Đông Phương Manh không chịu, mắt trợn trờn như Cây Đuối Nhỏ, một phiếu phủ quyết: “Không được.”

“Vì sao?” Mộc Vũ Phi không hiểu, Đông Phương a ngốc này thật là, mình đâu có giành vợ với hần, chỉ làm cha nuôi danh dự của nữ nhi hần thôi, mắc gì không được?

Đông Phương Manh rất nghiêm túc, rất thẳng thắn nói với Mộc Vũ Phi: “Cha, chỉ có một!” Đó là Đông Phương Manh hần đây, ai quan tâm người là cha nuôi hay là cha ghẻ?

Yến Hồng ôm con phì cười, lại gật đầu chỉ viện tướng công nhà mình: “Không sai, Tiểu Mộc, mấy bảo bảo nhà ta đều không có cha nuôi, người muốn làm nhiều lắm, không ai thông qua hết.”

“Chỉ là cha nuôi thôi, đâu có ảnh hưởng đến địa vị cha ruột của người chứ!” Mộc Vũ Phi tranh luận, ra sức xoay chuyển càn khôn.

Đông Phương Manh không chịu nhả ra: “Không.”

Mộc Vũ Phi đành chuyển sang năn nỉ Yến Hồng: “Ta rất thích Áo Bông Nhỏ, ta sẽ yêu thương nó, nó muốn gì ta cũng cho!”

Yến Hồng cười nói: “Đại sự của bọn nhỏ, trước giờ đều do cha tụi nó quyết định. Làm thúc thúc cũng đâu cản trở người thương nó chứ...”

“Thúc thúc sao so được với cha nuôi? Cha nuôi nghe thân mật hơn nhiều...” Rầu rĩ, tức giận: “Đông Phương a ngốc người cũng quá ích kỷ đi, ta đâu có cướp nữ nhi của người, làm cha nuôi cũng không được là sao?”

Kết quả vừa khéo bị Cây Đuối Nhỏ vào cửa nhìn thấy tình cảnh Mộc Vũ Phi quát tháo cha yêu dấu của nó, lập tức nảy sinh hào khí bảo vệ cha, bịch bịch bịch xông tới dang hai tay che trước mặt cha nó, rống lại Mộc Vũ Phi: “Không cho ăn hiếp cha ta, người xấu!”

Mộc Vũ Phi im lặng hồi trời xanh, mới có bao nhiêu lâu, hần luân lạc từ người tốt xuống người xấu rồi...

68. Chương 68: Vấn Đề Nhi Đồng

Trưởng tôn Trần Quốc Công phủ, Đông Phương Cự có cái nhũ danh hết sức vang dội là Cây Đuối Nhỏ, nhóc con này có đôi mắt to long lanh, mặt tròn bầu bĩnh, trán đầy đặn, mặt mũi sáng sủa, ai thấy cũng

phải khen một tiếng: “Ồi cha, đứa bé này tương lai nhất định thông minh trí tuệ hơn người...”

Mỗi lần lão Công gia nghe được luôn đắc ý không thôi, có lòng bồi dưỡng trưởng thành tập thành thói quen siêng năng học hỏi, sớm khai thông tư tưởng cho nó.

Nhận được nhiều viên đạn bọc đường rồi, lại có lão Công gia tận lực bồi dưỡng, ngọn lửa ham học hỏi của Cây Đuốc Nhỏ liền bốc cháy bùng bùng. Không thể phụ lòng kỳ vọng của mọi người với mình được, đúng không?

Tư tưởng của Cây Đuốc Nhỏ kỳ diệu như ngựa bay ngàn dặm lẫn với bản tính đặc biệt ngây thơ không so đo của trẻ con, mới đầu mọi người đều cảm thấy mới mẻ lại thú vị, ai nấy đều tích cực giúp đỡ giải đáp, mặc kệ đáp án đúng hay sai thì ít nhất cũng cổ vũ rất lớn cho việc làm của nó. Sau cùng không thể thu dọn, một đốm lửa nhỏ cuối cùng biến thành lửa cháy lan ra đồng cỏ, cả Công phủ từ trên xuống dưới đều hứng chịu những câu truy hỏi vô cùng vô tận của nó, không ai may mắn thoát khỏi.

Một ngày, Cây Đuốc Nhỏ hứng trí bùng bùng quan sát toàn bộ quá trình kiến dọn nhà, trầm ngâm suy nghĩ mấy giây sau, hỏi mẫu thân đang canh đệ đệ bò trên cỏ bên cạnh: “Mẹ, mẹ, vì sao Cây Đuốc Nhỏ là người, không phải là kiến?”

Yến Hồng khởi cần nghĩ, trực tiếp trả lời một cách vô trách nhiệm: “Bởi vì nếu Cây Đuốc Nhỏ là kiến thì không thể làm con của mẹ rồi.”

Cây Đuốc Nhỏ lập tức nóng nảy, hét to: “Cây Đuốc Nhỏ muốn làm con của mẹ, muốn là người, không muốn là kiến.”

Yến Hồng toát mồ hôi, con ngoan, vốn dĩ con không phải là kiến, được chưa? Vội vàng an ủi: “Cây Đuốc Nhỏ đương nhiên không phải kiến rồi, Cây Đuốc Nhỏ là bảo bối đáng yêu nhất nhất của mẹ, phải luôn ở cùng mẹ!”

Cây Đuốc Nhỏ được an ủi nên yên tâm, lại tiếp tục hỏi: “Vậy vì sao kiến không thể làm con của mẹ?”

“Bởi vì mẹ là người mà...”

“Vì sao mẹ là người?”

“Bởi vì mẹ của mẹ là người...”

“Vì sao mẹ của mẹ là người?”

Yến Hồng: “....”

Nàng có linh cảm, cứ tiếp tục hỏi như vậy, không cách nào hết nỗi, chỉ có truy đến nguồn gốc của sự vật mới thôi.

Cây Đuốc Nhỏ thấy nửa ngày mà mẫu thân không trả lời, nhất thời cảm thấy hết hứng, tự mình nhặt mấy cục đá chặn kiến chơi một hồi, lại có nghi vấn mới: “Vậy Cây Đuốc Nhỏ biến thành người như thế nào?”

Yến Hồng vui sướng, rốt cuộc nhãi con cũng chịu chuyển đề tài, chỉ ít vấn đề này nàng có thể trả lời rất hoàn mỹ: “Cây Đuốc Nhỏ bị cha biến thành một hạt đậu nhét vào bụng mẹ, sau đó lớn lên, lớn lên bên trong, sau mười tháng biến thành bé con, liền đi ra!”

“Vậy đệ đệ muội muội cũng là hạt đậu hả?”

“Đúng rồi, giống như Cây Đuốc Nhỏ đó?”

“Vậy con kiến cũng là hạt đậu sao?” Cây Đuốc Nhỏ kiên quyết không chịu bỏ qua công trình nghiên cứu loài kiến sinh sản như thế nào. Yến Hồng lần nữa có dự cảm, cứ hỏi tiếp như vậy, kết quả y chang đã thuật ở trên.

Và thế là nàng lại tỉnh bơ giả vờ không nghe thấy, còn khoa trương bông thẳng út lẩn qua một bên: “Ồi cha, Lá Cây Nhỏ, sao con lại nhét cỏ vô miệng, con đâu phải dê con...”

Vừa vặn Đông Phương Manh bưng một mâm điểm tâm đi tới, sự chú ý của Cây Đuốc Nhỏ lại bị dời đi, Yến Hồng thoát được một kiếp hung hiểm.

Một ngày khác, Cây Đuốc Nhỏ tè dầm ra giường, lúc Yến Hồng phơi chăn vừa khéo thập lục đi tản bộ ghé qua, cười hì hì hỏi Cây Đuốc Nhỏ: “Cây Đuốc Nhỏ à, sao lại phải phơi chăn thế? Không phải là có bé nào tè dầm nữa đấy chứ?”

Cây Đuốc Nhỏ ngược lên dùng ánh mắt “sao cả cái này mà bá mẩu cũng không hiểu” nhìn nhị bá mẩu của nó, một chút cũng không thấy xấu hổ, đáp tỉnh queo: “Không phải tè dầm, là chim nhỏ đổ mồ hôi.”

Yến Hồng nhin hết nổi, xoắn chăn làm lũng một cái lỗ.

Kết quả Cây Đuốc Nhỏ còn không chịu tha cho nàng, vô tội hỏi: “Mẹ, vì sao chim nhỏ của Cây Đuốc Nhỏ luôn đổ mồ hôi? Nó không sợ nóng à?”

Tiếng cười của thập lục khi đó, phải nói là kinh thiên động địa, bi thảm nhất trần gian.

Lại một ngày khác, Cây Đuốc Nhỏ và cha chơi trò chơi, Đông Phương Manh nặn một con heo bằng bùn đưa cho con trai: “Một cái heo.”

Trải qua sự bồi dưỡng của Yến Hồng, người nhà cảm tình con gì, Đông Phương Manh đã có khái niệm sơ bộ, thế nên đặc biệt nặn cho con một đội quân cảm tình.

Yến Hồng ở bên chỉnh lại: “Manh Manh, không phải một cái heo mà là một con heo hoặc là heo một con, không thể dùng cái để đếm.”

Đông Phương Manh ngược mắt cười với nàng, gật mạnh đầu tỏ ý đã biết.

Cây Đuốc Nhỏ lại không dễ xua đuổi như cha nó: “Mẹ, vì sao heo và trâu thì là một con, vịt và gà là một con [42]? Rõ ràng mẹ dạy Cây Đuốc Nhỏ, chúng đều là động vật mà.”

Yến Hồng than thở, nhà có bảo bảo hay hỏi không biết là xui hay hên nữa, nhưng vấn đề thì vẫn phải trả lời: “Bởi vì trâu và heo to hơn, bự hơn nên dùng con để tính. Vịt và gà nhỏ hơn, nên dùng con để gọi.”

Cây Đuốc Nhỏ gật đầu: “A, con biết rồi, cha, giúp Cây Đuốc Nhỏ nặn một con mẹ, một con cha, một con Cây Đuốc Nhỏ, còn có hai con đệ đệ một con muội muội...”

Yến Hồng học máu: “Con à, người phải dùng ‘người’ để tính, không thể dùng con...”

Cây Đuốc Nhỏ cau mày: “Vì sao? Không phải mẹ nói lớn dùng con, nhỏ dùng con sao?”

Yến Hồng rơi lệ, ngã nhào vào lòng Đông Phương Manh giả chết không đáp.

Xét thấy mấy chuyện vừa qua, gần đây Yến Hồng khá phiền muộn. Nàng bắt đầu điên cuồng tưởng nhớ một quyển sách ở thời đại xa xôi kia, đó là một quyển sách vừa có chiều rộng vừa có chiều sâu, vừa đại chúng vừa tao nhã, vừa cao cấp lại vừa thực dụng, quyển sách đó có tên gọi “Mười vạn câu hỏi vì sao”.

“Tẩu biết trên thế giới này chuyện khủng khiếp nhất là gì không?” Không đợi trưởng tẩu Việt Dã Thỏ trả lời, Yến Hồng đã tự cho đáp án: “Đó là con trưởng nhà muội học được cách suy nghĩ! Vậy tẩu biết chuyện gì còn đáng sợ hơn chuyện đó nữa không? Là con trưởng nhà muội học được cách đặt câu hỏi...”

Đại tẩu nữ hiệp Thỏ đồng tình ngay tấp lự. Nàng nhớ mấy ngày trước Cây Đuốc Nhỏ bám lấy mình hỏi: “Đại bá mẩu, vì sao đầu mọc ở trên cổ, móng lại mọc trên chân vậy?” >_< nàng=“” hận=“” không=“” thể=“” trốn=“” xa=“” mười=“” vạn=“” tám=“” ngàn=“”>

Hề nghĩ đến không thể hỏi Baidu cũng không thể hỏi Google ca ca, Yến Hồng lại không nhin được bi thương, ôm nữ hiệp Thỏ khóc kè: “Muội có phải Nhất Hưu Ca đâu, vì sao cứ hỏi muội chứ...”

Thập lục đang cắn hạt dưa tò mò ngắt lời: “Nhất Hưu Ca là ai?”

“Là một hòa thượng.” Yến Hồng đang giả khóc, Đông Phương Manh tốt bụng giải thích cho nhị tẩu, thuận tiện đưa ly nước tới miệng thê tử: “Hồng Hồng, uống nước.”

“Cám ơn Manh Manh.” Yến Hồng lập tức sán lại ực ực mấy ngụm, đúng lúc gào xong cổ họng hơi khô, bổ sung nước trước.

“Người đó thì liên quan gì đến việc Cây Đuốc Nhỏ hay hỏi chứ?” Thập lục càng mù tịt.

“Quan hệ lớn à!” Yến Hồng cũng không tiếp tục khóc kể nữa, vội vàng tiến hành phổ cập kiến thức: “Biết hứng thú lớn nhất của Nhất Hưu Ca là gì không? Là người khác hỏi hấn trả lời! Nếu có hấn ở đây thì tốt quá, muội nhất định không do dự quảng Cây Đuốc Nhỏ cho hấn!” Nói chắc như bập rang, không ai nhận ra đây là mẹ ruột đứa nhỏ cả.

“Có khoa trương tới vậy không?” Mộc Vũ Phi rõ ràng còn chưa ném đòn tấn công “vì sao” của Cây Đuốc Nhỏ, tỏ vẻ nghi ngờ.

Yến Hồng ném cho hấn ánh mắt trợn trắng: “Không tin hả? Được thôi, mấy ngày tới người phụ trách chăm Cây Đuốc Nhỏ đi, nhớ nhé, toàn bộ hành trình “ba cùng” đấy!”

“Ba cùng?”

“Là cùng ăn cùng uống cùng chơi!”

“Có gì khó đâu? Xem các người làm cha mẹ kìa, thật sự không có tiền đồ gì cả, một đứa nhỏ ba tuổi mà cũng sợ! Chờ coi ta đi!” Mộc Vũ Phi vừa tuyên bố hùng hồn xong liền nhận được ánh mắt rửa tội từ các hướng. Thập lục và Việt Dã Thỏ đồng thời tặng hấn ánh mắt đồng tình hai chực phần, nghĩ bụng quả nhiên diệc không sợ sủng, ngay cả lão Công gia uyên bác nhất hiện giờ còn đề phòng Cây Đuốc Nhỏ như phòng trộm, tên này còn đến cửa nạp mạng, quả nhiên là đồ thích bị ngược.

Yến Hồng cười thâm, rốt cuộc cũng được thư thái vài ngày.

Đối mặt với ánh mắt trong trẻo của Đông Phương Manh, Yến Hồng nhe răng, giơ tay làm dấu chiến thắng. Đông Phương Manh nghiêng đầu cười, hàng mi dài khê rung, trong mắt lấp lánh ánh sáng, lập tức khiến Yến Hồng mê mẩn mất hồn, quên hết mọi chuyện chung quanh.

Cứ cảm thấy cha bọn trẻ nhà nàng, càng lúc càng hút hồn...

Mộc Vũ Phi đảo mắt, không nhịn được liếc xéo một cái, hừ khê: “Thật là, vợ chồng già cả rồi còn quần quít thể cho ai xem...”

Thập lục hé mi mắt đã khép một nửa, cười cười như không: “Còn không phải để cho con hồ ly nào đó nhìn tới chua lèm sao?”

Một câu làm Mộc Vũ Phi ghen hòng nói không ra lời, nửa ngày đỏ mặt vắt lại một câu: “Ta đi tìm Cây Đuốc Nhỏ.” Thoảng cái biến mất đằng xa.

Việt Dã Thỏ nhẹ nhàng kéo tay áo thập lục, hai người nhìn nhau, hội ý xong cũng len lén rút lui, còn lại hai người quần quít cười ngây ngô, trong tiếng gió xào xạc, có chàng có thiếp.

“Một ngày nhàn rồi thế này, cứ như đang nằm mơ.” Yến Hồng dựa vào lòng Đông Phương Manh, thoải mái cảm thán.

Ba đứa quý con bị cha mẹ chồng bế đi chơi rồi, Cây Đuốc Nhỏ giao cho Mộc Vũ Phi, rốt cuộc nàng cũng trộm được chút thời gian cũng người yêu quần quần quít quít.

Nữ nhân làm mẹ rồi, quả nhiên thê thảm.

Nhớ hương vị thể giới hai người quá.

“Nằm mơ? Hồng Hồng muốn ngủ” Đông Phương Manh tưởng lầm nàng muốn ngủ, ôm nàng nằm xuống giường mềm. Yến Hồng lựa thể lật người lại nằm sấp trên người hấn, nhanh như chớp “chút” một cái lên môi hấn, dịu dàng cười: “Không mệt, muốn trò chuyện với Manh Manh.”

Hấn rướn cổ “chút” lại một cái, ánh mắt sáng ngời, chờ nàng gợi mở đề tài.

Cái gọi là đề tài giao lưu giữa vợ chồng, thật ra phần lớn thời gian đều là nàng nói, hấn nghe. Rất hiếm khi hấn góp lời, cũng rất ít phát biểu ý kiến nhưng nàng biết hấn nghe rất nghiêm túc, rất cố gắng hiểu ý nghĩ của nàng.

“Một lần sinh nhiều bảo bảo như thế, Hồng Hồng cứ mãi chăm sóc bọn nhỏ, Manh Manh có cảm thấy tịch mịch không?” Nàng vui vào hồm cổ hấn, thì thầm ní non, ngón tay quần lấy tóc hấn, cuộn thành vòng. Tóc hấn trơn mát, giống như tơ lụa thượng hạng.

“Tịch tịch, là cái gì?” Nàng cho rằng hắn sẽ không trả lời, kết quả hắn lại hỏi nàng như thế.

Không nhận được buồn cười, phải ha, có lẽ người thật sự cảm thấy tịch tịch là nàng cơ. Bị mấy đứa nhỏ đeo bám, không có thời gian quan tâm hắn, chẳng phải nàng thiếu hơi ấm của hắn sao? Nhất là mấy ngày nay, mỗi tối đều bị Cây Đuốc Nhỏ bám cứng ngắc...

Xem ra cần phải cho Cây Đuốc Nhỏ ngủ một giường riêng rồi!! Bà mẹ vô lương nào đó không hề đếm xỉa đến việc con mình mới là đứa con nít ba tuổi, đã mưu đồ cho nó độc lập rồi...

Phát giác tâm tình nàng thay đổi, hắn nghiêng đầu nhìn sắc mặt nàng: “Không vui?”

“Tịch tịch, cái này ày mà, cũng không phải là không vui, là cảm giác hình như chỉ có một mình, cô độc lẻ loi, sau đó chỗ này trống rỗng.” Yến Hồng chỉ vào vị trí trái tim.

Đông Phương Manh chụp ngón tay nàng, lắc đầu: “Không có, Manh Manh ở đây. Hồng Hồng, cũng ở đây.” Cũng chỉ vào trái tim hắn.

Thông báo đơn giản thẳng thắn như thế, khiến nàng hạnh phúc tới choáng váng.

Hắn không biết lời ngon tiếng ngọt, giữa vợ chồng lãng mạn triền miên hắn càng không rảnh lấy một chút, nhưng câu nói giản dị mộc mạc mà thẳng thắn như thế này, là lời hứa đẹp nhất trên đời, còn rất êm tai.

Dựa vào bờ vai không quá rắn chắc, cảm nhận nhịp tim vững vàng đều đặn của hắn, nàng cảm thấy, không thể tìm đâu một người hợp với nàng như thế, hai đời hai kiếp làm người, cũng chỉ có hắn.

Đã đủ lắm rồi.

69. Chương 69: Vấn Đề Cá Tính

Ba nhóc sinh ba lớn dần, hai thằng nhóc không ưa khóc nữa, tính nết cũng từ từ sáng sủa lên. Thằng lớn Ống Thối Nhỏ thích tròn tròn mắt nhìn người ta chăm chăm, mặt thường giữ nguyên một vẻ, đó là mặt không biểu tình...

Tóm lại, là một thằng nhóc lãnh đạm.

Thằng nhỏ Lá Cây Nhỏ là đứa bé rụt rè dẹt dẹt ít nói, so với hai ca ca mà nói hiển nhiên có hơi yếu đuối, thường hay bỏ loạn sau lưng ca ca song sinh, là cái đuôi nhỏ.

Còn đứa thứ ba, bạn Áo Bông Nhỏ Đông Phương Nhĩ Nhã, thân là hòn ngọc minh châu, là lá ngọc cành vàng duy nhất của Quốc Công phủ, cá tính cụ thể trước mắt hãy còn mơ hồ, bởi vì con bé này không thích để ý đến người khác, không có việc gì là ngủ vùi, cũng không thích bỏ tới bỏ lui vận động cùng các ca ca.

Yến Hồng vì thế rất lo lắng, hai thằng con đều sắp đi được rồi, con gái còn không thích bò, đến chừng nào mới có thể tiến hóa thành loài linh trưởng hả...

“Chàng nói đứa nhỏ này giống ai chứ? Lười để ý người khác, cả ngày chỉ biết ngủ ngủ ngủ, một ngày có quá nửa thời gian dùng để ngủ, liệu có vấn đề chỗ nào không nhỉ?” Yến Hồng vừa lo lắng nhìn nữ nhi vừa lẩm bẩm.

Đông Phương Manh trước nay khó mà giải đáp vấn đề thâm thúy như thế, chỉ toét miệng cười nằm sấp một bên cười tít mắt nhìn nữ nhi điềm tĩnh ngủ say, thỉnh thoảng lại len lén sờ một cái, Áo Bông Nhỏ vô thức lật người, đá chân, đều có thể khiến hắn cảm thấy mới mẻ thú vị, vì thế hắn có nghe rõ câu hỏi của Yến Hồng hay không vẫn là một vấn đề.

Yến Hồng nhăn mày nhăn mặt nhìn hai cha con hoàn toàn không biết lo lắng trước mặt, càng nghĩ càng cảm thấy nữ nhi ngủ thế này quá bất thường. Tuy rằng mấy đại phu mời tới đều nói đứa nhỏ rất khỏe mạnh nhưng một ngày mười hai canh giờ mà ngủ hết mười thì cũng không khỏi quá khoa trương đi?

Không nhận được kê lay thân mình nữ nhi, rước lấy ánh mắt bất mãn của Đông Phương Manh.

“Manh Manh, Áo Bông Nhỏ ngủ quá nhiều, không tốt.” Yến Hồng thấy hắn sốt ruột nữ nhi như thế, trong lòng nhất thời có chút khó chịu.

“Ngủ đầy đủ, tinh thần tốt.” Đông Phương Manh nghiêm trang nói cho nàng biết, còn túm tay nàng không cho nàng tiếp tục quấy nhiễu nữa.

“Nó ngủ như vậy quá nhiều...” Nếu ngủ không mà thêm được một mớ thịt, phỏng chừng Áo Bông Nhỏ đã là một cục thịt tròn vo từ đầu tới chân.

Ông Thối Nhỏ và Lá Cây Nhỏ được Diệu Nhân, Y Nhân chia nhau bế vào. Hai thằng nhóc thấy cha mẹ, thi nhau giơ tay ra đòi bế, cất giọng non choẹt: “Cha, mẹ.” Trước mắt bọn nhỏ nói còn chưa sôi lắm, trừ biết gọi cha mẹ ra, vốn từ vẫn còn cần tăng cường. Còn như Áo Bông Nhỏ, có một lần thật sự là bị Yến Hồng ép quá, mới lười biếng gọi một tiếng “cha” chứng tỏ nó không cảm cũng chẳng chậm phát triển, sau đó lập tức nhắm mắt ngủ khò làm Yến Hồng tức suýt ghen.

Đứa nhỏ kiêu gì đây! Kêu một tiếng cho có lệ rồi thôi, lại còn chỉ chịu kêu cha, bảo mẫu thân là nàng suýt nữa ghen thở vì tức! Yến Hồng thậm chí bị phản cảm thấy mình không phải là mẫu thân nó, có nữ nhi nào đối xử với mẹ mình vậy không?!

Nếu nói đứa khôn sớm nhất trong ba đứa, không ai khoác ngoài Ông Thối Nhỏ ra đời sớm nhất, đáng tiếc thằng nhóc này thông minh quá mức, tính cách lại trầm ổn không giống con nít, khiến Yến Hồng không khỏi giận dữ, chẳng lẽ đứa nhỏ có IQ cao đều thế này?

Tình huống của Áo Bông Nhỏ cũng không biết là khôn sớm hay khôn muộn nữa. Cả nhà vì vấn đề của nó còn đặc biệt mở hội nghị thảo luận chuyên đề, cuối cùng kết luận không giống nhau. Yến Hồng rối rắm đã lâu rồi cuộc cũng hiểu được một việc, Áo Bông Nhỏ thông minh hay ngu thì tạm thời chưa nhìn ra được, nhưng có một điểm có thể chắc chắn, đứa nhỏ này quá lười!!

Không phải sao? Nhớ lúc nó mới có mấy tháng, cho nó bú, đưa tới tận miệng nó còn không chịu mở miệng vàng ra, phải đợi nhét vào nó mới rờ rờ dùng sức nút vài cái. Mới đầu Yến Hồng còn rầu, sao bú sữa mà cũng không tích cực thế này? Nhìn Ông Thối Nhỏ, Lá Cây Nhỏ mà xem, hễ tới giờ bú là bú say sưa, khiến mẫu thân nàng đây cũng cảm thấy thành tựu... không phải đứa nhỏ này bị đần độn bẩm sinh đấy chứ?

Nhiều bạn như thế, rốt cuộc Yến Hồng ngộ ra, té ra Áo Bông Nhỏ lười, lười mở mắt, lười vươn cổ, người ta là “cơm đến há mồm”, tiểu thư đây hay hơn, lười há cả miệng!

Yến Hồng và Đông Phương Manh mỗi người bế một đứa vào lòng ngồi xuống, cẩn thận tránh Áo Bông Nhỏ đang nằm chính giữa giường ngủ còng queo như con tôm.

Ông Thối Nhỏ có vẻ lạnh lùng hơn mở mắt quan sát bốn phía một lượt, nhìn cha lại nhìn mẹ, cuối cùng nhìn muội muội một cái, sau đó thu hồi ánh mắt trầm ngâm. Yến Hồng lại khó chịu, coi đi coi đi, thâm trầm như thế, đây là vẻ mặt nên có của một đứa con nít hả?

Phản ứng của Lá Cây Nhỏ đơn thuần hơn nhiều, khá phù hợp với tuổi của nó, nhào vào lòng mẹ không chịu dậy nữa, nũng nịu cọ tới cọ lui, đối với muội muội cả ngày chỉ biết ngủ nó đã quen rồi, chỉ một mực gọi: “Mẹ, mẹ...”

“Bảo bối, sao vậy? Có phải chơi mệt rồi không? Nào nào nào, mẹ thơm thơm, bảo bảo sẽ không mệt nữa.” Yến Hồng thấy con trai út bám mình như thế, nghĩ bụng coi như còn có đứa bình thường, trái tim mẹ hiền lan tràn, bỗng Lá Cây Nhỏ lên hôn tới hôn lui, cũng cố tình kích thích Ông Thối Nhỏ một chút, ai bảo thằng nhãi đó không gần gũi nàng!

Lá Cây Nhỏ đã được huấn luyện từ sớm, cười ề a tặng mẹ nó một mặt nước miếng.

Ông Thối Nhỏ nhàm chán nhìn mẹ nó và đệ đệ một cái, quay người túm áo cha vắn vẹo ngo ngoay đứng dậy, vươn tay muốn lấy sợi lông công cắm trong cái bình gốm kế bên. Đông Phương Manh sợ nó ngã, vội vàng ôm nó lại, thuận tay bứt sợi lông công ra nhét vào tay nó, được con trai tặng cho làn thu ba thẩm thiết. Vừa vặn bị Yến Hồng muốn xem con trai thứ hai ghen tị nhìn thấy, thế là nàng lại tức lên.

Đứa nhỏ này, rõ ràng đối xử bất công!

Yến Hồng rầu rĩ cực điểm, ai oán nhìn Đông Phương Manh, ánh mắt như trách như hờn làm Đông Phương Manh thấy giật thót, nhích mông, lại gần nàng, một tay ôm con một tay sờ trán nàng, cau mày hỏi: “Đau?”

Yến Hồng gật đầu: “Đau, đau chết luôn!” Nàng tức đến mức đau hết ruột rồi đây! Nhân cơ hội dụi đầu vào vai Đông Phương Manh, thuận tiện trườn ổng Thối Nhỏ không biết thức thời. Con cái gì thế, không biết săn sóc tí nào.

Lá Cây Nhỏ lo lắng ngược lên nhìn mẫu thân, cắn ngón tay mình bất an gọi một tiếng: “Mẹ...”

Ổng Thối Nhỏ có lạnh mấy đi nữa cũng là đứa nhỏ, vẫn quan tâm mẫu thân mình, thấy sắc mặt mẫu thân không vui bèn vất lông công đi túm vạt áo mẹ, mở to mắt nhìn Yến Hồng, cuối cùng mở miệng vàng hời: “Mẹ?”

Áo Bông Nhỏ, đứa bé vô tâm kia đến lật người cũng lười, mãi mê ngủ ngon lành.

Yến Hồng trề môi làm bộ mắt hứng chột chột mũi ổng Thối Nhỏ, giả khóc hu hu: “Ổng Thối Nhỏ không thích mẫu thân, mẫu thân đau lòng...” Vừa che mặt vừa lén lút nhìn qua kẽ ngón tay xem phản ứng của ổng Thối Nhỏ.

Diệu Nhân không nhìn nổi nữa, ngoảnh mặt qua chỗ mọi người không chú ý trốn mắt khinh bỉ. Tiểu thư nghĩ gì tưởng nàng không biết chắc? Không phải cảm thấy con mình không gần gũi với mình nên bất bình sao!

Đột nhiên cảm thấy tiền đồ vô lượng, tam phòng nhà ta đã đồng hóa thành trẻ con hết rồi...

Kết quả ổng Thối Nhỏ chưa sao, Lá Cây Nhỏ đã khóc rồi: “Mẹ, oa, mẹ...” Nhóc con đơn thuần làm sao phân biệt được là mẹ nó khóc thật hay giả vờ, tưởng là mẫu thân không ổn thật, đồng cảm, ôm Yến Hồng khóc còn thắm hơn nàng nữa.

Yến Hồng há hốc mồm, lần này đúng là tự bê đá đập vào chân mình rồi, nàng cũng chỉ muốn dọa con trai thứ thôi, dù nó thân với mình một chút, có dè dáu con thứ chưa đỡ được thì con út đã hoảng thật rồi.

Lá Cây Nhỏ khóc không hề gì, ổng Thối Nhỏ cũng cảm thấy sự tình nghiêm trọng, mặt xụ xuống, môi mím lại, tay túm cứng áo mẫu thân, mắt to không chớp nhìn mẫu thân chăm chăm, cứ như sợ nàng có cái gì sơ sẩy, tuy chưa khóc nhưng vẻ mặt cứng ngắc đó cũng đủ làm người khác đau lòng.

Đông Phương Manh hoàn toàn không rõ đến tột cùng xảy ra chuyện gì, thấy thế ngăn ra tại chỗ, hai đứa nhỏ không phải xụ mặt thì khóc lớn, lập tức chân mày nhăn tít, sờ lớn rồi sờ nhỏ, bản thân cũng sắp khóc đến nơi.

Diệu Nhân và Y Nhân đồng thời vỗ trán than thở, tiểu thư à, đây là hiệu quả người muốn đó hả? Đúng là rung động nha...

Không ai nhìn thấy, Áo Bông Nhỏ bực bội hất hất tay lại đá đá chân, cuối cùng vẫn không thể chống lại ma ám của ca ca, bực mình mở mắt.

“Lá Cây Nhỏ ngoan ngoan, sao rồi sao rồi? Đừng khóc nha, mẫu thân không sao, mẫu thân đùa với ca ca thôi, không phải thật đâu...” Rốt cuộc Yến Hồng tỉnh hồn, vội vàng khắc phục hậu quả.

Hết hôn rồi dễ, cuối cùng cũng dàn xếp xong Lá Cây Nhỏ dễ bị hoảng sợ nhất, lại nhìn ổng Thối Nhỏ. Ôi ôi, thần mặt đen tí hon này, ánh mắt không tốt tí nào. Quý con này còn nhỏ nhưng ranh như ma ấy, lần này chắc chắn biết mình mới giả bộ rồi, thần thánh ơi, con sai rồi...

Yến Hồng hơi xấu hổ nịnh nọt con trai thứ: “Ổng Thối Nhỏ vừa kêu mẹ, mẹ liền hết đau, lại vui vẻ, a ha ha.” Thấy mặt ổng Thối Nhỏ vẫn đen sì, bụng hời hện gần chết, đầu năm nay, sao con nít khó đỡ vậy trời?

Đông Phương Manh vẫn không yên tâm đưa tay sờ trán nàng: “Hết đau rồi?”

“Không đau không đau, sớm bị cái mặt đen của con đuổi chạy rồi, sao dám đau nữa chứ...” Cũng mặc kệ lớn nhỏ nghe có hiểu không, Yến Hồng ra sức bông ổng Thối Nhỏ mặt vẫn không vui lên, mỗi tay một đứa, hôn bên này một cái bên kia một cái: “Mẫu thân thích ổng Thối Nhỏ và Lá Cây Nhỏ nhất nhất nhất nhất, thật đó!”

Ài, mẫu thân như nàng, thật là mất hết thể diện, hu.

Ngay lúc này, một giọng nói trẻ con bắt mãi vang lên ở cửa: “Mẫu thân chỉ thích đệ đệ, không thích Cây Đuốc Nhỏ à?”

Không phải Cây Đuốc Nhỏ thì còn ai? Thằng ranh này sao bây giờ cũng tới làm loạn thêm thế hãaaaaaa...

Rốt cuộc Yến Hồng hiểu được tâm tình nhỏ máu của vị huynh đài trong Đường Bá Hổ điểm Thu Hương rồi, nàng tạo nghiệt gì vậy trời...

Trong lòng còn ôm hai quả đạn, làm sao giải quyết đứa ở cửa bây giờ? Yến Hồng không nhịn được cầu cứu Đông Phương Mạnh, kết quả nhìn liền sâu. Chả biết Áo Bông Nhỏ bỏ vô lòng cha nó hỏi nào?! Nằm sấp như con mèo còn ngủ nhều nước miếng nữa, thật là, sinh ra để đánh bại nàng!

Đông Phương Mạnh nhìn Yến Hồng vô tội, đôi mắt đen chớp chớp, ánh sáng thuần khiết đến không thể thuần khiết hơn. Hắn cũng không biết nữ nhi di chuyển đại bản doanh ngủ lúc nào nữa...

Yến Hồng khóc không ra nước mắt nhìn Cây Đuốc Nhỏ đang sắp xả lũ ngoài cửa: “Con à, mẹ sai rồi, tha ẹ đi...”

70. Chương 70: Khởi Đầu

Thời gian thấm thoát trôi đi, thoáng cái đã ba năm.

Nữ nhi của Đông Phương Tề và thập lục, Đông Phương Lan Nhã bây giờ cũng đã hai tuổi rưỡi rồi. Do trong phủ Di Lăng trẻ con đông, thành thử phần lớn thời gian đều ở Công phủ, không theo cha mẹ về kinh thành. Thế nên dần tới kết quả, Lan Nhã còn thân với Yến Hồng hơn cả mẫu thân nó, hận không thể bỏ chữ thẩm đi, trực tiếp kêu mẹ y như Áo Bông Nhỏ...

Kỳ thật cũng không thể trách nhóc con này, Yến Hồng vừa nấu ăn ngon lại biết kể chuyện xưa rất hay, thỉnh thoảng còn chơi trò chơi cùng nữa, đứa nhỏ nào chẳng thích ở cùng nàng chứ.

Hết cách, hoàng đế đã ở trạng thái nửa về hưu, tất nhiên thái tử chính thức giám quốc, Đông Phương Tề chính thức có việc làm, không thể giống như hồi xưa làm thị độc trong cung, dăm ba ngày lại chạy về nhà được, đành phải định cư ở kinh thành, mà thập lục không chịu được khi phải chia cắt trượng phu, nữ nhi lại khóc lóc nhất quyết đòi ở cùng tỷ tỷ Áo Bông Nhỏ, so sánh mức độ nặng nhẹ giữa hai người, nàng đành giao đứa nhỏ cho cha mẹ chồng và em dâu, bản thân đi cùng đứa lớn.

Lan Nhã cũng học các ca ca tỷ tỷ lấy nữ danh, nhóc này có chủ kiến lắm nhé, hơn hai tuổi đã biết tự đặt ngoại hiệu ĩnh rồi, gọi là “Cái Làn Nhỏ” lấy từ âm “Lan”, cũng rất dễ thương.

Nó ở cả năm không sao, ông ngoại bà ngoại lại nhớ muốn chết, hoàng đế hoàng hậu mấy lần biên thư bảo nhóc con về kinh thành chơi cùng họ một chuyến. Kết quả nhóc con kia chơi ác, kéo hết ngày này qua ngày khác.

Vì thế kéo luôn qua năm.

Hoàng đế hoàng hậu nhịn hết nổi, trực tiếp sai người về đón. Cái Làn Nhỏ không nỡ xa đại gia đình náo nhiệt ở Di Lăng, sống chết không chịu hồi kinh. Cuối cùng vẫn là vợ chồng lão Công gia không nhẫn tâm, dứt khoát quyết định cả nhà đều lên kinh chơi, vừa vận đoàn tụ với hai cặp con trai con dâu đã lâu chưa gặp mặt, cùng nhau đón Thượng Nguyên [43].

Trước tết Thượng Nguyên một ngày, cả nhà đến kinh thành. Đông Phương Ngọc thân là trưởng tử, đương nhiên không nhường ai phụ trách tiếp đãi. Sắp xếp ổn thỏa xong thì đã tới tối. Vợ chồng Công gia trước kia ở kinh thành, căn cơ không mỏng, cho dù về quê bao nhiêu năm rồi nhưng bạn cũ tới bái phỏng vẫn khá đông. Vợ chồng Yến Hồng không giới ứng phó mấy chuyện này, vì thế đều ở hậu viện chăm bọn trẻ, tiền viện giao cho cha mẹ và hai cặp huynh tẩu.

Bọn nhỏ trước khi ngủ đã tập thành thói quen nghe kể chuyện. May mà giường của phủ Uy Viễn Hầu đủ rộng, mấy đứa nhóc nằm ngủ một giường cũng không chật. Cây Đuốc Nhỏ tuy đã sáu tuổi nhưng vẫn yêu thích chuyện kể trước khi ngủ không kém gì đệ đệ muội muội, đã vác sẵn chăn của nó chạy qua chen lẫn với đám đệ đệ muội muội rồi, bởi vì trước mắt chỉ có nó ngủ một mình.

“Mẹ, hôm nay kể chuyện gì?” Xếp hàng thứ ba, Lá Cây Nhỏ Đông Phương Diệp háo hức nói ra tiếng lòng của các bạn nhỏ có mặt.

Yến Hồng vừa đắp chăn cho chúng vừa cười đáp: “Trước khi kể chuyện, mẹ hỏi các con trước, ngày mai là tết gì nào?”

“Tết Thượng Nguyên...” Bọn nhỏ đồng thanh kéo dài giọng, giọng nói non nớt nghe đặc biệt êm tai.

“Ừ, các bảo bối thật thông minh, đều biết cả! Vậy các con biết tết Thượng Nguyên phải làm những gì không?” Yến Hồng cười híp mắt nhìn mấy đứa trẻ đẹp như ngọc chạm nằm xếp hàng, trong lòng thỏa mãn không thôi.

Phải biết có thể dạy dỗ được mấy tiểu ma đầu này thành bộ dạng như bây giờ, thật sự là một pho sử thi đẫm máu và nước mắt đấy...

Đông Phương Manh tắm xong đi vào phòng không thấy Hồng Hồng yêu dấu, ngẩn người nửa ngày mới sang phòng kế bên, quả nhiên thấy nàng đang ở cùng bọn nhỏ.

Yến Hồng nghe tiếng động quay đầu thấy tóc hấn còn nhỏ nước, không kịp nghe đáp án của bọn trẻ, vội vàng đứng dậy lấy khăn lông kéo hấn ngồi xuống lau tóc. Bây giờ trời vẫn còn lạnh, tóc ướt như vậy rất dễ nhiễm lạnh.

Cái Làn Nhỏ tính rất hoạt bát, hiện tại lại chính là lứa tuổi lấm vẩn đề, mở miệng thắc mắc: “Rõ ràng tam thúc là người lớn vì sao còn phải để thẩm lau tóc cho thúc chứ? Bà nội nói chỉ có con nít mới cần người lớn chăm sóc...”

Đôi mắt đẹp của Đông Phương Manh chuyển qua nhìn nó, đáy mắt dịu dàng hết sức nhưng chỉ cười cười không đáp. Ngược lại Cây Đuốc Nhỏ thanh minh thay cha nó: “Tóc cha trước giờ đều do mẹ lau, cái này không liên quan gì lớn hay nhỏ.”

“Nhưng mẹ muội đâu có lau tóc cho cha muội...” Cái Làn Nhỏ vừa so sánh, lại cảm thấy mẫu thân mình khác xa tam thẩm.

“Huynh lớn rồi cũng sẽ để nương tử huynh lau tóc cho.” Ông Thối Nhỏ không mở miệng thì thôi, nói một cái là kinh hồn.

Yến Hồng nghe xong sững sốt quay đầu nhìn con trai thứ một cái, thấy mặt nó nghiêm túc mà thành thực, không nhịn được bật cười, thẳng nhai này có chí khí ghê nhỉ...

Mấy đứa nhỏ tranh nhau phát biểu lớn lên sẽ làm gì. Áo Bông Nhỏ sớm đã lăn vô trong cùng ngủ đến trời đất tối đen, nó chờ nửa ngày cũng không nghe mẹ kể chuyện xưa, mà sâu ngủ thì không chờ nó, thật chịu hết nổi, bại trận luôn rồi. Mấy đứa còn lại âm ỹ như thế cũng không đánh thức nó được.

Đông Phương Manh chớp cơ hội ôm eo thê tử, tặng một nụ cười mỉm ngọt ngấy chết người, khụ, là nụ cười thuần khiết.

“Manh Manh đừng rộn, tóc còn chưa khô này.” Yến Hồng nhẹ giọng mắng yêu hấn, động tác trên tay vẫn dịu dàng, liếc trộm bọn nhỏ một cái, phát hiện chúng đang thảo luận nhiệt liệt, không chú ý đến mình, thế là tức tốc chọt lên môi hấn một cái, thấy mắt hấn sáng ngời ngời không dời khỏi mặt mình, trong bụng mừng rỡ như thiếu nữ hoài xuân.

“Woa woa, thẩm thẩm hôn tam thúc, Cái Làn Nhỏ thấy rồi nhé!” Nhóc con tinh mắt phơi bày hành vi của Yến Hồng ngay tại trận, mắt mấy đứa kia như đèn pha rọi tới.

Yến Hồng hắng giọng, chuyện này trải qua nhiều rồi, đâu bị một câu của con nít ranh hù nữa? Cực kỳ thần nhiên đáp lại: “Ừ, vừa rồi thẩm ra câu hỏi nha, Cái Làn Nhỏ có đáp án chưa? Trả lời giỏi, thẩm có phần thưởng!”

Mấy nhóc con vừa nghe còn có chuyện hay như thế, vội vàng giơ tay lên: “Tết Thượng Nguyên phải ăn bánh trôi, treo lồng đèn đỏ, dán giấy màu, đốt pháo...”

Đông Phương Manh không nhịn được dán môi lên môi Yến Hồng, may mà hấn làm cha nhiều năm nay, cũng biết có vài việc không thể làm hết sức trước mặt bọn trẻ, liếm mấy cái rồi thôi, trong mắt còn sóng tình

nồng nàn chưa tan. Yến Hồng thấy thế, kể tai hần thì thầm: “Một lát về phòng, Manh Manh muốn làm sao thì làm.”

Cả gương mặt Đông Phương Manh sáng ngời, lập tức muốn kéo Yến Hồng về phòng. Yến Hồng đưa mắt về phía giường, tỏ ý nàng phải giải quyết bọn nhỏ trước, lúc này Đông Phương Manh mới ngồi lại chỗ cũ, chỉ là ngồi mà nhấp nhẩm.

Yến Hồng cũng không nỡ để hần nhin, vừa hay tóc đã khô hơn nữa, liền nói nhỏ: “Manh Manh về phòng trước đi, một lát Hồng Hồng về.”

Chuyện giữa vợ chồng, nàng và hần xưa nay không giấu diếm, hần thẳng thắn quen, nàng cũng học được cách đơn giản.

Đông Phương Manh gật đầu, đi tới cạnh giường hôn từng đưa một, chúc ngủ ngon xong, lúc đi ra ngoài thì lại quay đầu, mím môi nói với Yến Hồng: “Nhớ nhanh.” Yến Hồng cười gật đầu, lúc này hần mới đi ra.

“Mẹ, mẹ, tết Thượng Nguyên phải làm rất nhiều chuyện nhé, phải đốt pháo nè, bắn pháo bông nè...”

“Cái Làn Nhỏ cũng định nói, còn phải ăn bánh trôi, treo đèn lồng...”

“Còn đi dạo hội đèn, giải câu đố đèn...”

Mấy đứa nhỏ giành nhau nói đáp án, Yến Hồng cười gật đầu liên tục: “Ừ ừ, các bảo bối đáp đúng rồi. Vậy mẹ thưởng, kể một câu chuyện có liên quan đến tết Thượng Nguyên, các bảo bối có muốn nghe không nào?”

“Muốn!” Dàn hợp xướng đồng thanh.

“Chuyện kể rằng, xưa thật là xưa, chim ác thú dữ rất nhiều, làm hại người và gia súc khắp nơi, mọi người tổ chức lại đánh giết chúng. Có một con chim thần do lạc đường mà rơi xuống nhân gian, vô tình lại bị thợ săn không biết đầu đuôi bắn chết.

Sau khi thượng đế biết chuyện cực kỳ tức giận, lập tức truyền chỉ, ra lệnh cho thiên binh đúng ngày mười lăm tháng giêng tới nhân gian phóng hỏa, thiêu rụi sạch sẽ con người, gia súc và tài sản của nhân gian. Nữ nhi của thiên đế lòng dạ tốt bụng, không nhẫn tâm nhìn thấy bá tánh vô tội chịu khổ, liền bất chấp nguy hiểm tính mệnh, lén lút cười mây lành xuống nhân gian, báo tin tức này cho con người biết. Mọi người nghe tin xong, giống như bị sét đánh xuống đầu, hoảng sợ không biết nên làm thế nào mới tốt.

Hồi lâu mới có một ông lão nghĩ ra một cách. Ông nói, đúng vào ngày mười bốn, mười lăm, mười sáu tháng giêng, ba ngày này mỗi nhà đều ở nhà giăng đèn kết hoa, đốt pháo, bắn pháo bông. Như vậy, thiên đế sẽ tưởng mọi người đều bị thiêu chết hết rồi.

Mọi người nghe xong đều gật đầu khen phải, liền chia nhau đi chuẩn bị. Đúng đêm rằm tháng giêng, thiên đế vén mây nhìn xuống, phát hiện nhân gian đỏ rực, tiếng âm vang dội tới trời, liền tục ba đêm liền đều như thế, cho rằng lửa lớn đã thiêu rụi hết cả, trong lòng sáng khoái. Mọi người nhờ đó giữ được mạng sống và tài sản của mình. Để kỷ niệm thành công này, từ đó hằng đến mười lăm tháng giêng, nhà nhà đều treo đèn lồng, đốt pháo kỷ niệm ngày này.”

“Đó, tục lệ tết Thượng Nguyên từ đó mà ra, có thú vị không?” Vốn dĩ Yến Hồng định kể chuyện dài chút nhưng bây giờ phu quân yêu dấu đang chờ ở phòng bên, nàng đành lựa chuyện ngắn mà kể, còn có thể để bọn trẻ biết chút tập tục.

“Mẹ, vậy kinh thành cũng có hội đèn lồng chứ?” Cây Đuốc Nhỏ quen thói hỏi. Di Lăng năm nào cũng có, có điều nó muốn xem kinh thành có gì khác không.

“Cái này mọi người biết mọi người biết, trong kinh thành treo đèn lồng cả con phố dài luôn, còn có rất nhiều đồ ăn ngon, còn có ảo thuật!” Cái Làn Nhỏ thốt lên, trừ Áo Bông Nhỏ ngủ say, mấy đứa còn lại cơ hồ biến thành đèn lồng luôn.

“Được rồi, chỉ cần các con ngoan ngoãn nghe lời lập tức đi ngủ, ngày mai cho phép các con cùng đi dạo hội đèn.” Yến Hồng rộng rãi hứa, thật ra nàng cũng tính để bọn trẻ đến kinh thành đi dạo hội đèn, cơ hội khó có như thế, để bọn trẻ vui vẻ một bận.

Tiếng hít thở nhẹ nhàng nhanh chóng vang lên. Yến Hồng dịu dàng bồng Áo Bông Nhỏ đã dán vào tường đặt lại chỗ nằm, chỉnh tư thế thoải mái, hôn nhẹ một cái lên trán từng đứa, khẽ nói: “Các bảo bối, ngủ ngon.”

Một đêm này Đông Phương Manh ăn no thỏa mãn, ngày hôm sau tinh thần hăng hái chẳng có vẻ gì là người mệt nhọc do tàu xe mấy ngày liền.

Yến Hồng đề xuất dẫn tụi nhỏ xuống phố dạo hội đèn lồng với vợ chồng Công gia và các huynh tẩu, mọi người đều đồng ý. Lên kinh mà, phải chơi cho sướng. Có điều do các nam nhân còn có tiệc tùng xã giao của họ, lão phu nhân lớn tuổi không muốn giày vò, đại tẩu Việt Dã Thỏ sắp sinh, nên thực tế đội ngũ chỉ gia tăng thêm một người, thập lục công chúa.

Ai cũng không ngờ, một quyết định bình thường như vậy, cuối cùng lại dẫn đến một trận hỗn loạn khiến người ta sốt hết cả ruột.

71. Chương 71: Sự Kiện Giã Mập

Tết Thượng Nguyên, mười lăm tháng giêng âm lịch, còn gọi là tết đầu năm, Nguyên Tịch hoặc tết đèn, là ngày tết quan trọng nhất sau tết âm lịch. Tập tục tết Nguyên Tiêu mỗi nơi mỗi khác, nhưng ăn bánh trôi, ngắm hoa đăng, múa rồng múa sư tử, là các tập tục dân gian quan trọng không thể thiếu.

Kinh thành thuộc vùng Giang Nam, có tục lệ cũ là “giật Nguyên Tiêu”, là thủ phủ triều đình nên lễ mừng Nguyên Tiêu tất nhiên cực kỳ long trọng. Thập lục thân là nhân sĩ lâu năm ở kinh thành, trách nhiệm hướng dẫn tham quan đương nhiên rơi trên người nàng: “Lại nói cái này, vạn ngọn đèn treo đắp thành núi đèn, hoa đăng pháo hoa, kim bích chiếu rọi, cấm tú giao thoa. Các thiếu nữ xinh tươi ca múa, mọi người vây xem. Du khách đi dạo hai bên đường phố, ảo thuật kỳ lạ, ca múa tạp kỹ nối tiếp nhau, tiếng nhạc nhã tiếng huyền nào có hơn mười dặm. Đường lớn ngõ nhỏ, trà lâu tửu quán thấp đèn tứ phía, chiêng trống rộn rã, pháo nổ rền vang, đèn thấp trăm dặm không tắt.”

Khụ, đừng thấy công chúa nàng văn võ nát nhé, người ta đầy bụng chữ nghĩa đấy! Người nào đó nguyên đêm hôm qua tụng hơn nửa quyển “Kinh thành địa phương chí” vênh váo.

Đám người Yến Hồng dẫn một hàng con nít đi dọc đường, luôn miệng kinh ngạc than thở, mắt tròn xoe miệng tròn vo. Tết đèn Di Lăng tất nhiên cũng náo nhiệt vô cùng nhưng so sánh với kinh thành, căn bản không thể xếp ngang hàng.

“Phong cảnh thế này, không “cải trang vi hành” giả làm dân thường, căn bản không thể nhìn thấy, cũng không cảm nhận được thú vui trong đó.” Thập lục cười tủm tỉm giải thích ngắn gọn tất cả sắp xếp cho ngày hôm nay.

Yến Hồng gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Đông Phương Manh không nghe được hai người nói gì, mắt bận không sao đếm xuể rồi, nhìn trái ngó phải, đèn ngũ sắc lấp lánh ánh lửa, mặt hắc đường như cũng nhuộm màu rực rỡ.

“Nhiều người quá, còn đông hơn kiến lúc trời âm u nữa!” Ví dụ của Cây Đuốc Nhỏ làm người lớn bật cười, có điều nhìn thật đúng là biển người nườm nượp...

“Mẹ, mẹ, cái đèn nào của ông ngoại làm?” Cái Lân Nhỏ không chịu cho người lớn bế, cứ hí ha hí hửng đòi đi cùng các ca ca, thập lục sợ tính nó trẻ con chạy lung tung đành nhắm mắt theo đuôi dắt nó đi.

“Ày, cái đèn lồng lớn nhất đó là do ông ngoại con sai người làm.” Thập lục chỉ cho nó nhìn, bọn nhỏ đưa mắt nhìn theo, liền bị hấp dẫn ngay, hai con mắt đều không nỡ chớp, miệng tròn vo, nhất thời không nói.

Trên đời này người ra tay hào phóng nhất không ai khác ngoài vua một nước. Hoàng đế cha thập lục vì lễ mừng Nguyên Tiêu này, đặc biệt ra lệnh thợ mộc làm một cái đèn lồng khổng lồ, chứa đủ hai mươi gian phòng, ột trăm năm mươi thước, ánh vàng lấp lánh, kỳ quan rực rỡ.

Đông Phương Manh giống y bọn nhỏ, nhìn tới mức mắt không biết đường về luôn. Yến Hồng xem thế là đủ, nói đùa với thập lục: “Vẫn là cha tẩu hào phóng, cùng dân vui vẻ, mới là khoái lạc thật sự.”

Thập lục nhếch miệng: “Khụ, ta vẫn luôn muốn nói, kỳ thật cha ta thật phá gia...”

Yến Hồng cười mà không nói, thấy một chỗ bán kẹo viên bọc sữa bên đường, mùi thơm nức mũi khiến con sâu thèm ăn trong bụng nàng ngọ nguậy, nhịn không được lại mua một ít, cắn một miếng, lớp sữa mềm thơm, ngọt mà không ngấy, thừa lúc Đông Phương Manh không chú ý, dùng đũa trúc gấp một viên cho vào miệng hần, hần ngơ ngác ngậm kẹo ngoảnh đầu nhìn nàng, trong mắt có ngạc nhiên, quên cả nhai.

Thập lục quay đầu nhìn: “Hồng Hồng hay nha, muối cho Manh Manh ăn, quá thiên vị. Các con, lên!”

Bây giờ con quần công tập thể, Yến Hồng cười liên tục năn nỉ: “Rồi mà rồi mà, ai cũng có phần, này, cẩn thận rót!”

Sau một trận hỗn chiến, ai cũng được ăn. Khó khăn lắm Đông Phương Manh mới nhai xong viên trong miệng, lại phát hiện trong tay thê tử không còn viên nào, hai mắt tức khắc mờ sương, ánh mắt đáng thương, đừng nói người nhà, cả chủ sạp hàng kẹo viên cũng bất nhẫn, đang chuẩn bị đưa thêm vài viên cho hần thì, Áo Bông Nhỏ dọc đường đi ngáp lia lịa nhón chân giơ viên kẹo lên muốn nhét vào miệng cha: “Cha, ăn.”

Áo Bông Nhỏ tuân theo nguyên tắc nhất quán từ sau khi nó biết nói, đó là ngắn gọn được bao nhiêu hay bấy nhiêu, dùng một chữ mà diễn tả được ý mình rõ ràng thì tuyệt đối không nói thêm chữ thứ hai.

Mấy thằng làm ca ca thấy muối muối như thế, đua nhau noi theo, đều giơ viên kẹo đã cắn một miếng hoặc còn chưa kịp cắn ra muốn cha ăn. Cái Làn Nhỏ ăn nhanh nhất, trong tay còn mỗi cái que không, nhất thời tử thân hết sức: “Cái Làn Nhỏ hết mất rồi, oa...”

Thập lục vội vàng an ủi: “Không cần không cần, tam thức cũng không ăn nhiều vậy đâu...” Trong lòng thì bi phần muốn chết, đứa nhỏ kiểu gì thế này, chỉ biết hiểu thảo tam thức, không biết hiểu thảo mẫu thân. Con bất hiếu!

Đông Phương Manh cười ngồi xổm xuống sờ đầu con trai con gái, sau đó lắc đầu, đẩy từng viên kẹo về, ý là bọn nhỏ tự ăn đi. Yến Hồng cười nói: “Không đủ thì mua thêm, còn nhiều mà. Có điều, cái này không được ăn nhiều, cẩn thận đầy bụng, khó tiêu hóa.”

Đông Phương Manh gật đầu, thấy nữ nhi giơ kẹo còn không ngừng ngáp, đôi mắt mơ màng lim dim, bất nhẫn bèn bế nó trong lòng, thuận tiện cho nó ngủ. Yến Hồng thấy thế lắc đầu, cũng không ngăn cản.

Đứa nhỏ này mê ngủ, nàng tính để ở nhà rồi. Không dẫn nữ nhi theo, Manh Manh lại nhất quyết không chịu, ài.

“Lát nữa sắp đến đi cà kheo và múa rồng rồi, múa rồng ở kinh thành là số một, không xem chắc chắn hối hận!” Thập lục vỗ ngực cam đoan.

Cây Đuốc Nhỏ ngoẹo đầu nhìn lẻ đường đối diện bán đèn lồng, chỉ vào đó nói với Yến Hồng: “Mẹ, đèn con hổ!”

Lá Cây Nhỏ cũng nhìn thấy đèn lồng yêu thích, cũng gào lên: “Mẹ, mẹ, đèn con thỏ, Lá Cây Nhỏ muốn!”

Ông Thổ Nhỏ già dặn nhìn theo hướng đó, không nói gì nhưng lại tập trung ở đèn con hổ oai vệ lâu hơn.

Bọn trẻ đều thích, Yến Hồng cũng không muốn làm chúng mất hứng, đưa tiền cho gia đình đi theo sau: “Đi mua hai cái đèn con hổ, ba cái đèn con thỏ.”

Đợi gia đình đi rồi, nàng mới thấy Đông Phương Manh cũng nhìn qua bên đó nhiều hơn một chút, không khỏi buồn cười, lại sai nha đầu duy nhất đi theo là Y Nhân đi qua: “Mua thêm một cái đèn cá chép, màu đỏ thẫm ấy.”

Đông Phương Manh nhìn nàng, má lại mím ra hai lúm đồng điệu.

Thập lục ở bên cười trộm: “Được rồi, chúng ta đi qua cái đài bên này trước đi, đội ca hát tạp kỹ sắp đến rồi, đi chiếm vị trí tốt.” Yến Hồng nghĩ bụng, thập lục công chúa rành mấy trò chơi dân gian này thật, xem ra hồi xưa trốn cung ra ngoài không ít bạn đây.

Quả nhiên đi đến đài tròn cách trung tâm phố không xa, chỉ thấy dòng người đông nghịt nhìn không thấy điểm cuối, chung quanh tiếng ồn ào huyên náo ầm ỹ không dứt.

Tiếng nhạc ồn ào náo động đến gần, dòng người bắt đầu rối loạn, đua nhau đổ dồn về hướng có tiếng nhạc. Yến Hồng lo bọn trẻ bị lấn đầu, vội vàng nói với mấy tùy tùng đằng sau: “Trông chừng bọn nhỏ, đừng để đám đông đụng trúng. Được rồi, bế hết lên thôi.” Nói rồi bỗng Lá Cây Nhỏ đứng gần mình nhất lên, Cây Đuối Nhỏ và Ông Thối Nhỏ được tùy tùng bế.

Lúc này xe hoa biểu diễn của các thiếu nữ cũng tới rồi, đám đông càng hưng phấn hơn, khó tránh khỏi xô xô đẩy đẩy. Mấy người Yến Hồng và thập lục suýt đứng không vững, đành một tay bồng con, một tay dắt díu nhau. Yến Hồng còn phải thỉnh thoảng phân tâm chú ý Đông Phương Manh, trong lòng hơi sầu lo, vốn nghĩ đi ra xem náo nhiệt, kết quả bây giờ óc còn không mang nổi mình óc, sức đâu nữa mà xem biểu diễn.

Khổ nỗi ghét của nào trời trao của ấy, một ông lão bên cạnh nàng dắt cháu đi theo đám đông cơ hồ đã bị cuốn vào trạng thái “trôi nổi” tới trước, kết quả cháu ông ta nhỏ con sức yếu, bị người ta chen ngã xuống đất, người đằng sau rút chân không kịp, đứa nhỏ bị đập mấy cái, đau quá khóc oa oa. Ông lão sốt ruột mà không có cách, đành ngồi xổm xuống dùng thân mình che chắn cho cháu. Nhưng ông ta ngồi xuống thì dễ, muốn đứng lên lại khó.

Do sự kiện này xảy ra đúng ngay trung tâm con phố dài mười dặm, địa điểm biểu diễn của đội múa rồng và xe hoa thiếu nữ cũng ngay gần đó. Người nào cũng muốn chen lên chiếm vị trí tốt, xô đẩy nhau hỗn loạn vô cùng. Không biết là ai thét lên hoảng hốt: “Không ổn rồi, đập chết người rồi!”

Yến Hồng vừa nghe là biết không xong rồi. Vốn dĩ người phía trước đã sắp ổn lại rồi, có người tốt bụng cúi xuống định đỡ ông lão và đứa bé lên. Tiếng hét này đúng lúc ghê, người không biết chân tướng càng muốn lấn tới xem náo nhiệt, xem đến tột cùng xảy ra chuyện gì. Phía trước đang thoáng một chút, đằng sau lại ùn ùn chen lên, chẳng những người tốt bụng kia cũng bị xô ngã xuống đất, mấy bà lão phụ nữ yếu đuối đều không chống nổi đằng sau xô đẩy, ngã hết xuống đất.

Yến Hồng bất an xoay đầu nhìn về phía sau, cứ tiếp tục thế này sẽ thành sự kiện giẫm đạp như chơi. Nếu không sơ tán sớm, phạm vi liên lụy sẽ càng lúc càng lớn. Nàng vội vàng hét lên: “Mọi người đừng chen nữa, cẩn thận người già và trẻ em.” Nhưng giọng nàng lại bị tiếng nhạc càng lúc càng lớn lấn át, người đằng sau vẫn đổ xô lên trước, người ngã xuống càng lúc càng nhiều.

Đội múa rồng và xe hoa càng đến gần, dòng người bao vây vòng ngoài không biết chân tướng thấy phía trước nghẽn lại càng sốt ruột chen lấn nhau dồn lên. Yến Hồng thấy cứ tiếp tục thế này không ổn, còn không thoát thân sợ rằng bọn trẻ cũng bị thương.

Vừa hay gia đình mua đèn cá chép lần trở về, nàng vội vàng giao Lá Cây Nhỏ trong lòng cho y, căn dặn: “Người đưa thiếu gia nhỏ và công chúa, tam thiếu gia bọn họ chen ra trước rồi nói. Nhớ kỹ, thuận theo đám đông tiến về phía trước, không được đi ngược dòng. Lát nữa gặp nhau ở chỗ bán đèn. Cẩn thận an toàn.” Nói xong đưa mắt ra hiệu cho thập lục, thập lục hiểu ý gật đầu, thả tay nàng ra, cùng gia đình ra sức men theo đám người chen ra ngoài.

Đông Phương Manh đang ở một bên, theo sự di chuyển của đoàn người càng lúc hẩn cách Yến Hồng càng xa. May mà công phu của Áo Bông Nhỏ xưa nay không chịu ảnh hưởng bởi hoàn cảnh bên ngoài, chẳng có dấu vết bị quấy nhiễu tí nào. Hẩn lo lắng nhìn Yến Hồng ra sức giúp đỡ ngăn cản đám đông đạp trúng ông lão, ra sức lấn tới gần nàng.

Yến Hồng vội vàng hét lên với hẩn: “Manh Manh, đi trước đi, đừng đi vào trong, sẽ bị thương. Chờ Hồng Hồng ở chỗ bán đèn.” Một mặt quát người trước mặt mình: “Truyền lời ra đằng sau, đừng chen lấn tới trước nữa, chen nữa sẽ có án mạng đấy!” Người kia ngớ ra, nhanh chóng hoàn hồn lại, một bên cố gắng muốn cản thế tới của đám đông, một bên quay đầu ra sau gào lớn: “Mọi người đừng chen lên nữa, có người bị thương rồi!”

Thấy Đông Phương Manh vẫn vùng vẫy lại gần mình, Yến Hồng không nhịn được rống lên: “Mau đi ra, bảo vệ mình và Áo Bông Nhỏ!”

Biển người lại xô tới, ngược lên lần nữa, bóng Đông Phương Manh đã cách mấy chục người, càng đi càng xa. Rốt cuộc nàng thở hắt ra, chỉ cần không bị vây vào giữa, khả năng bị thương sẽ giảm đi một chút. Chỉ hi vọng hẩn nhớ chỗ mua đèn ở đâu.

Tiếng gào thét một truyền mười, mười truyền trăm, lớp sóng đằng sau từ từ được khống chế, chỉ cần phía sau không xô đẩy, người đằng trước ngừng di chuyển, giẫm đạp từ từ khống chế được.

Tuy Yến Hồng cũng bị đạp cho vài cú nhưng nàng luôn ra sức khống chế trọng tâm, nên không bị ngã, còn như đầu ngón chân tê rần thì tạm thời cho nó tê đi. Vội vàng giúp đỡ người bị thương dậy, may mà hai ông cháu bị đạp đầu tiên chỉ trúng vài cú, sau đó thuần túy là bị người khác ngã xuống đè lên. Tuy nhìn có vẻ bị đè quá sức nhưng lại tránh được số mạng bị đạp.

“Ông cụ, không sao chứ?” Yến Hồng giúp đỡ ông ta phải sạch bụi bám trên người, lại giúp kiểm tra tình hình bị thương của đứa nhỏ, may mà chỉ có mấy chỗ bầm tím và xây xước, nhẹ nhàng nắm bóp chân tay thử, chắc là không bị thương tới xương.

Đứa nhỏ quá hoảng, nói không nên lời, chỉ nức nở túm chặt ống tay áo ông nội.

“Cám ơn phu nhân cứu giúp, lão không sao, cám ơn cám ơn.” Rốt cuộc ông lão thở hổn hển, nỗi sợ hãi thoát chết sau tai nạn khiến lúc ông ta cám ơn thì lòng vẫn còn khiếp hãi.

Yến Hồng và mấy người tốt bụng khác giúp đỡ người bị thương đến chỗ thông thoáng hơn một chút, lại tốn một lúc an ủi họ, băng bó. Đợi khi nàng thoát thân được, hội họp cùng người nhà thì lại phát hiện, thập lục và bọn nhỏ đều đầy đủ, thậm chí cả Áo Bông Nhỏ còn rúc trong lòng Y Nhân ngủ.

Chỉ có cha bọn trẻ, không thấy đâu.

72. Chương 72: Manh Manh Bị Lạc

“Oa, cha mất rồi...” Lá Cây Nhỏ gào khóc trước tiên.

“Oa, cha bị yêu quái bắt chạy mất rồi...” Cây Đuốc Nhỏ nhin rồi nhin, cuối cùng cũng ngoác họng cùng nhau song tấu với đệ đệ.

“Oa, tam thúc bị yêu quái nuốt chửng rồi...” Cái Làn Nhỏ đẩy sự thật đi ngoằn ngoèo càng lợi hại hơn, đương nhiên, cũng rút thêm nốt mới cho bản song tấu của hai huynh đệ = =

“...” Ông Thối Nhỏ không nói một tiếng, nhưng hốc mắt càng lúc càng đỏ, môi mím càng lúc càng chặt đã tố cáo nó đang ở bên bờ vực bùng nổ.

Dưới nền nhạc như ma ám xuyên não này mà Áo Bông Nhỏ vẫn không động dậy, tiếp tục gục đầu ngủ, không chút lo lắng cho cha nó. Y Nhân thở ra, rốt cuộc tiểu tổ tông này không hành hạ thêm gì, trước mắt đã đủ loạn lắm rồi, lại thêm một đứa không bớt lo nữa, nàng nghĩ thôi cũng đau đầu thay tiểu thư.

Yến Hồng ngẩng đầu, không nói gì hỏi trời xanh. Ông trời à, chẳng lẽ ông chê tướng công nhà ta đi lạc còn chưa đủ bị kịch hay sao?

“Nhị tẩu, tẩu đưa bọn nhỏ về trước tìm người giúp đỡ. Muội và bọn họ tìm chung quanh đây trước, có kết quả hay không cũng tập hợp ở đây.” Yến Hồng cố gắng bình tĩnh lại, nói ình không thể nóng ruột, chắc hẳn Manh Manh muốn quay lại tìm nàng, men theo đường về ban này mà tìm, nhất định có thể tìm được, nhất định!

Thương lượng với thập lục sắp xếp tiếp sau đó xong, Yến Hồng liền cùng mấy gia đình chia nhau mỗi người đi tìm một hướng. Thập lục và Y Nhân dẫn một dây con nít khóc bù lu bù loa về phủ báo tin.

Mọi người trong Hầu phủ nghe Đông Phương Manh lạc mất xong liền nổ tung. Đông Phương Ngọc lập tức điều một đội tinh binh mặc thường phục lên phố tìm người, mặt khác phái người báo tin cho Đông Phương Tề đang bị thái tử triệu kiến trong cung, để hần mượn thái tử mấy ám vệ đi tra những nơi ngõ xó tối tăm, tránh cho Đông Phương Manh bị bọn lưu manh bắt gặp hoặc bị người lường gạt.

Đương lúc cả nhà vì Đông Phương Manh mất tích mà nóng ruột như ngồi trên đống than thì, Đông Phương Manh lại giống con ruồi mất đầu đi loạn trong biển người. Không khác với điều Yến Hồng đã nghĩ lắm, sau khi giao Áo Bông Nhỏ cho Y Nhân, hần càng chờ càng sốt ruột, càng sốt ruột càng không thể tiếp tục ở nguyên chỗ cũ mà chờ, vì thế thừa lúc mọi người không chú ý, tự mình lên quay lại tìm Yến Hồng.

Nhưng đám người như sóng dữ tràn bờ thế kia, muốn tìm một người chẳng khác nào mò kim dưới đáy bể. Huống chi, hắn không rành kinh thành một chút nào.

Hắn ngơ ngác đứng ở góc đường nhìn ra xa, toàn đầu người chuyển động, nam có nữ có, già có nhỏ có lại không thấy bóng nàng. Hắn mím môi, siết chặt nắm tay lấn vào trong dòng người.

Trăng lên đầu non, ánh bạc rải xuống nhân gian, chiếu rọi trên mỗi gương mặt, đều mừng rỡ vui sướng. Đông Phương Manh nhìn những gương mặt tươi cười chung quanh, thần sắc hoang mang lúng túng.

Trước đó ở trong biển người nhưng không bất an chút nào, là vì có nàng bên cạnh. Bây giờ không biết nàng ở nơi nào, nỗi sợ đám đông của hắn cũng từ từ bao phủ trở lại.

Vì cái gì mà họ cao hứng như thế? Rõ ràng không thấy nàng mà...

Tiếng nhạc âm ỹ từ xa vọng lại, hắn giật mình, chợt nhớ ra nàng ở gần đội múa rồng và xe hoa, bước chân không hề chần chừ, nhắm hướng phát ra âm thanh mà đi.

Là một vương gia phước sâu đức dày, Tĩnh Nam vương Mộc Cẩm Nam mấy năm nay luôn ở Lạc thành cách xa kinh đô ngàn dặm sống những ngày tháng tiêu dao. Tuy rằng tuổi quá ba mươi vẫn chưa thành thân, nhưng là đệ đệ ruột mà đương kim thánh thượng yêu thương nhất, là đứa con út đương kim thái hậu yêu chiều nhất, hắn tự nhận tiếc nuối nhỏ nhoi này càng có thể nâng cao giá trị của hắn.

Có lẽ vì hoàng huynh sắp thoái vị, thế nên mới càng lúc càng rầy rà, chê mỗi tháng viết một bức thư dài ngoằng thuyết giáo còn chưa đủ, cách một vài năm vào dịp tết còn cố ý triệu hắn về kinh giáp mặt dạy dỗ một trận.

Thân là nam nhân nhất định phải cưới vợ sinh con? Phong lưu hào phóng không kém Phan An như hắn, danh sĩ đích thực một đóa hoa lê áp hải đường, nếu thành thân sinh con như thế tục, vậy thiếu niên khắp triều đau lòng biết bao...

Khụ, đúng thế, đương kim Tĩnh Nam vương gia tự do phóng khoáng nhất, trái luân thường nhất trái đạo lý nhất, không có lòng yêu cái đẹp, chỉ có sở thích đoạn tụ. Tuy hắn tự nhận không sao cả, quả thật lối sống dân chúng triều đại này cũng cởi mở, không đến mức thích nam nhân thì thế tục không dung. Nhưng đoạn tụ mà đoạn tới mức cao điệu như thế, phô trương như thế, không kiêng kị như thế, không chừng mực như thế, chỉ có một người.

Chỉ là đáng tiếc hắn... chênh lệch cực xa với tướng nam nhân đoạn tụ trên ý nghĩa truyền thống. Không phải hắn không anh tuấn, cũng không phải hắn không tiêu sái, thậm chí hắn còn hơn vị huynh trưởng Nhữ Nam vương trong kinh một bậc, chỉ là gương mặt cực mịn râu ria xồm xoàm kia (xin mời tham khảo “mãnh tướng Trương Phi râu ria xồm xoàm”), trong mắt trong lòng nhân sĩ Lạc thành, thật sự là ngưỡng mộ như núi cao...

Thế nên dung mạo kinh thiên động địa kia của hắn, chỉ có người trong hoàng thất may mắn chiêm ngưỡng qua, đương nhiên đó đã là chuyện mười mấy năm về trước rồi. Lúc đó, hắn còn chưa phát dục, râu còn chưa kịp dài.

Hoàng đế trong thâm cung vô trán thờ dài, mấy chục năm như vó ngựa lướt qua, ông đã sắp quên mất bộ dạng vốn có của tiểu đệ tôi.

Thân là một hoàng đế phúc đức sâu dày, hậu cung phi tần chung sống hài hòa, các con trai huynh hòa đệ thuận, các con gái xinh đẹp đáng yêu, huynh đệ nhà mình người nào cũng giúp ông duy trì triều chính, cuộc sống phải nói là muốn vui vẻ bao nhiêu có bấy nhiêu.

Trừ một điểm, đệ đệ nhỏ nhất của ông, đương kim Tĩnh Nam vương, lập chí đoạn tụ đến khi nhắm mắt xuôi tay. Đoạn tụ thì cho đoạn tụ, tốt xấu gì cũng làm một cái sinh đứa con thừa kế hương hỏa chứ, khụ, mặc dù hương hỏa nhà ông đủ nhiều rồi. Song chỉ cần nghĩ tới ánh mắt ai oán “sao con không quán đệ đệ con” của thái hậu, thân là đứa con có hiếu, hoàng đế nào đó lại buồn khổ.

Mẫu hậu ới, A Nam nó là đệ đệ trầm nhưng cũng là con ngài á. Ngài cũng quán không được, trầm có thể làm được gì chứ? Nếu không phải năm đó ngài cưng nó, chiều nó bất cứ giá nào, nó sẽ biến thành cái dạng chết tiệt, cả huynh trưởng hoàng đế cũng không để vào mắt như bây giờ ư?

Hoàng đế rầu rĩ một hồi, đột nhiên phát hiện tiểu đệ vốn dĩ còn đang ngoan ngoãn ngồi trước mặt nghe ca lại không thấy đâu rồi!

“Tĩnh Nam vương đâu?” Hoàng đế vặn hỏi, đáng ghét, lại để nó chạy mất rồi!

“Bẩm bệ hạ, Tĩnh Nam vương ngài ấy, ngài ấy vừa mới chuồn đi rồi...” Tiểu thái giám nơm nớp trả lời, mồ hôi đổ thành vũng trên đất, lại không dám thò tay lau, trong lòng âm thầm kêu khổ. Cái chuyện gì vậy nè, huynh đệ người ta kệp nhau, mỗi lần xui xẻo đều là đám người dưới chót bọn họ.

“To gan, nó đi sao các ngươi không biết đường cản hử?” Răng hoàng đế cắn sắp nứt rồi. Thằng ranh kia chuồn trơn như con cá chạch ấy, khó khăn lắm mới thừa dịp tết cả nhà đoàn viên chộp nó dạy dỗ một lần, lần này chuồn rồi, lần sau không biết khi nào mới tóm lại được!

“Bệ hạ tha mạng!” Tiểu thái giám dứt khoát nằm bò ra đất không dám dậy, hấn cản? Hấn dám chắc! Lúc đó hấn cản, hoàng thượng có thể dạy dỗ thoải mái cả người rồi, sau đó con tép như hấn còn không bị lột mấy lớp da? Tuy nói Tĩnh Nam vương sẽ không dùng đại hình với hấn nhưng bản lĩnh chơi đùa người của ngài ấy, phóng mắt khắp thiên hạ không có mấy người là đối thủ... cho nên, chẳng thà ngỗ nghịch hoàng thượng, không thể đắc tội Tĩnh Nam vương, đây là quy tắc sinh tồn ngầm của những nhân vật bé nhỏ đáng thương bọn họ trong hoàng cung, nhất định phải kiên định tuân thủ!

“Được rồi được rồi, đứng dậy đi! Nó chạy đi đâu rồi?” Hoàng đế cũng không phải người không biết phải trái, bản thân còn không giữ được người thì mấy thái giám này làm được chắc?

“Hình như nô tài nghe Tĩnh Nam vương nói một câu, tết năm nay, trên phố nhất định náo nhiệt, tiểu tử... đẹp trai ra phố chắc chắn rất nhiều.” Tiểu thái giám chần chờ một chút, vẫn nói cho hoàn chỉnh.

“Cái thằng... chết tiệt này.”

“Hai cân, người nói đây là cái gì?” Tĩnh Nam vương hưng phấn chỉ về phía trước, hô to, chòm râu quy mô khá khả quan rung rung.

“Bẩm ngũ gia, đó là múa rồng tạp kỹ, tiết mục bắt buộc tết Thượng Nguyên mỗi năm. Còn nữa, thuộc hạ tên là Lương Tấn [44].” Lương Tấn đen mặt đáp.

“A... thiếu niên múa rồng...” Ngâm điệu vịnh than. Bao nhiêu năm rồi hấn chưa về kinh, hóa ra có nhiều trò chơi thú vị thế này.

“Vương gia ngài biết người đó?” Hấn biết trọng điểm quan tâm của vương gia vĩnh viễn khác xa người thường.

“Bốn vương thân giao cách cảm, không được à?”

“...” Trầm mặc là tư chất tốt, hai cân, à không, Lương Tấn xưa nay luôn giữ im lặng đối với tính khí của vương gia nhà mình.

“Đi, cùng bốn vương tiến lên gặp mặt.”

Mà lúc này, Đông Phương Manh đi theo đám đông dài dằng dặc đằng sau đội múa rồng, đã đi đến cửa hoàng cung.

Mấy năm nay, lễ mừng Nguyên Tiêu, bộ phận xuất sắc nhất của đội múa rồng phải biểu diễn dọc đường từ cửa Thái Cực đến cửa Trọng Hoa, nhất định phải đi hết tuyến đường chính dọc theo hoàng cung, cũng là một cách dân chúng bày tỏ thần phục và tôn kính với thiên tử.

Mắt Đông Phương Manh đã hơi đỏ lên, bởi vì chui qua lộn lại giữa đám đông để tìm người, tóc tai hơi rối, quần áo cũng đầy bụi. Nước mắt ngân ngấn trong hốc mắt, sắc mặt thảm thương của hấn cùng với vui mừng của người chung quanh hiện rõ hai thái cực khác nhau.

“Hong Hong...” Hấn thì thào khe khẽ, sụt sịt mũi, lại không chịu thôi chui vào trong đám người. Không cần thận bị người ta đẩy mấy cái, nước mắt rớt cuộc rớt xuống, nhưng không hề dừng bước chân.

“Xin lỗi, ôi, có đụng đau huynh không?” Thư sinh trẻ tuổi đụng trúng người vội vàng lại gần xin lỗi, thấy Đông Phương Manh nước mắt mịt mờ, không khỏi thêm áy náy.

Đông Phương Manh khẩn trương nhìn người tới một cái, hơi co rúm lại, rót cuộc khát vọng trong lòng chiến thắng nỗi sợ, hần mím môi mấy lần, cuối cùng mở miệng hỏi người lạ: “Nhìn thấy Hồng Hồng không?”

“Hồng Hồng? Là người nhà huynh sao?” Thư sinh nhíu mày hỏi, thấy Đông Phương Manh lại run rẩy co người một chút, nghĩ thầm thiếu niên này gầy yếu như thế, non nớt đáng thương, có phải thất lạc với người nhà không nhỉ?

“Hồng Hồng, thê tử.” Đông Phương Manh lại rơi một giọt lệ, thì thào. Sợ người này không nghe được lại cố hét can đảm lớn tiếng nói lại một lần, mắt to chờ mong nhìn người lạ trước mặt, hi vọng hần có thể nói mình biết chỗ Hồng Hồng.

Không phải chứ? Nhìn thiếu niên này tuổi hãy còn nhỏ, thế mà cưới vợ rồi? Thư sinh trẻ tuổi không hề phát giác mình đã suy nghĩ lạc đề quá xa, ngạc nhiên nhìn Đông Phương Manh.

Đông Phương Manh thấy nửa ngày mà người này không trả lời mình, nhìn trái nhìn phải, phát hiện mình đã rút lại đằng sau, đám đông từ từ đi xa. Không kịp chờ người kia trả lời, hần quay lưng đuổi theo dòng người.

“Ôi, sao lại đi vậy?” Thư sinh nhìn bóng lưng Đông Phương Manh, lầy lăm khó hiểu.

Kết quả thấy Đông Phương Manh lại đụng vào người khác. Nhìn người nọ to khỏe, Đông Phương Manh đứng không vững, bị bật ngược ra sau ngã xuống đất.

Thư sinh nuốt nuốt nước miếng, âm thầm cổ vũ mình, thiếu niên kia nhìn yếu ớt như thế, người bị đụng lại ăn mặc gấm vóc quý phái, xem ra không dễ chọc, nếu không ai giúp đỡ, nhất định hần sẽ bị thiệt. Mình đọc sách thánh hiền bao nhiêu năm, chẳng lẽ thấy chết không cứu?

Lòng nghĩa hiệp nổi lên, người trẻ tuổi nhắm mắt xông lên.

“Ê, dừng tay, có gì từ từ... cái đó... nói...” Cứ tưởng thiếu niên sẽ bị ăn đòn, không dè tình huống trước mắt hoàn toàn không như hần tưởng tượng.

“Người không sao chứ? Ngã có đau không?” Người quyền quý kia dịu dàng hỏi, còn đưa tay ra muốn đỡ thiếu niên dậy.

Đại hán vạm vỡ mặt đầy râu kia, chính là Tĩnh Nam vương vừa mới trốn ra cung. Bất ngờ thấy mặt Đông Phương Manh, trái tim lảng tử “lướt qua vạn bụi cỏ, không phiền lá dính thân” của hần đột nhiên xôn xao thật lâu.

Gương mặt này sao mà đáng yêu đến thế, đôi mắt sao mà trong suốt đến thế...

Trước đó hần cô đơn khổ sở tịch tịch nhiều năm, còn không phải vì giờ phút gặp mặt này sao? (khụ, quả thật là cô đơn khổ sở tịch tịch ghê...)

73. Chương 73: Leo Cao Nhìn Xa

“Người sao thế, có thể tự đứng dậy không?” Thấy Đông Phương Manh không nói tiếng nào, Tĩnh Nam vương tưởng hần không nghe thấy, lại hỏi một lần, thậm chí còn khom thân hình cao quý xuống định kéo hần dậy.

Đông Phương Manh tránh bàn tay to của hần, tự mình lồm cồm bò dậy chui vào trong đám đông. Không có Yên Hồng bên cạnh, mấy người này đều khiến hần cảm thấy nguy hiểm. Nhất là cái người mặt đầy lông này...

Hần còn phải đi tìm Hồng Hồng.

“Này, người đừng chạy mà...” Tĩnh Nam vương xoạc cẳng đuổi theo.

Đông Phương Manh vừa chạy vừa ngó đông ngó tây, muốn tìm một chỗ trốn trước. Nhưng đằng trước có tường người đằng sau có truy binh, hần chạy đi đâu được chứ?

Vì thế bị đuổi kịp là chuyện tất nhiên. Tĩnh Nam vương chụp tay Đông Phương Manh, cố gắng làm ặt mình có vẻ hiền lành dễ gần: “Người đừng sợ, ta không phải người xấu.”

Thư sinh kia cũng đuổi đến nơi, thở phì phò, nghe xong trợn trắng mắt, người gì mà bộ dạng kỳ quái, còn dám nói mình là người tốt?! Có kẻ xấu xa nào mà không nói mình là người tốt đâu!

Đông Phương Manh một bên ra sức giãy khỏi tay Tĩnh Nam vương, một bên hoảng loạn nhìn chung quanh, lúc ánh mắt lướt qua thất lưng buộc dây đỏ của thiếu niên đội múa rồng đằng trước thì, đột nhiên nhớ tới hồi ở sơn trang, có lần một mình hắn chạy đến chỗ vắng vẻ chơi, Yến Hồng tốn bao công sức mới tìm được hắn, sau đó dặn đi dặn lại: “Sau này nếu Hồng Hồng không tìm được Manh Manh, Manh Manh nhớ mặc quần áo sặc sỡ, leo lên đứng ở chỗ cao, như vậy Hồng Hồng liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy rồi!”

Hắn tìm nàng bao lâu mà không tìm được, vậy đổi lại để nàng tìm hắn đi. Không phải lần nào nàng cũng tìm thấy hắn sao?

Phúc chí tâm linh, hắn dần thôi chống cự, ngẩng ra nhìn áo choàng màu đỏ Tĩnh Nam vương khoác trên người, ánh mắt chăm chú, khao khát mãnh liệt, làm Tĩnh Nam vương không cần nghĩ ngợi cởi áo choàng ra quàng lên người hắn: “Người lạnh sao? Đây, khoác lên.”

Giọng điệu hết sức ôn hòa, yêu thương.

Lương Tấn ở bên cũng không kịp ngăn cản. Vương gia sửa tật xấu hời nào vậy? Đồ ngự ban dễ dàng quăng đi thế à? Còn nữa, sao thiếu niên này nhìn quen mắt thế nhỉ?

Lương Tấn nhíu mày nghĩ rồi nghĩ, càng nôn nóng thì càng nghĩ không ra, nhưng nhìn cái bộ dạng lòng xuân nhộn nhạo của vương gia nhà mình kia, không được, không thể để vương gia tiếp tục gây họa được!

Đông Phương Manh chớp đôi mắt đầy nước, túm chặt áo choàng trên người, không nhìn Tĩnh Nam vương nữa, quay lưng đối mặt với tường thành hoàng cung cao ngất, ngựa đầu đánh giá, bức tường này... chắc là đủ cao nhỉ?

Tĩnh Nam vương cũng không cho là ngộ nghĩnh, cười tủm tỉm nhìn động tác của Đông Phương Manh, suy nghĩ trong đầu thì bay nhanh như chớp. Thiếu niên này nhìn chăm chăm tường thành làm cái gì? Chẳng lẽ... hắn muốn tiến cung?!

Khụ, muốn vào cung thì tìm hắn không phải đúng đắn nhất à? Cần gì phải trèo tường...

“Người muốn vào cung à? Thật ra không cần trèo tường, đi theo ta là được.” Tĩnh Nam vương hắng giọng, cố gắng giảm bớt không bày ra quyền thế chọc trời của mình.

Thư sinh nghe xong mặt rúm ró, nghĩ bụng, nhìn bộ dạng háo sắc của người, đi theo người là xong rồi! Có điều, có thể tự do ra vào cung xem ra không phải hoàng thân thì là quốc thích, cái này cái này, dân không đấu với quan, có đấu cũng đấu không lại...

Cuối cùng thư sinh quyết định lặng lẽ bỏ đi. Đi được hai bước hắn lại không yên tâm, quay đầu nhìn lại, thấy gã râu quyền quý kia động tay động chân với thiếu niên, cuối cùng quyết định dùng sức mạnh quần chúng bảo vệ thiếu niên yếu đuối kia.

Vì thế nhanh nhẹn bước lên kéo vài người thì thềm một hồi, chỉ về phía Đông Phương Manh, mấy người kia nghe xong nghi ngờ nhưng cũng không đi tiếp mà đứng gần đó quan sát, tính im lặng quan sát, chờ cơ hội hành động.

Đông Phương Manh một lòng nghĩ cách làm sao trèo lên tường thành, lời Tĩnh Nam vương căn bản hắn không nghe lọt. Ngựa cổ lên cao, ánh mắt chăm chú, kiên quyết.

Tĩnh Nam vương chờ nửa ngày cũng không thấy thiếu niên tuấn tú trước mặt có phản ứng gì, không khỏi buồn bực. Chẳng lẽ sức hấp dẫn của mình không có đất dụng võ ở kinh thành? Khụ khụ hai tiếng, thiếu niên vẫn mất điếc tai ngơ.

Tĩnh Nam vương người này có một cái hay, đó là lâm vào cảnh khốn khó quyết không dễ dàng bỏ cuộc, trời không chịu đất thì đất phải chịu trời vậy. Vì thế hắn tiến lên lôi Đông Phương Manh đi về phía cửa cung: “Đừng nhìn nữa, bốn vương... ta dẫn người đi vào.”

Lương Tấn đi theo chủ tử nhà mình, trong đầu vẫn còn đang ra sức nhớ xem mình đã gặp thiếu niên này ở nơi nào, chân mày nhăn nhúm, nhất thời lơ đãng không chú ý xem vương gia nhà mình làm cái gì.

Đông Phương Manh ngơ ngáo, bị Tĩnh Nam vương lôi đi vài bước, suy nghĩ vẫn còn dừng lại ở việc làm cách nào trèo lên tường hoàng cung chưa quay về. Đám đông đứng xem thấy kẻ xấu được đồn đại kia kéo thiếu niên gây yếu định đi bắt đầu hơi rối loạn và phẫn nộ. Tuy e sợ uy danh hoàng thân quốc thích không dám lên chất vấn nhưng họ từ từ áp sát tới chỗ hai người.

Theo sự di chuyển của đám đông, chỗ cửa cung trước đó bị họ tụ tập che kín dần dần hiện rõ trước mắt Đông Phương Manh. Đó là một cặp sư tử đá oai vệ hùng tráng, cao đến một nửa cánh cửa cung, mà tường vây chỗ cửa cung này tương đối thấp, nếu trèo lên sư tử đá trước rồi nghĩ cách trèo lên tường thành lại, không phải là không thể thực hiện.

Đông Phương Manh nhìn chòng chọc sư tử đá nửa ngày, không tự chủ được nở nụ cười mỉm, khiến Tĩnh Nam vương này giờ vẫn nhìn hẩn đến ngây người lại càng say đắm. Sao mà cả nụ cười cũng đáng yêu thế này...

Kể đó Đông Phương Manh giẫy khỏi tay Tĩnh Nam vương, hí ha hí hửng chạy tới chỗ sư tử đá. Tĩnh Nam vương nhất thời không chú ý bị hẩn thoát được, ngó người nhìn hướng hẩn chạy, chờ thấy hẩn bắt đầu dùng cả tay lẫn chân bám lấy sư tử đá trèo lên thì, ngây như phỗng được.

“Thiếu niên này cũng to gan thật, sư tử trước cửa hoàng cung mà cũng dám trèo!”

“Không thấy người vừa dắt tay hẩn à? Nhìn là biết quyền quý trong kinh, thiếu niên này chắc chắn có chỗ dựa!”

“Dám chửi gia cảnh không phải vương công thì là quyền quý...” Mọi người bắt đầu đua nhau bình phẩm, chỉ chỉ trỏ trỏ hành vi của Đông Phương Manh. Tập âm chung quanh không lọt được vào tai hẩn, bởi vì mối bận tâm duy nhất của hẩn hiện giờ là làm thế nào trèo lên sư tử đá. Mồ hôi trên mặt chảy xuống, hai tay chà vào đá đau nhói, hẩn vẫn không để ý, trong đầu duy nhất chỉ có một niềm tin, nhất định phải trèo lên đó.

Sau nửa khắc, Đông Phương Manh vẫn còn ôm đùi sư tử, cách mặt đất chừng vài thước, còn trượt lên trượt xuống mấy lần, lại trèo lên lại. Thế nhưng hẩn không tức tối, cứ như không nhìn thấy máu ứa ra tay, tiếp tục trèo lên.

“Người này là đồ ngốc à? Sư tử cao như thế, lại không có thang, sao hẩn trèo lên được chứ?” Không biết ai phì cười một tiếng, mọi người phá ra cười, thậm chí thư sinh chuẩn bị giải cứu Đông Phương Manh ban đầu kia cũng cảm thấy Đông Phương Manh không bình thường.

Tiếng cười rống của đám đông làm Tĩnh Nam vương giật mình hoàn hồn, cẩn thận lắng nghe tiếng bình phẩm của họ, không khỏi cau mày. Không biết vì sao, nghe thấy đứa nhỏ này bị cười nhạo, trong lòng hẩn thấy không vui.

Lạnh lùng liếc đám đông một cái, bọn họ bị khí thế mạnh mẽ của hẩn dọa cho câm như hến. Thấy Đông Phương Manh lại trượt xuống đùi sư tử lần nữa, hẩn nhíu chặt mày, tiến lên, không nói câu nào túm hẩn cùng nhảy lên sư tử đá.

Đám đông “ồ” lên kinh ngạc, công phu giỏi quá.

Tĩnh Nam vương nhăn mày, xé một góc áo định băng bó cho Đông Phương Manh, không dè Đông Phương Manh vẫn phớt lờ hẩn, lại vươn hai tay ra định trèo lên tường thành.

Đứa nhỏ này sao cố chấp với tường thành hoàng cung thế? Chẳng lẽ cảnh đẹp nhìn trên cao càng đẹp hơn? Cũng không cần phải phớt lờ thân thể mình như thế chứ...

Nhưng thấy đáng vẻ cố chấp không đạt được mục đích thì không thôi của Đông Phương Manh, Tĩnh Nam vương đành dắt hẩn nhảy lên tường thành lần nữa.

Rốt cuộc Đông Phương Manh đến được chỗ mình muốn đến, hẩn cao hứng nhìn xuống dưới, có thể thấy được cảnh đường phố thật xa thật xa, nước ngân ngân nơi mắt sớm đã bị gió thổi khô, chỉ còn lại chờ đợi

ngập tràn trong mắt. Hắn lấy áo choàng đỏ bọc kín người mình, sau đó ngồi thẳng xuống, bắt đầu nhẫn nại chờ Yến Hồng tới đón.

Rốt cuộc hiện tại Tĩnh Nam vương có thể khẳng định một chuyện, thiếu niên trắng như sứ này, hắn không biết nói.

Tuy rằng không nghe được âm thanh của hắn hơi tiếc nuối, nhưng chịu thôi, đứa bé sạch sẽ thuần khiết thế này, nếu không có khuyết điểm gì hắn mới thấy bất thường.

Đến hôm nay Tĩnh Nam vương mới phát hiện, hóa ra đứng trên tường thành hoàng cung, có thể nhìn xa như vậy. Hắn đứng trên cao đã lâu, ngược lại bỏ qua cảnh sắc đơn giản nhất trực quan nhất. Phía trong bức tường một chút sắc xanh, ngoài tường một tiếng cười khê, dường như đều là dấu hiệu mùa xuân.

“Người vui không?” Tĩnh Nam vương không nhất định phải nhận được đáp án của Đông Phương Manh, bởi vì hắn có thể cảm giác được, cái vẻ nặng nề trước đó từ từ biến mất trên người thiếu niên này.

Hắn ngồi xuống sát Đông Phương Manh, bộ râu xồm che mất nụ cười của hắn, nhưng có thể nhìn thấy đôi môi mọng của hắn cong lên. Đột nhiên hắn cảm thấy, thiếu niên này là ai, tên gì, có nói chuyện được hay không, những chuyện này không quan trọng, quan trọng là, hiện tại hắn cùng ngồi với mình.

Đông Phương Manh xem Tĩnh Nam vương như không tồn tại, hắn chỉ ngơ ngác nhìn về hướng trung tâm phố.

Tĩnh Nam vương không nói nữa, cũng yên lặng ngồi trên đầu tường, nghe tiếng gió thổi, ngửi mùi thơm nhàn nhạt trong không khí bay tới.

Đông Phương Tề vừa nghe nói đệ đệ bảo bối nhất của mình mất tích trên đường, lập tức cáo từ thái tử hấp tấp chạy ra ngoài cung.

Vừa ra cung lại phát hiện ngoài cửa có không ít dân chúng tụ tập, nhãn mặt vừa chen ra ngoài vừa nói: “Xin nhường đường, cho qua một chút.” Bụng nghĩ những tình huống đệ đệ có thể gặp phải, lo lắng không thôi.

Xưa nay tiểu đệ không thích người lạ, lỡ đâu sợ hãi thì làm sao?

Trước nay tiểu đệ không thích mang theo tiền, lỡ đói không có tiền mua đồ ăn thì sao đây?

Xưa giờ tiểu đệ ngại thơ hiền lành, lỡ bị kẻ xấu bắt mất thì làm sao?

Trăm ngàn ý tưởng, càng nghĩ càng khiếp đảm. Lỡ tai đột nhiên nghe thấy một tiếng hét lớn vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ: “Vương gia, ngài mau đưa người xuống đi. Hôm nay lúc hoàng hôn thuộc hạ đã gặp người này trong cung rồi, đó là tri kỷ của thái tử điện hạ, quan Ích Lang Đông Phương Tề đó...” (OMG, ta đặt cái tước hiệu này làm chi rồi lần nào cũng gõ nhầm thành quan ích nhũ ==)

Vốn Đông Phương Tề đang gấp rút đi tìm đệ đệ, tự dưng nghe thấy tên mình, không khỏi sửng sốt, không nhận được đi tới chỗ có tiếng kêu. Nhìn rồi thì không đi đâu được nữa, trên đầu tường cao cao, mặc y như trái bóng hồng, rủ hai chân xuống ngồi ngay đó, không phải tiểu đệ thân yêu bị đồn mất tích của mình, Đông Phương Manh thì còn ai nữa?!

74. Chương 74: Cùng Nhau Trèo Tường

Trăng lên giữa trời, ánh trăng như nước, tường thành cao cao sừng sững, người trên tường vui vẻ thoải mái, người dưới tường chỉ chỉ trỏ trỏ.

Tĩnh Nam vương vừa ngạc nhiên vừa mừng hô lớn với Lương Tấn dưới tường thành: “Người nói hắn là Đông Phương Tề?”

Lương Tấn gật mạnh đầu, Đông Phương Tề chính cống đơ mặt, đây là tình huống gì?

Râu xồm ngông cuồng tìm khắp kinh thành cũng không thấy bộ thứ hai khiến Đông Phương Tề sực nhớ tới một người khiến cả triều văn võ nghe tới là biến sắc, tức thời mặt lạnh như sương. Tuy người này nổi tiếng bên ngoài nhưng Đông Phương Tề không muốn có bất cứ dây dưa nào với hắn.

“Đông Phương nhị công tử nổi tiếng khắp kinh hóa ra phong thái tướng mạo thế này, quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy...” Tĩnh Nam vương nhìn gương mặt Đông Phương Manh dưới ánh trăng có vẻ trong suốt, thở dài than.

Đệ đệ ruột của... Đông Phương Ngọc anh minh thần võ, hấn mộ danh đã lâu...

Nghe nói hấn cưới cháu gái thập lục, hu. Hấn không gặp lúc chưa cưới...

“Cho nên vương gia mau đưa người xuống đi!” Lương Tấn sắp bị lời khuyên bảo tận tình của chính mình cảm động rồi.

Vốn định lên nhận đệ đệ, Đông Phương Tề nghe Lương Tấn nói câu này thì dừng chân, nghĩ chính mình trói gà không chặt, ít nhất đợi người kia đưa đệ đệ xuống hãy nói.

“Cháu rể Tiểu Tề, lâu không gặp thập lục rồi?” Tĩnh Nam vương phớt lờ Lương Tấn khổ tâm khuyên nhủ, cứ sán lại gần bắt chuyện với Đông Phương Manh. Hấn nghĩ, đồn đãi Đông Phương Tề trời sinh thông minh, miệng lưỡi, cực kỳ nhanh trí chứng tỏ người trước mắt không phải không biết nói mà là không muốn nói thôi. Có điều nói đến danh hiệu công chúa của cháu gái, vị phò mã gia này cũng sẽ nể mặt hấn vài phần chứ?

Vị vương gia nào đó vì bắt chuyện với thiếu niên xinh đẹp đã giở hết mọi mánh khéo ra rồi. Chẳng qua hấn không thể ngờ, người trước mắt không phải Đông Phương Tề, còn Đông Phương Tề chân chính thì chỉ cách vài thước.

Gió đêm một mình lạnh, Tĩnh Nam vương sàu đứt ruột. Chẳng lẽ chiêu này không xài được? Xem ra nha đầu thập lục kia trước mặt phò mã nhà mình cũng chẳng vui được bao nhiêu nha... khụ, thằng nhãi Đông Phương Ngọc kia cũng quá đáng thật, đệ đệ đáng yêu như thế mà không giới thiệu cho hấn, lần này thì lợi cho cháu gái thập lục rồi!

Đông Phương Manh căn bản không quan tâm người này đang nói chuyện với mình hay với ai, tóm lại hấn đã đạt được mục đích, hiện tại trừ việc chờ Hồng Hồng yêu dấu tới đón ra, tất cả những thứ còn lại trước mặt hấn ngang hàng với không khí.

Tĩnh Nam vương không hết hi vọng tiếp tục lôi kéo làm quen: “Tiểu Tề đệ đệ, đệ không biết ta cũng bình thường. Nhớ năm đó ta và ca ca đệ đánh lộn, khụ, cái thời thân thiết ấy, đệ còn bé bằng hạt đậu, không ngờ mới chớp mắt một cái đệ đã lớn vậy rồi...”

Vẫn im lặng, Đông Phương Manh vẫn tặng cho hấn một bên mặt xinh đẹp.

Bên dưới đã có người không nhận được phì cười ra tiếng. Tĩnh Nam vương hung hăng trừng mắt xuống dưới, đáng tiếc về mặt hung tợn kia bị hàm râu che hết, lại có bóng đêm yểm trợ, tiếng cười nho nhỏ kia rốt cuộc lan ra thành công khai cười nhạo.

Mà lúc này, Đông Phương Tề đã hết kiên nhẫn chờ rồi. Bởi vì hấn phát hiện Tĩnh Nam vương này căn bản không có ý thả đệ đệ xuống. Ngàn tính vạn tính, không ngờ Manh Manh lại bị hấn người thanh danh bề bổi này bám lấy. Hoàng thượng cũng thật là, vị này cứ tai họa nhân dân Lạc thành thì thôi đi, còn triệu hồi hấn về tai họa dân kinh thành làm gì?! Đáng ghét nhất là hại ai không hại, lại nhè vào tiểu đệ ngây thơ hồn nhiên đáng yêu của hấn!

Trước mắt chỉ có bộc lộ mình trước, sau đó nghĩ chiêu khác.

“Đông Phương Tề tham kiến Tĩnh Nam vương gia.” Đông Phương Tề cung kính hành lễ với người trên tường cao, thuận tiện công bố thân phận của râu xồm với công chúng.

Tĩnh Nam vương giật mình suýt nữa rớt xuống tường. Hấn trợn mắt nhìn Đông Phương Manh bên trên lại nhìn Đông Phương Tề bên dưới, ngáo ra nửa ngày cuối cùng rặn được một câu: “Người mới là Đông Phương Tề?”

Đông Phương Tề nghiêm trang gật đầu: “Vâng.”

“Hấn không phải?” Mắt phóng phi đao về phía Lương Tấn dưới tường do thông tin tình báo sai mà đang ra sức ẩn thân. Lương Tấn kỳ thật cũng rất uất ức nhé, hấn cũng không ngờ lại phát sinh sự trùng hợp lâm

ly thể này.

“Hiển nhiên không phải.” Đông Phương Tề ra sức nuốt chầm chọc trở về bụng, trong lòng khinh bỉ.

“Vậy hần là ai?” Tĩnh Nam vương nhìn gương mặt giống nhau của hai người, còn ngu ngơ hỏi vấn đề nghe rõ là đần độn này.

“Nói ra vừa khéo, người này chính là ấu đệ song sinh của thần, do thần bị thái tử tuyên gọi, nên mới để hần chờ ngoài cung. Không biết đệ đệ thần có chỗ nào mạo phạm vương gia, thần nguyện thay đệ đệ thỉnh tội, mong vương gia không chấp nhất, rộng lượng bỏ qua.” Đông Phương Tề tùy tiện kiếm đại lý do, lấy lùi làm tiến.

Tĩnh Nam vương à một tiếng, nghĩ bụng chẳng trách nhóc con này cứ một mực trèo lên tường, hóa ra là vì ca ca hần ở bên trong, không ngờ thằng khỉ Đông Phương Ngọc kia có phúc như thế, hai đệ đệ mỗi người một vẻ, đều dễ thương thế này.

Nghĩ đến đó, Tĩnh Nam vương làm bộ rộng lượng phẩy tay, cười ha ha: “Nếu các người đều là đệ đệ của Đông Phương Ngọc, vậy cũng coi như đệ đệ của bốn vương. Nói gì mà đắc tội hay không, bốn vương và đệ đệ vừa gặp đã quen, nói chuyện... cực vui, chỉ là còn chưa kịp hỏi tên lệnh đệ thôi.”

Nói xong còn tặng cho Đông Phương Tề một cái nhìn nóng bỏng.

Đông Phương Tề bị Tĩnh Nam vương nhìn một cái, cả người run lấy bầy, da gà da vịt thi nhau nhảy múa.

“Đệ đệ thần tên chỉ có một chữ Manh, rất hiếm khi thấy được việc đời, từ nhỏ sức khỏe đã không tốt, mong vương gia nâng đỡ, giúp đệ ấy đi xuống, ngày khác đại ca và Tề tới cảm tạ vương gia.” Ít nhiều gì cũng phải xã giao vài câu, bây giờ đệ đệ còn trong tay người ta mà.

Tuy không ôm hi vọng gì, Đông Phương Tề vẫn gọi Đông Phương Manh: “Tiểu đệ, Manh Manh, nhị ca ở đây, mau xuống đi.”

Đông Phương Manh không thèm liếc nhị ca hần lấy một cái. Đông Phương Tề cười khổ: “Xem ra tiểu đệ gian thật rồi, cũng tại nhị ca không tốt, để một mình đệ chờ bên ngoài lâu như vậy.”

Tĩnh Nam vương thoáng thấy kỳ quái nhìn Đông Phương Manh một cái, cực kỳ nghi ngờ thật ra thằng bé này không nghe thấy thì phải? Nếu không sao không có phản ứng gì hết? Chẳng lẽ không phải đệ đệ của Đông Phương Tề? Nhưng cái mặt này, chứng cứ sờ sờ đây...

“Nhị ca người gọi người kia, sao người không lên tiếng?” Tĩnh Nam vương không nhịn được nói giúp, hai người cùng một gương mặt nên thấy ai tui thân hần đều không nở hết.

Đông Phương Manh tiếp tục duy trì tư chất tối cao. Tĩnh Nam vương không thôi, hỏi tiếp: “Hay là, bốn vương đưa người xuống trước? Đẳng nào nhị ca người cũng tới rồi.” Hần nghĩ, trước tiên giúp hai huynh đệ đang gầy gò làm lành trước, dù sao cũng coi như giúp một lần, sau này mọi người qua lại cũng có tình cảm nên tảng. Tính toán như thế, hần duỗi tay ra định đưa Đông Phương Manh xuống.

Đông Phương Manh vẫn rất nhạy cảm với hoàn cảnh sắp có thay đổi, tránh tay Tĩnh Nam vương, thiếu chút ngã xuống, may mà Tĩnh Nam vương lanh tay lẹ mắt kéo trở lại, Đông Phương Tề kinh hoảng thiếu điều rớt tim, người vậy xem cũng âm ỹ một trận.

Tĩnh Nam vương cũng đổ mồ hôi, thấy Đông Phương Manh rõ ràng không muốn xuống, cũng không dám dùng sức mạnh, đành tiếp tục ngồi trên tường với hần, thuận tiện giải thích với Đông Phương Tề bên dưới: “Hình như hần không muốn xuống đâu...”

Đông Phương Tề cười khổ chấp tay với Tĩnh Nam vương, lại ngược mặt nhìn tường cao.

Đông Phương Tề không muốn để lộ chứng tự bế của đệ đệ trước mặt người khác, khổ cái hiện tại một người trên ột người dưới thấp, không sao nhìn thẳng vào mắt Đông Phương Manh, muốn giao tiếp xem ra thật khó.

Thoảng suy tính, hần túm một người xem náo nhiệt bên cạnh nói nhỏ: “Làm phiền người tức tốc đến phủ Uy Viễn Hầu tìm Uy Viễn Hầu Đông Phương Ngọc, mời ngài ấy nhanh chóng đến cửa Thái Cực. Nếu trong

phủ có tam thiếu phu nhân, tốt nhất mời tới luôn. Nói là tam thiếu gia đang ở đây.” Nói xong nhét cho người nọ một nén bạc, người kia mừng rỡ nhanh chóng chạy đi.

Đông Phương Tề đảo mắt, tìm thấy Lương Tấn, bước tới chấp tay: “Vị huynh đệ này là thị vệ vương gia phải không?” Vừa rồi là hắn ở bên dưới kêu.

Lương Tấn hoàn lễ: “Thuộc hạ Lương Tấn, bái kiến quan Ích Lang.”

“Không cần đa lễ, không biết huynh đài có thể dẫn tại hạ lên đó? Tại hạ ở dưới này nhìn, thật hơi lo lắng...”

Lương Tấn vui vẻ giúp đỡ.

Vì thế đầu tường lại mọc thêm hai người.

Quần chúng mới tới coi không biết sự tình lấy làm lạ: “Mấy người đó là ai thế? Đầu năm nay thịnh hành một leo tường à? Tường gì không leo chuyên leo tường hoàng cung vậy?”

Thế là dẫn tới một màn thảo luận nhiệt liệt, tạm thời không nói.

Đông Phương Tề leo tường như ý, nói với Lương Tấn: “Cám ơn Lương huynh.”

Lương Tấn cười, tự giác nhảy qua một bên Tĩnh Nam vương, lặng lẽ tìm chỗ ngồi xuống, cùng nhau thưởng thức cảnh đêm.

“Manh Manh, huynh là nhị ca.” Đông Phương Tề kéo tay Đông Phương Manh, thấy mắt hắn chuyển hướng về phía mình, vội vàng nhìn thẳng mắt hắn, mỉm cười nói.

Đông Phương Manh nhìn Đông Phương Tề một cái, lại ngoảnh mặt đi nhưng không rút tay ra. Tĩnh Nam vương nhìn mà ngửa ngáy, hắn cũng muốn hưởng thụ đãi ngộ như vậy cơ...

Đông Phương Tề nhẹ nhõm thở ra, tiểu đệ không hắt mình ra, vậy là được rồi. Còn vì sao hắn trèo lên tường lại không chịu xuống thì chờ người nhà tới lại xác nhận. Trước mắt làm bạn với hắn đã.

“Khụ, Đông Phương Tề à, này... Manh tiểu đệ hắn... có chứng ngại ngôn ngữ?” Thật ra Tĩnh Nam vương không có ý gì khác, đơn thuần là tò mò thôi nhưng rõ ràng hắn cảm giác được mình bị người ta hung hăng trừng ột cái.

“Tiểu đệ chỉ là tâm trạng không vui, khi hắn không vui thì không thích nói chuyện.” Đông Phương Tề bực bội đáp.

“Ồ, có cá tính, bổn vương thích.” Tĩnh Nam vương không hề phát giác, câu này của mình làm hai người biết rõ đức hạnh của hắn bao gồm Đông Phương Tề và Lương Tấn nghe xong kinh khủng cỡ nào!

Đông Phương Tề quyết định kê thuốc mạnh chút, tỏ vẻ thân thiết hiểu ý nói với Đông Phương Manh: “Manh Manh, có phải nhớ đệ muội không? Vậy chúng ta đi xuống tìm đệ muội được không?”

Câu này không cần Đông Phương Manh hồi đáp bởi vì chủ yếu là nói cho Tĩnh Nam vương nghe. Vị vương gia này tuy thích nam nhi nhưng có một nguyên tắc, nam tử đã có hôn phối hoặc có gia thất rồi hắn không dính vào.

Quả nhiên Tĩnh Nam vương nghe xong la oai oái: “Hắn cũng thành thân rồi? Cưới ai?” Chẳng lẽ là thập thất? Nhưng không phải năm nay con bé mới mười ba sao? Mấy đứa cháu gái này sao đứa nào cũng giành của thúc thúc mình thế này?! Không biết kính trọng người già, kính trên nhường dưới gì hết!

Đông Phương Tề nhin cười nói: “Tiểu đệ và đệ muội thành thân nhiều năm rồi, đứa nhỏ lớn nhất đã sáu tuổi rồi.”

Về mặt Tĩnh Nam vương cứ như gặp phải ma nhìn Đông Phương Manh chăm chăm, lấp ba lấp bắp: “Nhưng... nhưng... nhìn hắn đâu có lớn dữ vậy...”

“Mặt tiểu đệ nhìn trẻ con mà thôi, thực tế đã hơn hai mươi rồi!” Đông Phương Tề không phúc hậu tuyên bố sự thật còn tàn khốc hơn. Cho nên vương gia à, ngài rút lui sớm đi, chúng ta cũng chỉ nhỏ hơn ngài có mấy tuổi thôi à, không phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ xưa giờ của ngài đâu.

Đông Phương Manh nãy giờ vẫn một mực yên lặng, lúc này rốt cuộc mở miệng vàng lời ngọc, hưng phấn hô lên câu nói đầu tiên suốt nửa buổi trời: “Hong Hong...”

Lời chưa dứt, người đã nhào tới, sung sướng nhảy xuống dưới!

75. Chương 75: Cả Nhà Đoàn Tụ

Có hai đại cao thủ Đông Phương Ngọc và Tĩnh Nam vương ở đây, đương nhiên Đông Phương Manh không cần lo chuyện tan xương nát thịt, nhưng mấu chốt là ở chỗ, trong trận chiến anh hùng cứu mỹ nữ này, ai chiếm vị trí số một?

Vì thế lúc hai đại cao thủ đồng thời nhào về phía Đông Phương Manh còn không quên ám toán đối phương. Đông Phương Ngọc đá Tĩnh Nam vương một cước, Tĩnh Nam vương thoi Đông Phương Ngọc một quyền.

Thân là đương sự, ở thời điểm tính mạng treo nơi đầu sóng, lúc mặt Đông Phương Manh còn cách mặt đất chừng hai thước, thì cơ hồ theo bản năng nhào vào lòng đại ca quen thuộc với mình hơn. Vậy nên màn cướp đoạt cuối cùng tuyên cáo kết thúc với thắng lợi thuộc về Đông Phương Ngọc.

Đông Phương Ngọc nhét Đông Phương Manh ngơ ngác vào lòng Yến Hồng đã sợ đến ngu người, sờ đầu Đông Phương Manh, lại ngẩng lên nhìn Đông Phương Tề còn ở trên tường: “Nhị đệ, đệ tự xuống hay để huynh lên đón?”

Đông Phương Tề lắc đầu, lau mồ hôi do vừa rồi căng thẳng, toét miệng cười: “Không cần đâu đại ca, đệ đi xuống với vị Lương huynh này là được.”

Đương nhiên Lương Tấn vui vẻ cống hiến sức lực.

Tĩnh Nam vương bị bỏ lơ bất mãn ồn ào: “Đông Phương Ngọc, thằng nhãi ngươi đừng vờ không biết bốn vương, mỗi thù một cước này, bốn vương tuyệt không để yên đâu.”

Bấy giờ Đông Phương Ngọc mới dời mắt sang Tĩnh Nam vương, sau đó mắt không nhìn mắt mũi không nhìn mũi hờ hững buông một câu: “Quái lắm lông, muốn đấu, vậy cũng phải xem mấy năm nay ngươi có tiến bộ không.”

Tĩnh Nam vương hối hận cực kỳ, rõ ràng biết cái nét chó tặc chết người không đền mạng của tên này, vì sao còn muốn chui đầu vào tìm tức chứ! Câu này rõ ràng là nói mình vẫn là bại tướng dưới tay hắn mà! Thật là tức chết tức chết mất!

Mãi đến giờ phút này, thực sự ôm trong lòng mình, hai tay ấm áp thật sự, rốt cuộc hồn Yến Hồng cũng quay về thực tại. Mấy canh giờ lo lắng sợ hãi tràn ngập, rốt cuộc cũng từ từ tan đi, cuối cùng hắn vẫn khỏe mạnh không tổn hao gì quay về.

Nhìn người trước mặt ngơ ngác ngác, Yến Hồng dùng sức chớp chớp đôi mắt ngăn nước, cẩn thận quan sát hắn. Giờ mới phát hiện ngoại trừ mặt hơi hồng, hai tay trắng nõn còn trầy xước, quần áo cũng lũng mảy lỗ, bộ dạng đáng thương.

“Manh Manh, có bị thương không?” Yến Hồng không yên tâm kiểm tra một lượt, tường cao như vậy làm sao hắn lên được đó? Chẳng lẽ, có người giúp đỡ?! Không khỏi hung tợn trừng mắt cái tên râu xồm kia, nhìn là biết không phải người tốt rồi.

Tất nhiên Tĩnh Nam vương không phát hiện ánh mắt ghét bỏ của Yến Hồng, hắn còn đang xoắn xuýt rốt cuộc là nên báo mối thù một cước vừa rồi cùng với mối thù bại trận mười mấy năm trước, hay là quan hệ tốt với Đông Phương Ngọc trước, có thể tiến thêm một bước tìm hiểu và kết giao với hai đệ đệ của hắn. Khụ, tuy rằng hắn thề không quán lấy người đã có gia đình nhưng có thêm hai bằng hữu đáng yêu cũng không phải không được...

Đông Phương Manh nhanh chóng hồi phục lại từ trạng thái lơ ngơ, mừng rỡ ôm cổ Yến Hồng nói năng lộn xộn: “Hong Hong, nhớ nàng. Manh Manh tìm không thấy Hong Hong, treo cao rồi, Hong Hong có thể thấy.”

Người đi đường nghe được đua nhau ghé mắt, bụng nghĩ chẳng trách thiếu niên này không thích nói, thật đúng là lù đù vác cái lu mà chạy, cũng là người bình thường, vì sao hắn nói bọn họ nghe không hiểu gì hết!

Đương nhiên rồi, biểu đạt phong cách Mạnh độc đáo như vậy, chỉ có Yến Hồng mới có thể lý giải một cách hoàn mỹ. Nàng móc khăn tay ra đau lòng chùi vết bẩn trên mặt hắn, lại xử lý đơn giản vết thương trên tay cho hắn, may mà nàng có thói quen mang nhiều khăn tay trên người phòng khi cần đến, vừa khéo dùng nó băng bó cho hắn, vừa băng vừa thổi thổi: “Đau không?”

Lúc này Đông Phương Mạnh mới cảm thấy đau, mặt nhăn như cái bánh bao, chân mày nhíu lại thành con sâu, nặng nề gật đầu: “Đau.”

Đông Phương Ngọc Đông Phương Tề nghe xong đồng loạt quăng Tĩnh Nam vương qua một bên, hấp tấp chạy lại hỏi dồn: “Bị thương ở đâu? Đi, mau đi tìm đại phu.”

Yến Hồng lắc đầu: “Không sao, đều là xây xát. Tướng công đi lạc bên ngoài lâu như vậy, cha mẹ đều rất lo lắng, bọn nhỏ cũng nhớ mong, về nhà trước đã. Trong nhà có thuốc.”

Nói rồi lại hỏi Đông Phương Mạnh: “Mạnh Mạnh, về nhà?”

Đông Phương Mạnh ngoan ngoãn gật đầu, tay bó thành cục, không có cách nào mười ngón đan nhau với Yến Hồng, khiến hắn cực kỳ khổ sở. Yến Hồng mỉm cười, khoác cánh tay hắn, dịu dàng nói: “Về thôi.”

Đông Phương Ngọc và Đông Phương Tề không hện mà cùng dời mắt sang chỗ khác, mặt lại thoáng ý cười.

Thế mà cái tên Tĩnh Nam vương này không thức thời, thò đầu lại, nháy mắt phá hỏng bức tranh hòa thuận vui vẻ của nhà người ta: “Ê, người là thê tử của Đông Phương Mạnh? Nhìn già hơn hắn à...”

Yến Hồng lập tức quyết định chán ghét tên râu xồm này, cảnh giác kéo Đông Phương Mạnh lùi xa một bước. Đừng cho là vừa rồi hắn ra tay cứu Mạnh Mạnh nhà nàng, nàng không phát hiện ánh mắt háo sắc hắn nhìn Mạnh Mạnh nhá! Đồ biến thái, đồ bóng chết, đừng mơ lại gần nam nhân của nàng một bước!

“Người cách xa thế làm gì? Bổng vương có ăn các ngươi đâu!” Tĩnh Nam vương bất mãn, hàm râu rung rinh. Cả nhà Đông Phương này thật là không nề mặt gì hết, khoan nói cái mặt xác ướp mười mấy năm như một của Đông Phương Ngọc, hai huynh đệ Đông Phương tiểu nhị tiểu tam sao đều thành thân sớm thế! Thật là không nghĩ thoáng gì cả...

Mọi người thấy náo nhiệt đã tan, nguồn cơn náo nhiệt chỉ lo ôn chuyện, cũng không gây ra tiết mục gì hay ho đáng xem nữa, vì thế cũng tốp năm tốp ba tản đi. Lại nói, nếu cứ tụ tập trước cửa cung, nói không chừng cấm vệ quân còn tưởng xảy ra bạo động ấy chứ! Bọn họ còn khá hài lòng với triều đình hiện giờ.

Đông Phương Ngọc dừng dừng liếc Tĩnh Nam vương một cái, nói với Yến Hồng: “Đệ muội, muội đưa tiểu đệ về trước đi, để cha mẹ và bọn nhỏ khỏi ngóng.” Nói rồi ra hiệu cho Đông Phương Tề cùng đi về, sau đó lập tức quay sang căn Tĩnh Nam vương đang chuẩn bị đi theo, mặt âm u trầm giọng cười: “Quái lắm lông, nhiều năm rồi chúng ta chưa có thân thiết lại, không bằng hôm nay liên lạc tình cảm?”

Nói xong phớt lờ vẻ mặt không tình nguyện của Tĩnh Nam vương, kẹp cổ hắn đi về cửa Trọng Hoa. Chỗ đó có võ trường rất lớn rất thoáng.

Lương Tấn đồng tình đi theo. Nghe nói lúc Uy Viễn Hầu còn chưa hồi kinh, mỗi năm Tĩnh Nam vương còn đặc biệt nhớ biên thư khiêu chiến đến biên quan, đáng tiếc Uy Viễn Hầu không lần nào đến xía tới, vương gia cứ mãi ôm mối hận bại trận nhiều năm trước tới nay. Bây giờ khó khăn lắm hai người mới gặp lại ở kinh thành, không biết vương gia có tiếp tục giữ kỷ lục thất bại mười mấy năm trước hay không?

Về đến nhà, Đông Phương Mạnh được nghênh đón nhiệt tình chưa từng có. Vợ chồng Công gia hỏi thăm ân cần trước, bọn khỉ con hết đứa này đến đứa khác trèo lên đùi hắn, dám chồm xem hắn là cây ăn quả cũng nên. Đáng giá nhất là, Áo Bông Nhỏ sau khi thức dậy nghe nói cha mình mất tích, tuy không khóc lóc ầm ỹ như các ca ca nhưng không chịu ngủ nữa mà bắc cái ghế nhỏ ngồi ngay cửa lớn, muốn chờ cha về là người nghênh đón đầu tiên.

Đông Phương Mạnh chỉ biết cười ngốc nghếch, căn bản không biết trải nghiệm vừa rồi của mình thật sự là thoát khỏi miệng hùm hang sói.

Yến Hồng sai người đi lấy thuốc cao, cẩn thận tỉ mỉ rửa mặt cho hắn, lau tay, bôi thuốc. Lúc Đông Phương Mạnh trèo lên sư tử chẳng có cảm giác gì, bây giờ cảm giác đau từng mắt đi đua nhau quay về, hắn vừa kêu đau oai oái vừa nước mắt lưng tròng.

Mấy đứa nhỏ xót cha, bò mọp một bên phát ra tiếng “ui, ui” theo tần suất run rẩy của Đông Phương Manh, hận không thể chịu đỡ thay. Áo Bông Nhỏ, con bé này không nói thì thôi, hễ mở miệng là chộc mẹ nó tức một trận: “Mẹ, nhẹ chút.” Yến Hồng không nhịn được trừng con, nghe đi nghe đi, giọng điệu đó cứ như nàng ngược đãi tướng công mình ấy. Có điều động tác càng lúc càng dịu dàng hơn.

Lá Cây Nhỏ trước nay ngoan ngoãn hiền lành nhất, sớm đã sán lại, phùng má giúp cha vù vù, phun cho Đông Phương Manh một tay nước miếng. Đông Phương Manh không để ý, một bên nước mắt nước mũi rùng rùng, một bên dùng bàn tay đã bằng bó xong sờ đầu con tỏ ý cảm ơn. Con hiếu thảo quá, làm cha thật là kiêu ngạo, mặt mày ngời ngời, khụ, mấy cái bong bóng kia tạm thời bỏ qua không tính.

Lá Cây Nhỏ thổi một hồi hết hơi, đổi lại huynh đệ tỷ muội khác thay phiên ra trận. Yến Hồng cũng biết bọn trẻ muốn làm chút gì đó cho phụ thân, thành thử không ngăn cản.

Vợ chồng Công gia và những người khác nhìn nhau cười, đều lặng lẽ rút lui. Đông Phương Manh đã gặp nguy hóa an, bình an trở về, họ cũng yên tâm được rồi, nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, không muốn nghỉ thì chơi tiếp.

Thập lục chuẩn bị dắt Cái Làn Nhỏ âm thầm rút lui, kết quả nhóc con nghiêm mặt cự tuyệt: “Mẹ, Cái Làn Nhỏ còn chưa giúp tam thúc vù vù, không đi được. Mẹ, mẹ không có lòng đồng tình gì cả!”

Khi không bị chụp cái mũ bự xuống đầu, thập lục nghẹn họng không nói nên lời, cuối cùng không chỗ trút giận, đành liều mạng nhéo thịt cha nữ nhi để an ủi. Đông Phương Tề vừa nhe răng nhếch miệng vừa nghĩ, nữ nhi này sao giống như cho nhà tiểu đệ nuôi quá...

“Manh Manh đói không?” Yến Hồng cởi quần áo bồn nhún nhúm cho Đông Phương Manh, đổi lại quần áo bông mặc nhà sạch sẽ thoải mái.

“Đói.” Đông Phương Manh khụt khịt mũi. Về đến nhà, về đến bên cạnh người thân thuộc, túi thân uất ức của hắn tới càng lúc càng nhanh, đầu ngón tay bị bọc riêng thành từng cái gậy thô, hắn xòe ra cho bọn trẻ xem mới lạ. Vừa nghe Yến Hồng hỏi, lập tức sờ bụng.

“Vây ăn bánh trôi và sủi cảo nhé?” Yến Hồng hận không thể nhét cơn đau của hắn vào tim. Tiểu ốc này, một khắc cũng không rời nàng được, kỳ thật nàng còn không giống thế sao?

“Ừ.” Đông Phương Manh gật đầu, dùng bàn tay thô kệch vụng về kéo nàng lại, vùi đầu vào bụng nàng dụi dụi, nhỏ giọng nỉ non: “Hồng Hồng đừng bỏ Manh Manh lại một mình.”

Rất hiếm khi Đông Phương Manh nói một câu liền mạch hoàn chỉnh thế này, Yến Hồng nghe mà chua xót. Chuyện hôm nay xét ra là do nàng không suy nghĩ chu toàn, không có tính đến tâm tình của hắn. Lúc đó nàng hăm thân trong vũng lầy, sao hắn yên tâm được? Lén lút đi tìm nàng là tất nhiên rồi. Ngày tết êm đẹp như thế, lại sinh ra trắc trở thế này, vợ chồng hai người tách rời vài canh giờ, nàng hối hận ảo não khôn xiết, cũng càng lúc càng lo lắng, lỗ như có một ngày, nàng rời bỏ thế giới này trước hắn, hắn phải làm sao đây?

Nàng ưu sầu nhìn mái tóc đen nhánh của hắn, dịu dàng vuốt tóc tơ của hắn. Xưa nay nàng không thích sầu lo chuyện còn chưa xảy ra, bây giờ không biết vì cớ gì, cứ luôn lo được lo mất.

Đúng lúc này, Cây Đuốc Nhỏ dẫn đệ đệ muội muội giống như một xâu bánh tét đi tới. Cây Đuốc Nhỏ vỗ ngực hùng hồn: “Cha, cha đừng sợ, chờ Cây Đuốc Nhỏ lớn rồi là có thể bảo vệ cha!”

Mấy đứa khác gật đầu như già tởi, ngay cả Áo Bông Nhỏ xưa nay không tham dự loại bày tỏ tập thể này cũng gật cái đầu cao quý của nó theo. Vì thế sầu lo tràn ngập trong lòng Yến Hồng thoát cái biến mất tầm.

Nàng mỉm cười vỗ nhẹ bờ vai Đông Phương Manh, kéo hắn ngồi lại bên bàn. Tay hắn không thể nắm, cần nàng đút ăn. Mấy đứa nhỏ cũng đua nhau giơ đĩa dâng bánh trôi mình thích lên, Đông Phương Manh vui lòng nhận hết.

Bọn trẻ còn nhỏ như vậy đều có quyết tâm muốn bảo vệ người chúng để ý như thế, nàng là người lớn có trái tim kiên cường, cần gì cứ buồn lo vô cớ? Nghĩ quá nhiều, chẳng giúp ích được gì, chỉ có nỗ lực sống tốt mỗi ngày, tận lực giảm bớt tiếc nuối của bản thân, đã có người yêu kẻ vai sát cánh, vậy thì tương lai cho dù xảy ra chuyện gì, chỉ cần cả nhà họ bên nhau, tất cả mưa gió cùng nhau gánh vác.

Bả vai hấn tuy gầy yếu, lúc nàng dựa vào lại ầm áp, chưa từng tránh né. Cho dù đến ngày sinh mạng kết thúc, nàng cũng sẽ không buông tay hấn ra, vô luận là ai đi lên con đường đó trước, trên cầu Nại Hà, nhất định chờ đợi.

Khoảnh khắc này, rốt cuộc Yến Hồng học được sức mạnh của hạnh phúc và lòng tin.

76. Chương 76: Phiên Ngoại 1

01: Ý nghĩa tồn tại

Không nhớ rõ đó là hôm nào, tóm lại là lâu lâu lắm rồi, lâu tới mức còn chưa là vợ chồng chân chính, Yến Hồng còn chưa cách nào bước qua lằn ranh nào đó, rồi rầm tới mức người thần cảm phần.

Một ngày mơ thấy ác mộng tỉnh lại, cả người đầy mồ hôi, tim đập thành thịch, mãi mà không bình tĩnh lại được.

Mơ thấy, hấn bị bóng đêm bao trùm, chỉ thò được cánh tay trắng bệch ra quơ quào lung tung, mà nàng, đứng cách đó mấy thước, không động đây, không tiến lên tóm lấy tay hấn, cũng không quay lưng bỏ chạy, chỉ ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, nhìn hấn bị bóng tối nuốt chửng từng chút một, mắt chảy ra máu.

Nàng không biết lúc đó thực sự có phải linh hồn nàng thoát khỏi xác hay không, hay là thể giới trong mơ quỷ dị như vậy, nàng lại nhìn thấy mắt mình, chảy ra không phải nước mắt, mà là máu.

Vì thế không ngủ yên được nữa, ngơ ngác chăm chú nhìn gương mặt say ngủ bình yên của người bên cạnh, mãi đến khi trời sáng.

Buổi sáng đi thỉnh an cha mẹ chồng. Mẹ chồng thật sự là người nhạy cảm, nhận ra được nàng mất hồn từ đôi mắt đầy tơ máu và hơi bất an của nàng.

“Hồng nhi ngủ không ngon sao? Hay Mạnh Mạnh lại quậy con?”

“Không có ạ, con chỉ mơ thấy ác mộng thôi.” Yến Hồng lắc đầu. Đông Phương Mạnh chăm chú nhìn mặt nàng, thò ngón tay ra chỉ vào vành mắt nàng, giọng hơi bất an: “Bên trong, đỏ đỏ. Sinh bệnh?”

Nàng tiếp tục lắc đầu, tơ máu lan ra đến mắt, ngượng ngùng nhìn lão phu nhân.

Lão phu nhân khẽ than: “Hồng nhi, trước sự chứng kiến của chúng ta, con giao cuộc đời mình cho Mạnh nhi. Trong lòng người làm cha mẹ chúng ta, Mạnh nhi là tốt nhất, nhưng đối với con, lại không thể không thừa nhận là ủy khuất con. Lòng người cực kỳ nhỏ bé, có lẽ bản thân con chấp nhất một vài cách nhìn, mà cách nhìn này sẽ khiến con mất đi niềm tin và dũng khí. Song con còn chưa biết, có những thứ con không nhận ra, có lẽ là dối chọi, kỳ thật ngầm chứa chân lý, là chân lý khiến con hạnh phúc.”

Yến Hồng lặng lẽ cười. Người đều là động vật ích kỷ, nàng có thể yêu thương hấn như yêu con mình, nhưng lại không yêu được hấn như một thê tử yêu trượng phu. Có lẽ nàng không đủ mù quáng, hoặc là quá tỉnh táo, nếu tư lợi cũng tính là tội nghiệt, thế giới này đau khổ cỡ nào.

Lão phu nhân cười cười, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng giống như mẫu thân an ủi nữ nhi: “Hồng nhi, con là một đứa bé ngoan, cũng là một thê tử tốt. Tuy Mạnh nhi mù mờ nhưng không có nghĩa nó không thể trở thành một trượng phu tốt. Không sao, con à, nếu con còn mê mang, có thể tìm bà già này tâm sự. Tuy mẹ là mẹ của Mạnh nhi nhưng cũng là một nữ nhân. Nếu được, chúng ta có thể làm bằng hữu.”

Dọc đường trở về viện, Đông Phương Mạnh yên lặng lạ thường. Lúc đi ngang qua đình nhỏ bên hồ sen, hấn sống chết không chịu đi tiếp. Nàng dứt mình khỏi dòng suy nghĩ, ngược mắt nhìn hấn, hấn nghiêm túc dùng sức bóp tay nàng, hỏi: “Bằng hữu, là cái gì?”

Yến Hồng kéo hấn vào đình ngồi xuống, nhỏ nhẹ giải đáp: “Bằng hữu không phải cái gì, là người. Có điều đối với Mạnh Mạnh mà nói, cũng có thể là mấy thứ vụn con, hoa hoa cỏ cỏ gì đó. Mạnh Mạnh thấy chúng, sẽ cảm thấy ầm áp, cảm thấy vui vẻ. Đó là bằng hữu.”

“Hồng Hồng, ầm, vui vẻ.”

“Cho nên, Hồng Hồng cũng tính là bằng hữu của Manh Manh?” Lòng Yến Hồng nhẹ bẫng, kể đó mắt mát lại dâng trào. Nàng không sao lý giải được suy nghĩ của mình nữa, vừa mong chờ mình là đặc biệt với hắn, lại không hi vọng quá vượt trội.

Khiến nàng bất ngờ là, Đông Phương Manh lắc đầu, còn đặc biệt bổ sung một câu: “Manh Manh không phải bằng hữu, Hồng Hồng không phải. Tiểu Cường phải.”

Tiểu Cường, là một con vịt.

Hóa ra nàng, ngay cả bằng hữu cũng không tới.

“Vậy Hồng Hồng là gì?”

Mặt hắn đỏ ra, lại có vẻ kỳ cục, dường như đang rối rắm nên lựa chọn từ ngữ gì, làm sao diễn đạt rõ ràng hơn.

“Hồng Hồng là... là...” Hắn là nửa ngày, lại không tìm ra từ hình dung thích hợp. Bắt đầu chán nản vò tóc mình, cuối cùng vò ra cái tổ chim thì có vẻ như hắn đã có đáp án: “Manh Manh, không biết nói.”

Thế ra, nàng chỉ là một sự tồn tại khó hiểu thôi? Yến Hồng cười khổ. Nhưng trong lòng không thể nào oán giận được. Bởi vì chính mình, cũng không biết nên dùng từ gì để định nghĩa vị trí của hắn trong lòng mình.

Nói là trọng phụ, chưa đủ. Nói là bằng hữu, vượt quá xa. Hình như cũng từ từ thoát ly quan hệ giữa họ lý và người bệnh.

Gió thổi hương sen tới, Đông Phương Manh vươn cổ ra nhìn cá đùa giỡn sen.

Sau đó mỉm cười quay đầu, nói to: “Manh Manh, là cá nhỏ, Hồng Hồng, là nước.”

Yến Hồng ngây người, tình cảm trong lòng phút chốc trào dâng.

Không biết nói, là vì muốn nghĩ ra định nghĩa độc nhất vô nhị ư?

Hóa ra, nàng tồn tại quan trọng như thế.

02: Chúc mừng sinh nhật

Lúc Cây Đuốc Nhỏ sáu tuổi, cả nhà làm sinh nhật cho nó.

Cây Đuốc Nhỏ rất vui vẻ, bởi vì lần này, vì sinh nhật nó Yến Hồng đặc biệt làm mới lạ hơn một chút, đặc biệt nghĩ ra một ý tưởng rất tuyệt.

Nàng làm một cái bánh kem màu trắng, không có trang trí hoa cỏ gì hết, sau đó đẩy ra để Cây Đuốc Nhỏ quyết định số phận của bánh kem.

Thế là Cây Đuốc Nhỏ yêu cầu mỗi người đều lên thêm đồ cho bánh kem, thêm hình vẽ cũng được, viết câu chúc mừng cũng tốt.

Sáng ý của mọi người thì khỏi cần nói đến, ngược lại Đông Phương Manh rất siêng năng một mực vẽ toàn hình heo con đáng yêu lên đó.

Mấy đệ đệ muội muội chia nhau mỗi đứa viết một câu.

Ông Thổ Nhỏ viết là: “Heo ca sinh nhật vui vẻ!”

Lá Cây Nhỏ viết là: “Phúc như Đông Hải chảy nước miêng!”

Áo Bông Nhỏ thấy ca ca nhỏ viết, quyết định viết đối lại nó: “Thọ tỷ Nam Sơn hành không già [45]!”

Cái Làn Nhỏ viết câu tổng kết: “Chúc huynh muốn gì xắc nấy!”

Năng lực thưởng thức còn chưa đủ trình, Cây Đuốc Nhỏ rất cao hứng, Yến Hồng...

03: Quần lủng đáy

Mùa hè nóng quá, Yến Hồng may cho bọn con trai quần lủng đáy. Bé gái á, xét thấy thời đại này còn hạn chế, miễn đi.

Cây Đuốc Nhỏ cảm thấy mình đã là nam tử hán, không thể tùy tiện lộ mông lộ gì đó, vì thế hùng hồn cự tuyệt. Ngược lại Lá Cây Nhỏ hí hửng mặc vào, Ống Thối Nhỏ chống cự một trận, rốt cuộc không chống lại được trời nóng hành hạ, cũng mặc.

Việt Dã Thỏ vác cái bụng bự trên ghẹo: “Ống Thối Nhỏ, Lá Cây Nhỏ, mặc cái quần này không thể nhún nhảy.”

Lá Cây Nhỏ hỏi: “Tại sao ạ?”

Việt Dã Thỏ cười tủm tỉm: “Như vậy, chim nhỏ sẽ rút lại.” Yến Hồng suýt nữa bị sặc nước miếng. Đại tẩu này, cũng không biết học ai nữa, sao càng lúc càng nói chuyện không kiêng dè gì thế! Khụ, kiên quyết không thừa nhận bị mình ảnh hưởng...

Lá Cây Nhỏ cúi đầu nhìn chim nhỏ như ẩn như hiện, trầm tư không nói.

Buổi chiều, Lá Cây Nhỏ cao hứng xộc vào phòng nói với người trong phòng: “Đại bá mẫu, đại bá mẫu, hôm nay Lá Cây Nhỏ và Cái Làn Nhỏ thi đu dây, con thắng rồi!”

Cái Làn Nhỏ đi đằng sau bĩu môi, hiển nhiên là thua nên mất vui.

Việt Dã Thỏ ngạc nhiên: “Ồ, Lá Cây Nhỏ không sợ chim nhỏ rút lại sao?”

Lá Cây Nhỏ kiêu ngạo đáp: “Lá Cây Nhỏ rất thông minh! Đại bá mẫu nói mặc quần nhún nhảy chim nhỏ sẽ rút lại. Nên Lá Cây Nhỏ cởi quần nhún nhảy, quả nhiên chim nhỏ vẫn còn!”

Yến Hồng vừa kiểm tra xem con mặc quần đúng chưa, vừa không ngừng vênh váo đắc ý: không hổ là con của Yến Hồng ta, cách thức giải quyết vấn đề, độc như thế.

04: Bánh nhân thịt

Yến Hồng hỏi Đông Phương Manh: “Manh Manh, muốn ăn một miếng bánh nhân thịt mới ra lò không?”

Đông Phương Manh gật đầu. Thế là Yến Hồng đặt một miếng vào đĩa đưa cho hắn.

Lại hỏi tiếp đám trẻ đang nhìn chăm chăm bên cạnh: “Còn có ai muốn ăn một miếng nào?”

Bọn nhỏ đua nhau giơ tay, chỉ có Áo Bông Nhỏ lo ngáp, không phản ứng.

Yến Hồng chào hàng: “Áo Bông Nhỏ, con không muốn ăn một miếng à? Ngon lắm!”

Áo Bông Nhỏ rề rà mở miệng: “Muốn.”

Yến Hồng tức giận: “Vậy sao mẹ hỏi con mấy lần con không lên tiếng?!” Con bé này, cứ lười như vậy phải làm sao đây!

~Áo Bông Nhỏ đứng đưng nhìn Yến Hồng: “Bởi vì con muốn ăn hai miếng.”

05: Kiếp sống bi thảm của nữ phụ [46] tạm thời

Mộc Vũ Phi luôn cho rằng, mình có một cái đầu thông minh trí tuệ, nhưng hiện tại hắn hối hận muốn chết, đầu óc co giắt hay sao mà đồng ý coi chừng Cây Đuốc Nhỏ chứ!

Đây là một tai vạ không thể dùng ngôn ngữ để hình dung được nữa.

Sáng sớm, phải cùng nhai con sức lực sung mãn chạy đi bắt sâu cho vật cưng mới nhất của nó, một con gà mái hoa toàn thân đen sì, trước mắt tạm thời gửi nuôi ở chỗ Bảo phẩm nhà bếp.

Móc đá nhỏ cổ, những hoạt động săn mồi vốn dĩ tưởng rằng sau khi lớn không có cơ hội thực hiện nữa, Mộc Vũ Phi bị lôi kéo đi ôn lại một lần.

Cho con gà mẹ đen sì kiêu ngạo kia ăn xong, Cây Đuốc Nhỏ chưa chịu thôi, nói muốn chơi trò chơi.

Được thôi, chơi thì chơi.

“Chơi cái gì?” Mộc Vũ Phi hỏi.

“Bắt cá.” Cây Đuốc Nhỏ đáp.

“... Thúc không biết.” Mộc Vũ Phi chưa nghe tới trò này bao giờ.

“Thì thúc làm cá, Cây Đuốc Nhỏ bắt.” Cây Đuốc Nhỏ cầm cành cây vẽ một cái vòng cực kỳ bỏ túi, chỉ vào đó nói: “Đây là ao.”

Mộc Vũ Phi hết chỗ nói, ao nhỏ như thế, con cá to là hần còn chạy đi đâu?!

Vì thế cầm cành cây, vẽ lại một cái vòng lớn.

Hai người bắt đầu chơi, Cây Đuốc Nhỏ vừa chơi vừa hét: “Cá nhỏ cá nhỏ, mau bơi mau bơi, đại tướng quân Cây Đuốc Nhỏ đến bắt ngươi đây!”

Mộc Vũ Phi vừa chạy vừa muốn xỉu, có tướng quân chuyên bắt cá hử!

Cây Đuốc Nhỏ vừa chơi vừa bắt mãi: “Mộc thúc thúc, thúc có biết làm cá không. Thúc không vẫy tay, cũng không lắc mông, không giống cá gì hết!”

Mộc Vũ Phi kiên quyết không thỏa hiệp, bảo hần lắc tay vẫy đuôi, hần chết còn hơn.

Lơ đễnh một cái, bị Cây Đuốc Nhỏ nhào tới ôm đùi, nhãi con đắc ý kêu to: “Há há, bắt được cá ngu ngốc rồi!”

Mộc Vũ Phi tức điên, hần lao tâm lao lực thế này, cuối cùng còn được một cái tên khó nghe, hần muốn đình công!

Chạy nửa ngày, mệt gần chết, vất vả lắm Mộc Vũ Phi mới tìm được một cái ghế đá, không nhìn gì cả đặt mông ngồi phịch xuống. Phù, rốt cuộc cũng có thể nghỉ một lát.

Cây Đuốc Nhỏ chạy tới, đứng một bên muốn nói lại thôi, ngáy ra hồi lâu, cũng không tiếp tục đại nghiệp thám hiểm hang hóc của nó nữa. Mộc Vũ Phi bị phần hỏi nó: “Cây Đuốc Nhỏ, con cứ đứng đây làm cái gì? Thúc thúc nghỉ một lát rồi chơi với con tiếp!”

Còn để người ta sống với không, nghỉ chút cũng không cho nữa?!

Cây Đuốc Nhỏ lắc đầu, nghiêm mặt: “Mộc thúc thúc, vốn dĩ con định nói cho thúc biết một chuyện rất quan trọng, nhưng sau đó con lại đổi ý rồi.”

Mộc Vũ Phi hỏi: “Chuyện gì?”

Cây Đuốc Nhỏ đáp: “Trên cái ghế này có một bãi phân chim.”

Mộc Vũ Phi nhảy bắn lên như lửa đốt dít, giận dữ: “Sao con không nói sớm!” Quay đầu nhìn, gớm quá!”

Cây Đuốc Nhỏ vô tội: “Bởi vì con muốn xem sau khi Mộc thúc thúc đứng dậy thì trông ra làm sao...”

77. Chương 77: Phiên Ngoại 2

01: Lòng mọc như thế nào

Một ngày hè, trang viên ngoài thành. Đông Phương Manh dẫn mấy đứa nhóc ngồi bên bờ suối, dùng nước suối mát lạnh ngâm chân.

Lá Cây Nhỏ tò mò nhìn chân phụ thân, lại nhìn chân mình, không sao hiểu nổi.

Đông Phương Manh hỏi nó: “Sao vậy?”

Lá Cây Nhỏ nói: “Cha, vì sao chân cha có lông, Lá Cây Nhỏ không có?”

Cái Làn Nhỏ gần Lá Cây Nhỏ nhất nghe xong cũng nhìn cẳng chân trơn bóng như ngọc của mình hô lớn: “Cái Làn Nhỏ cũng không có!”

Đông Phương Manh suy nghĩ nửa ngày cũng không tìm ra nguyên nhân, đành cầu cứu Yến Hồng.

Yến Hồng nhìn mấy đứa nhóc khao khát học hỏi, rất thâm trầm rất nghiêm túc nói cho chúng đáp án: “Bởi vì cha ăn thịt heo, trên người heo có lông, nên mới mọc ra đó!”

Tụi trẻ cộng thêm một người lớn vẽ mặt ô thì ra là thế.

Đợi đến tối, Yến Hồng ném được quả đắng do mình ăn nói bậy bạ.

Đông Phương Manh và mấy đứa nhỏ bãi cơm tập thể. Bọn nhóc con kiên quyết không ăn thịt mèo, còn Đông Phương Manh sống chết không chịu đựng thịt heo nữa.

Yến Hồng hỏi bọn nhỏ vì sao trước.

Áo Bông Nhỏ ngáp, đáp chậm rì rì: “Ăn rồi sẽ mọc ra lông đẹp như Cục Tuyết Nhỏ...”

Cục Tuyết Nhỏ, là một con mèo trắng bóc.

Yến Hồng >_

Đột nhiên chợt dạ không dám hỏi Đông Phương Manh song Đông Phương Manh lại chủ động giật tay áo nàng: “Không ăn thịt heo, mọc lông heo, không đẹp.”

Yến Hồng >_<>

02: Muối đi tè

Mùa hè muối nhiều. Thể chất Đông Phương Manh và bọn trẻ đều thuộc loại dụi muối. Nhưng cổ đại không có nước hoa, Yến Hồng đành dùng hoa kim ngân và lá bạc hà phơi khô ngâm nước, trộn với nước nha đam pha loãng, nước hoa nguyên thủy nhất ra đời.

Giữa trưa, lúc ngủ trưa, Yến Hồng đang bôi nước hoa cho Đông Phương Manh thì đột nhiên một con muỗi bay tới đậu lên mông Lá Cây Nhỏ.

Đông Phương Manh quơ tay đuổi muỗi, thuận tiện để Yến Hồng rót ít nước hoa vào lòng bàn tay, hấn tốt bụng thoa lên mông Lá Cây Nhỏ.

Lá Cây Nhỏ giật mình tỉnh lại, hét lớn: “Mẹ, có trứng thối tè lên mông Lá Cây Nhỏ!”

Đông Phương Manh giơ bàn tay ướt sũng, vẽ mặt vô tội.

Lá Cây Nhỏ càng tức giận hơn: “Mẹ, mẹ xem kia, trứng thối cũng tè lên tay cha nữa!”

03: Em bé từ đâu tới

Mấy đứa nhóc chụm đầu thảo luận em bé từ đâu mà có.

Cây Đuốc Nhỏ lớn nhất, nói chuyện uy quyền nhất: “Huynh nghe bà nội nói, em bé là do buổi tối lúc ngủ cha lên nhét vào dưới chân mẹ, sau đó lại từ bụng mẹ chui ra.”

Ổng Thối Nhỏ trắng mắt nghi ngờ: “Vậy em bé làm sao từ dưới chân biến lên bụng mẹ được?”

Cây Đuốc Nhỏ ghen hống, lầu bầu: “Bà nội không có nói với huynh.”

Cái Làn Nhỏ lắc đầu không tin: “Muội nghe mẹ muội nói, nam và nữ thơm miệng, sẽ sinh em bé.”

Lá Cây Nhỏ hoảng hồn: “Sáng sớm nay mẹ còn thơm miệng huynh, liệu huynh có sinh em bé không?”

Làm Cái Làn Nhỏ cũng sợ, mắt tròn còn lớn hơn hạc đào: “Sáng sớm nay, mẹ, cha, tam thúc, ông nội, bà nội còn có Vệ thúc thúc đều thơm Cái Làn Nhỏ rồi, có phải Cái Làn Nhỏ sẽ sinh rất nhiều em bé không?”

Một câu nói làm mấy nhãi con có mặt tại đó biến sắc toàn bộ, bởi vì ngày nào chúng cũng bị rất nhiều người thơm rất nhiều lần...

Áo Bông Nhỏ bị ép tham gia đề tài nghe xong nhàm chán nằm vật ra cỏ, uể oải nói: “Mọi người sai hết rồi. Đầu tiên em bé ở trong bụng mẹ, sau đó lại bò bò bò, bò lên miệng mẹ, mẹ ói một cái, em bé liền đi ra!” Nói liền một hơi như vậy, nó cảm thấy hơi mệt, thế là lại nhắm mắt, nghỉ ngơi trước đã.

Mấy nhóc con mạnh dạn nào giữ ý kiến đứa này, không đứa nào chịu đứa nào, cuối cùng đành phải tìm Yến Hồng phân xử. Cây Đuốc Nhỏ thấy tiểu muội nằm ngủ trên cỏ sợ nó bị lạnh, phát động mấy đứa kia khiêng nó lên.

Kết quả Yến Hồng thấy Áo Bông Nhỏ bị bảy con khiêng vào, hoảng hồn nhảy dựng lên hỏi: “Sao vậy sao vậy, Áo Bông Nhỏ xảy ra chuyện gì?”

Ông Thối Nhỏ lãnh đạm nhất, nhẹ nhàng thả cái chân nó phụ trách khiêng xuống, chùi mồ hôi trán mới đáp: “Mẹ, không có, muối muối ngủ rồi.”

Bấy giờ Yến Hồng mới yên tâm. Bé nữ nhí đặt lên giường, quay đầu nhìn đứa nào đứa nấy nhá đèn với nàng, ngạc nhiên hỏi: “Sao thế?”

Cái Làn Nhỏ hỏi: “Tam thẩm, em bé từ đâu tới?”

Trải qua sự kiện “lông heo”, Yến Hồng không dám tùy tiện dạy bảy tụi nhỏ nữa, nhưng cũng không thể nói với bảy nhóc sinh trưởng ở cổ đại này cái gì mà “tinh trùng gặp trứng liền sinh ra vô số em bé”, cuối cùng đành nói bừa một câu: “Em bé á, từ trên người cha len lén chạy tới bụng mẹ đó. Còn chạy ra làm sao, khụ, đợi mấy đứa lớn tự khắc biết.”

04: Chuyện cái chân

Một ngày, Cái Làn Nhỏ nghiêm túc hỏi thập lục: “Mẹ, rốt cuộc bàn có chân hay không?”

Thập lục bật cười: “Đương nhiên có chân rồi, nếu không sao nó đứng được?”

Cái Làn Nhỏ thắc mắc: “Vậy tại sao nó không đi?”

Không chờ thập lục trả lời, Cái Làn Nhỏ lại hỏi: “Còn nữa, rõ ràng ghế cũng có chân, vì sao nó cũng không động chứ?”

Thập lục nghĩ bụng, Hồng Hồng, ta cũng rất cần cái quyển sách “Mười vạn câu hỏi vì sao” trong truyền thuyết đó...

Cuối cùng Cái Làn Nhỏ nghiên cứu ra kết luận: “Cái Làn Nhỏ biết rồi, bởi vì chúng nó đều quá lười!”

05: Nhéo mặt thì đừng nhéo một bên

Lại một ngày, Mộc Vũ Phi lại không mời mà đến. Thấy mặt Ông Thối Nhỏ vẫn lạnh như thế, không nhìn được nổi lòng treu chọc, hô hào lia lịa: “Woa, Ông Thối Nhỏ, lâu lắm không thấy càng ngày con càng dễ thương nha, mau đưa mặt lại đây cho Mộc thúc thúc nựng một chút!”

Ông Thối Nhỏ không nói gì, ngược lại Cây Đuốc Nhỏ xót đệ đệ: “Mộc thúc thúc, thúc cứ nhéo mặt đệ đệ như thế, bên đó sẽ sưng!”

Biến thành bánh bao khó coi lắm...

Mộc Vũ Phi làm bộ suy nghĩ: “Phải ha! Vậy làm sao giờ?”

Cây Đuốc Nhỏ rất tử tế đưa ra kế sách: “Hay là thúc nhéo bên còn lại luôn là được!” Mẹ nói, đối xứng mới đẹp.

Ông Thối Nhỏ trợn mắt khinh bỉ, quay lưng bỏ đi, mặt nhăn lại, đi không một lời từ biệt.

06: Yêu con thì sinh cho con một tỷ tỷ

Thập lục có thai lần nữa, rồi rầm vấn đề giới tính của đứa trong bụng không thôi. Tuy nàng không có tư tưởng trọng nam khinh nữ, nhưng có nữ nhí rồi, đương nhiên muốn thai lần này là con trai, trái gái đầy đủ là tuyệt nhất.

Tất nhiên Đông Phương Tề hiểu tâm tình thế tử. Vì an ủi thế tử, hần gọi Cái Làn Nhỏ qua hỏi: “Cái Làn Nhỏ, con thấy đệ đệ thú vị hơn hay là muối muối thú vị hơn? Mẹ sinh thêm cho con một đệ đệ hoặc là muối muối được không?”

Cái Làn Nhỏ cau mày: “Cha, Cái Làn Nhỏ không thích đệ đệ, cũng không thích muối muối. Cái Làn Nhỏ thích tỷ tỷ, cha nói mẹ sinh tỷ tỷ được không? Nhưng mà, đừng giống tỷ tỷ Áo Bông Nhỏ ham ngủ, không chịu chơi với Cái Làn Nhỏ. Bằng không sinh ca ca cũng được...”

Qua hôm sau đột nhiên Cây Đuốc Nhỏ rất u sầu. Yến Hồng hỏi nó: “Cây Đuốc Nhỏ, con làm sao thế?”

Cây Đuốc Nhỏ dụi đầu vào lòng Yến Hồng, rầu rĩ: “Mẹ, có phải mẹ không thích Cây Đuốc Nhỏ không?”

Yến Hồng quai lạt: “Làm gì có? Cây Đuốc Nhỏ và đệ đệ muội muội đều là con mẹ, mẹ thích các con nhất, nhất!”

Cây Đuốc Nhỏ trề môi: “Vậy vì sao mẹ không sinh tỷ tỷ cho Cây Đuốc Nhỏ? Nhị bá mẫu đã hứa sinh tỷ tỷ cho Cái Làn Nhỏ rồi kìa!”

07: Cha con ư ghen tị

Ông Thối Nhỏ luôn là một đứa bé lãnh đạm, từ nhỏ đã buồn vui không để lộ.

Một lần Đông Phương Ngọc từ kinh thành trở về đem theo hai chú chó dễ thương, nghe nói còn là mẹ và con gái. Cún con nhỏ hơn vừa được thả xuống đất đã bám theo Yến Hồng chơi đùa, cứ cào cào đầu gối Yến Hồng đòi nàng ôm.

Ông Thối Nhỏ ở bên lạnh mặt nhìn nửa ngày, đột nhiên chạy tới trước mặt con chó to hơn nói: “Chó, lại đây ôm.”

Yến Hồng lấy làm lạ: “Ông Thối Nhỏ thích chó hồi nào vậy?” Thằng nhóc này cùng họ với mèo, rõ ràng rất có thành kiến với chó.

Kết quả Ông Thối Nhỏ buông một câu làm nàng >_< luôn:=“” “hừ,=”” chó=“” thối=“” tha,=”” mày=“” bắt=“” mẹ=“” ta=“” ôm=“” mày,=”” ta=“” bắt=“” mẹ=“” mày=“” ôm=“” lại=“”>

Càng khiến nàng cảm lạnh là, Đông Phương Manh nghe Ông Thối Nhỏ nói xong cũng chạy tới ngồi xổm xuống cạnh con đòi ôm mẹ của cún con.

Thật là hai cha con ư ghen tị!

08: Ngoáy tai

Lại một hôm, Yến Hồng ngoáy tai cho Đông Phương Manh. Đông Phương Manh được ngoáy rất thoải mái, mắt híp lại, vẻ mặt rất hưởng thụ. Lá Cây Nhỏ bò một bên cũng âm ỹ đòi hưởng đãi ngộ ngang hàng, Yến Hồng nói với nó: “Ngoan, Lá Cây Nhỏ còn bé quá, ngoáy tai sẽ khó chịu.”

Lá Cây Nhỏ chu miệng: “Mẹ thiên vị, chỉ thích cha, không thích Lá Cây Nhỏ.” Nói rồi chạy mất.

Yến Hồng bó tay, thấy Đông Phương Manh cười như mèo vừa trộm cá, không nhịn được gãi mũi hần: “Coi coi, con chàng y chàng vậy, là cái bịch dấm!”

Đông Phương Manh chỉ cười không nói. Ở chung lâu như vậy, hần đã sớm biết phân biệt tình cảm trong lời nói của Yến Hồng.

Không tới một lát, Lá Cây Nhỏ lại siết nắm tay khóc lớn chạy vào: “Mẹ, cha, oa, Lá Cây Nhỏ sinh bệnh rồi, oa... Lá Cây Nhỏ không muốn chết...”

Yến Hồng hoảng vía, mới nãy giờ, chuyện gì đây?!

Vội vàng đẩy Đông Phương Manh dậy, quay sang bồng con lên đỡ: “Lá Cây Nhỏ làm sao vậy, nói ẹ, có mẹ đây này, Lá Cây Nhỏ sẽ không sao.”

Lá Cây Nhỏ vừa khóc vừa xòe tay ra. Yến Hồng cúi đầu nhìn, một thứ gì đó đen thui lù, nhỏ xíu, nhỏ không tới nửa cái móng út của Lá Cây Nhỏ.

“Cái gì vậy?” Đông Phương Manh nghiêm nghị hỏi.

Lá Cây Nhỏ vừa nức nở vừa nói: “Lá Cây Nhỏ ngoáy, ngoáy lỗ tai, từ lỗ tai rút, rút ra đó, hu oa...”

Yến Hồng đỡ khóc đỡ cười: “Rồi rồi, không sao, cái này chỉ là đồ dơ trong tai con thôi. Buổi sáng Lá Cây Nhỏ dậy, có lúc sẽ có ghèn mắt đúng không? Cái này cũng giống ghèn mắt đó, rút thì rút, Lá Cây Nhỏ không sinh bệnh.”

Lá Cây Nhỏ lập tức nín khóc, do dự: “Thật à?”

Yến Hồng gật đầu thật mạnh. Đông Phương Manh còn đang nghiên cứu xem vì sao cứt rầy của con màu đen mà của hắn thì màu trắng.

Lại nghe Lá Cây Nhỏ kinh ngạc than: “Thế lỗi tai cha ngoáy ra nhiều quá chừng rồi...”

09: Ngôn ngữ trẻ con

Bọn nhỏ lớn thêm một chút, Yến Hồng phát hiện đặt câu hỏi cho chúng, đáp án của chúng sẽ mang lại cho nàng rất nhiều niềm vui chứ không như bình thường chúng hỏi nàng lại khiến nàng sốt đầu mẻ trán.

Yến Hồng hỏi: “Các bảo bối, vì sao nói, không thể sờ mông hổ nào?”

Cây Đuốc Nhỏ: “Bởi vì đuôi hổ rất to và dài, sờ vào, nó sẽ dùng đuôi quất, rất đau!”

Áo Bông Nhỏ: “Bởi vì mông hổ rất bự...” (đang ngáp)

Lá Cây Nhỏ: “Bởi vì sờ mông hổ, hổ sẽ không vui.” (Lá Cây Nhỏ thật đúng là em bé hiền lành nha.)

Ổng Thối Nhỏ: “Bởi vì hổ rất dữ.” (Ổng Thối Nhỏ nói đúng rồi...)

Có một hôm đi sơn trang chơi, phát hiện một con cua trong khe suối. Yến Hồng hỏi: “Vì sao cua lại phun bong bóng thế?”

Cái Làn Nhỏ: “Nó đói, đang chảy nước miếng.”

Cây Đuốc Nhỏ: “Ai nói, rõ ràng là trời nóng quá, nó đang đổ mồ hôi!”

Ổng Thối Nhỏ: “... nó đang xì hơi...”

Nguyên do là có lần, lúc Ổng Thối Nhỏ tắm thì không cẩn thận xì hơi mấy cái, kết quả bong bóng nổi lên...

Vẫn là sơn trang, phát hiện sóc con, bọn nhỏ đuổi theo hét: “Sóc con sóc con, đuôi to đuôi to...”

Yến Hồng hỏi: “Vậy các bảo bối biết đuôi to của sóc con dùng làm gì không?”

Lá Cây Nhỏ: “Làm chần đắp!”

Ổng Thối Nhỏ: “Làm gối đầu.” (Không hổ là sinh đôi, nghĩ giống hệt nhau)

Cái Làn Nhỏ: “Làm dù che!”

Cây Đuốc Nhỏ: “Có thể quét đất!” (Cây Đuốc Nhỏ quả nhiên là đứa bé siêng năng)

Áo Bông Nhỏ: “...” (Ngủ rồi...)

Câu hỏi của thập lục càng xảo trá hơn: “Các bảo bối, các con biết, mặt dùng làm gì không?”

Đông Phương Manh cũng tham gia trả lời: “Mặt, dùng để rửa.” (Manh, đáp đúng rồi!)

Thập lục: “... Được rồi, cũng tính là một cái...”

Yến Hồng: “...” (Cười không thể tự kèm chế được)

Cây Đuốc Nhỏ: “Mặt dùng để chứa mũi, mắt, miệng, còn có răng.”

Lá Cây Nhỏ: “Mặt có thể ăn.”

Mọi người tròn mắt, Lá Cây Nhỏ áp ứng: “Rõ ràng mẹ nói, mì [47], cũng có nghĩa là mặt...”

Yến Hồng đỏ mặt...

Ổng Thối Nhỏ lạnh lùng: “Mặt của con nít bọn con, dùng để ông nội, bà nội, cha, mẹ, đại bá, nhị bá, đại bá mẫu, nhị bá mẫu, Mộc thúc thúc... mọi người nhéo.” (Hô hấp ồ ạt làm việc)

Việt Dã Thỏ cũng sản lại góp vui: “Vậy các con biết, lúc các con sinh ra trông thế nào không?”

Cây Đuốc Nhỏ giơ tay đầu tiên: “Con biết con biết, giống con khỉ, đỏ rực!”

Ông Thổ Nhĩ: “Mẹ nói rồi, con là một hạt đậu biến thành.”

Lá Cây Nhỏ lắc đầu: “Ca, nói không chừng là hạt ngô...”

Áo Bông Nhỏ: “Rõ ràng mẹ nói là con nòng nọc...”

Yến Hồng: “... Ta sai rồi.”

78. Chương 78: Phiên Ngoại 3

Lúc Hồng Hồng gả cho ta, ta không hề biết một thê tử đối với ta mà nói có ý nghĩa gì. Thời điểm ấy, thậm chí ta không biết chữ “ta” này, có thể dùng để chỉ mình, ta là Đông Phương Manh, Đông Phương Manh là ta.

Hồng Hồng gọi ta Manh Manh. Thế nên, ta lại trở thành Manh Manh.

Ta luôn luôn biến.

Lúc ở trong chùa, ta cảm thấy ta không khác gì cái cây, tảng đá, con sâu.

Ta nhìn rất nhiều, nhìn trời, nhìn mây, nhìn lá rơi, nhìn mặt trời mọc. Chúng tạo nên thế giới màu sắc rực rỡ trong mắt ta.

Ta nghe rất nhiều âm thanh, gió thổi, nước chảy, chim hót líu lo, lá kêu xào xạc, còn có rất nhiều người nói chuyện. Ta luôn cho rằng, những âm thanh này không có gì khác nhau.

Ta không hề biết mình có thể nói. Hòa thượng trong chùa thích nói chuyện với ta. Sau này ta nói cho Hồng Hồng biết, nàng nói, những hòa thượng đó đang tụng kinh. Tức là nói ta và mấy tượng đá kia không khác gì nhau, các hòa thượng cũng thích tụng kinh cho chúng nghe. Ta nói với Hồng Hồng cảm nghĩ của ta, nàng cười rất đẹp, nói ta đáng yêu.

Cái từ đáng yêu này, cũng là Hồng Hồng dạy ta, thường hay dùng trên người mấy đứa nhỏ của chúng ta nhất. Ta cũng cảm thấy chúng rất đáng yêu, rất ngọt, rất ấm.

Hồng Hồng nào chỉ đáng yêu, nàng hơn hẳn đáng yêu nhiều, ta không biết nói làm sao cả. Hiện tại ta biết ý nghĩa rất nhiều từ, nhưng ta lại luôn tìm không thấy từ thích nhất, để hình dung Hồng Hồng ta thích nhất.

Vì thế ta thật sầu não. Đúng rồi, cái từ sầu não này là Cây Đuối Nhỏ dạy ta, nó nói nó rất sầu não, nhất là lúc Hồng Hồng muốn kiểm tra nó viết chữ và học bài, còn có lúc nó lại làm vỡ đồ hoặc là ăn vụng, hoặc là lúc nó lại rụng một cái răng bị Cái Làn Nhỏ cười.

Nó sầu não, hình như không giống ta lắm.

Lúc mặt trời lên, Hồng Hồng tìm ta, tay bưng một cái đĩa, đẩy nắp lại, cười bảo ta đoán xem bên trong có gì. Ta đoán là bánh, bởi vì ta thích ăn bánh Hồng Hồng làm nhất. Nàng ngồi xuống, để ta tự mở ra xem.

Ta mở ra rồi, phát hiện đó là một thứ ta không biết, hình dạng như quả đào nhỏ, rất nhiều màu, ngửi mùi thơm thơm ngọt ngọt, có vẻ giống kẹo bọn Cây Đuối Nhỏ thích ăn.

Ta cũng thích ăn kẹo.

Hồng Hồng nói với ta, hôm nay là mùng bảy tháng bảy, là lễ tình nhân.

Ta hỏi lễ tình nhân là gì, nàng đáp là ngày lễ dành cho nam nữ thích nhau, là tết của ta và nàng. Ta rất vui, nên ta hôn nàng một cái, mắt nàng sáng lên, lấp lánh.

“Kẹo?” Ta hỏi nàng.

Nàng gật đầu: “Gần như thế. Ở đây không có cách nào làm sô cô la, chỉ có thể dùng đường cát xay thay thế.”

Ta không biết sô cô la là cái gì, nàng nói đó là một loại kẹo ngọt, trong lễ tình nhân, quà tặng của nữ nhi dành cho nam nhi. Nàng chỉ vào đĩa: “Chàng xem cái hình này, đại biểu cho tim, bên trong ôm ấp tâm tình thích.”

Lúc nói chuyện, nàng luôn nhìn ta cười.

Đột nhiên ta không nữa. Tim Hồng Hồng, ta muốn cất giấu, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy.

Ta nói với nàng, trong mắt nàng đột nhiên có ánh nước, ta hoảng, nàng muốn khóc sao? Nàng không vui à?

Nàng lắc đầu: “Không phải, thiếp quá cao hứng thôi.”

Ta lại không hiểu nữa, lúc không vui mới khóc, vì sao vui cũng khóc chứ?

Nàng cười cầm một viên kẹo dát cho ta ăn: “Manh Manh, nữ nhi chúng thiếp đều như thế, cao hứng cũng khóc, mất hứng cũng khóc, ừ, hơi kỳ cục. Có điều mấy viên kẹo này vẫn phải ăn, nếu không sẽ hỏng. Manh Manh có thể ăn từ từ mà...”

Đúng ha, vậy ta ăn từ từ là được rồi. Nhưng mà, Hồng Hồng tặng quà cho ta rồi, ta lại không có quà cho nàng, làm sao đây?

Đột nhiên sực nhớ có lần mất to cãi nhau với nhị ca xong, rất tức giận, không chịu nói chuyện với nhị ca nữa. Nhị ca chạy qua nhờ Hồng Hồng giúp, Hồng Hồng bảo nhị ca đi mua một bó hoa đỏ rực thật to, còn viết một tờ giấy, sau đó mất to hết giận, còn ôm nhị ca, hết khóc lại cười.

Ta nhớ trong vườn hoa có trồng mấy giống hoa đỏ, liền để Hồng Hồng ngồi đây chờ ta một chút, ta chạy ra vườn hái hết hoa đỏ, bó một bó thật thật to, đi được nửa đường mới nhớ ra còn phải viết một tờ giấy, lại chạy tới thư phòng lấy giấy bút.

Nhưng mà, ta không biết nhị ca viết gì trên đó. Hơn nữa bây giờ nhị ca đang ở kinh thành, ta không có cách nào đi hỏi.

May mà Cái Làn Nhỏ và Cây Đuốc Nhỏ đi ngang qua thư phòng, ta gọi chúng lại hỏi chúng biết không. Cái Làn Nhỏ nói nó biết cha nó viết cái gì, bởi vì sau đó mỗi ngày cha nó đều nói với mẹ nó một lần.

Lúc ta tặng hoa cho Hồng Hồng, ta cảm giác nàng run lên. Bây giờ là mùa hè, sao nàng lại lạnh? Ta nhìn mặt trời chói chang trên cao, song vẫn ôm lấy nàng.

Ta sợ nàng lạnh thật.

“Sao Manh Manh biết lễ tình nhân phải tặng hoa màu đỏ?” Nàng hỏi ta.

Ta lắc đầu: “Không biết. Hồng Hồng nói với mất to rồi, nữ nhi đều thích hoa màu đỏ.” Nàng nói thích cái gì, ta đều ghi nhớ.

Sau đó nàng lại hôn ta, hôn môi ta. Bây giờ không phải buổi tối, nhưng mà ta rất cao hứng, hi vọng nàng hôn nhiều hơn.

Hồng Hồng rất thông minh, chỉ một lát đã tìm thấy tờ giấy Cây Đuốc Nhỏ và Cái Làn Nhỏ giấu giúp ta. Nàng cầm tờ giấy, nhẹ nhàng thì thầm ba chữ ta vẽ ra: “Ta yêu nàng.”

Ta sợ nàng không hiểu, lại giải thích với nàng một lần: “Manh Manh yêu Hồng Hồng.”

Sau đó nàng khóc, ôm ta, mắt không ngừng đổ mưa rào.

Ta không biết nên làm sao giờ. Vì sao phản ứng của Hồng Hồng không giống mất to chút nào thế?”

Nàng ôm ta, ngẩng mặt lên nhìn vào mắt ta, nói với ta: “Thiếp cũng yêu chàng. Hồng Hồng cũng yêu Manh Manh.”

Không biết vì sao, nghe nàng nói thế, trong mắt ta, cũng muốn đổ mưa rào.

79. Chương 79: Cầu Phật

Yến Hồng, nữ, người Di Lăng, tuổi hai mươi lăm, đã cưới, đã sinh, tài sản sau cưới bao gồm: một ông chồng đáng yêu nghe lời, bốn đứa con cả trai lẫn gái thông minh tinh quái, thành viên gia đình, khụ, hơi bị nhiều.

Quốc Công phủ giàu có, mỗi ngày đều bận rộn rất nhiều việc, nhưng do trong phủ biết cách quản lý, xử lý mọi việc đều có trình tự quy tắc và luật lệ tương ứng, thành thử, thân là con dâu nhưng lại thường xuyên rảnh rỗi, tụ tập lại nói chuyện phiếm...

Hôm đó.

“Hay là hôm nay chúng ta làm cá chiên bột tiếp?”

“Cá chiên bột hôm qua làm rồi, với lại, ăn nhiều dầu mỡ nóng lắm.”

“Vậy thì đổi loại khác, làm thịt thỏ chiên bột đi...”

“Hai cái đó trừ khác hình dạng ra thì có gì khác nhau?”

“... Đại tẩu, nhị tẩu, có phải hai người rảnh quá không...” Nghe Yến Hồng mở miệng vàng, Việt Dã Thỏ và thập lục đình chỉ thảo luận liên quan đến điểm tâm, đồng loạt chĩa ánh mắt về cái người bình thường nhiệt tình nghiên cứu điểm tâm mới trong ba người nhất, nhưng hôm nay lại có vẻ thiếu hào hứng.

“Rồi rồi, muội thừa nhận, kỳ thật muội cũng rất rảnh...” Yến Hồng đổi tay chống cằm, phẩy phẩy tay trái hơi tê, tâm trạng xuống thấp tới đáy.

“Manh Manh không ở bên cạnh, muội không hứng trí nổi nhỉ.” Thập lục đồng tình tặng ột cái liếc mắt.

Yến Hồng nghe xong càng sầu: “Cổ nhân có câu, một ngày không thấy như cách ba thu, muội và chàng có tới sáu mùa thu không gặp rồi...”

“Nhưng tạ thần là đại sự, muội ráng chịu đi.”

Thập lục không nhắc tới còn đỡ, vừa nhắc đến việc này, Yến Hồng lại rất muốn thăm hỏi sức khỏe ông thần nào đó một chút.

Hoàng Nhất, ông thần nổi tiếng nhất triều đại, làm hòa thượng không lo làm lại cứ thích trôi dạt khắp nơi.

Vốn dĩ hòa thượng này cũng coi như là bà mối của Yến Hồng và Đông Phương Manh, không có cái câu cực kỳ quan trọng đó của ông ta, Yến Hồng cũng không gả vào đâu.

Có điều lão này đã đi vân du thiên hạ thì đi thêm nhiều năm nữa đi, tự dưng chỉ đi có sáu bảy năm lại chạy về lừa ăn lừa uống, có đồ ngon hầu hạ còn chưa đủ, sau hết, lão hòa thượng này còn mặt dày nói Manh Manh thông minh hiểu biết như bây giờ là do phúc phần của Phật Tổ, muốn hấn đến chùa Hoàng Pháp trai giới ba ngày, thấp hương cầu nguyện, cảm tạ công đức Phật Tổ.

Yến Hồng thật muốn ngửa mặt lên trời mà thét, liên quan quái gì đến Phật Tổ ở đây hử! Rõ ràng là nàng một tay tạo thành, dựa vào đâu đến cuối cùng Phật Tổ lại muốn cướp không công lao của nàng hử!

Quá đáng nhất là cầu nguyện này chỉ ột mình Đông Phương Manh đi, nàng là nương tử gần gũi với Đông Phương Manh nhất nhất, là mẹ của con hấn, lại bị một câu của lão hòa thượng vô tình phủ (Pass) cái rụp.

Lão hòa thượng kiên trì, một mình Manh Manh đi càng thể hiện thành tâm, Phật Tổ lão nhân gia ở trên nhìn thấy nhất định càng thêm tán thành.

Là một người kiên định không tin Phật, đương nhiên Yến Hồng khịt mũi coi thường kiểu nói này của lão hòa thượng. Đáy lòng nàng không phúc hậu mà rửa thắm, lão hòa thượng này nhất định lấy việc công trả thù riêng!

Chẳng phải chỉ cự tuyệt lão thu Cây Đuốc Nhỏ làm đệ tử đóng cửa thôi sao! Một mẫu thân bình thường sẽ giao con trai trắng tròn mũm mĩm ột lão hòa thượng còm cõi bủn xỉn thanh tâm quả dục mở miệng ra là niệm Phật hử!

Khổ nỗi Yến Hồng có hùng hồn bày tỏ quyết tâm đi theo đến mấy, cũng không cự lại được ánh mắt tha thiết của quảng đại quần chúng nhân dân Công phủ. Hết cách, nàng không tin Phật, nhưng mà quần chúng nhân dân tin, mà không phải là kiên định bình thường đâu nhé!

Cũng chẳng biết lão Công gia kể tai Đông Phương Manh nói cái gì, Đông Phương Manh đang ôm nàng chết cũng không chịu buông thế mà lại ngoan ngoãn đi theo lão hòa thượng Hoàng Nhất kia!

Wao, Manh Manh không ở bên cạnh, ngay cả tâm tình chăm con nàng cũng chả có, đuổi hết cả đám qua chỗ lão Công gia rồi. Hừ, cha chồng này cũng thật là, không giúp con dâu lại cùng một giuộc với lão hòa thượng kia. Manh Manh không ở, nàng thiếu sức chiến đấu, vậy để bọn nhi đồng có cả núi vấn đề kia thỉnh giáo ông cụ mười vạn câu hỏi vì sao đi!

Tuy nói tiểu biệt thắng tân hôn, nhưng Manh Manh chưa từng rời nàng quá lâu như thế, hẳn quen được không?

Đồ chay trong chùa nhạt tới mức chim không nuốt nổi, hẳn nuốt nổi không?

Không có người ôm hẳn quần quít hẳn cọ hẳn hôn hẳn, buổi tối hẳn ngủ được không?

Thập lục nghe Yến Hồng oán hận, trán đổ mồ hôi lạnh, nghĩ bụng Hồng Hồng nhớ Manh Manh thật à? Sao nghe cứ như đang rửa hân ==

“Ráng nhịn đi, không phải ngày mai cầu nguyện xong đệ ấy sẽ về rồi sao?” Việt Dã Thỏ an ủi.

“Cách ngày mai còn bao nhiêu canh giờ nữa?” Yến Hồng nằm bò ra bàn, nửa sống nửa chết hỏi.

Thập lục giơ ngón tay ra đếm, đáp: “Còn hơn mười một canh giờ...”

Yến Hồng nghe xong cũng giơ ngón tay ra, uể oải đếm đếm, đếm hết mười đầu ngón tay lại đếm lại từ đầu.

Thập lục: “Hồng Hồng à, có mười một canh giờ thôi, muội đếm gì mà lâu thế?” Toán đếm không giỏi ==

“Muội đang tính mười một canh giờ thì hết bao nhiêu nén nhang...” Sao nàng dám nói mình đang tính mười một canh giờ thì hết bao nhiêu giờ bao nhiêu phút bao nhiêu giây chứ!

Thập lục và Việt Dã Thỏ: “Oán niệm mạnh quá đi...”

Thập lục tò mò: “Vậy muội tính ra chưa...”

Yến Hồng mếu: “Hoàn toàn không tính được...” Nhang này làm sao mà so được với đồng hồ chính xác đến biến thái ở hiện đại chứ!

Việt Dã Thỏ chống cằm hâm mộ: “Tình cảm vợ chồng muội thật là tốt, mới rời nhau có mấy ngày đã quyến luyến như vậy rồi.” Chả giống với sói già nhà nàng gì cả, lần nào cũng khẩn trương tống nàng về Di Lăng!

Tuy rằng phong thủy Di Lăng thích hợp dưỡng thai hơn...

Thập lục cũng gật đầu: “Phải đó, Hồng Hồng và Manh Manh lúc nào cũng như hình với bóng, chàng chàng thiếp thiếp, thật sự hâm mộ ghê.” Chẳng bù với con hồ ly nhà nàng, mấy ngày không gặp cũng không biết học mấy câu ngọt ngào về!

Tuy rằng lần này là mình lớn tiếng chủ động ‘Về Nhà Chồng’...

“Xem ra vi phu không ở mấy ngày, nương tử tịch mịch quá nhỉ...” Lão đại Đông Phương Ngọc quay về bắt người đi.

“Nương tử không cần hâm mộ đệ muội, tướng công đưa nương tử về phòng dốc bầu tâm sự...” Lão nhị Đông Phương Tề xấp lại gần.

Hai tẩu tử bị túm gáy, Yến Hồng nhìn bóng hai cặp, trong lòng càng bị phẫn. Chừng nào thổ trắng nhò nhà nàng mới quay về...

Đếm đến chiều ngày thứ ba, Yến Hồng lấy lý do hay ho là dẫn bọn nhỏ ra cửa chơi bịt mắt bắt dê, thực tế là canh me sau cửa trông mòn con mắt.

Mãi đến khi thấy bóng dáng quen thuộc.

“Cha!” “Thúc!” Năm cục thịt viên lăn ra, Yến Hồng hận không thể biến thành vật thể hình cầu, lăn luôn vào lòng hẳn. Chung quy cũng còn nhớ được mình là mẫu thân mà dè dặt một chút, chỉ là dưới chân phi hơi nhanh như bay.

Khụ, hơi thôi nhé, con mắt nào nhìn thấy nàng phi?! Móc rớt!

~“Hong Hong, nhớ nàg.” Đông Phương Manh giống như dây nho treo mấy chùm nho nhỏ, không chờ bứt mấy chùm nho xuống, câu đầu tiên liền bày tỏ nỗi mong nhớ mấy ngày nay của mình. Cho dù bọn chùm nho cổ chấp chiếm cứ địa hình có lợi trên người hần, hần vẫn bất chấp khó khăn cho nàg một cái... ồm choàng.

“Thiếp, thiếp cũng nhớ Manh Manh, rất nhớ rất nhớ.” Yến Hồng lấp ba lấp bắp. Đến tột cùng tiểu ngốc này nhận được ân huệ gì của Phật Tổ vô lương thế, sao đột nhiên cảm thấy... trở nên quyến rũ hơn hần...

Ánh mắt Đông Phương Manh quá nóng cháy, nóng tới mức đột nhiên nàg quên bég mình muốn nói gì, chỉ muốn say trong ánh mắt đắm đuối này.

Sau đó nhìn thấy một vật hình bầu dục bằng đồng, vàng vàng lác lác trước mắt.

“Cái gì vậy?” Yến Hồng nhìn chằm chằm thiếu chút thành mắt gà chói, làm Cây Đuốc Nhỏ gheo: “Mất mẫu thân!”

Yến Hồng không hơi đâu bắt bẻ Cây Đuốc Nhỏ nhờ mồm, dưới ánh mắt mong chờ của Đông Phương Manh, cầm thẻ đồng lên nghiên cứu, là tượng Phật béo đang cười, mặt mũi hiền lành, Phật tượng trang nghiêm.

“Hòa thượng nói, không bệnh không đau, có thể bảo vệ bình an cả đời. Cho Hồng Hồng.” Đông Phương Manh nghiêm trang nói, lại móc trong lòng ra mấy cái thẻ giống hệt nhỏ hơn một chút, đưa cho Yến Hồng: “Của bảo bảo.”

Yến Hồng siết chặt thẻ đồng, dịu dàng cười với hần: “Manh Manh đi, là muốn cầu cái này?” Lòng mềm nhũn như nước.

Đông Phương Manh gật mạnh: “Cha nói, đi cùng sư phụ, Phật Tổ sẽ phù hộ Hồng Hồng, còn có bọn nhỏ.”

“Cái đó, lão hòa thượng kia, khụ, Hoàng Nhất đại sư rộng rãi cho như thế?” Kiểu gì nàg cũng không tin.

“Vẽ một bức, Bỏ Tắt một cái!” Đông Phương Manh cười tùm tùm giơ một ngón tay.

Yến Hồng tức chết, biết ngay lão hòa thượng chết toi kia mục đích không đơn giản mà!

“Có phải Manh Manh vẽ vát vả lảm không? Lại ồm cái...” Tượng công mình mình xót.

Tiếp đó Đông Phương Manh lại móc trong lòng ra một cái bị lớn. Yến Hồng sớm đã chú ý trước ngực hần phình ra, không biết còn nhét gì trong đó, mở ra nhìn, toàn là tượng Phật bằng đồng. Có điều đều giống như của bọn nhóc, nhỏ hơn cái của nàg.

Đông Phương Manh hào hứng đếm: “Mẹ này, cha này, đại ca này, nhị ca này, thỏ thỏ này, mất to này, Cái Làn Nhỏ này...” Lung tung lang tang, hần không thể phân hết cho những người hần quen thân.

“Ngốc ơi, của chàng đâu?” Đếm xong cả năm đóa kim hoa cũng có, duy có mình hần là không.

Đông Phương Manh nghe xong ngáo ra, bấy giờ mới cả kinh: “Đặt dưới chân Phật Tổ, quên tính rồi...”

“Vậy Hồng Hồng sai người đi lấy về.” Mặc kệ mấy tượng Phật này có hữu hiệu không, tóm lại là hần thành tâm cầu được. Nàg nghĩ nghĩ, lại nói với hần: “Ngày mai Hồng Hồng cũng đặc biệt đi cầu một cái cho Manh Manh, hi vọng Manh Manh bình an yên ổn, khỏe mạnh vui vẻ.”

Nàng nghĩ, có lẽ Phật Tổ tồn tại thật. Vì tấm lòng chí thành của trượng phu, nàng nguyện ý tin tưởng sức mạnh của Phật pháp.

Đông Phương Manh lác đầu: “Muốn Hồng Hồng vẽ, mệt.”

Yến Hồng nghe xong càng thêm xót lòng, nhiều tượng Phật như thế, hần vẽ bao nhiêu bức đây...

Nàng thề, cho dù Phật Tổ trên trời đang nhìn thật, nàng cũng nhất định chính chết lão hòa thượng Hoàng Nhất kia một lần, bằng không sao nuốt nổi cơn tức này!!!

80. Chương 80: Phiên Ngoại 5

Lối chung sống của hai vợ chồng Yến Hồng và Đông Phương Manh, ở Quốc Công phủ là một cảnh cực kỳ đẹp. Người quen thuộc với họ sẽ cảm thấy tình cảm hai vợ chồng thấm thiết nồng nàn, người không quen sẽ cảm thấy, hai người này cũng quá buồn nôn đi, không xem ai ra gì cả = =

Mấy chuyện nhỏ dưới đây, có thể khiến người không biết chân tướng mệt một tí.

Mùa đông trời lạnh, Yến Hồng làm lẩu, cả nhà ăn đến nỗi đầu đầy mồ hôi, bụng phưỡn ra. Ăn xong Yến Hồng đề nghị đi bộ tiêu cơm, thế là một xâu người lại tập thể dắt nhau đi hoa viên.

Đông Phương Manh đột nhiên kéo Yến Hồng nói: “Hồng Hồng, rằng nàng mọc cỏ kia.” Khụ, không thể không nói, Manh Manh càng lúc càng biết lạnh mặt nói đùa rồi. Rõ ràng là rằng nàng dính rau xanh mà = =

Yến Hồng >_<, may=“” mà=“” mấy=“” người=“” khác=“” đi=“” đằng=“” trước,=“” chắc=“” là=“” không=“” nghe=“”>

Dùng móng tay khều, dùng lưỡi liếm, mười tám môn võ nghệ xách ra xài hết, cỏ kia cứ cố chấp đóng quân giữa răng nàng.

Đông Phương Manh xung phong nhận việc: “Manh Manh giúp!”

Thế là hai người nấp sau cây, một tay Đông Phương Manh cạy miệng Yến Hồng ra, tay kia cong móng lên giúp Yến Hồng xỉa răng. Về mặt Đông Phương Manh cực kỳ nghiêm túc, Yến Hồng cực kỳ tự nhiên.

Thập lục cùng một hàng củ cải trốn trong bụi cỏ nhìn lén, Cái Làn Nhỏ hỏi: “Mẹ, tam thúc tam thẩm đang làm gì thế?”

Thập lục: “Ăn xong hôn hôn...”

Cuối cùng Yến Hồng thở ra một hơi: “Rốt cuộc cũng dễ chịu rồi!” Quai hàm mỗi muốn chết!

Đông Phương Manh cũng bắt chước nàng thở hắt ra.

Thập lục nghĩ bụng: “Hai tên này công lực cao thâm quá, lâu như vậy mới đổi hơi!”

Chờ Yến Hồng và Đông Phương Manh đuổi kịp đại quân tấn bộ, thập lục vỗ vai Đông Phương Manh khen ngợi: “Manh Manh thật là giỏi!” Công lực miệng hút không tầm thường, sánh ngang với khả năng chịu đựng của Đông Phương tiểu nhị, quả nhiên là sản phẩm của Công phủ!

Khụ, có lẽ hôm nào phải thăm dò đại tẩu một chút công lực của lão đại ra sao = =

Yến Hồng nhìn vẻ mặt đắc ý của Đông Phương Manh, phì cười: “Cho nên có thể thấy, muối và chàng phải là vợ chồng, chỉ có vợ chồng mới bắt kẻ hình tượng như thế.”

Căn bản không biết suy nghĩ trong đầu thập lục cùng với tình huống thực tế khá chênh lệch...

Không lâu sau đó, Yến Hồng không cẩn thận bị cảm lạnh. Bệnh tình tới như nước rào rạt, nằm mọp trên giường cơ hồ không có sức uống thuốc, Đông Phương Manh canh bên giường, vẻ mặt đau lòng hận không phải chính mình bị bệnh.

Yến Hồng vừa điên cuồng khịt mũi vừa ho sặc sụa: “Khụ khụ, Manh Manh, thiếp, thiếp không sao, cẩn thận lấy cho chàng.”

Đông Phương Manh gan dạ: “Không sợ!”

Yến Hồng còn muốn nói gì, nhưng nước mũi đã tràn ra nữa, đành ra sức hít hơi, vội vàng kêu Đông Phương Manh lấy khăn tới, vươn tay muốn cầm khăn lau mũi.

Đông Phương Manh lại trực tiếp phủ khăn lên mũi nàng, siết lại: “Dùng sức.”

Yến Hồng ngáo ra, quên tiếp tục thở, theo bản năng dùng sức, kết quả nước mũi trong đổi thành đỏ, bắn một chút lên tay Đông Phương Manh, hắn không để ý, cứ giúp nàng chùi mũi sạch mới dừng.

Rửa tay xong, còn dùng khăn ướt cẩn thận tỉ mỉ lau mặt cho nàng một lần, sau đó sờ sờ giúp nàng xoa mặt, lau xong còn tặng kèm một cái hôn.

Y Nhân bưng thuốc vào, Đông Phương Mạnh nhận lấy, thè lưỡi ra nếm thử, mặt nhăn như cái bánh bao: “Đắng, khó uống.”

Y Nhân: “Thuốc đắng già tật, đắng chút mau lành.”

Bấy giờ Đông Phương Mạnh mới không tình nguyện nửa ôm Yến Hồng cho nàng uống thuốc, toàn bộ quá trình chân mày đều xoắn lại, nhìn nàng uống một hợp chân mày giật một lần, đáng vẻ cùng chịu đựng, Yến Hồng nhìn mà gần như không cảm giác được mùi vị của thuốc, vẻ mặt hẩn như rót vào tim.

Uống thuốc xong, Đông Phương Mạnh cứng chiều nhét một cục kẹo vào miệng Yến Hồng: “Mau ăn, ngọt.”

Yến Hồng nhóp nhép mấy cái: “Kẹo Cây Đuốc Nhỏ công hiến?”

Đông Phương Mạnh gật đầu, lại móc thêm mấy viên ra: “Còn nhiều lắm!”

Thấy Yến Hồng còn chưa tỉnh táo, lại nhét kẹo vào lòng, sờ trán Yến Hồng: “Hồng Hồng ngủ, Mạnh Mạnh canh.” Tác dụng của thuốc ập tới, Yến Hồng nặng nề thiếp đi, Đông Phương Mạnh luôn canh bên giường, nhìn nàng chăm chú.

Thập lục tới thăm bệnh nhân, quan sát xong toàn bộ, đảm chiều suy nghĩ.

Thế là ngày hôm sau, thập lục cũng bệnh...

02: >_< cha=“”>_<>

Có một hôm, Lá Cây Nhỏ nằm sấp trên bàn vẽ cá, Yến Hồng sán lại nhìn lén, cảm thấy con rất sáng tạo, không học mà biết vẽ được một mỹ nhân ngư. Khụ, bởi vì mắt con cá này mọc thêm một hàng lông mi dài cong...

Yến Hồng khen: “Lá Cây Nhỏ vẽ cá, ánh mắt thật mê người nha! Giỏi quá...”

Không chờ nàng khen xong, Cái Làn Nhỏ từ bàn khác chạy qua hỏi: “Mê người là cái gì?”

Yến Hồng vừa tính há mồm giải thích, Áo Bông Nhỏ đã thông thả cứu bí: “Mê người là trên mắt mọc rất nhiều gai.”

“Gai?” Ông Thối Nhỏ không hiểu.

Đông Phương Mạnh chỉ nghe một chữ “gai”, vội vàng chạy lại quan tâm: “Gai, chích đau lắm, đừng chơi!” Mở to mắt kiểm tra từng đứa một lượt, sợ chúng bị gai đâm.

Vừa vặn thập lục tới, nghe thế vội vàng hỏi: “Ai bị gai đâm?”

Mấy ngón tay béo đồng loạt chỉ vào mặt Áo Bông Nhỏ.

Yến Hồng đã nhịn hết nổi muốn cười rồi, nhưng thập lục lại kéo Áo Bông Nhỏ ra kiểm tra, miệng còn không ngừng lầu bầu: “Để bá mẫu xem gai ở đâu, mặt nữ nhi không thể bắt cấn, lỡ có sọc thì làm sao?” Tìm nửa ngày, lông gai cũng không thấy, chỉ thấy Áo Bông Nhỏ mãi chớp mắt, mấy lần muốn ngáp đều bị thập lục trấn áp.

Cái Làn Nhỏ bị cử chỉ của mẫu thân làm cho hoang mang, đi qua kéo váy thập lục nói to: “Mẹ, có gai là mê người.”

Thập lục hoàn toàn không hiểu nữ nhi nói gì, lơ ngơ: “Mê người với gai thì có liên quan gì nhau? Nữ nhi à, không thể chơi gai, bị đâm trúng không thú vị đâu blablabla...”

Đông Phương Mạnh tỏ vẻ tán đồng nghe thập lục dạy con, Yến Hồng trốn sang bên cười sằng sặc.

Chỉ còn mấy đứa nhỏ vẫn chưa lý giải được quan hệ thần bí giữa gai và mê người.

“Hai muội không thể thành thân!”

“Sao huynh biết?”

“Bởi vì các muội đều là nữ!”

Lúc Yến Hồng tìm thấy tụi nhỏ, chúng đang tranh cãi đỏ mặt tía tai, Cái Làn Nhỏ nhào thẳng vào lòng Yến Hồng gào to: “Wao, tam thẩm, Lá Cây Nhỏ ca ca xấu lắm, huynh ấy không cho con và tỷ tỷ Áo Bông Nhỏ thành thân!”

Yến Hồng phì cười: “Ngoan, đừng khóc nha. Cái đó, con và tỷ tỷ Áo Bông Nhỏ không thể thành thân được thật đó.”

Lá Cây Nhỏ dắc ý: “Thấy chưa! Nhị bá nói rồi, chỉ có nam với nữ mới thành thân được, hai nữ không thể thành thân! Bằng không không sinh được em bé!”

Yến Hồng >_<, nhị=“” bá=“” à=“” ngài=“” có=“” thể=“” đừng=“” dạy=“” tụi=“” nhỏ=“” mấy=“” cái=“” thứ=“” đó=“” được=“”>

Cái Làn Nhỏ nghe xong càng tức: “Cha xấu quá, không nói cho con biết! Cái Làn Nhỏ không để ý cha nữa!”

“Rồi rồi, Cái Làn Nhỏ đừng giận, tam thẩm kể chuyện cho các con nghe được không? Kể làm sao em bé tới được, thế nào?” Yến Hồng dời sự chú ý của bọn nhỏ. Xem ra phải phổ cập cho chúng một chút, bằng không hai ba bữa lại tranh cãi vấn đề này, bụng nàng sắp hết hàng tích trữ rồi.

Kết quả Ông Thổ Nhỏ khinh bỉ: “Mỗi lần mẹ kể đều khác nhau.” Ấn theo cách nói của mẫu thân, phương pháp em bé đến với thế giới này thật là muôn hình vạn trạng.

Yến Hồng đen mặt: “Lần này mẹ nói thật đó!”

Lúc này bọn quỷ con mới ngồi thành hàng ngay ngắn, chờ Yến Hồng phổ cập kiến thức.

“Khụ, trong bụng mỗi mẫu thân đều có một hạt giống. Sau đó hạt giống từ từ lớn lên, phụ thân sợ chúng quá cô đơn nên cũng tặng một hạt giống ấu thân, hai hạt giống gặp nhau đặc biệt cao hứng, thế là quyết định chung sống. Chúng bắt đầu tìm một cái nhà ấm áp, tìm tìm, cuối cùng tìm được một chỗ rất thích hợp trong bụng mẫu thân, làm nhà mới của chúng.

Chúng ở nhà mới vui vẻ lớn lên, từ từ lớn lên, hợp thành một thể, biến thành một em bé có mắt có miệng có tay có chân. Mỗi ngày em bé đều hút rất nhiều chất dinh dưỡng trên người mẫu thân, cha cũng đặc biệt quan tâm em bé này, mỗi ngày đều cùng mẫu thân nói chuyện với nó, sờ nó, kể chuyện cho nó nghe, hát cho nó nghe.

Cứ thế, em bé trải qua cuộc sống hạnh phúc trong bụng mẫu thân mười tháng, nhưng lúc này em bé đã lớn lắm rồi, nhà cũ bây giờ quá nhỏ, sắp ở không nổi nữa rồi. Cho nên nó quyết định rời khỏi chỗ này, tìm một chỗ càng rộng lớn càng đẹp hơn. Vì thế nó cố gắng cố gắng, đi đi, trải qua rất nhiều gian nan, rốt cuộc cũng đến nơi này của chúng ta, biến thành một bảo bối đáng yêu như các con, cùng cha và mẫu thân sinh sống.”

Ông Thổ Nhỏ nghiêm túc nói: “Cho nên, em bé vẫn là hạt giống biến thành!”

Yến Hồng cười xoa mặt nó: “Đúng thế, có điều các con đến bên cạnh cha mẹ rất vất vả, cho nên các con đều là bảo bối cha mẹ yêu quý nhất!”

Cái Làn Nhỏ hoan hô: “Thì ra Cái Làn Nhỏ là do hạt giống thông minh như thế biến thành, giỏi quá!”

Áo Bông Nhỏ tiếp tục thông dong: “Vậy con muốn thành thân với ca ca!”

Yến Hồng >_<, nữ=“” nhi=“” con=“” nghĩ=“” cái=“” gì=“” thể!=“” “vì=“” sao=“” muốn=“” thành=“” thân=“” với=“” ca=“”>

“Ca ca là nam con là nữ, có thể sinh em bé rồi.”

Cái Làn Nhỏ lập tức tiếp lời: “Vậy con cũng muốn thành thân với ca ca, sinh em bé!”

Ông Thổ Nhỏ đen mặt: “Có thể không cần không...” Kỳ thật nó muốn thành thân với mẹ hơn, như vậy mỗi ngày đều được nghe kể chuyện không hết = =

“Khụ, ca ca và muối muối sao thành thân với nhau được!” Yến Hồng vội vàng xoay chiều gió bất chính.

“Vì sao? Cha và mẹ cũng thành thân thôi...” Lá Cây Nhỏ phản bác.

Yến Hồng đỏ mề hôi: “Bởi vì chúng ta là người một nhà mà. Người một nhà không thể thành thân! Trước khi cha mẹ thành thân không phải người một nhà, sau khi thành thân mới là người một nhà đó.”

Bọn nhóc con bỗng nhiên tỉnh ngộ, thế là thất tình tập thể...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-quan-ngay-tho-nhat-thien-ha>